

Tàn Chi Tuyệt Thủ

- Hồi 01 : Giang hồ biến động
- Hồi 02 : Hắc Phiến lão quỷ
- Hồi 03 : Tiểu Diện Hoạt Phật
- Hồi 04 : Thanh Hoa bí lục
- Hồi 05 : Kỳ duyên tiếp nối kỳ duyên
- Hồi 06 : Không ngừng diễn biến
- Hồi 07 : Ma vương xuất hiện giang hồ
- Hồi 08 : Phát hiện cừu nhân
- Hồi 09 : Tàn Chi Tuyệt Thủ
- Hồi 10 : Ngàn dặm tìm nguyên nhân
- Hồi 11 : Âm Sơn quỷ động
- Hồi 12 : Duyên tình không tương
- Hồi 13 : Thần công thấu phục quỷ nữ
- Hồi 14 : Sự cố ở Thu Hoàng
- Hồi 15 : Đồng Tử chân nhân
- Hồi 16 : Ngộ biến nơi tửu quán
- Hồi 17 : Anh hùng lụy tình không dứt
- Hồi 18 : Hoàng lão nhân là ai?
- Hồi 19 : Diễn biến không ngờ ở Tứ Xuyên
- Hồi 20 : Nam Hải kiếm khách
- Hồi 21 : Nội tình Thiên Ngọc trang
- Hồi 22 : Lọt vào hang hổ
- Hồi 23 : Diễn biến không sao hiểu nổi
- Hồi 24 : Bát cung mê đạo
- Hồi 25 : Tìm giai nhân gặp Ngọc nữ
- Hồi 26 : Dâm nữ lung lạc anh hùng
- Hồi 27 : Ác nhân ác báo
- Hồi 28 : Thu phục thần tăng Thiên Trúc
- Hồi 29 : Biến chuyển giữa đường
- Hồi 30 : Thần công chấn động trời Tây
- Hồi 31 : Sáng tỏ nguyên nhân
- Hồi 32 : Vẫn còn gian mưu
- Hồi 33 : Gian mưu bại lộ
- Hồi 34 : Ác ma tận diệt lẫn nhau

Hồi 01 : Giang hồ biến động

Hán Dương không phải là địa linh nhân kiệt của võ lâm, thường ngày rất ít khách giang hồ qua lại, mấy ngày hôm nay đột nhiên có vẻ nhộn nhịp hẳn lên, khách qua lại chắc chắn phải là trong giới giang hồ rồi vì người nào cũng đều có võ khí hoặc nét mặt trầm trọng từng trải. Chỉ còn một ngày nữa là đến lễ Giải hạn mừng ba tháng ba, chắc là không khách du xuân chẳng hay là sự cố Đại hiệp Tư Mã Công của đất Hào Dương bị thảm sát trên đường về hôm trước tết Nguyên Đán. Dĩ nhiên muốn biết rõ thì chẳng có nơi nào khác hơn là tửu quán, cao lâu đang đầy ắp các khách võ lâm giang hồ. Hiện tại Hoàng Hoa tửu lâu là có vẻ đông khách hơn mọi tửu lâu khác vì nó sạch sẽ lịch sự hơn, giá cả lại không mắc lắm so với túi tiền của đại đa số hào kiệt giang hồ. Ở đây gần như có đủ các gương mặt tiêu biểu cho giới võ lâm giang hồ. Tít mãi bàn phía trong cùng là một thiếu niên dung mạo rất tuấn nhã, da trắng mặt trái soan nhưng y phục rất tầm thường.

Chiếc áo của chàng từ màu xám đã ngả ra gần thành trắng rồi, tuy rằng nó vẫn sạch sẽ phẳng phiu. Thiếu niên này chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi nhưng thái độ rất ung dung hình như là người đã lăn lộn quá nhiều nên già trước tuổi vậy. Chàng ta chiếm hẳn một bàn ngồi nhâm nhi chung rượu, chẳng nhìn ai cả nhưng thỉnh thoảng lại hơi nhếch mép cười vì những câu bình phẩm của các thực khách ngồi bàn kế bên. Đột nhiên có một giọng nữ nhân quát lớn :

- Người nói ai hung dữ, thử nhắc lại coi!

Hán tử này đỏ mặt lên ấp úng chưa biết trả lời ra sao thì nhân vật trung niên ngồi bên cạnh đã đứng dậy chấp tay chào một cái rồi nói :

- Lâm huynh đệ đây vô ý tứ, mong rằng tiểu cô nương bỏ qua cho.

Mọi người trong quán đều gật đầu khen ngợi nhân vật này cư xử rất lịch sự. Tiểu cô nương không thềm đếm xỉa gì đến cử hòng hổ quát thêm :

- Cứ chửi mắng người ta rồi xin lỗi là xong được sao? Người bước ra khỏi quán cho bản cô nương trừng trị mới được.

Phùng lão vội vàng đứng dậy vái chào trả lễ rồi mở lời ngăn cản :

- Người ta đã biết lỗi, tiểu chủ cũng không nên thái quá mà hỏng việc lớn đi đấy.

Tiểu cô nương này nghe nói tới “Đại sự” thì đã bốt giận ngồi phịch xuống ghé miệng “Hừ hừ” mấy tiếng để ra oai. Thiếu niên thấy vậy không sao nhịn được liền cười “Hi hi” nho nhỏ. Tiểu cô nương lại nổi cơn tức giận đập bàn toan quát mắng thì chợt nghĩ như vậy cũng hơi vô lý nên xịu mặt xuống, lườm chàng thiếu niên một cái ra vẻ tức giận lắm. Chàng ta vuốt mũi ngó lơ đi chỗ khác giả vờ như không hay biết gì cả. Hành động này vô tình lại làm tiểu cô nương tức giận thêm, đột nhiên nàng hoa tay một cái đã có hai đường gió màu xám xám bay vút tới ngực thiếu niên liền. Phùng lão cả kinh vội nhòe dậy ngăn cản nhưng không sao kịp được.

Mọi người trong quán đều giật mình thất sắc vì không ngờ tiểu cô nương này lại ra tay bất ngờ như thế và ám khí đi rất nhanh, tiếng gió rít lên vì vụ chứng tỏ công lực của tiểu cô nương này không phải là vừa. Chỉ chớp mắt ám khí đã đến ngực của thiếu niên, ai cũng tin chắc chàng ta phải bị thương liền, ngờ đâu thiếu niên này nghiêng người đi một cái rất ảo diệu.

“Phập phập” hai tiếng động vừa dứt thì mọi người đã thấy đôi đũa gỗ cắm sâu vào thành ghế rồi. Thiếu niên nhần nhần cái mặt quai tay rút đôi đũa ra ngấm nghĩa rồi đặt nó lên bàn chẳng nói gì cả. Phùng lão thở hắt ra, vung tay tạ lỗi với thiếu niên rồi nói :

- Đệ đệ thân pháp đẹp tuyệt, lão có lời khen ngợi và xin nể mặt lão xí xóa đi cho.

Thiếu niên gật đầu cười nhẹ trả lời :

- Phùng lão tiên bối không nên áy náy, việc này do tại hạ lỗ mãng cười không phải lúc vậy thôi.

Đột nhiên có một giọng nói ồm ồm từ góc phía ngoài vang lên :

- Phi Hạc thủ pháp ghê gớm thật nhưng cứ hơi một tí là giở ra thì còn thể thống gì nữa?

Phùng lão giật mình quay lại thì ra đây là một đầu đà thân hình vạm vỡ, lông mày lại rậm như hai cái chổi khiến hình dạng càng thêm uy mãnh khiếp người.

Phùng lão cười cầu tài nói :

- Lão mất kém chẳng biết đại sư phụ nhưng nhãn lực nhìn ra được Phi Hạc thủ pháp thì chắc danh tính chẳng phải là nhỏ.

Đại đầu đà chẳng thèm trả lời nhưng một tên mặt dài râu ngắn ngắn bên cạnh đã vênh mặt lên nói giọng the thé :

- Lão già này thật chẳng biết Thái sơn trước mặt nên nói lếu láo như vậy. Đây là Thái đại sư Hộ pháp Luân Hồi bang vang danh bốn bể mà lão không biết tới thì thật là kém quá!

Thật ra Luân Hồi bang chỉ là một bang phái nhỏ ngoài Ngọc Môn quan, giáo lý nửa Trung Nguyên nửa Tây Vực ít ai biết tới mà tên mặt dài khoa trương như vậy thì lỗ bịch vô cùng.

Tiểu cô nương từ nãy tới giờ đã ngấm ngấm tức giận nhiều chuyện, nhân việc này phát tác lên quát lớn :

- Tưởng gì chứ Hộ pháp Luân Hồi bang so với quân gia ta đây còn kém xa, hay ho gì mà khoe rầm lên thế?

Thái Đầu Đà trợn mắt cũng quát lại :

- Tiểu nha đầu này kiêu ngạo thật, nể ngươi còn trẻ nít chứ không thì phiền với ta rồi đấy!

Tiểu cô nương này có sợ hãi gì hử, liền trợn mắt trả lời :

- Ngươi nói ai con nít? Ngươi muốn phiền thì cứ phiền chỉ cho bản cô nương coi thử xem Luân Hồi bang có gì hay nào?

Phùng lão xoa tay rồi rít ngăn cản tiểu chủ nhân của mình ngồi xuống nhưng lão già mặt dài này đã đứng bật dậy nói :

- Thái Đại Sư không muốn tranh đua với con nít thì Triệu mỗ thay mặt dạy cho nó một bài học. Tiểu nha đầu kia ngươi có dám ra ngoài sân hứng gió không hay là lớn miệng mà nhỏ mặt?

Tiểu cô nương sầm nét mặt lại, dung mạo lại càng xinh đẹp hơn, vừa hoa tay một cái vừa quát :

- Cần gì phải ra ngoài sân?

Lời nói chưa dứt thì cũng giống như lần trước, đôi đũa của Phùng lão đã biến thành hai sợi dây màu xám bay to nhanh không thể tưởng được tên mặt dài cũng bất chước thiếu nên lách người đi một cái, ngờ đâu lần này lại khác hẳn, đôi đũa tới trước ngực hử chừng một thước thì bỗng chia làm hai đường, cong cong đánh luôn vào hai vị trí thượng hạ của tên này. Hử kinh hoàng kêu “ồ chà” vội nhào hử người ra để tránh thì đã muộn mất một giây. Mười phần chắc hử phải thọ thương cả mười nhưng mọi người chỉ nghe “Bộp bộp” hai tiếng nhỏ, cây trượng của tên Đầu đà hoa một vòng đã gạt được hai chiếc đũa văng đi rồi. Trong khi tên mặt dài lồm cồm bò dậy thì Thái Đầu Đà trầm mặt xuống nói :

- Không cho con tiểu nha đầu này biết mùi vị đau khổ thì không xong rồi!

Dù sao hử cũng có địa vị một chút nên nén giận bỏ ra ngoài sân phía sau gọi to :

- Tiểu nha đầu ra đây cho lão gia dạy bảo một chút coi nào.

Đương nhiên chẳng cần kêu gọi lần thứ hai, tiểu cô nương cũng đã hùng hử bước ra rồi, Phùng lão đi theo như bóng với hình. Thái Đầu Đà đặt cây thiền trượng xuống đất rồi xắn hai tay áo rộng lên nói :

- Tiểu nha đầu mà chống được mười chiêu Ma Lôli chương của lão đây thì lão gia sẽ quí xuống hô to “Nữ sư phụ” ngay.

Phùng quân gia bước tới, trầm giọng trả lời hử :

- Ta có nghe danh của Ma Lôli chương rất dương cương, hôm nay thay mặt tiểu chủ thưởng thức vài chiêu xem nó lợi hại như thế nào?...

Tiểu Cô nương hét lên lanh lảnh :

- Phùng lão để ta thử trước, ngươi lui ra đi.

Thái Đầu Đà cũng ngăn người ra nói tiếp :

- Chủ ý của ta là dạy dỗ tiểu nha đầu chứ có động chạm gì đến lão đâu?

Phùng quân gia cười nhạt trả lời :

- Đã là thuộc hạ có lý đâu lại để chủ nhân phải ra tay, vả lại lâu lắm rồi lão cũng chưa sử dụng Âm Dương Thôi Ấn chương nên cung ngựa ngáy tay chân lắm.

Thái Đầu Đà nhú tít lông mày chử xế lên suy nghĩ thì thốt nhiên tên mặt dài la lên :

- Âm Dương Thôi Ấn chương, hóa ra đây là Âm Dương Khách Phùng Triệu Phi nổi tiếng giang hồ từ mười năm trước đây.

Phùng quân gia liếc mắt nhìn tên mặt dài gạt đầu khen ngợi :

- Ngươi kiến văn khá lắm, hiện tại còn có người nhớ đến tên ta thì vinh dự thật.

Tên mặt dài ấp úng hỏi lại ông ta :

- Hình như... hình như lão phục thị cho Minh chủ võ lâm mà?

Phùng quân gia tức Phùng Triệu Phi lại gạt đầu mấy cái mới trả lời :

- Ngươi nhớ chẳng lầm đâu, hiện tại ta vẫn là quân gia cho Phương minh chủ chứ có thay đổi gì đâu?

Tên mặt dài chột giạt mình hỏi dồn luôn :

- Như vậy là tiểu... tiểu cô nương đây cùng ở... ở Thiên Ngọc trang?

Hử định nói “tiểu nha đầu” nhưng vội sửa lại là “tiểu cô nương” thái độ ấp úng và có phần sợ hãi rồi.

Phùng quân gia trầm giọng trả lời :

- Đã nhận ra Phi Hạc thủ pháp mà còn chưa biết tiểu chủ nhân của ta là ái nữ của Phương minh chủ ư?

Không những Thái Đầu Đà và tên mặt dài giật bắn cả người lên mà các thực khách trong tửu lâu nghe được cũng giật mình theo, duy nhất chỉ có thiếu niên tuấn tú nọ là cười ruồi mà thôi. Thái Đầu Đà “Hừ” một tiếng ồm ồm nói thật lớn :

- Dù có là ái nữ hay đích thân Phương Ngọc Điềm tới đây thì Luân Hồi bang cũng không thể theo sự sai khiến vô lý được.

Phùng quân gia thấy Thái Đầu Đà này lỗ măng kêu tên thực của Minh chủ võ lâm ra thì rất căm giận, trầm giọng nói :

- Phương minh chủ được toàn thể võ lâm giang hồ xưng tụng trong Đại hội tại Ngũ Nhạc, Luân Hồi bang tự thị cái gì mà dám một thân một mình đứng ra phản đối?

Thái Đầu Đà trợn mắt lên trả lời :

- Luân Hồi bang tự do tự tại ngoài Ngọc Môn quan, vả lại trước kia đâu có tham dự việc tôn xưng nên chẳng có công nhận gì hết.

Phùng quân gia ngửa mặt lên trời cười dài một hồi rồi nói :

- Phương minh chủ công việc đa đoan chưa có thời giờ thanh sát vùng biên ngoại, quả nhiên Luân Hồi bang không coi tôn ti trật tự ra gì, hiện nay lại còn muốn vào Trung Nguyên để dương oai nữa thì thật láo lếu quá. Phùng mỗ thay mặt Minh chủ dạy bảo người một phen mới được!

Thái Đầu Đà quát lớn “Hay lắm” rồi bước chân trái giữ bộ vị rất vững chắc sửa soạn nghênh chiến liền. Thiếu niên tuấn tú ngồi ung dung uống rượu, tai nghe song phương hơi một tí là mở miệng ra nói hai chữ “Dạy bảo” thì nhả mặt hoài, trong lòng tự nhủ :

“Nhân vật võ lâm giang hồ ai cũng kiêu ngạo đòi hơn người cả, thảo nào trước kia phụ thân chẳng muốn cho ta bước vào giang hồ là vậy”.

Chàng liếc mắt thấy tiểu cô nương đã hăm hở rút trong mình ra một cây nhuyễn tiên thì lại tự nghĩ :

“Phương Ngọc Điềm được tôn xưng là Phi Hạc Minh Thần thì chắc công bình chính trực lắm ngờ đâu lại chẳng đề ý giáo huấn ái nữ gì cả”.

Thật ra chàng thiếu niên này đâu có biết Phương Minh Thần góa vợ từ lúc ái nữ mới lên ba tháng, do công việc bận rộn đa đoan nên ái nữ được mới người trong trang ruộng chiều đi thành quen nết, vì vậy bước chân ra giang hồ vẫn buông lung tính tình là vậy. Tiểu cô nương này tên là Phương Tiểu Nga, từ nhỏ rất ham thích các món ám khí, phi đao, Thiên Ngọc trang lại nằm giữa Tương Dương và Thành Đô thuộc Tứ Xuyên thì hợp thời vô cùng vì Tứ Xuyên từ mấy trăm năm nay vẫn là thánh địa của môn ám khí nhất là Đường gia, cực kỳ nổi tiếng. Quanh vùng đó mấy trăm dặm dân cư thường gọi là Thiên Ngọc tiên nữ thì đủ biết sắc đẹp của nàng tuyệt thế vô cùng. Thiếu niên này cầm lấy đôi đũa vừa rồi Phương Tiểu Nga đã dùng làm ám khí, trong lòng nảy nở biết bao nhiêu là tâm sự.

Chàng bỗng giật mình đánh thót một cái vì Phùng quân gia đã quát lớn, thân hình chợt di động quay tít, từ vòng tròn xoáy như chong chóng đó đã phát ra hai chưởng, một âm một dương rất quái lạ. Thái Đầu Đà tính tình nóng nảy lập tức đối chưởng liền chẳng cần biết thực lực đối phương ra sao cả. Hai chưởng chạm nhau phát sinh một âm thanh trầm rất lớn, dư lực hất cả vào tròng tửu lâu, mỗi người vội chăm chú nhìn ra thì ra song phương đã thu hồi chân lực lại rồi. Cả hai đứng trừng mắt nhìn nhau để dò xét.

Phùng quân gia ngẫm rúng động trong lòng vì quả nhiên Ma Lô chưởng của Thái Đầu Đà mạnh mẽ không sao lường được, ông ta bề ngoài vẫn bình tĩnh nhưng thật ra đã bị chưởng lực đối phương chấn động đau nhói lên rồi. Thái Đầu Đà cười nhạt, đột nhiên tung người lên cao rồi từ trên song chưởng úp xuống theo chiêu thế “Hạ Lạp Đới Ta” uy thế cực kỳ mãnh liệt. Phùng quân gia tự biết mình không sao chống cự được chiêu này bằng sức lực nên lập tức sử chiêu “Thiên Âm Vũ Khấp” trong Âm Dương Thiên Ấn chưởng, một tay đẩy một tay kéo làm giảm bớt công kích của đối phương. Đồng thời sau chiêu “Thiên Âm Vũ Khấp” là chiêu “Túy Ngọa Sa Trường” người ngã ra sau gần sát đất để Thái Đầu Đà lỡ trớn sắp hết đà rơi xuống mới đẩy chưởng lực ra. Đúng ra về lực Phùng Lão không sao chống lại được sức dương cương của Ma Lô chưởng nhưng chiêu thức này rất ảo diệu khiến cho Thái Đầu Đà kinh hoàng vội vàng đưa chéo chưởng lực ra.

“Bùng” lần này âm thanh vang động hơn lần trước và Thái Đầu Đà phải loạng choạng lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Thiếu niên anh tuấn đã ra sân từ bao giờ không biết, hẩn chấp tay sau đít thái độ rất ung dung hô to :

- Một thắng một thua, hai bên coi như hòa.

Phương Tiểu Nga nguyền chằng ta một cái rồi giận dữ nói :

- Ai cần tiểu tử xen vào làm chi, tiểu tử là ai?

Thiếu niên mỉm cười vui vẻ đưa một tay lên chào :

- Tại hạ là Tiểu Phi Thố đơn giản chỉ vì chạy trốn rất nhanh mà thôi.

Phương Tiểu Nga tròn mắt lên quát luôn :

- Phi Thố hay Phi Thử gì cũng lui ra cho người ta giao đấu, và đừng có chỗ mồm vào nữa.

Thiếu niên ngoại hiệu Tiểu Phi Thố lên tiếng “Được, được” và lui ra mấy bước đứng sau lưng Phương Tiểu Nga để xem. Hiện tại Phùng quân gia và Thái Đầu Đà đều ngưng thần tập trung vào chân lực sửa soạn lần đối chưởng thứ ba, do vậy không khí im lặng như tờ. Được một lúc Phương Tiểu Nga thấy sau gáy mình cứ nhột nhột hoài thì tức quá quay lại quát chàng ta :

- Người đứng lên trên mà xem sao cứ thấp thò sau lưng người ta như thế?

Tiểu Phi Thố lại “Được, được” rồi tiến lên mấy bước đứng ngang hàng với nàng, thái độ của chàng ta dễ thương và tức cười, nửa như khôn, nửa như dại, chẳng sao đoán ra được.

Phương Tiểu Nga cũng chẳng có thời giờ để suy đoán vì Phùng quân gia đã cùng Thái Đầu Đà chiết chiêu rồi. Lần này không có âm thanh nào cả chỉ có chưởng phong xoáy cuộn lên vù vù như đang trông con lóc mà thôi. Đó là do Phùng quân gia dùng Âm Dương biến đổi chưởng pháp không cho đối phương trực tiếp nữa, quả nhiên sức cường bạo phải thua kém sự ảo diệu, được chừng năm mươi chiêu thì Thái Đầu Đà đã hoa cả mắt, cứ xuất chưởng đánh bừa khiến lộ sơ hở rất nhiều Phùng quân gia cả mừng quát lớn :

- Trúng này!

Quả nhiên “Hoàng Hà Nhập Hải” dùng cả hai tay chấp lại đánh mạnh vào ngực của Thái Đầu Đà. Tên này vội vàng ngã ngửa người ra để làm giảm chưởng lực đi, hân “Hự” lên một tiếng đau đớn lùi lại liên tiếp, miệng đã có máu ứa ra rồi. Đáng lẽ Thái Đầu Đà phải đứng vững lại mới đứng ngờ đâu người hân lại ngã ngửa nằm dài dưới đất khiến cho Phùng quân gia ngạc nhiên bước lên mấy bước toan cúi xuống xem xét thì Tiểu Phi Thố bỗng kêu lớn :

- Coi chừng ám khí!

Chàng ta báo động rất đúng lúc nhưng lại hơi muộn vì cự ly của hai người quá gần. Chỉ thấy “Xì xì” nho nhỏ từ hai bên nách của Thái Đầu Đà bay ra mấy viên đạn, chỉ nhỏ bằng ngón tay út nhưng lực đạo rất mạnh.

Phùng quân gia ứng biến cũng rất nhanh nhạy, nghiêng người đi tránh được ba viên bên trái. Đồng thời với tiếng kêu của Tiểu Phi Thố, Phương Tiểu Nga cũng vung nhuyễn tiên lên “Độp, độp” đánh trúng hai viên bên phải văng chéo ra ngoài. Bởi vì Phùng quân gia nghiêng người qua phải nên còn lại một viên không bị cản trở bay thẳng vào huyệt “Khuyết Bồn” của ông ta. Phùng quân gia chưởng bộ vị nghiêng người đứng có một chân nên không sao biến thể được đành kinh hãi nhắm mắt chịu chết, đột nhiên có bóng người thấp thoáng, viên phi đạn này chỉ còn cách huyệt “Khuyết Bồn” chừng một phân đã bị đánh trệch đi nó bay đánh “vù” một cái sượt qua má của Phùng quân gia, lập tức tạo thành vết máu đỏ tươi liền. Phùng Quân Gia đứng đó người ra mất một lúc mới định thần quay lại cảm ơn Tiểu Phi Thố :

- Khinh công của đệ đệ cao siêu vô cùng, nếu không lão đã toi mạng mất rồi!

Phương Tiểu Nga cũng nhìn chàng ra vẻ khen ngợi nhưng mặt hoa vẫn cau đôi mày lại, có ý không bằng lòng về việc xen vào của chàng.

Phùng quân gia chợt thấy nét mặt Tiểu Phi Thố có vẻ gì đó hơi lạ lùng liền giật mình quay lại thì ra Thái Đầu Đà và tên mặt dài đã thừa cơ hội vọt lên mái nhà chường cạnh một bên sân, Phùng quân gia quát lớn :

- Hai tên hèn hạ này chạy đâu cho thoát?

Vừa nói ông ta vừa tung mình lên định đuổi theo thì phía sau hai tên đó có mấy ánh chớp lập lòe, vừa phi đạn vừa kim châm bay ngược trở lại như một đám mây đen vậy. Phùng quân gia phải lộn đi mấy vòng mới tránh hết được, ông ta lộn quá nhanh nên khi hạ thân bị dư lực quán tính lôi kéo không sao đứng vững được đành phải hạ hai đầu gối xuống. Tư thế này không được đẹp mắt nhưng trong khi sống chết thì cần gì phải xấu hổ, Phùng quân gia còn cố gắng hô hoán :

- Đuổi theo nó mau!

Phương Tiểu Nga dậm chân nói với giọng giận hờn :

- Hai tên ấy chạy mất từ lâu rồi còn đuổi mau với chậm gì nữa?

Tiểu Phi Thố cứ đứng thông tay cười hì hì làm cho nàng càng thêm tức giận “Hừ” một cái rồi ngoe ngoáy đi vào tửu lâu liền. Phùng quân gia chấp tay chào rồi nói :

- Dù sao tên Đầu đà ấy cũng bị lão đánh cho bị thương rồi, chúng ta vào uống chút rượu đi!

Tiểu Phi Thố chẳng khách sáo gì theo ông ta vào ngồi chung bàn. Phương Tiểu Nga thấy chàng ăn mặc có vẻ nghèo hèn thì bĩu môi vênh mặt lên chứ không thèm nói năng gì cả. Biết tính tiểu chủ của mình, Phùng quân gia cứ mặc kệ nâng chung rượu lên rồi nói vớt thiếu niên :

- Đệ đệ tính danh là gì cho lão được biết, sau này có dịp gì vui mừng mới biết mà gửi thiệp báo chứ!

Tiểu Phi Thố nghiêm trang trả lời :

- Thật tình tại hạ chưa thể tiết lộ được, lão quân gia cứ gọi Tiểu Phi Thố như mọi người là được rồi!

Phùng quân gia nhíu mày một chút rồi lại hỏi qua chuyện khác :

- Khinh công của đệ đệ cao siêu không thể tưởng được, chẳng hay tôn sư là ai và có môn gì tuyệt nghệ nữa không?

Tiểu Phi Thố cười hì hì trả lời :

- Lão quân gia khen khinh công thì tại hạ nhận liền vì là Phi Thố mà, thỏ đã chạy nhanh thì phải biết còn ngoài ra chẳng có võ công gì ra hồn cả?

Phùng quân gia ngheo đầu nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ nghi ngờ chàng còn giấu giếm võ công, nhưng ông ta là người rất tế nhị liền hỏi qua chuyện hiện tại luôn :

- Đệ đệ nói thế thì tin thế, chuyện đó để sau, còn bây giờ đệ đệ có bận rộn công việc gì không?

Tiểu Phi Thố miệng vẫn hơi mỉm cười nhưng ánh mắt chợt có chút mơ màng và đau khổ thoáng qua :

- Tại hạ không thân thích, không gia đình, rày đây mai đó thì có việc gì mà bận rộn, lão quân gia hỏi như vậy là có ý gì?

Phùng quân gia trầm giọng nói :

- Chẳng qua lão và tiểu chủ đây du ngoạn giang hồ một chuyến nếu đệ đệ có thích thú thì chúng ta đi chung cho vui.

Phương Tiểu Nga trừng mắt chen vào :

- Không được... công việc... công việc của ta rất bí mật,... cho tiểu tử đi theo thế nào được, vả lại ta không thích tiểu tử này chút nào cả!

Tiểu Phi Thố lững lờ nói thủng thỉnh :

- Đương nhiên ái nữ của Minh chủ xuất môn là phải có việc quan trọng, tại hạ xin bái biệt, biết đâu sẽ gặp lại trên đường ngay ngày mai thôi.

Nói xong Tiểu Phi Thố cầm chung rượu uống cạn rồi đưa một tay lên bái biệt, xoay lưng định đi liền.

Phùng quân gia bỗng nhiên gọi giật lại :

- Đệ đệ khoan đi, để lão hỏi thêm một lời nữa!

Ông ta ngắm nhìn Tiểu Phi Thố một hồi mới thông thả hỏi :

- Hình như đệ đệ chỉ dùng có tay trái thì phải?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ, chàng gật đầu rồi nói :

- Lão quân gia tinh mắt thật, cánh tay phải của tại hạ bị liệt nhược từ năm lên mười hai tuổi cho đến bây giờ.

Phùng quân gia hớn hờ gật đầu khoe luôn :

- Thiên Ngọc trang có một toa “Tái Sinh thần đơn” cực kỳ hiệu nghiệm về chữa trị chứng liệt nhược, đệ đệ sau này nhớ ghé lại, lão sẽ nói với Minh chủ giúp đỡ cho.

Tiểu Phi Thố cúi đầu cảm ơn rồi cười hì hì :

- Đến Sanh Tử Thần Y Hàn Vu Ý mà còn chiu bó tay thì rõ ràng cái số của tại hạ phải đúng thế rồi có uống thêm Tái Sinh thần đơn cũng chẳng ăn thua gì đâu!

Giọng nói vẫn vui vẻ nhưng sao hàm chứa một chút thâm lương khiến cho Phương Tiểu Nga cũng thấy cảm động trong lòng một chút. Phùng quân gia thì không nói ra lời, đến Sanh Tử Thần Y Hàn Vu Ý mà phải chịu bó tay thì quả là không còn phương pháp nào nữa rồi. Phùng quân gia và Phương Tiểu Nga cứ ngồi ngẩn người ra suy nghĩ, Tiểu Phi Thố đã lẳng lặng bỏ đi lúc nào mà chẳng ai hay biết gì cả. Hiện tại thực khách thấy chẳng còn gì náo nhiệt nên bỏ đi quá nửa, không khí trong tửu lầu đã êm ả trở lại, có đến mấy khách Phương Tiểu Nga mới chợt lên tiếng :

- Giờ này còn sớm sủa, chúng ta đi thôi!

Phùng quân gia gật đầu kêu gọi chủ nhân tính tiền rồi cùng với nàng nhắm hướng Sơn Đông mà đi.

* * * * *

Cả hai đăng trình mấy ngày thì đã tới Chung Nam sơn, nơi đây chính là chỗ Tư Mã Công bị địch nhân chặn đánh trên đường về Hào Dương. Hòn núi này tuy không rộng như Côn Luân nhưng phong cảnh cũng rất hùng vĩ, đường lối xuyên qua xuyên lại hiểm trở vô cùng, Phùng quân gia ngắm nhìn phong cảnh rồi hạ giọng :

- Nghe đồn khu vực này có một bọn sơn tặc rất lộng hành, chúng ta cũng nên coi chừng một chút.

Phương Tiểu Nga cười nhạt nhường mày hỏi lại :

- Chỉ là sơn tặc mà lão quản gia hãi sợ đến thế sao?

Phùng quản gia gật đầu chậm rãi nói :

- Đúng ra chẳng có sợ hãi gì mấy tên lâu la tiểu tốt nhưng đầu đảng lại là Hắc Phiến lão quỷ thì đáng gờm đấy chứ?

Phương Tiểu Nga sững sốt hỏi nhanh :

- Ủa! Hắc Phiến lão quỷ thì ta có nghe danh, chẳng lẽ một nhân vật nổi tiếng như vậy lại cam tâm làm sơn tặc sao?

Phùng quản gia trầm ngâm trả lời :

- Tính nết hần này vừa độc ác vừa quái dị không thể nào hiểu được tại sao. Đúng ra với võ công cao siêu như thế hần thừa sức tung hoành giang hồ nhưng lại thích cát cứ ở đây mới thật khó hiểu thêm.

Phương Tiểu Nga cũng trầm ngâm theo ông ta, nằng thờ dài một hơi rồi mới buông thông :

- Không chừng Hắc Phiến lão quỷ có chủ ý gì đó. Có thể hần ta là chủ chốt trong việc sát hại Tư Mã Công đại hiệp.

Phùng quản gia gật đầu :

- Chắc chắn thì chưa nhưng tiểu chủ muốn đích thân điều tra thì bắt đầu bằng Hắc Phiến lão quỷ là hay lắm. Lão có nghe Tư Mã Công bị một loại vũ khí kỳ lạ đánh nát cả phần ngực, có khi là Hắc phiến của lão không chừng.

Cả hai vừa đi vừa bàn soạn, thì ra tiểu cô nương Phương Tiểu Nga này tính nết rất ương bướng, ở Thiên Ngọc trang cứ đụng chạm gây gỗ hoài với Nhị trang chủ Sư thúc tử là Hoàng Thái Cung. Vụ án Tư Mã Công xảy ra trước Tết nhưng Phương minh chủ bận rộn công việc mãi đến đầu tháng ba này mới xuất môn, Phương Tiểu Nga chán ghét vị sư thúc mới theo đi, như ý cũng đồng thời mở cuộc điều tra cùng với thân phụ, biết đâu chẳng nổi tiếng võ lâm giang hồ, vang danh Thiên Ngọc nữ hiệp. Phùng quản gia được Phương trang chủ giao phó việc chăm nom cho nàng, hết lời ngăn cản mà không được nên đành phải đi theo để bảo hộ vậy. Đột nhiên có mấy bóng người mặc toàn quần áo màu đen từ trong bụi cây tiến ra, tên nào cũng cầm vũ khí lấp lánh, thái độ mới nhìn sơ qua đã thấy rất hung dữ rồi. Phùng quản gia thờ dài :

- Nhắc tới quỷ là có quỷ liền!

Phương Tiểu Nga găm nét mặt lại, gia tăng thêm cước bộ đến trước mặt tên áo đen thì dừng lại quát hỏi :

- Các ngươi là sơn tặc núi Chung Nam này phải không?

Một tên có vẻ là đại ca, tướng mạo rất dữ dằn cộng thêm với làn da đen như lọ chảo càng khiến người khác khiếp vía, trầm giọng cười khàn khàn trả lời :

- Bọn ta là Quỷ Vô Thường đây tiểu cô nương xinh đẹp có sợ không?

Phương Tiểu Nga tức giận quát lớn :

- Đến Hắc Phiến lão quỷ bản cô nương cũng chẳng sợ huống gì bọn quỷ nhỏ như mi!

Tên đại ca “Hùm” trong miệng trả lời luôn :

- Tiểu cô nương này hung dữ thật, tại hạ lại thích nữ nhân có tính khí như vậy mới là duyên kỳ ngộ.

Phương Tiểu Nga thấy tên này ăn nói có vẻ sàm sỡ đã toan phát tác lên thì bỗng một tên trong bọn bước tới nói nhỏ :

- Đại ca đừng làm hư chuyện lớn của lão nhân gia đấy.

Tên đại ca giật mình, gật đầu một cái rồi lấy vẻ nghiêm nghị nói với hai người :

- Khu vực này ngày hôm nay đang có hoạt động của Diêm La trại, cấm chỉ toàn bộ khách qua lại hoặc xâm nhập, nhị vị nên quay về đi, ngày mai là có thể tự do được rồi.

Phùng quản gia cười gằn, bước tới trước một bước :

- Chung Nam sơn này là đất riêng của Diêm La, Diêm Vương gì đó hay sao mà có quyền cấm cản khách bộ hành?

Tên đại ca lé mắt nhìn Phùng quản gia, hần nghi ngại trong bụng có lẽ đây là một nhân vật tiền bối cao thủ giang hồ nên không dám ngạo mạn nữa, chấp tay chào ông ta :

- Tiền bối thông cảm, chẳng phải Chung Nam sơn là của riêng tư gì hết nhưng theo lễ phép giang hồ khu vực này có các bang hội môn phái đang hoạt động thì người khác không nên xâm phạm vào mới là đúng.

Phùng quản gia ngửa mặt cười dài một hồi mới lên tiếng :

- Ngươi thuyết lý hay lắm nhưng lão đây là thuộc hạ của Minh chủ võ lâm chẳng lẽ cũng không có quyền ưu tiên sao?

Cả bốn tên đều giật mình lùi lại một bước, tên đại ca chấp tay chào rồi nói có vẻ cung kính hơn một chút :

- Tại hạ thật không biết có người của Minh chủ giá lâm, thật là có lỗi quá!

Hắn mào đầu như vậy rồi ngật ngù nói tiếp :

- Nhưng Lão nhân gia đã chỉ thị rất nghiêm nên tại hạ đành thất lỗi vậy, không sao dám để người khác đi vào khu vực này được.

Bóng hồng thấp thoáng một cái nhanh như điện chớp, Phương Tiểu Nga đã nhảy vọt tới đưa tay ra tát tên đại ca này liền. Tướng mạo thân thể của hắn coi cục mịch thô lỗ vậy mà thân thủ cũng không đến nỗi tầm thường, ngửa đầu ra sau theo thế “Thiệt Bản Kiều” đã tránh được cái tát trong đường tơ kẽ tóc.

Phương Tiểu Nga đã lùi về chỗ cũ, nàng tát không trúng nên trong lòng thầm hổ thẹn và tức giận, gằm mặt xuống quát luôn :

- Thân thủ khá lắm nhưng mi đã biết là người nhà của Minh chủ võ lâm mà còn ương bướng như thế được sao?

Tên đại ca hoa thanh cương đao lên mấy vòng, âm thanh rít lên vi vu và loang loáng dưới ánh mặt trời khiến người khác phải lóa mắt, hắn trầm giọng nói :

- Tiên lễ hậu binh, tại hạ đã phân trần hết lời rồi, dù bây giờ có đích thân Minh chủ võ lâm có đến đây cũng phải bước qua thanh đao này thôi!

Phùng quân gia hơi ngạc nhiên trong lòng, ông ta thường nghe nói bọn sơn tặc ở vùng này hung hăng và độc ác như quỷ nhập tràng, hiện tại tên này thân thủ lẫn lời ăn tiếng nói đều trầm tĩnh không đúng như lời đồn đại thì chắc chắn bên trong còn gì bí ẩn đây. Do đó Phùng quân gia vội bước lên che trước mặt Phương Tiểu Nga nói :

- Được rồi, mi đã nói như vậy thì rất minh bạch, tuy nhiên lão cần biết sơ lược Diêm La trại hoạt động về việc gì, có liên quan đến đại thể võ lâm hay không là cốt bước quay lui liền.

Đột nhiên có một âm thanh la lối từ xa vọng tới :

- Chẳng có liên quan gì đến võ lâm đâu, chỉ có tử kiếp đến với tại hạ mà thôi!...

Hồi 02 : Hắc Phiến lão quỷ

Âm thanh la lối chưa dứt hẳn đã thấy một bóng người vụt tới như sao xẹt, tiếp theo sau lại có một bóng đuổi theo rất gấp. Bóng người phía trước vừa dừng chân đã nói ngay :

- Phùng lão tiên bối cứu mạng cho tại hạ...

Chưa hết lời hẳn đã luồn ra sau lưng Phùng Triệu Phi rồi, tuy vậy ông ta và Phương Tiểu Nga cũng nhận ra đó chính là thiếu niên biệt hiệu Tiểu Phi Thố vừa mới chia tay mấy ngày qua ở Hán Dương. Phùng quân gia làm gì có thời gian để hỏi han vì ngay khi đó bóng đen thứ hai đã đuổi theo tới nơi rồi, thấy có đông người bóng đen này dùng đà chạy tung người lên cao rồi tà tà hạ thân xuống ngay giữa song phương.

Thân pháp cũng khá đẹp khiến Phùng quân gia lên tiếng khen ngợi :

- Thân pháp Ma Vân Đảo Ảnh cao siêu thực!

Nhân vật này dừng thân rồi quét mắt nhìn Phùng quân gia và Phương Tiểu Nga, nhãn quang hắc sắc như dao, loang loáng chứa hung khí khiến cô nương ngấm ngấm rùng mình một cái. Nhãn quang đã vậy, dung mạo lại càng ghê rợn hơn, hẳn chỉ cao hơn khoảng ba thước nhưng chiếc đầu lại to quá khổ và mặt mũi đầy những vết sẹo ngang dọc khiến toàn bộ coi chẳng khác gì bọn quỷ đói dưới âm phủ. Tên đại ca đáng lẽ thấy chủ nhân phải cung kính vái chào mới đúng ngờ đâu hẳn chỉ gật đầu một cái.

Điều này tuy rất đơn giản nhưng khiến Phùng quân gia rất thắc mắc trong lòng, ông ta mỉm cười vái chào nhân vật kinh dị này :

- Lão là quân gia của Minh chủ võ lâm tên là Phùng Triệu Phi, chẳng hay các hạ có phải là Hắc Phiến lão nhân?

Phùng lão đổi chữ “Quỷ” thành chữ “Nhân” có ý kính trọng hẳn, ngờ đâu Hắc Phiến lão quỷ chỉ “hừ” một tiếng nhạt nhẽo :

- Thì ra Âm Dương Khách.

Hắc Phiến lão quỷ nhìn qua vai Phùng quân gia nói tiếp :

- Tiểu tử sao không giỏi chạy nữa đi, người cũng là tay tào tợn thật, ta chỉ sợ ý một chút là người đã chạy được liền.

Tiểu Phi Thố đứng sau lưng Phùng quân gia cười hì hì :

- Ta chạy thì mi đuổi sao nổi, chẳng qua là có mấy nhân vật Thiên Ngọc trang ở đây nên ta mới dùng chân nhờ họ phân giải giùm đây chớ!

Phùng quân gia đỡ lời chàng luôn :

- Phải đấy, nếu có gì xích mích với nhau cứ từ từ phân giải, động một chút là giết chóc thì coi sao được.

Â Hắc Phiến lão quỷ găm mặt xuống khiến dung mạo càng thêm đáng ác hơn, hẳn cất giọng the thé nói :

- Việc riêng giữa ta và tiểu tử kia chẳng cần tới Minh chủ hay người khác xen vào, hai người đi đi.

Phương Tiểu Nga rút nhuyển tiên ra, chỉ mặt Hắc Phiến lão quỷ quát lớn :

- Đi hay ở là tùy bọn ta, đến lão nhân gia còn chưa bao giờ nói với ta như vậy mà mi dám mở miệng quát mắng bản cô nương sao?

Hắc Phiến lão quỷ lạnh lùng trả lời :

- Đắt Chung Nam sơn này hơn trăm trượng đều dưới quyền ta sai khiến, dù là ái nữ của Minh chủ cũng vậy thôi.

Phương Tiểu Nga tức giận quát nhuyển tiên đánh “trót” một cái, đầu mũi roi bỗng như con rắn từ trên cao mổ xuống giữa hai mắt của Hắc Phiến lão quỷ. Dù có hung ác đến mấy đi nữa, đánh người cũng phải né mặt, nên Hắc Phiến lão quỷ chỉ lắc người một cái, thân ảnh di động đã tránh được đầu nhuyển tiên ngay lập tức.

Phương Tiểu Nga đã ngấm ngấm tức giận ngay từ lúc tát không trúng tên đại ca nên bao nhiêu cái tức dồn lại, nàng quát lớn rồi xử luôn mười sáu chiêu trong “Thúy Vi Hạc Diệp tiên pháp” ra đánh cực kỳ nhanh nhẹn và đẹp mắt.

Nên biết tiên pháp này chỉ có mười sáu chiêu nhưng biến hóa thành rồi thành thế rất lợi hại, tuy vậy thủy chung Hắc Phiến lão quỷ chỉ tránh né thôi mà Phương Tiểu Nga vẫn không sao đánh trúng được hẳn. Tên đại ca đứng ngoài đột nhiên mở miệng khen ngợi :

- Quả thật thân pháp Ma Vân Đảo Ảnh có một không hai.

Hắc Phiến lão quỷ nghe lọt tai thì nhơn nhơn tự đắc, trong lòng khoan khoái vô cùng, ngờ đâu Tiểu Phi Thố lại chọt miệng xen vào :

- Ma Vân Đảo Ảnh hay thật nhưng vẫn không đuổi kịp ta thì hạng nhì chứ không phải nhất!

Hắc Phiến lão quỷ tức quá quát lên một tiếng, hữu chưởng co duỗi dùng chưởng lực đẩy bắn nhuyển tiên của Phương Tiểu Nga qua một bên, người hắn như đám mây đen từ trên cao chụp xuống đầu Tiểu Phi Thố. Chàng ta vội nhảy lại gần Phùng quản gia, miệng kêu lớn :

- Cứu mạng, cứu mạng!

Phùng quản gia nhả mặt nói với chàng :

- Tại đệ chọc tức hắn làm chi?

Tuy trách móc như vậy nhưng Phùng quản gia cũng đưa song chưởng theo thế “Thiên Vương Thác Tháp” lên chống đỡ.

“Bộp” song chưởng chạm nhau phát ra âm thanh cực trầm vì cả hai đều sử dụng chữ âm làm căn bản. Phùng quản gia bị chưởng lực làm chấn động cả châu thân, gót chân đã lún xuống đất hai phân hơn. Hắc Phiến lão quỷ có lợi thế từ trên cao đánh xuống nhưng lại bất lợi ở chỗ không có bộ tấn vững chắc nên người bị hất ngược ra sau như cánh lá bị gió thổi vây. Hắn lộn người một cái để giảm lực từ từ hạ thân xuống, nét mặt trở nên ghê rợn hơn trước và giọng nói the thé nghe rùng cả mình :

- Thiên Ngọc trang nhất định phải can thiệp vào chuyện của ta rồi phải không?

Phùng quản gia lắc đầu trả lời :

- Can thiệp thì chả dám nhưng đệ đệ đây mới nói vui một chút, các hạ cũng không nên cố chấp làm gì.

Hắc Phiến lão quỷ tặc lưỡi một cái rồi mới nói :

- Thôi được, ta cũng chẳng giấu giếm nữa, tiểu tử này suốt mấy ngày hôm nay quanh quẩn nơi đây để dò la, hỏi han về hành tung của ta, hôm nay ta mới đánh lừa được hắn vào bẫy chứ có phải là không có lý do đâu.

Phùng quản gia ngó người ra, quay lại hỏi Tiểu Phi Thố :

- Đệ đệ làm thế là sai rồi, người trong giang hồ rất cấm kỵ việc dò la người khác đấy.

Tiểu Phi Thố mỉm cười hỏi ngược lại :

- Lão quản gia cùng Phương cô nương đi từ Hán Dương tới đây mất hết mấy ngày đường?

Phùng quản gia đang ngó người ra kinh ngạc thì Phương Tiểu Nga đã cướp lời nói luôn :

- Tiểu tử này cùng chia tay với ta nếu đi mau cũng chỉ hơn được một ngày là cùng, làm gì có chuyện đến đây rình mò, lão quản gia chớ tin mấy tên quỷ lừa dối đó!

Tiểu Phi Thố cười hi hi chấp tay cảm tạ Phương Tiểu Nga :

- Phương cô nương quả là người bạn tốt của tại hạ, cảm ơn nhiều lắm.

Phương Tiểu Nga “Hừ” một tiếng, giậm chân một cái rồi chau môi ra nói :

- Ai thêm làm bạn tốt của tiểu tử rách rưới như thế này?

Tuy nói giận dữ như vậy nhưng hai má của nàng cũng đỏ hồng lên như hai trái đào chín, trông hết sức quyến rũ. Phùng quản gia cười nhạt hỏi :

- Chút nữa lão mắc hòm lão quỷ rồi, ngươi còn chối cãi gì được nữa không?

Đột nhiên tên đại ca đứng phía sau bước lên nói trống không :

- Lão bắt tiểu tử đi còn Thiên Ngọc trang để ta đối phó cho.

Hắc Phiến lão quỷ gật đầu, đề khí lạng người đi vòng quanh Phùng quản gia, hai tay cong cong như hai cái móc câu sử dụng “Vong Cổ trảo pháp” chộp vào mấy yếu huyệt của Tiểu Phi Thố. Phùng quản gia quát lớn, hữu chưởng phạt ngang một cái để ngăn chặn hắn nhưng ông ta bỗng giật mình hoảng sợ vì phía sau lưng có một luồng kinh lực đang công kích tới. Phùng quản gia bước chéo chân cho kinh lực này lướt dọc theo người, ngờ đâu giữa chừng nó lại biến đổi thành thế ngay theo chiêu “Cương Dao Trảm Xà”. Phùng quản gia hết sức kinh hoàng chỉ còn mỗi một cách là lặn người xuống đất mới tránh khỏi chiêu thế này mà thôi.

Phùng quản gia lặn đi mấy vòng rồi dùng đầu ngón chân chỉ xuống đất một cái đã đứng dậy được liền. Ông ta nhìn trừng trừng tên đại ca gần giọng nói :

- Thì ra là người, từ nãy lão đã có nghi ngờ về thân phận của ngươi không phải là thuộc hạ của lão quỷ, bây giờ đã lộ mặt ra rồi, hãy mau nói ra cho lão nghe xem nào!

Tên đại ca hoành đao bắt chéo trước ngực trả lời :

- Tên tuổi chẳng cần thiết gì cho lắm, quý hồ lão đừng can thiệp vào chuyện của Hắc Phiến lão quỷ thì chúng ta khoan tay bình an ngay.

Phùng quản gia liếc mắt nhìn về phía của Hắc Phiến lão quỷ thì hắn đang giở cả Ma Vân Đảo Ảnh thân pháp với Vong Cốt trảo ra tấn công Tiểu Phi Thố. Quả nhiên chàng ta nói rất thành thực, võ công của y tầm thường vô cùng, chưởng pháp thô thiển, nội lực lại yếu kém như người mới học võ vậy chỉ nhờ vào thân pháp ảo diệu mà tránh né được hết những chiêu thế của Hắc Phiến lão quỷ. Chàng ta vừa đánh vừa

kêu la “ôi chà” liên tiếp, ra vẻ như hết sức lúng túng vậy mà thủy chung Hắc Phiến lão quỷ không sao đánh trúng được cái nào mới thật buồn cười vô cùng.

Phùng quân gia liếc mắt cho Phương Tiểu Nga ra ám hiệu, nàng liền gật đầu rồi huy động nhuyễn tiên tấn công Hắc Phiến lão quỷ. Cùng một lúc, Phùng quân gia cũng giở Âm Dương Thôi Ân chương ra đấu với tên đại ca. Tên này quát lớn “Hay lắm” thanh cương đao to bản chọt chém Đông chém Tây cùng một lúc đánh với Phương Tiểu Nga và Phùng quân gia luôn. Đường đao của hắn rất nguy dị, mới thoát trông thì thô thiển nhưng qua chừng mấy chục chiêu đã áp lực hai người xê dịch lại gần nhau và phải chống đỡ rất nghiêm cẩn mới quân bình được trận đấu.

Phùng quân gia vừa đánh vừa chăm chú nhìn hoài mà không đoán nổi đao pháp này tên gì, ông ta rất tức giận nên huy động toàn lực Âm Dương Thôi Ân chương ra tấn công tới tấp. Chương pháp này nổi tiếng giang hồ vì sự ảo diệu của nó, người nào hơi kém mà gặp phải chương lực âm dương này lập tức bị lôi kéo theo ý muốn của người sử dụng liền. Hiện tại hình như nó bị mất hiệu lực vì thanh cương đao ngấm ngấm có một chân khí kỳ lạ hóa giải được hết. Cả hai giao thủ được gần một trăm chiêu thì phía bên kia Tiểu Phi Thổ bỗng kêu lên :

- Đánh như thế này một chết được, tại hạ không tiếp chiêu nữa đâu.

Nói là làm liền, chàng ta vừa tránh né vừa nhảy nhót tránh xa hiện trường, chỉ trong nửa khắc đã ra ngoài mây trượng rồi. Khi Tiểu Phi Thổ vừa la lên thì Phương Tiểu Nga và Phùng quân gia hiểu ý nên, cả hai gắng sức huy động nhuyễn tiên và chương lực bao vây tên đại ca. Tên này biến đổi sắc mặt luôn luôn càng gia tăng đao pháp nhanh nhẹn tuy vậy vẫn không sao rảnh tay để chạy theo Hắc Phiến lão quỷ được, hắn tức giận gầm lên :

- Lão quỷ chó đẻ hẩn thoát mà hỏng chuyện đó!

Hiện tại hai cái bóng của Tiểu Phi Thổ và Hắc Phiến lão quỷ đã cách xa mấy chục trượng, chẳng biết hai người có nghe thấy được không, chỉ thấy mỗi lúc mỗi xa hơn mà thôi. Riêng phần Hắc Phiến lão quỷ thì tức giận vô cùng, hắn đã mấy lần toan rút Hắc phiến bằng sắt đen ra mà không sao rảnh được, chỉ sơ hở hoặc chậm tay một chút là tiểu tử này thoát chạy ngay, hắn vừa rồi đã bị một lần như thế, do đó mới gặp Phùng quân gia làm tăng thêm rắc rối cho sự việc, hiện tại nếu có quạt trong tay thì hy vọng sẽ chấm dứt tình trạng này sớm sửa hơn vì trong chiếc quạt ấy hắn cất giấu rất nhiều độc châm vô hình vô sắc.

Cả hai cứ thế mà chạy hơn mười dặm đường nữa, càng lúc thân pháp của Tiểu Phi Thổ càng chậm lại dần, chàng ta đã bắt đầu thở hổn hển và mồ hôi nhỏ rùng rùng xuống mặt rồi. Hắc Phiến lão quỷ mừng thầm trong bụng tự nghĩ :

“Mình chỉ cố gắng chừng nửa giờ là tiểu tử này kiệt sức muốn bắt giết gì cũng được”.

Chính ngay Tiểu Phi Thổ cũng biết điều đó nhưng lần này đối phương truy đánh gắt gao quá không sao trở khinh công ra bỏ chạy được. Chàng than thầm trong bụng :

“Cũng tại tính khí ta hơi hợm quá, ham thích cái gì dễ luyện tập nên mới không gia tâm về nội công để lấy nó làm căn bản”.

Chàng trách mình như vậy cũng rất đúng vì rằng võ học, bất cứ môn gì cũng phải dựa vào nội công chân lực hết, dù có cực kỳ ảo diệu đi nữa mà nội công yếu kém thì cũng chỉ là phô trương bề ngoài mà thôi. Thật ra cũng không thể trách được Tiểu Phi Thổ vì thời gian quá gấp rút, nếu chàng chuyên sâu luyện tập nội công thì có khi phải mất đến mười hay hai mươi năm, như vậy mọi chuyện đã chìm lắng làm sao tìm ra được manh mối nữa. Đó là chuyện về sau, còn hiện tại cả hai đã di chuyển đến một khoảng bình nguyên nhỏ nhỏ, cây cối mọc rất thưa thớt. Đột nhiên Hắc Phiến lão quỷ liếc mắt thấy có một người đang xoay tay nằm ngủ dưới một gốc cây, cái tàn của nó che thành bóng mát rất rộng. Hắc Phiến lão quỷ thấy Tiểu Phi Thổ cứ lui dần về phía đó thì lo sợ quát lớn :

- Tiểu tử này thật không biết điều chút nào.

Ngờ đâu tiếng quát của hắn lại vô tình làm người kia giật mình ngồi dậy luôn.

Hắc Phiến lão quỷ liền mắt nhìn thì dung mạo người này rất tiêu lâm, tại to mặt tròn và cái miệng hình như lúc nào cũng cười được cả, hắn cũng hơi yên tâm vội lên tiếng trước để lấy lòng :

- Tiểu tử này bất trị quá vô tình làm kinh động các hạ, chỉ một chút nữa là xong ngay thôi, các hạ cảm phiền vậy.

Nhân vật này đương nhiên phải là trong giới võ lâm giang hồ rồi, trong rừng sâu núi thẳm như ở đây thường dân nào mà dám héo lánh đến, lại còn ngả lưng ngủ khi nữa thì chẳng sai chút nào. Ông ta nghe nói thì cười hi hi, lại tiếp tục ngả lưng ra ngủ khiến Hắc Phiến lão quỷ rất khoan khoái. Tiểu Phi Thổ cũng liếc mắt thấy ông ta cười liền cười theo rồi nói :

- Lão quỷ la hét om sòm làm kinh động người ta sao lại đổ lên đầu ta, mi không biết xấu hổ ư?

Hắc Phiến Lão Quỷ gần giọng :

- Tiểu tử đừng cãi lý nữa, ngươi không sống quá một khắc nữa đâu.

- Nếu ta sống được hơn một khắc thì mi chịu thua cái gì nào?

Hắc Phiến lão quỷ chưa kịp trả lời thì đột nhiên nhân vật tiểu lâm này ngồi bật dậy, ông ta cứ ngăm nhìn Tiểu Phi Thố hoài. Hiện tại chàng đã quá mệt mỏi, đầu tóc rối bù, hơi thở hỗn hển mà vẫn giữ nét tươi cười đối đáp với địch nhân thì quả là người có tâm lý hết sức kỳ lạ. Do đó nhân vật tiểu diện mới ngạc nhiên nhìn ngăm, đột nhiên ông ta chen lời :

- Tiểu tử trong mình có vật quý báu không mà đòi đặt cược với người khác?

Tiểu Phi Thố hơi quay đầu lại trả lời :

- Có chứ, cái đầu tại hạ có bộ óc to hơn người thường nên giá trị vô cùng, mang ra đánh cuộc rất tốt đấy.

Chàng mãi trả lời, hơi sơ hở một chút lập tức bị chiêu “Cô Phong Cộng Quy” của Vong Cốt trao móc vào đầu vai, chiếc áo bị rách ra làm mấy mảnh và đã có mấy đường máu ứa ra liền. Tình trạng này càng làm cho hình dạng của Tiểu Phi Thố thêm thảm hại, tuy vậy chàng ta vẫn còn cười được và nói luôn :

- Ta đánh cuộc bộ óc chứ có phải cái vai đâu mà lại đánh vào nó, nó có tội tình gì đâu?

Hắc Phiến lão quỷ thấy mình đã có chút đắc thắng thì không thêm cãi vã nữa, gia tăng chân lực khi vồ, khi chộp, bóng trảo mờ mờ ảo ảo biến thành một tấm lưới bao vây Tiểu Phi Thố, lần này hẳn quyết tâm tru diệt đối phương cho bằng được mới thôi.

“Phụt” chàng lại bị trảo của đối phương xé rách chiếc áo thành một đường dài, mấy chiếc cúc cũng bị đứt theo. Tiểu Phi Thố nhăn nhó la lên :

- Trời ơi ta chỉ còn tấm áo duy nhất này mà ngươi cứ xé hoài thì...

Tiếng “thì” chưa dứt Tiểu Phi Thố lại kêu “úi chà” một tiếng lại bị thêm một vết thương nữa ở cạnh sườn, tình trạng hết sức nguy ngập. Đột nhiên Hắc Phiến lão quỷ thét lên be be, hẳn quai tay chụp về phía sau, thân hình lạng qua một bên như đang né tránh vật gì vậy. Tiểu Phi Thố nhân cơ hội trong chớp mắt này tung mình nhảy ra xa, thân ảnh nhanh như chớp đã lớt đi mấy chặng liền, Chàng toan cầm đầu chạy luôn thì một giọng cười rất khoan khoái vang lên, tiếp theo là câu nói :

- Tiểu tử bắt rất phải chạy trốn nữa.

Tiểu Phi Thố dừng thân quay người lại thì hiện tại nhân vật tiểu diện đã đứng dậy, thân hình của ông ta cũng hơi tròn tròn giống như khuôn mặt khiến có vẻ hoạt kê hết sức.

Hắc Phiến lão quỷ đứng ngẩn ngơ cứ nhìn ông ta hoài, bàn tay vẫn còn vịn về vật gì đó. Tiểu Phi Thố rất tinh mắt, chàng nhìn ra ngay một lỗ thủng ở mé bên thân áo của Hắc Phiến lão quỷ thì hiểu mọi việc liền. Lúc đó Tiểu Phi Thố mới thờ phào ra một hơi dài rồi chấp tay chào nhân vật hoạt kê :

- Cảm tạ tiền bối đã tiếp trợ, tại hạ e rằng đồng bọn của hãn sẽ đến đây ngay bây giờ, tốt hơn hết là tẩu vi thượng sách, sau này gặp tiền bối sẽ bồi tiếp cái ơn ngày hôm nay.

Nhân vật hoạt kê không hề cười mà dung mạo vẫn như đang cười xua tay nói với chàng :

- Ta đã bảo bắt tất phải chạy trốn thì cứ yên tâm đi, dù có năm ba con quỷ đến đây ta chỉ cần đọc một bài chú là trấn áp được ngay. Tiểu tử khỏi phải lo lắng gì cả.

Hắc Phiến lão quỷ bỗng trầm giọng hỏi :

- Sử dụng được môn “Đàn Chỉ thần công” thì các hạ phải là người rất có tiếng tăm, rất tiếc lão không nhận biết được, chẳng hay các hạ có thể cho biết danh tính được không?

Lời lẽ của lão quỷ có vẻ nhũn nhặn hết sức vì trong lòng hẳn đã kinh hoàng bởi võ công “Đàn Chỉ thần công”, nhân vật hoạt kê cười hì hì trả lời :

- Lão quỷ tăng bốc ta làm gì, môn “Đàn Chỉ thần công” trên đời này có ai sử dụng được nổi. Vừa rồi ta bắn hai viên đá ra là môn “Dương Hoa Thuyết Lạc chỉ công”, còn kém xa “Đàn Chỉ thần công” mấy tầng đấy.

Hắc Phiến lão quỷ lắc đầu lẩm bầm một hồi rồi mới nói :

- Lão chưa được nghe tới cái tên “Dương Hoa Thuyết Lạc” bao giờ.

Tiểu Phi Thố lợi dụng lúc hai người đối đáp nên điểm chỉ cầm máu, xốc lại áo quần cho đỡ toi tả, chàng ta chợt lên tiếng nói xen vào :

- “Dương Hoa Thuyết Lạc chỉ công” xuất xứ từ Thiên Trúc làm sao lão quỷ biết được nó.

Hắc Phiến lão quỷ giật mình khi nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ rất ngờ vực không sao tưởng được là chàng ta lại có kiến văn rộng rãi như vậy. Nhân vật hoạt kê đưa ngón tay cái lên khen ngợi Tiểu Phi Thố rồi nói :

- Tiểu tử uyên bác lắm, đúng là ta từ Thiên Trúc tới đây.

Tiểu Phi Thố đưa một tay lên chào hỏi luôn :

- Vậy ra tiền bối từ A Lạp thiền viện xuất du Trung Nguyên, tại hạ may mắn lắm mới được gặp gỡ hy hữu thể này.

Nhân vật hoạt kê bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, hai mắt lóng lánh nhìn Tiểu Phi Thố, giọng nói cũng trầm xuống :

- Đúng vậy, ta là Hộ pháp của A Lạp thiền viện, người khác thường gọi ta là Tiểu Diện Hoạt Phạt, tiểu tử kiến văn rất uyên bác có biết tới tính danh này bao giờ chưa?

Tiểu Phi Thố lắc đầu, chàng cũng nghiêm trang trả lời :

- Tại hạ chỉ biết A Lạp thiền viện có tới mười tám vị Hoạt Phạt, còn danh tính từng vị hoặc thứ tự cao thấp thì không sao biết nổi.

Tiểu Diện Hoạt Phạt gật đầu rồi cười vui vẻ :

- Chà! Như vậy cũng là khá lắm rồi, nói cho tiểu tử biết ta đứng hàng thứ tám trong các Hoạt Phạt đấy.

Tiểu Phi Thố thấy ông ta vui vẻ cũng cười hì hì theo :

- Tiền bối đứng hàng thứ tám cũng là khá lắm rồi, thảo nào tên lão quỷ vừa thấy đã sợ đến hết hồn vía ngay.

Cả hai vừa cười vừa đối đáp chẳng coi Hắc Phiến lão quỷ ra gì, khiến hắn cực kỳ tức tối nhưng không dám phát tác, quả nhiên uy thế của vị Hoạt Phạt này đã trấn áp rất mạnh mẽ, hắn cũng vòng tay chào Tiểu Diện Hoạt Phạt rồi lên tiếng :

- Tại hạ với tiểu tử đây có chút oán thù, mong rằng Hoạt Phạt đứng công bình cho.

Tiểu Diện Hoạt Phạt từ từ xoay người lại nhìn hắn, nhãn quang từ ôn hòa biến thành sắc lạnh, gằn giọng nói :

- Người có biết mấy trăm năm nay A Lạp thiền viện không bao giờ nhúng tay vào thị phi giang hồ võ lâm Trung Nguyên mà nay đặc biệt phái ta đi thanh sát, tất nhiên phải có nguyên do gì chứ. Trong số những nhân vật ta phải chú ý thì không có tên của người nhưng gần đây ta có nghe nói người có kết bè kết đảng với mấy nhân vật nổi danh để âm mưu gì đó. Tạm thời ta chưa điều tra ra, người đi đi và cố gắng cải tà quy chánh mới có thể giữ toàn mạng được đấy.

Hắc Phiến lão quỷ rung mình một cái, quả nhiên Tiểu Diện Hoạt Phạt đã mong manh biết được chút đầu mối của bọn y rồi, đánh không được, bỏ đi thì ê mặt quá, nên cứ đứng tần ngần hoài. Tiểu Diện Hoạt Phạt cười nhạt, vừa nói vừa hỏi :

- Sao người chưa đi cho rồi hay là muốn bốn Phạt gia biểu diễn thêm mấy môn võ học thượng thừa của A Lạp thiền viện nữa mới cam tâm chịu phục?

Hắc Phiến lão quỷ đã toan cất bước bỗng nhiên từ xa có một bóng người lướt tới rất mau, thoáng mắt đã đến gần ba người, đồng thời âm thanh cũng vọng tới, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng :

- A Lạp thiền viện có võ học gì thượng thừa vậy?

Âm thanh vừa dứt thì thân ảnh cũng dừng lại, thì ra đó là tên đại ca đã chặn đường Phượng Tiểu Nga và Phùng quân gia. Tiểu Phi Thố giật mình vội hỏi trước :

- Ủa, còn hai người của Thiên Ngọc trang đâu rồi?

Tên đại ca lạnh lùng liếc Tiểu Phi Thố một cái :

- Tiểu tử quan tâm đến tiểu cô nương quá nhỉ, người cứ yên tâm, dù gì đi nữa ta cũng chẳng gây phiền phức với Thiên Ngọc trang đâu.

Tiểu Diện Hoạt Phạt vẻ mặt nhăn nhó rất hoạt kê nhưng giọng nói lại nghiêm cẩn vô cùng.

- Vừa rồi các hạ có hỏi một câu, có vẻ coi thường A Lạp thiền viện, chắc là cũng có võ công cao siêu lắm. Không ngờ lão quỷ lại có đồng bọn kiêu ngạo như vậy, bốn Phạt gia không thể không trở một chút tài nghệ ra để người khác đừng coi thường mới được.

Tên đại ca hình như chẳng sợ hãi gì, hắn trầm giọng nói :

- Lão quỷ lo liệu tiểu tử đi, cứ để mặc ta với vị Phạt gia này thử thách vài chiêu chơi.

Đúng ra Tiểu Phi Thố thừa sức để chạy luôn nhưng không hiểu sao chàng ta lại cứ đứng im mới thực kỳ lạ. Hắc Phiến lão quỷ hiện tại đã có kinh nghiệm, hắn mau lẹ rút cây quạt sắt đen sì ra.

“Soạt” một cái hắn đã mở quạt ra phe phẩy, bộ xương người vẽ trên đó rung động theo cử động của quạt giống như đang sống dậy khiến người khác phải tăng đờm kinh tâm. Hắc Phiến lão quỷ cười nhạt rồi ra tay tấn công Tiểu Phi Thố cùng một lúc với tên đại ca hoa cương đao lên giao đấu với Tiểu Diện Hoạt Phạt. Tên đại ca này vừa đánh mấy chiêu thì Tiểu Diện Hoạt Phạt giật mình kêu lớn :

- Thì ra người ở Đại...

Tên đại ca quát lớn át cả mấy chữ sau của ông ta rồi vừa ra chiêu “Đăng Vương Nộ Quyền” vừa nói tiếp :

- Giao đấu cho biết cao thấp cần gì phải nói lai lịch làm gì thêm phiền phức.

Miệng thì nói, tay đao vẫn liên tiếp chém xoáy một vòng mấy chục cái tạo thành những con trốt nhỏ dàn dựa uy lực. Quả nhiên chiêu thế này thực giống hành động đang đang cuộn chiếc rèm cửa lên vì vậy mới có tên là “Đằng Vương Nộ Quyền”.

Tiểu Diện Hoạt Phạt quát lớn “Hay lắm” rồi hai tay nửa như chưởng nửa như chỉ múa tít lên chống đỡ, không những hóa giải được đường đao mà còn suýt nữa đã cướp được võ khí đối phương rồi. Tên đại ca biến sắc kêu lớn :

- Thì ra A Lạp đã luyện tập thành công môn Tu La...

Tiểu Diện Hoạt Phạt lần này bắt chước cười phá lên để át âm thanh đối phương :

- Đã nói đừng tiết lộ lai lịch mà, ngươi quên rồi sao?

Tên đại ca gật đầu không nói nữa, hẩn tập trung tinh thần đối phó với môn chưởng pháp kỳ lạ này, trong bụng ngầm ngầm hối hận là đã đánh giá sai lầm đối phương. Điều này chứng tỏ tên đại ca đã thừa biết võ công của Thiên Trúc rất cao, chỉ không ngờ là vị Tiểu Diện Hoạt Phạt lại luyện thành công môn võ cao siêu gần như không tưởng này mà thôi. Do sai lầm đó hẩn phải chống đỡ rất vất vả mới không bị đại bại, Tiểu Diện Hoạt Phạt vừa đánh vừa cười nói :

- Môn võ học này có thể gọi là thượng thừa được chưa nhỉ?

Tên đại ca chỉ “hừm” trong miệng để trả lời, không dám phân tâm đối đáp. Trong lúc đó Hắc Phiến lão quỷ có chiếm tiện nghi hơn lần trước nhưng thủy chung vẫn chưa sao kết thúc được tính mạng của Tiểu Phi Thố được. Chàng ta cứ lợi dụng Tiểu Diện Hoạt Phạt để chạy quanh né tránh hoài, Hắc Phiến lão quỷ lại rất e dè mỗi khi đối phương luôn qua chưởng phong của Tiểu Diện Hoạt Phạt nên bỏ lỡ rất nhiều cơ hội đánh trúng được Tiểu Phi Thố. Hẩn tức giận đến gần lòi cả tròng mắt ra quát tháo :

- Con mẹ nó, tiểu tử này cứ chạy hoài, ngươi không còn môn võ công nào ngoài hai chiếc chân thích chạy hay sao?

Tiểu Phi Thố cúi đầu tránh ba mũi độc châm của Hắc Phiến lão quỷ trả lời liền :

- Biết sao được, tại hạ...

Câu nói dừng nửa chừng vì Tiểu Phi Thố phải nín hơi đảo người tránh đường quạt đang từ trên đập xuống, vừa tránh xong lại nói tiếp luôn :

- Đã lỡ có ngoại hiệu Phi Thố mà.

Hắc Phiến lão quỷ thét lên the thé, âm thanh rất rùng rợn :

- Ngày hôm nay lão không xé thịt được con thỏ này thì còn mặt mũi nào chưởng ra chốn giang hồ nữa.

Tiểu Phi Thố cười hi hi đối đáp :

- Nếu hôm nay Tiểu Phi Thố để người ta xé thịt thì lấy gì để du ngoạn giang hồ được nữa.

Hai người cứ vừa đánh vừa cãi vã nhau âm ỉ khiến tình cảnh vừa rùng rợn chết người lại vừa hoạt kê khiến cho Tiểu Diện Hoạt Phạt cũng phải bật cười, ông ta bèn dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tiểu Phi Thố :

- Tiểu tử tìm cách lòn qua người của Phạt gia rồi bỏ chạy đi, bọn Phạt gia rất thích tính tình của ngươi, sẽ gặp lại ở ngôi cổ mộ phía Đông.

Tiểu Phi Thố cười toe toét, chàng gật đầu ra hiệu đã nghe rõ rồi chăm chú quan sát tìm phương án để thi hành. Đột nhiên tên đại ca kêu lớn :

- Lão quỷ coi chừng tên Hoạt Phạt này đang âm mưu gì với tiểu tử đó, ngươi phải...

Tiểu Diện Hoạt Phạt đâu có để hẩn dặn dò hết lời, quát lớn để trấn áp tiếng hẩn đi :

- Giỏi thực, ngươi đã biết cả mật pháp của A Lạp thiên viện nữa.

Đồng thời với tiếng quát Tiểu Diện Hoạt Phạt đột nhiên thay đổi phương pháp biến ảo và nhanh nhẹn hơn khiến cho tên đại ca không còn hơi sức nào mở miệng ra được nữa. Được nửa khắc ông ta sử một chiêu hơi giống với chiêu “Thiên Vương Thác Thập” của võ học Trung Nguyên, song chưởng từ dưới đánh lên cao nghe “vù” một cái, lập tức Tiểu Phi Thố đã lạng người đưa vai ra hứng một quạt của Hắc Phiến lão quỷ đồng thời lòn qua nách trái Tiểu Diện Hoạt Phạt chạy thẳng về phía Đông luôn.

Hắc Phiến lão quỷ ra chiêu này chỉ là hư thế nên nội lực vùn vào chiếc quạt rất ít, hẩn có ngờ đâu Tiểu Phi Thố võ công cực kỳ tầm thường lại có linh cơ nhạy bén như vậy, chàng cố ý hứng chiêu quạt đó để hóa giải các biến thể tiếp theo, đồng thời làm cho Hắc Phiến lão quỷ sững sờ chậm mất nửa giây là lợi dụng cơ hội đó chuồn liền.

Hắc Phiến lão quỷ quát lớn, lập tức vung tay ném vút chiếc quạt sắt vào lưng Tiểu Phi Thố, hành động của hẩn cũng nhanh nhạy kinh người.

Tiểu Diện Hoạt Phạt thấy Tiểu Phi Thố xử sự rất chính xác và ảo diệu liền cười khà khà, có vẻ khoái chí lắm. Ông ta co tay lại, cúi chỗ hạ thấp xuống đánh “bốp” một cái đá hất văng chiếc quạt sắt của Hắc

Phiến lão quý trở lại. Thế đánh này rất tầm thường nhưng Tiểu Diện Hoạt Phật tính lực đạo, hướng bay rất chuẩn xác vừa đỡ đòn cho Tiểu Phi Thố vừa cản trở Hắc Phiến lão quý. Lão quý đang trên đà chạy theo thì làm sao tránh kịp chiếc quạt phản hồi cực nhanh như vậy, do đó lão thất sắc kêu lên “ôi chà” rồi nghiêng người đi. Cốt ý lão chỉ đỡ cho phần ngực và cổ không bị thương chứ không sao kịp tránh hoàn toàn được.

Tiếp theo tiếng “ôi chà” là âm thanh rú lên đau đớn.

Hắc Phiến lão quý bị đòn gây ông đập lưng ông té ngửa ra sau, trên đầu vai còn rung rinh chiếc quạt sắt. Thật ra chiếc quạt chỉ cắm sâu vào mấy phân vì chạm phải xương bờ vai nhưng kinh lực của nó quá mạnh khiến xương bị bể vụn đau đớn vô cùng. Hắc Phiến lão quý đang ở thế nằm ngửa cũng cố gắng thò tay trái vào túi lục soan. Hắn ta lấy ra mấy viên thuốc màu đen cấp tốc bỏ vào miệng nuốt luôn, rõ ràng cái đau của xương cốt không lấn át nổi cái sợ độc chất trên cây quạt phát tác. Điều này chứng tỏ độc chất này cực kỳ ghê gớm, đến chủ nhân là Hắc Phiến lão quý còn phải sợ như thế huống chi nó cắm vào lưng Tiểu Phi Thố thì chàng chắc chắn vong mạng ngay. Tình thế bây giờ nghiêng về phía Tiểu Diện Hoạt Phật nhưng ông ta đánh luôn một chưởng một chỉ rồi bấm đầu ngón chân lộn ngược ra phía sau. Tiểu Diện Hoạt Phật đứng ung dung cười khà khà nói :

- Thiên Trúc và Tây Vực đều có một nguồn gốc võ công từ nhà Phật mà ra, hôm nay như thế là đủ rồi, người trở về Tây Vực kêu gọi viện thủ cao siêu hơn nữa thì mới có thể trả lễ ta được.

Tên đại ca cũng không để mất uy phong chút nào, hắc “hừ” trong miệng, chậm rãi trả lời :

- A Lạp thiên viện đã nhúng tay vào giang hồ thì trước sau chúng ta sẽ có dịp gặp lại, ta ghi sổ món nợ ngày hôm nay, sau này sẽ trả gấp đôi như vậy đấy nhé!

Tiểu Diện Hoạt Phật cười vang, âm thanh rung động đến tận những vách núi của Chung Nam sơn. Tên đại ca sầm mặt xuống quát Hắc Phiến lão quý :

- Còn chần chờ làm gì thêm xấu mặt, cũng chỉ vì lão quý người bắt tài không bắt hoặc giết được hắc ngay nên mới xảy ra mấy cố sự như vậy.

Hắc Phiến lão quý gương đau ngồi dậy, hắc nhặt chiếc quạt gạt bỏ vào trong mình rồi gắng gượng lên tiếng cãi lại :

- Có phải ta không cố hết sức đâu, cái này là do khinh công và thân pháp của tiểu tử biến ảo khinh linh vô song đấy chứ.

Tên đại ca trong lòng thầm công nhận Hắc Phiến lão quý nói đúng nhưng lại nghĩ đến việc Tiểu Phi Thố thoát thân được, đồng thời với sự xảy ra ân oán với Thiên Ngọc trang và A Lạp thiên viện thì nửa tức giận nửa phẫn nản. Hắc giậm chân một cái rồi nói lớn :

-Thôi đừng lăm lăm nữa, trở về Diêm La trại rồi sẽ tính sau.

Trong khi chờ Hắc Phiến lão quý đứng dậy, tên đại ca này liếc mắt lườm Tiểu Diện Hoạt Phật một cái tỏ vẻ căm giận vô cùng khiến cho ông ta khoái chí lại cười lên một hồi nữa. Dứt hồi cười thì tên đại ca và Hắc Phiến lão quý đã sóng vai nhau đi ra xa mấy trượng rồi. Tiểu Diện Hoạt Phật nói với theo :

- Người có về Tây Vực cho bản Phật gia gửi lời chào đến toàn thể mọi người trong Đại Như Cáp Tự.

Hồi 03 : Tiểu Diện Hoạt Phật

Tiểu Phi Thố chạy một hơi có đến mười mấy dặm, chàng nhác thấy khu cỏ mộ lấp ló sau lùm cây nên dừng chân từ từ đi vào đó. Nơi đây chẳng biết xa kia là của ai, các văn bia bút tích đều bị thời gian, mưa gió làm mòn nhẵn cả rồi.

Khu cỏ mộ này cực kỳ rộng lớn, kiến trúc rất cầu kỳ cái này với cái kia và theo thời gian cây leo cỏ dại mọc um tùm khắp nơi khiến cho nó càng tăng thêm vẻ thâm u bí mật. Tiểu Phi Thố kiếm một hốc đá nằm lọt vào giữa những dây leo chằng chịt rất kín đáo rồi chui vào nằm nghỉ. Ngoài mặt Tiểu Phi Thố vẫn trấn tĩnh vui cười nhưng sự thực chàng cũng là con người bằng da bằng thịt thì cũng biết đau đớn như ai vậy. Chỉ có điều chịu đựng được ít hay nhiều mà thôi.

Tiểu Phi Thố thở hắt ra một hơi xong mới bắt đầu lục tìm kim sang đắp vào các vết thương, chỉnh đốn lại bộ y phục đã tả tơi trong khi giao đấu. Đâu đó xong xuôi Tiểu Phi Thố mới ngả lưng nhắm mắt dưỡng thần. Được chừng một khắc chàng đã nghe từ xa có tiếng hú gọi nhỏ vọng lại.

Tiểu Phi Thố mới nhồm dậy rồi trèo lên nóc ngôi mộ cao nhất để nhìn ra. Tiếng hú tuy vẫn nhỏ nhưng mỗi lúc mỗi đến gần, chỉ trong thoáng mắt là Tiểu Phi Thố đã nhận ra bóng dáng màu vàng của Tiểu Diện Hoạt Phật. Ông ta cũng đã thấy Tiểu Phi Thố nên dừng tiếng hú chạy lại cười nói :

- Kể ra tiểu tử hên vận thật, người gây oán thù với Đại Như Cáp Tự từ bao giờ vậy?

Tiểu Phi Thố tròn mắt lên trả lời :

- Đại Như Cáp Tự ở Tây Vực, tiểu bối có nghe qua danh tiếng của nó, còn bảo gây thù oán làm sao dám. Vậy ra tên đại hán vừa rồi là người của Đại Như Cáp Tự, thảo nào võ công của hắn cao siêu thật.

Tiểu Diện Hoạt Phật nhíu mày đôi lông mày lại ra vẻ rất đăm chiêu, tuy nhiên cái miệng lại vẫn ở tư thế như đang cười khiến cho toàn bộ diện mạo ông ta rất kỳ dị và tức cười.

Tiểu Diện Hoạt Phật trầm ngâm một hồi mới lên tiếng :

- Trong A Lạp thiên viện tất cả mọi người ngoài hai môn chính là võ học và Phật học còn phải nghiên cứu rất nhiều môn phụ như Thiên học, trị thương, độc dược và nhân tướng học nữa. Ta rất thích nghiên cứu môn học sau cùng này, do vậy vừa gặp mặt ngươi là có cảm tình liền. Thật ra người có ngũ quan đoan chính, gò Thái Âm đầy đặn như thế kia thì phúc đức rất lớn nhưng lại có mấy đường âm khí chạy ngang làm phá hỏng đi. Dĩ nhiên mấy đường này cũng từ từ triệt tiêu hết thôi nhưng ngươi phải trải qua nhiều gian nan lắm đấy.

Tiểu Phi Thố im lặng nghe ông ta nói một hơi dài, chàng bỗng bật cười hì hì rồi rước lời luôn :

- Thì ra Hoạt Phật ước hẹn tiểu bối đến đây là để coi tướng.

Tiểu Diện Hoạt Phật sầm mặt quát :

- Tiểu tử nói nhăng mắt rồi.

Ông ta mới nói tới đây thì cũng bật cười hì hì theo vừa lắc đầu vừa nói tiếp :

- Tiểu tử tính khí vui vẻ thật, người có thể im cho ta nói hết không nào, cái gì cũng phải có đầu có đuôi đã chứ. Hừm, thật ra bản Phật gia đang có công chuyện quan trọng trong người mới lặn lội từ Thiên Trúc xa xôi tới Trung Nguyên này. Bản ý của ta chẳng muốn can thiệp vào thị phi của giang hồ nhưng như đã nói lúc nãy, vừa thấy diện mạo của ngươi là ta đã có chút cảm tình rồi, tiếp theo thái độ, lời lẽ của ngươi dù là đang trong lúc nguy cấp vẫn ung dung, tươi cười thì có phần nào giống ta đấy. Ngoài ra ta lại nhắm thấy ngươi có đầu óc rất phi phàm, đỉnh tuệ nếu được học tới nơi tới chốn thì tương lai sáng lạn vô cùng.

Tiểu Diện Hoạt Phật dừng lời, tìm tìm cười hỏi :

- Nhưng cốt yếu ta cứu ngươi thoát khỏi địch thủ là để làm gì? Ngươi đoán thử xem!

Tiểu Phi Thố toan nói “Thì để có người mà xem tướng mạo chứ gì” nhưng chàng liếc thấy Tiểu Diện Hoạt Phật nhìn mình nửa như khoan hòa nửa như vui thích thì không dám buông thả, đưa tay trái lên như chào rồi cúi đầu nói :

- Phật gia cứu tiểu bối là vì nhân đức vô lượng, thấy người yếu thế thì đâu nỡ làm ngơ được.

Tiểu Diện Hoạt Phật lắc đầu, vẫn cười cười :

- Sai rồi, sai rồi, chủ ý của bản Phật gia ta là thương tiếc nhân tài kiệt xuất, muốn cho ngươi gia nhập làm đệ tử A Lạp thiên viện đây. Tiểu tử chỉ cần gặt đầu một cái, chưa cần học võ công là đã thoải mái đi lại giang hồ rồi, chẳng còn ai dám động đến người của A Lạp thiên viện nữa đâu.

Ông ta chắc mẫm trong lòng Tiểu Phi Thố phải nhảy cẫng lên vì vui sướng trước cái hạnh phúc bất ngờ đó, dè đâu chàng ta trầm ngâm một hồi rồi mới nhỏ nhẹ nói :

- Được làm đệ tử A Lạp thiên viện thì còn gì vinh hạnh hơn, nhưng tiểu bối còn mang trong mình một mối gia cừu rất lớn, phải tìm ra được thủ phạm đưa hắn ra trước giang hồ võ lâm công luận tội ác trước đã rồi sau đó mới có thể theo Phật gia được.

Tiểu Diện Hoạt Phật trừng mắt quát lớn, có vẻ rất tức giận vì chàng đã từ chối như vậy :

- Tiểu tử này thật ngu ngốc, người gia nhập A Lạp thiên viện thì càng tốt hơn chứ sao, gia thù của ngươi trở thành việc chung của toàn thể thiên viện, thủ phạm có ba đầu sáu tay cũng chẳng thoát được đâu.

Tiểu Phi Thổ tự nghĩ thầm trong bụng “Nó có ba đầu sáu chân mới chạy thoát được chứ; sáu tay sao chạy được, chẳng lẽ bò à?”.

Tính tình chàng ta rất hoạt kê nên mới hay thắm để ý các việc nhỏ nhặt như vậy mà thôi, ngoài mặt vẫn nghiêm cần trả lời :

- Tiểu bối chưa là đệ tử A Lạp thiên viện thì trong tâm cũng như là đệ tử rồi, ở đây chỉ là mối thù cá nhân không dám đẩy đưa cho người khác. Tiểu bối dù chỉ còn có một tay, võ công lại tầm thường nhưng với cái đầu biết suy nghĩ này thì trước sau cũng lôi kéo thủ phạm ra ánh sáng được. Khi đó nếu cần trừng trị thì đã có các bậc tiền bối, cao nhân ra tay, tiểu bối chẳng cần võ công cao siêu làm gì.

Tiểu Diện Hoạt Phật ngăn người ra, không ngờ thiếu niên này lại kiêu dũng đến như thế, ông ta chợt nhớ lại một điều vội hỏi ngay :

- Tiểu tử vừa nói cái gì là một tay vậy?

Tiểu Phi Thổ cười nhẹ kéo tay áo lên bày ra cánh tay phải có màu xám đen như bị nhuộm và nó bất động chẳng có chút máy động hay sinh khí gì cả. Chàng liếc mắt thấy Tiểu Diện Hoạt Phật có vẻ kinh ngạc liền nói :

- Tiểu bối vừa nói tới gia cừu thì cánh tay này là bằng chứng chân thực, đáng lẽ tiểu bối đã chết theo gia phụ gia mẫu rồi nhưng Hoàng thiên còn cho sống sót để trả thù nên chỉ bị liệt một cánh tay mà thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phật vội cầm lấy tay phải của Tiểu Phi Thổ cảm mạch rờ nắn một hồi, gật gù nói :

- Phải rồi, phải rồi, đáng lẽ tiểu tử vô phương sống sót với ba loại độc chất trong mình nhưng ngươi làm sao dồn nó ra cánh tay được vậy? Phải là người có am hiểu về Dịch Cân kinh mới làm nổi việc này.

Tiểu Phi Thổ nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật có vẻ rất khâm phục vì ông ta chỉ sờ nắn một chút là đã biết được có ba loại độc chất liền. Tuy rằng chưa biết tên ba loại này xuất xứ, nguồn gốc ở đâu nhưng như vậy cũng đã là uyên bác lắm rồi, chàng vội trả lời liền :

- Người cứu chữa cho tiểu bối không biết Dịch Cân Kinh nhưng thủ pháp của ông ta độc đáo vô song, chỉ dùng được liệu mà bao vây và dồn nén được độc chất phải chịu nằm yên một chỗ liền.

Tiểu Diện Hoạt Phật gật gù, nói như tự trả lời mình vậy :

- Thảo nào, phải chỉ có Dịch Cân kinh thì chất độc bị khu trừ hoàn toàn rồi.

Ông ta chợt ngược mắt lên, đôi mắt sáng hẳn ra :

- A Lạp thiên viện có một môn Lạc Diệp chân kinh cũng na ná Dịch Cân kinh của Thiếu Lâm tự, người nhận làm đệ tử thì được truyền thụ liền có phải là nhất cử lưỡng tiện không.

Tiểu Phi Thổ cười nhẹ hỏi luôn :

- Phật gia phòng chừng tiểu bối luyện tập môn Lạc Diệp chân kinh mấy năm thì đủ hòa hầu trục xuất toàn hệ độc chất ra hết?

Tiểu Diện Hoạt Phật ngăn ngừa mãi mới trả lời được :

- Nếu mẫn tuệ thì năm hay mười năm, còn nếu dần dộn thì có khi.... cả đời cũng chẳng đi đến đâu.

Ông ta nói nửa chừng thì đột nhiên đã hiểu ý của Tiểu Phi Thổ nhưng Phật pháp cấm chỉ nói việc dối trá nên đành phải nói thẳng ra như vậy. Trong lòng Tiểu Diện Hoạt Phật buồn bực vô cùng, ông ta chợt nói :

- Khi này ta sử dụng một môn Đại pháp rất thần diệu nói cho ngươi hay cũng chẳng sao, đó là Tu La Tán Hoa đại pháp bao gồm vừa chú ngữ vừa chỉ lợi hại không sao tưởng tượng nổi. Bây giờ ta truyền thụ cho ngươi, ngươi dùng nó để báo thù gia nhân xong hãy gia nhập A Lạp thiên viện cũng được. Tiểu tử chắc không còn từ chối nữa chứ?

Tiểu Phi Thổ lại lắc đầu trả lời :

- Vụ án thân gia tiểu bối đã trải qua năm năm rồi, nó sắp chìm vào dĩ vãng vậy mà tiểu bối mới lộ hình tích một chút đã có biến cố xảy ra, hình như thủ phạm có tai mắt khắp nơi trên giang hồ vậy, hẳn lại phải là người có địa vị cao trọng lắm mới sai khiến được Hắc Phiến lão quỷ và từ đây trở đi chắc chắn chưa thể lường hết được những nhân vật nào sẽ xuất hiện tiêu diệt tận gốc ngọn kẻ còn sống sót là tiểu bối đây. Do đó tiểu bối lo trốn tránh còn không xong, thời gian đâu mà học môn Đại pháp cao diệu thượng thừa được nữa.

Trong đời Tiểu Diện Hoạt Phật chưa khi nào ông tỏ ra thái độ tức giận hay nóng nảy, vậy mà hiện tại không sao chịu nổi nữa, ông ta nhảy dựng lên hét be be :

- Cái gì ngươi cũng bài bác được hết, bản Phật gia quyết tâm thấu người về A Lạp thiên viện rồi, chẳng cần cãi lý nữa, ngươi có ưng thuận hay không cũng mặc.

Tiểu Diện Hoạt Phạt tức quá mức nên nói bừa chứ trên đời làm gì có chuyện ép buộc người khác vô lý như vậy, Tiểu Phi Thố cũng chẳng giận hờn gì hết, cười hi hi đáp :

-Tiểu bối sau khi làm sáng tỏ mọi việc, thế nào cũng du ngoạn một chuyến đến A Lạp thiên viện để tỏ lòng kính phục tâm thành của mình.

Đột nhiên Tiểu Diện Hoạt Phạt biến sắc mặt, ông ta ngó qua vai Tiểu Phi Thố mà hai mắt cứ trợn lên hoài. Chàng giật mình kinh ngạc quay người để xem có gì lạ xảy ra, ngờ đâu mấy đại huyệt sau lưng như Thần Đường, Linh Đài Huyền Khu nhô lên một cái đã ngã lặn ra liền.

Tiểu Diện Hoạt Phạt cười hi hi, xóc nách chàng xuống rồi cùng chui vào hốc đá, ông ta dựng chàng ngồi xoay lưng lại xong đâu đó mới cười nói :

- Bản Phạt gia đã nói là quyết tâm thì tiểu tử đừng hòng thoái thác. Trước tiên ta hãy truyền cho ngươi một ít công lực Tu La thần công cái đã.

Từ nãy đến giờ Tiểu Phi Thố cứ lặng im, chẳng nói chẳng rằng để xem ông ta làm cái gì, hiện tại nghe nói thì giật mình liền la lên :

- Không được đâu, không được đâu.

Tiểu Diện Hoạt Phạt ngăn người ra hỏi :

- Sao lại không được, tiểu tử đến giờ phút này mà còn ngoan cố nữa ư?

Tiểu Phi Thố thờ dãi, đành phải nói thật :

- Tiểu bối đang luyện môn Vô Tướng công, thời gian gấp quá nên mới thành tựu được chừng hai ba thành mà thôi. Bây giờ Phạt gia truyền Tu La thần công vào thì bao nhiêu công công phu tiêu tan hết còn gì.

Tiểu Diện Hoạt Phạt cười khanh khách :

- Như vậy càng tốt chứ sao, ta vừa truyền công lực cho ngươi vừa hóa giải các môn công phu tầm thường thì tất nhiên ngươi sẽ hoàn toàn trở thành đệ tử A Lạp thiên viện chân chính rồi đó.

Tiểu Phi Thố đột nhiên nghiêm nghị hỏi :

- Phạt gia bức bách và lừa dối người khác như vậy có giữ đúng thanh quy giáo luật không?

Tiểu Diện Hoạt Phạt lại cười khanh khách trả lời :

- Ta có lừa dối ai đâu, tự nhiên ngươi đưa lưng ra, chắc là có ý muốn được truyền một chút công lực, ta Phạt tâm rộng rãi chiều lòng ngươi liền, có gì gọi là phạm vào thanh qui giới luật? Hi hi...

Tiểu Phi Thố thấy ông ta lý luận ngang xương như vậy thì chán nản, nhắm mắt mặc kệ cho sự việc muốn đi tới đâu thì tới. Tiểu Diện Hoạt Phạt cũng không nói gì thêm nữa, ông ta nhắm mắt chuyên tâm đưa nội lực của mình vào Đan Điền của Tiểu Phi Thố. Phải mất cả buổi Tiểu Diện Hoạt Phạt mới dùng Tu La thần công hóa giải hết được chân lực Vô Tướng công trong người Tiểu Phi Thố. Hiện tại chàng yếu ớt như người không biết võ công nội lực là gì nên Tiểu Diện Hoạt Phạt liền khai các huyệt đạo cho chàng. Ông ta lấy trong cái đĩa đeo bên hông ra mấy viên thuốc màu đỏ hồng rất đẹp đưa cho Tiểu Phi Thố rồi nói :

- Đây là mấy viên thuốc bổ cực kỳ quý giá tên là Cương Huyết Trúc Khí hoàn ngươi uống để làm dẫn được cho Tu La thần công hội nhập kinh mạch được mau lẹ hơn.

Tiểu Phi Thố tính nết rất sáng khoái và hiện tại đã bị ông ta hóa giải hết chân khí võ công thì có phản kháng cũng chẳng đi đến đâu do đó chàng chắt lưỡi cảm mấy viên thuốc bỏ vào miệng uống luôn. Tiểu Diện Hoạt Phạt cứ ngó chàng lom lom, thấy uống xong thuốc mới thở phào cười hi hi :

- Tiểu tử ngoan ngoãn như vậy có phải tốt hơn không, chỉ trong vòng một tuần là ngươi đã có chân lực Tu La Công ằng người khác tập luyện sáu bảy năm, há chẳng thích thú lắm sao?...

Tiểu Phi Thố cười khổ trả lời :

- Tiểu bối mang ơn một vị cao nhân tiền bối truyền cho Vô Tướng công, ơn chưa trả được nay lại phá hủy nó đi thì vong ân bội nghĩa vô cùng.

Tiểu Diện Hoạt Phạt thấy Tiểu Phi Thố trọng vọng ân tình thì gật đầu khen thầm rồi lên tiếng an ủi :

- Sau khi ngươi hoàn thành Tu La thần công rồi lại luyện tiếp Vô Tướng công để hai môn này hòa nhập với nhau đạt tới đỉnh giới “Lư hỏa thuần thanh” thì càng hữu dụng chứ sao? A Lạp thiên viện không có giới luật ngăn cấm học hỏi thêm những môn võ học khác đâu.

Tiểu Diện Hoạt Phạt không muốn tranh cãi với Tiểu Phi Thố nữa, ông ta liền lúi trong đây ra một ít lương khô để cùng nhau ăn uống.

Sáng hôm sau Tiểu Diện Hoạt Phạt bắt đầu việc truyền công lực cho Tiểu Phi Thố, mỗi ngày hai lần sáng và chiều. Thời gian còn lại ông ta ngồi vận công hành khí bồi bổ lại chân khí đã mất đi hoặc là đọc những khẩu quyết Tu La thần công cho Tiểu Phi Thố học thuộc lòng, sau này cứ theo đây mà luyện tập cho cao siêu thêm. Các khẩu quyết đều bằng thổ âm Thiên Trúc, rất trúc trắc khó nhớ nhưng Tiểu Phi Thố là

người rất mẫn tuệ tinh minh nên ông ta đọc tới đâu chàng thuộc tới đó liền, chỉ hơi thiếu sót một chút là chưa hiểu được hết ý nghĩa biến ảo của nó mà thôi. Hiện tại cả hai cùng sống với nhau được năm sáu ngày, rất hợp tính tình nên khi xong xuôi phải chia tay thì người nào cũng thâm luyện tiếc trong lòng!

Tiểu Diện Hoạt Phật trầm ngâm đắn đo :

- Ta có công việc phải thi hành, hai tháng nữa nếu tiểu tử rảnh rồi thì đến huyện Đôn Hoàng phía Tây Cam Túc tìm Trúc Lâm thiền viện, ta sẽ ở đó truyền cho người tiếp tục pho “Tu La Tán Hoa” gồm có chương pháp và chỉ pháp rất lợi hại, có như vậy ta mới thực sự yên tâm là người của A Lạp thiền viện không còn bị hiếp đáp trên đường hành hiệp giang hồ nữa.

Tiểu Phi Thố trân trọng ghi nhớ rồi đưa tay bái biệt Tiểu Diện Hoạt Phật. Chàng rời khỏi khu cổ mộ Chung Nam sơn đi về hướng Phi Hà trấn, chẳng phải là có công việc gì ở đó mà thực ra chủ ý muốn có cơ hội gặp lại Phương cô nương và Phùng quản gia. Cả hai đang có ý định điều tra về vụ án Tư Mã Công chắc chắn là phải đi lần đến Hào Dương chứ không thể nào sai được.

Vùng Hào Dương, Phi Hà còn thuộc Giang Bắc, giáp ranh với Sơn Đông, phong cảnh chẳng có gì tuyệt thú nhưng cũng rất hùng vĩ và hiểm trở. Trước đây rất ít khách võ lâm giang hồ lai vãng đến vùng này, chỉ sau khi xảy ra vụ án Tư Mã Công mới thấy không khí và sự đi lại nhộn nhịp hơn.

Tới Phi Hà trấn, Tiểu Phi Thố mới mua sắm bộ quần áo khác cho tươm tất hơn tuy rằng nó cũng chỉ là loại rẻ tiền mà thôi. Chàng la cà khắp các tửu điểm, cao lâu để nghe ngóng tin tức, một hôm tới Tinh Châu tửu lầu ngồi uống rượu một mình, trong lòng đang chán nản vô cùng thì bỗng nhiên nghe âm thanh nữ nhân nói nho nhỏ từ sau bức vách ngăn :

- Chuyện này ta đây kể cho Phương minh chủ nghe rồi, chắc chắn ông ta sẽ đi Sơn Đông để điều tra, người cùng với Võ nhị đệ đang trình đi theo để nghe ngóng xem sao.

Tiểu Phi Thố nghe âm thanh nam nhân trả lời :

- Dĩ nhiên đại ca ca phát tận lực báo thù cho Trang chủ rồi nhưng ra đi để lại tiểu sư muội một mình thì không sao yên tâm được.

Âm thanh nữ nhân có vẻ rất tức giận :

- Tiểu muội biết đại ca ca từ trước tới nay vẫn có tình cảm với tiểu muội nhưng hiện tại gia phụ bị thâm sát thì phải coi việc đó là trọng hơn tất cả! Đại ca ca đừng có lẩn cẩn giữa tình cảm và công việc mới được.

Nam nhân thở dài một cái giọng nói có vẻ u oán :

- Tiểu muội cứ lạnh nhạt với đại ca ca hoài, biết bao giờ đại ca ca mới thỏa ước nguyện?

Nữ nhân hình như cũng hơi cảm động, nhỏ giọng nói :

- Tiểu muội đã phát thệ bất cứ ai tìm ra thủ phạm giết hại gia phụ lập tức trao thân cho người ấy liền dù có phải làm thê thiếp cũng cam lòng. Đại ca ca, chỉ bằng đại ca ca nhanh chân tìm ra thủ phạm thì nhất cử lưỡng tiện biết bao nhiêu.

Nam nhân “hừm” một cái trả lời luôn :

- Ý của tiểu muội đã nhất quyết thì đại ca ca đành chịu theo thôi. Cầu trời khấn Phật đừng cho ai tìm ra được manh mối trước đại ca ca.

Tiếp theo đó là tiếng kêu gọi tính tiền rồi tiếng xô ghế đứng dậy, Tiểu Phi Thố cũng mau lẹ đi ra quầy trả tiền, mắt cứ liếc để coi chừng.

Chàng vừa trả tiền xong là thấy đôi nam nữ này sóng vai nhau đi ra, Tiểu Phi Thố giật mình vì nữ nhân này mới chỉ mười lăm mười sáu mà dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, mũi cao mắt sáng có vẻ tiên dung ngọc cốt hết sức. Duy nhất có một khuyết điểm là cô nương này nghiêm nghị rất mực khiến cái đẹp thêm trang trọng mà thiếu mất sự tươi tắn nhẹ nhàng. Nam nhân khoảng mười tám hai mươi cũng có thể liệt vào hạng thanh mi mục tú, nếu nhìn sơ qua còn tuấn tú hơn Tiểu Phi Thố nữa là khác. Tuy vậy Tiểu Phi Thố mới liếc mắt sơ qua đã thấy trong lòng có ấn tượng gì đó không được ôn đối với nam nhân này, hình như hần phảng phất nét gian tà ẩn hiện qua đôi mắt và chiếc miệng mỏng dính. Cả hai ăn vận rất thanh nhã chứng tỏ là người trong giới sang quý, nữ nhân chít một cái khăn đen để tang càng làm cho khuôn mặt trắng hồng càng nổi bật thêm lên.

Tiểu Phi Thố lẳng lặng đi theo và giữ một khoảng cách xa xa nên hai người này vừa đi vừa nói chuyện mà chàng chẳng nghe được gì cả. Cả hai vừa đi qua một đoạn quanh có nhiều cây cối mọc um tùm thì bỗng nhiên biến đâu mất. Tiểu Phi Thố đứng dừng lại đảo mắt nhìn quanh, chàng còn đang ngơ ngác thì đột nhiên có giọng nói vang ra :

- Đại ca ca nghi ngờ không sai chút nào, tiểu muội muội còn cãi nữa không?

Trong khi Tiểu Phi Thố giật mình kinh ngạc thì từ hai lùm cây bên đường, nữ nhân và nam nhân cùng tiến ra một lượt.

Nam nhân tròn mắt nhìn Tiểu Phi Thố hỏi liền :

- Tiểu tử tên họ là gì, người theo dõi bọn ta là tự ý hay có ai sai xử thì khai ra ngay!

Tiểu Phi Thố cười nhạt, thái độ rất ung dung :

- Đường đi là của chung, ai đi cũng được, chỉ vì chung một đường mà gọi là theo dõi sao?

Nam nhân trầm mặt xuống có vẻ rất tức :

- Ra khỏi Tinh Châu tửu quán ta đã đề ý người rồi, con đường về Dương Bích sơn trang chỉ có người trong trang đi lại mà thôi Phi Hà trấn này ai cũng biết như vậy cả.

Tiểu Phi Thố làm ra vẻ ngơ ngơ, giọng nói cũng lững lờ :

- Đại huynh muốn thế nào thì tùy ý thôi, tại hạ sẽ sang đường khác là xong chứ gì?

Tiểu Phi Thố rất mau mắn nói xong là khoa chân định bước đi luôn, nhưng sự đời đâu có dễ dàng như vậy.

Nam nhân lạng người một cái đã đứng chắn ngang trước mặt chàng liền :

- Tiểu tử đã gặp Vô Lăng kiếm khách này thì tự tiện sao được.

Tiểu Phi Thố cười khở rồi kêu lên kinh ngạc :

- Ủa!.... thì ra Vô Lăng kiếm khách Lưu Dã Minh ở Dương Bích sơn trang, tại hạ cũng có nghe danh qua rồi.

Lưu Dã Minh có vẻ hơi tự đắc, giọng nói ôn hòa hơn :

- Người đã biết danh ta thì chắc cũng là người có nguồn gốc, người nói thành thật đi thì ta cũng giảm chế cho đôi phần.

Tiểu Phi Thố đột nhiên hỏi lại :

- Tại hạ đã nghe danh Lưu huynh, còn Lưu huynh có nghe tới nhân vật nào có ngoại hiệu Tiểu Phi Thố chưa?

Lưu Dã Minh ngơ ngác lắc đầu thì Tiểu Phi Thố làm ra mặt quan trọng, hạ giọng nói :

- Nhân vật này đi lại như ma quỷ, thông dong tự tại muốn sao cũng được, chẳng ai áp bức hay tra hỏi hấn nổi. Chính là tại hạ đây.

Tiếng “đấy” vừa dứt là Tiểu Phi Thố đề khí vọt liền. Lưu Dã Minh quát lớn “Tiểu tử này....”, hấn bỏ dở câu nói lạng người ra chặn đường Tiểu Phi Thố nhưng khinh công của hấn so với chàng còn thua hấn một trời một vực thì làm gì được.

Tiểu Phi Thố đã chớp mắt khuất dạng mà giọng cười hi hi còn âm vang nho nhỏ vọng lại. Lưu Dã Minh tức quá rút kiếm ra đánh “soạt” một cái, toan đuổi theo thì nữ nhân lên tiếng can ngăn :

- Đại ca ca đừng phí sức làm gì, khinh công tiểu tử này cực kỳ nhanh nhẹn đại ca ca chẳng thể nào đuổi kịp được đâu.

Lưu Dã Minh dừng chân, không thể tiêu hóa kịp sự tức giận, vùng vằng nói với nữ nhân :

- Tiểu muội muội đã chẳng hợp sức với đại ca ca để vây bắt hấn mà lại còn ca tụng khinh công của địch nhân nữa mới thực là kỳ lạ vô cùng.

Tiểu cô nương hoa nhường nguyệt thẹn này hình như không nghe Lưu Dã Minh nói, đầu óc cứ nghĩ đầu đầu khiến cho hấn ta đột nhiên biến thành căm tức, gằn giọng nói :

- Đại ca ca còn gặp tiểu tử hôi thúi này lần nữa thì tiên hạ thủ vi cường liền, chẳng cho nó cơ hội chạy trốn nữa.

Tiểu cô nương giật mình, mặt hoa chột đỏ bừng lên khẽ nói :

- Tiểu tử này hành tung rất lạ lùng nhưng tiểu muội quyết không phải người xấu đâu. Đại ca ca không nên tức giận mất khôn đi.

Lưu Dã Minh ngày thường chiều chuộng cô tiểu sư muội này vô cùng, hôm nay hấn tức giận lắm mà cũng không dám tranh cãi thêm nữa, dậm chân bỏ đi một nước, tiểu cô nương lẳng lặng đi theo, hai người một trước một sau trở về Dương Bích sơn trang. Hiện tại sơn trang hình dáng bề ngoài vẫn huy hoàng trang nhã như xưa nhưng không khí bao trùm một vẻ thê lương, buồn bã. Từ ngày Tư Mã Công trang chủ tử nạn đến nay đã hơn tháng, sinh hoạt chìm lắng hấn đi, ai nấy đều nói năng nhỏ tiếng lại, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Tư Mã Công chỉ có một người con gái duy nhất và ba người đệ tử nên thường ngày vẫn yên tĩnh, bây giờ còn trở nên im lặng hơn nữa. Ngay cả các cuộc luyện võ, cùng nhau tập tành giao đấu cũng chẳng ai nhắc tới nữa. Com nước buổi tối xong là ai nấy rút lui về phòng mình hoặc đi ra ngoài là việc riêng, tâm sự người nào cũng rất nặng nề.

Ngày hôm nay cũng giống như vậy nhưng có một điểm khác biệt là Tư Mã cô nương không sao ngủ nổi, nàng cứ lặn qua lộn lại trần trọc hoài. Đột nhiên ở phía hòn giả sơn ngoài sân có tiếng hắng giọng rất nhỏ, hòn giả sơn này chỉ cách cửa sổ phòng nàng có mấy thước cho nên nàng nghe được ngay. Tư Mã cô nương nhẹ nhàng xuống giường, một tay vơ vội tấm áo choàng, một tay cầm lấy thanh Tử Ngọc kiếm của gia phụ để lại. Tư Mã cô nương này tuy còn rất nhỏ tuổi, luyện tập võ nghệ sau cả ba đệ tử của thân phụ nhưng đầu óc nàng mẫn tuệ hơn nên về mặt võ công có phần còn trội hơn cả đại sư ca là Lưu Dĩ Minh. Tính theo thân phận thì nàng là ái nữ của Trang chủ tức là tiểu chủ trong trang, còn nếu tính theo võ học và tuổi tác thì nàng chỉ là tiểu sư muội mà thôi.

Tư Mã cô nương theo bóng tối vòng qua gian nhà để bắt ngờ tập hậu gian nhân đang di chuyển ở hòn giả sơn. Nàng chẳng cần tìm kiếm lâu lắc khơi khơi đã có một bóng đen đứng ung dung ở đó rồi. Tư Mã cô nương cả kinh thầm nghĩ :

“Địch nhân chắc cực cao cường nên mới hiện thân đường hoàng như thế này, ta nên kêu gọi các sư ca đến tiếp viện mới được”.

Nàng chưa kịp hành động thì bóng đen kia “suyt” nhẹ một cái ra hiệu dừng kinh động rồi từ từ bước về phía tít mãi cuối vườn.

Cái vườn này tiếp giáp với sân trong của tòa nhà sảnh đường Dương Bích sơn trang, dài rộng mấy mẫu và được trồng toàn dương liễu và các loại danh hoa xen kẽ với nhau.

Tư Mã cô nương ngần ngừ chưa biết nên đối phó thế nào nên cứ hoành kiêu đứng yên. Bóng đen kia đã đi được vài bước liền quay lại nói nhỏ :

- Tại hạ là Tiểu Phi Thố.

Chỉ đơn giản sáu chữ tự nhiên Tư Mã cô nương tin tưởng liền, nàng thở phào một cái nhẹ nhàng cất bước đi theo. Cả hai đã đến cuối vườn, lúc đó Tiểu Phi Thố mới quay lại cúi chào rồi lên tiếng trước :

- Tại hạ đường đột xâm nhập Dương Bích sơn trang xin tiểu thư thứ lỗi cho.

Tư Mã cô nương chỉ “hử” một tiếng chứ không tiện trả lời. Tiểu Phi Thố đứng khuất trong bóng tối nên chẳng biết sắc diện ra sao vẫn đều giọng nói tiếp :

- Ban ngày tại hạ đã có ý muốn gặp gỡ cô nương để hỏi một câu chuyện trọng đại, không ngờ Lưu huynh tình ý phát giác ra nên đành bỏ qua. Thật tình tại hạ không dám đường đột như thế này đâu nhưng câu chuyện này không sao không hỏi cho rõ được, đành phải mang tiếng thất thố vậy.

Tư Mã cô nương nghiêm mặt trả lời :

- Bản cô nương và các hạ chưa biết mặt nhau, biết tên nhau bao giờ sao nói có chuyện quan hệ được.

Tuy lời nói của nàng rất nghiêm trang nhưng Tiểu Phi Thố biết ngay là có hy vọng hỏi han thành công, nếu không nàng đã chẳng giữ im lặng đi theo. Vì vậy Tiểu Phi Thố cũng nghiêm trang trả lời :

- Danh tính chỉ là để gọi cho phân biệt, đâu có quan trọng bằng cái tâm cùng hội cùng thuyền.

Tư Mã cô nương nhướn mày lên hỏi liền :

- Ủa, cùng hội cùng thuyền là sao, người nói có ý gì?

Tiểu Phi Thố thở dài :

- Tại hạ hoàn cảnh còn bức bách hơn cô nương nên chưa thể tiết lộ danh tính của mình. Cô nương cứ gọi Tiểu Phi Thố là được. Tại hạ nói tới chuyện cùng hội cùng thuyền là vì cả tại hạ và cô nương đều mang trong lòng mối gia cừu nặng nề chưa tìm ra thủ phạm. Tại hạ còn đau khổ hơn cô nương ở điểm cả gia mẫu cũng bị sát hại, thân cô thất sở đã năm năm nay rồi đó.

Tư Mã cô nương “ùa” ra vẻ rất kinh ngạc lẫn thương cảm, nàng vội đưa lời an ủi vô tình hé lộ ra mặt chút tâm sự của mình :

- Thì ra ngươi còn đau khổ hơn ta rất nhiều, quả nhiên lúc vừa mới gặp ngươi ta đã nhận ra hình như có gì ràng buộc liền. Ta đã nói với Lưu ca ca ngươi không phải kẻ xấu xa, vì vậy Lưu ca ca giận ta lắm đó.

Tiểu Phi Thố thở dài, giọng nói hết sức buồn bã :

- Trên đời con người ta ai cũng có gia đình êm ấm, cô quạnh lui thủ một mình trên giang hồ nhiều lúc thế lương chỉ muốn chết đi cho xong, gia cừu còn đó nên chưa thể chết được đấy thôi.

Tiểu Phi Thố là người rất hoạt kê và phóng khoáng, tới nay gặp gỡ được người cùng hoàn cảnh mới động lòng thốt ra vài lời u oán như vậy. Tư Mã cô nương cũng ngậm ngùi theo. Nàng nói :

- Tên ta là Tư Mã Viên Viên, bất cứ khi nào người tới Dương Bích sơn trang cũng được tiếp đãi như người thân thích liền.

Tư Mã Viên Viên chợt nhớ lại chủ ý của câu chuyện tối hôm nay nên vội nói :

- Ủa, Tiểu Phi Thố tử, ngươi có điều gì muốn hỏi ta thì hỏi đi.

Tiểu Phi Thố giật mình giống như tỉnh cơn mơ, cố gắng trấn tĩnh lại rồi mới trầm giọng nói :

- Vừa rồi trong Tinh Châu tửu lâu, tại hạ vô tình nghe thấy cô nương dặn dò Lưu huynh đi Sơn Đông và có nói rằng đã kể chuyện này cho Phương minh chủ rồi. Tại hạ quê quán ở Sơn Đông nên muốn biết xem chuyện này có liên quan gì đến không vậy thôi.

Viên Viên cô nương đột nhiên im lặng hình như rất khó nói điều này chứng tỏ câu chuyện có tầm quan trọng rất lớn, nàng ngần ngại mãi mới trả lời lúng lờ :

- Câu chuyện này là mấu chốt cực kỳ quan trọng trọng việc gia phụ bị sát hại, ta cảm thông người lắm nhưng khó mà tiết lộ được.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố hỏi một cách bất ngờ :

- Nó có liên quan gì đến Hàn Thương tiêu cực không?

Viên Viên cô nương giật bắn người, la lên thất thanh :

- Ủa, sao ngươi lại biết điều đó?

Tiểu Phi Thố mừng thầm trong bụng, chàng còn đánh thêm một đòn tâm lý nữa nên từ từ vén tay áo lên nói :

- Song thân tại hạ đã bị ám sát mà chính bản thân cũng may mắn lắm mới sống sót, hiện tại hiện tại liệt nhược một cánh tay cũng là do thủ phạm gây ra. Nói thực để cô nương an tâm, tại hạ có liên quan rất lớn đến Hàn Thương tiêu cực đấy.

Viên Viên cô nương rung động thân hình một lúc sau mới thở dài rồi chậm rãi kể lại :

- Ngày rằm tháng chạp vừa rồi gia gia ta có tiếp một vị khách người Tây Vực. Đầu tròn, râu quai nón trông rất dữ dằn, hai người cứ ngồi xầm xì với nhau hoài, thực ra ta cũng chẳng tò mò làm chi nếu bất ngờ gia gia ta không đập bàn quát lớn “Mồ biết chỗ nó rồi”. Ta thấy chuyện này có vẻ khác lạ liền lắng tai nghe nhưng gia gia và vị khách kia nói nhỏ quá chỉ lờ mờ được mấy tiếng, hình như là âm của Tây Vực thì phải. Về sau này ta còn quên bẵng đi, nhớ mãi mới ra là “Cốt Đả Bác Đột” hay “Cốt Đả Bác Đô” gì đó. Nghe tới cái tên này gia gia ta có vẻ vui mừng vô cùng, lúc đó ông quá phấn khích nói to nên ta mới nghe được mấy tiếng Hàn Thương tiêu cực ở Sơn Đông. Chuyện chỉ có vậy thôi nhưng chắc chắn nó có liên quan tới cái chết của gia gia ta vì ngay ngày hôm sau là ông đăng trình liền. Chẳng kịp dặn dò công việc trong trang gì hết. Còn mấy ngày nữa là tới tết Nguyên Đán thì Lạc Phú Thương ở Phi Hà trấn mang xác gia gia ta về.

Tư Mã Viên Viên cô nương nói tới đây xúc động tâm can, bùng mắt khóc nỉ non ai oán khiến cho Tiểu Phi Thố không lòng dạ nào hỏi thêm gì nữa. Có đến một khắc sau Viên Viên cô nương mới trấn tĩnh lại được, Tiểu Phi Thố thở dài nói :

- Việc này có nhiều người biết không? Sao cô nương không cho truy tầm tên tuổi hoặc hành tung của tên khách Tây Vực kia để tìm ra bí mật câu chuyện?

- Chuyện này đầu tiên chỉ có mình ta biết mà thôi, sau khi gia gia chết rồi ta mới kể lại cho ba sư huynh biết. Cách đây mấy ngày Phương minh chủ có tới Dương Bích sơn trang hỏi han thì ông ta là người thứ tư biết chuyện này kể cả người nữa là người thứ năm biết mà thôi. Cũng vì vậy mà việc dò hỏi tên tuổi của vị khách kia đâm ra rất khó khăn, phải hết sức khéo léo mới được.

Tiểu Phi Thố còn toan nói tiếp câu chuyện thì đột nhiên chàng nghe có một âm thanh rất nhỏ, giống như cành cây bị giẫm vậy, chàng lập tức hạ giọng nói nhỏ :

- Thâm tình của cô nương tại hạ xin ghi nhớ, một ngày nào đó sẽ gặp lại sau.

Thật xứng với danh Tiểu Phi Thố, vừa nói xong là chàng ta đã lách mình lóit đi ngay, xuyên qua xuyên lại mấy bụi Trà Mi là mất hút liền. Viên Viên cô nương thực ra có nội công thâm hậu hơn Tiểu Phi Thố nhưng cảnh giác rất kém nên chẳng nghe thấy gì cả, nàng cứ đứng ngẩn ngơ chẳng biết tại sao. Đột nhiên sau lưng nàng có giọng nói vang lên :

- Tiểu sư muội đang lúc đêm khuya ra đây làm gì vậy?

Viên Viên giật mình đánh “thót” một cái, vội quay mình lại đồng thời khoa thanh Tử Ngọc kiếm thành một vòng để hộ vệ. Đó là phản xạ của con nhà võ nhưng xong rồi nàng mới thấy mình hơi hèn vì rõ ràng người hỏi kêu “tiểu sư muội” tất nhiên phải là mấy vị sư ca chứ ai khác đâu. Viên Viên lấy tay chặn ngực cho bớt hồi hộp nhướn mắt nhìn ra thì từ trong bóng tối đại sư ca Lưu Dã Minh thông thả bước ra, trong tay cầm thanh kiếm bỏ thông mũi xuống đất. Viên Viên cô nương thở phào một cái :

- Đại ca ca làm tiểu muội muốn đứng tim luôn.

Lưu Dã Minh chẳng để ý tới câu nói đó, hần sầm mặt hỏi lại :

- Tiểu sư muội đêm khuya còn ra đây làm gì vậy?

Viên Viên xoay chuyển ý nghĩ, biết rằng không nên nói thật ra nên đành bịa chuyện luôn :

- Tiểu muội nghe hình như có tiếng động, e rằng địch nhân lén lút xâm phạm nên mới âm thầm theo dõi xem sao.

Lưu Dã Minh lại hỏi tiếp :

- Thì ra là vậy, tiểu muội muội có thấy được địch nhân nào không?

Viên Viên lắc đầu trả lời có vẻ rất gượng gạo :

- Tiểu muội đi một vòng mà chẳng thấy bóng dáng gì cả, chắc là tiểu muội nghe lầm đó thôi.

Lưu Dã Minh cười rất lạnh lùng, nói gần từng tiếng :

- Đại ca nghe rõ ràng có tiếng trò chuyện nho nhỏ, chẳng lẽ tiểu muội nói chuyện với ma quỷ chẳng?

Viên Viên đỏ bừng cả hai tai, nửa giận nửa hổ thẹn, nàng lạnh lùng đáp :

- Tiểu muội có chút chuyện riêng tư, chẳng lẽ cái gì cũng phải báo cáo đại ca ca hết sao?

Lưu Dã Minh đã chất chứa tức giận từ trưa đến giờ, chưa có chỗ phát tác nên quát luôn :

- Điều đó tiểu muội còn phải hỏi nữa ư? Dù sao đại ca hiện cũng đang chấp chương công việc của Dương Bích sơn trang thay cho sư phụ. Tiểu muội là thân nhi nữ có việc gì riêng tư ngoài việc...

Lưu Dã Minh nói đến đây vội vàng dừng lại, có tức giận đến mấy đi nữa cũng không sao dám sỗ sàng với nàng quá đáng. Tuy rằng lời nói nửa chừng nhưng Viên Viên vẫn hiểu được ý nghĩa của nó, nàng tức giận vô cùng gần giọng nói :

- Đại ca ca đừng quên rằng chính tiểu muội mới là chủ nhân của Dương Bích sơn trang đây.

Nói xong Viên Viên quay qua bỏ đi, mặc kệ cho Lưu Dã Minh tức giận đến run bắn người lên. Thực ra hẳn cũng chưa phải là người xấu lắm nhưng bắt đầu từ tham vọng chiếm đoạt Dương Bích sơn trang, chiếm đoạt luôn cả tiểu chủ nhân xinh đẹp tuyệt thế đi dần tới chỗ hiểm ác không còn một thủ đoạn nào mà không dám thi hành.

Cũng vì việc này mà hai người cãi nhau hàng tháng trời, rốt cuộc Viên Viên cô nương chịu không nổi phải bỏ trang phiêu bạt giang hồ, đó là chuyện sẽ nói tới sau này.

Hồi 04 : Thanh Hoa bí lục

Ý định của thăm Phi Thố sau khi biết được câu chuyện của Tư Mã Viên Viên cô nương sẽ trở về vùng phụ cận Hàn Thương tiêu cục ở Sơn Đông để thăm dò tin tức nhưng quả thật lời coi tướng của Tiểu Diện Hoạt Phạt rất linh ứng về đường âm khí chạy ngang diện mạo. Tiểu Phi Thố một hôm đã quá trưa mới ghé vào sơn quán bên đường để nghỉ ngơi, chàng vừa ngồi được một lúc thì có hai nhân vật giang hồ nghênh ngang bước vào, một già một trẻ, cả hai hình như đối và mặt lăm rồi nên cả tiếng kêu gọi rượu thịt om sòm. Trong khi họ ăn uống cũng bàn tán lớn tiếng, phô trương tài nghệ của mình lên đến trời xanh chẳng thèm nhìn nhử hoặc chú ý gì đến Tiểu Phi Thố cả. Thì ra hai người này quả là sư phụ và đệ tử mới bước chân vào giang hồ được mấy tháng. Vị sư phụ này chẳng qua chỉ là vị võ sư họ Thang ở Tinh Võ hội quán, chưa có tên tuổi gì trong giang hồ cho nên Tiểu Phi Thố cũng nghe một cách lơ là vậy thôi. Bất ngờ tên đệ tử cười hì hì nói :

- Chuyến xuất hành này ra khỏi cửa đã gặp điều hên, biết đâu sư phụ chả đạt được Thanh Hoa bí lục dương danh giang hồ liền.

Thang võ sư cười tít cả hai mắt :

- Báo hại cho thân chủ, bao nhiêu năm rồi ta ẩn nhẫn kiếm cớ trong Tinh Võ hội quán, hiện tại Thanh Hoa bí lục xuất hiện thì ta cũng xuất môn, như vậy tuy ngẫu nhiên mà đúng là duyên trời cho vậy.

Tiểu Phi Thố nghe tới tên Thanh Hoa bí lục cũng chẳng động tâm tí nào, nếu không có những lời nói tiếp theo thì có khi chàng đã bỏ đi rồi. Tiểu Phi Thố đang gọi chủ quán tính tiền thì Thang võ sư hạ giọng nói nhỏ :

- Người có biết không mấy tay cao thủ người Tây Vực cứ bô bô cái miệng danh từ “Cốt Đả Bác Đô” chẳng ai hiểu nó là cái gì cả, thực là ngu ngốc hết chỗ nói.

Tên đệ tử vội vàng tăng bốc luôn :

- Đây là kỳ duyên có một không hai dành riêng cho sư phụ, đệ tử cũng được thơm lây danh tiếng Thang đại hiệp đấy.

Tiểu Phi Thố nghe nói tới “Cốt Đả Bác Đô” thì rung động châu thân hết một lúc, chàng phải hít một hơi chân khi mới trấn tĩnh lại được.

Tiểu Phi Thố cầm bình rượu còn lại bước qua bàn của hai sư đệ cúi đầu chào rồi cười cầu tài :

- Tại hạ sinh trưởng ở Sơn Đông mà nghe nói tới Thang võ sư Tinh Võ hội quán rất nhiều mà chưa được diện kiến, hôm nay tình cờ lại có cái vinh dự này, xin có chung rượu kính mừng tôn giá gặp vận hạnh tề thiên.

Thang võ sư thoát đầu hơi sững sốt nhưng lời phỉnh nịnh nghe lọt tai quá nên khoái chí nói to :

- Mời ngồi, mời ngồi, tiểu tử kiến văn rộng rãi thực biết tới cả danh hiệu của lão phu nữa ư? Người có học võ ở đâu không?

Ý Tiểu Phi Thố giả vờ thờ dài than :

- Tại hạ đã học qua mấy vị võ sư lừng danh như Tam Đại Hiệp, Tứ Quân Thần mà chẳng tâm phục tí nào, chẳng qua là tại võ công họ quá tầm thường. Nói thực còn kém đại sư phụ rất nhiều đấy.

Thang võ sư cười khoái trá đến nỗi không ngậm miệng lại được, hấn vỗ vai Tiểu Phi Thố an ủi :

- Tiểu tử xui xẻo thật, hay là ngươi bái tạ làm sư phụ luôn đi, tiền đồ sáng sủa không sao kể cho xiết đấy.

Đúng là thầy nào trò nấy, tên đệ tử cũng nhơn nhơn cái mặt hùa theo luôn :

- Tiểu tử gặp may mắn lắm đó, sư phụ thường ngày rất khó tính trong việc thu nạp đệ tử, hôm nay cao hứng lắm mới dễ dàng như vậy đấy! Người lại có một vị đại sư ca là ta đây thì danh dự biết bao.

Tiểu Phi Thố nghe nói thì trong lòng ngứa ngáy hết sức, vội vàng cầm bình rượu rót đầy hai chung mời họ uống, chắc lưỡi mấy cái nói :

- Tiếc quá, tiếc quá đi mất.

Thang võ sư ngăn người, trợn mắt lên hỏi :

- Người làm đệ tử của ta lại đáng tiếc lắm sao?

Tiểu Phi Thố lắc đầu trả lời :

- Không phải vậy đâu, Thang sư phụ hiểu lầm mất rồi, đáng tiếc ở đây là do tại hạ nghe phong thanh đang có một bộ “Sương Hoa bí lục” lưu lạc trong giang hồ nên đã định tâm tình kiếm nó để học hỏi, nếu không thì đã bái sư ngay lập tức rồi.

Thang võ sư giật mình quát lớn :

- “Thanh Hoa” chứ sao lại “Sương Hoa” người nghe tiết lộ ở đâu vậy kìa. Thế ra chẳng phải thầy trò ta là người độc nhất biết cái bí mật này rồi.

Tiểu Phi Thố cười ruồi :

- Tại hạ chỉ nghe phong thanh chữ này lộn chữ kia làm sao so sánh ngang hàng với Thang sư phụ được.

Thang võ sư có vẻ yên tâm một chút, hấn trầm giọng nói nhỏ :

- Người cố giữ mồm mép đấy nhé, thật ra đây lại là một sự ngẫu nhiên nữa, người đang muốn tìm “Thanh Hoa bí lục” thì ta lại muốn đoạt nó nữa kia. Trước sau gì người cũng là đệ tử của ta thì bảo vật ấy chung nhau mà hưởng sao đâu.

Tiểu Phi Thố gật đầu và nói :

- Việc đó đương nhiên là phải vậy, hiện tại chúng ta chưa biết nó nằm ở đâu thì tranh đoạt sao được?

Thang võ sư đảo mắt một vòng, ra vẻ bí mật hạ giọng hỏi :

- Hóa ra người chưa biết tin tức gì về bọn cao thủ Tây Vực đã xâm nhập Trường An công khai lên tiếng truy tầm bộ chân kinh “Cốt Đả Bác Đồ” ư?

Tiểu Phi Thố vờ vĩnh trả lời :

- Tại hạ có biết chứ, nhưng “Cốt Đả Bác Đồ” có liên quan gì đến võ học Trung Nguyên đâu?

Thang võ sư cười khanh khách rất khoái chí và tự đắc, hấn lờn Tiểu Phi Thố ra vẻ khinh mạn rồi mới nói nhỏ :

- Tiểu tử nói đâu sai đó thì còn tiến triển sao được. Bộ chân kinh này là “Cốt Đả Bác Đồ” chứ không phải “Bác Đồ” là con lừa đâu.

Hấn lại hạ giọng thêm một tầng nữa, đôi mắt lăm lét nhìn quanh rồi mới nói tiếp :

- Cho người hay tiếng Tây Vực “Cốt Đả Bác Đồ” dịch ra Hán tự chính là “Thanh Hoa bí lục” đó.

Thang võ sư cứ tưởng đầu Tiểu Phi Thố hiểu được điều này thì sẽ giật bắn người lên, ngờ đâu chàng ta có vẻ chán nản nói một cách lững lờ :

- Đó là chân kinh của bọn man rợ Tây Vực thì dù tiếng gì đi nữa chắc cũng là mấy câu thần chú gào mưa gọi gió vớ vẩn mà thôi, có gì quan trọng đâu.

Thang võ sư tức giận đập bàn đánh “chát” một cái lớn tiếng trách móc ngay :

- Tiểu tử đầu óc ngu xuẩn thật, “Thanh Hoa bí lục” có phải là kinh Phật đâu, nó là võ học thượng thừa không sao tưởng tượng ra nổi, người nào học được thì biến hiện như ma quỷ, đằng vân giá vũ không khác gì thần tiên vậy.

Tiểu Phi Thố kêu “ua” ra chiều cực kỳ kinh ngạc :

- Thế ra đại sư phụ kiến văn sâu rộng. Tuy ở trong nhà mà biết tường tận mọi thứ võ học trong và ngoài Trung nguyên nữa đấy.

Lần này Thang võ sư không vênh mặt lên, hấn gãi đầu ra chiều bẽn lèn nói nhỏ :

- Cái này là do người bạn ta buôn bán ở Tây Vực mấy chục năm nói lại, thật tự ta chẳng biết mặt chữ nào cả.

Tiểu Phi Thố vờ vĩnh tìm hiểu được hết câu chuyện thì trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ. “Câu chuyện Viên Viên cô nương có nói tới “Cốt Đả Bác Đồ”, hiện tại bọn Tây Vực đã ra mặt tất nhiên phải cực kỳ quan trọng, ta tạm thời dừng lại việc đi Sơn Đông để về Trường Sa có lẽ còn ích lợi hơn”. Vì vậy Tiểu Phi Thố đứng dậy cúi chào hai sư, đệ Thang võ sư rồi nói :

- Tại hạ sốt ruột lắm không đợi chờ được đâu, nhị vi đi sau một chút vậy nhé.

Chàng thông thả đi tới cửa, lúc đó Thang võ sư mới như tỉnh giấc ngủ, đập bàn quát lớn :

- Tiểu tử đã biết bí mật rồi định ăn riêng một mình sao.

Thang võ sư xô ghế nhún mình nhảy theo Tiểu Phi Thố, hai tay chụp vào vai chàng, tư thế cũng đẹp mắt và không đến nỗi tồi tệ lắm. Tiểu Phi Thố hình như có con mắt sau lưng vậy, hai tay Thang võ sư chỉ còn cách đầu vai chàng chừng một tấc thì đột nhiên thân ảnh của chàng cũng gia tăng tốc độ lót về phía trước nửa thước, vừa đủ cho Thang võ sư chụp hụt. Nếu là một cao thủ về học thì sẽ bỏ cuộc ngay vì mức chênh lệch đã quá rõ ràng nhưng Thang võ sư không nhận thức ra được điều đó, hấn chỉ tưởng rằng mình tính lực đạo hơi thiếu một chút mà thôi.

Thang võ sư quát lớn :

- Ô! Hay lắm.

Rồi vận thêm chân khí vào hai chân tiếp tục nhảy tới. Hấn nhảy luôn bốn năm cái, chụp luôn bốn năm lần, thủy chung Tiểu Phi Thố đều không quay lại mà vẫn bị hụt hết. Cả hai đã cách xa sơn quán gần mười trượng, Thang võ sư chụp tới lần thứ sáu mới tỉnh ngộ ra, hấn đứng như trời trồng, hai tay buông thõng, chán nản đến cùng độ nhìn trân trân bóng dáng Tiểu Phi Thố đi xa dần rồi mất hút. Bao nhiêu hùng tâm tráng khí của Thang võ sư tiêu tan như bọt nước, hấn cùng với tên đệ tử trở lại Tinh Võ hội quán sinh sống, suốt đời không dám mơ tưởng gì đến việc bước vào võ Lâm giang hồ nữa.

Thật ra như vậy số mệnh hẳn cũng còn phước đức lắm, giả sử như không gặp Tiểu Phi Thố mà cứ dần bước sâu vào chốn giao tranh thì chắc chắn chẳng toàn mạng trở về được đâu.

Thiểm Tây là một tỉnh rất lớn nằm ở vị trí giữa Trung Nguyên nên dân cư sung túc và sinh hoạt rất nhộn nhịp, Trường An lại là đế đô cũ nên càng phồn thịnh hơn mọi nơi khác. Tiểu Phi Thố đến đây đã được hai ngày, quả nhiên tin tức của Thang võ sư rất đúng đắn, hiện tại giới võ lâm giang hồ Trung Nguyên kéo về đây rất đông, chàng quan sát thấy hầu hết các môn phái, bang hội đều có mặt kể cả Thiêu Lâm tự và Cái bang. Có hôm Tiểu Phi Thố đi ngoạn cảnh Hàm Dương Kiều còn thấy ẩn hiện mấy tà áo trường bào trắng toát, hình như là Tuyết Sơn phái cũng đã nghe được tin này rồi. Các cao thủ Tây Vực mới chỉ là tiên quân, khoảng mười tên Nhất Cao đường, võ sĩ của Đại Như Cáp Tự hạ trại gần Vọng Hương đài phía Bắc Trường An. Bọn này đưa tin là đang tìm kiếm bộ chân kinh “Cốt Đả Bác Đô” để rước về Tây Vực làm bảo vật trấn tự. Chưa có hành động gì gây hấn với võ lâm Trung Nguyên. Gần như đa số đều không hiểu “Cốt Đả Bác Đô” chân kinh chính là “Thanh Hoa bí lục” nhưng đều ngấm ngấm biết ngay bộ chân kinh này có tầm quan trọng rất đặc biệt đến an nguy, suy thịnh của võ lâm Trung Nguyên vì vậy mấy trăm năm nay mới có sự cổ cao thủ Tây Vực xuất hiện.

Tiểu Phi Thố mượn một khách điểm nhỏ ở ngoại thành, nơi đây rất yên tĩnh và ít khi có khách giang hồ lai vãng. Chàng ở thêm được hai ngày nữa mà chẳng có biến chuyển gì xảy ra thì đã ngấm ngấm chán nản, buổi chiều cứ ngồi uống rượu một mình.

Đột nhiên chàng nghe hình như có âm thanh la ó xa xa vọng lại nên dừng tai chú ý nghe. Quả nhiên âm thanh này càng lúc càng rõ hơn một chút và di chuyển từ hướng Tây qua hướng Đông. Tiểu Phi Thố rất hiếu sự liền kêu gọi trả tiền, cấp tốc nhắm hướng đó vọt mình đi. Kinh công của chàng rất cao siêu nên chỉ nửa khắc là đã đuổi kịp, hiện tại tiếng quát tháo đã nghe được rõ ràng, Tiểu Phi Thố nhận ra âm thanh Tây Vực thì mừng rỡ vô cùng, gia tăng thêm cước lực và trong lòng tự nhủ “Có thể chứ, chẳng lẽ bọn cao thủ Tây Vực đến đây chỉ là du xuân không thôi sao”.

Đến một khoảng rừng thưa thớt, Tiểu Phi Thố đề khí nhảy lên một tàn cây, từ đó chàng nhún mình chuyển từ cảnh này sang cảnh khác cho mau lẹ và quan sát được rõ ràng hơn.

Từ xa Tiểu Phi Thố đã thấy mấy chục người đứng quây thành một vòng tròn bao vây lấy năm người mặc áo màu xám đứng đối nghịch nhau. Tiểu Phi Thố kêu “chà” một tiếng nhận ra đám người này cũng chỉ là đứng xem chứ không phải bày binh bố trận giao đấu, chính năm nhân vật đứng giữa mới thật sự đang gay cấn nhau. Tiểu Phi Thố hạ thân xuống gần đó, thông thả đi lách qua lách lại để chen lên phía trên coi cho rõ. Dĩ nhiên chàng bị mấy người cự nự nhưng chỉ thoáng qua một cái rồi ai nấy lại chăm chú vào giữa liền, hình như bỏ qua việc này rất uổng phí vậy. Hiện tại bốn đại hán áo xám đang đứng thành thế Tứ Phương trận bao vây một đại hán cũng áo xám giống nhau cùng một kiểu. Cả năm người đều tranh cãi om sòm bằng tiếng Tây Vực nên chẳng ai hiểu được gì cả, tiếng xì xồ xì xào càng lúc càng có vẻ gay cấn hơn.

Tiểu Phi Thố liếc mắt nhìn đại hán đứng giữa đang cầm một cuốn sách dày thì giật bắn người một cái, tự nói thầm :

- Ta biết trước sau mi cũng phải lộ mặt ra mà.

Thì ra đại hán đó chính là tên giả danh đại ca chủ xử trong việc chặn bắt chàng ở Chung Nam sơn độ nọ. Hiện tại hẳn vừa tranh cãi vừa vung vẩy cuốn sách trong tay, hình như đang thanh minh cái gì đó. Bốn tên cao thủ Tây Vực thỉnh thoảng lại quát hỏi, đồng thời vẫn chăm chú giữ vững bộ vị. Đột nhiên tên đại ca dùng tiếng Hán nói to :

- Các huynh đệ không tin thì thôi vậy, sẵn có mặt đông đảo anh hùng Trung Nguyên ở đây, cứ huych toẹt ra đi. Tàn Nhĩ Hùng này ngay thẳng không sợ gì hết.

Một đại hán có vẻ như lớn nhất trong bọn bốn người bao vây trầm giọng, cũng dùng tiếng Hán trả lời :

- Tàn tam đệ nếu ngay thẳng sao lại không dám cho bắt trói giải về Nhất Cao đường. Sa đường chủ sẽ minh xét rồi thả ra ngay, huynh đệ ta tránh được giao tranh đổ máu thì hay biết mấy.

Tàn Nhĩ Hùng thở dài có vẻ chán nản :

- Đệ đã phân giải hết lời mà Xương đại ca cứ khăng khăng như vậy, vừa mất mặt của đệ vừa lỡ hết chuyện quan trọng thì mai sau ai chịu tội lỗi trước Hộ Pháp đường đây.

Tên đại ca họ Xương cười nhạt trả lời :

- Quanh đi quanh lại nguoi vẫn ngoan cố không chịu tuân phục đại ca, nói trắng ra ta đâu có ngu đại mang cuốn sách vật đi này về Tây Vực làm trò cười trong khi nguoi thông dong tự tại luyện tập võ công trong đó.

Đột nhiên trong đám nhân vật giang hồ đứng xem có một người lên tiếng chen vào :

- Võ công trong đó có phải là “Cốt Đả Bác Đơ” không? Các người nói tiếng Tây Vực lại úp úp mở mở thì ai mà hiểu đầu đuôi ra sao.

Xương đại ca liếc nhanh một cái, gằn giọng :

- Việc của Tây Vực cần gì phải minh bạch với võ lâm Trung Nguyên, ai muốn hiểu sao cũng được.

Nhân vật kia là một lão nhân mập tròn, rất nóng nảy xông ra quát lớn :

- Các người đã vào địa phận Trung Nguyên, tự tung tự tác sao được, nếu không nói rõ ra thì bấy nhiêu người đây cùng ra tay liệu bọn người có toàn mạng trở về với vợ con nổi không?

Sáu bảy người nhao nhao lên hưởng ứng khiến hiện trường náo nhiệt hẳn lên và chiều hướng có khi lại biến chuyển thành đánh nhau kịch liệt không chừng. Tên Xương đại ca trầm giọng quát lớn, âm thanh của hắn cực kỳ dương cương át hẳn những tiếng ồn ào :

- Nhân vật Trung Nguyên muốn hỗn đấu, huynh đệ tại hạ sẵn lòng tiếp ngay, tuy nhiên các vị đừng gấp rút, để tại hạ thanh lý nội bộ xong đã rồi muốn sao thì muốn.

Một lão nhân bộ dạng khảnh khiu và râu tóc đều bạc phơ tiến ra chấp tay chào vòng quanh rồi lên tiếng :

- Lão phu là Triệu Minh Tuyên, Đàn chủ Phân đàn Cái bang Trường An có lời thưa gửi cùng chư vị.

Quả nhiên danh tiếng của Cái bang có uy lực liền, hiện trường lập tức im lặng.

Triệu Minh Tuyên đảo đôi nhàn quang sáng rực như hai chiếc đèn một vòng mới nói tiếp :

- Hiện giờ đã gần tối nếu chúng ta cứ dằng dai thì thêm phiền nhiễu, lão phu đề nghị chúng ta đứng bàng quan đừng thiên vị bên nào hết. Tuy vậy các vị hảo hán Tây Vực đã vào đất Trung Nguyên thì nên dùng tiếng Hán có lẽ lịch sự hơn.

Phong cách uy nghiêm đỉnh đặc của Triệu Minh Tuyên khiến ai nấy đều gật đầu công nhận, hiện trường đã được ông ta dùng một lời nói ổn định trật tự lại ngay. Bấy giờ Xương đại ca mới xoay người nhìn Tàn Nhĩ Hùng hỏi :

- Chỉ vì người ngoan cố mà suýt nữa gây ra thảm khốc cho đôi bên, ta nói lần cuối nếu người không phục tùng thì bắt buộc ta phải dùng võ lực đây.

Tàn Nhĩ Hùng cười nhạt trả lời luôn :

- Phải rồi, đại ca bắt buộc phải dùng võ lực thì đệ cũng bắt buộc phải chống trả vậy.

Vừa nói hắn vừa bỏ quyển sách vào trong áo sửa soạn nghênh chiến. Trong Nhất Cao đường của Đại Như Cáp Tự có tới ba mươi sáu võ sĩ chuyên để thi hành công vụ, hiện tại Xương Tôn là đại ca thống lãnh cả bọn, quyền thế rất lớn cho nên nghe Tàn Nhĩ Hùng nói thì nổi giận liền; hắn quát lớn “Hay lắm!”, liền sau tiếng quát là chiêu “Huyết Châu Sa Ảnh” công kích Tàn Nhĩ Hùng nhanh như điện chớp. Chiêu thế này là một trong hai mươi tám chiêu trong “Huyết Ảnh thần quyền” cực kỳ lợi hại, nó thuộc dương cương nên khi sử dụng thì càng lúc bóng chưởng càng đỏ thẫm lên như máu vậy. Đã là huynh đệ của nhau dĩ nhiên Tàn Nhĩ Hùng phải biết sự lợi hại của nó, không dám khinh suất rút đao ra chống đỡ. Tiểu Phi Thố lúc ở Chung Nam sơn đã thấy Tàn Nhĩ Hùng một mình xử đao bực bách cả Phương Tiểu Nga lẫn Phùng quản gia thì đao pháp của hắn chắc chắn phải cao siêu vô cùng, chàng chú ý nhìn xem quả nhiên nhất thời Xương Tôn chưa chiếm được lợi thế chút nào. Công lực dương cương của hắn đã biến thành màu đỏ nhạt bao vây Tàn Nhĩ Hùng vào giữa nhưng cứ đến gần đối phương là bị đao khí cuộn xoáy văng ra ngoài liền. Đao pháp của Tàn Nhĩ Hùng chiêu nào cũng ảo diệu, ngấm ngấm kinh lực xoáy tròn, hết vòng này tiếp tới vòng kia, do đó mới được gọi là “Mộ Quyền đao”, song chưởng giao thủ gần một trăm chiêu mà vẫn còn ở thế cân bằng, điều này không có gì lạ bởi vì hai huynh đệ hầu như đã biết võ công của nhau hết rồi. Hiện tại Xương Tôn đã dùng tới mười thành công lực, chân khí biến thành đỏ bầm mờ ảo che khuất cả hai người, quần hào đứng vây quanh đều nín thở chăm chú theo dõi mặc dù rất ít người thấy rõ từng chiêu từng thức. Đột nhiên Xương Tôn quát :

- Đã muộn lắm rồi, các võ sĩ huynh đệ tiến lên đi.

Ba tên võ sĩ đứng ngoài đồng thanh hô lớn :

“Tiến lên” lập tức phối hợp chia thành ba phía công kích Tàn Nhĩ Hùng liền. Hắn ta múa đao thành một vòng tròn, chém trên một nhát chém dưới một nhát cực kỳ mau lẹ rồi cũng quát trả :

- Muốn bắt được Tàn Nhĩ Hùng này đâu có dễ dàng thế.

Tuy miệng hắn nói cứng nhưng trong lòng đã có chút sợ hãi rồi bởi vì trong số các võ sĩ của Nhất Cao đường thì bốn tên này đều tài nghệ xấp xỉ với hắn, cùng một lúc phải chống trả tất nhiên không sớm thì chậm cũng thất bại mà thôi.

Tàn Nhĩ Hùng xoay chuyển tâm cơ biết rằng cuộc diện hôm nay không khéo léo sẽ thiệt mạng một cách oan uổng. Hắn chợt động linh cơ, thò tay trái rút cuốn sách trong mình rồi vận nội lực ném chênh chếch ra ngoài, miệng hô lớn :

- “Cốt Đả Bác Đồ”, “Thanh Hoa bí lục” ai có phước được hưởng.
Tần Nhĩ Hùng chỉ nói vắn tắt cả bấy nhiêu mà gần như ai cũng hiểu ý nghĩa, một số nhanh trí nhanh chân đã vút người lên để bắt lấy cuốn sách, một số chậm hiểu chậm chân hơn thì vội vàng la lên :
- Giữ lấy “Thanh Hoa bí lục”...
- Đừng để người nào cướp được, nó là của chung thiên hạ chứ có phải của riêng ai đâu.
Tiếng hô hoán mỗi lúc mỗi tăng, xen lẫn đã có tiếng gào rú, chửi mắng vì chen lấn hay đụng chạm nhau rồi.
Có mấy người đứng ngoài bên kia thấy đi vòng thì chậm mất nên tung thân vượt qua hoặc xuyên đi xuyên lại trong bóng chưởng, đao khí của năm nhân vật Tây Vực cho mau lẹ hơn. Mấy người này chẳng sợ hãi gì chứng tỏ võ công họ rất cao siêu và kiêu ngạo vô cùng, thậm chí không kịp tránh né là ra chưởng chống đỡ luôn. Xương Tôn thấy tình hình rối loạn cực kỳ liền vật nộ lực hét to lên :
- “Thanh Hoa bí lục” giả mạo đó, chư vị đang mắc hớ tên phản tặc này.
Chẳng nói thì còn tốt hơn, hấn la hét lại khiến mọi người động tâm thêm nữa, chính miệng tên đại ca nói ra mấy chữ “Thanh Hoa bí lục” thì thật hay giả tính sau, trước mắt phải đoạt được nó đã. Xương Tôn tức quá bao nhiêu nói lực đều dồn vào chiêu “Ảnh Sát Thiên Vương” song chưởng đẩy ra cực mạnh với ý đồ giải quyết dứt khoát tính mạng của Tần Nhĩ Hùng. Ngờ đâu chưởng lực mới đẩy ra nửa chừng thì đã có một bóng người chen vào giữa để tìm lối chạy qua phía bên kia, Xương Tôn không sao thu hồi kịp vội la lên :
- Coi chừng chưởng lực đẩy.
Nhân vật kia cũng cùng một lúc la lớn “ôi chà” rồi đưa song chưởng lên chống đỡ “Bùng” âm thanh vang dội cả hiện trường và song chưởng đều lao đảo lúi lắt liên.
Xương Tôn chỉ bị lực phản chấn đẩy lùi mà thôi, nhân vật kia thì thảm hại hơn nhiều, vừa lùi vừa hộc máu tươi ra ướt đầm cả phần ngực, hấn còn cố kêu nho nhỏ :
- Người... người làm gì thế?
Rồi hấn ngã lắt đật bất tỉnh liền. Vì phải đối chưởng bất đắc dĩ nên vòng vây về phía Xương Tôn đã hở một khoảng rất lớn, Tần Nhĩ Hùng cười dài nói :
- Non nước còn đó, hện sẽ gặp lại Xương đại ca sau.
Hấn vừa nói vừa chém luôn mấy nhát đao theo thế “Mộ Chiếu Tứ Phương” đẩy lùi ba tên huynh đệ võ sĩ rồi cấp đao luôn theo lối hớ vọt mình đi luôn. Xương Tôn thất sắc quát lớn :
- Người chạy sao được?
Hấn đề khí vào chân sựa soạn tung mình đuổi theo thì bất ngờ một lão già thân hình lùn tịt xông tới cản đường mắng chửi :
- Tên man rợ này đánh chết sư đệ của ta rồi muốn chạy hay sao?
Xương Tôn trong lòng nóng như lửa đốt, đưa tay đẩy lão già này một cái, người vẫn tiếp tục tư thế để đuổi theo. Hấn vô tình mà lão già kia hữu ý cho nên tay đẩy chưa tới đã thấy nhói ở đầu vai, chân khí liên theo đó thoát ra khiến hấn đầu nặng chân nhẹ, lao đảo một hồi mới đứng vững lại được.
Xương Tôn không thèm nhìn tới vết thương của mình, hấn trợn mắt nhìn lão già rồi gầm lên ghê rợn :
- Người ngu ngốc làm hỏng đại sự của ta thì phải lấy cái mạng mà đền lại.
Lão già kia cười the thé :
- Người đền mạng cho sư đệ ta thì có.
Một bên thì đau, một bên thì nóng nảy chẳng cần nói thêm gì nữa lập tức xông vào nhau loạn đả liên. Đây chỉ là cuộc loạn giữa hai người chứ thật sự chiến trường bây giờ có tới mấy chục cuộc loạn đả như vậy, cuốn sách “Thanh Hoa bí lục” cứ bay lượn nhô lên hụp xuống như là có cánh để bay bởi vì chân khí người này vừa hết lực lập tức lại có luồng chân khí khác nâng lên liền.
Tiểu Phi Thố nhìn quanh chỉ thấy có bảy tám người giống như chàng, bất động đứng xem mà thôi, ai nấy cũng đều lắc đầu chất lưỡi than thở về lòng tham lam của con người võ lâm giang hồ. Tiểu Phi Thố thì tâm địa khác hẳn, chàng cho rằng đương nhiên phải như thế nên chẳng lắc đầu chất lưỡi cứ ung dung cười ruồi mà xem thế sự. Bóng tối đã ập xuống từ bao giờ chẳng ai hay, toàn bộ cục trường do đó càng thêm rối loạn, bóng người cứ nhảy lên hạ xuống liên tục, thủy chung vẫn chưa ai nắm được cuốn sách này cả. Trong số những người đứng xem có Triệu Minh Tuyên, Phân đàn chủ Cái bang, ông ta nhân lúc âm thanh hơi bớt đi một chút liền vận nội lực nói lớn :
- Lão phu đề nghị tất cả hãy dừng tay, cuốn sách chân hay giả cứ giao cho lão phu rồi chúng ta dùng võ công phân định sau mới tránh được đổ máu vô ích.

Tâm ý của Triệu Minh Tuyền ôn hòa muốn vấn hồi cục diện nhưng trong giang hồ dễ gì làm người khác tin tưởng bằng một hai lời nói được.

Một đầu đà vừa xô đẩy vừa cười xằng sắc đáp lời :

- Lão ăn mày kia khôn quá, tọa thủ bàng quan mà muốn ăn không “Thanh Hoa bí lục” đấy.

Người khác hưởng ứng theo liền :

- Có giỏi cứ nhảy vào chiếm lấy rồi nói gì thì nói.

Triệu Minh Tuyền chán nản lắc đầu không thèm nói nữa, bất ngờ trong lúc ấy cuốn sách bị bắn tung lên rất mạnh, lần này nó lại rơi xuống gần chỗ ông ta đang đứng. Triệu Minh Tuyền cũng chẳng ham hố nhưng vật trước mắt không đoạt cũng uổng, ông ta nhảy một cái, hữu chưởng vươn dài như tay vươn đã chụp được nó ngay. Tên Đầu đà vội chen ra thì đã muộn mất một giây, hắn ta gầm lên :

- Thấy chưa, họ Triệu ngu ông đắc lợi mất rồi.

Triệu Minh Tuyền cầm lấy cuốn sách giở nhanh vài trang rồi kêu lớn :

- Có phải “Thanh Hoa bí lục” hay “Cốt đột cốt đặc” gì đâu! Toàn là Thiên tự không thôi.

Tên Đầu đà lúc đó chen ra được, hắn nói :

- Đưa ta xem với nào!

Vừa nói hắn vừa ra tay chụp lấy cuốn sách. Tay hữu đánh chưởng vào ngực Triệu Minh Tuyền, chủ ý “Vây Ngụy cứu Triệu” hay là nôm ra hơn thì “Đánh người đoạt sách”. Triệu Minh Tuyền thấy Đầu đà này lỗ mãng quá chẳng coi ai ra gì nên giận vô cùng. Tay phải ông ta cầm cuốn sách hạ thấp xuống một chút để tránh cái chop, tay trái xòe ra ấn ngực trước ngực chống đỡ chưởng lực đối phương. “Bốp” âm thanh của hai chưởng chạm nhau tuy nhỏ nhưng rất khô khan như hai tảng đá đụng vào nhau.

Thì ra cả hai đều sử dụng chưởng lực chí dương nên mới âm thanh cứng rắn như vậy.

Rốt cuộc Triệu Minh Tuyền vẫn giữ được cuốn sách nhưng trong ngực đã bị đau nhức ngấm ngấm rồi, chưa kịp lên tiếng thì Đầu đà lại đánh một chưởng nữa tới nơi. Ông ta thấy Đầu đà này vô lý vừa hung hăng nên chẳng thèm phân trần cho tốn sức, sử dụng “Giáng Long thập bát chưởng” ra phản kích luôn, mười tám chiêu thức “Giáng Long thập bát chưởng” là võ công truyền đời của Cái bang từ mấy trăm năm nay, thực sự xuất xứ từ “Thập bát La Hán quyền” của Thiếu Lâm tự mà ra nên rất trầm trọng và dương cương. Tên Đầu đà cũng dùng chưởng dương cương chưởng chất dương đã bị pha tạp nhiều làm sao sánh bằng thuần dương của “Giáng Long thập bát chưởng” được.

Lúc ấy Triệu Minh Tuyền không ngờ lại bị Đầu đà đánh vô lý nên mới bị chấn động, hiện tại ông ta đã vận đầy đủ chân lực rồi nên lập tức đưa Đầu Đà vào thế hạ phong liền. Hắn ta chợt động tâm la lớn :

- Sao lại để họ Triệu ăn mảnh một mình thế này?

Lúc bấy giờ đa số anh hùng hào kiệt đã đều dừng tay đứng xem, chỉ có một vài cặp vẫn còn tức tối nhau là tiếp tục giao đấu mà thôi. Tiếng la của Đầu đà khiến cho cả nửa số hào kiệt giang hồ chợt tỉnh, mười mấy âm thanh lập tức hô hoán nhau xông vào tranh đoạt, người này muốn cướp thì dễ gì người kia thông tay được, do đó cục trường lại có nguy cơ ấu đả trở lại.

Triệu Minh Tuyền trong lòng cực kỳ căm ghét tên Đầu đà đồng thời cũng lo lắng không biết giải quyết như thế nào cho ổn thỏa, tạm thời nước tới đâu nhảy tới đó, ông ta cứ thấy ai nhảy tới tấn công là phản kích luôn, vô hình chung cũng lẫn vào dòng nước đục như mọi người.

Tiểu Phi Thố đứng bàng quan nên nhìn rất rõ sự việc, tâm lý của mỗi người, chàng lại có thiện cảm với Triệu Minh Tuyền nên xoay chuyển ý nghĩ tìm cách giải tỏa nguy hiểm cho ông ta. Chàng rất nhanh trí, nghĩ ra một phương pháp liền lập tức kêu gọi :

- Triệu tiên bối vất cuốn sách đi là xong ngay.

Trong tiếng la hét hỗn loạn của quần hào, phải gọi luôn ba lần Triệu Minh Tuyền mới nghe rõ được, ông ta ngăn người ra một chút rồi vận nội lực ném cuốn sách lên cao. Hàng chục âm thanh, phần nộ có, vui mừng có gần như cùng một lúc vang lên tiếp theo là hoạt cảnh mấy chục bóng người nhảy theo liền. Triệu Minh Tuyền tung thân nhảy lại chỗ Tiểu Phi Thố, thở phào một cái rồi nói với chàng :

- Tiểu tử nhanh trí lắm, lão phu thật như người ở trong sương mù, suýt nữa đã bỏ mạng một cách hồ đồ rồi!

Tiểu Phi Thố cười hi hi hỏi luôn :

- Nếu là sách “Thanh Hoa bí lục” thì tiên bối có vất đi một cách mau mắn như thế không?

Triệu Minh Tuyền ngăn người ra, trả lời một cách ấp úng :

- Thực ra... Thực ra, nếu đó là “Thanh Hoa bí lục” thì lão phu tất nhiên phải giữ cho bằng được, ủa!....

Đột nhiên ông ta kêu lên rồi cười hà hà nói tiếp luôn :

- ...Tất nhiên cũng phải vất nó đi để giữ cái mạng già trước đã, không có “Thanh Hoa bí lục” thì cũng sống khoan khoái mấy chục năm rồi còn gì?

Tiểu Phi Thố thấy Triệu Minh Tuyền phóng khoáng khác người thì cũng rất hoan hỉ, chàng gật đầu cười theo :

- Tiền bối chức vụ quan trọng mà vẫn không cao ngạo tự phụ thật hiếm có lắm. Ở đây tiểu bối còn có một điều thắc mắc nữa là tại sao tiền bối mới giờ vài trang đã biết ngay đó là sách giả mạo?

Triệu Minh Tuyền thành thực trả lời luôn :

- Lão phu có biết chân giả như thế nào đâu, giờ ra chỉ thấy lẫn lộn vừa khoa đầu văn với Phan văn thì nghĩ ngay đó chỉ là Phật kinh của ngoại quốc mà thôi. Tiểu tử nên biết chân kinh này là của Thiên Trúc hoặc Tây Vực gì đó nhưng đã được một vị tiền bối võ học trước kia dịch sang Hán tự rồi, do đó mới có tên “Thanh Hoa bí lục” đấy chứ.

Tiểu Phi Thố gật gù “A” một tiếng :

- Thì ra vậy, nhưng biết đâu cuốn sách này lại là bản chính thì sao, tiểu bối ngẫm nghĩ hoài, tên Tần Nhĩ Hùng đã mất bao nhiêu công lao mới tìm được cuốn sách này, lai lịch của nó chẳng phải tầm thường hoặc giả mạo đâu.

Triệu Minh Tuyền gật gù công nhận Tiểu Phi Thố bàn rất hữu lý, ông ta thở dài than thở :

- Dù đúng hay giả mạo thì cũng không có giá trị, hiện nay Trung Nguyên này đào đâu ra người biết được cả hai loại văn tự đó. Chỉ cần sai một chữ là có thể “Tẩu hỏa nhập ma” liền.

Cả hai nói chuyện với nhau một hồi, bóng đêm càng lúc càng đen đậm lại, hết sức nhướng mắt lên nhìn cũng chẳng thấy được gì rõ ràng nữa, tuy rằng âm thanh vẫn hỗn loạn như lúc bắt đầu Tiểu Phi Thố quay qua Triệu Minh Tuyền nói :

- Ai muốn tranh cường cướp đoạt thì mặc kệ họ, tiểu bối cùng với tiền bối tranh nhau uống mấy chục bình rượu chơi.

Triệu Minh Tuyền cười ha ha ra vẻ khoái chí vô cùng :

- Phải đấy, tiểu tử nhắc tới làm lão phu thêm rượu muốn chết đây. Lão đang uống nửa chừng thì dính vào vụ này, chúng ta cùng nhau uống đến sáng để đền bù lại mới được...

Đột nhiên có tiếng reo hò vang lên đỉnh tai nhức có, đám đông đang ẩu đả di chuyển về phía bên trái Tiểu Phi Thố và Triệu Minh Tuyền rất nhanh, chàng nghe loáng thoáng có mấy tiếng hô hỗn loạn :

- Bắt lấy lão quỷ ấy mau.

- Chạy đến trời ta cũng đuổi theo lấy lại được.

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm nói với Triệu Minh Tuyền :

- Tiểu bối nghe hình như có kẻ nào đoạt được cuốn sách rồi thì phải.

Chàng vừa nói dứt câu thì đám đông đã kéo đến chỉ còn cách hơn trượng mà thôi, hiện tại chàng có thể thấy lơ mơ một nhân vật nào đó đang tả công hữu đột ở giữa vòng vây của mấy chục quần hào giang hồ. Có lẽ nhân vật này biết không sao thoát thân nổi nên cũng dùng cách “Kim thiền thoát xác” như Triệu Minh Tuyền, hấn la to :

- Con mẹ nó, mỗ trả lại cho rồi.

Một vật đen đen từ người đó bắn ra thấp thoáng trong bóng đêm, vô tình làm sao lại rơi gần tầm tay với của Tiểu Phi Thố. Chàng bất chợt nổi tính tình nghịch lên, lạng người với tới nhanh như chớp giật, dù là những người tinh mắt nhất thì trong bóng đêm dày đặc này cũng không phát hiện nổi vì Tiểu Phi Thố đã trở về vị trí cũ, ung dung như người vô sự rồi. Đám đông tủa ra như đàn ong vỡ tổ, người chạy đây, người chạy kia, kêu gọi ầm lên, chẳng ai biết xác định cuốn sách rơi ở phương vị nào cả. Có một tên đại hán thân hình hùng vĩ như thiên quân trên trời chạy xộc đến trước mặt Tiểu Phi Thố và Triệu Minh Tuyền cả tiếng hỏi trống không :

- Có thấy nó rớt ở đâu không?

Triệu Minh Tuyền nghiêm sắc mặt, đã toan lên tiếng phát tác hoặc đánh cho đại hán này một trận thì Tiểu Phi Thố vội vàng ngăn lại rồi chỉ về hướng Đông nói :

- Nó rơi ở phía kia mà đại ca chạy qua đây thì hồng bét mất rồi.

Tên đại hán to xác mà trí ngu này cầm đầu chạy qua phía Tiểu Phi Thố vừa chỉ, chẳng thềm cảm ơn lấy một tiếng. Tiểu Phi Thố bật cười nói với Triệu Minh Tuyền :

- Anh hùng như Hàn Tín còn phải có khi lòn tròn cho qua việc hưởng gì tiểu bối mới nói dối một câu chắc chả tai hại gì đến đức ngay thẳng của người quân tử cả.

Triệu Minh Tuyền ôm bụng cười ngặt nghèo một hồi mới thốt ra được lời, ông ta hỏi nhỏ :

- Tiểu tử lấy cuốn sách đó làm gì cho mang thêm tai họa?

Tiểu Phi Thố chỉnh sắc mặt trả lời :

- Thật ra chỉ là vô tình mà thôi, xong tiểu bối nghĩ lại đã mất mục đích tất nhiên hỗn loạn tự nó sẽ tan rã. Còn cuốn sách là vật vô giá trị thì tiểu bối còn tham lam làm gì nữa?

Triệu Minh Tuyền gật đầu tán thành :

- Tiểu tử đầu óc linh mẫn, hành động nhanh nhẹn như vậy rất đáng khen, thôi chúng ta không nên bỏ lỡ việc uống rượu vì đêm đã quá khuya rồi đó.

Cả hai sóng bước vui vẻ rời khỏi hiện trường, Triệu Minh Tuyền nhất định kéo Tiểu Phi Thố vào nội thành, cùng nhau vào Vạn Hoa lầu cho lịch sự và yên tĩnh.

Tiểu Phi Thố và Triệu Minh đêm hôm đó uống hơn hai mươi cân rượu và đã kết nghĩa huynh đệ vong niên. Tiểu Phi Thố tâm thần lưu lạc cô đơn đột nhiên có một lão nghĩa huynh có địa vị như Triệu Minh Tuyền thì cũng được an ủi trong tâm hồn một phần nào.

Hồi 05 : Kỳ duyên tiếp nối kỳ duyên

Tiểu Phi Thố kết nghĩa huynh đệ với Triệu Minh Tuyền xong liền đem danh tánh của mình nói thật cho ông biết nhưng vẫn còn giấu kín gia thế và dặn dò :

- Hiện tại tiểu đệ chưa thể nói hết mọi việc cho lão huynh được, đây là sự bất đắc dĩ, mong rằng lão huynh lượng thứ cho, một ngày gần đây tự nhiên tiểu đệ thấy đúng lúc sẽ nói liền.

Triệu Minh Tuyền tính tình rất phóng khoáng vội gạt đi :

- Tiểu đệ đừng quan ngại gì hết, quý hồ chúng ta làm đúng lương tâm là được. Tuy nhiên cánh tay phải của tiểu đệ là do ai gây ra? Việc này có thể tiết lộ cho lão ca ca biết được không? Lão ca ca sẽ giấu kín và âm thầm tìm kiếm tung tích hấn giùm cho.

Tiểu Phi Thố lắc đầu thờ dãi trả lời :

- Việc này tiểu đệ đã có thể nói được thì lại không biết một chút gì về diện mạo, lai lịch của thủ phạm mới chết chứ.

Triệu Minh Tuyền cũng té nhị không hỏi thêm nữa, chia tay về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau đến giờ thìn cả hai mới dậy nổi, đang cùng nhau ngồi ăn điểm tâm thì bất chợt có một tên khát cái mặt sáng sủa và chỉ chừng mười bốn mười lăm chạy vào, đến trước mặt Triệu Minh Tuyền cúi đầu hành lễ rồi mới ghé sát tai ông ta nói vài câu. Triệu Minh Tuyền gật đầu phẩy tay cho tên tiểu khát cái lui ra về mặt không có gì thay đổi cả, Tiểu Phi Thố cũng chẳng hỏi vì biết đây là chuyện riêng của Cái bang.

Tự nhiên Triệu Minh Tuyền liếc mắt nhìn Tiểu Phi Thố rồi hỏi :

- Tiểu đệ có dự định ở Trường An này lâu ngày không?

Tiểu Phi Thố nghĩ ngợi cho chín chắn mới trả lời :

- Tiểu đệ đệ cũng chẳng biết nữa, tất cả là tùy thuộc vào bọn Nhất Cao đường Tây Vực có tìm ra “Cốt Đả Bác Đồ” chân kinh hay không vì nó liên quan tới tiểu đệ đệ rất rất lớn.

Triệu Minh Tuyền nheo mắt nói nhỏ :

- Lão ca ca có hai tin vừa nghe được báo cáo; thứ nhất là bọn Nhất Cao đường vì vụ tối hôm qua đã kéo nhau về Tây Vực ngay sáng nay rồi, chắc là đi thỉnh thị mệnh lệnh của Đại Như Cáp Tự thủ tòa, tiểu đệ đệ toan tính ra sao?

Tiểu Phi Thố giật mình một cái rồi cười khỏ :

- Tin tức của Cái bang quả nhiên nhạy bén thật nếu vậy tiểu đệ đệ đành phải nhờ vả lão ca ca ăn dầm ở đề tại Trường An này đợi năm bữa nửa tháng chờ bọn Tây Vực trở lại xem có biến chuyển gì không.

Triệu Minh Tuyền cười hì hì nói tiếp :

- Tiếc rằng lão ca ca không có mặt ở đây cho tiểu đệ nhờ vả mới là nguy chứ.

Thấy Tiểu Phi Thố tròn tròn mắt nhìn mình, Triệu Minh Tuyền nghiêm sắc mặt, hạ giọng thì thầm :

- Tin tức thứ hai còn quan trọng hơn, một số Hoạt Phật của Thiên Trúc đã xâm nhập Tứ Xuyên, hoạt động quanh vùng Thiệu Lâm tự lấy danh nghĩa là đang đi tìm kiếm pho “Tiểu Như Lai mật kinh”. Chính Phương tượng Thiệu Lâm tự báo cho Cái bang biết tin này và đích thân Bang chúa đã đến Thái Thất. Hồng bang chúa cho gọi lão ca ca đến cùng với Võ phân đàn chủ Tứ Xuyên để bàn soạn đối phó. Lão ca ca nói không có mặt ở Trường An là vì vậy.

Tiểu Phi Thố rất hồi hộp trong lòng, tin này quả thực sẽ chấn động cả giang hồ võ lâm Trung Nguyên, chàng tự nhủ :

“Từ sau cái chết của song thân ta và của Tư Mã đại hiệp, võ lâm giang hồ hình như chuyển động rất mạnh, ít nhiều cũng liên quan đến thân thể ta đây”.

Tiểu Phi Thố muốn che giấu ý tưởng của mình bèn hỏi Triệu Minh Tuyền :

- Lão ca ca cô biết lai lịch của “Như Lai mật kinh” không?

Triệu Minh Tuyền lắc đầu quây quây :

- Võ học Trung Nguyên lão ca ca còn chưa biết hết nữa là Thiên Trúc, lão ca ca cũng hoàn toàn chưa nghe cái tên này bao giờ cả, chẳng hiểu nó là võ học hay sách về pháp thuật gọi mưa hủ gió.

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm nói tiếp :

- Tại sao lão ca ca lại tiết lộ việc này cho tiểu đệ?

Chàng chẳng cần chờ, tự trả lời luôn :

- Ý của lão ca ca muốn tiểu đệ cùng đi xuống Tứ Xuyên chứ gì? Tiểu đệ nhân việc này thăm thú thánh địa võ lâm và Ngũ Nhạc một phen. Nhưng phải nói trước là tiểu đệ chẳng còn đồng cân nào trong người đâu đây.

Triệu Minh Tuyền cười ha hả, rất khoái chí :

- Tiểu đệ đi làm thầy bói thì phát tài không biết sao kể cho hết, còn tiền bạc thì đừng lo đi đến đâu đã có anh em Cái bang chúng lo lắng chu tất hết...

Triệu Minh Tuyền cười lớn hơn và nói tiếp :

- Ngay chính lão ca ca đây mang tiếng là Phân đàn chủ vẫn phải mang truyền thống Cái bang, trong người cũng chẳng có đồng cân nào cả thì sao.

Cả hai tuy tuổi tác chênh lệch khá xa nhưng rất hợp tính tình, nay lại được đồng hành một thời gian dài thì khoan khoái vô cùng, uống luôn mấy cân rượu rồi mới dắt tay nhau về Tổng đàn Tràng An ở Tập Gia phố để sửa soạn.

Triệu Minh Tuyền bỏ ra cả ngày hôm đó để dặn dò Trương Lâm phó phân đàn chủ tất cả công việc thật kỹ lưỡng, sáng hôm sau lập tức cùng Tiểu Phi Thố lên đường liền. Hai người đi đường không có điều gì đáng nói bởi vì tin tức này chưa được lan truyền trong giang hồ võ lâm. Tuy vậy Triệu Minh Tuyền cũng đi rất gấp rút để chiếm tiên cơ, chỉ cần trễ nải vài ngày là giang hồ hào kiệt, võ lâm anh hùng tứ xứ cùng với ma vương, đại đạo sẽ kéo tới đây đông đảo không sao mà kể hết được.

Có lẽ lần này số người phải tính hàng ngàn hàng vạn không chừng vì nơi đây ngoài Thiếu Lâm tự còn có Ngũ Nhạc kiếm phái nữa. Đến Đăng Phong huyện là nơi tiền doanh của Hồng Cái bang, Triệu Minh Tuyền bịn rịn chia tay cùng với Tiểu Phi Thố bởi vì chàng là người ngoài lại còn trẻ tuổi nữa không tiện dính líu tới các cao nhân chức sắc trong Cái bang và Thiếu Lâm tự. Chỉ một việc tiết lộ tin tức này với Tiểu Phi Thố cũng là đã vượt quá quyền hạn của Triệu Minh Tuyền rồi. Do vậy bắt buộc dĩ ông ta tạm thời phải coi Tiểu Phi Thố là người ngoài cuộc và dặn dò chàng nên giữ kín đáo việc này. Dĩ nhiên Tiểu Phi Thố hờ hờ mồm hờ miệng làm gì, chàng giả như là người khách du xuân dạo quanh mấy thắng cảnh trong dãy Côn Luân để chờ đợi biến chuyển xảy ra.

Hiện tại là cuối xuân đầu hạ hoa trà mi đúng độ nở rộ khắp nơi, cảnh sắc cực kỳ tươi đẹp và hùng vĩ nhưng tâm hồn Tiểu Phi Thố lại rất khắc khoải bồn chồn, chẳng biết là tại hình bóng mấy tiểu cô nương hay tại gia cừu nung nấu. Trải qua mấy ngày chàng đã đi gần hết các danh lam thắng cảnh phụ cận và lúc đó giang hồ hào kiệt đã bắt đầu kéo tới rộn rịp. Đã có người tất nhiên là có tin tức loan truyền, Tiểu Phi Thố chẳng cần dò la cũng được biết các tăng nhân Thiếu Lâm tự, Cái bang và mấy vị Hoạt Phật Thiên Trúc đã trao đổi với nhau mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc mới té ngựa ra “Tiểu Như Lai mật kinh” lại chính là “Thanh Hoa bí lục” hay là “Cốt Đà Bắc Đồ” chân kinh.

Tiểu Phi Thố chẳng biết pho kinh này có gì kỳ diệu mà mạnh ai nấy đặt tên rồi nhận là võ công của mình, đây là việc hy hữu duy nhất vì từ trước đến nay chưa bao giờ có sự cổ một pho kinh mà có tới ba cái tên khác nhau. Chàng đã nhiều lúc vào phòng đóng cửa rồi giở cuốn sách đoạt được ở Trường An ra xem xét, quả nhiên trong đó toàn là văn tự lúc nhúc như những con nòng nọc chen lẫn Phạn văn ngoằn ngoèo.

Cuốn sách này trải qua biến cố tranh giành, tung lên rớt xuống cả trăm lần nên hiện tại mờ rách rất nhiều chỗ, giá thử nó có đọc được cũng vô phương hiểu đầy đủ ý nghĩa được.

Do đó có là chân hay giả cũng thành vô giá trị mất rồi. Tiểu Phi Thố có lúc lơ là vấp nó vào một xó chẳng quan tâm đến nữa.

Một hôm trời đã khuya, Tiểu Phi Thố ngồi một mình trong phòng vẫn vợ suy nghĩ về hoàn cảnh của mình, bàn tay chàng cầm cuốn sách lên mân mê một cách vô tình. Đột nhiên ngón tay của chàng sờ phải một chỗ rất trơn láng, chàng liền tò mò soi lên ánh đèn, thì ra chỗ đó do bị rách mất một khoảng nhỏ nhiều lần giờ qua giờ lại nên lồi một lớp trong chẳng biết làm bằng gì, màu vàng sậm và trơn láng như lụa vậy.

Tiểu Phi Thố soi kỹ chỗ rách bỗng giật mình một cái, chỗ rách này lộ ra một nét móc giống như phần dưới của chữ “Thủ” vậy. Tiểu Phi Thố lấy tay nhẹ nhẹ định lột lần giấy phía ngoài ra mà không sao làm được, cả hai giống như giấy dính vào nhau giống như là một lớp vậy, trong lúc loay hoay Tiểu Phi Thố lỡ đụng phải chung trà chỉ còn một ít nước cạn, số nước này bị đổ tung ngay chỗ chàng định bóc ra làm thấm ướt một khoảng bằng hai đầu ngón tay.

Tiểu Phi Thố chắt lưỡi mặc kệ cũng chẳng quan tâm gì cho lắm, ngờ đâu chàng vừa liếc nhìn chỗ đó thì toàn thân giật bắn lên một cái thực mạnh. Hiện tại chỗ nước thấm vào giấy hiện lên rõ rệt ba cái gạch ngang của phần mở đầu chữ “Thủ” cùng với nét móc lộ ra đã thành một chữ “Thủ” nguyên vẹn...

Tiểu Phi Thố hồi hộp cầm lấy bình trà, nó cũng chỉ còn lại có một chút nước mà thôi, chàng từ từ tới khắp trang giấy và chờ một chút cho thấm vào rồi mới giở lên ngọn đèn để xem. Tiểu Phi Thố kêu lên “ôi chà” nho nhỏ, toàn thân run bắn lên vì hồi hộp và kích thích, rõ ràng lớp phía trong dày đặc chữ Hán tự, tuy rằng chưa thể đọc được vì nó còn lẫn lộn vài nét ngò ngoèo của lớp ngoài. Tiểu Phi Thố trấn tĩnh tinh thần bỏ cuốn sách vào túi rồi cấp tốc chạy xuống xin một thau nước rửa mặt. Đầu đầy xong xuôi, Tiểu Phi

Thổ lấy nước thấm thật đầm vào trang thứ nhất của cuốn sách, lần này rất mau có kết quả bởi vì trang thứ nhất này chỉ có bốn đại tự mà thôi. Tiểu Phi Thổ vừa đọc “Thanh Hoa bí lục” thì người như lên cơn sốt rét, chàng cười hì hì hoài không sao tìm hăm được phần kích xôn xao trong lòng. Chàng tự nhủ :

“Đây chính là kỳ duyên vô tiền khoáng hậu, cao thủ mấy nước đánh nhau chí chết để tìm ra nó mà không được, mình chỉ giờ tay một cái đã đoạt dễ dàng, thực khoái chí vô cùng”.

Phải mất đến nửa khắc, Tiểu Phi Thổ mới trấn tĩnh lại được hoàn toàn, bắt đầu thấm từng tờ dần dần cho đến hết, có tờ dày đặc những chữ, có tờ lại là đồ hình thủy chung không có thiếu sót chỗ nào cả. Tiểu Phi Thổ đọc ngấu ngiến thật nhanh pho bí lục này cho mãi đến giờ mùi mới hết. Đột nhiên chàng nhận ra mình đọc giống như cái máy hoàn toàn chẳng hiểu ra sao cả, nên mới ngừng người ra. Điều này cũng chẳng có gì khó hiểu, pho “Thanh Hoa bí lục” có đến mấy ngàn câu, từng câu từng chữ đều ảo diệu thâm thúy vô song, bất cứ ai thông tuệ đến đâu cũng không sao thuộc được trong vòng mấy ngày chứ đừng nói chỉ đến vài giờ như Tiểu Phi Thổ vừa làm. Chẳng qua là trong lúc quá vội vã nên chàng ta không nhận ra điều đó, sau đó chỉ cần định trí lại một chút là hiểu mình sai lầm ngay.

Tiểu Phi Thổ thở hắt ra trút hết nỗi hồi hộp rồi bỏ nó vào trong mình đánh một giấc cho đến sáng bạch mới trở dậy. Ngày hôm đó mấy lần Tiểu Phi Thổ đã định tiếp tục học thuộc từng trang cho chắc ăn mà không sao thi hành được bởi vì trong lòng còn một chút hồi hộp cùng với tiếng chân người thỉnh thoảng đi lại khiến tâm trí phân tán, càng cố nhét vào óc lại càng quên tuốt tuốt. Đến đêm tình hình cũng chẳng lạc quan hơn tí nào, thỉnh thoảng lại có tiếng động khả nghi khiến cho Tiểu Phi Thổ phải lập tức giấu sách đi, chờ một lúc mới giờ trở ra, lại phải thấm nước lần nữa rất phiền phức. Tình hình như thế thì có đến thần đồng cũng không có khả năng học thuộc được, Tiểu Phi Thổ cúi kính gấp sách lại và tự nghĩ

“Có lẽ ngày mai ta phải đi kiếm một nơi cực kỳ yên tĩnh thì mới mong hoàn thành được”.

Đã quyết định như vậy Tiểu Phi Thổ mới an tâm đi ngủ và ngay buổi sáng hôm sau lập tức du hành đi tìm kiếm liền. Tiểu Phi Thổ đi gần hết ngày quả nhiên đã tìm ra hang động rất kín đáo gần Thái Thất, nơi đây có dòng nước chảy luôn qua cực kỳ tiện lợi. Chẳng cần nói tới việc chàng ta sửa soạn lương khô, quần áo làm gì, bắt đầu ở nơi ẩn trú là Tiểu Phi Thổ quyết tâm chuyên chú học thuộc “Thanh Hoa bí lục” ngay.

Theo lời tựa thì pho chân kinh này là võ học thượng thừa không sao tưởng tượng ra được, nó bao gồm tất cả tinh hoa của Thiên Trúc, Tây Vực và Trung Nguyên. Ba mươi sáu vị Hoạt Phật đời trước của A Lạp thiên viện cùng với Thủ tòa Đại Như Cáp Tự và vị tiền bối võ lâm Trung Nguyên là Độc Cô Thiên Thiên tự giam mình ba năm trời mới viết ra được bộ chân kinh này. Sau đó nó được viết thành ba bản bằng ba thứ văn tự khác nhau cho nên hiện tại mới xảy ra trường hợp ai cũng nhận là của mình là vì vậy.

Trải qua mấy trăm năm, giang hồ võ lâm của ba nước đều hiếm hoi nhân tài, chẳng ai nghiên cứu và học hỏi đến nơi đến chốn pho kinh này nên dần dần thất lạc đi, duy nhất chỉ còn bản bằng Hán tự của Độc Cô Thiên Thiên tiền bối là còn sót lại.

Chẳng biết vị cao nhân đời sau là ai đã đem nó ghép vào loại lựa cực kỳ dai bền, và không thấm nước, hai mặt ngoài thì dùng pho kinh giả mạo thật phức tạp ép vào. Nếu không có duyên phận thì chắc chắn không ai thèm chú ý đến pho kinh quái dị này làm gì. Thẳng thắn mà nói ra thì Thiên Trúc xứng đáng với địa vị chủ nhân của pho kinh hơn bởi vì họ có tới ba mươi sáu Hoạt Phật đại diện, đa số võ học kỳ bí cũng đều bắt nguồn từ Thiên Trúc mà ra cả. Tiểu Phi Thổ đọc xong phần tựa thì bồi hồi cảm xúc vô cùng, đây là tâm huyết của biết bao nhiêu cao nhân tiền bối để lại, bản thân mình không thấu đáo thì thật là phụ bạc vô cùng, thêm nữa nếu học hỏi thành công rồi mà chẳng mang lại lợi ích gì cho thiên hạ thì cũng vong ơn bội nghĩa không kém.

Tiểu Phi Thổ thấm nước giờ từng phần ra, chủ yếu là nội công tâm pháp mang tên “Thông Huyền Như Lai thần công”, thảo nào mấy vị Hoạt Phật cứ dịch nghĩa ra gọi là “Tiểu Như Lai mật kinh”. Phần thứ hai mỏng hơn ghi chú một số chương pháp, chỉ pháp, khinh công và Cầm Nã tinh hoa của ba nước, mỗi loại chỉ có một môn duy nhất mà thôi. Phần thứ ba còn mỏng hơn nữa, lời văn trúc chặc và ảo diệu vô cùng bởi vì đây là phụ lục cách dùng khinh công thượng thừa chuyển đổi thành pháp môn biến hình như ma quỷ vậy, tên gọi là “Thông Huyền biến pháp” trong hơn một tuần Tiểu Phi Thổ học thuộc lòng toàn bộ cả ba phần rồi dùng gấm tốt bọc lại cẩn thận, ngoài bìa đề mấy chữ Phật pháp kinh, ý định sẽ biếu nó cho Tàng Kinh các của Thiếu Lâm tự, tránh trường hợp lưu lạc giang hồ rồi rơi vào tay ác nhân tà ma ngoại đạo, hậu quả tai hại sẽ không thể lường trước được.

Từ nơi trú ẩn này ở Thái Thất đi qua Thiếu Lâm tự tại Thái Thất cũng không xa mấy nên Tiểu Phi Thổ quyết định tạt qua chùa rồi mới trở về Đãng Phong. Chàng trôi hết mấy chục bậc đá ngoằn ngoèo dẫn lên ngôi thánh tự này thì trong chùa đã vang lên mấy hồi chuông báo khách, quả nhiên nơi đây canh phòng rất nghiêm mật, con ruồi con kiến cũng khó mà lọt qua được.

Cánh cổng lớn kêu kèn kẹt nhỏ nhỏ, mở hé vừa đủ cho tri khách tăng đi ra, nhà sư này tướng mạo rất hòa ái và phượng phi. Ông ta chấp tay chào Tiểu Phi Thố nói trước luôn :

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ đến thăm tề tự không được may mắn cho lắm. Vì hiện nay Phương trượng đang mắc bận tọa thiền diện bích không tiếp kiến bất cứ ai cả.

Tiểu Phi Thố biết rằng trong chùa chắc vẫn còn hội họp tiếp diễn chứ chẳng phải hành công diện bích gì cả, nhưng tăng lờ cúi đầu chào lại :

- Tiểu bối chẳng có cao vọng được các đại diện tiếp kiến, chỉ vì gia phụ để lại một bộ Phật pháp kinh mang từ Thiên Trúc về mà gia đình không sử dụng đến, nay có dịp đi ngang. Kính dâng Thiếu Lâm tự để cho vào kho kinh sách, gia phụ có linh hiển cũng được hài lòng.

Lúc này Tri khách tăng mới hòa hoãn nét mặt, tươi cười nói :

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ thành tâm thì chư Phật sẽ chứng giám cho, bản tăng là Viên Như, chẳng hay tiểu thí chủ tính danh là gì để tiện ghi vào thư mục.

Tiểu Phi Thố móc cái bọc gấm ra trao cho Viên Hoàn, cười tủm um trả lời :

- Có đáng gì đâu, đại sư cứ ghi tiểu bối họ Phương là được.

Nói xong chàng cúi đầu chào quay lưng xuống núi luôn, dĩ nhiên với một tiểu tử vô danh như Tiểu Phi Thố thì Tri khách tăng cũng chẳng cần miễn cưỡng đưa tiễn.

Tiểu Phi Thố đi tắt qua mây khu rừng hoang vắng để về Đăng Phong cho mau lẹ hơn và tiện thể ngắm cảnh luôn. Đột nhiên Tiểu Phi Thố nghe một âm thanh khuất sau lùm cây vang lên :

- Người sục sạo cái gì chung quanh Thiếu Lâm tự này, khôn hồn thì nói thật ra đi.

Âm thanh trả lời the the khiến Tiểu Phi Thố giật mình, hình như đã nghe qua tiếng này ở đâu rồi thì phải :

- Núi rừng có phải của riêng mấy tên trọc đầu đầu, lão thích đi thì cứ đi, sục sạo làm quái gì?

Qua lời nói thì chắc người hỏi phải là tăng nhân của Thiếu Lâm tự, nhà sư này tức quá quát luôn :

- Người đừng có lừa gạt mà thêm tội lỗi, ta phụ trách canh phòng nơi đây, đã theo dõi người từ nửa giờ trước rồi. Người vừa quanh quẩn vừa tìm kiếm cái gì đó chổi cãi sao được?

Nhà sư này vừa dứt tiếng nói đã gào lên một tiếng thê thảm rồi từ từ lặng đi, lúc đó âm thanh kia mới tự làm bầm :

- Người đã biết rõ thì ta cho người về châu Phật tổ ngay lập tức.

Tiểu Phi Thố vừa nghe âm thanh rú lên liền đề khí vọt qua lùm cây, miệng quát tháo :

- Chớ có làm càn đây!

Chàng hạ thân xuống thì đã muộn mất rồi, xác của tăng nhân Thiếu Lâm tự nằm ngửa, bết máu tươi trên ngực và tay còn cầm một cái còi bằng trúc, chắc có lẽ toan báo động mà không kịp. Liếc mắt nhìn thủ phạm Tiểu Phi Thố lại càng kinh hoàng hơn, chàng cười khổ nói :

- Thảo nào lỗ tai nghe quen quen và mắt trái giật giật.

Nhân vật kia dáng người lùn tịt và đầu to quá khổ kia còn ai khác hơn là Hắc Phiến lão quỷ hắc ta cầm cây quạt sắt còn nhỏ máu tươi trông rất ghê rợn, ngửa mặt lên trời cười xằng sặc một hồi rồi mới trừng mắt nói :

- Oan gia gặp oan gia, đây là tự người đút đầu vào thì chớ có kêu oan gì nữa nhé.

Lão quỷ này tính tính hung ác, nói xong là đưa quạt sắt lên định ra tay liền, Tiểu Phi Thố xua tay ngăn lại :

- Trước kia lão theo lời sai xử của Tần Nhĩ Hùng nên mới cố tâm bắt ta, hiện tại hắc còn giữ thân không xong với Nhất Cao đường thì bắt tất oán thù làm gì nữa?

Hắc Phiến lão quỷ cười hềnh hếch trả lời :

- Phần đó bỏ qua cũng được nhưng món nợ cái vai thì sao? Hoàn toàn là do người làm ra cả. Lão không tính lỗi thì tiểu tử đưa vai ra đây nào.

Tiểu Phi Thố cười gượng cãi luôn :

- Trước là do lão tự nhiên truy đuổi ta, sau là do Tiểu Diện Hoạt Phật ra tay, vả lại vết thương lại do cái quạt của chính mình gây ra thì tự mình làm còn trách ai được?

Hắc Phiến lão quỷ trầm mặt, từ từ nhích lại gần Tiểu Phi Thố, miệng lầm bầm :

- Cái trước dồn cái sau cộng thêm tiểu tử phát hiện ra lão hạ sát tăng nhân Thiếu Lâm tự, thì cứ giết người diệt khẩu cho xong...

Đột nhiên Tiểu Phi Thố nghiêm mặt hỏi :

- Lão có biết từ khi ta gặp Tiểu Diện Hoạt Phật thì đã học được thần công gì không?

Hắc Phiến lão quỷ ngăn người ra, hơi có vẻ lo ngại, vì câu nói này chẳng khác gì lời hăm dọa.

Lão ngheo đầu suy nghĩ, hai mắt vẫn nhìn chăm chú phòng Tiểu Phi Thố bỏ chạy. Hắc Phiến lão quỷ chợt sáng diện mạo lên :

- Không phải rồi, tiểu tử hết đường trốn chạy nên mới dùng hạ kế dọa lão, ngươi đã có thần công thì chẳng khi nào lý sự vòng vo thế đâu.

Đã có kinh nghiệm hể mà hờ tay là Tiểu Phi Thố thoát được ngay cho nên Hắc Phiến lão quỷ nói xong lập tức đưa quạt lên tấn công. Tiểu Phi Thố đảo người tránh được chiêu “Hoàng Độc Vô Miêu” miệng la lớn :

- Phải cho ngươi ném mũi Tu La Tán Hoa thần chưởng mới được!

Tả chưởng nhân theo thế nghiêng người tả tả đánh trả mộ chưởng khiến Hắc Phiến lão quỷ giật mình vội vàng vận hết mười thành công lực ra, tay tả đối chưởng, tay hữu quét một đường quạt bồi thêm.

“Bùng” một tiếng rất mạnh, Tiểu Phi Thố bị chấn động bước lui lại liền, cũng nhờ đó tránh luôn được đường quạt của Hắc Phiến lão quỷ. Hắn ta bị chưởng Tu La Tán Hoa thần công phản chấn tê tái cả cánh tay nhưng vẫn đứng yên tại chỗ. Hắc Phiến lão quỷ phát lên cười the thé :

- Tu La Tán Hoa thần công của tiểu tử còn kém lắm, chỉ khá hơn trước một chút xíu mà thôi.

Miệng hắn nói mà óc xoay chuyển ý nghĩ “Tiểu tử này quả đã được Tiểu Diện Hoạt Phật truyền cho Tu La Tán Hoa thần công rồi, bây giờ còn non kém không trừ diệt đi đến khi hắn đạt mức độ cao hơn thì ta hết đường sống mất”.

Từ ý nghĩ đó mà Hắc Phiến lão quỷ lần này quyết tâm giết cho bằng được Tiểu Phi Thố. Lão quát lớn “Xem đây” rồi đem bảy mươi hai chiêu thế trong pho “Không Trục ma phiến” này mang ý nghĩa “Con ma quạt đi một cách âm thầm” tất nhiên phải biến hóa rất độc ác, phiến lực kêu sù sù nghe rùng rợn vô cùng. Tiểu Phi Thố vẫn như trước kia chủ yếu dựa vào bộ pháp kỳ ảo của mình mà tránh né, thỉnh thoảng phản kích một chiêu thì lập tức Hắc Phiến lão quỷ đối chưởng liền.

Chẳng phải là lão thị cường mà chủ ý tiêu hao chân lực của Tiểu Phi Thố, từ đó bộ pháp bị ảnh hưởng chậm bớt đi. Quả nhiên song chưởng đối được năm sáu lần thì Tiểu Phi Thố đã có vẻ uể oải, chàng than thầm trong lòng “Phải chi Tiểu Diện Hoạt Phật truyền cho ta mấy thành nửa thì đâu có đến nỗi, hoặc giả vẫn giữ nguyên công lực Vô Tướng công còn hay hơn nhiều”.

Nên biết là Tu La Tán Hoa thần công cao siêu hơn Vô Tướng công nhưng cả hai cùng một mức hỏa hậu như nhau thì thần công Thiên Trúc mau hao hụt hơn bởi vì nó không phải do luyện tập mà có, thiếu hẳn chân bản ngã. Tuy vậy Tiểu Phi Thố nhờ thân pháp vẫn duy trì được cuộc đấu chàng quát rất to :

- Lão quỷ này giết hại tăng nhân Thiếu Lâm tự rồi lại muốn giết ta để phi tang nữa đây.

Đương nhiên điều này là đúng đắn rồi. Cần gì phải kêu to lên thế, Hắc Phiến lão quỷ cười lạnh lùng ra chiêu không ngừng tay vừa nói :

- Tiểu tử có kêu gào đến nửa ngày cũng không có tên trọc đầu nào dám đến cứu đâu.

Thấy Hắc Phiến lão quỷ nói trung tâm ý của mình, Tiểu Phi Thố cười gượng, tâm cơ máy động quát luôn :

- Đại sư...?, lão bảo không có ư, thế ai dùng phía sau lão vậy.

Tiểu Phi Thố đóng kịch rất đạt khiến cho Hắc Phiến lão quỷ rung mình một cái, mắt hơi liếc về phía sau một cái, lão ta chỉ thấy hoàn toàn trống không nào có đại sư tiểu sư gì đâu?...

Hắc Phiến lão quỷ biết là đã mắc lõm Tiểu Phi Thố lập tức chuyển mục trở lại nhưng chỉ cần tích tắc như thế là Tiểu Phi Thố đã vừa tránh một đường quạt vừa xoay lưng bỏ chạy liền. Chỉ tiếc là Hắc Phiến lão quỷ có thân pháp “Ma Đầu Đảo Ảnh” cũng rất linh hoạt ảo diệu nên vừa biết mắc lõm đã quay lại kịp thời, lão quát lớn :

- Tiểu tử gian manh này chạy đâu cho thoát.

Cả hai như bóng với hình di chuyển hết sức thần tốc, cứ mỗi lần sắp đuổi kịp Hắc Phiến lão quỷ ra đòn lại bị chậm đi một chút, đồng thời Tiểu Phi Thố phải tránh né cũng chậm một chút, thủy chung vẫn cách nhau chừng hai thước mà thôi. Đột nhiên Hắc Phiến lão quỷ kêu lên “ôi chà” rồi bấm nút chiếc quạt một cái bắn ra mười mấy mũi độc châm, lão tính toán rất kỹ phương hướng khiến cho Tiểu Phi Thố bó buộc phải lạng người chênh chếch về bên trái mới có thể tránh được.

Từ lúc đó trở đi lão quỷ cứ thỉnh thoảng lại dùng phương pháp này để Tiểu Phi Thố không sao chạy tới Thiếu Lâm tự được.

Chàng kêu khổ thầm trong bụng “Dè đâu tên lão quỷ này tinh quái cực kỳ, ta cố ý chạy lên chùa mà hắn cũng phát hiện ra được mới thật chết chứ”.

Tiểu Phi Thố có biết đâu Hắc Phiến lão quỷ xuất thân từ dãy Côn Luân này, một thời gian dài làm ma làm quỷ quanh vùng Thiếu Thất, Thái Thất sơn, về sau bị Thiếu Lâm thần tăng là Độ Pháp đại sư truy đuổi

gắt gao quá mới dòi qua Chung Nam sơn thành lập Diêm La trại cho yên thân. Do vậy phương hướng, vực sâu cho đến từng gốc cây ngọn cỏ lão quỷ đều rành rẽ như ở nhà, tha hồ Tiểu Phi Thố chạy đến đâu cũng không sao lừa gạt bỏ rơi được hẳn. Cả hai càng lúc càng xa Thiếu Lâm tự, hiện tại đang ở phương vị Tây Bắc của Thiếu Thất, nơi đây cực kỳ hiểm trở, vách núi thì cheo leo, vực thẳm sâu hàng ngàn trượng và những mỏm đá tai mèo lởm chởm.

Tiểu Phi Thố nhảy nhót trên những mỏm đá cực kỳ khinh linh khiến cho Hắc Phiến lão quỷ không tài nào giờ độc châm ra được nữa, chàng đã mừng thầm trong bụng, toan tính phải là cố gắng duy trì đến đêm tối thì mới có khả năng thoát thân.

Trong khi đó Hắc Phiến lão quỷ mừng thầm vì là hẳn biết hướng chạy của Tiểu Phi Thố dẫn đến đường cụt, chỉ chừng năm dặm nữa là ba bề toàn là vách đá dựng đứng mà thôi. Từ lúc đuổi nhau đến giờ đã mấy tiếng đồng hồ quá cả giờ Ngọ mà cả hai vẫn chưa ăn uống một tí gì nên hầu như đều gần cạn kiệt sức lực. Tiểu Phi Thố đã cảm thấy thân hình nặng nề, nhảy nhót khó khăn thì mắt chợt thấy một con đường thỏ, hình thể vòng vèo như ruột dê lập tức chàng nhảy xuống theo lối này cho đỡ tốn sức. Chàng vừa chạy tọt vào mấy trượng thì nghe Hắc Phiến lão quỷ cười rú lên cực kỳ khoái trá và đắc thắng. Tiểu Phi Thố vừa chạy vừa nghĩ “Hừ, mệt muốn đứt hơi mà lão quỷ còn cười được, kỳ lạ thật”.

Sự việc lại còn kỳ lạ hơn nữa, Hắc Phiến lão quỷ không bám sau lưng chàng mà lại thùng thảng vừa đi cười khiến cho Tiểu Phi Thố giật mình đảo mình nhìn quanh, nhãn quan của chàng lúc này tha hồ nhìn cũng không sao phóng tầm mắt ra xa được ba bề toàn là vách núi chắn ngang mắt rồi. Tiểu Phi Thố cười khò trong bụng, đến nước này chỉ còn mỗi cách quay trở lại chiến đấu đến cùng với lão quỷ mà thôi.

Chàng tự lượng sức mình trước sau gì cũng bị đại bại nhưng thà như vậy còn anh hùng hơn là bó tay chịu chết. Hiện tại Hắc Phiến lão quỷ còn ở mãi đằng xa, vẫn cười không dứt nên Tiểu Phi Thố thở phào. Cũng thùng thảng đi cho đỡ mệt. Trong lòng chàng xoay chuyển hàng trăm phương pháp mà phương pháp nào cũng vô hiệu nghiệm với tình thế lọt vào rọ như thế này.

Bất chợt khi Tiểu Phi Thố lớt mắt nhìn thấy một miệng hang nhỏ cách mặt đất chừng nửa trượng cao thì mừng rỡ hết sức. Đúng lúc Hắc Phiến lão quỷ chạy tới, chàng chẳng còn đắn đo gì nữa bèn chui tọt vào luôn. Cái hang này chỉ vừa đủ một người lom khom và hướng dần lên cao nên Tiểu Phi Thố rất khó khăn trong khi di chuyển. Nhưng vẫn bặm môi cố gắng vì sợ rằng Hắc Phiến lão quỷ thân hình thấp hơn, đuổi theo mau hơn. Ngờ đâu lão quỷ đứng ngoài cửa hang lại ôm bụng cười to thêm. Phải mất đến nửa khắc lão ta mới nín cười được rồi nói :

- Tiểu tử tận số rồi, cho nào không chui lại chui vào hang Vong Mạng không có đường thoát đâu!

Tiểu Phi Thố đang hăm hở chui dần vào chỉ nghe âm thanh vọng oang oang điếc cả tai chẳng thành câu thành tiếng gì cả nên vẫn cứ tiếp tục, càng lúc cái hang này càng lên cao và rộng ra thêm. Lúc này đã dễ đi Tiểu Phi Thố mới cảm thấy trên đầu ê ẩm vì những va chạm vào trần hang lúc hãy còn lom khom. Chàng xoay người lại chẳng con thấy cửa hang đâu nữa vì lòng hang quanh qua quanh lại mấy lần che khuất hết ánh sáng, có điều hơi lạ kỳ là đáng lẽ nó phải tối đen như mực mới đúng, đằng này vẫn mờ mờ chẳng hiểu ánh sáng từ đâu phát ra cả, Tiểu Phi Thố ngồi dựa vách đá thở hít dưỡng thần, trong hang im lặng tuyệt đối thế này thì Hắc Phiến lão quỷ có mò vào cũng phát hiện được ngay, chẳng phải lo lắng nữa. Được chừng một khắc Tiểu Phi Thố bỗng nghe tiếng nổ lách tách từ ngoài vọng vào nho nhỏ, chàng đang ngẩn người ra suy nghĩ thì tiếp theo là một mùi khen khét của khói xộc vào mũi. Tiểu Phi Thố cười thầm tự nghĩ :

“Cứ để cho lão quỷ tha hồ mà đốt, khói tới đâu ta lùi vào tới đó”.

Đột nhiên đầu óc chàng văng vất tựa hồ đang cơn buồn ngủ giữa khuya vậy, chàng giật bắn người lên vội vàng bưng công phòng bế ngũ quan và huyệt đạo rồi mới lui vào trong thêm mấy trượng nữa, đầu óc liền trở lại bình thường.

Tiểu Phi Thố chẳng mừng được lâu, khói càng lúc càng xông vào dày đặc, trong mùi khói nồng nặc có lẫn mùi hăng hắc của chất độc và chàng đã bắt đầu thấy cá hơi nóng nữa.

Tiểu Phi Thố cả kinh lùi sâu vào trong thêm nữa, lòng hang vẫn còn rộng rãi nhưng đột nhiên cái lưng của chàng va vào vách đá rất mạnh Tiểu Phi Thố vội vàng lấy tay sờ soạng chung quanh, chàng đi nửa vòng tròn cũng chỉ thấy toàn là vách đá mà thôi. Đầu óc Tiểu Phi Thố nhớ lại giọng cười, hành động kỳ lạ của Hắc Phiến lão quỷ thì lập tức hiểu ra toàn bộ sự việc. Tiểu Phi Thố đảo nhanh ý nghĩ, quyết định xông ra một mắt một còn với lão quỷ còn hơn chịu chết nhục nhã như thế này. Do đó nín hơi đi ngược lại, mới đầu còn chưa cảm thấy gì nhưng được chừng hơn trượng thì đầu mắt cay sè, hầu như không thở được nữa. Chàng vẫn kiên tâm tiếp tục đi ra nhưng chỉ được thêm hai trượng nữa thì đầu vầng mắt hoa, cả đến môi mũi, da thịt cũng hơi tê tê, hình như độc chất lẫn trong khói đã thấm vào lớp da vậy. Tiểu Phi Thố bần rùn

cả chân tay, ước tính không sao vượt nổi mấy trượng nữa nên cố gắng gượng chạy trở vào. Dĩ nhiên có khá hơn một chút nhưng chàng nhận biết đây chỉ là nhất thời mà thôi, chỉ chừng một khắc hai khắc hay giỏi lắm đến nửa tiếng là cùng thì mình sẽ hết phương chống trả lại kẻ hỏa độc công của Hắc Phiến lão quỷ. Tiểu Phi Thố lùi hẳn vào vách đá, ngồi phịch xuống than thở :

- Không ngờ hôm nay lại biến thành thảm họa quay mắt rồi.

Tiểu Phi Thố lâm vào tình trạng tuyệt vọng, tâm trí tự nhiên buông xuôi mặc cho khí độc và hơi nóng càng lúc càng tăng thêm. Hiện tại chàng chẳng suy nghĩ gì ngoài việc hồi tưởng lại cảnh tượng gia đình bị thảm sát, tiếp đến là cuộc sống lang thang khắp giang hồ để tìm cừu báo phục, diễn biến hết sức đau lòng khiến cho Tiểu Phi Thố bật lên tiếng than :

- Ác nhân hình như bao giờ cũng thắng thế hơn hiền nhân, gia cừu họ Âu Trường kẻ như vĩnh viễn chẳng còn ai biết được nữa rồi!

Tiểu Phi hổ nhắm nghiền đôi mắt lại lảm bảm như người đang trăng trối :

- Gia gia, má má tha thứ cho tiểu nhi tài hèn sức kém, số mạng chẳng ra gì nên không sao báo phục được. Đang lảm bảm, đột nhiên Tiểu Phi Thố nghe một giọng nói khàn khàn lọt vào tai, âm thanh chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng rất rõ ràng từng chữ :

- Sao tiểu tử lại oán trách trời đất ngu ngốc như thế, ác nhân có đời nào lọt được lưới trời đâu?

Tiểu Phi Thố ngẩn người ra nghe ngóng một lúc, đầu bắt đầu mơ màng nên chàng chẳng lờn tự nhủ “Mình sắp chết tới nơi cho nên ma quỷ xúm lại chờ đợi bắt hồn đi, đã vậy còn thuyết lý lăng nhăng nữa chứ!”

Nghĩ vậy Tiểu Phi Thố quát to :

- Muốn bắt hồn thì mỗi đang chờ đợi đây, đừng nói vớ vẩn chán lở tai lắm.

Ngờ đâu vừa dứt câu đã nghe âm thanh vo ve kia vọng lại lần này có vẻ rất tức giận :

- Tiểu tử nói những gì đó, ngươi cho ta là ma quỷ đi bắt hồn hay sao?

Bất giác Tiểu Phi Thố buột miệng trả lời :

- Không phải ma quỷ thì làm trò giấu giếm cũng chẳng khác gì ma quỷ là bao!....

Chàng vừa dứt lời thì vách đá sát bên người bỗng nhiên phát ra âm thanh sào sạo hình như đang có vật gì đào khoét vậy.

“Bính” một tiếng âm thanh cực khô khốc của chất đá cứng gặp đá cứng, vách hang lộ ra một khoảng trống tròn tròn, đường kính vừa đủ cho một người chui vào lọt. Từ lỗ tròn đó thò ra một cánh tay khẳng khiu, nhanh như chớp túm lấy cổ áo Tiểu Phi Thố rồi lôi mạnh một cái khiến chàng chẳng cựa động gì cũng đã lọt qua cái lỗ tròn nọ ngay. Tiểu Phi Thố lơ mơ trông thấy cánh tay thì khiếp hãi vô cùng nhưng bản tính rất quật cường nên còn cố nén la lớn :

- Bọn ngươi bắt cả hồn lẫn xác ta cũng chẳng sợ hãi chút nào, muốn giở trò gì ra thì cứ tự tiện đi!

Câu nói chưa dứt hẳn thì thân hình của chàng rớt đánh “bộp!” một cái xuống nền đá, gân cốt đau nhức ê ẩm hết sức. Tiểu Phi Thố vẫn la lớn :

- Bắt đầu là trò tra tấn chứ gì, mỗi chưa thấm thía chút nào.

Nói xong chàng lại cười hi hi mấy tiếng để chọc tức bọn ma quỷ nữa. Lần này âm thanh to và vang dội khiến cho Tiểu Phi Thố phải giật mình :

- Tiểu tử này sợ chết quá đâm ra điên khùng mất rồi!

Chàng lập tức mở mắt ra, ánh sáng ở đây nhiều hơn nên có thể nhìn thấy cảnh vật mờ mờ, một bóng người cao lênh khênh đứng bất động án cả tầm mắt của chàng.

Tiểu Phi Thố vẫn chưa hết mơ màng, chàng ngheo đầu nhìn ngắm cái bóng này và nói lảm bảm :

- Hừ! Con ma này cao thật mà lại gầy gò như thế chắc là ma đói rồi!

“Bộp” một tiếng dòn tan, má bên phải của Tiểu Phi Thố bồng rạt và đỏ lôm lên liền. Chàng tức giận quá chẳng còn biết sợ hãi gì nữa ngồi bật dậy vung quyền ra đánh bóng đen kia ngay, miệng thì quát tháo :

- Lúc sống ta đã bị khinh thị nhiều rồi, bây giờ quyết không chịu cam tâm nữa đâu.

Vì tức giận cho nên bao nhiêu sức lực của Tiểu Phi Thố đều dồn hết vào quyền do đó cường lực không tầm thường, ngờ đâu chỉ còn cách bóng đen chừng một tấc, chưởng kinh bao bọc đã chạm vào làn vai bên ngoài thì cổ tay Tiểu Phi Thố chợt tê tái, chân lực theo uyển mạch phát tán đi hết, khiến cho tay quyền hoàn toàn bất động luôn. Bóng đen trầm âm thanh nói :

- Tiểu tử tinh táo lại đi, ta có phải ma quỷ gì đâu và ngươi còn sống rõ ràng cơ mà.

Tiểu Phi Thố lúc này mới “ùa” được một tiếng, đầu óc đã hết mơ hồ nên vội vung tay một cái cho Tu La Tán Hoa thần công phản chấn hóa giải thể cầm nã của bóng đen kia. Tha hồ cho chàng vận chân lực mấy lần luôn thủy chung bóng đen vẫn bất động mà Tu La Tán Hoa thần công chẳng có hiệu lực gì cả. Bóng đen thốt nhiên kêu lên “ùa” một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử này sử dụng loại thần công của Thiên Trúc đây mà, tiếc rằng hỏa hầu kém cỏi quá.

Tiểu Phi Thố vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên rồi hỏi :

- Người cũng nhận biết được thần công nữa ư, như vậy có phải là tăng nhân Thiếu Lâm tự hay tăng nhân Thiên Trúc hay không?

Bóng đen chẳng trả lời gì, buông tay Tiểu Phi Thố ra rồi chậm rãi đi mấy bước nói rất ngắn :

- Đi theo ta!

Ở hoàn cảnh này, Tiểu Phi Thố vừa kinh ngạc vừa không sao phản kháng gì được nên gắng gượng đứng dậy đi theo luôn. Chàng ngấm ngấm để ý thì thấy lòng hang phía bên này to rộng hơn nhiều tuy rằng cũng quanh co như bên kia vậy. Đi được mấy khúc quanh trước mặt Tiểu Phi Thố chợt thấy chói lòa, thật ra nơi đây chỉ có một luồng ánh sáng mặt trời xuyên từ đỉnh núi xuống, cường độ cũng vừa phải thôi nhưng Tiểu Phi Thố ở trong bóng tối đã lâu nên không sao chịu nổi. Chàng nhắm mắt lại một lúc mới từ từ mở ra được, trước tiên cảnh vật đập vào mắt là những vách đá có màu sắc kỳ lạ, óng ánh và huyền ảo như trên thiên giới, sau đó mới là hình ảnh dung mạo của bóng đen kia.

Hiện tại còn dùng từ bóng đen thì hoàn vô nghĩa, trước mắt Tiểu Phi Thố là một lão nhân râu bạc trắng, đôi lông mày dài rủ hẳn xuống che phủ ánh nhãn quang sáng rực như hai ngọn đèn lấp ló. Diện mạo của lão nhân gầy gò và dài dãi như thân hình vậy, thoảng trông thì có đến hơn năm thước nhưng thực sự nhìn kỹ thì cũng dễ coi, chẳng qua là lão nhân này gầy gò quá mức mà thôi. Tiểu Phi Thố cúi đầu chào và lên tiếng trước :

- Tiểu bối vừa rồi tâm thần hồ đồ nên nói năng xúc phạm lung tung mong rằng tiền bối thông cảm cho. Tiểu bối là Tiểu Phi Thố, bước chân ra giang hồ chưa được bao lâu cho nên thực tình không nhận ra tiền bối cao danh là gì, xin thứ lỗi vậy.

Lão nhân “que củi” cứ nhìn chằm chằm cánh tay phải của Tiểu Phi Thố, ông ta chợt hỏi :

- Tiểu tử nói năng cũng lễ mạo sao lại chẳng biết phép tắc chào hỏi gì cả, phải chăng cánh tay phải của ngươi không cử động được?

Tiểu Phi Thố giật mình cười ngượng rồi trả lời :

- Tiền bối nhãn lực kinh người thật, quả là tiểu bối bị liệt nhược một tay nên có khiếm khuyết trong việc hành lễ, tiền bối bỏ quá cho.

Lão gật gật cái đầu “không sao” rồi hỏi tiếp :

- Người họ Tiêu chắc là người ở vùng Vân Nam hay Nam Hải đảo phải không?

Tiểu Phi Thố vội vàng thanh minh :

- Tiểu Phi Thố chỉ là tên hiệu tiểu bối tự đặt ra chứ không phải tên họ thật đâu.

Lão nhân lại gật gật đầu hỏi thêm :

- Thảo nào lúc này ta có nghe người lầm bầm cái gì Âu Trường hay Âu Dương gì đó. Công phu Thiên Trúc của người học được ở đâu vậy?

Tiểu Phi Thố có vẻ ngần ngại không muốn trả lời, lão nhân liền nói tiếp luôn :

- Ta cũng có tên hiệu tự đặt ra là Vô Nhai Khách và đã có lời thề không bao giờ bước chân ra khỏi Vong Mệnh cốc này nữa, tiểu tử cứ nói thật đi.

Tiểu Phi Thố ngẫm nghĩ cũng chẳng quan hệ gì mấy nên gật đầu trả lời :

- Thần công này tên là Tu La Tán Hoa chân kinh, tiểu bối chẳng có luyện tập ngày nào cả, toàn bộ công lực đều dư vị Tiểu Diện Hoạt Phạt ở A Lạp thiên viện truyền vào mà thôi.

Lão nhân Vô Nhai Khách có vẻ trầm ngâm rất lâu mới thở dài nói như đang tâm sự :

- Cả đời ta nghiên cứu võ học, vẫn chưa thấu phục bất cứ tuyệt học nào nên chán nản tự giam mình trong Vong Mệnh cốc này. Hôm nay hiểu thêm được môn Tu La Tán Hoa thần công trong lòng đã cả mừng bởi vì lúc này so vai tuổi tác của người thì chân lực già giãn, thâm trầm vô cùng tất nhiên thần công này phải là tuyệt học thượng thừa. Ngờ đâu hồi ôi, đó lại là chân lực của vị Hoạt Phạt nào đó thì đương nhiên phải vậy, ta mừng hụt mất rồi.

Vô Nhai Khách trợn hai mắt lên nhìn Tiểu Phi Thố và nói tiếp luôn :

- Môn Tu La Tán Hoa thần công uy lực không phải tầm thường nhưng công phu nhiều năm, hỏa hầu cao mà chỉ đến mức độ đó thì càng chẳng hơn được “Luân Đái chân công” của ta!

Lời nói của lão này vừa có vẻ thất vọng và tức giận vì đã lỡ mừng quá sớm. Tiểu Phi Thố tự nghĩ “Đây là một cao nhân tiền bối mê mệt võ học như mê tửu sắc nên chuyện nhỏ như thế mà cũng chán nản rồi”.

Chàng chợt động tâm nên hỏi ngay :

- Tiền bối đã bao giờ nghe tên “Thanh Hoa bí lục” chưa?

Tiểu Phi Thổ không thể nào ngờ đến phản ứng của Vô Nhai Khách lại cực kỳ như vậy, ông ta giật bắn người lên, thân hình giống như có dây kéo vọt cao một cái đầu đã đập vào trần đá của cốc kêu đánh “cốp” rất mạnh, thân hình lơ lửng còn chưa kịp rớt, xuống Vô Nhai Khách đã hấp tấp hỏi tới :

- Ta cần biết bí lục này, tiểu tử hỏi như thế là có ý gì, có biết nó ở đâu không?

Tiểu Phi Thổ tủm tỉm cười :

- Dĩ nhiên phải biết chứ, tiền bối làm gì vội vã như thế.

Vô Nhai Khách đặt đít đánh “bịch” một cái xuống nền đá, hình như ông ta mình đồng da sắt, bị luôn hai lần đụng chạm mà chẳng hề hấn gì vẫn thản nhiên gật đầu.

Khi đã yên vị Vô Nhai Khách mới thờ dãi nói :

- Khi ta đã tới mức thượng thừa rồi mới nghe kể về pho “Thanh Hoa bí lục”, mất luôn mười năm tìm kiếm nó mà không sao ra được do vậy về sau này ta tự cho rằng đó chỉ là chuyện bịa đặt mà thôi. Hà! Hiện tại ta đã gần đất xa trời mới nghe tiểu tử nhắc cái tên này, cầu trời cho nó ảo diệu thâm vịnh vô cùng vô tận mới thật thỏa ý chứ nếu nó lại dở dang nửa chừng như Tu La Tán Hoa của người thì chán đến chết luôn cho rồi.

Tiểu Phi Thổ thấy vừa nhắc đến võ học thượng thừa là vị tiền bối này biến đổi tâm tính, mơ mơ hồ hồ liền nên chỉ cười nhỏ hỏi một câu hóc búa :

- Tiểu bối vừa nghe tiền bối nói rằng đã thề không bước chân ra khỏi Vong Mệnh cốc nữa thì làm sao đi lấy “Thanh Hoa bí lục” được?

Vô Nhai Khách ngẩn người ra rồi quát luôn :

- Thì người đi lấy mang về đây cho ta xem chứ sao?

Tiểu Phi Thổ mỉm cười lại hỏi :

- Thí dụ tiểu bối đi luôn không trở lại thì tiền bối tính sao?

Vô Nhai Khách lần này thộn mặt ra rất lâu, ông ta trầm giọng nói :

- Người đã nhắc nhở, quả nhiên có thể xảy ra trường hợp này, ta bắt buộc dĩ phải điếm vào mấy tử huyệt mạn tác của người vậy. Trong vòng hai tháng nếu người trở lại với “Thanh Hoa bí lục” thì ta sẽ hóa giải cho liền, còn nếu không thì... thì...

Tiểu Phi Thổ đỡ lời :

- Thì... chết thẳng cẳng ra chứ gì, chẳng lẽ tiền bối ham mê võ học đến mức mất cả lý trí bức bách người khác đi vào chỗ chết như thế được sao?

Vô Nhai Khách ngẩn người ra ấp úng mấy chữ “thì, ủa, người...” lưng tung căng nói câu trọn vẹn, chứng tỏ trong lòng ông ta bối rối cực kỳ lẫn lộn cái thiện, cái ác và tất cả đang xung đột nhau dữ dội. Tiểu Phi Thổ bèn mở một con đường thoát :

- Tiểu bối có một phương pháp rất hoàn hảo!

Chàng chưa kịp nhìn thì Vô Nhai Khách đã như bóng ma quỷ chụp lấy hai vai rồi hỏi dồn luôn :

- Tiểu tử có phương pháp gì hoàn hảo thì nói mau!....

Tiểu Phi Thổ thấy hai vai mình bị Vô Nhai Khách nắm bóp đau nhức vô cùng, đầu xương gần muốn vỡ vụn ra thì nhăn nhó rên rỉ :

- Tiền bối bỏ tay ra cho tiểu bối trình bày với chứ!

Vô Nhai Khách lúc đó mới như chợt tỉnh vội buông hai vai chàng ra rồi trở mắt chờ đợi.

Tiểu Phi Thổ xoa xoa hai đầu vai giả vờ rên rỉ lớn hơn :

- Trời ơi đau chết đi được, chắc là vỡ xương mất rồi.

Chàng còn ý kéo dài trêu chọc lão nhân này chơi, ngờ đâu ông ta nóng ruột vô cùng, bắt chợt vái Tiểu Phi Thổ mấy cái sát đất rồi nói :

- Lão phu nóng nảy quá, tiểu tử bỏ qua cho.

Tiểu Phi Thổ giật mình kinh hãi vội vái trả lại, chàng không ngờ vị tiền bối này lại ham mê võ học đến mức hạ mình như vậy nên vội nói luôn :

- Phương pháp của tiểu bối rất đơn giản, tiểu bối mang “Thanh Hoa bí lục” đến cho tiền bối, tiền bối truyền tinh hoa võ học lại cho tiểu bối. Như thế cả hai cùng có lợi không thiệt thòi tí nào cả.

Vô Nhai Khách nhảy tung lên một cái, khen ngợi :

- Hay lắm, ta có cuốn Vô Nhai Khách tinh học ghi chép những bộ võ công thượng thừa trong võ lâm mà ta đã học được, chúng ta trao đổi ra sao đây?

Tiểu Phi Thổ nghiêm mặt trả lời :

- Tiểu bối cần phải xem cuốn sách này có xứng đáng không đã.

Vô Nhai Khách tức giận rút trong mình ra một tập sách mỏng đưa cho Tiểu Phi Thổ giọng rất bức bối :

- Tiểu tử cứ thử coi đi, ngươi là nhân vật gì mà dám chê bai sách của ta.

Tiểu Phi Thố nhồi nhồi cuốn sách trên tay thử dài một cái rồi về chán nản :

- Không được rồi, cuốn sách này mỏng quá làm sao xứng đôi chác, nói thật với tiền bối chỉ một chương phụ lục về thuật biến hình trong “Thanh Hoa bí lục” cũng đã dày bằng cuốn sách này rồi đó.

Vô Nhai Khách trợn hai mắt lên gần muốn rách cả mí luôn ông ta hỏi hộc hộc lại :

- Sao, ngươi nói rằng “Thanh Hoa bí lục” có phần về biến hình ư? Điều này không sao tin được, chắc là tiểu tử lừa gạt ta chứ trên đời làm gì có chuyện biến hình.

Tiểu Phi Thố cười nhạt ngồi xếp bằng xuống chờ cho Vô Nhai Khách thật chú ý mới bắt đầu đọc từ đầu đến cuối chương phụ lục về thuật biến hình. Vô Nhai Khách mới đầu còn ngờ vực, càng về sau càng biến đổi diện mạo luôn luôn, đến khi Tiểu Phi Thố đọc xong thì mặt ông đã tái nhợt như người sắp chết, ông ta làm bầm lại mấy câu, lộn đầu lộn đuôi hết vì Tiểu Phi Thố đọc nhanh vô cùng, dù có cố tâm đến mấy cũng không sao nhớ được.

Vô Nhai Khách năn nỉ :

- Tiểu tử ngoan ngoãn đọc lại một lần nữa đi.

Tiểu Phi Thố cười nhạt trả đũa :

- Đại khái thế thôi, trên đời này làm gì có thuật biến hình như ma quỷ được.

Vô Nhai Khách chẳng tức giận mà lại còn nghiêm trang giảng giải :

- Tiểu tử nói thế là sai lầm vô cùng. Trong võ lâm Trung Nguyên ai cũng đã nghe nói về Nhẫn thuật của các võ sĩ đất nước Phù Tang Tam Đảo, các võ sĩ này đứng ra phải gọi là Ma khách mới đúng bởi vì họ có thể đi trên mặt nước, chết đi rồi sống lại, biến hóa lúc ở nơi này lúc ở nơi khác, thần diệu khôn tả. Tuy vậy chẳng ai biết nguồn gốc Nhẫn thuật lại phát xuất từ Trung Nguyên mãi cho đến đời đại sư Hà Mẫn Lư Sĩ mới mượn các thần thuật này áp dụng vào chiến đấu và phát triển nó cho đến bây giờ. Ngươi đọc mà không thấy nó hoàn toàn có cơ sở trên nội công kinh khí Trung Nguyên hay sao?

Thấy Tiểu Phi Thố cứ ngẩn người ra hình như chưa lãnh hội được yếu lý của nó, Vô Nhai Khách lại nói tiếp :

- Ta thấy ngươi có vẻ thông tuệ mà sao chậm hiểu quá, thí dụ muốn bơi lội hoặc qua sông như cá ở dưới nước thì các Ma khách đeo trong người mấy cái túi không khí, nếu muốn đi lại trên mặt nước thì lại có một đôi giày rất đặc biệt bằng loại vải tấm đầu không thấm nước, phía dưới đế là một lớp trống rỗng chứa đầy không khí nhẹ...

Tiểu Phi Thố lắc đầu chen lời và hỏi :

- Dù cho có loại giày như thế, chỉ là một tí không khí làm sao nâng đỡ được toàn bộ sức nặng của con người?

Vô Nhai Khách sầm mặt xuống :

- Ta đang giải thích về nguyên tắc, đây chỉ là phụ trợ mà thôi, tất cả đều phải có căn bản nội công vững chắc, phép tắc đề khí lưu chuyển như thế nào, chính là mấy câu ngươi vừa mới đọc xong mà không biết sao.

Tiểu Phi Thố lại bắt đầu nói :

- Cũng chưa đúng hẳn, tiền bối nói về thuật đi trên mặt nước còn mấy câu tiểu bối vừa đọc có cái tựa là “Thuật biến hình” cơ mà.

Vô Nhai Khách thở ra có vẻ rất chán nản, ông ta lắc đầu luôn mấy cái nói tiếp :

- Thôi được ta bỏ qua mấy cái thuật kia đi, nói ngay vào thuật “biến hình” hay còn gọi là “Ảo ảnh thuật” của người Trung Hoa chúng ta. Thực ra thuật này hoàn toàn dựa vào nội lực và thân pháp ảo diệu mà ra, tuy nhiên đã có đầy đủ điều kiện mà lại không được chỉ dẫn thì không sao phát huy được hết hiệu dụng của nó. Tiểu tử nên biết hai mắt của con người nếu tính kỹ ra thì thời gian nghỉ ngơi của nó tức là khi chớp mắt bằng nửa thời gian để nhìn ngắm. Chỉ cần lợi dụng một cái chớp mắt đó thôi một nhân vật cao siêu đã có thể biến mất được rồi, hay là nói cách khác dùng thời gian chớp mắt đó để di chuyển sang vị trí khác, hoặc giả tùy theo địa vật, hướng gió thổi, lá cây rơi hay chuông phong mờ ảo mà lợi dụng, kết quả cũng y hệt như vậy mà thôi.

Tiểu Phi Thố chẳng lĩnh hội được mấy tí nhưng chàng cũng cứ gật gù cho Vô Nhai khách hài lòng rồi mới trở lại vấn đề :

- Được rồi tiểu bối đành liệu trao đổi vậy, trong vòng một tuần sẽ trở lại với pho “Thanh Hoa bí lục”.

Ngờ đâu Vô Nhai Khách say mê võ học không sao tưởng tượng, ông ta đã vớ được “Ảo ảnh thuật” thì dễ gì bỏ qua.

Vô Nhai Khách xua tay nói luôn :

- Không được, không được, tiểu tử ở lại đây mỗi ngày đọc lại một lần thuật biến hình cho ta thật thuộc lòng thì thôi, trong khi đó ngươi cứ theo Vô Nhai Khách tinh học mà luyện tập như thế tạm gọi là trao đổi từng phần vậy.

Tiểu Phi Thố ngần ngừ trả lời :

- Tiểu bối e rằng để chần chờ thì Hắc Phiến lão quỷ chui vào hang rồi phát hiện ra chỗ ở này thì hỏng hết.

Vô Nhai Khách ngăn người ra :

- Hắc Phiến lão quỷ là tên quỷ quái nào có phải là tên phóng hỏa định giết ngươi không?

Tiểu Phi Thố vừa gật đầu thì Vô Nhai Khách đã nói tiếp luôn :

- Người này không đáng ngại, khói độc còn quyện trong lòng hang có khi năm bảy ngày chưa tan hết Hắc Phiến lão quỷ chưa dám chui vào ngay đâu, vả lại ngươi cũng chưa thể chui ra được cơ mà.

Tiểu Phi Thố ngần người ra vì Vô Nhai Khách nói rất đúng lý, chàng lại tự nghĩ “Thuật biến hình có tiết lộ cũng chẳng quan trọng lắm” nên gật đầu ưng thuận ở lại Vong Mệnh cốc cùng với Vô Nhai Khách.

Hồi 06 : Không ngừng diễn biến

Tiểu Phi Thố không dự tính luyện tập ngay các võ học trong “Vô Nhai Khách tinh học” mà chủ ý học thuộc bằng hết, sau này rảnh rỗi sẽ mang ra nghiên cứu sau. Ngờ đâu cuốn sách này ghi chép rất nhiều môn cực kỳ ảo diệu khiến chàng đọc tới đâu ngửa ngáy tay chân tới đó, chỉ muốn mau mau cho chóng thành tựu được liền mới cam tâm. Rốt cuộc Tiểu Phi Thố chọn hai môn “Vô Tiềm Đại Cầm Nã” và “Phục Lạc Túy Tiên chi pháp” bởi vì nó phù hợp với chân lực yếu kém của chàng, lấy yếu quyết ảo diệu và nhu thắng cương làm căn bản.

Tiểu Phi Thố càng luyện tập càng say mê, hầu như chẳng có lúc nào ngồi nghỉ trừ ra mỗi buổi sáng mất chừng một giờ để đọc lại “Thuật biến hình” cho Vô Nhai Khách mà thôi.

Thời gian thoáng nhanh như chớp mắt, Tiểu Phi Thố học xong hai môn võ công, nhảm đốt ngón tay thì đã gần nửa tháng rồi. Tiểu Phi Thố giật mình nghĩ đến cổ sự đang xảy ra ở Thiếu Lâm tự và nghĩa huynh Triệu Minh Tuyên có lẽ sẽ lo lắng vì sự vắng mặt của mình lắm do đó buổi sáng vừa thức dậy là Tiểu Phi Thố dự định từ tạ Vô Nhai Khách liền. Chàng thấy ông ta đang đứng bất động, miệng lẩm nhẩm nho nhỏ vừa định mở lời thì bỗng nhiên ông ta biến mất như ma quỷ vậy.

Tiểu Phi Thố cả kinh quay đầu nhìn một vòng cái cốc này đâu có rộng lớn là mấy vì vậy chàng thấy Vô Nhai Khách đứng tít mãi trong góc, mồm vẫn cứ lẩm bẩm khẩu quyết. Bất chợt ông ta lại biến mất, lần này Tiểu Phi Thố đã kinh nghiệm xoay người liền, quả nhiên ông ta đã đứng đằng sau chàng từ hồi nào rồi. Tiểu Phi Thố ngẩn người kinh hãi tự nhủ :

“Mình tưởng đâu phải học hết “Thanh Hoa bí lục” tuần tự mới đến thuật biến hình cho nên cứ đọc bừa đi ngờ đâu ông ta lại luyện được nó rồi.”

Tiểu Phi Thố lại thấy ông ta di chuyển thân ảnh về một góc khác liền xoay người hô lớn :

- Cung hi tiền bối đại công cáo thành.

Chàng hô luôn mấy tiếng Vô Nhai Khách mới giật mình ngẩng đầu lên ngơ ngác hỏi :

- Mới sáng sớm mà tiểu tử hô hoán om sòm cái gì vậy?

Tiểu Phi Thố thực tâm kính phục tài năng siêu việt của Vô Nhai Khách nên cúi đầu nói :

- Tiểu bối thật mừng rỡ vô cùng, chỉ trong mười ngày mà tiền bối luyện được thuật biến hình cao siêu như vậy thì trên đời này không có ai tưởng tượng ra nổi.

Chàng định ninh Vô Nhai Khách sẽ vui vẻ trả lời, ngờ đâu ông ta thở dài não nuột nói :

- Cái gì mà cao siêu, ta thất vọng hết sức nếu không có “Thanh Hoa bí lục” để học môn “Thông Huyền Như Lai thần công” thì không sao trợ giúp cho thuật biến hình hoàn thiện được rồi.

Tiểu Phi Thố ngẩn người ra hỏi lại :

- Ủa? Tiểu bối mới thấy tiền bối biến hiện như ma quỷ đấy mà!

Vô Nhai Khách lắc lắc cái đầu, bước lại gần Tiểu Phi Thố giảng giải :

- Tiểu tử thấy đó là cao siêu, thực ra chỉ là cái vô mà thôi, có “Thông Huyền Như Lai thần công” làm căn bản thì công phu này còn cao siêu không tưởng hơn nữa. Hiện tại ngươi còn nhìn thấy ta để kêu gọi tức là chẳng ra gì rồi.

Tiểu Phi Thố lên tiếng an ủi :

- Tiền bối không nên chán nản vội, chỉ trong vòng mấy ngày là tiểu bối mang “Thanh Hoa bí lục” đến, tất nhiên từ từ tiền bối sẽ có ngày hoàn thiện được thôi.

Vô Nhai Khách vẫn thở dài chán nản :

- Tiểu tử an ủi ta vô ích, muốn luyện tập một môn thần công thượng thừa như “Thông Huyền Như Lai” có khi mất cả đời người, ta đây gần đất xa trời còn thời giờ đâu nữa, hỡi ôi, giá mà duyên cơ run rủi cho ta gặp được “Thanh Hoa bí lục” từ khi còn trai trẻ thì hay ho biết mấy!

Tâm sự của Vô Nhai Khách làm Tiểu Phi Thố cũng buồn lây, chàng thở dài nói :

- Quả đúng như vậy, gia thù của tiểu bối quá gấp rút không sao có thời gian để luyện tập môn nào cho đến nơi đến chốn cả. Tiểu bối gặp luôn mấy cơ duyên, từ Sanh Tử Thần Y cho đến Tiểu Diện Hoạt Phạt rồi “Thanh Hoa bí lục” mà rốt cục chỉ có môn khinh công là khá nhất thôi. Phải chi nội công cao siêu hơn thì đâu đến nỗi bị Hắc Phiến lão quỷ dòn vào tử địa như vừa rồi.

Vô Nhai Khách hai mắt lóng lánh nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ cảm thông cho chàng, ông ta gật đầu rồi chợt hỏi :

- Tiểu tử tướng mạo đoan chính, tâm tư rộng rãi mà sao lại gặp tai nạn hoại, cánh tay phải lại bị phế liệt thì thua thiệt vô cùng, ta có một loại bổ dược tên là “Khí tân phục lực hoàn” rất hiệu nghiệm tuy nhiên gân cốt phải còn căn bản sống thì mới được, tiểu tử đưa tay cho ta xem đã nào.

Tiểu Phi Thố không muốn làm mất lòng nên vén tay áo cho ông ta xem xét và chẩn mạch trong lòng không hề có một hy vọng nào cả. Vô Nhai Khách hết chẩn mạch lại nắn bóp, xem xét hoài đôi lông mày bạc trắng cứ nhúu lại khi thì ngạc nhiên khi thì giật mình. Có đến cả nửa giờ sau Vô Nhai Khách mới ngẩng đầu lên hỏi :

- Thương thế của tiểu tư kỳ lạ vô cùng, trong cánh tay này có hai loại độc, một của Trung Nguyên một của Tây Vực, lại thêm một luồng chân khí cực hàn hợp lực công phá nữa, người không chết ngay quả là cao số lắm đấy.

Vô Nhai Khách ngừng lời, nhìn Tiểu Phi Thố dò xét một hồi mới nói tiếp :

- Bản tính ta cô độc và chẳng thích dính dáng đến chuyện võ lâm giang hồ, nếu người tin tưởng kể rõ nguyên nhân, lai lịch của mấy tên hung phạm thì may ra mới chữa tận gốc được.

Tiểu Phi Thố chưa hề tiết lộ với ai về thân thế và tên tuổi của mình, nếu Vô Nhai Khách bình thường như mọi người thì chắc chắn chàng giấu luôn nhưng qua gần nửa tháng chung sống với ông ta chàng đã nảy nở một mối thân tình như cha con.

Và lại vô Nhai Khách đã thề không bước chân ra khỏi Vong Mệnh cốc thì có tiết lộ cũng chẳng sao mà có lợi ở chỗ giải tỏa được uất ức, u tình của mình, vì vậy Tiểu Phi Thố chậm rãi kể :

- Tiểu bối tên thật là Âu Trường Quân, con trai duy nhất của họ Âu Trường, gia phụ là Âu Trường Sanh, trước kia có qua Tây Vực học võ công rồi mới trở về Sơn Đông thành lập Hàn Trường tiêu cục để sinh nhai. Thân phụ tiểu bối tính rất hòa nhã; chẳng gây thù chuốc oán với ai, thậm chí khi đi bảo tiêu các ác ma đại đạo có quấy nhiễu thì cũng ôn hòa dàn xếp được hết, bắt đắc dĩ mới phải chống cự bảo vệ hàng hóa. Vậy mà chẳng hiểu sao đêm nguyệt tận tháng ba cách đây năm năm cả Tiêu cục đang say ngủ thì có ba tên bịt mặt xông vào, nó chẳng nói chẳng rằng ra tay chém giết liền. Dĩ nhiên thân phụ tiểu bối cùng với mấy tiêu sư chống cự rất dũng mãnh, nhưng ba cao thủ bịt mặt này cao siêu vô cùng đánh chết luôn hai vị tiêu sư, trong đó có vị họ Lương bị một loại võ khí đánh vỡ nát cả lồng ngực, hiện tại tiểu bối có chút nghi ngờ đó là Thiết Phiến của Hắc Phiến lão quỷ mà chưa tìm ra bằng cứ đích đáng. Trong cái đêm kinh hoàng đó, tiểu bối mới mười hai tuổi, võ công chỉ biết thế hộ thân nên không dám giao đấu với ai cả, có khi còn làm rối chân tay gia phụ thêm nữa, tiểu bối phục dưới gầm bàn thờ hé mắt trông ra thì chẳng thấy gia phụ và mấy vị tiêu sư đâu nữa mà ba tên bịt mặt ung dung chạy vào. Bọn này tìm kiếm cái gì đó, lục soát không sót một chỗ nào. Đột nhiên có một tên có giọng nói lơ lơ hình như là ngoại nhân kêu lên “Đây rồi”, lúc đó hấn đứng ngay bàn thờ mà tiểu bối ần núp, tiểu bối chỉ thấy được phần dưới của hấn, ngoài ra hấn đang lấy vật gì trên bàn thờ thì tiểu bối không biết. Tiểu bối tự nghĩ “Bàn thờ Phật tổ và tiên vị của nhà ta có gì đâu mà bọn này kêu lên “đây rồi” trong thời gian lưu lạc tiểu bối mới nghĩ ra duy nhất trên bàn thờ có một bộ kinh Phật mà gia gia mang từ Tây Vực về. Bộ kinh này hình dáng, chữ nghĩa, tên gì thì tiểu bối hoàn toàn không để ý đến mới thật vô tâm hết sức. Đột nhiên lúc đó gia mẫu tiểu bối từ ngoài ôm mặt chạy vào vừa gào thét vừa khóc thật thanh. Bà chẳng biết sống chết gì nữa, cầm thanh trường kiếm lẫn vào đánh với ba tên nọ ngay. Một tên quát lớn: “Nhỏ cò tận gốc, huynh đài thanh toán cho mục luôn đi”. Tiểu bối đang kinh hãi thì gia mẫu rú lên một tiếng khiến cho tiểu bối không sao chịu nổi liền vạch màn chui ra. Tiểu bối vừa nghe được mấy tiếng: “Còn thằng nhãi...” thì đã bị đánh một chưởng vào ngực, người còn đang lơ lửng đau đớn đến muốn chết luôn thì lại bị thêm một chưởng nữa nên ngất đi chẳng còn biết gì thêm nữa. Về sau này nghe Sanh Tử Thần Y kể lại mới hình dung ra được ba tên này đánh tiểu bối ba chưởng, chưởng cuối cùng hất bắn tiểu bối xuyên qua cửa sổ văng ra ngoài hoa viên phía sau luôn. Ba tên này chắc chắn một đứa nhỏ trúng luôn ba chưởng thì có là thần tiên cũng là vong mạng vì vậy không thèm chú ý đến nữa. Ngờ đâu cái mạng tiểu bối còn cao số, vừa lúc đó có một vị cao nhân là Sanh Tử Thần Y Hàn Vu Ý đi qua, ông ta nằm phục trong hoa viên và tự lượng sức mình có xông ra cũng chỉ uống mạng mà thôi bởi vậy đành cắn răng nhìn bọn ác tặc lộng hành.

Tiểu Phi Thố kể đến đây không sao cảm được nước mắt, nỗi đoạn trường đau xé ruột gan nên bật khóc nức nở. Vô Nhai Khách cũng cúi đầu mặc cho chàng khóc lóc thảm thê bởi vì ông ta biết rằng con người phải khóc lóc mới giải tỏa ức chế dồn nén trong đầu óc. Tiểu Phi Thố lau nước mắt, đã kể được thì thuận miệng kể tiếp luôn :

- May mắn sao tiểu bối lại rớt ngay chỗ núp của Sanh Tử Thần Y. Vị ân nhân này liền dùng công lực tạm thời duy trì mạng sống cho tiểu bối, đến khi bọn ác tặc rút đi hết mới đem tiểu bối về Thảo Dược am cứu chữa. Đứng ra mấy loại độc chất này hung hiểm thật nhưng Sanh Tử Thần Y thừa sức hóa giải, không may là phát chưởng cực âm hàn cuối cùng phá hủy các huyết đạo rất nặng nề và nó lại dung hòa cùng với mấy chất độc nên dược liệu không sao có hiệu nghiệm. Sanh Tử Thần Y nói rằng chỉ có một cách duy nhất là tiểu bối phải tìm ra thần công xuất xứ từ cửa Phật tự mình hóa giải nó dần dần mới được. Trong

khí chờ đợi, Sanh Tử Thần Y phải dùng thủ pháp để ức chế dồn toàn bộ chất độ vào cánh tay phải do đó mới bị liệt như vậy. Tiểu bối được Sanh Tử Thần Y truyền cho khẩu quyết Vô Tướng công nhưng môn này cao siêu quá, muốn đạt hỏa hầu phải từ mười năm trở lên. Vì vậy tiểu bối chỉ học qua loa mà thôi. Vô Nhai Khách ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Tiểu tử học Vô Tướng công rồi lại được Tiểu Diện Hoạt Phạt truyền công lực Tu La Tán Hoa thần công nên chân lực không thuần nhất thành ra vô tình lại làm hại thêm mà thôi.

Tiểu Phi Thố nhanh nhẩu hỏi :

- Nói thật với tiền bối, hiện tại tiểu bối có luôn khẩu quyết “Thông Huyền Như Lai thần công” nếu học tập nó có hại thêm không?

Vô Nhai Khách gật đầu trả lời :

- Một khi Nhâm, Đốc hai mạch đã không thông thì bất cứ loại nội công nào luyện tập cấp thời đều có hại cả.

Ông ta suy nghĩ một lúc, vẻ mặt chợt sáng lên vui vẻ nói tiếp :

- Ta nhớ ra rồi, trước kia ta có học một môn quái thuật, cũng là chương pháp nhưng chỉ một chiêu tên gọi “Loạn Chân Phi Giả”. Thật ra nó cũng tầm thường thôi nhưng trong trường hợp của tiểu tử lại trở thành quái chương hay độc chương đấy.

Phàm con người ta đã say mê vào học thì gặp trường hợp khó khăn thì càng thích thú hơn, Vô Nhai Khách không cho Tiểu Phi Thố rời khỏi Vong Mệnh cốc nằng nặc bắt chàng phải học xong độc chiêu này đã. Tiểu Phi Thố đã biết tình ý của Vô Nhai Khách nên đành ưng thuận học luôn, càng mau chừng nào càng rời nơi đây sớm chừng nấy. Vô Nhai Khách khoái chí bắt đầu giảng giải cho Tiểu Phi Thố cách dùng chân khí tuần hoàn từ huyệt nào đến huyệt nào, cách dồn ép độc chất thoát ra huyệt Lao Cung ra sao.

Tiểu Phi Thố phải mất hết một ngày mới thuộc hết khẩu quyết. Ngày hôm sau chàng ngồi xếp bằng tròn dưới nền đá, trước mặt là một tảng đá to bằng cái chum đựng rượu, chẳng biết Vô Nhai Khách đã lấy ở đâu ra.

Tiểu Phi Thố lẩm nhẩm một loạt các khẩu quyết xong, nghe tiếng Vô Nhai Khách ngồi phía sau nói :

- Được rồi.

Chàng mới bắt đầu hành công lưu chuyển chân khí. Phương pháp của chiêu “Loạn Chân Phi Giả” rất kỳ lạ, trước tiên dùng công lực tấn công độc chất rồi nửa chừng chạm vào huyệt Kiên Ngung để dẫn dụ đối phương đi theo mình hợp thành một lực rất mạnh và ô hợp phát ra huyệt Lao Cung trên lưng bàn tay. Tiểu Phi Thố vận hành xong quát lên một tiếng, quả nhiên hữu chương đã cử động được, nó gượng gạo đánh vào tảng đá kêu “bốp” một tiếng, Tiểu Phi Thố nhìn kỹ thì tảng đá chẳng suy suyển gì, duy nhất có chút khác lạ là nơi đánh vào biến thành màu đen sẫm liền. Vô Nhai Khách kêu lên :

- Được đấy, tiểu tử xử đúng cách rồi.

Thấy Tiểu Phi Thố mỉm cười, ông ta nghiêm mặt nói :

- Có lẽ ngươi cười chiêu thức này vô dụng chứ gì? Tiểu tử nên hiểu điều này chỉ là bước khởi đầu cánh tay của ngươi cử động được nhưng còn gượng gạo và chậm chạp lắm, ngươi chuyên tâm luyện tập đi, bao giờ nó mềm mại uyển chuyển mới là thành công được.

Tiểu Phi Thố theo lời ông ta ngày hôm đó tập luôn mấy chục lần, quả nhiên cánh tay cử động mềm dẻo dễ dàng hơn và tảng đá cũng bị chấn động nề mất một mảnh nhỏ, đồng thời nơi đánh vào có màu đen sẫm hẳn lại.

Vô Nhai Khách lại nói :

- Tiểu tử có tiến bộ lắm tuy nhiên mỗi lần ngươi đánh ra lại phải vận công chậm chạp thì địch thủ tinh ý sẽ biết ngay, từ tối nay tới sáng mai phải lam nhâm cho thật thuộc lòng tâm và ý đều là một đến mức muốn đánh là phải đánh như sấm sét, muốn thu lại thì chân khí bất động ngay.

Cứ như thế mỗi ngày Vô Nhai Khách đều kèm cặp cho Tiểu Phi Thố, đến ngày thứ tư thì phát chương đánh ra không còn âm thanh gì nữa mà tảng đá bị phản chấn nứt ra làm đôi liền. Hiện tại tảng đá này có màu đen kịt và óng ánh trong khi đó phạm vi màu đen ở cánh tay Tiểu Phi Thố đã giảm bớt đi được một chút. Vô Nhai Khách vui vẻ nói :

- Tiểu tử cứ giữ cánh tay bất động như trước kia, khi gặp chân chính thủ phạm thì bất ngờ xuất chiêu “Loạn Chân Phi Giả” tài thánh hán cũng không sao tránh được.

Tiểu Phi Thố cũng vui lây vừa cười vừa nói :

- Cái tên “Loạn Chân Phi Giả” khó nhớ vô cùng. Chi bằng tiểu bối gọi chiêu này là “Tàn Chi Tuyệt Thủ” có khi dễ nghe hơn.

Vô Nhai Khách gật đầu, thật ra đối với ông ta võ học mới là niềm say mê chân chính, cái tên chẳng qua chỉ là đặt ra để phân biệt mà thôi. Đã lỡ thì cho chót luôn, Tiểu Phi Thố không giấu giếm nữa đọc luôn toàn bộ “Thanh Hoa bí lục” cho Vô Nhai Khách nghe, ông ta đã có sẵn sở học nên về cầm nã, chương pháp, chỉ pháp v.v... chỉ một lần là đã hiểu biết ngay, duy nhất có “Thông Huyền Như Lai thần công” rất cao siêu thâm thúy thì không sao một hai ngày mà thuộc được, Vô Nhai Khách bèn hỏi :

- Ta đã nói với tiểu tử một lần rồi, môn thần công này tới tay ta muộn quá không đủ thời gian để luyện tập cho thật đến nơi đến chốn được, ngươi bắt tất phải đọc nữa, khi nào rảnh rồi thì chép cho ta một bản là xong.

Tiểu Phi Thố cũng nóng ruột nên nghe lời ông ta, cả hai trong ngày hôm đó chia tay liền. Tiểu Phi Thố được Vô Nhai Khách hướng dẫn ra khỏi cốc bằng con đường khác thông mãi trên lưng chừng núi, bởi vì cái lỗ mà Vô Nhai Khách đã dùng tay để khoét và kéo Tiểu Phi Thố qua thì đã bị ông ta bít kín lâu rồi.

Tiểu Phi Thố hiện tại công lực tăng tiến lên rất nhiều, dùng khinh công lướt như chim bay về hướng Đăng Phong. Dĩ nhiên trong hơn nửa tháng cảnh sắc vẫn y như cũ chẳng đổi khác một tí nào nhưng về biển chuyên thì sôi động vô cùng. Tiểu Phi Thố chỉ cần giả vờ vui vẻ mời rượu mấy tay giang hồ nhanh nhẩu lựa lời hỏi khéo là biết hết ngay. Hiện tại mỗi người đều minh bạch “Tiểu Như Lai mặt kính” và “Cốt Đả Bác Đô” chính là “Thanh Hoa bí lục”. Nghe tin vị Thủ tòa Đại Như Cáp Tự đích thân vào Trung Nguyên với hai vị hùng La Hán và toàn bộ cao thủ Nhất Cao đường, mười hai Hoạt Phật liền rời Thiếu Lâm tự đi lên Lũng Tây để điều giải ngờ đâu hai bên đều khẳng khái bảo thủ ý kiến của mình do đó xảy ra xung đột long trời lở đất. Tiểu Phi Thố cười hi hi hỏi luôn :

- Họ đánh nhau long trời lở đất mà mấy vị đại ca chịu ngồi lại Đăng Phong này không đi xem náo nhiệt được sao.

Mấy vị đại ca “tạm thời” kia thở dài trả lời :

- Cả hai phe Thiên Trúc và Tây Vực đều có võ công cao siêu khôn lường đến cả đại sư Thiếu Lâm tự, Chương môn Côn Luân, Võ Đang, Cái bang cũng phải e ngại tọa thủ bàng quan bọn tiểu tốt chúng ta chẳng khác nào con sâu cái kiến, có nhìn thấy mặt trời cũng chẳng biết đây là đâu.

Thực ra bọn “anh hùng” vừa kém vừa nghèo, đào đâu ra tiền bạc để đi mãi tận vùng Lũng Tây. Tiểu Phi Thố cũng lơ như không biết cứ giục uống cho tới khi say mềm thì lẳng lặng thanh toán tiền bạc rồi bỏ đi. Cái hẹn hai tháng với Tiểu Diện Hoạt Phật ở Ôn Hoàng cũng gần tới nên Tiểu Phi Thố lập tức đăng trình đi tắt qua Vu Giáp sơn cho mau lẹ hơn.

Một hôm Tiểu Phi Thố đến ngoại vi Thù Dương thì trời đã tối nhìn thấy Ngọc Dương khách điểm sạch sẽ và có một gian tửu điểm rất lịch sự liền bước vào. Trong tửu điểm chỉ có mấy người nên Tiểu Phi Thố liếc mắt qua một vòng đã quan sát được hết.

Đột nhiên lòng ngực chàng như đánh trống trện. Tít phía trong có một cặp nam nữ đang ngồi nói chuyện, nữ nhân chẳng phải Hào Dương cô nương Tư Mã Viên Viên thì còn ai vào đây nữa. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa nở hiện tại cứ nhẩn tít lại ra chiều buồn bực vô cùng. Tiểu Phi Thố vừa mừng vừa chán nản, vui mừng vì gặp lại được người đẹp trong mộng, chán nản vì nàng đã có người ngồi chung bàn rồi nam nữ đi chung với nhau thì mười phần hết chín phần là có tình cảm với nhau. Chàng giả tảng như không thấy, đi đến một cái bàn trống gần đó định ngồi xuống thì bất chợt Viên Viên cô nương ngẩng mặt lên. Nhãn tuyến giao nhau một cái đã nghe Viên Viên kêu lớn :

- Tiểu Phi Thố đại ca, thật là...

Câu nói dừng nửa chừng, Viên Viên đỏ mặt lên tự thẹn vì mình có vẻ mừng rỡ và hấp tấp quá. Hành động này trái với bản tính ôn nhu và cương quyết của nàng, chứng tỏ nàng vẫn dành tình cảm sâu đậm cho chàng. Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm bước lại gần chào hỏi :

- Tư Mã cô nương cũng có nhã hứng xuất trang đi xem náo nhiệt nữa sao, huynh đài đây chắc là nhị đệ tử của Dương Bích sơn trang phải không?

Trước kia Viên Viên có nói cho chàng biết Tư Mã Công có hai đệ tử, Lưu Dã Minh thì chàng đã đụng chạm rồi, còn lại chắc là người đệ tử thứ hai nên mới nói trước như vậy. Nam nhân kia dung mạo cũng vừa phải và trạc tuổi Tiểu Phi Thố vậy, hẳn ta nhứt mảy trả lời :

- Huynh đài là ai mà biết tới Dương Bích sơn trang và Võ Tử Mỹ này.

Viên Viên vội mời Tiểu Phi Thố ngồi rồi giới thiệu hai người với nhau, thì ra đúng là Võ Tử Mỹ là nhị sư huynh của Viên Viên có ngoại hiệu Thanh Kháng thư sinh.

Đúng ra cái ngoại hiệu này nghe chẳng êm tai lắm nhưng Võ Tử Mỹ rất khoái chí vì hẳn vẫn tự nhận kiếm pháp của mình phóng khoáng và bao la vô cùng. Hình như Võ Tử Mỹ cũng để ý cô tiểu sư muội

kiếm Tiểu trang chủ giống như Lưu Dĩ Minh nên hấn nhấn mặt rất khó chịu với Tiểu Phi Thố, chàng chưa kịp hỏi han gì thì hấn đã lạnh lùng nói trước :

- Tên họ gì mà khó nghe quá.

Tiểu Phi Thố quay lại cười duyên với hấn :

- Tiếc rằng đây là ngoại hiệu, phải chi tại hạ có họ Tiểu thì cũng đặt tên là Phi Thố cho khoái.

Võ Tử Mỹ sầm mặt xuống nói có vẻ gần giọng :

- Tại hạ lại rất ghét mấy con thỏ chết nhát và ghét luôn những người nào dấu dấu diêm diêm tên thật của mình, chắc chắn không lương thiện gì!

Viên Viên thấy Võ Tử Mỹ ăn nói sỗ sàng thì tức giận nói lớn tiếng :

- Nhị ca, phong cách Dương Bích sơn trang đâu có thô lỗ với người khác hết sức vô lý như vậy? Tiểu Phi Thố đại ca đây có niềm đau khổ riêng mới bắt buộc phải tạm thời che dấu tên họ đấy chứ.

Võ Tử Mỹ nghe Viên Viên một tiếng đại ca hai tiếng đại ca thì càng thêm ghét mặt Tiểu Phi Thố nhưng không dám đối co với nàng, hấn “hừm hừm” mấy tiếng trong miệng rồi ngồi im.

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm hỏi Viên Viên cô nương :

- Kể từ cái đêm tại hạ và cô nương chia tay, trong lòng vẫn ghi nhớ ân tình hoài, chẳng hay Tư Mã cô nương có việc gì phải xuất trang vậy?

Võ Tử Mỹ nghe Tiểu Phi Thố nói “kể từ cái đêm... chia tay” thì cơn ghen tức nổi lên, chàng vừa dứt lời hấn đập bàn đánh chát một cái quát lớn :

- Thì ra ngươi là thủ phạm phá hoại Dương Bích sơn trang.

Tiểu Phi Thố ngăn người ra chẳng hiểu đầu đuôi tại sao, chàng nhìn Viên Viên thì nàng hổ thẹn đỏ bừng mặt lên, đã toan mở lời giải thích nhưng áp úng mãi mà chưa tìm được lời. Võ Tử Mỹ trợn mắt lên quát tiếp :

- Chính ngươi đêm hôm đó xâm phạm Dương Bích sơn trang quấy nhiễu gây ra đầu mối tiểu muội, đại ca ta xung đột nhau. Huynh muội ta phải lia khỏi trang lưu lạc giang hồ cũng vì ngươi mà ra cả, còn giả vờ ngây thơ nữa ư?

Tiểu Phi Thố nhần nhó nói với Viên Viên :

- Võ huynh đây nói lung tung cái gì, tại hạ chẳng hiểu tí nào cả.

Chàng vừa dứt lời thì Võ Tử Mỹ không dần được cơn nóng ra tay tát một cái thực mạnh, miệng la lớn :

- Ngươi dám phỉ báng họ Võ này ăn nói lung tung thì to gan thật đấy.

Tiểu Phi Thố vẫn ngồi yên, Viên Viên vội vàng chồm qua bàn cản trở, miệng kêu :

- Nhị ca đừng manh động.

Tiểu Phi Thố và Võ Tử Mỹ ngồi gần nhau thì Viên Viên làm sao can thiệp kịp cái tát bất ngờ này. Tay của Võ Tử Mỹ đến đã sát má trái của Tiểu Phi Thố, chỉ thấy nhoáng một cái chẳng biết chàng ra tay thế nào mà hai ngón đã kẹp cứng uyển mạch của hấn liền. Đây là chiêu “Kim Tích Phục Thủ” trong “Vô Tiềm Đại Cầm Nã”, chính Tiểu Phi Thố mới ra tay lần đầu cũng phải ngỡ ngàng về sự ảo diệu và chuẩn xác của nó, chàng cười nhẹ nói :

- Việc gì nên từ từ giải thích, chẳng lẽ Võ huynh luôn luôn đón tiếp bằng hữu bằng võ lực hay sao?

Hấn hoảng sợ vô cùng tròn mắt nhìn Tiểu Phi Thố trong khi Viên Viên thở phào ra một cái rồi ngồi phịch xuống ghế. Nàng hít một hơi rồi nói :

- Nhị ca càng ngày càng lỗ mãng, Phi Thố đại ca đây mà hung ác thì nhị ca bề mặt mất rồi.

Trong lúc Viên Viên đang nói Tiểu Phi Thố đã buông tay Võ Tử Mỹ ra, hấn thở ra ảo não nói :

- Như thế này cũng đủ bề mặt rồi còn gì. Tiểu tử này vừa tuấn tú vừa cao siêu thảo nào tiểu sư muội chẳng coi Lưu sư huynh và nhị ca ca vào mắt một chút nào cả.

Viên Viên toan dùng lời an ủi hấn thì Võ Tử Mỹ đã bật dậy lồm lỏi bỏ ra ngoài, đến cửa tửu điểm còn có quay lại nói thêm :

- Nhị ca ca cũng chẳng trở về Dương Bích sơn trang đâu, ba huynh muội chúng ta ly cách từ đây, tiểu sư muội đã có hấn bao bọc thì con sợ gì ai nữa.

Tiểu Phi Thố thấy tên này có vẻ ủy mị như nữ nhân thì phát phì cười hì hì một hồi. Võ Tử Mỹ cả giận giậm chân một cái rồi đề khi vọt người đi luôn mặc dù đang ở nơi phố xá đông đúc. Ngoài đường có tiếng đồ vỡ, la lối um xùm, chắc là Võ Tử Mỹ đã xô phải mấy người buôn bán đang đi lại rồi. Tiểu Phi Thố thấy nơi vạch cửa vết chân của Võ Tử Mỹ hấn sâu tới ba phân thì cũng thầm khen ngợi nội lực hơn người của hấn. Chàng gật đầu khen ngợi, lập tức lại lắc đầu chê trách thái độ của hấn liền, cử chỉ này khiến Viên Viên không sao nhịn cười được.

Viên Viên mặt đỏ lên, lấy tay bịt miệng lại trông càng duyên dáng dễ thương hơn khiến Tiểu Phi Thố phải nhìn không chớp mắt được nữa. Viên Viên bĩu môi nói :

- Mới cách xa mấy tháng mà võ công đại ca tiến bộ vô cùng, chúng ta đang ở trong quán xá mà cứ trợn mắt lên không sợ người khác cười cho ư?

Tiểu Phi Thố giật mình đánh thót một cái nói chữa liền :

- Viên Viên cô nương trông rất khác thường với lần gặp gỡ ở Dương Bích sơn trang cho nên tại hạ mới nhìn dấy chứ.

Quả thật Viên Viên cũng hơi khác lạ, nàng có vẻ âu sầu, nét mặt không tươi tắn hơn hờ như ngày trước nữa bởi vì gia cừu chưa trả xong thì tiếp tới phải bước chân lảo lộn trên giang hồ, trong lòng lại mang thâm nỗi u tình nữa nên mới thay đổi như vậy.

Viên Viên thờ dãi cúi gầm mặt xuống lí nhí nói :

- Tiểu muội muội với đại ca ca hoàn cảnh giống nhau cùng một lứa bên trời lận đận, chẳng lẽ đại ca ca cứ khách sáo cô nương này cô nương nọ hoài sao.

Tiểu Phi Thố không nói gì nhưng câu sau đã thay đổi cách xưng hô liền :

- Tiểu muội muội kể cho ngu huynh nghe lý do tại sao lại phải rời khỏi Dương Bích sơn trang và đã lưu lạc những nơi nào đi.

Viên Viên gật đầu cầm chung trà uống cạn để thăm giọng rồi chậm rãi kể chuyện. Thì ra bắt đầu từ cái đêm hôm đó Lưu Dã Minh ngày nào cũng tìm cách tra gạn nàng khiến sinh hoạt rất khó chịu. Viên Viên bản tính rất cứng cỏi, cự tuyệt mấy lần khiến cho Lưu Dã Minh càng thêm tức tối. Hai người vì vậy mỗi ngày cãi nhau có đến hàng chục lần, sau cùng chịu hết nổi Viên Viên mới lấy cớ đi thăm thúc phụ ở Đông Quan, định một mình lặn lội tìm kiếm cho ra manh mối gia cừu. Lúc còn ba người Võ Tử Mỹ đã ngầm ngầm say mê tiểu sư muội của mình rồi nhưng lại không dám lộ rõ vì e ngại Lưu Dã Minh.

Cái hôm Viên Viên ra đi thì hắt lẳng lẳng thu xếp đi trước, rồi đứng dọc đường đòi cùng đi với nàng. Viên Viên cự tuyệt hoài mà hấn vẫn lì lợm đi theo do đó về sau này cứ để mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm. Võ Tử Mỹ rất khôn khéo, hấn chủ động lừa lâu ngày gần rơm cũng bén nên dù Viên Viên có hăm hực hay trách mắng bao nhiêu cũng cứ cố nhịn. Dè đâu đến Thú Dương này lại xảy ra gặp gỡ Tiểu Phi Thố, hấn vừa bề mặt vừa thất vọng mới đành phải chịu mất người đẹp về tay kẻ khác. Thảo nào mà Viên Viên cảm khái mới nói ra câu “Cùng một lứa bên trời lận đận”. Tiểu Phi Thố thờ dãi nói :

- Tiểu muội chân tâm thì đại ca chẳng giấu giếm nữa, đại ca ca tên là Âu Trường Quân, gia phụ là Âu Trường Sanh tổng tiêu đầu của Hàn Thương tiêu cục đấy.

Đột nhiên Viên Viên kêu lên thất thanh :

- Hàn Thương tiêu cục ở Sơn Đông phải không?

Tiểu Phi Thố vừa gật đầu trả lời “Chính thị” thì Viên Viên đã mau mắn hỏi luôn :

- Như vậy cả hai vụ án này đều liên quan tới nhau, tiểu muội muội cùng với đại ca cố phanh ra manh mối mới được, cái này mà ra tất cái kia cũng rõ luôn.

Tiểu Phi Thố ngạc nhiên hỏi lại :

- Ủa? Viên Viên muội tử nói thế là sao?

Viên Viên bèn hạ giọng nói chỉ vừa đủ nghe :

- Lúc tiểu muội muội rời khỏi Dương Bích sơn trang đã có tạt qua Sơn Đông và gặp gỡ Phương minh chủ rồi. Ông ta đã điều tra ra một manh mối là phụ thân tiểu muội có ghé một người bạn ở Doanh Châu thương điểm, trong lúc ăn uống đã tiết lộ sơ lược với người này. Theo lời kể thì phụ thân tiểu muội có nói thoáng qua sẽ đến Hàn Thương tiêu cục để tìm kiếm cái gì đó. Người bạn ngăn cản nói rằng hiện tại Hàn Thương tiêu cục đâu còn nữa, chỉ là tòa nhà hoang phế mà thôi. Phụ thân tiểu muội cười nhạt nói qua chuyện khác như vậy chắc hẳn ông ta vẫn giữ ý định cũ, tiểu muội đoán chắc hai sự việc có dính dáng nhau là như vậy.

Tiểu Phi Thố trầm ngâm nghĩ ngợi, tuy rằng có lẽ đúng như lời Viên Viên ước đoán nhưng còn biết bao nhiêu câu hỏi chưa được sáng tỏ và quan trọng nhất là tại sao ai cũng nhắm vào Hàn Thương tiêu cục để tìm kiếm vật gì đó. Từ trước tới giờ gia phụ đâu có quen biết hoặc nhắc nhở gì đến Dương Bích sơn trang đâu. Chẳng đang nghĩ ngợi thì bất ngờ Viên Viên nhún tít đôi mày liễu, ấp úng hỏi :

- Lúc thăm sát xảy ra, đại ca ca có mặt ở đó không?

Tiểu Phi Thố tủm tỉm cười, không trả lời mà hỏi ngược lại :

- Tiểu muội muội hỏi có ý gì vậy?

Viên Viên cắn môi, liếc qua liếc lại có vẻ bồn chồn khó nghĩ lắm. Nàng suy nghĩ rất lâu mới cương quyết hỏi :

- Tiểu muội muội hỏi điều này thật không phải, chẳng qua là tiểu muội muội nghe kể toàn gia Hàn Thương tiêu cục đều tử nạn hết rồi cơ mà?

Tiểu Phi Thổ nghe nhắc đến vết thương lòng thì đau đớn bùi ngùi lộ ra cả nét mặt, chàng uống một hơi hết chung rượu rồi mới chậm rãi kể lại một lượt các diễn biến ra sao giống như đã kể cho Vô Nhai Khách nghe nửa tháng trước đây Viên Viên nghe xong thì trời đã tối hẳn, nàng rung rung nước mắt nói :

- Cuộc đời của đại ca ca bất hạnh hơn tiểu muội muội rất nhiều nhưng từ đây trở đi chúng ta... chúng ta...

Nàng cúi gầm mặt xuống nên Tiểu Phi Thổ chẳng biết sắc diện ra sao, chỉ nghe lặp đi lặp lại mấy chữ chúng ta mà thôi. Chàng ngậm ngùi nói tiếp :

- Chúng ta phải một dạ một lòng kết hợp nhau để tìm ra thủ phạm, báo thù cho song thân mới xứng đáng ngang cao mặt sống với đời.

Viên Viên vẫn cúi gầm đầu xuống nhưng lắc lắc rồi lí nhí nói, âm thanh chỉ nhỏ như tiếng thở mà thôi :

- Chúng ta... vĩnh viễn an ủi lẫn nhau, sống vai đi khắp giang hồ tầm thù trả hận.

Lời nói chẳng khác gì lời thú nhận yêu đương khiến cho Tiểu Phi Thổ rung mình một cái, vừa mừng vừa khoan khoái không sao kể xiết. Nữ nhân, nhất là nữ nhân tuyệt thế vô song, hoa nhường nguyệt thẹn như Viên Viên mà đã dám nói thật nỗi lòng của mình ra như thế thì trên đời còn gì hạnh phúc hơn đối với nam nhân. Tiểu Phi Thổ cũng hạ giọng, run run nói như một lời ước thệ :

- Đại ca ca cùng tiểu muội muội vĩnh viễn cùng nhau đi khắp bốn biển giang hồ kể từ đây. Dù cho bất cứ biến chuyển gì cũng không bao giờ hiệp đáp tiểu muội muội đâu.

Hồi 07 : Ma vương xuất hiện giang hồ

Giây phút thần tiên rất ngắn ngủi, tuy rằng Tiểu Phi Thố và Tư Mã Viên Viên vẫn sóng đôi cùng nhau nhưng không còn có được một giây phút nào yên tĩnh nữa. Hiện tại giang hồ vô lâm nổi sóng ở đất Lũng Tây này vì ngoài hai phe chính thức là Đại Như Cáp Tự của Tây Vực và A Lạp thiên viện Thiên Trúc ra còn xuất hiện thêm mấy đại ma đầu, ác vương đã lặn tiếng từ lâu. Lúc rời khỏi Dương Bích sơn trang, Viên Viên đã cẩn thận mang theo một ít tài vật, châu ngọc nên nàng mua sắm áo quần cho Tiểu Phi Thố rất lịch sự.

Chàng cực kỳ áy náy nhưng không sao từ chối được, vì tuy chưa phải vợ chồng nhưng tình nghĩa đã keo sơn gắn bó, ăn mặc xuềnh xoàng quá cũng làm giảm thể diện danh gia của mình và của nàng đi rất nhiều. Cả hai xứng đôi vừa lứa, phong nhã tiêu dao như thần tiên vậy.

Một hôm cả hai cùng lên đường đi Cam Túc vì cái hẹn tại Đôn Hoàng đã gần kề rồi, hành trình phải xuyên qua rừng sâu núi thẳm rất khó khăn nhưng cả hai lại lấy làm mãn nguyện hết sức vì phong cảnh hùng vĩ lại yên tĩnh vắng vẻ vô cùng. Tiểu Phi Thố lắng tai nghe tiếng chim hót líu lo vừa đi vừa cười nói :

- Đất Trung Nguyên nơi đâu cũng có cảnh đẹp, mỗi nơi mỗi vẻ khác nhau, nhưng đại ca ca thích thú nơi này hơn cả vì nó cực kỳ yên tĩnh, phù hợp với bản tính của mình hơn. Mai đây xong xuôi mọi việc, đại ca ca dự định sẽ lập một sơn trang ở ngay vùng này và đặt tên là “Thần Tiên sơn trang” tiểu muội muội có thích không?

Viên Viên đỏ mặt lên chưa kịp trả lời thì đột nhiên từ phía trước có một tràng cười rú lên nghe rất ghê tai. Âm thanh này chỉ cách cự ly chừng hai mươi trượng nên Viên Viên hạ giọng nói nhỏ :

- Đại ca ca mới khen nơi đây là yên tĩnh thật không đáng rồi đó.

Tiểu Phi Thố cười gượng trả lời :

- Đại ca đã quyết thì cứ làm nhưng đổi tên là “Nhiệt Náo sơn trang” cho hợp thời hơn.

Viên Viên không giỡn đùa nữa, nàng nghiêm mặt nói nhỏ :

- Núi cao rừng rậm mà có người tắt nhiên không phải tầm thường, chúng ta đi vòng cho rồi.

Tiểu Phi Thố vừa gạt đầu thì sau tiếng cười là một giọng nói âm trầm khác vọng tới :

- Ta cũng như mi đều tham lam “Thanh Hoa bí lục” cả có gì đáng cười đâu nào.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên đều biến sắc mặt, cả hai nhìn nhau gạt đầu ra hiệu rồi nín thở nhích gần tới chỗ vừa phát ra tiếng nói cười đó. May mắn gần đó có một con suối nhỏ chảy róc rách nên che lấp bớt tiếng động đi, do vậy cả hai êm thấm đến gần rồi phục xuống một bụi rậm vạch lá nhìn ra. Thoạt đầu Tiểu Phi Thố chẳng nhìn thấy gì cả vì mùi thơm da thịt cùng với sự đụng chạm nho nhỏ giữa hai người khiến chàng choáng váng đầu óc giống như đang bị say rượu vậy. Điều này không thể trách cứ gì được chàng, từ nhỏ đến nay có bao giờ đã biết tới mùi vị nữ nhân quyến rũ như thế nào đâu, ngay cả thời gian đi chung với Viên Viên cũng không bao giờ táo tợn nằm sát bên nhau như thế này.

Tiểu Phi Thố cứ mơ màng hoài, bỗng nhiên đỉnh đầu đau điếng một cái mới giật mình trấn tĩnh lại được.

Thì ra Viên Viên liếc mắt gạt đầu mấy lần mà diện mạo của chàng cứ trơ ra như mặt hồn khiến nàng chột hiều ra mới nhẹ nhàng thò tay gõ vào đầu chàng một cái. Tiểu Phi Thố nhìn đôi mắt nàng thấy có vẻ hờn giận vô cùng thì hoảng hốt chuyển nhãn mục ra hướng khác. Tiểu Phi Thố muốn che lấp cái ngượng ngùng của mình nên thò tay khẽ vạch lá nhìn ra, thốt nhiên giật mình một cái.

Trên khoảng đất trống cạnh con suối có hai nhân vật đang đứng đối diện, một người thoạt nhìn đã có ấn tượng ngay. Đầu tóc, râu và lông mày, lông mi đều bạc trắng phau, ngay cả đến làn da cũng trắng bệch như bị bạch tạng vậy. Người kia diện mạo ngược hẳn lại, cái gì cũng đen thui, đến cả quần áo cũng vậy duy chỉ có dải lụa thắt ngang lưng là màu đỏ mà thôi. Hắc nhân vật này cao lớn như hộ pháp, thậm chí nét mặt còn ghê gớm hơn các hình tượng hộ pháp đặt trong các chùa chiền nữa.

Hắc nhân vật bỗng nhiên lại cười rú lên, ở gần Tiểu Phi Thố mới nhận biết âm thanh cười của hắn như ma kêu quỷ khóc vậy. Dứt tiếng cười hắc nhân vật mới ồm ồm nói :

- Ta cười là cười chính ta và ngươi, mấy lần ra tay mà “Thanh Hoa bí lục” vẫn ở đâu đâu. Tình trạng này kéo dài chừng vài năm nữa thì xuống mồ mà tìm.

Bạch lão nhân gầm mặt trả lời :

- Cái đó là do ở số trời, nếu ta không có mối thù với Đồng Tử chân nhân thì cũng chẳng cần “Thanh Hoa bí lục” để làm gì, “Ngân Hỏa thần chương” của ta hiện tại trên giang hồ còn ai chống lại, thừa xứng đáng gọi là bá chủ thần chương rồi.

Hắc nhân vật lại cười lạnh lùng một hồi mới nói lớn :

- Bạch Phát Hỏa Thần người càng ngày càng kiêu ngạo thực biết vậy trước kia ta chẳng nhúng tay vào máu với người làm gì.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên đều giật mình đánh thót một cái vì Bạch Phát Hỏa Thần đã khét tiếng trên giang hồ võ lâm mấy chục năm qua, tên này có khi tà có khi chính, hành động thay đổi không biết sao mà lường được.

Cả hai đã kinh hoàng lại càng kinh hoàng hơn vì câu nói tiếp theo của Bạch Phát Hỏa Thần :

- Chẳng lẽ bàn tay của Âm Sát Ma Quân chưa nhúng tay vào máu bao giờ ư? Người giả nhân giả nghĩa tu hành từ bao giờ thế?

Âm Sát Ma Quân tức giận quát lớn :

- Tính ra tuổi tác vai vế người còn kém ta một bậc mà mở miệng ăn nói lại hỗn láo như vậy thì kiêu ngạo quá đáng ta phê bình chẳng sai chút nào.

Bạch Phát Hỏa Thần cười khanh khách một hồi :

- Đã là người của giang hồ thì võ công ai cao siêu thì người ấy có danh vọng hơn, tính toán tuổi tác làm gì cho buồn cười. Chẳng hạn như Phương Ngọc Điềm nhỏ hơn ta cả mấy chục tuổi mà làm Minh chủ võ lâm thì sao nào?

Âm Sát Ma Quân trầm giọng trả lời :

- Cái bọn gọi là bạch đạo chính nhân quân tử võ công chẳng ra cái gì nên mới tôn xưng hấn lên chứ nếu gặp ta thì chỉ cần mười chiêu “Đại Phong Tam Tử chưởng” cũng đủ đưa hồn hấn về chín suối rồi.

Bạch Phát Hỏa Thần giả vờ trở mặt ra kêu lớn :

- Ủa? “Đại Phong Tam Tử chưởng” của người ghê gớm đến thế sao? Như vậy người chửi xéo ta rồi còn gì?

Âm Sát Ma Quân ngăn người ra văng tục liền :

- Ta chửi xéo người làm cái chó gì?

Bạch Phát Hỏa Thần trầm giọng nói :

- Người cho rằng chỉ cần mười chiêu “Đại Phong Tam Tử chưởng” đã hạ thủ được Phương Ngọc Điềm, trong khi đó có lần ta giao đấu với hấn gần hai trăm chiêu mà không phân biệt thắng bại thì chẳng chửi xéo và khinh thị ta thì còn là gì nữa?

Âm Sát Ma Quân cười xằng sặc, âm thanh lần này còn ghê rợn hơn, cả một khoảng lớn cây lá cũng bị rung động theo thì đủ biết công lực của hấn cực kỳ thâm hậu. Nếu so sánh với “Tu La Tán Hoa thần công” của Tiểu Diện Hoạt Phạt thì còn cao hơn một chút về hỏa hầu khiến cho sắc Phi Thố và Viên Viên kinh hãi đến biến cả sắc mặt lại, Âm Sát Ma Quân nói với Bạch Phát Hỏa Thần :

- Thì ra “Ngân Hoa thần chưởng” của người chẳng làm gì được người ta nên mới đồ giận lên đầu ta, chi bằng người quay về Tuy Viễn và đổi tên rằng “Bạch Phát lão vô dụng” cho rồi, hiện tại ở Lũng Tây tới Cam Túc xuất hiện rất nhiều cao thủ ngang tài với Phương Ngọc Điềm thì “Vô Dụng chưởng” của người còn chỗ nào dương danh được nữa?

Lần này Bạch Phát Hỏa Thần không nén tức giận được nữa, lão ta quát lớn :

- Được rồi để xem “Vô Dụng chưởng” của ta với “Đại Phong Tam Tử chưởng” của người hơn kém thế nào.

Vừa dứt lời lão đã đánh ra một chiêu “Vũ Hỏa Minh Minh” chiêu thức này không cường mạnh và tỏa ra bốn phía chủ ý bức bách Âm Sát Ma Quân phải chống đỡ trực diện.

Âm Sát Ma Quân cũng tức giận quát trả :

- Muốn xem thì đừng có hối tiếc đấy.

Hắn hơi rùn người xuống tả chưởng bảo vệ ngực còn hữu chưởng đánh ra chiêu “Phi Phong Xuất Tái” phạm vi cũng rộng lớn để ngăn chặn chưởng lực của đối phương và phát ra âm thanh vi vu giống như đàn ong đang bay qua vậy. Hai chưởng chạm nhau “bùng” một cái rất mạnh, âm thanh chưa dứt hấn thì Bạch Phát Hỏa Thần đã nghiêng người tà tà đánh xéo một chưởng rất ảo diệu, chiêu này tên gọi “Hỏa Chiếu Ngân Hà” ngược với chiêu “Vũ Hỏa Minh Minh” là tập trung chưởng phong thành một luồng hơi nóng kinh người, có phạm vi chỉ nhỏ bằng cái bát nên xuyên qua kinh khí đối phương mà công kích. Âm Sát Ma Quân không ngờ Bạch Phát Hỏa Thần lại ra tay ác độc như vậy nên quát lên :

- Dù sao cũng có chút giao tình sao người tàn tạt lương tâm còn hơn con chó...

Âm Sát Ma Quân không kịp nói trọn câu đã phải nghiêng người dùng pháp thủ “Tá lực đả lực”, chân khí âm hàn của hấn xoay nửa vòng đầy chéch chưởng lực của Bạch Phát Hỏa Thần đi.

“Bộp” một tiếng rất trầm, cường lực của Bạch Phát Hỏa Thần đã đánh xéo xuống đất tảng đá nhỏ ở ngay đó vỡ tan thành đùng mảnh liền, cây cỏ xung quanh cũng bị hơi nóng làm cho cháy sém luôn thật kinh khủng vô cùng.

Bạch Phát Hỏa Thần đắc ý vênh mặt lên hỏi :

- Người không dám đối chưởng với “Vô Dụng chưởng” của ta thì chưởng của người đổi tên là gì nào?

Âm Sát Ma Quân ngăm ngăm nổi ác tính lên, hấn gần giọng nghe cứ như là ma kêu vậy :

- “Ngân Hỏa thần chưởng” đã đạt đến mức “Lư hỏa thuần thanh” rồi thảo nào mà người kiêu ngạo vô cùng, chỉ tiếc là người biết mình không biết người, chẳng lẽ trong năm năm qua ta chỉ ngồi chơi thôi sao?

Bạch Phát Hỏa Thần cười khẩy :

- Có mười năm nữa thì chưởng “Ong đất” của người căn bản vẫn vậy mà thôi.

Âm Sát Ma Quân tức quá, râu tóc đều dựng ngược và không thèm nói nữa, hấn hít mấy hơi chân khí lập tức quần áo bị căng phồng lên như cái trống liền. Bạch Phát Hỏa Thần không dám ý y cũng nín hơi vận chuyển chân khí đi mấy vòng, hai tay án ngữ trước ngực từ từ đỏ hồng lên, mỗi lúc mỗi đậm màu, chứng tỏ “Ngân Hỏa thần chưởng” của hắn đã vận dụng tới mức tối đa rồi. Hiện tại chỉ bốn mắt trông lên nhìn nhau mà sát khí đã bao trùm mấy trượng vuông rồi. Âm Sát Ma Quân chậm chậm bước tới mấy tấc, Bạch Phát Hỏa Thần cũng bắt chước bước tới mấy bước.

Hai lão này lập lại mấy lần như thế chỉ còn cách nhau chừng năm thước mới đồng loạt quát lớn.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên chẳng còn nhận kịp ra chiêu thế ra sao, chỉ còn nghe âm thanh vang lên như sét đánh khiến cho màng nhĩ đau nhói một cái, nếu đứng gần thì có thể bị điếc luôn không chừng. Sau tiếng nổ thì trời đất mịt mù, đất cát và đá nhỏ bắn tung khắp tứ phía như ma rào, đồng thời hơi nóng tỏa ra đến tận chỗ núp của Tiểu Phi Thố và Viên Viên. Khói bụi xoáy quện có đến nửa khắc mới tan hết.

Âm Sát Ma Quân và Bạch Hỏa Thần vẫn còn đứng nguyên vị trí cũ, nhưng cả hai đều bị lún xuống đất mấy phân, thoáng trông thì đều nhau, thật ra Âm Sát Ma Quân bị lún sâu hơn nửa phân, cự ly này quá nhỏ nên Tiểu Phi Thố và Viên Viên ở xa nên không thể nhận ra được.

Sở dĩ cả hai ma vương, lão quỷ này cứ đứng ngăn người ra là vì tên nào cũng kinh ngạc cả. Tên nào cũng tự cho mình trong năm năm qua cũng tiến triển vượt bậc, bây giờ mới ngã ngựa ra là nước trôi thì bèo cũng trôi. Bạch Phát Hỏa Thần nhìn chăm chú một hồi mới lên tiếng :

- Như thế cũng đủ để phân định cao thấp rồi, người còn chê bai “Ngân Hỏa thần chưởng” được nữa không?

Âm Sát Ma Quân sầm mặt lại quát luôn :

- Người nói thế có ý cho là ta thấp kém hơn ư?

Bạch Phát Hỏa Thần cười lật trả lời :

- Cao hay thấp thì tùy người nhận định, chẳng lẽ là một cao nhân Ma Quân như người mà hồ đồ đến mức không nhìn ra vết chân sao?

Âm Sát Ma Quân giật mình cúi xuống quan sát một lúc rồi lên giọng tức giận nói :

- Đây là do phần đất chỗ ta đứng mềm hơn một chút, người không thể vin vào đấy mà chế nhạo được.

Âm Sát Ma Quân rảo bước về phía Tiểu Phi Thố và Viên Viên ẩn núp chừng năm trượng thì dừng lại ngoắc Bạch Phát Hỏa Thần :

- Người lên đây chúng ta giao thủ một chưởng nữa, lần này sẽ phân định rõ ràng hơn.

Bạch Phát Hỏa Thần nghe ngang bước tới :

- Mười chưởng ta cũng chẳng ngại nữa là một chưởng nhưng ta phải giao ước trước, đã phân định cao thấp rồi thôi đây nhé, người muốn sanh tử thì để khi nào bọn Thiên Trúc và Tây Vực trở về hết hẵng hay.

Âm Sát Ma Quân gật đầu ưng thuận rồi bắt đầu vận công lên thật đầy đủ vì tuy đây chỉ là một chiêu nhưng quan trọng về danh dự vô cùng. Giống như lần trước cả hai tên ma vương nhất loạt quát lớn một tiếng trực tiếp đối chưởng liền.

“Ầm” âm thanh lần này còn kinh khủng hơn, gia dĩ lại còn ở gần nên Tiểu Phi Thố và Viên Viên choáng váng cả mặt mũi chẳng còn hồn vía nào cả. May mà hai người biết trước đã lấy tay bịt tai lại rồi, nếu không thì rất tai hại cho thính lực. Hơi nóng của “Ngân Hỏa thần chưởng” cộng với “Chưởng kinh âm nhu” li ti như đầu mũi kim của “Đại Phong Tam Tử chưởng” tạt vào lùm cây khiến cho Tiểu Phi Thố và Viên Viên vừa đau đớn vừa nóng bỏng cả da mặt liền. Ngay cả bụi cây cũng bị dư lực làm sạt cả nửa bên phía trước lộ hẳn hai cái chòm đầu ra, hai người vội vàng lùi lại nửa thước, may mắn lúc đó bụi cát còn bay mù mịt nên hai tên ma vương không phát hiện ra được.

Do việc hấp tấp tránh né này mà Tiểu Phi Thố và Viên Viên không kịp nhìn kỹ kết quả ra sao, chỉ thấy Âm Sát Ma Quân rú lên một tràng rền rợn còn hơn ma kêu quỷ gào; âm thanh từ từ xa hẳn với tốc độ rất

nhANH. Tiếp theo tiếng rú của hắN là tiếng cười đắc thắng của Bạch Phát Hỏa Thần, tiếng cười này cũng từ từ nhỏ dần, chứng tỏ hắN đã đi luôn.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên chưa hết kinh hoảng, nằm im thêm ít giây phút nữa cho chắc chắn hai tên ma vương lão quỷ đi xa mới lồm cồm chui ra. Tiểu Phi Thố vừa phủi quần áo vừa chặc lưỡi than thở :

- Võ công và nội lực hai tên này cao siêu vô cùng, võ lâm giang hồ khó mà tránh được một trường máu đổ thịt rơi.

Viên Viên lại có cái suy nghĩ riêng của nữ nhân, chi li hơn là nghĩ đến đại thể.

Nàng trầm ngâm một lúc mới chậm chậm lên tiếng :

- Tiểu muội muội nghe hai tên ma vương này bàn tán về “Thanh Hoa bí lục” không chừng cũng có dính dáng tới cái chết của song thân đại ca ca và luôn ca với phụ thân tiểu muội muội nữa.

Tiểu Phi Thố kinh hãi, ngăn người ra nói :

- Nếu tiểu muội muội ức đoán đúng thì việc tầm thù trả hận của chúng ta càng thêm gay go vô cùng.

Viễn cảnh khó khăn khiến cho Viên Viên rung rung nước mắt, nàng thở dài não ruột :

- Gia phụ chỉ vì “Cốt Đả Bác Đồ” tức “Thanh Hoa bí lục” mà thiệt mạng oan uổng giá như có nó trong tay thì chả sợ gì bọn ma vương, quỷ sứ này nữa.

Tiểu Phi Thố sáng hắN mắt lên cười hi hi nói :

- Người khác lao tâm khổ tứ mà chẳng sao tìm ra “Thanh Hoa bí lục” đại ca ca đây pháp thuật thông thần chỉ giơ tay ra là có liền. Được rồi, chúng ta cứ đến Đôn Hoàng huyện gặp gỡ Tiểu Diện Hoạt Phạt đã, sau đó rảnh rỗi thời giờ đại ca ca sẽ truyền “Thanh Hoa bí lục” cho tiểu muội muội liền.

Viên Viên hờn giận, bĩu môi trả lời :

- Nếu đại ca ca có “Thanh Hoa bí lục” thì tại sao phải chui rúc bụi cây một cách khổ sở như thế.

Tiểu Phi Thố đỏ mặt lên nhưng lại cười nhiều hơn :

- Chẳng qua đại ca ca thích thú việc... ư nên mới chui vào đây thôi.

Viên Viên dậm chân một cái quay người bỏ đi liền, lưng ong uyển chuyển nhm ây khôi cực kỳ xinh đẹp.

Tiểu Phi Thố vội vàng tung người lên chặn đầu rồi cúi đầu tạ lỗi :

- Đại ca ca nói chơi một chút, tiểu muội muội bớt giận đi. Thực tình đại ca ca có biết “Thanh Hoa bí lục” thật đấy.

Viên Viên tròn tròn đôi mắt lên, thấy thái độ của Tiểu Phi Thố rất nghiêm trang không phải đùa giỡn bậy bạ cho nên nàng tin tưởng liền. Viên Viên hỏi luôn :

- Nếu đại ca ca nói thực thì trời sắp xếp ngẫu nhiên kỳ lạ không sao tưởng tượng ra được. Đại ca ca thu thập “Thanh Hoa bí lục” trong trường hợp nào vậy?

Tiểu Phi Thố không dấu giếm nên kể hết sự việc chàng ngẫu nhiên ra tay cướp đoạt ra sao, tình cờ lại làm đổ chung trà ra sao. Viên Viên cảm khái thở dài nói :

- Trời đất đã dụng công khéo léo như vậy chứng tỏ đang giúp chúng ta trả được mối gia thù đấy.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện cho đến khi đến Cam Túc mới thôi không nhắc tới nữa. Vì thời gian đã chiều nên chưa thể đi đến Đôn Hoàng huyện được, cả hai người tìm một khách điểm để nghỉ ngơi.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên đang ngồi ăn uống thì bỗng nhiên bùm miệng cười, thì ra có một đám khách giang hồ vừa bước vào, quần áo tả tơi, râu tóc cháy sém rất nham nhở, có người vừa bị phỏng vừa đen thui cả mặt mày. Tiểu Phi Thố khẽ nói :

- Tiểu muội muội đừng có cười lớn, mấy vị này mặc quần áo trắng hình như là thuộc phái Tuyết Sơn đấy.

Viên Viên bùm miệng nhìn kỹ, quả nhiên thấp thoáng ở dưới góc áo người nào cũng thêu một ngọn núi nho nhỏ, đây chính là biểu tượng của Tuyết Sơn kiếm phái.

Tất cả sáu nhân vật này vừa tả tơi vừa buồn cười, chẳng có trường kiếm võ khí gì cả, hình như mới trải qua một cuộc tháo chạy kinh hoàng nào đó. Một trung niên hán tử, râu bị cháy hết một nửa tròng mắt nhìn quanh một vòng mới chịu ngồi xuống. Thái độ hậm hực hết sức. HắN đập bàn rầm rầm mấy cái quát lớn :

- Chủ quán đâu, sao còn chưa mang rượu ra.

Với thái độ hung hăng như vậy, tất nhiên chủ quán phải mau chẵn mang rượu ra liền. Bọn này chẳng nói chẳng rằng, chộp ngay bình rượu chuyển tay nhau uống ừng ực luôn, hình như bao nhiêu uất ức phải có rượu mới dần xuống được vậy. Qua được vài tuần trung niên hán tử này hậm hực nói to :

- Con mẹ nó, mới xuất sơn đã gặp ngay ác ma thực là xui xẻo vô cùng.

Một tên trẻ hơn, có lẽ cũng tuần tú lắm nhưng hiện tại mặt mày nham nhở trông rất tức cười vội đỡ lời liền :

- Nhị sư ca không nên buồn phiền, chúng ta uống xong thì mau mau sửa soạn chải gỡ lại kéo sư phụ và đại sư ca đến thì bêu mặt không biết sao mà kể.

Tên nhị sư ca vừa gật đầu thì bỗng nhiên vắng vắng từ trên không có tiếng chim ưng kêu “cột cột” mấy tiếng, âm thanh này rất nhỏ nhưng bọn Tuyết Sơn phái đều nghe rõ. Tên nhị sư ca biến sắc nói như than :

- Người vừa nhắc là sư phụ đã đến rồi đó!

Ngoài cửa thấp thoáng bóng trắng, có hai người bệ vệ bước vào, đi trước là một lão nhân thân quang loang loáng, hết sức uy mãnh mặc dù tuổi đã khoảng sáu bảy chục, râu tóc đều bạc phơ hết. Cứ theo lời nói của bọn Tuyết Sơn phái thì nhân vật đi sau chắc là đại sư ca, đại hán này thần thái uy nghiêm chẳng khác lão nhân chút nào.

Vừa bước vào cửa, lão nhân kêu “ủa” một tiếng rồi sầm mặt lại liền, tên đại sư ca vội bước đến trước quát hỏi :

- Bọn người làm cái gì thế này?

Sáu tên đệ tử Tuyết Sơn phái tới tấp chạy ra quỳ thụp xuống đất, chưa dám trả lời.

Lão nhân phất tay một cái ra ý thông thả đã, tên đại sư ca liền kéo ghế cho sư phụ ngồi xuống, xong xuôi chính mình mới ngồi xuống theo. Hắn nghiêm giọng nói :

- Đại sư phụ sai phái bọn người đi trước để sửa soạn nơi ăn chốn ở, nguyên nhân tại sao lại bị người ta đánh toi tả như vậy thì trình bày đi.

Bọn đệ tử “vâng dạ” chưa kịp nói thì lão nhân đã trầm giọng hỏi, âm thanh ông ta sang sảng như chuông vậy :

- Có phải Bạch Phát Hòa Thân công không?

Tên nhị sư ca ngẩng đầu lên ngơ ngác trả lời :

- Đệ tử thật tình không biết danh tính địch thủ nhưng lão già này râu tóc bạc trắng, cả làn da cũng vậy, cứ như bị bạch tạng thì chắc là lão nhân gia thần thông đã ước đoán đúng là hắn vậy.

Tên đại sư ca đập bàn quát lớn :

- Bị địch thủ đánh cho tả toại như thế mà vẫn chưa biết danh tính hắn ra sao thì vừa hồ đồ vừa nhục nhã, bọn mi làm bề mặt Tuyết Sơn phái mất rồi.

Lão nhân xua tay, âm thanh có vẻ hòa hoãn hơn :

- Mạc Phi Gia, con không nên nóng nảy như vậy, nếu quả thật bọn này chạm phải Bạch Phát Hòa Thân thì không thể trách cứ được, nói thẳng thắn đến ngay sư phụ cũng chưa chắc thắng nổi hắn nữa huống gì bọn này.

Tên nhị sư ca mừng rỡ đập đầu mấy cái hô lớn :

- Đại sư phụ anh minh rộng lượng như trời biển, bọn đệ tử thật ngu muội, chẳng biết suy xét cao thấp nên mới mang cái nhục vào thân.

Lão nhân xua tay một cái, Mạc đại ca hiểu ý liền quát bảo :

- Bọn người đi vào trong sửa soạn lại đi, đã xấu xa mà không biết hổ thẹn còn ngồi uống rượu được nữa, dương dương cái mặt không sợ người ta cười cho thú vị mũi ư.

Bọn này liền tới tấp vái tạ rồi lui vào trong khách điểm để rửa mặt, chải đầu liền.

Viên Viên hỏi nhỏ Tiểu Phi Thố :

- Lão nhân này sáng suốt và uy nghiêm đấy, chỉ tiếc rằng bọn đệ tử còn non kém mà thôi. Tiểu muội có nghe gia gia nhắc tới Chuông môn Tuyết Sơn phái tên là Hà Chu Tước, chắc là lão nhân này rồi.

Tiểu Phi Thố gật đầu cũng hạ giọng nói nhỏ :

- Đúng đấy, trước kia ông ta có một thời nổi danh là Tuyết Sơn thần kiếm đấy.

Chẳng qua Tuyết Sơn ở xa quá nên ít khi qua lại Trung Nguyên, chẳng mấy người biết được danh hiệu này.

Hai người trò chuyện thật nhỏ mà hình như Hà Chu Tước vẫn nghe được loáng thoáng cho nên ông ta liếc mắt nhìn một cái. Vừa lúc ấy bọn đệ tử đã sửa soạn đầu tóc xong xuôi lục đục kéo ra, năm tên kia ngồi qua một bàn khác, chỉ có mình tên nhị sư ca vái chào sư phụ và đại sư ca một cái rồi ngồi chung bàn, bắt đầu kể lại sự cố vừa qua. Thì ra tên này họ Lý tên Trường Cát, cũng có chút danh vọng ngoài biên ải nên mới tự xưng ngoại hiệu Hàn Phong Cửu Kiếm, hắn dẫn đầu năm tên đệ tử đi trước, chỉ còn cách Cam Túc mấy dặm thì gặp Bạch Phát Hòa Thân. Đứng ra hai bên chẳng biết mặt nhau nói chỉ tới thù oán, chỉ vì Bạch Phát Hòa Thân đang bức bách một tiểu cô nương rất xinh đẹp phải đi theo hắn cho nên Lý Trường Cát nổi lòng nghĩa hiệp đứng ra bênh vực. Rốt cuộc Bạch Phát Hòa Thân vẫn kèm chế được giai nhân mà bọn Lý Trường Cát lại bị “Ngân Hỏa thần Chuông” của hắn đánh cho thất điên bát đảo. Lão ma thần này cũng không có ý tàn sát chứ nếu không dễ gì bọn đệ tử Tuyết Sơn phái còn sống sót trở về?

Hà chương môn nghe xong gật đầu an ủi :

- Bọn người có tâm địa nghĩa hiệp như vậy, có thua thiệt cũng vẫn đáng khen.

Qua kia uống chút rượu giải lao đi, việc này cứ để sự phụ tính toán mới được, bọn người nếu có gặp lại tên ma thần này thì tránh né chứ đừng nóng nảy mà mất mạng với hắn đó.

Đại sư ca họ Mạc bỗng hỏi thêm :

- Bọn người có biết tiểu cô nương này là ai không? Người trong võ lâm hay tiểu thư khuê các bị lỡ đường?

Lý Trường Cát đỏ mặt lên trả lời :

- Cái này.... đệ đệ không có thời gian để hỏi han, loáng thoáng hình như tiểu cô nương này họ Phương và sử dụng cây nhuễn tiên rất ảo diệu, chắc cũng là danh gia vọng tộc chứ không tầm thường đâu.

Mạc Phi Gia và Hà chương môn trầm ngâm, đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên có tiếng kêu “ủa” rất lớn, rồi Tiểu Phi Thố chạy sang vái chào ba người rồi mới hỏi Lý Trường Cát :

- Tại hạ chen vào chuyện riêng của các vị không nên không phải thật nhưng vừa rồi mới nghe Lý huynh đài nói tới cô nương họ Phương sử dụng nhuễn tiên chẳng hay có thể diễn tả diện mạo được không?

Lý Trường Cát đâu có dám nói thật lúc đó mình vừa gặp tiểu giai nhân đã say mê như điên cuồng rồi, vì vậy từng nét ngọc mày ngài đều nhớ rõ như in. Hắn ấp úng tả lại diện mạo, quả nhiên đó chính là Phương Tiểu Nga chứ không sai. Tiểu Phi Thố kinh hãi, mặt trắng bệch ra than dài :

- Chẳng hiểu Phương cô nương lại đụng chạm với tên ác thần này làm chi, trời ơi, Phùng quân gia tại sao lại chẳng đi theo mới xảy ra nông nỗi thế này.

Mạc Phi Gia tròn mắt lên quát hỏi :

- Tiểu tử hiếu sắc mới nghe nhắc đến nữ nhân quen biết đã than thở om xòm rồi. Trước mặt đại sư phụ mà người chẳng nề nang gì cả sao?

Tiểu Phi Thố vừa nóng nảy như lửa đốt, vừa quá quýnh quáng nên tức giận nói ngay :

- Người hủ lậu biết gì mà phê bình, tiểu cô nương đó là ái nữ của Phương minh chủ võ lâm đó, đến ngay lão nhân gia đây mà gặp cũng phải ra tay tương trợ liền.

Mạc Phi Gia và Hà chương môn đều giật mình một cái, toan hỏi thêm thì Tiểu Phi Thố đã quay lưng trở về bàn rồi.

Chàng ngồi phịch xuống ghế cứ thở dài hoài. Viên Viên ôn nhu lên tiếng an ủi :

- Việc này dù có thân tình đến mấy đại ca ca cũng không đáng nổi đầu, chúng ta chỉ còn một phương pháp truyền tin tức đến tai Phương minh chủ để ông ta đối phó mà thôi.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó trả lời :

- Tiểu muội muội bàn rất sáng suốt nhưng đại ca ca nóng ruột hết sức. Chúng ta ngày mai đến Cam Túc thiên viện hội kiến Tiểu Diện Hoạt Phật xong tiện đường lên mạn Bắc để dò la luôn, tiểu muội muội thấy có được không?

Viên Viên gật gật đầu, liếc mắt nhìn Tiểu Phi Thố một cái có vẻ chế giễu rồi hỏi :

- Đại ca ca quan tâm đến tiểu giai nhân quá nhỉ?

Tiểu Phi Thố đỏ bừng mặt lên vội đính chính ngay :

- Không phải đại ca ca có tà ý đâu, chẳng qua trước kia có thâm ý hỗ trợ cho Phương cô nương ra mặt điều tra vụ việc Dương Bích sơn trang, từ đó ngấm ngầm phanh ra mạch mối việc Hàn Thương tiêu cực luôn.

Viên Viên nghe nói Phương Tiểu Nga vì Dương Bích sơn trang phải xuất môn thì không còn đồ kỵ nữa nhưng bản tính nữ nhân thì đôi sao được, nàng còn cố nói thêm một câu :

- Đại ca ca có tà ý hay không thì tiểu muội làm sao biết được, vả lại người ta đẹp đẽ như thiên tiên, nam nhân nào mà tránh được tà ý?...

Hồi 08 : Phát hiện cừu nhân

Trúc Lâm thiền viện đúng với tên gọi của nó, nằm giữa một rừng trúc bao la bát ngát cực kỳ u nhã và thanh tịnh. Tiểu Phi Thổ chỉ cần hỏi thăm một người dân thường là đã được chỉ dẫn rất tường tận, chứng tỏ ngôi thiền viện này rất nổi tiếng. Người nông dân này còn trợn mắt lên nói khẽ :

- Công tử đến đó du ngoạn thì thích thú lắm, tiểu nhân còn nghe nói có khi tiên nữ hoặc thần thánh hạ trần ghé thăm hoài, nếu gặp được thì may mắn không sao kể xiết được.

Tiểu Phi Thổ mỉm cười cảm tạ rồi cùng Viên Viên đi thẳng đến đó, trong lòng thầm nghĩ :

“Bên cạnh ta đây là tiên nữ giáng trần rồi, giả như ta đừng bị tật nguyên thì cũng làm thần thánh luôn cho đủ đôi”.

Cả hai đi xuyên rừng trúc mây dậm mới thấy mái đồ của Trúc Lâm thiền viện lấp ló nổi bật giữa màu xanh cây lá. Thiền viện này qui mô nhưng kiến trúc hết sức tinh vi và trang nhã, mặt trước ngoài bốn chữ Trúc Lâm thiền viện bằng cổ tự thật to chỉ có hai câu đối ngắn chạm khắc hai bên thôi, Tiểu Phi Thổ lẩm nhẩm đọc :

Trúc Lâm vô nhân kính An thiền chế độc long.

Có nghĩa là :

“Rừng trúc thăm thẳm không có lối để người qua lại đâu, muốn chế ngự con rồng dữ thì phải thiền tâm cho thật yên ổn”.

Tiểu Phi Thổ gật gù thường ngoạn, bất giác nổi thi hứng ngâm nga mấy câu thơ :

“Văn đạo thần tiên bất khả tiếp. Tâm tùy điệp trúc cộng du du”.

(Nghe nói có thần tiên mà không sao gặp được, lòng ta man mác theo lá trúc mênh mông).

Chàng vừa ngâm dứt thì một âm thanh ôn hòa vang lên :

- Thần tiên chỉ là mơ tưởng hão huyền, nhị vị có nhã hứng cao tâm như thế cũng chẳng khác chi thần tiên rồi vậy.

Từ trong thiền viện bước ra một lão tăng ăn mặc rất đơn giản nhưng thần thái vô cùng tiên phong đạo cốt.

Tiểu Phi Thổ cúi đầu chào rồi mỉm cười nói :

- Cao tăng cứ chế giễu hoài, thật ra dù có là kẻ ác mà đã đến nơi đây thì cũng biến đổi tâm tính ngay, quả “An thiền chế độc lòng” là ý chỉ như vậy phải không?

Lão tăng cười nhẹ, gật gật cái đầu khen ngợi :

- Tiểu thí chủ mắt sáng tâm trong, thật là viện ngọc quý trong thiên hạ, bản tăng là Ngọc Phong Tử, trụ trì thiền viện, chẳng hay nhị vị thí chủ du ngoạn chôn am thiền hay là còn có ý thỉnh giáo gì không?

Tiểu Phi Thổ gật đầu cười trả lời :

- Tiểu bối là Tiểu Phi Thổ có cái hẹn với Tiểu Diện Hoạt Phật ở đây, chẳng biết ông ta đã đến đây chưa vậy thôi.

Ngọc Phong Tử nhướn mắt lên kêu “ủa” một cái :

- Thì ra là tiểu thí chủ, Tiểu Diện lão huynh có cho bản tăng biết việc này rồi, tuy nhiên...

Tiểu Phi Thổ nhíu mày hỏi luôn :

- Đại sư bỏ lửng câu nói. Chắc có gì trở ngại lắm phải không?

Ngọc Phong Tử lắc đầu cười nhẹ rồi nói :

- Trở ngại thì không, có điều Tiểu Diện lão huynh hôm nay mắc bận một chút, tiểu thí chủ có thể để ngày mai được không?

Tiểu Phi Thổ nhíu mày băn khoăn :

- Đúng ra một hai ngày cũng chẳng sao nhưng quả thật tiểu bối ruột gan đang rối bời chỉ mong hội kiến ngay, mong rằng đại sư nhắc cho một câu thử xem sao.

Ngọc Phong Tử suy nghĩ một chút rồi nói :

- Thôi được, nhị vị thí chủ chờ bản tăng giây lát, hiện tại Tiểu Diện lão huynh đang ở nội phòng nhưng lại có khách, bản tăng sẽ vào hộ ý thử xem.

Ngọc Phong Tử xoay mình trở vào rồi, Viên Viên mới khe khẽ lên tiếng :

- Tiểu muội muội cho rằng vị khách của Tiểu Diện Hoạt Phật thân phận rất lớn lao cho nên Ngọc Phong Tử đại sư mới phân vân như thế.

Tiểu Phi Thổ gật đầu công nhận, cả hai chẳng phải chờ đợi lâu lắm, chỉ thoáng một cái Ngọc Phong Tử đã phấp phới đi ra. Ông ta cười vui vẻ nói :

- Bản tăng thật có lỗi với thí chủ lắm, không ngờ thí chủ lại được Tiểu Diện lão huynh rất trọng vọng như thế. Thật ra Tiểu Diện lão huynh đang tiếp chuyện với Phương minh chủ, vậy mà khi nói tới thí chủ liền

vui mừng rồi rít lên liền. Bàn tăng xin mời nhị vị vào trong thiền viện, Tiểu Diện lão huynh đang sốt ruột chờ đợi đấy.

Tiểu Phi Thố và Viên Viên không ngờ Phương Ngọc Điềm Minh chủ lại hiện diện nơi đây nên đều sững sốt vô cùng. Viên Viên đã hai lần gặp gỡ ông ta, thì không nói làm chi, nàng hồ hững liếc Tiểu Phi Thố nói móc luôn :

- Đang nôn nao thì gặp được nhạc gia liền, đại ca ca có duyên lắm đấy.

Tiểu Phi Thố nhăn mặt chẳng biết đối đáp ra sao, chàng “hừm hừm” trong cổ họng rồi cầm đầu đi theo Ngọc Phong Tử. Viên Viên cũng rảo bước theo sau, thật ra trong lòng nàng chẳng có ghen tuông chút nào bởi vì nam nhân có năm thê bảy thiếp cũng là sự thường nhưng nữ tính bản chất thích thú việc trêu chọc nên gặp việc thì nói chơi vậy thôi.

Cả hai đi xuyên qua Phật đường đến gian hậu điện phía sau thì đã thấy hai người đang ngồi nói chuyện. Tiểu Diện Hoạt Phật vui vẻ khiến cho nét mặt của ông ta càng thêm hoạt kê vô cùng, ông ta đứng dậy cầm hai tay Tiểu Phi Thố rất thân mật :

- Tiểu tử còn nhớ ước hẹn thật tốt quá, người tiện dịp này ra mắt Phương minh chủ luôn đi.

Tiểu Phi Thố xoay mình cúi đầu chào Phương Ngọc Điềm :

- Tiểu bối vẫn nghe danh Phương minh chủ, hôm nay mới được diện kiến thực là vinh hạnh vô cùng.

Tiểu Phi Thố chỉ liếc mắt một cái đã thầm khen trong lòng, quả nhiên Phương Ngọc Điềm chỉ cần nhìn diện mạo bên ngoài thôi là đã có uy thế xứng đáng với danh xưng Minh chủ võ lâm rồi. Ông ta mặt vuông chữ điền, da dẻ hồng hào và lưỡng quyền nhô lên cao khiến cho đôi nhãn quang càng thêm lóng lánh khiếp người.

Phương Ngọc Điềm đã gặp gỡ Viên Viên nên chỉ gật đầu một cái mà thôi, riêng Tiểu Phi Thố thì đã được Tiểu Diện Hoạt Phật trọng vọng tất nhiên ông ta cũng phải nể nang đôi chút. Phương Ngọc Điềm trầm giọng trả lời :

- Tiểu tử phong thái khác người thật, người đừng khách sáo làm chi, ngồi xuống đây cùng nhau uống trà đàm đạo luôn đi.

Tiểu Phi Thố ngó lời cảm tạ rồi chột hỏi :

- Tiểu bối đã có gặp gỡ lệnh ái và Phùng quân gia rồi, hiện tại việc lệnh ái bị Bạch Phát Hỏa Thần bắt giữ khiến trong lòng không sao yên tâm được.

Phương Ngọc Điềm thần thái vẫn bình tĩnh trả lời :

- Tiểu tử cứ khoan tâm, việc này chúng ta đã biết rồi.

Tiểu Diện Hoạt Phật kéo Tiểu Phi Thố ngồi xuống, vừa cười vừa nói :

- Ở Chung Nam sơn vì người mà người ta phải đánh nhau Với Hắc Phiến lão quỷ, bây giờ người muốn trả lễ chứ gì? Không được đâu, người mà thò mặt ra là vong mạng với Bạch Phát Hỏa Ma Thần đấy. Việc này ta và Phương huynh đây vừa bàn bạc xong xuôi rồi, người cứ yên tâm đi.

Tiểu Phi Thố vẫn chưa được yên tâm, nét mặt cứ nhăn nhó hoài khiến Tiểu Diện Hoạt Phật phải nói thêm :

- Ngày hôm qua Bạch Phát Hỏa Thần có nhắn lời đính ước với Phương huynh đây canh ba đêm nay sẽ gặp nhau thương thảo ở phía Nam Ngọc Môn quan. Đã có ta và Ngọc đại sư thì người còn băn khoăn gì nữa?

Tiểu Phi Thố giật mình lo sợ, vội kể lại việc mình và Viên Viên chứng kiến “Ngân Hỏa thần chương” uy lực khiếp người ra sao, đến Âm Sát Ma Quân cũng phải bỏ chạy luôn cho cả ba vị cùng nghe, vẫn lạc quan cười nói :

- Người đề cao “Ngân Hỏa thần công” quá, chẳng lẽ “Tu La Tán Hoa chương” của ta lại kém hơn sao, thêm vào “Lục Hợp Tương Thôi chương” của Phương huynh đây thì Bạch Phát Hỏa Thần chống lại thế nào được?

Phương Ngọc Điềm lắc đầu, thái độ có vẻ trầm ngâm chứ không lạc quan như Tiểu Diện Hoạt Phật, ông ta trầm giọng nói :

- Đúng ra việc này Tiểu Diện Hoạt Phật huynh không nên tiết lộ sớm như thế, cuộc diện theo ý Phương mỗ thật chưa biết ngã ngũ ra sao. Thứ nhất Bạch Phát Hỏa Thần chỉ muốn trao đổi riêng với Phương mỗ thì bất cứ ai ra tay cũng không tiện chút nào. Thứ hai Bạch Phát Hỏa Thần nắm giữ tiểu nữ trong tay, dù chúng ta đánh chết y cũng là vô ích mà thôi. Cuộc ước hẹn tối nay Phương mỗ mong rằng Tiểu Diện Hoạt Phật huynh và Ngọc Phong huynh đứng ngoài ngấm ngầm hỗ trợ mà thôi, bắt đắc dĩ lắm mới nên ra tay.

Tiểu Phi Thố thấy Phương Ngọc Điềm gạt mình ra ngoài thì cười tủm tỉm chẳng nói gì cả nhưng Viên Viên hiểu sự chen vào hỏi liền :

- Tuy là việc riêng nhưng tiểu nữ cho rằng nó có liên quan đến đại sự võ lâm, có khi cả đến gia phụ nữa, do đó tiểu nữ và Tiểu Phi Thố đại ca âm thầm quan sát có được không?

Phương Ngọc Điềm lắc đầu trả lời :

- Việc này cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là lạc đi hướng khác ngay, Tư Mã cô nương không nên tham dự là hơn.

Viên Viên toan cãi lại thì Tiểu Phi Thố lấy chân bấm nhẹ một cái, cảm giác đụng chạm này làm nàng đỏ bừng mặt lên, hai mắt lườm một cái ra vẻ hờn giận rất dễ thương rồi không nói gì nữa. Phương Ngọc Điềm lại tưởng Viên Viên đỏ mặt vì tự ái nên tăng lời nói qua chuyện khác rồi cáo từ đi nghỉ dưỡng thân, chủ ý cho Tiểu Diện Hoạt Phật và Tiểu Phi Thố nói chuyện thông thả hơn.

Ba người đi bách bộ trong rừng trúc, chờ cho Tiểu Diện Hoạt Phật hỏi han thỏa mãn, Tiểu Phi Thố mới chột hỏi :

- Lão Phật gia so sánh “Tu La Tán Hoa chương” với “Thanh Hoa bí lục” thì cái nào cao siêu hơn?

Tiểu Diện Hoạt Phật ngạc nhiên trả lời :

- Đương nhiên “Thanh Hoa bí lục” phải cao siêu hơn nhiều, tiểu tử biết không, ta được A Lạp thiền viện sai phái sang Trung Nguyên chỉ vì pho chân kinh này đây, trước kia ta không dám tiết lộ nhưng bây giờ Tô Giả Giả Hoạt Phật đã công khai nói rõ “Tiểu Như Lai chân kinh” với “Cốt Đả Bác Đô chân kinh” chính là “Thanh Hoa bí lục” thì ta mới dám nói ra. Ủa? Người có ý gì vậy?

Tiểu Phi Thố thông thả kể lại thân thế, tên tuổi của mình cho Tiểu Diện Hoạt Phật nghe, sau đó mới lần lượt kể đến các kỳ duyên ra sao, nhất nhất chẳng giấu giếm một chút nào. Tiểu Diện Hoạt Phật thay đổi nét mặt luôn luôn, khi cười, khi nhăn nhó chứng tỏ tâm tư ông ta xáo trộn cực độ. Đến khi Tiểu Phi Thố dứt lời ông ta mới thở dài một cái :

- Phật duyên đưa đẩy pho chân kinh này về tay Thiếu Lâm tự và người Trung Nguyên mất rồi. Hiện tại đã trễ thời gian, ngay sáng mai bản Phật gia phải trình bày toàn bộ sự việc này lên Tôn Giả Hoạt Phật để rút về Thiên Trúc thôi. Đã là lòng trời thì không nên khiên cưỡng tranh đoạt làm chi.

Tuy Tiểu Diện Hoạt Phật nói rất thẳng thắn nhưng trong lời nói vẫn bao hàm ý xót xa vì A Lạp thiền viện mất bao nhiêu công phu mà rốt cuộc chỉ là công cốc mà thôi, kể từ đây trở đi võ học Trung Nguyên thêm lừng lầy, Thiên Trúc chắc chắn không dám bước vào khoe khoang gì được nữa.

Tiểu Phi Thố nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật cười tủm tỉm nói :

- Thí dụ như tiểu bối luyện tập thành công “Thanh Hoa bí lục” thì vừa là Trung Nguyên cao thủ vừa là đệ tử của A Lạp thiền viện, thậm chí quản lý luôn Đại Như Cáp Tự thì còn phân biệt Trung Nguyên, Thiên Trúc hay Tây Vực thế nào được nữa?

Tiểu Diện Hoạt Phật ngoài võ công ra Phật pháp cũng rất tinh tiến, chỉ một lời nó đã hốt nhiên đại ngộ. Ông ta nhảy cẫng lên như trẻ nít, vừa múa may vừa cười khanh khách :

- Phải đó, phải đó. Nguyên thủy là sự hợp nhất võ học của ba nước, bây giờ người thu thập lại thành một thì còn phân biệt cái gì nữa? Hăng hà sa số Phật cũng chỉ là một mà thôi, muôn vạn tinh hoa võ học cũng chỉ là một như Phật vậy. Tiểu tử tương lai còn cao hơn cả bọn Hoạt Phật chúng ta đây!

Tiểu Diện Hoạt Phật đầm ngực, bút tóc nóng này hết sức bởi vì không sao chạy đi trình bày với Tôn Giả Hoạt Phật ngay được.

Tiểu Phi Thố liền ngỏ ý :

- Đã có Ngọc Phong Tử đại sư ở đây hợp với Phương minh chủ thì còn e sợ ai nữa, lão Phật gia chẳng cần nhúng tay vào cũng đâu vào đó hết, và lại việc này có liên quan tới họ Âu Trường thì tiểu bối sẽ thay mặt lão Phật Gia ngấm ngấm theo dõi và thu xếp cho.

Tiểu Diện Hoạt Phật như được giải đúng chỗ ngứa, xoay mình chạy đi và hô lớn :

- Được rồi, được rồi Thiên Trúc bắt chiến, tự nhiên hai người cứ lấy danh nghĩa A Lạp thiền viện hay là truyền nhân “Thanh Hoa bí lục” ra mà hành động.

Đột nhiên Tiểu Diện Hoạt Phật dừng chân rất gấp, ông ta ghẹo đầu ngẫm nghĩ một lúc mới nói :

- Bản Phật gia thấy thái độ của Phương minh chủ không coi trọng tiểu tử tí nào, bản Phật gia trước khi đi phải nói cho hắn biết rõ việc này cùng với thân thể của người để hắn đừng coi khinh thị nữa mới được.

Tiểu Phi Thố lắc đầu cười hi hi :

- Lão Phật gia chẳng nên mất công làm gì, cứ để Phương minh chủ ghét bỏ tiểu bối càng đỡ bị người ta nhần nhó đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phật ngó người ra chẳng hiểu gì cả, nhưng Tiểu Phi Thố đã nói vậy thì ông ta cũng gật đầu nghe theo. Chỉ nghe “Vù” một tiếng, bóng thấp thoáng xuyên qua xuyên lại trong màu xanh đậm lạt của rừng trúc, Tiểu Diện Hoạt Phật đã nhanh chân đi mất luôn.

Viên Viên cúi đầu nói nhỏ nhỏ :

- Đại ca ca có yêu thích Phương cô nương cũng được, tiểu muội có nhớ gì đâu, chẳng qua là trêu chọc đại ca ca một chút vậy thôi.

Tiểu Phi Thố đã biết tính tình Viên Viên rất cương quyết thể mà trong tình trường lại tỏ ra ôn nhu, nhìn nhin thì cảm động vô cùng, chẳng vội đính chính :

- Tiểu muội muội hiểu lầm mất rồi, đại ca ca cũng nói đùa cho vui vậy thôi, chủ ý muốn tự mình tìm ra manh mối và tự mình ra tay trừng trị thủ phạm chứ nếu Phương minh chủ biết được tất nhiên ông ta sẽ xen vào ngay. Từ nay trở đi việc gì cũng vậy nhất nhất phải cảm thông nhau mới được.

Viên Viên ngược đôi thu thủy lên nhìn Tiểu Phi Thố gật đầu, cả hai say mê nhìn nhau, môi cười mắt sáng và cùng thâm nghĩ :

“Vĩnh viễn chúng ta sẽ cảm thông như một vậy!”

Đến một khắc sau Viên Viên mới khẽ hỏi :

- Lúc này đại ca ca ngăn cản tiểu muội, như vậy việc đêm nay tính sao?

Tiểu Phi Thố giật mình ra khỏi trạng thái mơ mộng, chàng trả lời :

- Tiểu Diện Hoạt Phạt đã đi rồi, chúng ta cũng chẳng cần quay về Trúc Lâm thiền viện nữa. Hiện tại đã trưa lắm rồi, đại ca ca và tiểu muội lên đường đi thẳng đến Ngọc Môn quan trước rồi tiện sơn quán nào thì ăn uống thực no nê cho đến giờ hội là phục sẵn để xem Phương minh chủ đối phó ra sao.

Cả hai sóng vai nhau nhắm hướng Ngọc Môn quan đang trình liên. Qua khỏi rừng trúc phong cảnh bắt đầu thay đổi, cây cối thưa thớt chỉ toàn là núi đá dựng đứng rất hiểm trở và hùng vĩ. Phải đến gần một tiếng sau, hai người mới thấy có một sơn điểm nghèo nàn dựng cheo leo cạnh vách đá. Nơi đây thực ra chỉ là cái chòi tranh của một gia đình tiều phu, bán rượu để kiếm thêm nên thức ăn rất đạm bạc. Trong khi ăn uống Tiểu Phi Thố dặn dò Viên Viên :

- Cuộc hội ngộ tối nay rất hung hiểm, toàn là cao thủ, ác ma, tiểu muội muội tuyệt đối đừng vọng động gì cả, nếu có sự cố thất lạc chúng ta cứ lấy Trúc Lâm thiền viện làm địa điểm hội ngộ lại sau.

Viên Viên ưng thuận nhưng bĩu môi nói :

- Đã có tiểu anh hùng gồm thân võ học ba nước bảo vệ tiểu muội muội còn sợ hãi hay vọng động làm gì nữa?!....

Tiểu Phi Thố cả cười, chàng cũng vui vẻ trả lời :

- Tiểu anh hùng đại ca ca không dám lạm xưng chứ khinh công có thể chấp luôn cao thủ ba nước cũng không sao đuổi kịp, cái tên Đại Phi Thố rất xứng đáng vậy.

Hai người đùa giỡn với nhau một hồi nữa mới rời sơn quán đi tìm một chỗ khuất nẻo để hành công vận lực. Đến giờ Tuất mới thông thả đi đến địa điểm hẹn ước của Phương Ngọc Diễm và Bạch Phát Hỏa Thần. Đêm nay là mười hai nên trăng sáng vừa phải rất tiện cho việc quan sát, Tiểu Phi Thố Viên Viên nằm phục sau một mỏm đá, phía trên có tàn cây che dầy rất kín đáo. Nơi đây có thể nhìn rất rõ khoảng đất trống trước mặt nên Tiểu Phi Thố khoan tâm nhắm mắt, dưỡng thần. Chưa tới giờ Tý, Tiểu Phi Thố và Viên Viên đã nghe giữa đêm trường tĩnh mịch có tiếng tà áo loạt xoạt, sương đêm nơi rừng núi ngoài biên tái lạnh lùng hơn bất cứ nơi nào cho nên dù đã là cao thủ võ lâm, nội lực đầy đủ mà khi di hành cũng phải mặc thêm áo trường bào, tiếng loạt soạt càng lúc càng nghe rõ. Tiểu Phi Thố bị che khuất hai bên nên không trông người nhưng cứ theo thể gió cũng có thể nhận thực được là có hai người đang đi tới. Thốt nhiên âm thanh trầm trầm khẽ vang lên :

- Đại sư lên mỏm đá phía trước kia đi, nơi đó cao ráo rất tiện cho việc ra tay yểm trợ.

Sau tiếng nói là tiếng tà áo lay động, quả nhiên Phương Ngọc Diễm và Ngọc Phong Tử đã tới trước rồi. Tiểu Phi Thố không phải chờ đợi lâu, Ngọc Phong Tử vừa tung mình đi thì Phương Ngọc Diễm đã chậm rãi đi vào tầm mắt của chàng và Viên Viên, ông ta đứng giữa khoảng đất trống ngẩng đầu nhìn trăng để ước lượng thời gian xong xuôi mới bắt động chờ đợi. Gọi là bất động chỉ là người chứ tà áo trường bào cứ lay động hoài, chẳng biết vì rét hay vì gió núi quá mạnh.

Trời gian chờ đợi rất âm thầm nhưng may mắn chẳng lâu la gì, trước khi có âm thanh đã phảng phất sát khí, rồi sau đó mới có tiếng cười nhỏ nhỏ vọng lại. Âm thanh cười này tuy nhỏ nhưng vang dội khắp núi đá nghe như muôn ngàn tiếng vậy. Phương Ngọc Diễm cười nhạt nói :

- Có gì đáng cười đâu nào?...

Chớp mắt, sau câu nói đã có một người đáp một cái hạ thân xuống trước mặt Phương Ngọc Diễm, dưới ánh trăng toàn bộ râu tóc da thịt đều trắng như mỡ, chẳng phải Bạch Phát Hỏa Thần thì còn ai vào đây nữa, hẳn ngưng cười trả lời :

- Hai lần gặp nhau không phân thắng bại, lần này ta cảm thấy sẽ chắc thắng nên mới hứng thú đấy chứ.

Phương Ngọc Diễm vẫn cười nhạt :

- Người nghĩ rằng đem con tin ra áp lực để thủ thắng là thích thú lắm sao?

Bạch Phát Hòa Thần tức giận gằn giọng :

- Người nói gì thế, việc nào ra việc ấy chứ, sau khi chúng ta thỏa thuận nhau xong rồi mới tính đến chuyện tỉ thí võ công. Điều này ta phải nói trước, trong khi tỉ thí, bất cứ ai được ra tay ám trợ thì người đó coi như thua luôn, người có dám phát thệ không?

Phương Ngọc Diễm giật thót mình một cái, không ngờ Bạch Phát Hòa Thần khôn ngoan như vậy. Có lẽ hẳn thừa biết đối phương thế mạnh, người quen biết nhiều nên mới đặt điều kiện giao ước.

Tình thế này Phương Ngọc Diễm không dám đáp ứng có khác chỉ tự thú là mình có đem theo người ám trợ, do đó ông ta gật đầu một cái.

Bạch Phát Hòa Thần lắc đầu nói :

- Nếu đã ưng thuận thì phải nói thành lời ta mới tin được.

Phương Ngọc Diễm tức giận quát lớn :

- Ta có phải phường mèo chuột như ma đạo các ngươi đâu, một lời đã thốt thì tứ mã nan truy, không bao giờ có việc nói rồi lại ăn lời.

Bạch Phát Hòa Thần cười ha hả, chẳng tỏ vẻ tức giận gì cả.

Phương Ngọc Diễm lại nói tiếp :

- Việc tỉ thí để sau, bây giờ ngươi cho biết chủ ý đêm nay đi.

Bạch Phát Hòa Thần gật đầu rồi hỏi :

- Người đã minh bạch chuyện lệnh ái nằm trong tay ta chứ?

Phương Ngọc Diễm chỉ gật đầu để cho Bạch Phát Hòa Thần nói tiếp.

- Giữa hai chúng ta tuy là cừu địch nhưng dù sao cũng có chút thân phận không bức bách nhau quá, ta chỉ yêu cầu một điều duy nhất nếu ngươi ưng thuận là lập tức cung kính đưa lệnh ái về nhà ngay.

Phương Ngọc Diễm rung mình một cái chẳng biết vì sao, ông ta chậm rãi nói từng tiếng :

- Đã hơn chục năm nay ta mang danh Minh chủ võ lâm, hành động nào cũng đều cân nhắc kỹ lưỡng vì sợ di hại cho toàn thể giang hồ. Ta làm việc không phụ lòng ai và mọi người đều kính nể, do đó điều kiện ngươi đưa ra phải hợp với chánh nghĩa võ lâm giang hồ thì ta mới ưng thuận được.

Tiểu Phi Thố thầm khâm phục Phương Ngọc Diễm quả là xứng đáng với chức Minh chủ, cử chỉ, lời nói đều đường hoàng và oai phong vô cùng. Viên Viên ghé sát tai chàng nói thật nhỏ :

- Nhạc gia đại ca ca cứng cỏi...

Nàng chưa nói hết câu đã thè lưỡi ra trêu tức Tiểu Phi Thố. Chàng toan trả lời đừng có quấy nhiễu nữa thì đột nhiên vểnh tai lên nghe ngóng khiến cho Viên Viên cụt hứng cũng vận hết thính lực lên xem sao. Có tiếng loạt xoạt rất nhỏ lướt qua chỗ hai người đang ẩn núp rồi di chuyển một khoảng chừng năm sáu trượng mới im bặt.

Tiểu Phi Thố nhẹ nhàng xoay người rồi ló đầu lại xem, quả nhiên có một người vận toàn đồ đen nằm phục phía sau một tảng đá nhỏ, cũng đồng thời nhìn ra hiện trường.

Trong bóng tối, lại bận quần áo đen nên Tiểu Phi Thố đành chịu không sao phát hiện ra hẳn là ai, giá như vô tình thì đến cả thân hình của hẳn cũng rất khó bị phát hiện.

Tiểu Phi Thố thầm so sánh khinh công của nhân vật này tương đương với Phương Ngọc Diễm, cả hai cùng kém hơn Bạch Phát Hòa Thần một chút, còn đối với chàng thì lại kém hơn nữa. Do đó Tiểu Phi Thố yên tâm quay trở lại treo dõi câu chuyện của Phương Ngọc Diễm với Bạch Phát Hòa Thần. Hai người im lặng suy nghĩ một lúc lâu.

Bạch Phát Hòa Thần mới trầm giọng lên tiếng :

- Ta thật tình không biết chánh nghĩa võ lâm là cái quái gì, suy nghĩ đến nhức cả đầu óc, chỉ bằng nói thẳng ra rồi ngươi toan tính ra sao thì ra.

Hắn hắng giọng nói chậm rãi từng tiếng :

- Điều kiện này rất đơn giản, ngươi vẫn đi lại giả như đang điều tra nhưng thật ra bỏ phở đừng quan tâm đến vụ Tư Mã Công nữa là xong thôi.

Lời nói tuy đơn giản nhưng có mấy người giật mình liền, Phương Ngọc Diễm giật mình vì kinh ngạc nhiều hơn, còn Tư Mã Viên Viên giật mình và tức giận vô cùng. Nàng toan nhóm người dậy, Tiểu Phi Thố phải nắm tay nàng nói nhỏ :

- Đại ca ca đừng vọng động mà.

Hai người to nhỏ với nhau đâu có ngờ rằng nhân vật áo đen kia cũng giật mình, thậm chí hấn còn “hừm” lên nho nhỏ nữa. Trong khi đó Phương Ngọc Điềm nhăn tít đôi lông mày để suy nghĩ tìm hiểu tại sao Bạch Phát Hỏa Thần lại yêu cầu lạ lùng như thế.

Đột nhiên ông ta la to :

- Chính người chủ xử trong vụ sát hại Tư Mã huynh đệ?

Thấy Bạch Phát Hỏa Thần chỉ cười ruồi, không xác nhận cũng không chối cãi, Phương Ngọc Điềm lại quát tiếp :

- Dù người hay là ai đi nữa, ta cũng không thể đáp ứng điều kiện này, đây chính là đại thể vô lâm, nghĩa khí giang hồ nếu không phan phui ra được thì còn thể diện Minh chủ thể nào nữa?

Bạch Phát Hỏa Thần cười tạnh lòng trả lời :

- Thế còn vụ Hàn Thương tiêu cục không phải nghĩa khí giang hồ sao, người lờ đi chẳng thêm nói tới mà có ai bắt bẻ đâu?

Lần này tới lượt Tiểu Phi Thố giật mình, quái lạ hơn nữa là nhân vật áo đen cũng giật mình, thật chưa hiểu ra sao.

Phương Ngọc Điềm nghiêm trang nói :

- Người làm sao biết được lòng ta, vụ việc Hàn Thương tiêu cục đến tai ta quá chậm, lại trùng thời gian đang luyện “Lục Hợp Phương Thôi chương”, đến khi ta xuất trang thì đã mất hết dấu vết, phân toàn gia chết hết nên không ai biết một tí gì cả.

Bạch Phát Hỏa Thần cười xằng sắc một hồi lắc đầu, thở dài có vẻ chán nản lắm, mãi sau mới chịu nói :

- Hỡi ôi, thế mà cũng muốn mặt tự vinh vang mình là Minh chủ, thật nhục nhã và thiếu cận vô cùng.

Phương Ngọc Điềm tức giận nói :

- Tại sao người mắng chửi ta vô lý như vậy. Bỏ qua chuyện đưa con ngõ nghịch, ta với người phải đánh nhau vài trăm hiệp rồi sẽ nói chuyện sau.

Bạch Phát Hỏa Thần xua tay nói :

- Đừng vội bằng hữu, ta đã nói cái gì thì phải có nguyên nhân chứ. Thật ra cũng là vô tình ta mới biết được nỗi đau khổ của Âm Sát Ma Quân mà thôi.

Phương Ngọc Điềm ngơ ngác hỏi :

- Chung Ly Nhậm Âm Sát Ma Quân giết người không gớm tay tội ác ngập đầu mà cũng có đau khổ nữa ư?

Bạch Phát Hỏa Thần cười khè khè đáp :

- Hấn mới đau khổ vài tháng nay thôi. Chẳng qua là cái hôm tập kích Hàn Thương tiêu cục hấn có đánh cho tiểu tử con trai Âu Trường Sanh một chưởng văng ra ngoài hoa viên. Tên Ma Quân này ngu ngốc và kiêu ngạo lắm, hấn tưởng đâu thằng nhỏ đã chết nên mới bỏ đi ngay. Sau đó tính ngộ trở lại thì chẳng thấy xác nó đâu cả, hình như có ai ngấm ngấm mang đi rồi thì phải. Câu chuyện chìm dần vào quên lãng nhưng Âm Sát Ma Quân không được yên tâm vẫn thỉnh thoảng âm thầm đi lại giang hồ để dò xét. Lần này hấn tính toán tuổi tác, diện mạo thì nghi ngờ một tiểu tử ngoại hiệu Tiểu Phi Thố, mười phần chắc chín nên mới xuất đầu lộ diện chủ ý diệt trừ tận gốc. Ta nói người hồ đồ, thiếu cận là vì vậy, chẳng đúng sao?!....

Trúng khi Phương Ngọc Điềm chờ người ra vì quá sức kinh ngạc thì Tiểu Phi Thố run người lên nước mắt tự nhiên trào ra và miệng lầm bầm nho nhỏ :

- Quả nhiên Hoàng thiên trì độ vong linh gia gia má má linh thiêng xúi đẩy cho ta tìm được thủ phạm rồi đây.

Viên Viên nắm lấy tay Tiểu Phi Thố ôn nhu an ủi :

- Âu Trường đại ca, đại ca ca thực may mắn hơn tiểu muội muội, nhưng từ đây trở đi phải coi chừng tên Âm Sát Ma Quân hăm hại đây.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố nghe âm thanh từ phía nhân vật áo đen ầm núp vọng lại nho nhỏ :

- Con mẹ nó, tên Bạch Mao Thử này phản bội mất rồi!

Tiếp theo câu chửi đó là tiếng sột soạt, thì ra hấn đang len lén đi ngược trở lại, rời xa hiện trường.

Tiểu Phi Thố nhú mày suy nghĩ, hốt nhiên chàng la lên :

- Âm Sát Ma Quân!

Viên Viên giật bắn cả người, nằng nặc đầu óc ra nhớ lại cái âm thanh này hôm nào, nằng cũng la theo :

- Đúng hấn rồi, đại ca ca đuổi theo mau tìm xem hấn ta lẫn trốn nơi đâu, chúng ta sẽ mời mấy vị đi diệt trừ mới được.

Hai người bàng hoàng nên âm thanh lọt cả vào tai Phương Ngọc Điềm và Bạch Phát Hỏa Thần. Phương Ngọc Điềm sững người ra kinh ngạc trong khi Bạch Phát Hỏa Thần lại cười khề khề rồi nói luôn :

- Ta đã đề phòng người mang theo trợ thủ nhưng không ngờ bọn này ngu ngốc đến mức cứ nói chuyện oang oang như thế.

Phương Ngọc Điềm tức giận ông ta nói với Bạch Phát Hỏa Thần rất ngắn gọn “không phải thế đâu” rồi quay người vận nội lực lên nói lớn :

- Các vị hiện thân ra đi, đừng làm trò mèo chuột mang tiếng xấu cho lão phu như thế.

Tiểu Phi Thố thấy tình hình vô ý đã để bại lộ liền nói nhanh với Viên Viên :

- Cứ theo lời trao đổi vừa rồi, đại ca ca chắc đến sáu phần Bạch Phát Hỏa Thần là thủ phạm sát hại gia gia tiểu muội. Bây giờ tiểu muội cứ xông ra đi, khép tội hấn bừa đi, dù sao cũng có Phương minh chủ ở đó, hấn không dám diệt khẩu được đâu.

Viên Viên lo lắng hỏi lại :

- Tiểu muội muội nhất nhất nghe theo, còn đại ca ca định đuổi theo Âm Sát Ma Quân ư?

Tiểu Phi Thố chưa kịp trả lời thì phía ngoài Phương Ngọc Điềm lại lớn tiếng hô to :

- Lão phu đếm đến ba mà quý vị không xuất hiện thì bắt phải dùng vũ lực đây.

Bạch Phát Hỏa Thần cười hi hi khen mót :

- Phương minh chủ đạo diễn vở tuồng tài ba thật.

Phương Ngọc Điềm tức giận đến tái xanh cả diện mạo, ông ta không thèm đôi co với Bạch Phát Hỏa Thần, lẳng lặng hô to :

- Một...

Tiểu Phi Thố dấy tay Viên Viên một cái và nói :

- Tiểu muội muội cứ ra đi, đừng lo gì cho đại ca ca hết.

Phương Ngọc Điềm vừa đếm tới ba thì Viên Viên đã vừa vận tung mình ra khỏi chỗ ẩn nấp. Nàng còn đang lơ lửng trên không đã quai tay rút soạt Tử Ngọc kiếm ra, ánh trắng phản chiếu lấp lánh ánh tử quang trông rất kinh người.

Vừa hạ thân Viên Viên đã quát lớn :

- Ác tặc Bạch Phát Hỏa Thần, người chính là thủ phạm hạ sát gia gia ta, hôm nay phải đền tội dưới thanh kiếm này.

Phương Ngọc Điềm trợn mắt lên vừa kêu nho nhỏ :

- Thì ra Tử Mã cô nương, còn vị kia chắc là tiểu tử tên gì... à Tiểu Phi Thố phải không? Hấn đâu rồi?

Nghe đến tên Tiểu Phi Thố, Bạch Phát Hỏa Thần lăm bằm, tự mắng mình :

- Hồng rồi! Tên tiểu quỷ này đã nghe lén được câu chuyện, ta thật là sơ hở và ngu ngốc quá chừng.

Viên Viên chĩa thẳng mũi Tử Ngọc kiếm vào Bạch Phát Hỏa Thần, miệng trả lời Phương Ngọc Điềm

- Âu Trường đại ca đuổi theo Âm Sát Ma Quân rồi.

Phương Ngọc Điềm lại một phen sững sốt hỏi luôn :

- Ủa, Âu Trường đại ca là sao? Sao lại có Âm Sát Ma Quân ở đây?...

Viên Viên nói vắn tắt vài câu cho Phương Ngọc Điềm cùng biết, mắt không hề rời Bạch Phát Hỏa Thần.

Hấn ta đâu thèm đề ý đến tiểu cô nương vô danh này, trong lòng còn bận rộn bao nhiêu ý nghĩ :

“Thì ra tiểu tử con trai của Âu Trường Sanh còn sống thật, chẳng hiểu sao Âm Sát Ma Quân lại biết nơi ước hẹn này mà rình mò? Đương nhiên hấn ta sẽ thù oán mình nói lộ ra việc Hấn Thương tiêu cực, thế nào cũng phanh phui việc ngày trước ra thôi, trời ơi bây giờ phải tính toán sao đây?”.

Bạch Phát Hỏa Thần không có thời gian nghĩ ngợi nhiều hơn nữa, Tử Ngọc kiếm chớp ánh tía lên đã xuất chiêu “Ba Lãng Nhất Vọng” đâm tới cổ họng hấn rồi.

Hồi 09 : Tàn Chi Tuyệt Thủ

Cùng một lúc với Viên Viên, Tiểu Phi Thố cũng tung mình lên nhắm hướng Âm Sát Ma Quân đuổi theo. Chàng vận dụng khinh công tới mức tột đỉnh, thân hình lướt trên các mỏm đá như chim bay mặc cho gió núi lạnh buốt quất vào mặt mũi. Cũng may là hôm nay có trăng sáng mờ mờ nên độ chùng một khắc đã thấp thoáng thấy Âm Sát Ma Quân nhảy nhót phía trước.

Tiểu Phi Thố cả mừng hít một hơi chân khí vọt nhanh một cái người đã lướt thêm năm trượng liền, đây là thân pháp “Bạch Hồ Thiêu Lương” chỉ dùng khi nguy cấp hoặc vội vã, nó rất tiện dụng tuy rằng hơi hao tổn chân khí một chút. Tiểu Phi Thố chủ ý cũng muốn theo dõi Âm Sát Ma Quân để xem hắn ẩn trú nơi nào, từ từ sẽ tính kế trừ diệt ngờ đâu tai mắt của hắn linh mẫn vô cùng, chàng vừa dùng thân pháp Bạch Hồ Thiêu Lương khiến cho vạt áo kêu hơi lớn hơn một chút là hắn đã giật mình ngoái đầu lại nên có muốn tránh né cũng không kịp nữa.

Tiểu Phi Thố đâm liều, chàng thò tay rút chiếc khăn lụa ra, vừa chạy vừa cấp tốc bịt mặt lại và cứ đương nhiên đuổi theo, chẳng úy kỵ gì nữa. Thật ra trên đời âm Sát Ma Quân vừa hung dữ vừa kiêu ngạo, sở dĩ vừa rồi không muốn ra mặt với Bạch Phát Hỏa Thần là vì vướng mắc lời ước hẹn hôm nào bên bờ suối. Hắn đã thua Bạch Phát Hỏa Thần nửa thức thì mặt mũi nào ló mặt ra để tên này chê cười nữa. Hiện tại Âm Sát Ma Quân thấy có người đuổi theo mình thì lập tức vận khí về Đan Điền, dùng chân lại liền, hân ung dung đứng chờ Tiểu Phi Thố đến gần mới âm trầm lên tiếng hỏi :

- Các hạ theo đuổi mỗ có gì chỉ giáo?

Tiểu Phi Thố thở ra một hơi rồi dừng bước trước mặt âm Sát Ma Quân chừng một trượng, với khoảng cách này thừa đủ cho chàng tránh né hoặc thoát thân nếu hắn cố ý ra tay.

Tiểu Phi Thố cười nhạt trả lời :

- Chỉ giáo thì không giám, tại hạ muốn thỉnh giáo mấy điều.

Âm sát Ma Quân lạnh lùng nói :

- Không quen không biết, giấu giếm diện mạo không phải là ý tốt đẹp, rất tiếc hôm nay Chung mỗ thiếu nhũ húng không thể bồi tiếp được.

Tiểu Phi Thố nhìn thấu tâm tư của Âm Sát Ma Quân, biết rằng hắn đang hỗn loạn trong lòng, chỉ muốn được yên thân suy nghĩ nên vội hỏi luôn.

- Tại hạ chỉ thỉnh giáo một câu mà thôi, trong vụ tập kích Hàn Dương tiêu cục có ba người, ngoài các hạ ra hai người kia danh tính là gì? Ai chủ xử vậy thôi.

Âm Sát Ma Quân biến sắc mặt gần giọng thành những âm thanh khàn khàn nghe rất ghê rợn :

- Người là ai mà muốn dò hỏi hiểu sự? Ít ra cũng phải có thân phận thì ta mới có thể đáp ứng được.

Nói câu này nghe thì tầm thường nhưng thực sự hết sức khôn khéo, đã chẳng trả lời điều gì mà còn có ý bức bách đối phương phải tiết lộ danh tính, thân phận của mình ra.

Tiểu Phi Thố xoay chuyển đầu óc, trả lời luôn :

- Tại hạ ở Thiên Ngọc trang như thế đã đủ tư cách chưa?

Âm Sát Ma Quân lấp loáng hàn quang lắc đầu mấy cái :

- Phương Ngọc Diễm còn bận rộn tiếp đãi Bạch Phát Hỏa Thần làm gì có thời giờ sai phái thuộc hạ đuổi theo như vậy?

Đã lỡ bịa chuyện thì bịa luôn, Tiểu Phi Thố cười khẩy nói :

- Trong lúc các hạ ẩn mình sau tảng đá, tại hạ đã được lệnh Phương minh chủ theo dõi rồi, nếu muốn hạ sát các hạ thì chỉ cần trở tay một cái là xong.

Âm Sát Ma Quân giật bắn người lên tự nghĩ trong lòng “Nguy hiểm thực, tên này nói cũng có lý đôi chút” nhưng hắn vẫn chưa hết nghi ngờ, trầm giọng hỏi thêm :

- Dễ dàng như vậy sao ngươi lại không ra tay liền đi? Ngươi mà giết được Âm Sát Ma Quân thì lập tức nổi tiếng không biết bao nhiêu mà kể đây.

Tiểu Phi Thố lắc đầu đánh thêm một đòn tâm lý nữa :

- Phương minh chủ trung thực, công minh vô cùng, đã dặn tại hạ chưa chắc chắn thì không được ra tay giết người bậy bạ. Lúc đó các hạ đã thốt ra câu “Con mẹ nó, tên Bạch Mao thủ này phản bội mất rồi” và lập tức bỏ chạy phải không?

Âm sát Ma Quân thấy đối phương nhắc đúng từng câu từng chữ thì giật bắn người lên, kinh hoàng vô cùng, quả nhiên tên này ở gần mình như thế thì hạ sát dễ dàng như trở bàn tay thật, hắn không sao chối cãi được, chỉ gật đầu xác nhận mà thôi.

Tiểu Phi Thố lại lạnh lùng nói tiếp :

- Như thế trong vụ Hàn Thương tiêu cục có cả Bạch Phát Hỏa Thần, tính cả các hạ nữa là hai còn lại một người nữa là ai, các hạ cũng nên nói ra đi. Phương minh chủ chỉ cần biết người chủ xử mà thôi. Hình như Âm Sát Ma Quân đã lâm vào thế khó xử, hấn cứ đảo mắt loạn xạ không trả lời Tiểu Phi Thố mà lại ngấm ngấm vận chân khí vào Đan Điền làm cho chiếc trường bào hơi phồng lên một chút. Tiểu Phi Thố cũng hơi kinh hãi biết rằng Âm Sát Ma Quân cùng đường sẽ quyết tâm hạ thủ để diệt khẩu nên chàng giả vờ cười nhạt nói thẳng ra liền :

- Các hạ không trả lời, toan tính giết người để diệt khẩu chứ gì? Cái môn “Đại Phong Tam Tử chương” còn thua “Ngân Hỏa thần chương” của Bạch Phát Hỏa Thần thì chẳng làm gì tại hạ được đâu.

Âm Sát Ma Quân rùng mình một cái kêu lên :

- Người là ma quỷ hay sao mà cái gì cũng biết hết như vậy? Nếu là người thì xưng danh tính ra đi.

Thật ra Âm Sát Ma Quân tàn ác nổi tiếng đương nhiên đâu phải kẻ nhát gan nhưng hấn thấy đối phương hiểu rõ hành vi của hấn từng li từng tí thì tâm thần bị chấn động rất mạnh, gia dĩ Tiểu Phi Thố đứng bất động cánh tay phải buông xuôi, giữa cánh núi rừng thăm thẳm gió lạnh căm căm thì càng làm tăng cường cho nền Âm Sát Ma Quân mới kinh hoàng như vậy. Tiểu Phi Thố lại lấy giọng rùng rợn nói :

- Ta không phải là người, chính là hồn oan Âu Trường Sanh xuất hiện đòi nợ máu năm nào đây!

Âm Sát Ma Quân gào lên một tiếng khủng khiếp, song chương như trời long đất lở đầy tới liền. Tiểu Phi Thố vận dụng thân pháp khinh công của mình nương theo chương phong bốc người lên cao để tránh né.

“Bộp” âm thanh của chương lực Âm Sát Ma Quân đánh vào nền đá khiến nơi đây vỡ một miếng lớn, đá vụn bay tứ tung liền?

Tiểu Phi Thố thất sắc không ngờ Âm Sát Ma Quân nổi cơn cuồng dại lên lại cường bạo như thế, chàng không dám phản kích một chiêu nào, cứ dùng thân pháp vật vờ mà tránh né thôi. Rõ ràng Âm sát Ma Quân thần trí bị lưu mờ thay vào đó là bản tính hung ác giống như dã thú, chẳng cần biết đối phương là người hay ma, vừa đánh vừa liên tiếp gào thét.

- Dù người có là ma quỷ thì cũng không thể hơn được Ma Quân giờ này đâu!

Tiểu Phi Thố vừa tránh né vừa lấy giọng cười cho thêm rùng rợn, thỉnh thoảng lại giơ “Phục Lạc Túy Tiên chỉ pháp” của Vô Nhai Khách ra phản công. Môn chỉ pháp này thân hình lao đảo giống như người say, vô hình chung lại rất phù hợp với thân pháp giả mạo ma quỷ hiện thời. Đã mấy lần chàng suýt nữa thủ thắng nhờ vào “Phục Lạc Túy Tiên chỉ pháp”, chỉ tiếc rằng thời gian luyện tập quá ngắn, nên thiếu một chút, hòa hậu nên Âm Sát Ma Quân đều tránh được hết.

Tiểu Phi Thố thấy Âm Sát Ma Quân nhú mày một cái, lập tức ôn hòa chương pháp không còn hung hăng như lúc ban đầu nữa thì rất ngạc nhiên, chàng đảo người một cái giống như vấp phải vật gì thân hình ngã về phía trước rồi tay tả điểm luôn mấy đại huyết Thiên Đột, Toàn Cơ, Linh Khư, Quắc Trung trước ngực của Âm Sát Ma Quân.

Với thể công hăm này hấn ta không thể gỡ chương pháp ra chống đối được, chàng định ninh hấn sẽ thoái bộ mấy bước, khi đó sẽ dùng chiêu “Liễu Điều Động Sắc” điểm vào huyết “Chương Môn” của hấn, ngờ đâu trong giao đấu tính sai một li thì đi một dặm, đột nhiên Âm Sát Ma Quân không lùi lại né tránh mà đưa cả hai tay phản công về phía trái của Tiểu Phi Thố. Bộ thế này bỏ hờ toàn bộ phía bên trái của hấn, nên Tiểu Phi Thố phản kích thì chắc chắn mười phần Âm Sát Ma Quân sẽ bị trọng thương ngay. Một khi hai tay dồn đánh về một bên tất nhiên uy lực phải tăng gấp đôi, gia dĩ đây là loại Ma trảo rất quái dị khiến cho Tiểu Phi Thố kinh hoàng vô cùng.

Bất đắc dĩ chàng phải biến chỉ thành chương khoa lên một vòng để hóa giải, đồng thời ngửa người tránh né thế trảo của Âm Sát Ma Quân đang chụp vào đầu vai.

Chàng tính toán lực đạo, phương vị rất chuẩn xác, ngờ đâu thế trảo của hấn chỉ là hư chiêu, cổ tay lật nhanh một cái đã chộp vào mặt chàng liền. Nếu như người khác đã có khi bị thùng luôn năm lỗ trên mặt nhưng Tiểu Phi Thố căn bản có thân pháp mau lẹ nên “hự” một tiếng, dùng thế “Thiết Bản Kiềm” ngửa người cấp tốc tránh né.

“Soạt” âm thanh tuy nhỏ nhưng giữa đêm trường tĩnh mịch nghe được rất rõ, chiếc khăn che mặt Tiểu Phi Thố đã bị Âm Sát Ma Quân chộp trúng phần dưới và kéo rách mất rồi. Âm Sát Ma Quân không tiếp tục truy kích, lộn người về phía sau, trong tay vẫn còn cầm mảnh khăn rách, hấn trợn mắt lên nhìn Tiểu Phi Thố chớp nhoáng rồi cất tiếng cười khoái trá!

- Thì ra tiểu tử có ngoại hiệu Tiểu Phi Thố đây mà. Bản Quân đang đi tìm người thì con thỏ tự đứt đầu vào miệng cho cạp xơi, chà thích thú thật.

Tiểu Phi Thố dở khóc dở cười, nhăn nhó trả lời :

- Người tìm ta thì ta cũng tìm người, chắc gì con thỏ đã chịu ngoan ngoãn như người tưởng đâu. Ta chỉ tiếc hơi sợ ý một chút đã cho người biết được chân tướng mất rồi.

Âm Sát Ma Quân cười khè khè. Lắc đầu nói :

- Thỏ non làm sao qua mắt được cọp già. Thoạt đầu người giả làm ma quỷ làm cho ta sợ hãi gần chết nhưng chỉ cần qua mấy chiêu là lòi mặt thỏ ra liền.

Tiểu Phi Thổ nhú mày hỏi lại :

- Sao người nhận biết được? Chúng ta đã giao đấu với nhau bao giờ đâu?

Âm Sát Ma Quân cười khàn khàn :

- Ta chú ý tìm người tất nhiên đặc điểm phé liệt cánh tay phải đáng lưu tâm nhất. Vừa rồi người tránh né mà thủy chung chỉ dùng tay trái phản kích khiến ta rất nghi ngờ. Sau đó ta lập kế cho người lọt bẫy để lọt khăn bịt mặt ra coi thử, quả nhiên suy đoán của ta chẳng trật vào đâu.

Tiểu Phi Thổ suy nghĩ một hồi, chàng chợt gần giọng nói :

- Người đã chủ ý như vậy thì chắc chắn lời nói của Bạch Phát Hỏa Thần đúng đắn rồi, có phải chính mi chủ xử trong vụ giết hại song thân ta không?

Âm Sát Ma Quân trợn hai mắt lên coi rất hung dữ, hấn cất giọng rùng rợn trả lời liền :

- Một phần thì tên Bạch Mao Thử phản bội tiết lộ, một phần ta cũng chẳng cần giấu giếm nữa, chính ta có tham dự vào đấy. Cái mạng nhỏ nhoi của người may mắn lắm mới sống sót đến ngày hôm nay, giá như người mai danh ẩn tích thì tiện cho ta và cho người biết mấy.

Tiểu Phi Thổ mười phần chắc đến chín Âm Sát Ma Quân là một trong ba thủ phạm chính nhưng chính miệng hắn nói ra thì không sao tránh khỏi đau lòng, chàng ứa hai dòng lệ ra miệng lẩm nhẩm :

- Đã năm năm nay vong linh gia gia má má ôm hận khôn nguôi, nay đưa con hèn kém này liều mạng trả thù, xin vong linh gia gia má má phù hộ cho.

Âm Sát Ma Quân thấy chàng lẩm nhẩm thì cười khẩy :

- Người cứ cầu nguyện đi, lát nữa đây tha hồ sum họp.

Tiểu Phi Thổ tức giận, hai mắt đỏ ngầu lên, chẳng nói chẳng rằng, nhảy xổ vào tấn công luôn. Chàng sử dụng chân khí “Tu La thần công” làm căn bản để thi thố tận lực hai môn “Vô Tiềm Đại Nã Thủ” và “Phục Lạc Tủy Tiên chỉ pháp” khi vồ, khi chụp, có lúc lại điểm luôn mấy chỉ nhất thời làm Âm Sát Ma Quân phải luống cuống.

Cả hai giao thủ chừng mấy chục chiêu thì Âm Sát Ma Quân đã lấy lại được thế cân bằng, hán cười dài rồi mới quát :

- Tiểu tử thường thức mùi vị “Đại Phong Tam Tử chương” xem nào!

Thật ra Tiểu Phi Thổ chỉ mục kích môn chương pháp này khi hắn giao thủ với Bạch Phát Hỏa Thần chứ làm sao biết được lợi hại của nó?

Ngắm ngấm trong chương lực Âm Sát Ma Quân vừa phóng độc chất của “Chu Vĩ Phong” (ong đuôi đỏ), vừa huy động chân khí thành những đường tiếng cực nhỏ để có thể xuyên qua chương lực đối phương được.

Người bị “Đại Phong Tam Tử chương” đánh trúng có cảm giác như là bàn tay bị hàng ngàn con ong Chu Vĩ đốt cùng một lúc, gia dĩ loại nọc của loại ong Chu Vĩ, chỉ sống trên các đỉnh núi trong sa mạc nên cực kỳ tàn độc. Người dân du mục Nữ Chân, Khiết Đan bị nó đốt thì đau đớn rên la ba ngày rồi tắt thở mà chết, do đó mới có tên là “Đại Phong Tam Nhật Tử”, Âm Sát Ma Quân lược bớt chữ “Nhật” đi cho dễ gọi mà thôi.

Trở lại hiện trường, Âm Sát Ma Quân vừa quát xong lập tức ra chiêu đặc ý nhất “Phong Phi Xuất Tái” (con ong bay qua biên ải), chương lực biến thành muôn ngàn tia chân khí sắc bén cùng một lúc xô tới Tiểu Phi Thổ liền.

Chương lực còn xa mấy thước mà Tiểu Phi Thổ đã cảm thấy da thịt đau rát vô cùng nên cực kỳ kinh hãi, chàng nhủ thầm “Mùi vị này ghê gớm thật”, chàng cấp tốc đảo người qua một bên để tránh né, thật không may nơi đây hai bên đều có vách đá hoặc tảng đá án ngữ nên chỉ tránh được mấy lần đã dựa lưng vào sát rồi. Âm Sát Ma Quân cười rất khà ồ :

- Thỏ con đã vào bẫy còn chạy đi đâu được.

Khuỷu tay co giật một cái xuất chiêu “Phong Đề Sương Ma” rất quái dị muôn ngàn tia chương lực tỏa ra bao vây, chính giữa lại có mấy chục tia tập trung đánh thẳng vào địch nhân. Tiểu Phi Thổ thấy chiêu thức này phát ra tiếng vo vo rền rĩ thì biết là nguy hiểm lắm rồi, chàng nhìn quanh thì đâu cũng có chương lực bao vây hết.

Do đó Tiểu Phi Thố bất đắc dĩ phải vận toàn bộ chân lực “Tu La Tán Hoa thần công” lên, nhắm mắt đưa tả chưởng ra đón đỡ.

“Bùng” một tiếng rất mạnh, dương cương gặp âm nhu, hai thái cực khắc chế nhau nên chấn động không khí cứ kêu vo vo hoài không dứt. Âm Sát Ma Quân thấy Tiểu Phi Thố vẫn còn đứng vững thì khen ngợi :

- Chà! Tiểu tử không tầm thường chút nào!

Thực ra Tiểu Phi Thố mát hoa đầu vầng, toàn thân bị chưởng lực Đại Phong Tam Tử chấn động đau đớn không sao tưởng tượng được, còn cánh tay trái gần như bại liệt luôn, nếu không nhờ tựa vai vào vách đá thì đã ngã lăn ra đất rồi. Gặp khi nguy cấp linh cơ Tiểu Phi Thố chợt máy động, lại hình như có ai nhắc nhở rất thúc bách nên chàng nhớ ra chiêu “Loạn Chân Phi Giả” mà chàng đã gọi đùa là “Tàn Chi Tuyệt Thủ”. Tuy nhiên chiêu này lại bất lợi ở chỗ phải áp sát đối phương mới được do đó Tiểu Phi Thố xoay chuyển đầu óc, sắp đặt một kế sách hết sức liêu lĩnh.

Thành công thì chẳng nói làm gì, nếu thất bại là tự mình đưa thân vào chỗ chết ngay, Tiểu Phi Thố chỉ thoáng phân vân thể thôi, làm gì còn con đường nào khác, bởi vì sau câu nói Âm Sát Ma Quân lại tiếp tục ra chiêu nữa liền.

Tiểu Phi Thố hú lên một tiếng, bao nhiêu chân lực “Tu La Tán Hoa thần công” tập trung vào đôi chân, để khí bay vọt người lên như chiếc pháo thăng thiên.

“Ầm” chưởng lực của Âm Sát Ma Quân đánh vào vách đá phát ra một âm thanh khô khốc, vách đá lập tức bị lỗ chỗ như tổ ong và lò mờ tỏa ra mấy làn khói li ti liền.

Tiểu Phi Thố kinh hãi vô cùng, nếu không phi thân lên kịp thì lập tức bị chưởng đánh nát người ra, da thịt có khi chẳng còn nguyên vẹn với chất độc Chu Vĩ Phong là khác. Chàng lộn người một vòng hạ thân xuống phía sau lưng Âm Sát Ma Quân, tên này cũng nhanh nhẹn không kém vừa đánh hụt một chưởng đã lập tức xoay người xuất chưởng tiếp theo liền. Tiểu Phi Thố đã có chủ ý nên cứ dùng thân pháp để tránh né, chờ đợi cơ hội.

Được chừng mười mấy chiêu nữa thì Âm Sát Ma Quân đã ngấm ngấm nghĩ ngợi :

“Tiểu tử này thân pháp rất khinh linh, nếu ta không lừa gạt y thì hao tổn rất nhiều chân khí mới hạ thủ được”.

Hóa ra song phương người nào cũng ngấm ngấm đưa nhau vào bẫy, thật chẳng biết cọp hay thỏ thông minh hơn.

Đột nhiên Âm Sát Ma Quân quát lớn “Xem đây” rồi nghiêng rặng trọn mắt giả vờ vận chân khí dụng hết công lực đánh ra một chưởng, thật ra đây chỉ là hư chiêu, tám thành đã dồn vào tả chưởng để chờ cơ hội. Âm Sát Ma Quân tính toán khi đối phương nghiêng người tránh né là lập tức bung tả chưởng ra, chắc chắn đối phương sẽ không sao tránh kịp. Cao nhân hội ngộ cao nhân, ngờ đâu Tiểu Phi Thố đang lúc nhảy nhót lại đưa ra chưởng đôi phó mới thật ngoài dự kiến của hắn.

“Bốp” âm thanh rất tầm thường bởi vì chỉ có hai phần chân lực “Đại Phong Tam Tử” mà thôi. Âm Sát Ma Quân chưa hết bất ngờ thì lại thêm kinh ngạc, chưởng lực yếu kém như thế mà Tiểu Phi Thố chịu đựng không nổi ngã lăn ra đất rồi. Âm Sát Ma Quân không kịp nghĩ ngợi cho thật sâu xa nguyên nhân, hắn thoáng ý tưởng “Thì ra tên tiểu tử này chân lực rất hời hợt, chưa gì đã cạn kiệt mất rồi”. Do vậy Âm Sát Ma Quân chẳng chần chờ gì nữa, lập tức xử chiêu “Thiên Bạch Túc Phong” từ trên đánh bổ xuống.

Tiểu Phi Thố rên lên một tiếng giả như đau đớn lắm, đột nhiên thân hình cuộn lên một cái, ngực chạm sát đất mà nhanh như chớp đã lượn qua chưởng lực, áp sát người đối phương liền. Đây là thân pháp “Trường Xà Độ Thủy” của Nam phái Ngũ Độc giáo, thật ra cũng tầm thường thôi nhưng nó được Tiểu Phi Thố vận dụng ảo diệu vô cùng. Chàng uốn người một cái đứng bật dậy hiện, hiện tại song phương chỉ còn cách nhau hơn thước do đó không thể dùng chưởng pháp được nữa. Với cự ly này Tiểu Phi Thố tha hồ mà sử dụng tuyệt học “Vô Tiềm Đại Cầm Nã” và “Phục Lạc Túy Tiên chỉ pháp”, chàng khoái trá cười lớn :

- Rốt cuộc ngươi cũng phải vào bẫy của ta rồi đó.

Vừa nói chàng vừa xuất chiêu “Kim Tịch Phục thù” chụp vào huyệt Ngọc Đường của hắn luôn, cú chụp này coi rất đơn giản nhưng ngấm ngấm uy hiếp luôn mấy đại huyệt chung quanh như là Đan Trung, Thần Phong, Nhũ Trung và Thương Khúc, ngoài ra nó còn có thể biến thể nắm lấy Mạch Môn hoặc Thiếu Hải nếu địch nhân dùng tay che chở. Tiểu Phi Thố liều mạng đỡ chưởng của Âm Sát Ma Quân để tạo ra tình thế này định nắm chắc phần thắng trong tay, ngờ đâu hắn ta cũng quát trả :

- Vào bẫy thì sao nào?

Rồi bất ngờ cũng giở Cầm nã thủ đôi phó. Tiểu Phi Thố cực kỳ kinh hãi, không sao ngờ được Âm Sát Ma Quân lại có thủ pháp Cầm Nã ảo diệu như vậy chỉ sơ ý một chút lập tức huyệt Thiếu Hải ở cùi chỏ đã tê dại, vội vàng trăm tay xuống mới thoát khỏi. Tiểu Phi Thố toát cả mồ hôi ướt đầm cả người kêu lớn :

- Cầm nã độc đáo lắm.

Âm Sát Ma Quân hai tay không dừng lại chút nào, chụp, điểm bắt nhanh như điện chớp, hần cả cười hồi mồm luôn :

- Tiểu tử đâu có biết lão gia có môn “Quỷ Thủ Đoạt Phong” cao cường như thế này phải không?

Thật ra trong đời ít khi Âm Sát Ma Quân phải sử dụng môn Cầm nã này bởi vì tính khí hần rất hung ác, hễ gặp đối phương là tiêu diệt liền, không hơi đâu bắt giữ hay tra hỏi gì cả. Do đó gần như không ai biết hoặc bàn tán tới môn Cầm nã của hần, cũng do vì vậy việc Âm Sát Ma Quân ít sử dụng cho nên hiện tại hần đang ở thế bất ngờ mà không sao phát huy được hết sự nhuần nhuyễn. Đối lại Tiểu Phi Thố thời gian luyện tập quá ngắn lại càng thất bại hơn, nhiều khi chỉ cần biến chiêu là đắc thắng liền nhưng chàng ta sức nghĩ thì cơ hộ đã qua mất rồi. Đương nhiên trong cận chiến, người nào biến đổi nhanh nhạy và nhãn quan tinh tường thì mười phần đến sáu đã ở thế thượng phong.

Tiểu Phi Thố quát lớn một tiếng, tay tả vẽ thành một vòng tròn, năm ngón tay cong lại vò vào yết hầu của Âm Sát Ma Quân theo chiêu “Lộ Trọng Phi Nan” một trong những chiêu trầm trọng của “Vô Tiềm Đại Cầm Nã”. Chủ ý của Tiểu Phi Thố là mạng đối mạng, dù cho Âm Sát Ma Quân có đánh vào huyết đạo nào cũng mặc kệ, lúc đó đã đủ thời gian cho chàng bóp nát yết hầu của hần ra rồi.

Âm Sát Ma Quân thấy đối phương ra đòn sát thủ cũng hơi kinh hoảng ngửa người ra sau tránh né đồng thời xử chiêu “Song Long Đoạt Châu” hai tay chấp lại một cái rất nhanh. Dù đang ở phương vị ngã người, hai mắt không nhìn thấy tay của Tiểu Phi Thố mà tính toán phương vị rất chuẩn xác hai tay của hần đã chộp trúng uyển mạch của chàng.

Tiểu Phi Thố ra chiêu này rất mạnh, mắt thấy rõ ràng mà không sao còn trở tay kịp được nữa, chỉ thấy hoa mắt một cái, mạch môn tê tái, bao nhiêu chân lực tản mát hết và người mềm nhũn ra liền. Âm Sát Ma Quân thở hắt ra một hơi trút toàn bộ mệt nhọc lo lắng rồi mới cười lạnh lùng hỏi Tiểu Phi Thố :

- Người lao tâm khổ trí làm gì rồi rốt cuộc cũng đi đến cái chết dưới tay ta mà thôi! Tiểu tử còn gì trời trăng nữa không?

Tiểu Phi Thố không những cảm thấy chân lực tiêu tan mà lực phủ ngũ tạng còn bị đau đớn như dao cắt vì chân lực âm độc “Đại Phong Tam Tử” xuyên qua Uyển mạch dồn vào công phá. Chàng chán nản đến cùng cực từ từ nhắm lại chịu chết, hai hàng lệ tuôn chảy nửa uất ức nửa đau đớn, chẳng thém lên tiếng trả lời làm gì cho phí công. Âm Sát Ma Quân lại càng thích thú thêm, hần ngửa mặt cười khanh khách rồi nói mỉa mai :

- Số mạng của tiểu tử đã được ghi vào sổ Diêm vương, trước kia ngươi may mắn lắm mới được người cứu chữa. Phế liệt một tay đâu có thú vị bằng sum họp nơi chốn tuyền đài. Ha.. Ha...

Âm Sát Ma Quân coi Tiểu Phi Thố như cá nằm trên thớt, muốn giết mổ giờ nào cũng được cho nên mới dằng dai như vậy, hần vô tình mắc phải một sai lầm rất lớn mà không hay. Tiểu Phi Thố nghe nhắc tới cánh tay phế liệt đột nhiên tỉnh ngộ, chàng vội lên tiếng kéo dài thời gian :

- Trước khi chết ta còn muốn minh bạch một điều.

Trong khi Âm Sát Ma Quân chần chờ chàng ngấm ngấm vận chân lực thì hoàn toàn bất động, duy nhất chỉ có huyết Kiến Ngung vẫn còn hơi máy động, cực kỳ mừng rỡ Tiểu Phi Thố cẩn thận hít một hơi chân khí bắt đầu từ đó kích động các loại chân khí tích tụ nơi cánh tay phải hoạt động. Lúc đó Âm Sát Ma Quân mới lên tiếng hỏi :

- Tiểu tử còn muốn minh bạch điều gì?

Hần dứt câu hỏi thì Tiểu Phi Thố đã chuyển vận chân khí chu lưu tới huyết Khúc Trạch được rồi, chàng bối rối lập lại câu hỏi trước kia :

- Ngoài ngươi và Bạch Phát Hỏa Thần ra còn một nhân vật nữa là ai? Tại sao lại phải tàn sát như vậy?

Hần hai mắt sắc lóng lánh hỏi lại :

- Ngươi muốn biết để làm gì? Trong cả hai vụ đều có ta và Bạch Phát Hỏa Thần nhưng người phụ trợ khác nhau, mục đích cũng khác nhau, kể lể ra dài dòng lắm.

Tiểu Phi Thố đã lưu chuyển chân khí được mấy vòng nên mỉm cười nói rất bình tĩnh :

- Chỉ cần nói qua danh tính người thứ ba ở Hàn Thương tiêu cực là đủ rồi, vụ thứ hai là vụ gì ta chẳng cần biết tới.

Âm Sát Ma Quân lấp loáng, đảo mắt một vòng vì chợt thấy sắc diện tươi tắn của địch thủ, hần đã nghi ngại là lập tức nổi sát ý lên liền. Hần từ từ đưa chưởng lên, vừa vận sức vừa trả lời ngắn gọn :

- Hắc Phiến lão quỷ ở Diêm La trại.

Hiện tại chân khí nghịch chùng bị kích động mãnh liệt khiến cho cánh tay phải của chàng rung rung, bao nhiêu chân khí xô đẩy nhau tích tụ hết ở huyệt Lao Cung nên Tiểu Phi Thố không chân chừ được nữa, chàng cười nhẹ nói :

- Tên này thì trùng trị dễ dàng hơn người đấy.

Trong lúc chàng nói, Âm Sát Ma Quân hốt nhiên phát hiện ra đầu vai phải của chàng hơi rung động nên cấp tốc đẩy chưởng ra kết liễu. Nói thì chậm chạp một khi đã xử chiêu “Loạn Chân Phi Giá” thì Âm Sát Ma Quân không sao né tránh kịp nữa.

“Bốp” một cái, âm thanh như tiếng vỗ trống, bàn tay phé liệt của Tiểu Phi Thố đã áp vào ngực của hắn, lập tức bao nhiêu độc khí dị chủng thoát ra theo huyệt Lao Cung, tràn vào thân thể Âm Sát Ma Quân như nước vỡ bờ. Tình trạng xảy ra không giống bất cứ một cuộc đối chưởng thông thường nào đã xảy ra, không có tiếng kêu “hự”; cũng không có cả âm thanh đau đớn. Âm Sát Ma Quân đã đưa tay nửa chừng thì trợn mắt lên gần muốn lộn cả tròng ra ngoài, hắn cứ giữ nguyên hiện trạng như thế, thân thể dần dần xám đen lại rồi uest oải bụng tay Tiểu Phi Thố, ngã lăn ra nền núi đá lạnh lẽo.

Tiểu Phi Thố thở hắt ra một hơi, chàng vén tay áo lên xem thì màu đen lần này đã giảm đi rõ rệt, chứng tỏ độc chất trong đó chạy vào thân thể Âm Sát Ma Quân rất nhiều. Tiểu Phi Thố lẩm nhẩm :

- Vong linh gia gia, má má chứng giám cho hài tử đã diệt trừ được một cừu nhân rồi đó.

Đột nhiên Âm Sát Ma Quân đang nằm co trên nền đá rên lên một tiếng đau đớn, thì ra tên này đã quen sử dụng độc chất nên chưa bị chết ngay đương trường.

Hắn thều thào kêu gọi nho nhỏ :

- Tiểu tử... ban ơn cho ta..., được chết ngay đi.

Tiểu Phi Thố chưa kịp trả lời thì hắn lại rú lên ằng ặc, tiếng rú kinh khủng nhưng chỉ âm âm trong cổ họng lại càng khiến cho người ta phải rợn cả da thịt lên. Tiểu Phi Thố bản chất rất thiện lương cũng phải kinh hoảng, chàng run run hỏi :

- Người muốn được chết yên lành ư? Cả đời ta chưa từng xuống tay giết một người nào, người tự xử lấy đi.

Âm Sát Ma Quân trợn trừng đôi mắt, hai dòng máu đen ngòm từ đó cứ rỉ ra, dần dần làm loang lổ cả khuôn mặt hắn, trong khi đó thân thể co giật liên tục trông cực kỳ rùng rợn. Hắn cố gắng lắm mới thều thào được mấy chữ :

- Giết đi.... ta cảm ơn... người...

Tiểu Phi Thố thờ dãi, chàng cảm thông với nỗi đau đớn banh da xé thịt của hắn, mấy loại độc chất này khi đã phát tác thì vừa công phá vừa cấu xé lẫn nhau, do vậy trên đời này thật không có sự đau khổ nào bằng được.

Bản thân Tiểu Phi Thố khi vừa mới trúng chưởng đã nếm qua mùi vị này rồi, may mắn là chịu đựng thời gian rất ngắn thì Sanh Tử Thần Y kịp thời ngăn chặn nó lại. Tiểu Phi Thố dù căm giận kẻ thù vô cùng nhưng vẫn không thể nào nhẫn tâm đứng nhìn mãi được, chàng bước tới đưa tay toan vỗ vào huyệt Bách Hội để giải thoát cho hắn thì bỗng động tâm hỏi :

- Trong ba người ai chủ xử?

Âm Sát Ma Quân đang đau đớn cực kỳ, không hiểu hơi sức đâu kéo đến đột nhiên phá ra cười ừng ực, hắn thều thào nói một hơi :

- Tiểu tử chờ đấy, đại nhân vật chủ xử đã xuất hiện thì đến Phương Ngọc Điềm cũng chỉ là hạt bụi mà thôi. Hôm nay ta mất mạng vì người, ngày sau người sẽ có hậu quả y hệt như thế này cho mà xem...

Hắn nói quá dài nên không chịu nổi nữa, nấc lên mấy tiếng nho nhỏ. Tiểu Phi Thố hỏi dồn luôn :

- Đại nhân vật danh tính là gì, người trả lời xong thì ta giúp người chấm dứt đau khổ liền.

Âm Sát Ma Quân mừng rỡ trả lời nhẹ như hơi thở :

- Kim Khuyết Đế Quân.

Chỉ nói được bốn chữ, Âm Sát Ma Quân bị đờm rãi trào lên cổ họng khò khè mãi mà không sao nói tiếp được nữa Tiểu Phi Thố thờ dãi, thật ra chưa bao giờ được nghe ai nói tới cái danh tự này nhưng đành phải thành toàn cho hắn. Tiểu Phi Thố nhắm tít đôi mắt lại rồi mới đưa tay ra vỗ mạnh một cái.

“Bốp” âm thanh vỡ vụn của xương đầu tuy nhỏ nhưng cũng làm cho chàng rung mình mấy cái, chẳng biết vì gió lạnh hay vì ghê sợ cảnh tượng tàn sát lẫn nhau.

Tiểu Phi Thố kéo cao áo lên trùm kín cổ cho gió đừng lọt vào từ từ cất bước rời xa hiện trường, trong lòng thật sự chẳng biết mừng rỡ hay sầu não.

Đi được một khoảng khá xa, Tiểu Phi Thố mới định tĩnh thần trí trở lại, chàng chắc lưỡi nói nhỏ :

- Dù có sa địa ngục đi nữa, ta cũng đành ra tay diệt trừ nốt ba tên còn lại thì vong linh song thân mới siêu thoát được.

Hiện tại trời đã mờ sáng nên Tiểu Phi Thố nhắm hướng đi thẳng về Trúc Lâm thiền viện để gặp Viên Viên và Phương Ngọc Điềm.

Chàng sốt ruột chạy như bay như biển nhưng thực ra người sốt ruột hơn cả chính lại là Viên Viên. Nàng cùng với Phương Ngọc Điềm và Ngọc Phương Tử đại sư đã trở về Trúc Lâm thiền viện từ lâu và từ lúc đó cho đến khi trời mờ sáng đứng ngồi không yên, chẳng biết Tiểu Phi Thố ca ca ra sao rồi.

Nói tóm lại, cả hai cùng đều sốt ruột và cùng đều lo lắng cho nhau, đó chính là tình yêu thương chân thật vậy.

Hồi 10 : Ngàn dặm tìm nguyên nhân

Khỏi cần dài dòng cũng đủ biết Viên Viên mừng rỡ như điên đại khi Tiểu Phi Thố về đến Trúc Lâm thiền viện, nàng không dám sổ sàng tỏ ra thân mật trước mặt mọi người nhưng nước mắt cứ chảy quanh, trong khi miệng hoa lại cứ cười hoài. Tiểu Phi Thố thì bình tĩnh hơn, kêu ba tiếng “tiểu muội muội” rồi sóng vai cùng nàng vào sau hậu điện. Phương Ngọc Điềm đang ngồi cùng với Ngọc Phong Tử ăn điểm tâm, hai người nét mặt đều có vẻ rất trầm trọng. Phương Ngọc Điềm đã được biết chàng chính là Âu Trường Quân, con trai của Âu Trường Sanh thì thái độ tất nhiên trân trọng hơn, Tiểu Phi Thố vừa chào xong là ông ta mau mắn mời chàng ngồi xuống cùng nhau vừa trò chuyện vừa điểm tâm luôn. Tiểu Phi Thố bước đầu đã trừ diệt được một tên thủ phạm nên cũng phần khởi một phần nào, chẳng chờ phải hỏi cũng kể hết ngọn ngành cho mọi người cùng biết. Chàng uống cạn chung trà rồi mới giả vờ hỏi khéo Viên Viên :

- Phần đại ca ca có thể gọi là thành công, còn tiểu muội muội hạ thủ được Bạch Phát Hỏa Thần chưa?

Tự nhiên Viên Viên rung rung hai hàng lệ, nàng nghẹn ngào chưa kịp nói thì Phương Ngọc Điềm đã đỡ lời :

- Thật đáng tiếc cho Tư Mã cô nương, cừu nhân ở trước mặt mà Phương mỗ cùng với đại sư đành phải để xổng mất. Việc đó cũng chẳng sao, trước sau gì chúng ta cũng có phen gặp lại hấn nhưng Tư Mã cô nương buồn rầu chính vì việc báo thù đã bị một nhân vật kỳ lạ xen vào ngăn cản. Hỡi ôi! Cả ba người liên thủ mà vẫn không làm gì được hấn mới thật ê mặt vô cùng.

Tiểu Phi Thố giật mình, hết sức kinh ngạc :

- Ủa tại sao lại có nhân vật nào xen vào chuyện này, chẳng lẽ võ công hấn cao siêu tuyệt thế đến mức đó sao?

Phương Ngọc Điềm và Ngọc Phong Tử ngó lơ chỗ khác, trầm ngâm không trả lời gì cả cho nên Viên Viên liền chậm rãi kể lại đầu đuôi :

- Lúc đại ca ca đi rồi tiểu muội muội lập tức ra tay tấn công Bạch Phát Hỏa Thần, hấn chỉ chống trả qua loa một phần hình như lo nghĩ gì đó, một phần biết rằng thể nào Phương minh chủ cũng ra tay nếu tiểu muội muội kém thế. Do đó tiểu muội muội giao đấu được hơn năm chục chiêu mới bị thất bại, lúc đó Phương minh chủ ra tay can thiệp rồi dùng đạo nghĩa giang hồ yêu cầu hấn tự xử lý. Đương nhiên tên này chỉ cười ruồi mà thôi, do đó Phương minh chủ đành phải dùng tới võ lực. Tiểu muội muội chạy quanh phụ trợ, quấy rối để hấn bị phân tâm, quả nhiên sau cùng hấn thất thủ lãnh nhận một chương “Lục Hợp Tương Thôi” của Phương minh chủ. Tiểu muội muội đã mừng thầm, ngờ đâu đúng vào giây phút đó có một nhân vật bật mặt từ trên cao lao xuống như thần ưng ngăn cản dùm cho Bạch Phát Hỏa Thần chạy đi.

Viên Viên liếc mắt một cái rồi nói tiếp :

- Nhân vật này võ công xuất quỷ nhập thần, dù rằng lúc đó Ngọc Phong đại sư cũng tham gia mà không sao ngăn chặn lại được, đành phải để hấn cùng vớt Bạch Phát Hỏa Thần chạy mất.

Ngọc Phong Tử cười rất ôn hòa xen lời vào :

- Tư Mã thí chủ kể hơi tăng bốc người nhà đây, đúng ra đã không ngăn chặn được mà suýt nữa bản tăng cùng Phương thí chủ còn bị mang nhục nữa là khác.

Tiểu phi Thố cả kinh kêu lên :

- Ái chà? Nhân vật này lợi hại không tưởng như thế sao? Như vậy không phải tiểu muội muội khó khăn mà cả đại ca ca cũng khó khăn luôn bởi vì Bạch Phát Hỏa Thần chính là kẻ thù chung, hấn tham gia cả hai vụ trọng án sát nhân cùng với Âm Sát Ma Quân.

Phương Ngọc Điềm trầm tư từ đầu đến giờ mới chậm rãi gật đầu rồi lên tiếng :

- Bạch Phát Hỏa Thần hiện tại còn giam giữ tiểu nữ thì cũng là kẻ thù của Phương mỗ luôn, đã có nhân vật kỳ bí đó chen vào thì chính Phương mỗ cũng bị khó khăn rất nhiều vậy.

Phong thái Phương Ngọc Điềm vững chãi và điềm đạm khiến cho Tiểu Phi Thố phải khen ngợi thầm, chàng liền hỏi thêm :

- Minh chủ và đại sư đã giao thủ mấy chiêu mà không nhận được gia số võ công của nhân vật kỳ bí đó hay sao?

Phương Ngọc Điềm lẳng lặng lắc đầu, còn Ngọc Phong Tử thì cười nhẹ trả lời :

- Nói ra thì thêm xấu hổ, bản tăng và Phương thí chủ chống đỡ được là may mắn lắm rồi, có rảnh rồi đâu mà xem xét gia số của hấn kịp thời.

Phương Ngọc Điềm chớp mắt một cái, nghiêm nghị nói :

- Trong lúc nhân vật kỳ bí này giao thủ với Ngọc Phong đại sư, Phương mỗ có chú tâm quan sát võ công đối phương nhưng chiêu thức của hấn kỳ lạ vô cùng, Phương mỗ thú nhận thật tình chẳng biết nó xuất xứ từ đâu cả. Chỉ minh bạch một điều là nó cực kỳ ảo diệu và uy lực vậy thôi.

Đột nhiên Viên Viên xen lời vào :

- Phương minh chủ còn quên một điều, ngay lúc nhân vật kỳ bí đó xuất hiện thì Bạch Phát Hỏa Thần mừng rỡ kêu lên cái gì: “Thủ lĩnh” hay gì gì “Đế Quân”, tiểu nữ nghe chẳng được rõ nhưng nhất quyết nếu chúng ta bắt được Bạch Phát Hỏa Thần thì lôi ra thân phận nhân vật đó ngay.

Tiểu Phi Thố chợt như có làn sét chớp nhoáng trong đầu, chàng thẳng thốt kêu lên :

- Kim Khuyết Đế Quân, đúng là hắn ta rồi!

Phương Ngọc Điềm bình tĩnh như vậy mà cũng phải nhôm cả người lên, ông ta hỏi dồn :

- Âu Trường công tử nhận biết hắn là ai chẳng?

Tiểu Phi Thố đỏ bừng mặt lên, thẹn thùng trả lời :

- Tiểu bối chưa hề nghe danh tự này bao giờ, chẳng qua lúc nãy kẻ sót mất đoạn Âm Sát Ma Quân đã tiết lộ kẻ chủ xử sau lưng tên là Kim Khuyết Đế Quân, từ đó mới buột miệng nói ra mà thôi.

Thật ra chi tiết này lúc nãy Tiểu Phi Thố cố tình bỏ qua để tự mình ngấm ngấm điều tra trước đã, ngờ đâu rốt cuộc cũng không giữ mồm giữ miệng được.

Phương Ngọc Điềm thờ dài nói :

- Âu Trường công tử cần gì phải hổ thẹn, ngay chính ta và Ngọc Phong đại sư cũng chưa hề nghe tới danh tự này thì còn đáng hổ thẹn hơn tất cả.

Vương vất điếm này chẳng ai còn biết nói gì hơn, bốn người bốn tâm sự lảng lảng ăn uống cho đến khi tàn bữa. Phương Ngọc Điềm đứng dậy nói :

- Phương mỗ suy nghĩ chín chắn rồi, bây giờ chúng ta phân chia công việc như sau: Âu Trường công tử và Tư Mã cô nương truy tìm tiếp tục mấy tên đồng phạm còn lại, trước mắt chủ yếu nhắm vào Hắc Phiến lão quỷ còn Phương mỗ và Ngọc Phong đại sư phụ trách dò la tung tích Kim Khuyết Đế quân và việc giải cứu tiểu nữ.

Tiểu Phi Thố biết ông ta ngoài mặt thì điềm tĩnh chứ thật sự trong lòng rất nóng ruột con gái yêu quý của mình, chỉ muốn bắt đầu hành động ngay nên chàng kéo tay Viên Viên đứng dậy từ biệt liền.

Hai người nhắm hướng Lạc Thủy mà đi, nơi đây có một Phân đàn của Cái bang, vừa tiện nhờ vả tai mắt, vừa tiện hỏi thăm tin tức Triệu Minh Tuyền ra sao. Vùng đất này không đông dân cư nhưng là đầu mối giao lưu đường thủy qua Cam Toàn rồi xuôi xuống Đông Quan cho nên đủ hạng người đi lại tấp nập. Đến nơi Tiểu Phi Thố vừa thông báo danh tính, lập tức đích thân Dương Danh Xuyên, Phân đàn chủ Cam Túc chạy ra tiếp đón, ông ta chỉ trạc năm mươi tuổi, thân hình tráng kiện và còn nhanh nhẹn như trai trẻ vậy. Dương Danh Xuyên tươi cười chào hỏi và lên tiếng trước :

- Âu Trường công tử lập được đại kỳ tích hạ thủ Âm Sát Ma Quân ban phúc rất lớn cho giang hồ võ lâm. Dương mỗ thay mặt cho Hồng bang chúa cung hỉ công tử.

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng thật không ngờ tai mắt Cái bang bén nhạy mau lẹ như vậy, việc mới xảy ra một hai ngày mà họ đã biết tường tận đến cả tên tuổi của chàng thì thực là ghê gớm. Tiểu Phi Thố có biết đâu Phân đàn này ở xa xôi, mọi người chỉ biết đại khái nó phụ trách vùng Cam Túc; Lĩnh Tây mà thôi, thật sự còn rải người bao quát hết cả miền An Tây, tức là Tây Vực luôn, nhân sự đông đảo còn hơn Phân đàn Trường An hay Tứ Xuyên nữa.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó chào lại rồi nói :

- Dương phân đàn chủ tăng bốc khiến cho tiểu bối hổ thẹn vô cùng, việc này chẳng qua chỉ là thù riêng mà thôi. Tiểu bối cũng xin Dương phân đàn chủ cứ gọi là Tiểu Phi Thố như cũ, đừng có công tử này công tử nọ làm chi, hiện tại tiểu bối lẫn lộn giang hồ với hai bàn tay trắng mà nhận hai chữ công tử thì võ lâm giang hồ cười cho thối mũi.

Đa số nhân vật Cái bang ở trong môi trường lẫn lộn với đám khát cái, cùng đỉnh đủ loại nên thường có tâm tính phóng khoáng, không câu nệ, Dương Danh Xuyên cũng vậy do đó ông ta cười khà khà trả lời :

- Cái tên Tiểu Phi Thố nghe vui tai lắm, lão đệ đã kết nghĩa với Triệu huynh thì chẳng khác chi người nhà, chúng ta gọi nhau bằng huynh đệ cho thân mật.

Tiểu Phi Thố cũng phóng khoáng chẳng kém, chàng gật đầu ưng thuận liền. Sau khi phân ngôi chủ khách, ngồi uống trà chàng mới nói :

- Tiểu đệ ngoài việc nhớ nhung Triệu lão ca còn mấy điểm cần đến huynh đệ Cái bang trợ giúp, mong rằng Dương lão huynh nể tình nhiệt liệt ủng hộ cho.

Dương Danh Xuyên mau mắn gật đầu nói :

- Được được tiểu đệ cứ nói ra đi, làm được thì Dương mỗ hết lòng hết sức liền.

Tiểu Phi Thố thông thả ngó ý nhờ Cái bang truy tìm hành tung của mấy tên như là Hắc Phiến lão quỷ, Tàn Nhi Hùng, Bạch Phát Hỏa Thần, đặc biệt là nhân vật có tên Kim Khuyết Đế Quân, hễ có một tí manh

mỗi thì báo cho chàng biết liền. Dương Danh Xuyên trầm ngâm nghe chàng nói xong mới trả lời từng điểm một :

- Tần Nhĩ Hùng hiện tại vẫn bị Nhất Cao đường truy sát cho nên trốn chạy nơi đâu không rõ, hoàn toàn ẩn giấu hành tung, anh em Cái bang chẳng báo cho tin tức gì về hắn cả. Bạch Phát Hỏa Thân sau vụ suýt thất bại với Phương minh chủ vẫn quanh quẩn đâu đây thôi, trong vòng vài hôm nữa chắc chắn sẽ có tin tức của hắn. Hiện tại Dương mỗ có hai điều giúp tiểu đệ được. Thứ nhất Hắc Phiến lão quỷ xuất thân từ Âm Sơn miền Tân Cương nên trước đây ít ngày đã vượt qua Sơn Hải Quan có lẽ về đó cầu viện rồi. Tiểu đệ đệ đuổi theo thì vừa mất thời gian vừa nguy hiểm chẳng khác chi lọt vào hang hổ, Âm Sơn động chủ có đến mấy chục cao thủ võ công tương đương với Hắc Phiến lão quỷ đấy. Thứ hai hình như đã lâu lắm rồi Dương mỗ có nghe Hồng bang chủ nhắc đến tên Kim Khuyết hay Kim Môn Đế Quân ở Nam Hải, nếu tiểu đệ đệ không gấp thời gian thì xuống Trường An hỏi thử Bang chủ xem.

Viên Viên ngồi dự thính, thấy Tiểu Phi Thố chỉ hỏi sơ sài mà Dương Danh Xuyên phút chốc đã trả lời rất chi tiết thì bất giác nghĩ đến Dương Bích sơn trang của mình thật như ếch ngồi đáy giếng. Nàng là nữ nhân kim chi ngọc điệp chẳng nói làm gì, tài hèn trí nhỏ như Lưu Dã Minh, Võ Tử Mỹ mà cũng kiêu ngạo tự tôn xưng mình là kiếm khách với Thanh Khoáng thư sinh thì đáng hổ thẹn vô cùng. Trong khi đó Tiểu Phi Thố ngẫm nghĩ cho thật chín chắn mới lên tiếng :

- Đối phó với Kim Khuyết Đế Quân thì tiểu đệ đệ chưa xứng tay, giặc này phải nhờ đến Thiếu Lâm tự mới xong. Riêng Hắc Phiến lão quỷ trở về Âm Sơn thì phải có nguyên do gì đây, có lần chính Âm Sơn quỷ động cũng nhúng tay vào để khuynh đảo giang hồ. Tiểu đệ đệ phải đi Âm Sơn một chuyến mới được. Viên Viên tròn mắt lên, có vẻ lo lắng :

- Âm Sơn ngoài Trường Thành núi non, sa mạc đều khắc nghiệt, e rằng vất vả và nguy hiểm lắm đấy.

Tiểu Phi Thố mỉm cười có vẻ tự tin, chàng vội nói :

- Tiểu muội muội là nữ nhân không tiện đi đứng gian lao như vậy, đại ca ca đã tính toán sẵn rồi, trong vòng một tháng thì chúng gặp lại nhau ở Trường An. Tiểu muội muội cũng vất vả không kém đâu ca ca đấy.

Viên Viên kêu “ùa” rồi hỏi ngay :

- Như vậy đại ca ca định đi một mình và dự định phân phó cho tiểu muội muội làm việc gì vậy?

Tiểu Phi Thố gật đầu trả lời :

- Tiểu muội muội giúp đại ca ca mấy việc, trước tiên xuống Trường An hội kiến Hồng bang chủ để hỏi về Kim Khuyết Đế Quân, sau đó đi tiếp tới Thiếu Lâm tự trình bày với Độ Nạn Phương trượng đại sư để ông ta xuất tự mới đủ sức đối phó. Xong việc tiểu muội muội trở lại Trường An thì có lẽ đại ca ca cũng đã trở về rồi.

Viên Viên rất buồn vì phải xa cách Tiểu Phi Thố nhưng đây là đại sự võ lâm, lại là gia cừu của hai người nên nén lòng ưng thuận, nàng khe khẽ nói :

- Đại ca ca bảo trọng lấy thân, đừng vì chuyện nhỏ mà liều mạng vô ích, có hạ thủ được Hắc Phiến lão quỷ hay không cũng nên mau mau trở về đây nhé!

Tiểu Phi Thố cảm động gật đầu một cái, trước mặt Dương Danh Xuyên nên không tiện biểu lộ tình cảm ra quá đáng. Dương Danh Xuyên tán thành ý kiến của Tiểu Phi Thố và nói thêm :

- Tại các địa điểm tiểu đệ đệ và tiểu muội muội đi qua, Dương mỗ sẽ cắt cử người túc trực, có gì biến động lập tức thông báo cho huynh đệ Cái bang nơi đó trợ giúp liền.

Ông ta khẩn khoản mời mọc hai người ở lại ăn uống cả ngày và còn nói vui về :

- Tiểu đệ đệ sau vụ Âm Sát Ma Quân đã nức tiếng võ lâm giang hồ với tuyệt chiêu “Tàn Chi Tuyệt Thủ” rồi đấy, chỉ bằng lấy quách nó làm ngoại hiệu thì oai phong hơn “Tiểu Phi Thố” nhiều.

Tiểu Phi Thố cũng cười hì hì nói theo :

- Người ta hay lấy ngoại hiệu Phi Hạc, Phi Ưng, Phi Hổ thì Phi Thố cũng oai phong đấy chứ, chỉ cần bỏ chữ “Tiểu” đi là thành “Phi Thố” công tử liền!

Cả ba ăn uống vui vẻ mãi cho đến khuya mới chia tay nhau đi nghỉ, sáng hôm sau dậy sớm ăn điểm tâm xong là bắt đầu đăng trình ngay.

Đường từ Lạc Thủy đi Sơn Hải Quan xuyên qua U Châu toàn rừng núi chập chùng, vách đá cheo leo cho nên hầu như rất ít người qua lại, Tiểu Phi Thố càng yên tâm, cắm đầu đi mãi. Đến Kinh Bắc là nơi đô hội hạng nhất Trung Nguyên mà cũng chỉ dừng lại một đêm, tiếp tục tiến ra Sơn Hải Quan, bắt đầu từ đây dân cư đã lẫn lộn nửa người Hán nửa Mông, phong thái thô hào khác hẳn liền. Tiểu Phi Thố theo chân một đoàn thương buôn lên phía Bắc nên chẳng cần hỏi han cũng đã đến Âm Sơn, tuy nơi đây còn thuộc về Hà Bắc nhưng địa chất, không khí khô cạn và giá lạnh hơn Trung Nguyên rất nhiều.

Trong khi đi đường Tiểu Phi Thố chú ý quan sát rất kỹ mà không thấy bóng dáng Hắc Phiến lão quỷ ở đâu, chắc hẳn lão ta đã đến Âm Sơn từ lâu rồi. Mỗi khi chàng dò hỏi về Âm Sơn quỷ động thì ai nấy đều lắc đầu lè lưỡi, có người chỉ trợn mắt một cái, thủy chung không ai dám nói tới cả. Điều này chứng tỏ Âm Sơn quỷ động đúng là nơi cực kỳ ghê rợn và kỳ bí.

Tiểu Phi Thố tách rời đoàn thương buôn, một mình nhắm thẳng trung tâm Âm Sơn mà đi. Trải qua hai ngày trời tuyết nhiên không có bóng dáng một người nào lai vãng, ngay cả các loại thú hoang dã cũng rất ít. Khiến cho nơi đây trở nên âm u rùng rợn, thật khó tả được.

Một hôm đang đi bỗng nhiên Tiểu Phi Thố nghe gió núi vọng về âm thanh gào rú hết sức khủng khiếp. Chàng liền cấp tốc vọt người lên một mỏm núi nhô cao để quan sát, quả nhiên từ tít mãi xa xa có một bóng áo vàng đang nhảy nhót trên các tảng đá. Cụ ly từ chàng đến đó có hơn một trăm trượng nên chỉ thấy hình dạng hắt nhỏ xiu, thoáng một cái lẩn đi đâu mất liền. Tiểu Phi Thố tự nghĩ “Tiếng gào rú vừa rồi chắc là nạn nhân hoặc đồng bọn của tên áo vàng này”.

Do vậy chàng đề khí chạy thẳng tới điểm vừa thấy bóng nhân vật áo vàng.

Chưa tới nửa khắc Tiểu Phi Thố đã thấy trên đồng loạn thạch có một vệt gì đen đen, nổi bật trên màu xám trắng. Đi thêm vài trượng nữa thì Tiểu Phi Thố có thể xác định được vật đen đó chính là một xác người đúng như dự đoán của chàng. Nơi đây có người quả là điều lạ, lại còn giết chóc lẫn nhau thì tất nhiên là hơn gấp đôi, do đó Tiểu Phi Thố hít một hơi chân khí, tăng cường tốc độ. Chàng lộn người một cái rồi hạ thân quang cách xác chết kia mấy thước.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố kêu “ủa” một tiếng, trợn mắt ra nhìn chăm chú rồi lại kêu lên thất thanh :

- Hắc Phiến lão quỷ đây mà.

Quả là tạo hóa khôi hài, Tiểu Phi Thố mất bao nhiêu công phu chẳng tìm thấy Hắc Phiến lão quỷ đến khi thấy thì hắt lại là cái xác không hồn, trước ngực cắm sâu chiếc quạt sắt của chính hắn. Cái quạt này chỉ còn ló ra chừng một tấc chứng tỏ lực đạo cắm vào rất mạnh mẽ vô cùng.

Tiểu Phi Thố hình như không tin ở nhãn quan, chàng dụi mắt luôn mấy cái, quả nhiên cái đầu to quá khổ, thân hình lùn tịt thế này thì còn lẫn lộn sao được.

Tiểu Phi Thố rung mình một cái, tự nói một mình :

- Nhân vật áo vàng là ai? Võ công cực kỳ cao cường mới dễ dàng hạ thủ được Hắc Phiến lão quỷ thế này. Tại sao lão ta lại đi lẻ loi nơi thâm sơn cùng cốc này?

Hàng trăm câu hỏi loạn xạ trong đầu óc mà chẳng có câu trả lời khiến cho Tiểu Phi Thố như đầu như búa bổ. Chàng chất lưỡi nói tiếp :

- Chuyến đi của ta cũng không đến nỗi uổng công, dù là ai hạ thủ đi nữa thì kết quả vẫn là thêm một tên vong mạng, ta chỉ cần lo liệu hai tên còn lại mà thôi.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố lại nghe có tiếng rú nhỏ nhỏ, tiếng rú này vừa dứt thì nơi góc Đông Bắc cũng có tiếng rú khác trả lời liền.

Chiếc áo trắng Tiểu Phi Thố đang mặc qua mấy ngày bị bụi đường phủ lên nhám nhở rất phù hợp vớt màu sắc loạn thạch nên chàng chọn một tảng đá hơi bị lõm vào, lập tức nằm xuống ép sát người vào đó.

Tiểu Phi Thố ẩn mình vừa kịp lúc, từ bốn hướng có bảy tám tiếng chân người lao xạo trên đá sỏi chạy tới. Mục quang vừa ghi nhận hình ảnh thì Tiểu Phi Thố thốt nhiên rung mình một cái, tám nhân vật xuất hiện đều là nữ nhân, thân hình khêu gợi vô cùng. Tất cả cùng một loại quần áo như nhau, màu đen tuyền và bó sát thân hình làm nổi bật các đường cong, nét lộn lên rõ ràng.

Tiểu Phi Thố thầm than thở trong bụng vì ngược lại với đường nét thiên phú nảy lửa, cả tám nữ nhân đều đeo một chiếc mặt nạ hình quỷ Dạ Xoa, mắt óc nhồi và hai chiếc răng nanh chìa ra trắng trợn. Quỷ diện đi đôi với thân hình kiều mỹ thật khiến cho người ta dở tức dở cười.

Một nữ nhân kêu lớn :

- Chúng ta đến chậm mất rồi, Động chúa sẽ không dung tha cho lỗi lầm này đâu.

Một nữ nhân khác cãi lại :

- Chúng ta làm đúng theo lời dặn bảo của Động chúa thì chẳng có tội gì cả, chỉ vì... Động chúa không thể ngờ được địch nhân lại ra tay cực kỳ mau lẹ như vậy mà thôi.

Nữ nhân trước liền quát mắng :

- Dạ Xoa tam quỷ, người nói những gì thế chẳng lẽ dám táo gan cho rằng Động chúa tính toán sai lầm ư?

Nữ nhân có danh hiệu Dạ Xoa tam quỷ giật bắn người ấp úng cãi :

- Muội muội đâu có ý phê bình Động chúa, cứ thực tế nói càn vậy thôi, đại tỷ tỷ bỏ qua cho muội muội được không?

Một nữ nhân khác tiến lên giảng hòa đôi bên :

- Chúng ta mau mau chia nhau lên các đỉnh núi quan sát, máu còn tư ơi thể này thì địch nhân chưa đi xa được đâu.

Dạ Xoa đại tỷ “Hừm” một, tiếng rồi phát tay ra hiệu, cả bọn lại chia làm bốn cặp, từng cặp chọn lấy vị trí nào cao nhất vọt mình lên. Tiểu Phi Thố nằm im chẳng dám thở mạnh nhưng trong lòng nổi lên nhiều tư tưởng trái ngược nhau bởi vì bọn nữ nhân này thanh âm ôn ền, ôn nhu nghe rất mê hồn, cộng thêm thân hình bốc lửa thì chắc chắn diện mạo không thể xấu xa được, vậy mà mang danh hiệu Dạ Xoa thì vô lý không sao tưởng tượng ra nguyên nhân tại sao.

Có lẽ vì Động chúa này diện mạo xấu xí ghê gớm và tính tình độc ác cho nên mới nghĩ ra cái trò kỳ quái như vậy.

Tiểu Phi Thố ngược mắt nhìn lên theo dõi các Dạ Xoa nữ nhân xem họ hành động ra sao thì bỗng nhiên có mấy tiếng rú nhỏ nhỏ lại nổi lên. Chàng thất kinh hồn vía vì có một cặp vừa rú vừa chỉ trỏ đúng ngay chỗ chàng ẩn núp. Tiểu Phi Thố biết ngay mình đã bị bại lộ vì đồng loạn thạch này từ trên cao nhìn xuống lập tức phát hiện ngay được vật khác lạ. Hiện tại mà bỏ chạy thì sẽ mang tiếng oan uổng, do đó Tiểu Phi Thố cười khở, đứng dậy phui quần áo cho sạch sẽ. Chàng đang còn sửa soạn thì từ bốn phía các Dạ Xoa nữ nhân đã hình thành thế bao vây, bốn nàng đứng trấn đúng bốn phương vị Đông Tây Nam Bắc, còn bốn nàng khác lùi ra sau một chút đan kẽ chiếm bằng vị.

Tiểu Phi Thố liếc mắt một vòng thì trong lòng hơi rung động vì đây chính là Bát Quái trận cực kỳ ảo diệu, chàng không ngờ nói đất Âm Sơn hoang vắng này mà có người biết sử dụng nó.

Cả tám nữ nhân đều rút trong mình ra một loại vũ khí rất lạ, nửa nhuyễn tiên nửa trường côn, phía đầu mềm dẻo còn có thêm mấy chiếc răng quỷ cong cong chẳng biết công dụng để làm gì. Tiểu Phi Thố chờ cho tám nữ nhân khép vòng vây đến gần mới chấp hai tay vái chào tứ hướng.

Hiện tại cánh tay phải của chàng đã cử động được chút ít rồi. Tiểu Phi Thố cố nặn ra một nụ cười tươi tắn nhất từ trước đến giờ rồi lên tiếng :

- Tại hạ là Tiểu Phi Thố lạc bước đến đây thì tình cờ gặp xác chết này chứ không phải thủ phạm, mong rằng các cô nương đừng hiểu lầm sự việc.

Dạ Xoa đại tỷ lạnh lùng hô lớn :

- Người theo ta về động để chờ phát lạc.

Tiểu Phi Thố thở dài ngao ngán, nhưng chàng đành phải ôn hòa giải thích :

- Tại hạ rất vui lòng, mời các cô nương dẫn đường, tại hạ sẽ theo sau.

Dạ xoa đại tỷ có vẻ hơi bị bất ngờ vì đôi dễ dàng không tưởng, nàng quát lớn :

- Dạ Xoa nhị muội, người tiến lên điểm huyệt hân đi.

Chẳng biết nữ nhân này cử động ra sao vì thân ảnh đột nhiên như mờ đi một chút, Tiểu Phi Thố chẳng cần xem xét kỹ cứ đảo người tránh đại. Thân pháp Tiểu Phi Thố tuyệt kỹ vô song, tứ mấy năm nay đi lại giang hồ chưa có ai sánh bằng thể mà chỉ tránh được mấy đại huyệt, còn các huyệt lộ liễu như Phù Đột, Kiên Ngung, Thiếu Hải đã bị điểm trúng liền. Đây chỉ là những huyệt phụ nên Tiểu Phi Thố vận chân khí một vòng lập tức giải tỏa được hết, gia dĩ lực đạo điểm vào cũng nhẹ nên ít có tác dụng.

Tiểu Phi Thố xoay người kêu lớn :

- Tại hạ ưng chịu về động rồi, các cô nương điểm huyệt làm chi nữa.

Dạ Xoa nhị muội nghe chàng nói thì dừng tay lại xoay người để xem ý kiến Dạ Xoa đại tỷ ra sao, nàng này lạnh lùng hỏi :

- Tại sao nhị muội không thi hành lệnh đại tỷ?

Dạ Xoa nhị muội vội vàng vâng dạ, thân hình rung động một cái lại biến thành mờ ảo khiến cho Tiểu Phi Thố kinh hoàng nhảy vọt, quả nhiên rất kịp thời nhưng gót chân cũng bị móng tay của Dạ Xoa nhị muội phốt qua đau rất liền. Thân hình còn lơ lửng trên không Tiểu Phi Thố cẩn thận vẫn biến đổi mấy cái, thực không thừa thãi chút nào bởi vì Dạ Xoa nhị muội thân ảnh quỷ dị vẫn đeo sát chàng, bất kể vị trí nào, có chuyển đổi ra sao. Dạ Xoa đại tỷ đứng ngoài lạnh lùng nói :

- Tâm tình bản loạn, đầu óc phân tán, nhị muội mấy tháng nay cứ vơ vẩn cho nên thân pháp kém sút rất tại hại.

Lời phê bình khiến cho Dạ Xoa nhị muội hoảng hốt, nàng ta quát lớn :

- Thằng nhãi này, người, người... ngoan cố thực!...

Đồng thời với tiếng quát, nàng ta cũng gia tăng tốc độ, thân ảnh hiện tại lơ mờ, bốn phương tám hướng đều có mặt cực kỳ quái dị.

Tiểu Phi Thố chẳng còn phương pháp nào khác cũng gia tăng biến đổi phương vị liên tiếp, thân hình chọt ngả sang Tây rồi bất chợt nhảy sang Đông trong khi miệng cứ la “ối chà”, “úy”, “ủa” hoài. Thủy chung

Dạ Xoa nhị muội vẫn chưa sao điểm trúng đại huyết nào của chàng được, nàng nửa bối rồi nửa lo lắng gọi lớn :

- Đại tỷ tỷ, thân pháp tên này lạ lắm, muội tử đã cố gắng hết sức rồi!

Dạ Xoa đại tỷ “Hừ” trong miệng rồi quát :

- Lui ra đi, để địch nhân đó cho ta!

Tiếng quát vừa dứt, Dạ Xoa nhị muội lấp loáng thân ảnh một cái đã trở về vị trí cũ, bộ ngực căng phồng dưới làn áo bó sát cứ nhô lên hụp xuống trông rất mê hồn, có lẽ vừa mệt vừa hồi hộp vì mình không làm tròn mệnh lệnh. Tiểu Phi Thổ đứng chân liếc nhìn, trong lòng thầm tiếc rẻ “Vu vật trời cho thế kia mà phải giam hãm trong lót quý sứ, người nào có chút lòng thương hoa tiếc ngọc cũng phải ngao ngán giùm cho mấy nữ nhân này”.

Dạ Xoa đại tỷ ve vẩy chiếc Nhuyễn tiên kỳ dị tiến ra mấy bước, nàng trầm giọng nói với Tiểu Phi Thổ :

- Thân pháp ngươi xứng đáng hạng nhất võ lâm nhưng đã vào tay chúng ta thì không ngoan cố được đâu. Lời nói vừa dứt, thân hình kiều mị của nàng chẳng thấy nhúc nhích tí nào đã biến mất như có phép thần thông vậy. Tiểu Phi Thổ khẩn cấp nghiêng người tránh đại qua mặt bên, miệng thốt nhiên la lớn :

- Ảo Ảnh pháp trong “Thanh Hoa bí lục” đây mà.

Lưng chàng đau nhói lên mấy cái, hai huyết Thần Đường và Linh Đài đã bị đầu nhuyễn tiên đánh trúng. Tiểu Phi Thổ ngã lăn ra, đầu va vào tảng đá nhỏ đau thấu trời xanh và thân hình bất động luôn. Dạ Xoa đại tỷ chỉ ra tay một lần đã thành công, đáng lẽ phải tự đắc lắm, không ngờ nàng ta lại đứng chờ người ra lắm bầm mấy tiếng gì không rõ. Dạ Xoa đại tỷ chưa hành động thì mấy Dạ Xoa cô nương cũng chưa nhúc nhích, nhãn quang đều nhìn thẳng đại tỷ chờ đợi. Dạ Xoa đại tỷ bỗng nhiên trầm giọng hỏi Tiểu Phi Thổ :

- Vừa rồi ngươi nói gì “Ảo Ảnh pháp” và “Thanh Hoa bí lục”?

Trong lúc đối phương chần chờ, toàn thân Tiểu Phi Thổ đã tê dại hết cả, vậy mà đột nhiên làn chân khí dị chủng ở cánh tay phải của chàng lại vận động chộn rộn lên.

Hóa ra nó hoàn toàn độc lập với kinh mạch trong người, qua mấy lần kích thích hiện giờ nó vận động rất tự nhiên, không cần phải có chân khí dẫn dụ nữa. Tiểu Phi Thổ cả mừng thò tay tự giải huyết cho mình rồi đứng lên cười tủm tỉm trả lời Dạ Xoa đại tỷ :

- Tại hạ thấy thân pháp của các cô nương giống như thuật biến hình “Ảo Ảnh pháp” trong “Thanh Hoa bí lục” nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hoàn toàn không phải là nó.

Cả tám Dạ Xoa nữ nhân đều giật mình kinh ngạc, Dạ Xoa đại tỷ hỏi dồn :

- Người... người có quỷ pháp gì tự giải khai được huyết đạo vậy? Tại sao biết “Sâu Sát Quỷ Ảnh” khác với “Thanh Hoa bí lục” vậy?

Tiểu Phi Thổ ngẩn ngơ người ra suy nghĩ, thông thả đáp :

- Tại hạ đã thấy có một người biểu diễn “Ảo Ảnh pháp” của “Thanh Hoa bí lục” có lẽ nó cùng nguyên tắc với cái gì “ảo ảnh” của cô nương nhưng khác biệt một chút là về cách thức di chuyển.

Dạ Xoa đại tỷ nóng nảy hỏi tiếp luôn :

- Khác biệt về hình thức như thế nào, người giải nghĩa cho ta nghe có được không?

Tiểu Phi Thổ chậm rãi gạt đầu rồi trả lời :

- Khi di chuyển vị trí cô nương chọn không đúng thời điểm, lúc nào cũng sót lại một chút bóng hình do đó thân ảnh nhìn vào thấy lờ mờ, nếu có nhân vật nào nhãn lực cao siêu thì không sao lừa gạt được họ. “Ảo Ảnh pháp” trong “Thanh Hoa bí lục” thì cao siêu đến mức gần như pháp thần vậy, thoát biến thoát hiện, hoàn toàn không để lại một chút gì, thân pháp cũng biến ảo nhanh hơn. Tại hạ kém cỏi lăm lăm bàn như vậy thật ra cũng chẳng biết có đúng hay không?

Đột nhiên Dạ Xoa đại tỷ rú lên một âm thanh như ma quỷ gào thét, lập tức cả tám nữ nhân đồng loạt nhảy xổ vào Tiểu Phi Thổ. Chàng cực kỳ hoảng sợ, xua tay rồi rít...

- Ủa? Còn đang nói chuyện tử tế, sao lại...

Tiểu Phi Thổ chẳng nói dứt câu, lần này có đến tám chín đại huyết bị điểm trúng, vừa tê dại vừa đau nhức vô cùng. Như thế vẫn chưa xong, cả tám Dạ Xoa nữ nhân cùng nhanh nhẹn cầm cái cán giống như khúc đoan côn kéo mạnh một cái biến nhuyễn tiên dài ra mấy thước, trở thành một sợi dây gân. Tám sợi dây kỳ lạ này vung lên loang loáng, lập tức biến Tiểu Phi Thổ trở thành cây thịt bó chằng bó chặt. Tiểu Phi Thổ lần này bị điểm trúng cả á huyết nên không còn thuyết lý gì được nữa, đành trợn mắt lên mà nhìn vậy thôi. Phương pháp bó giò này rất hữu hiệu, hiện tại mấy luồng chân khí dị chủng lại thôi thúc nhộn nhạo mà chủ nhân của nó vô phương cử động được.

Dạ Xoa đại tỷ lớn tiếng quát ra lệnh :

- Sáu người khiêng hai bên mang địch nhân đi, nhị muội có mang theo cái khăn nào không?

Dạ Xoa nhị muội rút rè trả lời :

- Muội muội... chỉ có khăn tay riêng thôi.

Dạ Xoa đại tỷ chất lưỡi một cái, lắc đầu nói luôn :

- Chính ta cũng không dự bị trường hợp phải mang dịch nhân về Quỷ động do đó chẳng mang theo khăn bịt mặt hay mê dược chi cả. Nhị muội dùng đỡ khăn riêng vậy.

Dạ Xoa nhị muội tuân lệnh, móc trong túi ra một chiếc khăn lụa thêu hoa ở bốn góc, chưa gì đã tỏa ra mùi hương ngan ngát liền. Nàng ta bước tới choàng chiếc khăn bịt mắt Tiểu Phi Thố lại, cột phía sau rất chắc chắn rồi mới hô to :

- Xong rồi!

Tiểu Phi Thố đang ngây ngất khoan khoái vì hương thơm ở chiếc khăn tay tỏa ra nức mũi thì thân hình bị mười hai bàn tay êm dịu nâng lên cao. Thân hình lập tức di chuyển vùn vụt lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải hết sức phức tạp dù Tiểu Phi Thố cố tình chú ý vẫn đành chịu không sao ước đoán nổi đường đi hoặc phương hướng.

Hương thơm nữ nhân hiện tại còn nồng nàn hơn vì cả sáu cô nương đều ở sát bên chàng.

Tiểu Phi Thố chất lưỡi một cái thầm nghĩ :

“Sống chết đều có số mạng, tội gì ta phải lo âu hiện tại cứ thưởng thức thân tiên này cái đã”.

Do đó, Tiểu Phi Thố bắt đầu đi vào cõi lâng lâng, chẳng cần để ý gì đến ngoại vật nữa.

Hồi 11 : Âm Sơn quỷ động

Tiểu Phi Thố bản chất lãng tử phong dật cứ phiêu diêu theo mộng ảo chẳng biết thời gian qua bao lâu, đột nhiên thấy mình bị đặt xuống nền đá “Bình” một cái, lúc đó đầu óc mới tỉnh táo lại được. Chiếc khăn bị mất được tháo ra khiến cho chàng hơi bị chói mắt mặc dù nơi đây ánh sáng chỉ vừa phải thôi. Tiểu Phi Thố lại nghe âm thanh Dạ Xoa nhị nữ nói nhỏ nhỏ :

- Đại tỷ vất nó đi, còn lấy làm gì nữa.

Lúc chàng mở được mắt ra thì chỉ thoáng thấy hai cái lưng ong uyển chuyển bước ra và cánh cửa lập tức đóng sầm lại che khuất liền.

Tiểu Phi Thố nhìn quanh thờ dãi một cái, nơi đây đương nhiên là thạch thất, bốn bề phẳng lì và lạnh lẽo vô cùng. Trong thạch thất nhỏ bé này chẳng có một món đồ vật gì, do đó chàng bị vất nằm còng queo dưới sàn đá, đây trôi vẫn còn nguyên và huyết đạo cũng chẳng ai thêm giải khai. Tình trạng này khó chịu hết sức khiến cho Tiểu Phi Thố tức giận rửa thầm :

“Bọn nữ nhân này tàn nhẫn quá, ta cầu cho bọn ngươi suốt đời không ai thêm cưới hỏi mới hả được giận!”.

Chàng lại tự bật cười một mình :

“Ừa, sao mình lại nhỏ nhen vô lý thế, dù là nam nhân hay nữ nhân đã là thuộc hạ thì phải thi hành mệnh lệnh còn nhân đạo thể nào được. Bọn này gọi ta là địch nhân thì chưa giết là phúc lắm rồi”.

Mãi suy nghĩ vớ vẩn Tiểu Phi Thố không nghe tiếng chân người bước tới, cánh cửa bằng đá rít lên kèn kẹt lúc đó chàng mới giật mình trợn mắt nhìn lên. Tiểu Phi Thố bị điểm vào huyết cam chứ nếu không chàng đã la lên thất thanh rồi bởi vì bước vào thạch thất là hai nữ nhân áo trắng, cả hai đều đeo mặt nạ Nga quỷ (quỷ đôi) chế tạo rất tinh xảo. Chiếc mặt nạ này cũng màu trắng bệch như da người chết với cái lưỡi thè dài trông ghê rợn hơn mấy mặt nạ Dạ Xoa gấp nhiều lần.

Qua giây phút rùng mình, Tiểu Phi Thố hết sợ hãi lại đến kinh ngạc sững sờ bởi vì hai nữ nhân áo trắng này thân hình còn khêu gợi hơn bọn Dạ Xoa áo đen, cũng cùng một kiểu bó sát vào người làm nổi bật các đường cong mê hồn, giá như không có dải lụa thắt ngang lưng thì thoáng nhìn giống như họ hoàn toàn khỏa thân vậy. Hai nữ nhân này mục quang lấp lánh nhìn Tiểu Phi Thố rồi bước tới tháo dây trói cho chàng...

Một nữ nhân thò bàn tay trắng muốt và thon dài rất xinh đẹp ra điểm mấy cái khai huyết đạo ở hạ bàn và á huyết cho Tiểu Phi Thố, xong xuôi mới lạnh lùng lên tiếng :

- Đi theo ta, chớ vọng động mà vong mạng đó.

Tiểu Phi Thố hắng giọng mấy cái cho thông cổ, gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi đứng dậy đi theo. Hình như chàng bị điểm huyết đôi chân tê bại khá lâu cho nên máu huyết nhất thời chưa lưu thông suôn sẻ được, loạng choạng mấy bước vô tình lại ngã chúi vào người nữ nhân, miệng hoảng hốt la lớn :

- Ôi chà, tê chân quá đi mất.

Nữ nhân này giật mình vội đưa tay ra đỡ Tiểu Phi Thố chẳng hiểu tại sao lại đột nhiên bất động. Nữ nhân thứ hai đầu có biết sự tình như thế nào, xoay người nhìn nữ nhân kia có vẻ ngạc nhiên hỏi nhanh :

- Lục muội muội sao vậy?

Lời nói vừa dứt thì huyết Chí Dương, Kiên Trung, Thần Đường sau lưng của cô nương này đau nhói lên, người tê tái lập tức. Tiểu Phi Thố cười hi hi nói móc :

- Tại hạ cứ vọng động thử coi có mất mạng hay không vậy mà, cảm phiền nhị vị cô nương lộ chân diện mục một chút, người đẹp mà đeo cái mặt nạ quỷ quái vào không hợp nhãn tại hạ.

Chàng thò tay toan gỡ chiếc mặt nạ Nga quỷ ra, thì nữ nhân được gọi là Lục muội thất thanh kêu la :

- Tiểu tử... ngươi.... dám tặc dám dám sờ sảng vậy ư?

Tiểu Phi Thố giả vờ tròn mắt lên hăm :

- Cái gì mà không dám, tại hạ trên đời trêu hoa ghẹo nguyệt kể đến hàng ngàn nữ nhân, có mỗi cái việc ngắm nhìn mặt hoa tí chút mà lại không dám thì vô lý quá!

Chàng lại vờ hăm hồ đưa tay ra tiếp tục, lần này có lẽ nữ nhân Lục muội đã hoảng sợ hết sức, ghen ngào nói :

- Ngươi mà làm vậy chẳng khác gì giết ta mất rồi, chẳng thà ngươi điểm vào tử huyết, có chết ta vẫn cảm tạ ngươi mãi mãi.

Tiểu Phi Thố giả kinh ngạc hỏi lại :

- Ừa, lộ chân diện mạo một chút thì có mất mát gì đâu mà phải chết oan uổng như vậy?

Nga quỷ nữ nhân xuống giọng năn nỉ Tiểu Phi Thố :

- Động chúa đã ban qui lệnh nghiêm khắc bất cứ ai để lộ chân diện thì lập tức quăng xuống Hoàng Tuyền liền, người đã kìm chế được bọn ta còn đợi gì mà không thoát thân ngay đi.

Tiểu Phi Thố ngheo đầu ngẫm nghĩ, rồi cười nói :

- Động quý này muôn ngàn lối, muốn thoát thân đâu phải dễ dàng, bắt đắc dĩ tại hạ phải dùng hai cô nương làm con tin vậy.

Chàng móc túi lấy hai viên kim sang để trị các vết ngoại thương ra giả vờ sầm mặt nói :

- Nhị vị cô nương không muốn vi phạm qui lệnh thì uống viên Tiêu Hồn độc này đi, tại hạ ra khỏi động sẽ đưa thuốc giải ngay lập tức.

Hai nữ nhân Nga quý bị hăm dọa xem mặt là điều úy kỵ nhất, cho nên đã thất kinh hồn vía, ví dụ có chết vì độc được cũng còn hạnh phúc hơn, do đó Tiểu Phi Thố vừa dứt lời là mau mắn há miệng ra ngay. Thuốc kim sang vừa đắng vừa hôi, hai nàng nhăn mặt nhăn mũi nuốt cực kỳ khổ sở khiến cho Tiểu Phi Thố cả cười, chàng thò tay giải huyệt đạo cho họ rồi mới nói :

- Tại hạ đã vào đây thực may mắn hơn người khác, khi nào lại ra đi dễ dàng như vậy.

Nga quý nữ nhân sững sốt hỏi :

- Người nói lạ lùng vô cùng, người khác chỉ cần nhắc tới Âm Sơn quý động là đã bay hồn bạt vía, người lại cho là may mắn thật không sao hiểu nổi.

Tiểu Phi Thố vẫn cười rồi trả lời :

- Tại người khác không biết thường thức cái đẹp của nữ nhân mà thôi, tại hạ còn muốn ở lại đây mãi mãi nữa kìa.

Chẳng biết hai cô nương này có hổ thẹn vì câu nói không vì chiếc mặt nạ Nga quý che dấu sắc diện nhưng hai cô nương im lặng hồi lâu mới hỏi nhỏ :

- Bọn ta đã uống độc dược của người rồi, bây giờ người còn tính gì nữa đây?

Nữ nhân sợ bị rơi vào trường hợp bức hiếp cho nên mới lo sợ mà nói như thế, làm gì Tiểu Phi Thố không hiểu, chàng cứ cười hi hi, hai mắt lại nhìn chòng chọc thân hình lại nàng khiến cho họ lại càng kinh hoàng hơn. Tiểu Phi Thố thấy đùa giỡn như vậy là đủ rồi, chàng nghiêm nét mặt lại nói :

- Nhị vị cô nương tuân lệnh Động chúa đến giải giao tại hạ thì bây giờ tiếp tục đi, tại hạ đang mong muốn ra mắt Động chúa một lần cho thỏa nguyện đây.

Hai cô nương Nga quý sững sốt đứng ngây người ra mất mấy phút, Tiểu Phi Thố phải giục giã :

- Nhị vị đi trước dẫn đường đi, tại hạ sẽ theo sau.

Lúc đó hai cô nương Nga quý mới giật mình lục đục đi ra khỏi thạch thất. Tiểu Phi Thố ung dung theo sau, chàng không khỏi giật mình kinh ngạc vì đường lối ở đây quanh co bí hiểm, kiến trúc hoàn toàn bằng đá núi. Thỉnh thoảng đường lối lại bị cắt đứt bằng cánh cửa đá nặng nề, chẳng hiểu có cơ quan thế nào mà hai cô nương Nga quý chỉ cần hô to :

- Nga Quý phi nương dẫn giải tù nhân!

Lập tức mây cánh cửa đá này rì rào một hồi rồi mở ra ngay. Tiểu Phi Thố thấy không khí nơi đây mát lạnh thì ngẫm nghĩ :

“Chắc hẳn quý động này kiến thiết ăn sâu vào ruột núi nên mới mát mẻ như vậy, nếu ta dùng vũ lực thì chẳng có hy vọng thoát ra đâu”.

Tuy gọi là quý động nơi đây cũng không đến nỗi tối tăm lảm, cứ cách vài trượng thì trên trần động lại có gắn một hạt minh châu to bằng trái trứng ngỗng, tỏa ánh sáng lờ mờ rất huyền ảo.

Tiểu Phi Thố theo chân hai nàng Nga quý quẹo Đông rồi qua Tây, loanh quanh có đến nửa khắc thì thốt nhiên giật mình, nếu chàng không lầm thì các đường đi đều được cấu tạo theo Bát quái trận cho nên mới phải vòng vèo lâu lắc như thế.

Cả ba tiếp tục thêm một lúc nữa, đột nhiên ánh sáng chói lòa như thiên nhận vậy.

Tiểu Phi Thố cup bót mi mắt xuống, định thần nhìn kỹ thì chẳng phải đã ra khỏi động mà trước mặt chỉ là một cánh cửa đá cực to, ngang dọc đều hơn trượng và chia làm hai cánh.

Trên mỗi cánh là hai chữ cân bằng minh châu, ngọc bích, mã não đủ màu sắc cho nên mới phát ra ánh sáng chói lọi như vậy. Tiểu Phi Thố ngẫm nhìn bốn chữ Âm Sơn quý động, ước lượng có đến mấy trăm viên châu ngọc thì chất lưỡi tiếc rẻ

“Vị Động chúa này hoang phi không sao tưởng tượng ra được, giả như bỏ bót chữ quý đi thì số châu ngọc dư ra cũng đủ phát chẩn cho cả một huyện sống mấy tháng rồi”.

Hai cô nương Nga quý đứng nghiêm trang hô to :

- Nga Quý phi nương dẫn giải tù nhân phục lệnh Động chúa.

Ngay lúc đó phía bên trong vắng vắng tiếng sinh, phách, tiêu, trống nổi lên, âm thanh rầu rĩ và sầu não khác thường. Hai cánh cửa đá rầm rì chạy dạt qua hai bên để lộ phía trong cánh cửa đá rộng rãi và có rất nhiều người ngồi đứng lố nhố. Hai cô nương Nga quý chuyển thân bóng vọt vào trong rồi cùng nhau phục xuống rồi khóc rầm rức. Tiểu Phi Thố nheo mắt, hiên ngang bước vào, trước tiên cảnh tượng đập vào mắt chàng là nơi đây đồ đạc bàn ghế đủ loại, cờ xí màn trướng nữa nhưng hoàn toàn chỉ có ba màu đen, trắng và xám mà thôi.

Tiểu Phi Thố chuyển chuyển mục quang một vòng quan sát, có đến mấy chục nữ nhân quần áo xám, đeo mặt nạ quý khóc đứng vòng ngoài, cầm vũ khí canh gác rất nghiêm mật. Vòng trong là sáu nữ nhân Nga quý áo trắng, đứng hai bên một chiếc ngai đen tuyền, chẳng biết bằng chất liệu gì nhưng tram trở rất tinh vi hàng chục cái mặt quý khóc, cười, nhe răng trợn mắt khác nhau tất.

Cả các con mắt đều tô điểm bằng những loại châu ngọc nhỏ, óng ánh như có sinh khí vậy. Trên chiếc ngai đương nhiên phải là Động chúa, nhân vật này khác với ước đoán của Tiểu Phi Thố cũng là nữ nhân và đeo chiếc mặt nạ quý vương bằng vàng rất chói mắt. Chàng tự nghĩ thầm :

“Té ra Động chúa là nữ nhân, như vậy là không đáng trách, trước kia ta lại lầm tưởng đã là chủ nhân của Hắc Phiến lão quý thì phải là một nam nhân mới đúng. Lúc mới gặp gỡ các cô nương Dạ Xoa và Nga quý ăn mặc khêu gợi thì ta lại cho rằng tên Động chúa là đại quý dame, thực ngu ngốc quá”.

Thực ra khi xưng hô họ cứ một điều Động chúa, hai điều Động chúa, chẳng ai thốt ra chữ “Nữ động chúa” thì Tiểu Phi Thố lầm lẫn là phải lắm, hiện tại Nữ động chúa đập tay xuống ngai một cái quát hỏi :

- Lục Phi Nương, Thất Phi Nương, hai người khóc lóc cái gì vậy?

Tiểu Phi Thố đứng sau nhanh nhẩu đỡ lời luôn :

- Kính bẩm Động chúa, hai cô nương bị tại hạ kiếm chế rồi cho uống Tiêu Hồn độc, chỉ trong vòng một ngày là thành Nga quý thực sự rồi đó.

Toàn động im lặng như tờ, ngay cả Động chúa cũng sững sốt không biết sao mà kể, cứ ngẩn mặt ra nhìn Tiểu Phi Thố chăm chú. Chẳng ai có thể tưởng tượng ra được đã là tù nhân Âm Sơn quý động mà Tiểu Phi Thố tự nhận khơi khơi, thậm chí còn kính bẩm móc họng nữa chứ. Đã vậy chưa hết, Tiểu Phi Thố thấy Nữ động chúa nhìn mình chăm chú mà không lên tiếng liên gật đầu giới thiệu trước :

- Tại hạ ngoại hiệu là Tiểu Phi Thố, tứ là con thỏ nhỏ chạy nhanh ấy, xin ra mắt Động chúa kính chúc vạn an.

Qua con im lặng tất nhiên tiếp theo phải là bão tố sấm sét, Nữ động chúa đứng bật dậy quát lớn, âm thanh uất nghẹn vì tức giận quá mức :

- Nga Quý phi nương đâu, đập chết tiểu tử lão xược này cho ta mau.

Cả sáu nữ nhân áo trắng được gọi bằng danh hiệu Nga Quý phi nương phát phối thân hình một cái đã đến gần Tiểu Phi Thố liền, chàng vội xua tay rồi rút :

- Khoan đã, khoan đã, tại hạ chết thì cũng đành nhưng kéo theo hai cái mạng của hai cô nương này và pho “Thanh Hoa bí lục” thì uống phí vô cùng!...

Hồi 12 : Duyên tình không tương

Âm Sơn Quý Nương rung động cách rõ ràng, bà ta run giọng ra lệnh :

- Nga Quý phi nương về chỗ cũ đi, hắn đã lọt vào Âm Sơn quý động thì chẳng cần gấp gáp làm gì.

Tiểu Phi Thố cười hì hì có vẻ rất khoái chí :

- Phải rồi, có gì mà phải gấp gáp, tại hạ còn nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Động chủ đây.

Chàng lại “Ừ” ngơ ngác nhìn quanh rồi thở dài nói tiếp :

- Khách đến nhà mà Động chúa chẳng cho miếng rượu thì nói chuyện sao thông suôn và vui vẻ được.

Nữ động chúa tức giận “hừ hừ” mấy tiếng trong cổ họng có vẻ không bằng lòng yêu sách của Tiểu Phi Thố nhưng rút cuộc lại vỗ tay một cái, lập tức có một cô nương Quý Khốc mặc áo xám chạy ra lẳng xẳng dọn bàn, đặt ghế rồi mang rượu ra. Tiểu Phi Thố ung dung ngồi uống mấy chung, lúc đó mới nghiêm trang nói :

- Tại hạ quấy quả Động chúa như vậy đủ rồi, bây giờ nói chuyện thẳng thắn, Động chúa cần minh bạch điều gì thì hỏi trước đi.

Nữ động chúa không hề uống tí rượu nào, bà ta bắt động quan sát Tiểu Phi Thố cho đến khi chàng nói thì mời trầm giọng hỏi :

- Người đến Âm Sơn dò la việc gì?

Tiểu Phi Thố không dấu diếm trả lời luôn :

- Tại hạ chủ ý tìm Hắc Phiến lão quỷ để trả thù chứ không có ý định gì với Âm Sơn quý động cả.

Nữ động chúa lại “hừ” trong họng, gằn giọng nói :

- Hắc Phiến lão quỷ là một trong bốn U quỷ như vậy cũng chẳng khác gì gây chiến với Âm Sơn quý động rồi.

Tiểu Phi Thố thở dài :

- Động chúa nói vậy thì tại hạ cũng đành thôi, mối thù giết hại song thân không sao không trả được.

Nữ động chúa giật mình hỏi luôn :

- Song thân ngươi là ai? Hắc Phiến lão quỷ do ta sai phái đi thật nhưng có ra lệnh giết chóc gì đâu!

Tiểu Phi Thố quét mục quang nhìn bà ta cố gắng xem thái độ này đối trá hay thành thật nhưng hoàn toàn vô ích bởi vì chiếc mặt nạ quý vương đã che khuất hết. Tiểu Phi Thố trầm giọng hỏi :

- Động chúa thật sự không biết vụ việc Hàn Thương tiêu cục ư?

Nữ động chúa gắt gỏng :

- Còn rất nhiều việc, ngươi cứ nói trắng ra đi, bản vương cô sợ hãi gì mà phải dối trá ngươi!

Tiểu Phi Thố thấy bà ta đứng lý nên nói luôn :

- Song thân tại hạ là Tổng tiêu đầu Âu Trường Sanh của Hàn Thương tiêu cục, ngoài ra Hắc Phiến lão quỷ, Bạch Phát Hỏa Thần và Âm Sát Ma Quân còn giết hại hai vị tiêu sư cùng với gia đình bốn năm người nữa. Bấy nhiêu nhân mạng chết oan ức thì theo ý Động chúa trả giá ra sao?

Nữ động chúa gật đầu, đều giọng nói :

- Nhưng ngươi đã giết được Hắc Phiến lão quỷ rồi còn muốn gì?

Tiểu Phi Thố nghiêm nghị trả lời :

- Tại hạ không giết Hắc Phiến lão quỷ, chỉ vô tình phát hiện ra xác hắn mà thôi.

Nữ động chúa trầm ngâm suy nghĩ rồi lại hỏi tiếp :

- Ngươi có biết võ công trong “Thanh Hoa bí lục” không?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ :

- Nêu tại hạ có võ công “Thanh Hoa bí lục” thì làm gì mấy cô nương Dạ xoa lại bắt được?

Nữ động chúa run giọng hỏi lại :

- Vậy sao ngươi lại biết “Sâu Sát Quỷ Ảnh” của ta khác biệt và kém cõi hơn “Ảo Ảnh thân pháp” trong “Thanh Hoa bí lục”?

Tiểu Phi Thố nửa đùa nửa thật trả lời :

- Tại hạ đã được chứng kiến một cao nhân tiên bối sử dụng môn “Ảo Ảnh pháp” cực kỳ tuyệt diệu vô tình thốt ra lời so sánh mà thôi.

Đột nhiên trong sảnh đường mọi người đều nghe rõ một âm thanh nhỏ như tiếng dế kêu nhưng sắc bén muốn đâm thủng cả màng nhĩ vang lên :

- Quyên quyên, ta có chuyện muốn gặp mặt một chút có được không?

Nữ động chúa đứng phắt dậy, bà ta vỗ vào bàn đánh “chát” một tiếng rồi quát gọi :

- Nga quý Phi đại nương, người chạy ra nói với hắn là ta mắc bận, đừng phiền nữa có gì thì đến hẹn ước hầy hỏi han.

Một cô nương đeo mặt nạ Nga quý, thân hình hơi đầy đà một chút cúi đầu vâng dạ rồi lập tức băng mình chạy ra. Nữ động chúa gieo mình đánh “phịch” xuống chiếc ngai, lằm bằm :

- Hắn lần mò đến đây ngoài thời điểm hẹn ước thì cũng có điểm hơi lạ lùng thật.

Chưa thấy Đại nương Nga quý Phi trở vào mà âm thanh bén nhọn kia lại vang lên :

- Quyên Quyên, muội muội tra hỏi xong tiểu tử thì cho đại ca ca mượn nhé, ca ca chờ ở mỏm núi Sầu Phong.

Âm thanh này xuyên qua được cả đá núi thì nhân vật này nội công cao siêu không sao tưởng tượng được, có điều Tiểu Phi Thố rất ngạc nhiên là hắn xưng hô ca ca, muội muội có vẻ thân mật lắm, lại còn kêu cả tên Quyên Quyên ra mà Nữ động chúa vẫn thờ ơ lạnh lùng mới thật kỳ dị. Bà ta trầm giọng nói với Tiểu Phi Thố :

- Thì ra hắn chú ý theo đuổi người, không ngờ chậm tay người đã lọt vào tay bản vương mất rồi.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó trả lời :

- Tai hạ có quen biết gì nhân vật này đâu, vả lại trong mình cũng chẳng có châu báu tiền bạc gì thì hắn theo đuổi làm chi?

Đột nhiên Nữ động chúa thở dài một hơi, bà ta cầm chung rượu mời Tiểu Phi Thố uống, bản thân bà ta cũng uống rồi mới thông thả nói :

- Hắc Phiến lão quỷ cùng với năm U quỷ khác được ta sai phái đi khắp Trung Nguyên, Hải Đảo, Tây Vực, Thiên Trúc để dò la tin tức về “Thanh Hoa bí lục”, hoàn toàn ta không hạ lệnh giết tróc tàn sát ai cả nhưng gia đình người đã bị hắn thâm sát thì ta cũng có lỗi một phần. Dù sao hiện tại hắn cũng đã chết rồi, người không nên oán giận Âm Sơn quý động nữa.

Tiểu Phi Thố nhíu mày mau mắn đỡ lời :

- Nữ động chúa đã mở lời tạ lỗi thì tại hạ chắc chắn phải có ý gì rất quan trọng có đúng vậy không?

Nữ động chúa gật đầu mấy cái :

- Người thông minh lắm, ta chưa nói ra mà người đã đoán biết được chủ ý rồi. Nói thẳng cho người biết, từ trước tới nay nam nhân đã lọt vào Âm Sơn quý động thì lập tức bị ném xuống Hoàng tuyền liên, nhưng người là hiếu tử ta đặc cách phá bỏ luật lệ với một điều kiện đơn giản là phải thành thật trả lời câu hỏi duy nhất của ta sau đây.

Tiểu Phi Thố ngẩng mặt lên chờ đợi, Nữ động chúa hắng giọng một cái mới từ từ hỏi :

- Tiểu tử thật sự có biết “Thanh Hoa bí lục”, nằm ở đâu không?

Hóa ra quanh đi quẩn lại, ngay cả thái độ đặc biệt đối xử với chàng cũng chỉ vì “Thanh Hoa bí lục” mà thôi. Suốt dải Trung Nguyên máu rơi thịt đổ cũng chỉ vì “Thanh Hoa bí lục”, ra tới quan ngoại xa xôi này vẫn là “Thanh Hoa bí lục” khiến cho Tiểu Phi Thố cực kỳ chán ngán chàng lạnh lùng nói :

- Hiện tại “Thanh Hoa bí lục” nằm trong tay Vô Nhai Khách tiền bối ở núi Côn Luân cách đây hàng ngàn dặm, nếu Động chúa cần thì tại hạ hướng dẫn liền.

Nữ động chúa cô vẻ run run, giọng nói của bà ta nhỏ hẳn đi :

- Người ra khỏi Âm Sơn quý động là “hắn” bức bách người ngay, ngày mai đích thân ta sẽ cùng đi với người tới Côn Luân vừa bảo vệ tính mạng cho người vừa đạt mục đích của ta.

Tiểu Phi Thố cười nhạt nói :

- Nhận vật “hắn” là ai ? Coi bộ Động chúa sợ hãi hắn chứ tại hạ chẳng cần lo lắng gì đâu.

Nữ động chúa thở dài trả lời :

- Tiểu tử tuổi còn non dại, kiến văn hẹp hòi nên coi trời bằng vung. Ta không thể tiết lộ danh hiệu của hắn được nhưng thực tâm cho người biết, hắn là người có võ công cao siêu nhất trên thế gian này, đại khái như Độ Nạn của Thiếu Lâm tự cũng chỉ đáng hàng đệ tử hắn mà thôi.

Tiểu Phi Thố chợt động tâm cơ, chàng nói nhanh :

- Vậy thì hắn hạ thủ Hắc Phiến lão quỷ chứ không ai khác hơn.

Nữ động chúa rung mình một cái, nhãn quang lóe sáng nhìn Tiểu Phi Thố rồi trầm giọng hỏi :

- Người bằng vào đâu mà ức đoán như vậy?

Tiểu Phi Thố cười nhạt trả lời :

- Âm Sơn hoang vắng này chỉ có tại hạ và hắn xuất hiện, vết tử thương trên ngực Hắc Phiến lão quỷ do một cao thủ siêu đẳng ra tay mới ghê gớm như vậy, cả hắn cùng Hắc Phiến lão quỷ đều có chủ ý về “Thanh Hoa bí lục”, ba điểm này hợp lại thì rõ ràng như chỉ bàn tay ngay.

Nữ động chúa đột nhiên gầm lên một tiếng, bà ta nói lớn như đang quát mắng :

- Thi ra Hắc Phiến lão quỷ vừa làm việc cho ta lại bán tin tức cho hắc, ngoài ra hắc còn có manh tâm chiếm đoạt riêng “Thanh Hoa bí lục” nữa cho nên chưa có lệnh mà cứ tự tiện ra tay giết chóc bừa bãi ở Trung Nguyên.

Tiểu Phi Thố nhân cơ hội này hỏi khéo :

- Động chủ với nhân vật kia là huynh muội, Hắc Phiến lão quỷ có chia sẻ tin tức thì có sao đâu?

Nữ động chúa tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Phi Thố rồi nói :

- Tiểu tử biết gì mà nghị luận, ai huynh muội với hắc bao giờ, ta đã đoạn bào mấy chục năm nay rồi, chỉ vì một chút “Sầu Sát Quỷ Ảnh” ấy mà hắc cứ đến phiền nhiễu ta hoài đấy chứ.

Tiểu Phi Thố lại cười ruồi khích bác luôn :

- Tại hạ thấy môn “Sầu Sát Quỷ Ảnh” chỉ quỷ dị chứ thật ra chẳng phải võ học thượng thừa, Động chúa truyền cho hắc để khỏi sút mẻ nghĩa huynh muội có phải hay hơn không?

Nữ động chúa bật cười sảng sặc một hồi mới trả lời :

- Hắc tự cho mình là võ công bá chủ thiên hạ, nội cái danh hiệu.... cũng đủ biết hắc kiêu ngạo đến đâu. Tuy “Sầu Sát Quỷ Ảnh” chỉ là thân pháp quỷ dị đúng như người nói nhưng nó lại khắc chế toàn bộ võ học của hắc, đời nào ta truyền thụ được. Nói thật cho người biết, mấy chục năm nay ta vẫn ở thế cân bằng với hắc là do thân pháp này đây, cũng vì vậy ta với hắc cùng âm mưu thu thập cho bằng được “Thanh Hoa bí lục”, hay nói đúng hơn là “Áo Ảnh pháp”, người nào đoạt được thì kẻ kia lép vế ngay.

Tiểu Phi Thố “A” lên một tiếng ra vẻ đã hiểu, đột nhiên chàng lên tiếng hỏi một câu bất ngờ :

- Động chúa có khi nào nghe qua danh tự “Kim Khuyết Đế Quân” chưa?

Nữ động chúa run bắn người lên, hai tay bà ta nắm chặt lấy thành ngai, gân xanh nổi vòng lên, chứng tỏ bà ta cực kỳ xúc động, bà ta lặng người đi một lúc mới chậm chậm hỏi :

- Tiểu tử mới có bấy nhiêu tuổi đầu hỏi đến Kim Khuyết Đế Quân làm gì?

Tiểu Phi Thố thấy thái độ Nữ động chúa xúc động thì biết ngay mình vô tình đã hỏi đúng manh mối, chắc chắn bà ta có hiểu biết về Kim Khuyết Đế Quân mới run rẩy xúc cảm lộ liễu như vậy. Chàng muốn biết sự liên hệ giữa Âm Sơn quỷ động chúa với Kim Khiết Đế Quân mật thiết ra sao nên nói toạc ra ngay :

- Tại hạ có bằng chứng Kim Khiết Đế Quân chủ xử sau lưng bọn Hắc Phiến lão quỷ, Âm Sát Ma Quân, Bạch Phát Hỏa Thân thăm sát song thân tại hạ cho nên mới hỏi, Động chúa có thể cho biết tin tức này được không?

Nữ động chúa không trả lời Tiểu Phi Thố mà cứ lẩm bẩm hoài “À, thì ra thế, à thì ra thế...”, đột nhiên bà ta ngẩng mặt, lên gần giọng nói với Tiểu Phi Thố :

- Rất tiếc ta phải lưu giữ người lại và tạm đình chỉ việc đi Côn Luân, ngày mai ta gặp gỡ hắc để biết sự việc rõ ràng trước đã rồi sẽ sắp đặt sau.

Nữ động chúa chỉ nói lửng lơ đột nhiên Tiểu Phi Thố như có sét đánh trong đầu, chàng kêu lên thất thanh :

- “Hắc” chính là Kim Khiết Đế Quân!

Nữ động chúa cũng giật mình không kém Tiểu Phi Thố, bà ta thờ dãi và nói chậm chậm :

- Tiểu tử thông tuệ vô cùng, chủ ý của ta chưa muốn tiết lộ vậy mà người thông qua một vài câu nói đã suy đoán ra ngay. Hỡi ơi ! Tình thế này không diệt trừ thì chỉ mấy năm nữa ta và Kim Khiết Đế Quân không sao địch lại người nữa rồi.

Tiểu Phi Thố thấy bà ta đây nổi sát khí lên thì lập tức đứng dậy, gần giọng nói :

- Thi ra Âm Sơn quỷ động với Kim Khuyết Đế quân cùng một lửa sát nhân, sẵn sàng giết người vô tội vì muốn tranh đoạt hư danh xem ai cao thấp mà thôi!

Chàng vừa nói vừa đưa mắt đề phòng, vậy mà chẳng sao tránh né được, thân ảnh Nữ động chúa vừa biến mất như ma quỷ thì năm sáu huyết đạo của Tiểu Phi Thố đã bị điểm trúng rồi. Trước khi mê đi, Tiểu Phi Thố còn kịp lẩm bẩm :

- “Sầu Sát Quỷ Ảnh” lợi hại thật.

* * * * *

Tiểu Phi Thố mê man chẳng biết bao lâu, khi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm dài dưới sàn đá lạnh lẽo và ẩm thấp. Nơi đây cũng toàn bằng đá núi nhưng khác với gian thạch thất ban đầu là chẳng có một chút ánh sáng nào hết. Không có ánh sáng tự nhiên không khí càng lạnh lẽo hơn khiến cho Tiểu Phi Thố chột rùng mình một cái, chàng sờ nắn khắp thân thể thì thấy tuyệt nhiên không bị trói buộc hay xiềng xích gì cả. Dù biết rằng nơi đây chắc chắn phải cực kỳ kiên cố nhưng phàm đã là con người thì bao giờ cũng có ý chí sinh tồn. Chàng đứng dậy sờ soạng chung quanh một vòng, hết sờ lại gõ thử, rốt cuộc mới chịu ngồi xếp

bằng xuống bởi vì ngoài một cái khe nhỏ để cho không khí lọt vào hoàn toàn gian thạch thất này liền lạc và cứng rắn vô cùng.

Tiểu Phi Thố thở dài tự nghĩ :

“Ta đã đề phòng mà nữ ma đầu này ra tay nhanh không thể tưởng tượng được, giá như bà ta có ý giết hại thì cái thân Tiểu Phi Thố này còn sống được chăng?”.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố nhớ lại một câu trong “Thông Huyền Như Lai thần công” đại ý có nghĩa là chân khí tụ về Đan điền chẳng khác chi cây cung giương sẵn chỉ cần một sát na, nó lan tràn ra toàn thân, dù địch nhân có ở xa cách mấy chân khí chuyển qua mạch Đốc, lập tức huyết đạo đầy rẫy đã tiến sát kim chế được địch nhân rồi.

Tiểu Phi Thố nhắm đi nhắm lại thốt nhiên mừng rỡ vô cùng, ý chí của nó là lấy tịnh làm chủ thể viên mãn chẳng khác nước trong hồ chứa khi phát xuất đột biến thành động cường mạnh và nhanh nhẹn như nước vỡ bờ. Tâm ý hòa với chân khí thành một chủ thể duy nhất, thân pháp hay chiêu thức chẳng khác chi chất muối gia giảm; tan hòa trong nước tùy theo tâm ý mà sử dụng, nói tóm lại tâm ý, chân khí và chiêu thức chỉ là một thể mà thôi. Tiểu Phi Thố đã có sẵn “Tu La Tán Hoa thần công” trong người, chữ “Tu La” phạn văn có nghĩa là Nga quỷ (quỷ đói) do đó cũng lấy âm nhu, tĩnh lặng làm gốc, chàng chỉ mới lần nhắm mấy câu khẩu quyết “Thông Huyền Như Lai thần công”, chân khí này đã nhúc nhích muốn chạy đi các huyết đạo khác liền.

Tiểu Phi Thố cực kỳ ngạc nhiên và hiếu kỳ cứ tuần tự lần nhắm tiếp các khẩu quyết, quả nhiên chân khí đã chu lưu mấy vòng, thoát đầu có chỗ còn bế tắc. Chàng lập tức nhắm lại từ đầu là thông suốt được liền. Được hơn một giờ Tiểu Phi Thố dần dần đi vào cõi thiên tịnh, dù có sét nổ, trời sập cũng không còn hay biết nữa. Chân khí “Tu La Tán Hoa thần công” thật ra chỉ là một nhánh nhỏ của “Thông Huyền Như Lai thần công” nhưng bản chất giống nhau cho nên càng lúc nó càng bành trướng vô giới hạn. Hiện tại có ai nhìn thấy Tiểu Phi Thố chẳng phải khiếp đảm vì thân hình, da thịt tự nhiên căng phồng lên gấp rưỡi bình thường và có màu xám đen trông rất ghê rợn.

Đây là tầng thứ nhất của Thông Huyền Như Lai thần công, mỗi tầng màu xám đen này sẽ nhạt bớt và đến tầng thứ năm thì da thịt biến đổi trở thành Phạt Như Lai vậy. Sự biến đổi này được ghi ở đầu trang “Không xuống địa ngục không trở thành Phật” rất mơ hồ khó hiểu, chỉ khi nào đại ngộ hoặc đã tập xong mới thấy nó đơn giản mà thôi.

Tiểu Phi Thố luyện hết tầng thứ nhất thì thở phào một cái đứng dậy duỗi chân duỗi tay cho giãn gân cốt. Bất ngờ chàng đá vào vật gì đó kêu “Bộp” một cái, âm thanh giống như tiếng gỗ vảy và mùi thơm xông lên liền. Tiểu Phi Thố lấy tay sờ soạng bất giác giật mình kinh ngạc, đó là một cái bát gỗ, căn cứ theo mùi vị thì là một bát thang thịt heo, đổ ra gần hết mất rồi.

Tiểu Phi Thố nhăn nhó cầm cái bát lên húp sạch sẽ, trong lòng thầm nghĩ :

“Đã là động quỹ việc gì cũng quỹ quái hết, đang nói chuyện vui về thì trở mặt điểm huyết cho tù nhân ăn canh thang ngon lành lại chẳng có đèn lửa gì hết”. Chàng lại nhớ đến việc Kim Khuyết Đế Quân trong lòng tức giận vô cùng... “hóa ra mình đưa đầu vào miệng cộp để cho huynh muội họ tha hồ làm gì thì làm!”. Đột nhiên có âm thanh “Cạch” rất khê và có ánh sáng mờ mờ rọi vào, một bát canh thang khác từ cái lỗ nhỏ đưa vào thật vừa vặn. Tiểu Phi Thố đã toan lên tiếng hỏi thì “Cạch” một cái, lỗ hờ đã đóng lại ngay lập tức.

Chàng vừa áp sát tai vào cửa để nghe ngóng, tuyệt nhiên không có một âm thanh nào cả chứng tỏ cánh cửa đá rất dày và người đưa thức ăn thân pháp bước đi nhẹ nhàng vô cùng. Tiểu Phi Thố chắc lưỡi, đưa bát canh lên ăn tiếp vì bụng dạ đã đói ngấu ngiến rồi, lần này bát canh nóng nẩy nên thơm ngon và dễ ăn hơn lần trước nhiều. Tiểu Phi Thố tự nghĩ chẳng biết họ dùng phương pháp gì để dòm ngó mà mình mới đánh đổ bát canh lập tức có bát canh khác liền, đột nhiên chàng lại kêu “Ồi chà!” rồi lắc đầu tự nói lầm bầm :

- Ta lầm mất rồi, hai bát canh nóng lạnh khác nhau chứng tỏ thời gian đã nửa ngày qua cho nên họ mới theo giờ giấc mang bát canh khác đến, như vậy có lý hơn, chẳng lẽ họ là ma quỷ thật sao mà có thể nhìn thấy cử chỉ của ta ở nơi tối tăm này.

Ăn xong, Tiểu Phi Thố thấy trong người khoan khoái, tỉnh táo nên vất bỏ mọi chuyện, bắt đầu ngồi xếp bằng luyện tiếp tầng thứ hai của “Thông Huyền Như Lai thần công”, lần này mau lẹ hơn chỉ trong mấy khắc chàng đã đi vào cõi vô giác chân khí xô đẩy nhau ồ ạt như thác lũ bành trướng hết cả huyết Thiếu Hải ở khuỷu tay phải bại liệt nữa.

Các luồng chân khí dị chủng chống mãnh liệt nhưng rốt cuộc vẫn phải co về vị trí từ Lao Cung đến Khúc Chặt. Lại trải qua thời gian chẳng biết bao lâu nữa Tiểu Phi Thố hoàn thành được tầng thứ hai thì đã có

tới bốn cũi bát gần ở đó. Chân khi đầy rẫy khiến cho tâm thần sáng khoái, Tiểu Phi Thố cười một tràng tự nghĩ :

“Mình mà luyện hết “Thanh Hoa bí lục” có khi không còn chỗ để nằm được nữa, dám có đến cả trăm cái bát lắm!”.

Chàng còn cười nữa nếu không có tiếng khua lách cách rồi cánh cửa rầm rì mở ra. Phía bên ngoài gian thạch thất là một hầm ánh sáng mờ mờ nên Tiểu Phi Thố không bị chói mắt, chàng nhận ra ngay bốn cô nương áo trắng gọi là Nga Quý phi nương. Mỗi cô nương đều cầm trong tay một đoản côn, hai đầu tròn tròn theo hình dạng của khúc xương ống, cộng thêm chiếc mặt nạ Nga quý mập mờ trong ánh sáng nửa tối nửa sáng khiến Tiểu Phi Thố bất giác rung mình một cái. Một Nga Quý phi nương có giọng nói thanh thoát dễ nghe lên tiếng rất ngắn gọn :

- Đi theo bọn ta đừng chống cự vô ích.

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm trả lời :

- Tại hạ đang muốn ở đây để ăn thêm canh thang đi làm gì cho mỗi chân.

Bốn Nga Quý phi nương lập tức đưa đoản côn xương người lên định ra tay điểm huyệt. Tiểu Phi Thố vội vàng xua tay rồi rút và nói thật nhanh :

- Thôi được, thôi được tại hạ nghe theo vậy.

Cả bốn Nga Quý phi nương liền hạ tay xuống, hai cô xoay mình đi trước còn hai cô vẫn đứng lại. Tiểu Phi Thố biết ý nên cất bước đi theo hai cô nương kia, chàng không còn thấy cái mặt nạ Nga quý nữa, hai cái lưng thon uyển chuyển và đôi bàn tọa căng phồng rung rẩy khiến tâm thần đảo điên cứ mê mẩn đi theo luôn. Được chừng một trượng đột nhiên hai huyệt Linh Đài và Thần Đường sau lưng đau nhói lên một cái, nửa thân trên tê tái bất động lập tức.

Tiểu Phi Thố chẳng lên tiếng trách móc, chàng cười khô tự nghĩ: “Cô nương này cẩn thận thật” bao nhiêu tâm trí lại dồn vào hai thân hình bốc lửa phía trước mặc cho họ dẫn đi đến đâu thì đi.

Đường đi lần này có hơi khác lại hình như đang có khuynh hướng xuống sâu dưới lòng đất và không được mát mẻ như trước, đi hơn được mấy trượng nữa không khí lại nóng thêm và đường đi dốc xuống thấy rõ ràng, Tiểu Phi Thố kinh ngạc thầm nghĩ “Hay là họ dẫn ta đi tắm hơi nóng đây” nhưng vẫn không nói gì cả.

Vừa một khúc quanh đột nhiên trước mặt chàng sáng rực lên một màu đỏ cam rất chói lọi và hơi nóng tỏa vào mặt nóng bỏng luôn. Chàng định lên tiếng hỏi han thì giống như lần trước vô phong vô ảnh mấy huyệt đạo ở hạ bàn và á huyệt lại bị hai cô nương Nga Quý phi nương ở phía sau điểm nốt rồi. Cả bốn cô nương nhìn nhau ra hiệu rồi xúm lại khiêng Tiểu Phi Thố đi thêm một đoạn ngắn nữa, lần này chàng kinh hãi đến toát cả mồ hôi ra vì họ đặt chàng đứng ngay mép một bờ vực chỉ liếc xuống là đã thấy ngay dòng suối phía dưới, con suối này màu đỏ như lửa sáng và sủi bọt ừng ực cùng với hơi khói bốc lên nghi ngút, hóa ra đây là một suối nước nóng chảy ngầm trong ruột núi, cũng bị ảnh hưởng nên đường hầm mới có không khí nóng nực như vậy.

Tiểu Phi Thố kinh hoàng chấn động châu thân một cái, đột nhiên chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” phát động, nó chuyển lưu một vòng đi tới đâu hóa giải các huyệt đạo bị tắc nghẽn tới đó. Tiểu Phi Thố tự mình đã có thể cử động lại bình thường thì cả mừng, không ngờ chỉ tập luyện có hai ngày mà “Thông Huyền Như Lai thần công” lại hiệu lực kinh khủng như vậy. Chàng đã toan quay người không chế bốn cô nương Nga Quý phi nương thì ngay lúc đó âm thanh già dặn của Âm Sơn động chúa vang lên :

- Tiểu tử còn điều gì trắng trời nữa không?

Tiểu Phi Thố thông thả quay người lại, môi vẫn mỉm cười ung dung như dạo mát vậy, chàng nhỏ nhẹ trả lời :

- Đương nhiên trước khi chết, tại hạ có mấy điều thắc mắc nếu Chúa động vui vẻ giải đáp thì tại hạ sẽ khoan khoái tự nhảy xuống đây liền.

Nữ động chúa từ trong một cái ngách đá chậm rãi bước ra nói :

- Người thắc mắc điều gì thì cứ nói đi!

Tiểu Phi Thố bắt đầu đặt câu hỏi :

- Động chúa và Kim Khuyết Đế Quân quan hệ ra sao, cùng bắt tay trong việc tranh đoạt “Thanh Hoa bí lục” hay mỗi người hành động theo ý riêng của mình?

Nữ động chúa chột thờ dài, nói giọng cũng trầm hẳn xuống :

- Sự liên hệ giữa ta và thân thể Kim Khuyết Đế Quân rất bí mật, đáng lẽ không nên nói ra nhưng người sắp phải nhảy xuống Hoàng tuyền rồi thì ta cũng chẳng tiếc chi.

Tiểu Phi Thố cười nhạt “A” một tiếng :

- Thì ra đây là “Hoàng tuyền”!

Chàng đang toan nói móc Động chúa vài câu nhưng chỉ nói ngắn gọn vậy thôi nhường thời gian cho bà ta giải thích :

- Ta là con gái duy nhất của Hỏa Dực Bức Vương trong cung Kim Diệp ở miền Thiên Trúc, đáng ra cuộc đời sung sướng và hạnh phúc biết bao nhiêu. Năm lên mười hai tuổi có một thiếu niên tuấn tú từ Trung Nguyên lặn lội đến xin thụ giáo, phụ thân ta cảm động chí tình mới thu làm đệ tử, qua quá trình mấy năm rèn luyện võ nghệ giữa ta và hắn nảy nở một mối tình, ta mới lớn lên nên thơ ngây dâng hiến đời con gái cho hắn, ngờ đâu thiếu niên này hiện tại là Kim Khuyết Đế Quân chỉ yêu đương bề ngoài, hắn dụ dỗ ta lấy trộm một tấm bản đồ kho tàng ở miền Nam Hải cùng với một số võ học thượng thừa khác nữa. Kim Khuyết Đế Quân quen miệng hay gọi tên tục của ta hoặc gọi là muội muội nhưng thực ra đã là tình nghĩa phu thê.

Nữ động chúa nói tới đây thì râu rĩ cúi mặt xuống thờ dài hoai. Tiểu Phi Thố liền tìm cách khêu gợi cho bà ta kể tiếp :

- Thì ra là vậy, nhưng tại sao mấy ngày trước Động chúa lại không tiếp đón Kim Khuyết Đế Quân, chẳng lẽ tình nghĩa phu thê ở miền đất căn cứ lại phai nhạt theo sao?...

Nữ động chúa ngừng mặt lên tức giận quát lớn :

- Người nói bậy bạ cái gì? Dù hắn bội bạc, phản trắc nhưng suốt đời ta vẫn yêu thương hắn, có điều... có điều tội lỗi thì không thể tha thứ được.

- Tiểu Phi Thố vẫn chưa thể hiểu rõ, chàng “A” một tiếng rồi im lặng chờ đợi. Nữ động chúa sau khi quát mắng, giọng nói lại trầm xuống, u uất nhớ lại quá khứ xa xưa :

- Gia gia ta tức giận quá chẳng kể gì cha con nữa sai thuộc hạ quăng ta xuống Trường Sa Độc Thủy nhưng lúc đó ta đã ngấm ngấm học được mấy thành “Sầu Sát Quỷ Ảnh” nên chỉ bị hư hại dung mạo mà thôi. Người nghĩ lại xem, nữ nhân mà bị hủy hoại, mặt mày trở thành gớm ghiếc thì có sống cũng chẳng vui thú một chút nào. Đương nhiên ta cũng vậy, nếu chết đi chẳng hóa ra tạo thuận lợi cho Kim Khuyết Đế Quân lắm ư? Vì vậy ta đuổi theo hắn vào Trung Nguyên truy tìm. Hời ơi tìm thì dễ mà muốn xử sự theo ý mình thì bất lực, bởi vì hắn cực kỳ thông minh, chỉ mới mấy tháng tự học võ công lấy trộm được trong Kim Diệp cung đã tiến bộ không ngờ. Ta với hắn từ ngày đó đến nay giao đấu mấy chục lần, thủy chung không nhờ vào thân pháp “Sầu Sát Quỷ Ảnh” thì đã thất bại thê thảm rồi. Sau này chúng ta ước hẹn mỗi năm tự do đi lại hoạt động, cứ đúng một tháng bảy mới gặp gỡ ở Âm Sơn để phân cao thấp.

Tiểu Phi Thố “Hừ” một tiếng ngắt lời bà ta :

- Chồng không ra chồng, vợ chẳng thành vợ, còn gặp gỡ nhau để làm gì nữa, mỗi người đi một ngả thì có hay hơn không?

Nữ động chúa cười âm thầm một hồi lại kể tiếp :

- Người nói theo lý lẽ thông thường, ở trong tâm trí của ta khác hẳn mà Kim Khuyết Đế Quân cũng thủ đoạn không vừa. Hắn có võ học cao siêu nhưng toàn bộ đều bị khắc chế bởi Sầu Sát Quỷ Ảnh vì vậy hắn không chịu ở yên nơi Nam Hải, ngàn dặm xa xôi cứ tới đây quấy nhiễu, dụ dỗ bằng đủ mọi cách thức để ta trao cho hắn khẩu quyết “Sầu Sát Quỷ Ảnh”, ta ỷ mình tu tập thật cao siêu, hy vọng sẽ bắt sống được hắn mới thỏa mãn tâm nguyện.

Nữ động chúa chợt quát mắt lên nhìn Tiểu Phi Thố, bà ta cười ghê rợn rồi hỏi :

- Người ước đoán xem ta bắt sống hắn để làm gì nào?

Tiểu Phi Thố làm sao hiểu được tâm sự nữ nhân, nhất là nữ nhân tính nết kỳ quái như bà ta cho nên chỉ cười khò, lắc đầu tỏ ý không biết mà thôi! Nữ động chúa trầm giọng nói :

- Mãi mãi mối tình đầu ta không thể quên hắn, nhưng tội lỗi ngập đầu thì tha thứ sao đáng ta chú ý nếu bắt được hắn thì cắt hết gân tay gân chân, cắt lưỡi để hắn khỏi ồn thót gì được. Như vậy vừa trừng phạt vừa thỏa ý ôm ấp lúc nào cũng được, muốn đánh muốn tát lúc nào hắn cũng phải phục tùng ta hết.

Tiểu Phi Thố rùng mình ớn lạnh, không ngờ nữ nhân lại có thể vừa yêu đương vừa hành hạ tình nhân mình tàn khốc như vậy, chàng vội hỏi lắp đi :

- Tại hạ minh bạch thân thể và liên quan rồi nhưng điểm quan trọng nhất là “Thanh Hoa bí lục” vẫn chưa hiểu ra sao cả!

Âm sơn Nữ động chúa “hừ” trong họng ra vẻ tức giận, bà ta gần giọng trả lời Tiểu Phi Thố :

- Không có đầu làm sao có đuôi người đừng có hỏi vớ vẩn khiến ta cụt hứng bây giờ.

Bà ta hăng giọng mấy cái, trầm trầm kể tiếp :

- Ta và hắn đều có tâm địa, ta biết thì hắn cũng biết, nhưng cả hai vẫn chờ đợi một giây phút nào đó đối phương sơ hở hay mềm lòng là lập tức chiếm đoạt theo ý muốn của mình ngay. Nếu sự thể suôn sẻ như vậy hoài thì võ lâm Trung Nguyên làm sao biết đến Âm Sơn quý động và Kim Khuyết Đế Quân. Cách đây khoảng sáu bảy năm gì đó, hắn ta đi lại trong giang hồ Trung Nguyên mới khám phá ra trong bộ “Thanh Hoa bí lục” có một pháp môn biến hình cực kỳ cao siêu, so với “Sầu Sát Quỷ Ảnh” thì giống như so sánh biển cả với hồ ao. Vì vậy Kim Khuyết Đế Quân ngấm ngấm vạch kế hoạch tranh đoạt “Thanh Hoa bí lục” cho bằng được, hắn ra tay trước ta cả hai năm nhưng sau này ta biết được nên tung luôn sáu tên U Quỷ ra, phạm vi thăm dò rộng lớn hơn hắn nhiều. Chẳng biết Hàn Thương tiêu cục có cái gì mà hắn xếp đặt sát hại một cách bừa bãi như vậy, việc này Hắc Phiến lão quỷ có biết nhưng lão ta im đi, không báo cho ta quả là khốn nạn thật. Hắc Phiến lão quỷ manh tâm chơi trò ngư ông đắc lợi làm gì qua mắt được Kim Khuyết Đế Quân cho nên hắn âm thầm theo dõi đuổi kịp Hắc Phiến lão quỷ là ra tay thủ tiêu ngay, ta đã cho tám Dạ Xoa quỷ nương xuất động bảo vệ lão mà không kịp, nhưng vì đó mới bắt được người.

Tiểu Phi Thổ ngăn người ra hỏi bà ta :

- Toàn bộ câu chuyện rất gay cấn nhưng tại hạ có liên quan hoặc thù oán gì với Động chúa đâu, tại hạ vẫn chưa minh bạch vì lý do gì mà Động chúa phải giết tại hạ cho bằng được. Nếu cùng đi Côn Luân lấy “Thanh Hoa bí lục” thì đắc lợi hơn nhiều chứ !?

Âm Sơn động chúa gật đầu nhưng vẫn âm trầm trả lời :

- Bản ý của ta là như vậy nhưng ngày hôm qua Kim Khuyết Đế quân đã thuyết lý rất xác đáng, không thủ tiêu người không được nữa!

Tiểu Phi Thổ giật mình “A” một tiếng nhanh nhẩu hỏi :

- Kim Khuyết Đế Quân mồm miệng khéo léo thực, ông ta thuyết lý ra sao mà Động chúa ngu ngốc nghe theo vậy?

Âm Sơn động chúa quát lớn “Người....” rồi đưa tay định xuất chưởng đẩy Tiểu Phi Thổ xuống Hoàng tuyền nhưng chàng đã đưa tay ngăn cản và nói mau :

- Khoan đã, Động chúa khoan tâm để tại hạ được nói một lời. Tại hạ mới khích bác hai chữ ngu ngốc mà Động chúa đã không dằn sát tâm lại được thì điều này chứng tỏ Kim Khuyết Đế Quân chỉ cần lựa lời khích động một chút đã lừa gạt được Động chúa đứng ra giết người thay hắn rồi.

Âm Sơn động chúa hai tay đã đưa ra nửa chừng, cứ giữ nguyên vị thế nghẹo đầu ngẫm nghĩ một hồi mới từ từ rút tay lại, bà ta thở hắt ra và trầm giọng nói :

- Thôi được, đúng hay sai ta cũng chẳng sợ hãi gì nhưng dù sao người đã là kẻ sắp chết nói thêm vài câu chuyện nữa cũng chẳng mất bao nhiêu thời giờ. Người đã nói là người sống sót duy nhất ở Hàn Thương tiêu cục thì hậu họa rất lớn, chẳng phải ta giết người giùm Kim Khuyết Đế Quân mà chính là ngăn cản không cho ai đụng chạm đến hắn. Hắn phải là của ta, hoàn toàn dưới tay ta sinh sát định đoạt, người có hiểu không?

Tiểu Phi Thổ thấy tâm tính Âm Sơn động chúa đê hèn và độc đoán thì chán ngán vô cùng, chàng nhăn nhó hỏi thêm :

- Vậy còn “Thanh Hoa bí lục” chẳng đáng cho Động chúa quan tâm đến ư?

Nữ động chúa cười phá lên, âm thanh vang vọng trong lòng hang nghe như muôn ngàn tiếng gào rú của ma quỷ, bà ta chờ cho hết tiếng vang rồi mới chậm chậm nói :

- “Thanh Hoa bí lục” ai mà chả cần nhưng người chết rồi thì trước mắt bớt một địch thủ sau đó ta sẽ đi Côn Luân dò tìm một mình tất nhiên lợi thế hơn Kim Khuyết Đế Quân nhiều, hiện tại hắn còn phải dò hỏi lung tung, còn lâu mới có manh mối ra được.

Tiểu Phi Thổ cười nhạt, vẫn ung dung hỏi :

- Tại hạ minh bạch ý đồ ngông cuồng của Động chúa và Kim Khuyết Đế Quân rồi, dứt khoát tại hạ cũng giống như song thân phải là con vật hy sinh lót đường cho nhị vị thỏa mãn được ý đồ chứ gì?

Âm Sơn động chúa tức giận quát lớn :

- Tiểu tử chết đến nơi mà vẫn còn cuồng ngạo, chửi mắng người khác được sao? Chỉ nội cái tội đó cũng đủ xuống Hoàng tuyền rồi, người mau sám hối đi.

Tiểu Phi Thổ trong lúc khẩn cấp, tâm trí lại khoáng đạt hơn bình thường, chàng cười hì hì nói :

- Xú Diện Lão Quỷ, người sám hối đi thì có!

Không có danh từ lời nói nào cay độc hơn bốn chữ “Xú Diện Lão Quỷ” để chỉ Âm Sơn động chúa, bà ta tức giận đến nổi tóc dựng ngược cả lên và thân hình thì cứ run lẩy bẩy như đang bị sốt rét vậy. Trong thời gian bà ta trấn tĩnh lại, Tiểu Phi Thổ âm thầm vận công để chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công”

chu lưu mấy vòng rất thuận lợi rồi mới thực yên tâm. Âm Sơn động chúa đã hết rung động, bà ta từ từ bước tới gần giọng nói khàn khàn rất ghê rợn :

- Bản ý của ta chẳng nhúng tay vào máu làm gì, người đã bị điểm huyết thì chỉ cần một ngón tay của Nga Quý phi nương cũng đủ xô ngã xuống Hoàng tuyền rồi nhưng người không biết điều dám mở lời xúc phạm thì ta phải đích thân ra tay mới hả dạ được.

Âm Sơn động chúa vẫn chưa biết Tiểu Phi Thố đã tự hóa giải huyết đạo nên chỉ vận hai thành công lực vào tay rồi đẩy ra một chưởng.

Tiểu Phi Thố cười nhạt, chẳng cần né tránh dù là chàng đang đứng cách miệng vực không đầy một thước, tay tả khoa lên một cái chống đỡ trực diện luôn “bùng” âm thanh tuy nhỏ nhưng trong lòng hang động chật hẹp vang lên như sấm động, dư lực không có chỗ thoát ra nên dội vào vách đá kêu “O...o...” hoài không dứt.

Âm Sơn động chúa như con diều đứt dây bay ngược trở lại, cái lưng đập mạnh vào vách đá đánh “sầm” một tiếng, bà ta ngồi bệt xuống thổ ra mấy búng máu tươi liền. Bốn cô nương Nga Quý phi nương bị ảnh hưởng dư lực choáng váng cả mặt mày nhưng cố gắng trấn tĩnh chạy đến giếng hàng trước mặt bà để bảo vệ. Cô nào cô nấy đều kinh hoàng vô tả chẳng dám ra tay, song chưởng án ngữ trước ngực mà tim đập như trống trận vậy. Tình thế này Tiểu Phi Thố tiếp tục xuất chưởng thì chắc chắn phải sát hại bốn Nga Quý phi nương trước rồi mới có thể tiếp cận được Âm Sơn động chúa. Vì vậy chàng không nỡ ra tay, cứ lắc đầu chắc lưỡi lẩm bẩm :

- Tiếc ôi là tiếc; ta mới luyện tới tầng thứ hai chứ nếu không bà Xú Quý này thoát chết sao được!

Âm Sơn động chúa thật ra không phải tay vừa, bà ta đã giao đấu ngang ngửa với Kim Khuyết Đế Quân tất nhiên nội lực đứng vào hạng thượng thừa rồi, chỉ vì ý lại Tiểu Phi Thố đã bị điểm huyết rồi nên mới thảm bại như thế, nếu như người khác có lẽ đã vong mạng ngay lập tức. Bà ta thổ ra mấy búng máu tươi chân khí không còn tắc nghẽn nữa liền lão đảo đứng dậy giọng nói vừa khàn khàn vừa run run :

- Tiểu tử không phải bị điểm huyết sao?

Lời nói đơn giản nhưng nó làm cho bốn cô nương Nga Quý phi nương phải giật mình, như thế chẳng khác gì kết tội thuộc hạ sơ suất vậy. Tiểu Phi Thố tủm tỉm cười đỡ lời :

- Trong “Thanh Hoa bí lục” có một pháp môn gọi là “Kim Thân Chế Quy” rất lợi hại, mấy cái môn điểm huyết tà ma xâm phạm làm sao được?

Đây là Tiểu Phi Thố bịa ra để chọc tức Âm Sơn động chúa, đồng thời đỡ tội giùm cho bốn nàng Nga Quý phi nương. Một cô nương móc trong người ra chiếc khăn đưa cho Âm Sơn động chúa, bà ta cầm lấy rồi chùi mấy vệt máu ứa ra chung quanh cái miệng của chiếc mặt nạ Quý vương. Có lẽ nó còn nhóp nhúa khó chịu nên đột nhiên bà ta đưa tay giật mạnh một cái, chiếc mặt nạ Quý vương liền rớt xuống đất đánh “Choang”, âm thanh rền rĩ chạy dài trong lòng động nghe rất thê lương. Bốn cô nương Nga Quý phi nương vì xoay lưng lại nên không biết, chứ Tiểu Phi Thố giật bắn người lên, thật sự kinh hãi vô cùng. Bộ mặt của Âm Sơn động chúa lộ lổm, lỗ chỗ hàng trăm vết thị đo đỏ, chắc có lẽ do rắn rết nơi Trường Xà Độc Thủy tạo ra. Nhưng chỗ da thịt còn nguyên vẹn thì chỗ trắng chỗ đen, ngay cả mắt mũi mồm miệng đều bị lệch lạc cực kỳ ghê gớm. Âm Sơn động chúa lấy chiếc khăn tay lau chùi sạch sẽ rồi mới loạng choạng xô vệt máu cô nương Nga Quý phi nương ra, tiến lên mấy bước khiến cho Tiểu Phi Thố bất giác phất giật lùi lại liền. Âm Sơn động chúa cất tiếng cười ghê rợn rồi âm trầm nói :

- Người mưu kế độc ác thực, bây giờ đã thấy chân diện mạo của ta thì đừng mong sống sót được nữa.

Tiểu Phi Thố thờ dãi, chàng cảm thông với tính nết kỳ quái không tưởng của bà ta, bất kỳ người nào lâm vào tình trạng diện mạo tàn hủy như vậy thì chết đi còn sung sướng hơn gấp ngàn lần, còn sống tất nhiên tâm tính phải biến đổi là sự đương nhiên. Tiểu Phi Thố vái chào Âm Sơn động chúa rồi nói :

- Ở đây chỉ có tại hạ và Đông Chúa biết việc ngày hôm nay, tại hạ phát thệ không hé môi cho bất cứ ai và thực tâm sẽ truyền lại khẩu quyết “Áo Ảnh pháp” để chuộc lại lỗi lầm. Động chúa bắt tất phải gây thêm nhân qua tội lỗi nữa, bao nhiêu đều do một tay Kim Khuyết Đế Quân mà ra cả thôi.

Âm Sơn động chúa lại cười rung động cả châu thân, bà ta trừng hai con mắt trắng dã lên quát nạt :

- Ta bằng này tuổi không cần người dạy dỗ, hà hà có giết thêm một mạng tiểu tử nữa cũng chẳng nặng nhẹ tội lỗi chút nào, người chống mắt mà xem “Sầu Sát Quỷ Ảnh” của ta đây.

Tiểu Phi Thố giật mình biết không xong tới nơi rồi, chàng chỉ thị vào “Thông Huyền Như Lai thần công” chứ thân pháp làm sao so sánh được với “Sầu Sát Quỷ Ảnh”. Tiểu Phi Thố vừa chột nghe như vậy thì thân ảnh của Âm Sơn động chúa chớp chóa một cái đã tiến sát người chàng và mấy ngón tay bà ta uy hiếp huyết Toàn Cơ, Ngọc Đường, Đan Trung liền. Phía sau lưng là vực sâu nếu Tiểu Phi Thố không thể nhảy

lùi lại được, chàng chỉ còn mỗi phương pháp là dùng “Vô Tiềm Đại Cầm Nã” của Vô Nhai Khách ra chống đỡ hoặc ngăn chặn, nếu có thể nắm được uyển mạch của bà ta thì tốt nhất.

Âm Sơn động chúa thấy cầm nã của Tiểu Phi Thố rất ảo diệu thì giật mình kinh ngạc, bà ta rút tay lại rồi dùng thân pháp “Sầu Sát Quỷ Ảnh” chợt hiện bên này chợt hiện bên kia chủ ý làm rối loạn nhãn lực của Tiểu Phi Thố rồi mới thừa cơ công kích. Lần này bà ta công lực đã bị giảm sút một phần lớn do vậy nhân ảnh cũng bị ảnh hưởng tuy vẫn ảo diệu nhưng tốc độ bị chậm đi rất nhiều. Tạm thời Tiểu Phi Thố có “Thông Huyền Như Lai thần công” hỗ trợ nên cũng chống đỡ được mấy chục chiêu, thỉnh thoảng mới phải lạng người tránh né. Cuộc giao đấu này chẳng khác gì một cuộc tập luyện võ công, vô hình chung giúp ích cho Tiểu Phi Thố nhận rõ được những biến ảo của “Sầu Sát Quỷ Ảnh”.

Thoạt tiên phải căng thẳng lắm Tiểu Phi Thố mới nhận ra đâu là ảo ảnh đâu là chân ảnh của Âm Sơn động chúa, dần dần càng lúc chàng càng nhận rõ hơn, hóa ra nó thấp kém hơn “Ảo Ảnh pháp” mà Vô Nhai Khách đã biểu diễn. “Sầu Sát Quỷ Ảnh” cũng lợi dụng cái chớp mắt hay một sát na vô tình để di chuyển vị trí nhưng trước đó đã dùng bộ vị Bát Quái để làm rối loạn nhãn lực đối phương rồi mới thừa cơ hội biến đổi trong khi “Ảo ảnh pháp” đặt căn bản nội khí đồn xuống hạ bàn nên mau lẹ hơn rất nhiều. Hiện tại Tiểu Phi Thố ung dung chống đỡ, chàng cười hi hi chọc tức đối phương :

- “Sầu Sát Quỷ Ảnh” chỉ có vậy thôi sao?

Âm Sơn động chúa tức giận gân muốn phát điên lên, bà ta gầm lên như sấm, bao nhiêu công lực dồn hết cả vào thân trên đồng thời tay tả đánh một chưởng bên tả, tay hữu đánh một chưởng bên hữu theo thế “Đại Chiến Tứ Phương”.

Tiểu Phi Thố cười thầm, chàng chỉ cần hụp người xuống là tránh thoát được ngay. Ngờ đâu hai chưởng này chỉ là ngăn chặn, toàn thân Âm Sơn động chúa đột nhiên như một mũi tên thịt khổng lồ lao vào người Tiểu Phi Thố nhanh không thể tả được. Đây là thế “Thiên Thọ Đồng Tử”, Âm Sơn động chúa quyết tâm liều mạng cùng chết với địch thủ rồi. Tiểu Phi Thố đang hạ thấp người xuống, cực kỳ kinh hãi la lên :

- Động chúa đừng liều mạng như thế.

Câu nói này kéo dài mãi xuống dòng Hoàng tuyền nóng bỏng phía dưới bởi vì Âm Sơn động chúa không còn thể nào dùng chân được nữa, bà ta lao vút xuống vực đồng thời hai đầu gối cũng vướng vào Tiểu Phi Thố, cùng lôi kéo chàng rút theo luôn. Âm thanh câu nói của Tiểu Phi Thố chưa kịp tắt hẳn thì tiếp theo đó là những âm thanh hoảng loạn kêu gào của Bọn Nga Quỷ phi nương, Tiểu Phi Thố và Âm Sơn động chúa người trước người sau rút xuống vực như hai hòn đá nặng khiến cho Hoàng tuyền bắn nước lên tung tóe.

Chẳng biết Âm Sơn động chúa có phản ứng gì không chứ Tiểu Phi Thố hết sức kinh hoàng vì da thịt vừa chạm vào nước suối đã bỏng rát và ngâm ngâm đau nhức như kim châm liên, Chàng nghiêng rặng để thân mình trầm xuống thật mau, chân vừa chạm đáy là lập tức bung người vọt lên. Bọn Nga Quỷ phi nương đứng trên bờ vực nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Phi Thố vọt lên như một cây pháo thăng thiên, hết đà nó lại bắt đầu rơi xuống đánh “tòm” một cái, lặn lộn trong tiếng sôi réo của Hoàng tuyền, còn hình bóng của Âm Sơn động chúa thì chẳng còn thấy tăm tích gì nữa.

Hồi 13 : Thần công thâm phục quỷ nữ

Cái nóng còn chưa đến độ luộc chín da thịt được ngay, cái độc chỉ đau nhức ngấm ngấm, cả hai điều này chưa đáng sợ bằng cái ngộp thở, do đó Tiểu Phi Thố lợi dụng lúc vọt người lên đã hít một hơi chân khí thật dài đến khi thân hình rơi trở lại Hoàng tuyền thì chàng tạm thời có một chút thời gian để xoay sở. Hầu hết những người bị Âm Sơn động chúa ném xuống đều bị va vào đá vỡ đầu gãy chân tay chết ngay, số còn lại vì sợ hãi nên thường hay la hét do đó lập tức bị nước Hoàng tuyền trào vào cổ họng liền. Độc chất này có tác dụng ăn mòn rửa nát da thịt, xương cốt, phải trải qua ba ngày ba đêm mới tiêu tan nhưng nếu bị nước suối vừa độc vừa nóng lọt vào trong người thì chỉ trong mấy tiếng là đã vong mạng.

Thông thường càng đau đớn người ta càng la hét dữ tợn, càng la hét thì nước suối vào càng nhiều, càng mau chết, do đó đã bị ném xuống Hoàng tuyền chẳng có ai sống sót được cả. Tiểu Phi Thố không rơi vào trường hợp thông thường, chàng ngậm miệng nín hơi chịu đựng đau đớn để chân khí được bảo tồn rồi sử dụng “Thiên Căn Trụ” trầm mình hẳn xuống đáy, bắt đầu đi theo hướng bề ngang hy vọng sẽ mau chóng lên được bờ suối.

Chàng chống chọi với dòng nước cuốn hết sức vất vả mới đi đến được bờ suối, nơi đây gọi là bờ suối vì là giới hạn của nước chứ hoàn toàn không có cái bờ nào cả, vách đá trơn bóng và thẳng tắp dựng đứng từ trên cao xuống mãi đáy suối.

Tiểu Phi Thố vô phương bám víu vào đâu được cho nên chàng phải trôi lên rồi mặc cho dòng nước cuốn đi. Tiểu Phi Thố cố gắng quạt chân quạt tay giữ cho phần đầu, mặt lộ lên khỏi nước, đột nhiên sau gáy chàng va vào vách đá đánh “cốp” một cái rất mạnh. Mặt mũi liền choáng váng và tối sầm lại ngay tức thì, thì ra bắt đầu từ đây trở đi nó là khúc suối ngầm, chẳng còn một chút không khí nào cả. Tiểu Phi Thố vô cùng kinh hoàng, chàng tự nghĩ :

“Rốt cuộc rồi ta cũng chung số phận với Âm Sơn động chúa mà thôi”.

Bất giác Tiểu Phi Thố nhận thấy mấy luồng chân khí dị chủng ở cánh tay phải còn lại mấy động, xôn xao liên tiếp. Chàng chưa kịp hiểu tại sao thì nó đột phá xuyên qua huyết Kiên Ngung xông thẳng vào cơ thể. Mấy luồng chân khí dị chủng này không tích tụ tại Đan Điện mà tự động tản mát khắp châu thân, đi đến đâu nơi đó bớt đau nhức và nóng bỏng đi một chút. Hóa ra mấy luồng chân khí này đã quen hoành hành, tạm thời bị chân khí thuần nhất kìm chế tại chỗ, nay Tiểu Phi Thố buông xuôi tâm ý nó mới xông ra được. Bình thường như vậy nó sẽ phát tác khiến Tiểu Phi Thố phải đau khổ vô bờ bến nhưng ngẫu nhiên lại rơi đúng vào tình trạng da thịt đang bị độc chất Hoàng tuyền xâm phạm lập tức nó phản ứng chống đối ngay. Cả hai loại độc chất tranh chấp nhau vô tình đã hóa giải tác dụng mới khiến cho Tiểu Phi Thố có cảm giác bớt đau là vậy. Tuy nhiên cũng biết nếu kéo dài quá lâu thì làm sao còn có không khí để thở nữa, do đó một mặt nín hơi tiết chế cử động hao phí, một mặt đạp chân phụ với dòng nước để cho thân hình trôi mau lẹ hơn.

Chẳng biết thời gian trôi qua mấy khắc, Tiểu Phi Thố vẫn còn thấy dòng nước cuốn đi phẳng phẳng mà hơi thở gần tắc nghẹn mất rồi. Chàng đang bán loạn tâm thần thì chợt chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” nằm yên ở Đan Điện từ từ trỗi dậy, nó chu lưu chung quanh các kinh mạch một cách tự động, kỳ lạ vô cùng.

Tiểu Phi Thố còn có đủ trí óc để tự nghĩ “Dù thần công này có thông thần, huyền ảo đến đâu cũng không sao chế tạo ra không khí cho thân thể mình được”. Tiểu Phi Thố đâu có ngờ tới môn Thần công này phát xuất từ Thiên Trúc, nơi đó là xứ sở của các vị Chân sư về thuật bế khí chỉ cần một hơi thở đã sống được năm ba ngày dưới lòng đất sâu mấy thước rồi. Chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” chu chuyển thêm một vòng thì Tiểu Phi Thố lại cảm thấy mơ màng buồn ngủ thêm một tí, đến vòng thứ ba mươi toàn thân chàng đã rơi vào trạng thái tĩnh thiếp, các cơ quan nội tạng hoạt động cực kỳ chậm chạp, có thể nói là hầu như không còn sinh khí nữa, duy nhất trái tim đập ba phút mới đập một cái rất nhẹ. Đương nhiên Tiểu Phi Thố không còn hay biết gì nữa vì chính não bộ cũng ngưng hoạt động luôn, chàng chẳng khác gì cái xác chết cứ va bên kia đập bên đây trôi theo dòng nước cuốn.

Chẳng biết thời gian trôi bao lâu, Tiểu Phi Thố đập đầu vào một tảng đá đánh “cốp” một cái, tâm thức đột nhiên được đánh thức dậy và phản xạ đầu tiên là há miệng la lớn :

- Đau chết đi được!....

Từ cái há miệng đó không khí ủa vào thân thể tràn đầy hơi mát lạnh khiến cho chàng mừng rỡ đứng bật dậy, lập tức thay vì không khí là nước tràn vào cổ họng Tiểu Phi Thố quờ chân chẳng thấy đáy đâu nên vội vàng quạt tay nâng người lên trên mặt nước, lúc đó chàng mới ho khùng khục một hồi bởi vì đã có chút nước lọt vào phổi rồi.

Tiểu Phi Thổ hít một hơi chân khí xong mới đảo mắt nhìn quanh, thì ra đây là một cái hồ ngầm trong lòng núi, dòng Hoàng tuyến chảy qua không biết bao nhiêu dặm mới dồn vào đây, hiện tại nước đã mát lạnh vì hàn khí của đá núi thấm vào. Tiểu Phi Thổ vội vàng bơi vào bờ lòng khoái chí nghĩ thầm :

“Số mạng Tiểu Phi Thổ này có Hoàng Thiên phụ giúp may mắn khác người thật”.

Chàng trèo lên bờ đá nhìn quanh, lập tức nhận thấy rất thảm hại, thật chẳng may mắn chút nào bởi vì nơi đây là một cái động ngầm giống như cái chuông úp xuống hồ nước và nằm lọt thỏm giữa ruột núi.

Con đường ra duy nhất cũng là con đường để không khí và ánh sáng lọt vào chính là một cái lỗ tròn đường kính chừng một trượng chạy từ trần động lên mãi đỉnh núi. Tiểu Phi Thổ ước lượng nó phải dài có đến mấy trăm trượng bởi vì ánh sáng bầu trời chỉ còn như cái bát mà thôi. Cái lỗ tròn này thẳng tắp như chiếc đũa cho nên ánh sáng mới lọt qua được mấy trăm trượng như vậy. Éo le thay nó lại nằm vị trí ở giữa hồ, không sao có vật gì để lấy đà nhảy lên được.

Tiểu Phi Thổ lại bắt đầu chán nản chàng cứ lắc đầu thở dài hoài, chẳng biết phải đối phó với hoàn cảnh giam lỏng này như thế nào được. Chàng ngồi than thở mãi cho đến khi ánh sáng mờ dần rồi tắt hẳn, trong động ngầm không còn nhìn thấy bất cứ vật gì nữa, chắc ngoài trời đã bắt đầu là ban đêm, bất chợt Tiểu Phi Thổ rung mình mấy cái, hàn khí núi đá tỏa ra lạnh cóng cả mấy đầu ngón tay, chàng liền ngồi xếp bằng hành công vận khí bảo vệ cơ thể và cứ duy trì tình trạng ấy cho đến hết đêm.

Ánh dương quang thoát đầu chỉ đỏ hồng hồng, mỗi lúc mỗi sáng trắng hơn và bắt đầu chan hòa toàn bộ cái động ngầm này. Chân khí sung mãn, dương quang sáng lạng khiến cho Tiểu Phi Thổ sáng khoái tâm hồn, bao nhiêu ý tưởng chán nản biến mất hết. Chàng nhìn cái lỗ thông lên đỉnh núi, ước lượng khoảng cách từ mặt hồ lên tới đó rồi chắc lưỡi tự nói một mình :

- Thoát ra khỏi nơi đây thật còn khó hơn lên trời nữa nhưng dù sao ta cũng phải thử vài lần xem số mạng ra sao đã.

Tiểu Phi Thổ khinh công rất cao siêu nhưng lại chưa từng học qua thuật “Thủy Thượng Phiêu” nên phải bơi ra giữa hồ, từ đáy chàng trèo mình xuống đáy hồ để lấy đà phóng lên, thân hình rẽ nước bay vọt lên như chiếc pháo thăng thiên nhưng rốt cục chỉ cách miệng lỗ thông chừng nửa thước thì đã hết đà, rơi trở lại lòng hồ đánh “tôm” một cái liên. Ba lần Tiểu Phi Thổ gắng hết sức mình mà đành vô hiệu, chàng vẫn không nản chí ngồi xếp bằng điều tức vận công cho khỏe khoắn trở lại rồi xoay qua phương cách khác.

Lần này Tiểu Phi Thổ nín hơi lặn xuống hồ đi quanh một vòng để tìm kiếm các đường nước ngầm, hy vọng nó sẽ thông ra vách núi hay thác nước gì đó. Quả nhiên có tới bốn năm chỗ nước rút đi nhưng chỗ nào cũng có kích thước rất nhỏ, thân hình không thể nào chui vào lọt được. Suốt cả ngày hôm đó Tiểu Phi Thổ chỉ uống nước cầm hơi, hết lặn lại nhảy lên miệng lỗ thông, loay hoay hoài mà không lần nào có kết quả hết. Duy nhất có một lần chàng đã bám tay được vào mép đá của lỗ thông lên đỉnh núi nhưng vừa vận hết đà và mép đá rất trơn nên cũng không thành công nốt.

Ánh dương quang từ từ sẫm lại, ngày đã qua và đêm tối sắp tới, lúc đó Tiểu Phi Thổ mới thở dài chán nản buông tay lại. Nếu là người khác lâm vào tình cảnh này không tự vẫn chết ngay thì cũng phải la hét điên cuồng nhưng may mắn là Tiểu Phi Thổ bản tính rất khoáng đạt coi cái chết như không cho nên vẫn giữ được đầu óc bình tĩnh. Hiện tại vừa đói vừa lạnh, vừa cùng đường bít lối, Tiểu Phi Thổ đành ngồi dựa vách đá điều tức vận công chờ trời sáng sẽ thử thách lần nữa. Đột nhiên chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” đang cuộn cuộn lưu chuyển bỗng bức phá huyết Phong Phủ ở sau gáy, muốn xông lên Bách Hội mấy lần mà chưa được.

Tiểu Phi Thổ chợt nhớ ra trong “Thông Huyền Như Lai thần công” tầng thứ tư có một đoạn ghi lại tình trạng gần giống như thế này nên giật mình kinh ngạc tự nghĩ :

“Chẳng lẽ mới mấy ngày qua mà ta đã tự nhiên từ tầng thứ hai tiến lên được tầng thứ tư rồi sao?”.

Thật ra Tiểu Phi Thổ hoàn toàn không hề biết thời gian chàng rơi vào trạng thái miên tĩnh, trôi theo dòng suối chính là lúc chân khí tự động lưu hành và đã đương nhiên đạt đến tầng thứ ba rồi đó. Tuy rất kinh ngạc Tiểu Phi Thổ chẳng cần tìm hiểu thêm, vội vàng nhắm khẩu quyết đưa thêm chân khí dồn vào Phong Phủ, mấy khắc sau đã đột phá qua được huyết này rồi. Chân khí “Thông Huyền Như Lai” như nước vỡ bờ tràn vào toàn bộ các kinh mạch ở thượng đỉnh như mắt, mũi, tai, chỉ trừ não bộ và huyết Bách Hội chưa xông vào tới mà thôi.

Tiểu Phi Thổ cứ thuận theo khẩu quyết tầng thứ tư để cho chân khí lưu thông từ mạch Đốc chuyển qua Nhâm, sau đó lại trở về Đan Điền. Mỗi lần đi được một chu kỳ như vậy Tiểu Phi Thổ lại thấy khoan khoái sung mãn thêm một chút, cho nên chàng cứ dẫn chân khí đi hoài, trời đã sáng từ lúc nào cũng chẳng hay biết. Lúc này Tiểu Phi Thổ chưa đạt tới cảnh giới “Ngũ Khí Triều Nguyên” nhưng chân lực đầy rẫy vô cùng. Thân thể rạo rực như muốn bức phá cả da thịt khiến cho chàng đột nhiên hú lên một tiếng, âm

thanh như rồng ngâm hồ gầm, vang dội trần động ngâm liên miên không dứt. Sau tiếng hú Tiểu Phi Thố phấn chấn, tự dung đề khí nhảy vút lên cao mau lẹ không thể tả được.

Hiện tại không những chân khí “Thông Huyền Như Lai” có ở trong kinh mạch, thân thể mà còn phát xuất qua muôn ngàn lỗ chân lông, tạo thành một bức màn vô hình vô ảnh bảo vệ da thịt nữa. Vì vậy Tiểu Phi Thố vừa nhảy vọt lên, đột nhiên chân khí dồn ép nơi đỉnh đầu rất mạnh, chàng liền quấy tay một cái lộn ngược trở xuống suýt nữa đã va đầu vào trần đá mất rồi. Đây là thế “Phi Long Bái Vĩ” thượng thừa và rất đẹp mắt.

Tiểu Phi Thố hạ thân xong xuôi mới ngẩng mặt nhìn lên, chàng bắt giác thất kinh đến mức mồ hôi đổ ra như tắm ngay, bởi vì nếu chân khí không báo động kịp thời thì mình đã vỡ đầu, đập óc chết tức khắc rồi. Tiểu Phi Thố nhăn nhó cười, nói lầm bầm :

- “Thông Huyền Như Lai thần công” tăng thứ tư kinh khủng thật. Suýt nữa mình đã tự giết mình mất rồi!”.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố chớp nhoáng ý tưởng, chàng chuyển mục quang ước lượng khoảng cách từ bờ hồ đang đứng cho tới mép của lỗ thông khí, cự ly chỉ dài gấp đôi chiều cao từ mặt nước lên tới đó mà thôi. Chàng lầm bầm :

“Ta ngu ngốc thực, trẫm xuống đáy hồ thì có thể nhún chân nhưng lại bị lực cản cửa nước, sao bằng từ đây nhảy xéo đi, may ra còn khá hơn ngày hôm qua”.

Nghĩ thế nào Tiểu Phi Thố thực hành liền thế ấy, chàng hít một hơi chân khí rồi nhắm ngay lỗ thông vọt mình chéo lên.

Lần này Tiểu Phi Thố thành công quá sức mong đợi, đã tới sát mép đá của lỗ thùng mà đà nhảy vẫn còn, chàng phải lộn người một cái để giảm đà mới ép sát người vào vách đá được. Cái lỗ thông này từ dưới nhìn lên thì thẳng đứng và suôn đuột, thực sự cũng hơi nghiêng một chút và vách đá lồi lõm nho nhỏ, từ xa không thể nào nhìn chính xác được.

Tiểu Phi Thố bám cả hai tay lẫn hai chân vào sát vách đá giống như công phu “Bích Hồ Du Tường” của Thiếu Lâm phái, ở đây hình dạng khó coi hơn nên gọi là “Cùng Thố Du Tường” mới đúng. Tiểu Phi Thố giữ nguyên bộ vị như thế hít thêm một hơi chân khí từ từ bò lên cao, người ép thật sát và chọn lựa đúng chiều hơi nghiêng để đỡ bị tuột xuống.

Tiểu Phi Thố phải cẩn thận và cố gắng từng bước chân, sai tay nên chậm chạp vô cùng, hoạt động này lại hao tổn chân khí rất nhiều, chừng năm sáu trượng lại phải dừng lại để hít một hơi mới tiếp tục được. Qua mấy tiếng đồng hồ, Tiểu Phi Thố liếc mắt nhìn xuống, tâm thần thốt nhiên chán nản vô cùng bởi vì gần nửa ngày trời mới chỉ bò lên được chừng mấy chục trượng mà thôi. Lúc đó Tiểu Phi Thố vừa mệt vừa chán động tâm thần bàn chân hơi trượt một cái đã không sao gượng lại được, thân hình như viên đá lập tức rớt trở xuống cực kỳ mau lẹ.

Đi lên mất mấy tiếng, khi trở xuống chỉ cần nửa khắc là đã tới mặt hồ rồi. “Bùm”, mặc cho nước bắn văng tung tóe, Tiểu Phi Thố buông thả thân hình từ từ chìm xuống đáy hồ, đầu óc mãi mê tính toán :

“Tường đâu là có “Thông Huyền Như Lai thần công” thì thoát thân dễ dàng, ngờ đâu chẳng ích lợi gì, cứ tốc độ như thế này có khi mất cả ba bốn ngày mới lên tới đỉnh núi, chi bằng tự trẫm mình vĩnh viễn giải thoát cho xong, sống khổ sở mãi làm chi?”.

Tiểu Phi Thố hiện tại đã nằm sát đáy hồ, chàng quyết tâm vùi thân xác ở đây, thốt nhiên đầu óc Tiểu Phi Thố tự diễn tả toàn bộ cuộc đời, từ lúc còn nhỏ vui đùa với song thân ra sao, cái đêm thăm sát Hàn Thương tiêu cục thế nào v.v... lần lượt hiện ra.

Đến đoạn chàng đọc “Thông Huyền Như Lai thần công” ở trong khách điểm, đột nhiên có một câu ở tầng thứ năm làm chàng giật thót mình một cái.

“Thông Huyền pháp lực Như Lai thắng thiên muôn thương, độ thủy vô kiêu thân thân như thanh điều khinh thượng bạch nhật tốc”.

Tiểu Phi Thố lại tự nghĩ “Được như chim xanh bay lên trời thì còn gì bằng”, do đó chàng lại nhắm theo mấy câu khẩu quyết tiếp theo, lời lẽ cực kỳ thâm thúy “Lộ trọng phi nan tiến, phong đa hướng dị trầm” (Sương rơi hột nặng nề, cá cánh cũng khó mà bay lên, gió càng mạnh càng thấy khó nghe), đọc luôn một mạch thấy câu kết “Ai tai, phù bình nhất đạo khai” (hỡi ơi, bèo trên mặt nước rẽ thành một lối đi rất rõ ràng) thì Tiểu Phi Thố bắt giác đại ngộ, chàng vội đạp chân một cái, thân hình vọt trở lên mặt nước.

Tiểu Phi Thố lên bờ vừa rũ quần áo vừa lầm bầm :

- Còn nước còn tát, ta cứ luyện xong tầng thứ năm cái đã, có khi biến hóa thần kỳ thành chim xanh thật thì sao, nếu thất bại cũng đến cái chết là cùng thôi.

Tiểu Phi Thố lập tức ngồi xếp bằng tròn, thở hít chân khí bắt đầu hành công luôn.

Hiện tại chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” bình thường rất mạnh mẽ chu lưu thông thả nhưng vẫn chưa lên được tới Bách Hội huyết, do đó chàng chuyên tâm theo các khẩu quyết thúc đẩy nó xông lên chiếm đoạt.

Thời gian qua nửa khắc thì chàng lại bắt đầu đi vào cõi vô thức, thiền tịnh, quần áo đã khô ráo hết cũng chẳng hay biết gì nữa. Gay go nhất là giai đoạn xung phá Bách Hội huyết để chân thông thương từ Mỹ Xung tới Hậu Đỉnh, chàng mất không biết bao nhiêu thời gian mới hoàn thành được.

Từ Bách Hội huyết tỏa ra một hơi sương khói mờ ảo, càng lúc càng đậm đặc lại và sau cùng chỉ là một dây chân khí mờ mờ trắng tấp, Tiểu Phi Thố đã đạt tới cảnh giới “Tam Hỏa Tự Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên”, không còn chân khí dị chủng hay chân khí “Vô Tướng Công”, “Tu La Tán Hoa” gì nữa, toàn bộ hợp nhất thuần thanh.

Tiểu Phi Thố mở mắt ra, không sao nhìn được nên hú lên một tiếng dài triền miên bất tận, âm thanh xô đập trong hang động khiến cho đá vụn, bụi cát rơi lả tả xuống mặt hồ. Tiểu Phi Thố hú xong thấy chân lực vẫn sung mãn nên mặc dù thời gian hiện tại đã hơi sẫm tối cũng bắt đầu công việc thoát thân liền. Chàng chỉ nhún nhẹ một cái, thân hình chẳng khác chi cánh chim bay chéo lên miệng lỗ thông rất dễ dàng. Từ đó Tiểu Phi Thố dùng công phu “Bích Hồ Du Tường” bò lên, chẳng cần vận sức mà tay, chân bám vào đâu lập tức để lại vết lõm nơi đó, vách đá có trơn trượt cách mấy cũng chẳng còn sợ té ngã nữa. Tiểu Phi Thố bò lên được chừng mấy chục trượng thì mừng rỡ không sao kể xiết, chàng đã yên tâm nên tăng tốc độ, hai tay, hai chân hoạt động cực kỳ mau lẹ thân hình chẳng khác chi có dây kéo, vùn vụt đi lên.

Cái lỗ thông khí này cự ly dài cô đến hơn hai trăm trượng, với tốc độ mau lẹ như vậy mà Tiểu Phi Thố cũng phải mất gần hai tiếng mới lên gần tới đỉnh của nó được.

Khi còn cách bốn năm trượng, chân Tiểu Phi Thố vô tình đạp phải một móm đá nhỏ nhô ra, đầu óc chưa kịp suy nghĩ thì chân khí đã phản xạ tự động ấn mạnh một cái, thân hình liền bắn thẳng lên như mũi tên ra khỏi dây cung. Tiểu Phi Thố phải lộn đi mấy vòng để giảm bớt lực đạo mới hạ thân xuống đỉnh núi được, chàng kinh hãi tự nhủ “Thông Huyền Như Lai thần công” ảo diệu chẳng khác gì pháp thuật, nói bằng từ “Thanh điều” thật quá khiêm nhường, phải gọi là thiên tiên mới đúng uy lực của nó.

Tiểu Phi Thố mừng rỡ hoa chân múa tay như người điên dại, chàng quay cuồng nhảy nhót một hồi bỗng giật mình dừng lại và dùng tay phải cử động mấy cái, nó hoàn toàn chẳng còn triệu chứng phệ liệt gì nữa. Tiểu Phi Thố ngửa mặt lên trời cười ha hả một hơi rồi tự mình lớn tiếng nói :

- Hoàng thiên ban thưởng ân huệ cho đứa con côi này quá hậu hĩ Âu Trường Quân từ đây trở đi chẳng còn phải cúi gằm mặt xuống với đời nữa rồi.

Tiểu Phi Thố quyết định phải luyện tập luôn các chiêu thức chương, chỉ, cầm nã trong “Thanh Hoa bí lục” để có thể phát huy hết diệu dụng của “Thông Huyền Như Lai thần công”, nhưng sau phút vui mừng thì thân xác bắt đầu nhớ lại và đòi hỏi khẩn thiết việc ăn uống. Chỉ cần nghĩ tới lập tức ruột gan chàng sôi réo lên ừng ực, cảm giác đói làm đau quặn cả người, do đó Tiểu Phi Thố tạm gác việc võ học lại nhắm hướng Nam chạy thẳng xuống núi liền. Ngọn núi này chỉ rất thấp không phải là nơi có Âm Sơn quỹ động, chứng tỏ động Hoàng tuyền còn rất xa, nên chẳng phải “Thông Huyền Như Lai thần công” thì vô phương nín thở được.

Tiểu Phi Thố chạy còn mau hơn tuần mã, bụng dạ càng lúc càng quặn lên mà chẳng thấy sơn quán, lều trại nào bởi vì chung quanh Âm Sơn mấy trăm dặm vuông có ai dám hẻo lánh tới đâu. Hiện tại trời đã tối mịt, chàng cứ nghiền răng chạy mãi, có muốn tìm trái cây đỡ dạ cũng không được. Thêm gần một tiếng nữa Tiểu Phi Thố mới thấy xa xa có ánh lửa lập lòe, chàng mừng rỡ gia tăng tốc độ chạy thẳng đến nơi đó, quả nhiên đây là một sơn quán gần Âm Sơn nhất trong vùng.

Tiểu Phi Thố cấp tốc xô cửa bước vào, gió lạnh núi rừng tràn vào khiến cho đèn nền chao đảo lập lòe và những âm thanh kêu gọi loạn xạ lên liền. Những tiếng “ôi chà”, “Trời ơi” hoàn toàn là của nữ nhân, Tiểu Phi Thố giật mình nhìn quanh lập tức trợn đôi mắt lên, toàn bộ trong cái quán nhỏ hẹp này có đến gần ba chục cô nương, nàng nào cũng chỉ mười sáu mười bảy là cùng và rất xinh đẹp, trắng trẻo. Chàng trợn mắt lên thì có mấy tiểu cô nương cũng trợn mắt lên, không khí chợt im lặng như tờ. Đột nhiên có một cô nương kêu thét lên :

- Ma quái hiện hình.

Âm thanh khiếp sợ vô cùng, cô nương này xô bàn ghế đánh “Rầm” một cái bỏ chạy ra ngoài luôn, tức thời hai mươi mấy tiểu cô nương khác cũng cấp tốc chạy theo, chen nhau xuyên qua cửa sổ, cửa hậu mà tới tấp, kỳ lạ không sao tưởng tượng được. Tiểu Phi Thố nhăn nhó chẳng hiểu ra làm sao, chàng quá đói nên đành mặc kệ bước tới một cái bàn ngồi phịch xuống ghế, kêu gọi :

- Chủ quán đâu, có gì ăn thì đem hết ra đây mau đi nào.

Chẳng cần lên tới tiếng thứ hai, chủ quán đáng điệu gầy gò nghèo khổ đã nghe tiếng động âm ỉ chạy ra trước rồi, ông ta nhìn quang cảnh trống rỗng ngỡ ngác gãi đầu gãi tai kêu la :

- Trời ơi! Bao nhiêu người ăn uống no nê chưa trả lấy một đồng xu nào mà bỏ đi hết rồi.

Đột nhiên lão chủ quán bật lên tiếng khóc nức nở vừa chùi nước mắt nước mũi vừa than thò :

- Đã nghèo khổ đến mức này mà mấy cô nương xinh đẹp như thiên tiên lòng lang dạ thú lại đi quýt của lão mấy lạng bạc, trời ơi, biết lấy gì sinh nhai đây...

Lão dậm chân bình bịch gào lên :

- Chết quách đi cho rồi, chết quách đi cho rồi....

Tiểu Phi Thố thật sự chẳng hiểu nội tình ra sao, vội dùng lời an ủi :

- Lão chủ quán đừng bi thương quá độ, còn món gì ăn được cứ dọn hết lên đây, tại hạ sẽ thanh toán giùm cho mấy cô nương kia, chắc cũng không bao nhiêu đâu.

Tiểu Phi Thố vừa nói vừa thò tay vào túi, chàng ngăn người ra không nói thêm được nửa lời bởi vì bàn tay ngoáy mấy vòng mà cái túi rỗng tuếch, bao nhiêu bạc vụn trải qua trôi nổi đá rơi đâu mất cả rồi. Trong khi đó lão chủ quán tròn mắt nhìn Tiểu Phi Thố, đã hơi nguội tâm nhưng thấy chàng đực mặt ra và quần áo cũng tầm thường thì lại thất vọng, lão ta mếu máo nói :

- Công tử đừng lừa gạt lão phu nữa, thân tàn nghiệp bại thế này thì cứ để lão phu chết quách đi còn hơn.

Lúc ấy Tiểu Phi Thố đã đói quá rồi, chàng nói bừa :

- Lão chủ quán cứ dọn thức ăn lên đây, bao nhiêu tại hạ cũng thanh toán sòng phẳng hết! Mau mau lên một chút đi.

Lão chủ quán lắc đầu thờ dài nói :

- Quán nghèo của lão phu có mấy cân thịt rừng và chục cân gạo thì mấy cô nương kia vét sạch hết rồi, hiện tại chẳng còn chút gì để ăn nữa cả.

Tiểu Phi Thố đập bàn đánh “Chát” một cái, trợn mắt quát lên :

- Hết sao được? Lão đi vào lục soát lại xem còn cái ăn không? Đừng có đứng đó mà than thò nữa.

Lão chủ quán giật mình kinh hãi, len lén liếc nhìn Tiểu Phi Thố rồi mau mắn bước vào trong, miệng còn rên rĩ một câu :

- Cái ngày hôm nay đúng là xúi quẩy, hết chuyện này lại tới việc kia, thật khốn khổ cho cái thân già vô dụng của lão.

Tiểu Phi Thố cũng thờ dài tự trách “Mình vì cái đói mà trở thành hung dữ và hỗn xược, hồi ơi con người dù có trí thức tới đâu cũng có lúc không sao kềm hãm được thân xác nhục dục của mình được”.

Chàng tự than thở chẳng bao lâu thì lão chủ quán đã quay ra, tay cầm mấy củ khoai bên lên nói :

- Thật tình lão phu đã lục soát rất kỹ, chỉ còn mấy củ khoai này và một ít rượu mà thôi. Công tử khách quan thông cảm cho vậy.

Tiểu Phi Thố đã kềm chế được bản thân, chàng nhẹ nhàng gật đầu trả lời :

- Lão mang rượu lên đây đi, còn mấy củ khoai thì nướng bừa lên, tại hạ thú thật là đã đói mấy ngày nay rồi đó, cái gì bỏ miệng cũng tốt hết.

Lão chủ quán trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố ra vẻ chưa tin hẳn nhưng cũng mau mắn chạy vào lấy rượu, lão cầm cái bình lúc lắc rồi nói :

- Ủi chà! Xem vậy chứ cũng còn kha khá đây.

Tiểu Phi Thố cười khò, chàng cầm lấy bình rượu tu một hơi chẳng cần chung, chén gì cả. Chàng “khà” ra một hơi ra vẻ khoái trá rồi cười hì hì nói với chủ quán :

- May mà toàn nữ khách nếu không tại hạ cũng chẳng mong còn lấy một giọt nào nữa.

Lão chủ quán thấy chàng vui vẻ liền bớt sầu não bắt chuyện ăn nói liền :

- Khách quan không biết đấy chứ, mấy cô nương này người nào cũng xinh đẹp ra vẻ tiểu thư khuê các mà uống rượu chẳng kém nam nhân, lão phu ở nơi rừng rú này chủ yếu chỉ có rượu là chính nên dự trữ rất nhiều, vậy mà chỉ còn lại một chút đó thôi.

Tiểu Phi Thố gật đầu uống thêm mấy hơi nữa để chờ lão chủ quán nướng khoai, chưa kịp chín đã vội vàng giật lấy nhai trệu trạo vì nóng bỏng cả lưỡi. Mấy củ khoai như có phép thần chui tọt vào bụng Tiểu Phi Thố mau không thể tưởng tượng được, chàng cầm bình rượu uống sạch một hơi, tương đối đã đỡ cơn cào mới thùng thẳng lên giọng hỏi lão chủ quán :

- Nơi đây chẳng có giường chiếu gì cả, tại hạ đành phải ngồi cho đến sáng. Lão chủ quán kể lại đầu đuôi câu chuyện mấy tiểu cô nương cho tại hạ biết ra sao đi.

Lão chủ quán ngồi xuống một cái ghế gần bên, thờ dài chán nản rồi đều giọng nói :

- Lão phu có biết gì đâu mà kể, khoảng giữa trưa mấy chục, à, lão phu nhớ rồi tổng cộng hai mươi tám cô nương kéo tới quán ăn uống, họ cứ xâm xì bàn tán hoài cho tới lúc khách quan bước vào, chẳng lẽ lão phu lại vô cớ đuổi khách đi được sao? Lão phu đã toan tính mấy cô nương này trả tiền xong là lập tức đi ra Trần Gia Tập mua thêm rượu, thịt khô, gạo, muối... chờ mãi chẳng thấy mấy cô nương nói gì tới việc trả tiền hay bỏ đi cả. Lão phu mệt mỏi vừa chớp mắt một chút thì nghe ồn ào náo động ngoài sân nên chạy ra liền, hỡi ôi, chỉ còn mỗi khách quan mà thôi.

Lão chủ quán lại động mỗi thương tâm, đỏ ngầu hai mắt lên nói giọng ai oán như đang khóc thầm!

- Lão phu cả đời cô quạnh và bị mọi người khinh khi ghét bỏ cho nên mới chán nản vào đây lập quán sống qua ngày, vui cùng rừng núi, rau đắng, thỏ hoang ăn uống tạm thời cũng đủ, ngờ đâu đến hôm nay bao nhiêu vốn liếng bị các cô nương làm tan tành hết, sau này lấy gì mà mua bán dự trữ mùa đông nữa.

Tiểu Phi Thố thầm nghĩ trong bụng :

“Chính ta đây cũng vô tình phải quỵt chủ quán mất rồi, cùng đường tắt sinh đạo tặc, chi bằng ta điếm huyết cho lão ngu say rồi chạy đi Trần Gia Tập kiếm gia đình cường hào, ác phú lấy trộm một ít giúp đỡ cho lão vậy”.

Đây là hạ sách và chẳng hay ho chính đại chút nào nhưng Tiểu Phi Thố không còn phương pháp nào khác hơn, chàng đang định thò tay ra điếm huyết lão chủ quán thì đột nhiên “Bình” một cái bốn năm cô nương nhảy xổ vào quát lớn :

- Người không phải là ma quái phải không?

Tiểu Phi Thố thì ngạc nhiên hết sức bởi câu hỏi kỳ dị và lạ lùng không thể tưởng được, lão chủ quán thì nửa kinh hãi nửa mừng rỡ, chẳng ai thốt ra được lời nào cả. Một tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần, có vẻ nhỏ tuổi hơn cả bậm môi quát tiếp theo :

- Người giả ma quỷ dọa dẫm chị em ta, tội đáng chết lắm.

Tiểu Phi Thố lại càng điên cái đầu, chàng vội trả lời, cũng vô lý chẳng kém mấy cô nương này :

- Phải, phải tại hạ đâu phải là ma quỷ và có dọa dẫm ai bao giờ đâu, mấy cô nương làm lẫn rồi đó.

Một cô nương lớn tuổi hơn một chút gần giọng nói :

- Ta đã bắt người từ loạn thạch cương người không nhớ sao? Thì ra người chưa chết dưới Hoàng tuyền...

Một cô nương lại chen vào :

- Có khi Nương nương cũng chưa chết đâu các tỷ muội tra vấn hẩn xem sao?

Tiếp theo đó cả mấy cô nương đều nhao nhao lên kể lể, hỏi tội, chất vấn loạn xạ, trong khi đó Tiểu Phi Thố liếc mắt thì bố chung quanh, cửa sổ, cửa hậu đều lấp ló bóng người, chắc là các cô nương đã chia nhau ra bao vây rồi. Chàng lảng tai nghe một hồi mới chợt hiểu ra, bất giác phì cười một hồi, cố gắng kềm hãm lại mà không tài nào hãm được.

Thì ra hai mươi tám cô nương này là nhân số của ba đạo Dạ Xoa quỷ nương áo đen, Nga Quỷ phi nương áo trắng và Quỷ Khốc bảo nương áo xám trọng Âm Sơn quỷ động. Các nữ nhân này chờ đợi và tìm kiếm hoài chẳng thấy tăm tích Âm Sơn động chúa đâu mới như rắn mất đầu, nhón nháo loạn xạ trong Động Quỷ mất mấy ngày. Sau đó tám cô nương áo trắng hầu cận Động chúa gọi là Bát Nga Quỷ Phi Nương có cấp bậc và võ công cao siêu hơn đứng lên tập hợp toàn bộ tỷ muội trong ba đạo xuất động tìm kiếm toàn vùng Âm Sơn này. Để khỏi kinh động dân chúng bọn họ đành phải thay đổi xiêm y bình thường, không còn đeo mặt nạ quỷ nữa vì vậy Tiểu Phi Thố không nhận ra là vậy.

Các cô nương này đều được Âm Sơn động chúa chọn lựa cực kỳ xinh đẹp mới bắt trộm hay mua về nuôi từ thuở nhỏ, hầu như chẳng biết gì về đời sống bên ngoài cả, do đó trong lúc bất ngờ gặp Tiểu Phi Thố thì một cô Nga Quỷ phi nương có mặt trên bờ vực mới tưởng chàng là hồn ma hiện về. Cô nương này đang sầu não lại ở khung cảnh tiêu điều đen tối trong sơn quán, gió hú sương kêu nên vừa thấy mặt chàng đã bỏ vía kêu lớn “Ma quỷ hiện hình” rồi bỏ chạy thục mạng. Phàm các nhân diện sợ hãi loạn truyền rất nhanh các cô nương kia đa số đều không biết mặt Tiểu Phi Thố cũng bị ảnh hưởng cái sợ chạy theo luôn.

Cả hai mươi tám cô nương mãi đến cả giờ sau tụ họp lại mới trấn tĩnh lẫn nhau và bàn luận trở lại bắt giữ Tiểu Phi Thố vì rõ ràng chàng chưa chết thì còn sợ hãi gì nữa. Bốn, năm cô nương xông vào, có mấy cô trong Dạ Xoa quỷ nương, mấy cô trong Nga Quỷ phi nương đã gặp mặt Tiểu Phi Thố một lần rồi nên bạo dạn hơn nhưng rốt cuộc vẫn ăn nói lung tung cả lên. Một cô áng chừng vóc dáng là Đại tỷ Dạ Xoa quỷ nương xưa tay cho các tỷ muội im lặng rồi mới lên tiếng hỏi :

- Người thoát ra khỏi Âm Sơn quỷ động bằng cách nào? Hiện tại Động chúa Nương nương rớt theo người thì đã ra sao rồi?

Tiểu Phi Thố vẫn cười cười, chàng thò tay kéo lão chủ quán dưới gầm bàn lên, lão này nghe đến Âm Sơn quỷ động thì đã chết khiếp cả người, chui xuống gầm bàn lập tức.

Chàng vỗ về cho lão chủ quán bớt run rẩy rồi mới thùng thảng nói với mấy tiểu cô nương Âm Sơn quý động :

- Tại hạ mời hết mấy tỷ muối vào trong quán này đã, ngoài kia gió sương lạnh lẽo lắm, từ từ rồi sẽ nói chuyện sau.

Dạ Xoa quý Đại tỷ nương quát tháo :

- Người đừng có dằng dai, trả lời bốn cô nương luôn đi.

Nói vậy nhưng Đại tỷ nương vẫn phất tay gọi toàn bộ tỷ muối các đạo nữ quý kia vào, nàng y thị võ công cao siêu và nhân số đông đảo dù Tiểu Phi Thố có ba đầu sáu tay cũng chẳng chống cự hay thoát thân nổi. Chàng chờ cho mọi người lục đục kéo vào và yên vị hết mới chằm chằm nói từng chữ thật rõ ràng :

- Động chúa của các cô nương rớt xuống trước, tại hạ rớt sau thật tình không biết bà ta sống chết ra sao nhưng theo ý của tại hạ bà ta ngàn lần không có cơ hội nào sống sót với dòng Hoàng tuyền được cả.

Dạ Xoa Đại tỷ nương đập bàn đánh “chát” một cái, quát lớn :

- Người nguyên rửa Động chúa đây ư? Tại sao người sống được mà Động chúa lại chắc chắn phải chết?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ liếc cô nương này một cái.

- Lần đầu gặp cô nương ở Loạn Thạch Cương tại hạ đã biết rằng cô nương rất nóng tính, hiện tại không còn đeo mặt nạ Nga quý nữa thì con hăm dọa được ai? Với lại cô nương xinh đẹp như thế này lấy lời ôn nhu mà hỏi han thì bất cứ nam nhân nào cũng phun sự thật ra hết, cần gì phải quát tháo.

Dạ Xoa Đại tỷ nương đỏ bừng mặt lên, ấp úng chẳng ra lời, cứ nói đi nói lại chữ “Người,.....người” hoài. Tiểu Phi Thố ôn hòa kể lại toàn bộ câu chuyện mình đã thoát chết trong muôn một như thế nào, chàng nhấn mạnh đến việc nếu không có Hoàng thiên che chở và “Thanh Hoa bí lục” thì bất cứ ai cũng vô phương thoát chết. Tiểu Phi Thố kể xong thở dài một cái lại nói tiếp :

- Tuy Âm Sơn động chúa không liên quan trực tiếp đến cái chết của song thân tại hạ nhưng bà ta từ trước tới nay đã làm biết bao nhiêu việc giết người thất đức khác, sau cùng lại muốn sát hại luôn tại hạ nữa thì trời đất nào dung tha được? Bà ta chết ở Hoàng tuyền thật đúng cái nhân mà bà ta đã gieo vậy.

Tất cả hai mươi tám vị cô nương đều lắng người nghe Tiểu Phi Thố nói, ai nấy đều băng khuâng chẳng biết hành động ra sao, đột nhiên có một cô nương trong tám Nga Quý phi nương thân cận nhất của Động chúa bật lên tiếng khóc, thế là toàn bộ đều rung rung nước mắt khóc tí tê theo liền. Nên biết hai mươi tám vị cô nương này vẫn gần gũi nhau chẳng khác chị em ruột thịt và đều được Âm Sơn động chúa nuôi nấng, dù cho có biết bà ta tàn ác, sai trái cũng vẫn thương cảm vô cùng.

Tiểu Phi Thố và lão chủ quán lẳng lặng để cho các cô nương này khóc thoải mái, đây cũng là một phương pháp giải tỏa tâm lý tự nhiên, có khi phải cần tới tiếng khóc mới được. Tiểu Phi Thố chờ cho tất cả người ngoài mới lên tiếng nói :

- Tại hạ cùng Âm Sơn động chúa chẳng có chi thù oán, hiện nay Động chúa chết rồi thì hay nhất là các cô nương trở về Quý động bàn luận tôn xưng một người lên làm Động chúa, có điều là đừng theo vết chân tàn ác của bà ta nữa mà thôi.

Dạ Xoa quý Đại tỷ nương lắc đầu trả lời :

- Từ trước tới nay hoàn toàn Động chúa nắm chi thu, vàng bạc tiền nong ở đâu ra bọn tiểu nữ không hề biết, bây giờ lấy gì sinh sống, vả lại đường lối cơ quan ngầm trong động rất nhiều, bố trí theo trận bát quái rất kỳ ảo, chẳng ai dám đi lại, như thế khác gì tự giam mình trong động suốt đời.

Một cô nương tuổi cũng sần sần, lên tiếng chen vào :

- Công tử tự nhiên gây ra tai họa, bây giờ tính thế nào cho vẹn toàn mới được.

Câu nói này chẳng khác gì lời bắt đền; khiến Tiểu Phi Thố giật mình, chàng lại thấy bọn Quý nữ này xưng hô “Công tử”, “Tiểu nữ” tỏ ý kính trọng mình thì càng thêm khó nghĩ. Phải thêm một hồi lâu Tiểu Phi Thố mới tìm ra được giải pháp khác, chàng mừng rỡ lên tiếng :

- Các cô nương biệt phái một số trở về Quý động, thu góp tài sản, chỉ nội vài chục viên ngọc bích trên trần động là đã đủ chi phí rồi. Tại hạ sẽ chỉ dẫn các cô nương đi tới Nga Mi sơn gia nhập là tiện nhất.

Dạ Xoa quý Đại tỷ nương sừng sốt kêu lên :

- Tiểu nữ nghe nói Nga Mi phái toàn là ni cô, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Tiểu Phi Thố vò đầu bứt tai, quả nhiên cùng một lúc để hai mươi tám cô nương xinh đẹp tuyệt vời này xuống tóc thành ni cô thì không ổn thỏa tí nào. Trong lúc tuyệt vọng Tiểu Phi Thố chợt nhớ tới Viên Viên liền cả mừng nói luôn :

- Các cô nương vẫn tiếp tục việc thu gom báu vật, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tại hạ sẽ nhờ một vị nữ Trang chủ tuổi tác chỉ cao hơn mấy cô nương một hai năm thôi. Hiện tại nữ Trang chủ đang có một sơn trang bỏ không ở Hào Dương, tạm thời các cô nương bố trí sinh hoạt ở đó thì hay vô cùng.

Dạ Xoa Đại tỷ nương đưa mắt hội ý các tiểu muội, dè dặt người nào cũng đưa mắt nhìn chờ đợi cô nương này quyết định, họ không hề có ý niệm gì về cạm bẫy hay thủ đoạn giang hồ cả. Dạ Xoa Đại tỷ nương bối rối vô cùng, nàng nhìn Tiểu Phi Thố trần trối, diện mạo tuấn tú và nụ cười ôn nhã cùng với phong thái ung dung của chàng khiến cho nàng có cảm giác yên tâm và tin tưởng được. Vì vậy Dạ Xoa Đại tỷ nương chợt đỏ bừng mặt lên gật đầu liềm một cái, toàn bộ các cô nương khác liền vỗ tay hoan hô rầm rĩ. Họ chẳng khác gì rắn đã mất đầu bây giờ có một người đứng ra thu xếp quyết định thì vui mừng vô cùng, ngay cả đến lão chủ quán cũng mừng lây vì từ đây Âm Sơn không còn là nơi tử địa ma quái nữa. Dạ Xoa Đại tỷ nương liền phân phối mười cô nương trở lại Quỷ động thu góp tài vật, Tiểu Phi Thố vội dặn dò thêm :

- Quỷ động là nơi bị mang tiếng rất nhiều, các cô nương chẳng cần gìn giữ làm gì nữa, sau khi xong việc cứ phóng hỏa hủy diệt nó đi cho khỏi hậu hoạn!

Mấy cô nương này dù sao cũng không tránh được bụi ngùi, nơi ăn chốn ở chỉ là cái động đá, mang tiếng không tốt trên giang hồ, nhưng vẫn là mái nhà từ nhiều năm nay.

Dạ Xoa Đại tỷ nương chờ cho mười tỷ muội đi khỏi mới lấy trong mình ra chiếc mặt nạ Quỷ vương bằng vàng ròng dát mỏng, cô nương hai tay đưa nó cho Tiểu Phi Thố :

- Chiếc mặt nạ này của Động chúa tháo ra trong lúc giao tranh... Hiện tại Âm Sơn quỷ động không còn nữa thì giữ làm chi, tiện nữ đề công tử tùy tâm định đoạt vậy.

Tiểu Phi Thố cầm lấy nhìn ngắm một hồi, thở dài rồi nói :

- Ma diện là vật bất tường, tại hạ cũng chẳng giữ làm chi, tuy nhiên vất đi thì phí của, tại hạ định lấy nó để trả tiền cơm rượu cho chủ quán được không?

Dạ Xoa Đại tỷ nương vừa gật đầu thì Tiểu Phi Thố dùng hai tay xoa nhau một cái rồi nắm chặt lại, cái mặt nạ Quỷ vương biến thành một khối vàng có đến mấy chục lượng.

Chàng cười hì hì đưa khối vàng cho chủ quán và nói đùa :

- Bây nhiêu đây lão chủ hiệu đã đủ tiền cơm rượu chưa?

Lão chủ quán như bị chết đứng không nói được một lời nào cả, hai mắt cứ trợn lên nhìn Tiểu Phi Thố không chớp mắt. Mười tám cô nương còn lại trong sơn quán cũng trợn mắt há mồm theo, không phải do giá trị chiếc mặt nạ Quỷ vương quá lớn mà chính là kinh ngạc về thần công cường dũng của chàng.

Hồi 14 : Sự cố ở Thu Hoàng

Dẫn đầu một đoàn nữ nhân sắc nước hương trời trên một đoàn hành trình dài quả là kỳ quái, nhất là người dẫn đầu lại là một nam nhân trẻ tuổi như Tiểu Phi Thố do đó hầu như chàng đẩy hết trách nhiệm cho Dạ Xoa quý Đại tỷ nương. Hiện tại Tiểu Phi Thố đã đổi tên toàn bộ cho hai mươi tám cô nương, không phân biệt Dạ Xoa hay Nga quý nữa, cứ theo tuổi tác mà xưng hô ty muội. Các cô nương này nhập quỹ động từ nhỏ chẳng ai biết họ tên mình là gì, Tiểu Phi Thố bèn đặt là Chiêu Dương mỹ nữ, chữ Chiêu Dương mang ý nghĩa là trở về Dương Bích sơn trang, lại là tên của một cung trong cấm thành rất hợp với các cô nương này.

Đó là ý nghĩa ngầm, Chiêu Dương còn một nghĩa là ánh sáng mặt trời nữa, không phù hợp với nữ nhân nhưng Tiểu Phi Thố cũng lờ đi. Mấy ngày đầu họ một hai xưng hô chàng là công tử ngựa ngáy và khó chịu vô cùng, sau lại đổi là Âu Trường thiếu hiệp cũng không ổn vì chàng có “hiệp” bao giờ đâu?!.... Tiểu Phi Thố đành phải chấp nhận xưng hô Âu Trường đại ca, có vẻ hơi thân mật nhưng dễ nghe một chút. Đúng ra họ có đủ tiền bạc để mua sắm ngựa cưới nhưng gần ba chục người phi ngựa chẳng khác gì đoàn quân hành trận nên Tiểu Phi Thố để họ thông thả đi bộ dù sao hẹn ước ở Trường An với Viên Viên cũng chưa gấp rút cho lắm.

Một ngày kia cả đoàn đi tới phạm vi ngoại thành Thụ Hoàng, nơi đây là đất văn vật, dân cư đông đúc nên Tiểu Phi Thố cho toàn bộ Chiêu Dương mỹ nữ hạ trại nơi một cánh rừng thưa xa nội thành gần mười dặm, một mình chẳng đi vào thành uống rượu và nghe ngóng tin tức những ngày đã qua. Vô lâm giang hồ chưa có biến chuyển gì trọng đại nên Tiểu Phi Thố yên tâm trở về nơi hạ trại ở ngoại thành.

Từ đằng xa Tiểu Phi Thố đã nghe âm thanh nữ nhân quát tháo loạn xạ nên kinh hãi đề khí chạy như bay tới liền. Chiêu Dương đại tỷ (trước kia là Dạ Xoa quý Đại tỷ nương) mừng rỡ chạy lại ngay, vừa thở vừa nói :

- Đại ca ca đã về thật may mắn vô cùng.

Tiểu Phi Thố nhìn quanh một vòng hiện tại toàn bộ Chiêu Dương mỹ nữ bao bọc thật chặt chẽ một cỗ xe vào giữa. Cỗ xe này không có gì đặc sắc, chỉ là phương tiện đi lại của người dân bình thường mà thôi nhưng bốn bề đều có phủ và màu đỏ kín mít. Từ khi rời Âm Sơn Tiểu Phi Thố đã bắt đoàn Chiêu Dương mỹ nữ vất bỏ hết các loại vũ khí kỳ quái cho nên hiện tại bây giờ chỉ có vài cô nương cầm trùy thủ, còn lại đều tay không. Tiểu Phi Thố liếc mắt thấy hai cô nương đã bị chấn thương ngồi dựa gốc cây phía ngoài thì kinh hãi hỏi luôn :

- Sao lại có sự cố này? Địch nhân là ai mà lợi hại thế?

Chiêu Dương đại tỷ lắc đầu, có vẻ bối rối trả lời :

- Tiểu muội muội cũng như các muội muội khác không biết là ai nhưng việc này đại ca ca không nên trách cứ vì một phần là do lão già kia gây chuyện trước đây.

Tiểu Phi Thố biết mấy cô nương này kinh nghiệm và kiến văn giang hồ chẳng có mấy may nên xoa tay ngăn cản đừng nói nữa, chàng chậm rãi bước tới gần cỗ xe, trầm giọng nói :

- Tại hạ là Âu Trường Quân cùng với Chiêu Dương mỹ nữ, không có ý gây chuyện giao tranh, chắc hẳn là do hiểu lầm mà ra thôi! Các hạ có thể rời khỏi xe để chúng ta nói chuyện đúng sai được không?

Cỗ xe hoàn toàn im lặng nhưng Tiểu Phi Thố nhãn quang rất sắc bén nhận thấy hình như có rung động một cái rồi thôi. Tiểu Phi Thố chờ đợi một lát lại lên tiếng tiếp tục :

- Có lẽ các hạ là cao nhân tiên bối không tiện ra mắt chứ gì? Nếu vậy chúng ta bỏ qua chuyện này đi, các hạ cũng chẳng nên chấp nhất tiếp tục hành trình đi, ngày sau sẽ có dịp tái ngộ.

Chiêu Dương đại tỷ thốt nhiên đi tới ghé tai Tiểu Phi Thố nói thật nhanh :

- Thật ra bọn tiểu muội đâu có muốn giao tranh đánh đập làm gì nhưng trong xe có một cô nương, hình như bị lão này bắt giữ thì phải, đại ca ca nên hỏi cho rõ đã.

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng vội vàng lên tiếng :

- Các hạ khoan đi vội đã! Tại hạ vừa được biết trong việc này có điểm rắc rối, nếu các hạ nể mặt thì hãy dùng truyền âm nhập mật nói riêng với ta cũng được.

Thuyết lý như vậy kể ra Tiểu Phi Thố đã nhún nhường và lịch sự lắm rồi, ngờ đâu người trong cỗ xe vẫn im lặng như tờ. Tiểu Phi Thố đã hơi tức giận, chàng gằn giọng lớn tiếng nói tiếp :

- Người không ra mặt, không lên tiếng tất nhiên có điều không thẳng thắn, nếu các hạ cứ giữ thái độ này tại hạ rất tiếc phải dùng tới chữ võ để nói chuyện vậy.

Lần này quả nhiên có hồi âm, trong xe phát ra một âm thanh khàn khàn giống như đang bị bệnh hay bị bịt mũi vậy.

- Tiểu tử hãy ra lệnh mở đường đi, người chưa xứng dùng chữ võ với ta đâu!

Hiện tại Tiểu Phi Thố đã đạt tới mức thượng thừa về nội công chàng lắng tai, tập trung tâm trí để nghe thì quả thật trong xe có hai âm thanh hô hấp, một âm thanh nhẹ như hơi thở của người đang say ngủ vậy. Chàng nghe giọng điệu nhân vật trong xe có vẻ kiêu ngạo thì tức giận cười khẩy :

- Tại hạ có lẽ chưa xứng đáng thật nhưng không rút đầu rút cổ giống loài rùa đầu.

Nhân vật trong xe lập tức “hừm” một tiếng trầm giọng quát mắng :

- Tiểu tử càng ngày càng hỗn xược, được rồi canh ba đêm nay ngươi đến đền Vị Ương phía Tây Thụ Hoàng nói chuyện bằng chân tay một chuyện, ngươi có dám không?

Tiểu Phi Thố nghe câu “càng ngày càng hỗn xược” thì có cảm giác rất kỳ lạ và kinh ngạc, chàng lạnh lùng trả lời :

- Cần gì canh ba, nơi đây cũng tốt và tiện lợi chán rồi, các hạ không phải loài rùa thì bò ra đi.

Đột nhiên trong xe hú lên ruột tiếng cực kỳ tức giận rồi tấm vải che lay động phần phần một thân ảnh chớp nhoáng vọt ra nhanh không thể tưởng được. Nhân vật này hạ thân trước mắt Tiểu Phi Thố cười lạnh lùng :

- Bản thân đang có chút công việc gấp cho nên mới tha mạng cho ngươi vậy mà ngươi không biết thân biết phận cứ chửi rủa hoài thì bản thân chịu sao nổi phải đánh chết ngươi ngay mới được!....

Tiểu Phi Thố vừa thấy diện mạo thì giật mình kinh ngạc chứ không hề sợ hãi, chàng cười nhạt nói :

- Tưởng còn đồ đạo tặc nào hóa ra Bạch Phát Hòa Thần nổi tiếng giang hồ võ lâm đây mà.

Bạch Phát Hòa Thần cũng giật mình hỏi lại :

- Ủa! Ngươi cũng biết ta ư?

Lão ta làm sao biết được hai lần Tiểu Phi Thố và Viên Viên đã ẩn núp theo dõi lão giao đấu với Âm Sát Ma Quân và Phương minh chủ? Tiểu Phi Thố cười rồi hỏi móc.

- Thế ra lão cũng biết ta ư?

Bạch Phát Hòa Thần sầm mặt xuống, lão ta do dự một hồi mới trầm giọng trả lời :

- Ta biết ngươi khi còn mười hai tuổi nữa kia, hà, nếu khi này ngươi không xưng họ thì làm sao ta biết được dòng họ Âu Trường mà trừ diệt tận gốc ngọn.

Tiểu Phi Thố đã vô tình gặp thù nhân thì cười rùng rợn một hồi, chân lực hùng mạnh đến mức Bạch Phát Hòa Thần phải hoảng sợ tự nghĩ :

“Ta nghe nói tiểu tử này học võ rất tầm thường, ngờ đâu sự đồn đại sai lạc mất rồi!”.

Tiểu Phi Thố cười xong mới trầm giọng nói :

- Trong ba tên tập kích Hàn Thương tiêu cực thì chỉ còn lại mình ngươi mà thôi, đúng là Hoàng thiên đưa đây ngươi vào chỗ đền tội ác rồi đây.

Bạch Phát Hòa Thần sau vài giây phút hoảng sợ đã lấy lại tinh thần cùng với sự kiêu ngạo của mình, lão ta lạnh nhạt hỏi :

- Ta đền tội hay họ Âu Trường tuyệt diệt ngày hôm nay?

Tiểu Phi Thố từ từ đưa tay lên ngực, chàng chẳng cần đôi co gì nữa sửa soạn ra tay và nói thêm :

- Lão già ma thần tàn ác kia, người sám hối đi là vừa chỉ trong phút chốc là ngươi sẽ gặp mặt Âm Sát Ma Quân và Hắc Phiến lão quỷ ngay lập tức.

Lần này Bạch Phát Hòa Thần mới nghe rõ, lão ta giật mình hỏi :

- Ủa? Tiểu tử nói sao? Hắc Phiến lão quỷ cũng chết dưới tay ngươi rồi ư?

Tiểu Phi Thố lắc đầu trả lời :

- Hắc Phiến lão quỷ may mắn không chết dưới tay ta nhưng chết dưới tay Kim Khuyết Đế Quân thì còn đau đớn hơn gấp ngàn lần nữa đấy!

Bạch Phát Hòa Thần đột nhiên trợn mắt lên có vẻ hoảng sợ thật sự, lão ta làm bầm nhò nhỏ :

- Kim Khuyết Đế Quân nguy hiểm tới nơi rồi!

Tiểu Phi Thố gật đầu đỡ lời liền :

- Kẻ gây tội ác không thể chết dưới tay người báo thì cũng bị đồng bọn tàn sát lẫn nhau là sự thường tình, ta chỉ tiếc cho lão là nhân vật có danh vọng mà mù quáng đến mức làm tay sai cho Kim Khuyết Đế Quân mà thôi!

Bạch Phát Hòa Thần thấy Tiểu Phi Thố đã biết toàn bộ sự thật liền cười nhạt nói toạc ra luôn :

- Hai tên kia đã chết rồi, ta cũng chẳng cần dấu diếm gì nữa, Kim Khuyết Đế Quân lợi dụng sai khiến Hắc Phiến lão quỷ, lão quỷ này lại mưu mô xảo trá dẫn dụ ta và Âm Sát Ma Quân... hi hi... thật ra chẳng biết ai lợi dụng ai, ta cũng như mấy tên kia tìm ra được “Thanh Hoa bí lục” đều có cách chuồn mất tằm, đại gì để cho ai hưởng thụ?!

Tiểu Phi Thố tức giận vô cùng, chàng hỏi luôn :

- Như vậy lão chỉ vì “Thanh Hoa bí lục” mà tàn sát gia đình ta chứ thật sự không có thù oán gì phải không?

Bạch Phát Hòa Thân sầm mặt trả lời :

- Âu Trường Sanh có trong tay “Thanh Hoa bí lục” mà không sử dụng thì chẳng khác gì là kẻ thù của toàn thể võ lâm giang hồ rồi đó, không phải ta thì cũng đến lượt kẻ khác ra tay mà thôi, người có hiểu đạo lý đó không?

Tiểu Phi Thố muốn minh bạch rõ ràng hơn nên hỏi thêm :

- Cứ cho là như vậy đi, chính gia gia ta cũng không biết có “Thanh Hoa bí lục” trong tay, tại sao người và mấy tên kia lại biết được?

Bạch Phát Hòa Thân ngần ngừ một hồi mới nói :

- Thực sự ta và Âm Sát Ma Quân có biết gì đâu, chẳng qua là do ở lời nói của Hắc Phiến lão quỷ, lão này lại nghe ở Kim Khuyết Đế Quân và ở một nhân vật khác ở Tây Vực nào đó mà thôi.

Tiểu Phi Thố tức giận đến nỗi run rẩy cả người :

- Chỉ nghe qua nghe lại chưa minh bạch mà người đã tán tận lương tâm ra tay tàn sát gia đình họ Âu Trường được rồi sao?

Bạch Phát Hòa Thân vô tình đổ dầu vào lửa, lão ta cười nhạt trả lời :

- Một khi bản Hòa thân đã muốn “Thanh Hoa bí lục” thì mười họ Âu Trường ta cũng ra tay luôn, cái gì mà gọi là “Tán tận lương tâm”, tức cười thật!

Tiểu Phi Thố thấy Bạch Phát Hòa Thân tàn nhẫn lại vô sỉ cùng cực nên không sao còn chịu đựng được nữa, chàng đưa cả hai tay án ngữ trước ngực rồi từ từ bước tới nói lạnh lùng :

- Bạch Phát Hòa Thân, nếu muốn thấy “Thanh Hoa bí lục” thì ta cho người ném thử ngay bây giờ đây!

Bạch Phát Hòa Thân cũng đưa song chưởng lên nhưng lão ta có vẻ ngạc nhiên, trợn mắt hỏi thêm :

- Nghe nói tiểu tử bại liệt một tay cơ mà, người lại dùng cái thuật ma quái gì đó gọi là “Tàn Chi Tuyệt Thủ” đánh chết Âm Sát Ma Quân chứ đâu có phải là “Thanh Hoa bí lục”?

Tiểu Phi Thố vẫn từ bước nhích tới, chàng trả lời vẫn lạnh lùng như trước, chứng tỏ đã quyết tâm trừ diệt kẻ thù cho rồi :

- Trước kia một tay là “Tàn Chi tuyệt chưởng”, hiện tại chưởng thế này không còn tồn tại nữa mà thay bằng “Thanh Hoa tuyệt chưởng” đấy!

Chân lực “Thông Huyền Như Lai thần công” đã vận vào hai tay đầy đủ, Tiểu Phi Thố dùng sáu thành đánh ra thử nghiệm trước, trong khi đó Bạch Phát Hòa Thân sử dụng đến chín thành “Ngân Hỏa thần chưởng”.

“Bùng” ánh lửa và âm thanh rực lóe vang rền như tiếng sấm nhưng chỉ trong chớp mắt đã tan biến liền, dư lực tỏa ra chung quanh cũng không nhiều lắm khiến cho mấy chục có nương Chiêu Dương Mỹ Nữ đều ngạc nhiên vô cùng. Phàm khi hai tay đại cao thủ chạm chưởng với nhau nếu không có cát bay đá chạy thì cũng sấm nổ rền trời chứ đâu có ôn hòa và nhanh chóng như thế này?

Âm thanh và ánh chớp vừa tắt thì hiện trường đã rõ ràng tình thế, Tiểu Phi Thố ung dung mỉm cười hai mắt long lanh khoai trá không ngờ “Thông Huyền Như Lai thần công” lại thâm ảo đến như vậy! Trong khi đó Bạch Phát Hòa Thân cứ phải lùi mãi hai chân loạng choạng chỉ chục ngã dúm xuống đất, mãi sau nhờ dựa lưng vào cổ xe, lão ta mới dừng lại được.

Bạch Phát Hòa Thân “ọc” một tiếng lớn, máu tươi từ trong lòng phun ra như vòi nước, toàn bộ da thịt râu tóc màu trắng đều lổ chỗ vết máu đỏ bầm, trông vào hết sức ghê rợn. Nội thương của Bạch Phát Hòa Thân đương nhiên rất trầm trọng nhưng nhìn kỹ quần áo của hắn thì mới hiểu rõ sự thâm ảo của “Thông Huyền Như Lai thần công”, toàn bộ có đến hàng ngàn cái lỗ nhỏ li ti bị cháy thủng đen xì lại. Thì ra bao nhiêu công lực “Ngân hỏa” đã bị thần công của Tiểu Phi Thố hóa giải một phần, còn lại đều hất ngược trở về chủ nhân. Bạch Phát Hòa Thân bây giờ mới thực sự tin tưởng đó là “Thanh Hoa bí lục”, hắn thề thào :

- Rốt cuộc họ Âu Trường vẫn giữ được nó trong tay.

Tiểu Phi Thố lắc đầu trả lời rất nghiêm nghị :

- Chẳng phải họ Âu Trường giữ được “Thanh Hoa bí lục”, người có nằm mơ cũng không sao hiểu nổi tại sao ta lại đoạt được nó ở trong tay Tàn Nhĩ Hùng võ sĩ đâu.

Bạch Phát Hòa Thân bất chợt kêu lên cực kỳ ngạc nhiên :

- Không phải, tiểu tử lừa gạt ta làm chi, cuốn sách mà Tàn Nhĩ Hùng đoạt được trong tay Tư Mã Công chỉ là bản kinh tâm thường mà thôi.

Tiểu Phi Thố thấy sự việc dẫn dắt tới cả Tư Mã Công, thân phụ của Tư Mã Viên Viên liền dừng tay hỏi lão ta :

- Hai sự việc cách nhau gần năm năm, tuyệt nhiên không có thể dính líu tới một cách kỳ lạ như thế được. Bạch Phát Hòa Thần gượng đứng thẳng dậy, lão ta trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ rất oán giận, xong rồi mới nói :

- Bởi vì nó không dính líu tới nhau cho nên ta mới nói người lường gạt thô thiển vô cùng, thật sự họ Âu Trường đã dấu “Thanh Hoa bí lục” ở nơi nào rất bí mật phải không?

Tiểu Phi Thố biết nếu kéo dài thời gian thì Bạch Phát Hòa Thần có cơ hội phục hồi chân lực nhưng việc tìm ra manh mối quan trọng hơn, lão ta chết đi rồi biết ai mà dò hỏi được nữa? Do vậy chàng mới trầm giọng nói :

- Trước sau cũng phải có một lần minh bạch lão kể sơ lược lại việc tập kích Hàn Thương tiêu cục xem có đúng không nào.

Bạch Phát Hòa Thần trợn mắt lên hình như nghi ngờ Tiểu Phi Thố đang âm mưu chuyện gì đó cho nên mới hỏi han loanh quanh như vậy, rốt cuộc lão ta nghĩ chẳng ra, chực lườm một cái bắt đầu nói :

- Ta và Âm Sát Ma Quân được Hắc Phiến lão quý triệu ra cùng liên thủ tìm kiếm pho “Thanh Hoa bí lục”, việc tập kích Hàn Thương tiêu cục chẳng có gì khác lạ mà phải kể. Chỉ có điều bọn ta lấy được cuốn sách kinh duy nhất để trên bàn thờ nhà người thật uổng công, nghiên cứu đi nghiên cứu lại cả mấy tháng trời hoàn toàn vô ích, thậm chí vì nó còn xảy ra đánh nhau, cãi nhau nữa đấy! Về sau bọn ta tức quá vắt cuốn kinh sách đó ở Hải Vân khách điểm luôn rồi chia tay nhau ai về chỗ nấy. Đột nhiên gần năm năm sau tên Tây Vực võ sĩ là Tần Nhĩ Hùng đơn thân độc mã vào Trung Nguyên, hấn dụ dỗ, dọa nạt Hắc Phiến lão quý đủ điều, sau cùng Hắc Phiến lão quý phải dắt hấn tới Hải Vân khách điểm tìm lại pho kinh. Lúc đó Âm Sát Ma Quân không biết chứ ta đời nào bỏ qua được chi tiết này, ta ngấm ngấm theo dõi hai tên này cho nên mới biết toàn bộ sự việc đấy chứ.

Bạch Phát Hòa Thần dừng lại ho khục khặc một hồi, tiếp theo lại hỏn hên thở dốc vì quá mệt mỏi, lão ta liếc thấy Tiểu Phi Thố trầm ngâm mãi suy nghĩ câu chuyện vừa kể liền len lén nhích gần tời giữa cổ xe. Tiểu Phi Thố bỗng chột lên tiếng :

- Lão nói cũng có lý đấy nhưng tại sao lão ngưng nửa chừng, tên Tần Nhĩ Hùng tới Hải Vân khách điểm có tìm ra được bộ kinh sách kia không?

Bạch Phát Hòa Thần giả vờ ho thêm mấy tiếng, che dấu bàn tay ra sau lưng rồi mới thờ dãi kể tiếp :

- “Cái sổ Tư Mã Công tận tuyệt cho nên trời xui đất khiến, bộ kinh sách đó đã được hấn tìm ra trước mấy ngày rồi. Tần Nhĩ Hùng dò la Trương chủ khách điểm thì lão ta nói thật là đã bán nó cho một vị khách ở Hào Dương tới với giá cắt cổ mấy chục lượng vàng. Hà, lúc đó lão nhớ Tần Nhĩ Hùng tức giận vô cùng hấn tát cho lão Trương một cái thật đau và còn than thở :

- Trời ơi, cuốn sách kinh đó đáng giá liên thành mà lão ngu ngốc bán có mấy chục lượng vàng!

Lão chủ khách điểm họ Trương vừa ôm má vừa khóc nói rằng :

- Đã năm năm nay lão ta bỏ cuốn sách kinh đó ở trên bàn thờ có ma nào sờ tới đâu nay tự nhiên có người đến hỏi han đòi mua thì ưng thuận ngay lập tức. Chẳng biết tại sao Tư Mã Công lại tìm đúng ngay Hải Vân khách điểm tài ba như vậy. Tần Nhĩ Hùng bèn rủ rê Hắc Phiến lão quý đuổi theo, ta vẫn âm thầm đi theo, nửa đường tình cờ gặp Âm Sát Ma Quân nên cùng đi chung luôn.

Bọn ta bốn người hai trước hai sau đuổi theo Tư Mã Công đến Chung Nam Sơn thì bắt kịp, sau đó xảy ra việc gì thì người biết rồi”.

Tiểu Phi Thố trợn mắt lên nói :

- Thì ra có cả lão nhúng tay vào vụ Tư Mã Công nữa, trước kia Âm Sát Ma Quân đã có nói mà ta chưa tin được mấy.

Bạch Phát Hòa Thần lắc đầu cái chính liền :

- Tên Âm Sát Ma Quân tính đồ tội lên đầu ta, lừa người và Dương Bích sơn trang đấy, thật ra ta và hấn tọa thủ bàng quang đứng xem chứ hoàn toàn không ra tay, chính Hắc Phiến lão quý và Tần Nhĩ Hùng là chân chính thủ phạm hạ sát Tư Mã Công cho nên vết thương mới ghê gớm như vậy chứ!

Tiểu Phi Thố gạt đầu công nhận Bạch Phát Hòa Thần nói đúng lý, chàng lại hỏi thêm :

- Cuốn kinh sách đó các người đã vắt đi rồi, sao còn nhẫn tâm giết người đoạt lại làm chi vậy?

Bạch Phát Hòa Thần gãi đầu gãi tai trả lời :

- Chính ta và Âm Sát Ma Quân, Hắc Phiến lão quý cũng thắc mắc như người, chẳng biết Tần Nhĩ Hùng tranh đoạt nó để làm gì.

Tiểu Phi Thố sắp xếp các sự việc lại, chàng võ lữ ra đứng là trời Phật khéo léo vô cùng, cũng là một cuốn kinh sách mà trải qua bao nhiêu ác ma chẳng tên nào khám phá ra được hết, rốt cuộc tên thì chết người thì bị truy đuổi như Tần Nhĩ Hùng, vật báu vẫn hoàn lại họ Âu Trường như thường. Chàng lắc đầu :

- Chỉ nội việc lão giết hại song thân thì Âu Trường Quân ta đây cũng không thể châm chế được chút nào. Lão chết rất đáng tội lỗi rồi đừng có oán trách gì nữa.

Tiểu Phi Thố nói xong lập tức ra chưởng liên, chàng quyết một đòn sẽ kết liễu đời Bạch Phát Hỏa Thần mau chóng, lão không phải đau đớn kéo dài thì cũng phúc đức lắm rồi. Ngờ đâu chưởng lực của Tiểu Phi Thố vừa xuất phát thì Hỏa thần thò tay vào trong xe kéo mạnh một cái, dùng ngay thân hình một nữ nhân che đỡ trước mặt liên, lão ta cười lớn rồi nói :

- Tiểu tử cho rằng Bạch Phát Hỏa Thần dễ chết lắm sao, hà hà, ta đã có hữu dũng vô mưu như Âm Sát Ma Quân!

Tiểu Phi Thố kinh hãi không làm sao thâm hồi chưởng lực về kịp, chàng cấp tốc dùng tả chưởng đẩy hữu chưởng chéo đi một chút. Sau tiếng “Ầm” chát chúa là tiếng ngựa hí thảm thiết, chưởng lực của Tiểu Phi Thố đánh vỡ nát phần đầu cổ xe ra làm mấy chục mảnh, cả con ngựa cũng bị oan mạng lây.

Tiểu Phi Thố vòng tay thu hồi chưởng lực về rồi quát lớn :

- Lão tặc làm gì thế?

Bạch Phát Hỏa Thần vẫn cười ha hả rất khoái trá :

- Ngươi đánh chết nữ nhân này cho ta thử xem nào!

Tiểu Phi Thố trợn mắt nhìn lên, cực kỳ kinh hãi la lớn :

- Phương Tiểu Nga, trời ơi, Phương cô nương!

Bạch Phát Hỏa Thần tiếp tục cười hoài, lão ta khen ngợi Tiểu Phi Thố :

- Hay thật, sao ngươi nhận biết ra đây là ái nữ cảnh vàng lá ngọc của Phương minh chủ mau lẹ vậy?

Tiểu Phi Thố không tiện nói tới chuyện đã quen biết với Phương Tiểu Nga, chàng giận dữ quát lớn :

- Thì ra lão vẫn giam giữ Phương cô nương, lão không sợ Phương minh chủ bầm vằm ra ư?

Bạch Phát Hỏa Thần vênh râu lên nói rất kiêu ngạo :

- Ta đây há có sợ gì Phương Ngọc Diễm, bắt giữ ái nữ của hần chủ ý đừng để hần làm to chuyện Tư Mã Công và Hàn Thương tiêu cục mà thôi. Tiếc rằng Phương Ngọc Diễm già đầu mà ngu ngốc không thể tả được, hần ngoan cố giữ hoài thái độ chính nhân quân tử, Minh chủ võ lâm khiến cho ta dờ khóc dờ cười tha không xong, giết không được cả tháng nay rồi đó!

Tiểu Phi Thố bối rối vô cùng, chàng suy nghĩ một hồi mới tìm ra lời để phủ dụ Bạch Phát Hỏa Thần :

- Trước kia thì như vậy thật nhưng hiện nay ta và Viên Viên đã biết rõ ngọn ngành, tự đứng ra báo cừu thì bức bách Phương minh chủ làm chi nữa, lão thả ra còn chút tình cảm hơn!

Bạch Phát Hỏa Thần cười lớn rồi mới nói :

- Ta chẳng cần tình cảm, mạng sống quan trọng hơn nhiều chứ.

Tiểu Phi Thố xoay chuyển ý nghĩ mau lẹ, báo thù là việc quan trọng nhưng sớm muộn một chút cũng chẳng sao, còn tính mạng của Phương Tiểu Nga ở trong tay Bạch Phát Hỏa Thần ngày nào thì nguy hiểm ngày ấy. Do đó chàng vội lên tiếng :

- Lão thả Phương cô nương ra đi, ta quyết không làm khó dễ gì lão hôm nay nữa đâu!

Bạch Phát Hỏa Thần cười nhạt nói móc luôn :

- Ngày khác thì chẳng những khó dễ mà còn đánh chết tươi lão già này chứ gì? Bạch Phát Hỏa Thần này đâu có ngu dại đến thế, đã nắm được báu vật trong tay thì phải lợi dụng tới tận cùng mới thỏa mãn chứ.

Tiểu Phi Thố sầm mặt, trầm giọng hỏi gần :

- Lão có ý gì thì nói thẳng ra đi.

Bạch Phát Hỏa Thần thôi không cười nữa, lão ta đảo đi đảo lại đôi mắt gian xảo rồi mới nói :

- Giai nhân đôi lầy “Thanh Hoa bí lục” được không?

Tiểu Phi Thố thất sắc, không ngờ Bạch Phát Hỏa Thần tham lam tới mức độ như vậy, chàng không dám phản ứng mạnh chỉ lắc đầu nói thật minh bạch :

- Lão đừng mơ ngủ, không đời nào ta lại trao bí lục tuyệt thế này cho loại tà ma ngoại đạo làm công cụ giết chóc, tung hoành võ lâm giang hồ đâu.

Bạch Phát Hỏa Thần làm như chẳng nghe thấy lão đều giọng nói, âm thanh đầy rẫy sát khí :

- Ba ngày nữa giờ Hợi ngươi mang “Thanh Hoa bí lục” đến miếu Ngũ Hành phía Nam thành Thụ Hoàng, nếu không có bí lục thì cứ mang sẵn quan tài theo mà chôn cất ái nữ của Phương Ngọc Diễm!

Đến mức độ này Tiểu Phi Thố không còn nhân nhượng được nữa, chàng quát lớn gần như gào thét :

- Lão già lão lêu thêu!

Tiểu Phi Thổ không dùng chưởng lực vì sợ chạm phải Phương Tiểu Nga, cho nên giờ luôn Vô Tiềm đại cầm nã và Phục Lạc Túy Tiên chỉ pháp ra tấn công Bạch Phát hóa thân liên. Thân pháp của Tiểu Phi Thổ từ khi có “Thông Huyền Như Lai thần công” thì tăng tiến gấp đôi khi trước, nhảy nhót cực mau lẹ vừa ra chiêu vừa quát tháo vì quá tức tức giận.

Tha hồ cho Tiểu Phi Thổ làm gì thì làm, Bạch Phát Hỏa Thần cứ nghiêm trọng thủ thế, lão ta tùy phương hướng của chàng mà đưa người Phương Tiểu Nga ra đón đỡ. Chúng ta nên biết dù Tiểu Phi Thổ có mau lẹ hơn Bạch Phát Hỏa Thần gấp mười lần thì cũng không sao xoay trở nhanh chóng bằng người đứng giữa trung tâm, ví như Tiểu Phi Thổ là cái vòng tròn phía ngoài, vòng tròn càng rộng càng hết nhiều hơi sức và thời gian hơn.

Bạch Phát Hỏa Thần cười nhạt vừa chống đỡ vừa nói :

- Thử thách thế là đủ, tiểu tử không dùng tay thì ta sẽ đánh chết vị cô nương này ngay, sau đó muốn ra sao thì ra, hà..., cái đó gọi là ngọc đá đều tan, uổng phí lắm đấy.

Bạch Phát Hỏa Thần vốn tính thiện ác bất thường, cùng đường có khi lão dám làm như thế thật do đó Tiểu Phi Thổ bất đắc dĩ phải dùng tay lại. Hai mắt đỏ ngầu vì tức giận, Tiểu Phi Thổ trợn trừng nhìn Bạch Phát Hỏa Thần như muốn ăn tươi nuốt sống lão mới thật là hả dạ. Bạch Phát Hỏa Thần vẫn núp sau người Phương Tiểu Nga, lão chỉ thò nửa mặt trắng hếu qua vai của nàng và gằn giọng nói khàn khàn :

- Tiểu tử suy nghĩ và cân nhắc lợi hại rồi quyết định đi.

Tiểu Phi Thổ cực kỳ bối rối, chàng xoay chuyển hàng trăm tư tưởng khác nhau mà chẳng có phương pháp nào vẹn toàn được cả. Sau cùng Tiểu Phi Thổ tự nghĩ :

“Ngoài các khẩu quyết ra, “Thanh Hoa bí lục” còn phải có cơ duyên may mắn thì may ra mới thành công được chỉ bằng ta cứ giao bừa cho lão ác tặc này đi, trong thời gian lão đang nghiên cứu thì ta sẽ hết sức tìm cách trừ diệt là ổn thỏa nhất”.

Vì nghĩ như vậy, Tiểu Phi Thổ trầm giọng trả lời :

- Thôi được, ba ngày nữa ở miếu Ngũ Hành ta sẽ giao bản viết “Thanh Hoa bí lục” cho lão.

Đột nhiên, ngay lúc đó Chiêu Dương đại tỷ bước tới, cô nương này chỉ mặt Bạch Phát Hỏa Thần thần sắc mắng chửi :

- Việc mua bán ép uổng của lão già xong rồi, bây giờ tới phiên ngươi trả món nợ đánh bị thương hai muội muội của ta cái đã!

Tiểu Phi Thổ toan mở lời ngăn can vì sợ sự giao tranh sẽ ảnh hưởng tới Phương Tiểu Nga nhưng Chiêu Dương đại tỷ liếc mắt nhìn chàng nháy nháy mấy cái có lẽ đã có kế sách gì đó.

Tiểu Phi Thổ vờ thờ dài lùi lại phía sau, hai tay chấp ngay sau đít ra về đứng xem ngoại cuộc, thật sự nhãn quang của chàng vẫn chăm chú từng ly từng tý một, hễ có cơ hội là xông liều vào liền. Bạch Phát Hỏa Thần ngăn người ra mắt một lúc, lão ta sầm mặt trả lời Chiêu Dương đại tỷ cô nương :

- Cũng tại các ngươi hiếu sự và tò mò, bây giờ còn trách móc ta cái gì nữa?

Chiêu Dương đại tỷ phát tay ra hiệu cho các tỷ muội lập thành thế bao vây Bạch Phát Hỏa Thần vào giữa, nàng bĩu môi nói :

- Sao lại hiếu sự, lão dân ác đi bắt nữ nhân toan tính làm chuyên bậy bạ mà không chịu giữ gìn kín đáo, tất nhiên bọn ta phải tò mò xem thử chứ. Ai bảo lão có tật giết mình chưa gì đã ra tay đánh người trước mới gây ra chuyện xung đột đấy chứ!

Bạch Phát Hỏa Thần thấy cãi nhau với bọn nữ nhân lắm mồm lắm miệng này dễ bị đuối lý cho nên sầm mặt quát lớn :

- Bạch Phát Hỏa Thần này danh tiếng giang hồ võ lâm mấy chục năm nay, chẳng thềm cãi vã với bọn nữ nhân miệng còn hôi sữa làm chi, ta nhường nhịn bọn ngươi một lần đó.

Nói xong Bạch Phát Hỏa Thần nắm người Phương Tiểu Nga làm một nhúm hướng Nam toan chạy đi thì Chiêu Dương đại tỷ đã kịp thời quát lớn :

- Bát Quái ma trận phát động đi.

Trước kia Âm Sơn đông chủ rất chú trọng việc bắt buộc thuộc hạ chuyên luyện thân pháp “Sầu Sát Quỷ Ảnh” và “Bát Quái ma trận” do đó Chiêu Dương đại tỷ vừa hô một tiếng là thế trận phát động liền. Chỉ trong giây phút hoàn toàn hai mươi tám cô nương Chiêu Dương mỹ nữ đã biến thành những cái bóng mờ ảo, nhảy múa khi Đông khi Tây như ma trời vậy.

Chính Tiểu Phi Thổ đứng ngoài cũng không sao nhìn ra trận thế này biến đổi ra sao, chỉ lơ mơ nhận biết là nó kết hợp giữa thân pháp “Sầu Sát Quỷ Ảnh” với các phương vị Bát quái, từ tám phương vị giao chuyển thành sáu mươi tám bộ vị cực kỳ phức tạp.

Bạch Phát Hòa Thần rung động cả người, lão ta hoa mắt tối mũi lại chẳng có thể nào phân biệt sinh môn hay tử môn ở đâu cả, định phải dùng Phương Tiểu Nga che đậy, xoay vòng theo tốc độ di chuyển của các Chiêu Dương mỹ nữ. Được chừng nửa khắc Bạch Phát Hòa Thần chợt thấy hơi thở không còn thông suốt thì kinh hãi tự nghĩ :

“Đây là hậu quả của nội thương lúc nãy chưa kịp phục hồi hoàn toàn, tình trạng này duy trì chừng một khắc nữa thì ta nguy mất”.

Bạch Phát Hòa Thần liền quát lớn một tiếng “Đi” rồi dùng thân hình Phương Tiểu Nga xoay tít chung quanh người mình xông bừa ra. Lão ta ý y vào chiếc mộc sống này nên không cần để ý đến trận pháp biến đổi ra sao, ngờ đâu sự việc hoàn toàn ngoài dự tính của lão. Bạch Phát Hòa Thần xông ra mà chẳng gặp trở ngại gì, chỉ thấy bóng dáng đối phương dạt ra hai bên, mờ mờ ảo ảo đang thâm mình trong bụng đột nhiên huyết Tiểu Hải và Thiên Tình nhói lên một cái, cánh tay phải nắm Phương Tiểu Nga tê tái liền tức khắc.

Bạch Phát Hòa Thần kêu “Ồi chà!” chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy mấy luồng chỉ phong đè ép uy hiếp hai huyết Đại Trùng và Thiện Trụ ở sau lưng khiến lão ta kinh hoàng vừa cúi người về phía trước vừa cố gắng quai tay đưa người Phương Tiểu Nga ra phía sau đón đỡ.

Cánh tay đã tê tái thì hoạt động theo ý muốn của lão ta sao được nữa, thân hình Phương Tiểu Nga chỉ nhích động một chút đã rơi khỏi tay của lão liền, đồng thời cùng một lúc với hai lực chỉ phong đập vào lưng đẩy bắn lão đi mấy bước. May mà Bạch Phát Hòa Thần võ công cao siêu đã kịp ngã người về phía trước nếu không chắc chắn chỉ phong trúng vào huyết đạo này rồi. Tiểu Phi Thố thấy thân hình Phương Tiểu Nga cứng đờ đang sắp ngã xuống thì mừng rỡ kêu lên :

- Đờ năng mau, các muội muội đờ năng mau đi!

Chẳng cần Tiểu Phi Thố phải kêu gọi, một cô nương Chiêu Dương mỹ nữ có bộ vị gần đó đã đưa tay ra định đón đỡ thân hình của Phương Tiểu Nga ngay, đột nhiên hiện trường nhoáng lên một ánh vàng mờ ảo, thân hình Phương Tiểu Nga như có cánh bay chênh chếch lên một ngọn núi cao tàn lá rất rậm rạp. Diễn biến cực kỳ bất ngờ khiến cho mấy cô nương Chiêu Dương mỹ nữ kinh nghiệm phản ứng không nhảy bèn cứ đứng đờ người ra nhìn theo mà thôi. Tiểu Phi Thố nhãn quang rất tinh tường nhận ra ngay đó là một sợi dây vàng chỉ to bằng chiếc đũa và được một nhân vật có công lực cực kỳ siêu phàm sử dụng, điều khiển nó cuốn lấy người Phương Tiểu Nga rồi kéo lên. Chàng kinh hoàng nhảy vọt tới, tay phải vươn dài ra chụp vào chân Phương Tiểu Nga nhưng đã bị chậm mất một chút, chỉ nắm được chiếc giày của nàng mà thôi.

Tiểu Phi Thố chẳng cần chờ hết đà, chàng đứng ở trên không lộn người một cái thân hình bay chéo lên tàn cây đuối theo thân hình Phương Tiểu Nga liền. Mọi người chỉ nghe “bùng” một tiếng trầm động, người của Tiểu Phi Thố lập tức bay ngược về sau như chim trong cơn gió bạt vậy. Tàn cây lay động rất nhẹ, từ trong đó vọt ra một nhân vật tay cắp Phương Tiểu Nga bên nách mà tốc độ nhanh chóng không thể tưởng tượng ra được! Nhân vật này chỉ trong phút chốc đã đi khá xa, âm thanh của hắn còn vang vọng lại hiện trường :

- Gởi lời chào cổ nhân Bạch Phát Hòa Thần.

Thật ra với công lực hiện tại của Tiểu Phi Thố chưa chắc nhân vật bí mật này đã có thể chống chọi được mười chiêu nhưng lúc ấy hắn đã dự bị sẵn sàng trong khi Tiểu Phi Thố hoàn toàn không có phòng bị, thân hình lại đang lơ lửng trên không cho nên mới đành chịu thất bại như thế. Đến khi Tiểu Phi Thố lộn người giảm đà lại được thì nhân vật này đã chạy xa mất rồi, chàng vẫn còn cầm chiếc giày vải trong tay quát hỏi Bạch Phát Hòa Thần :

- Nhân vật hèn mạt đó là ai mà lại chào hỏi lão vậy?

Bạch Phát Hòa Thần còn đang đau nhức sau lưng vì bị hai luồng chỉ phong đánh trúng, lão ta nhăn nhó trả lời :

- Đồng Tử chân nhân đấy, người người đuối theo mau lên.

Tiểu Phi Thố đã dợm bước, chợt chàng sững sốt quay lại hỏi :

- Phải đuối theo ngay ư?

Bạch Phát Hòa Thần đảo lộn đôi mắt rất gian xảo, nói nhanh :

- Phải, phải tên đó đại dam tặc cực kỳ, người không đuối theo kịp thì giai nhân hồng bét cuộc đời liền.

Tiểu Phi Thố giật mình hoảng sợ vô cùng, chàng chẳng còn lòng dạ đâu hỏi han hay dè dặt gì các Chiêu Dương mỹ nữ nữa, cấp tốc đề khí vọt người đi liền. Tiểu Phi Thố vận dụng tối đa chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” nên thân hình biến thành một luồng khói xám mờ ảo nhanh như sao xẹt vậy, thoáng mắt đã chẳng còn thấy tung tích đâu nữa.

Bạch Phát Hỏa Thần lúc đó mới cười hì hì nói nhỏ trong miệng :

- Tiểu tử này hiếu sắc thật đã có mấy chục tiểu giai nhân bên mình mà vẫn còn mắc hột của ta.

Các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ chưa được Tiểu Phi Thố dẫn dò gì cứ đứng ngẩn người ra nhìn Bạch Phát Hỏa Thần từ từ cất bước bỏ đi, Chiêu Dương đại tỷ có đầu óc hơn một chút mà suy nghĩ hoài chẳng hiểu Bạch Phát Hỏa Thần làm bằm như vậy là có nghĩa lý gì, ngăn chặn lão ta chưa chắc đã được nên đành trơ mắt đứng nhìn Bạch Phát Hỏa Thần đã đi xa mà mấy cô nương này vẫn còn ngơ ngẩn như người mất hết hồn vía.

Hồi 15 : Đồng Tử chân nhân

Dù có khinh công cao siêu đến đâu đi nữa mà có cấp thêm một người trong nách thì cũng phải chậm chân hơn người không phải mang gì, nhất là người đó lại là Tiểu Phi Thố, hiện tại khinh công có thể liệt vào hàng vô địch. Khoảng cách được rút ngắn dần dần còn chừng mười trượng nữa thì nhân vật kia đã phát hiện có người đuổi theo, hấn cả kinh lắm bầm :

- Tiểu tử này khinh công cao siêu thật!

Hắn tăng thêm cước lực và chạy vòng vèo không có phương hướng nhất định để hy vọng bỏ rơi được Tiểu Phi Thố. Việc này hoàn toàn vô ích, vì Tiểu Phi Thố đã không những không bị bỏ rơi mà càng lúc càng tới gần đôi phương hơn nữa. Chàng sốt ruột quá bèn lớn tiếng hô to :

- Chúng ta dừng lại thương lượng đã nào.

Tiểu Phi Thố mở miệng ra hô, chân khí sút giảm một chút khoảng cách liền xa hơn hai trượng nữa, chàng hết sức tức giận nghĩ thầm :

“Được rồi người muốn thi đua khinh công với ta thì từ đây trở đi ta chẳng thèm nói năng gì cả, thử xem ai kiệt sức trước nào”.

Cứ như vậy hai người im lặng chạy mãi có đến năm sáu chục dặm và trời đã bắt đầu vào buổi chiều rồi. Tiểu Phi Thố mới rút ngắn khoảng cách được còn hai ba trượng, chàng mừng rỡ cho rằng chỉ cần mấy khắc nữa sẽ bắt kịp đôi phương liền.

Bất ngờ nhân vật áo vàng này rẽ nhanh thật mau đã khuất dạng vào một đường rẽ rất hẹp khiến cho Tiểu Phi Thố phải chậm chân lại đề phòng hắn có gián kế gì đây. Chàng cẩn thận, đưa song chưởng án ngữ trước ngực rồi cũng noi theo đường rẽ đó chạy vô luôn hoàn toàn không bị phục kích hay sự cố gì cả. Tiểu Phi Thố chẳng khỏi ngạc nhiên một chút nhưng chàng lập tức hiểu ra liền. Nhân vật áo vàng mà Bạch Phát Hỏa Thần gọi là Đồng Tử chân nhân cố ý lợi dụng sự chần chừ của chàng, mau như chớp buông tay một cái, sợi dây vàng lập tức vút lên vách đá thẳng băng như kẻ chỉ vậy.

Sợi dây vàng này linh động chẳng khác sinh vật, nó cuốn lấy một cành cây nhỏ mọc chìa ra làm điểm tựa cho Đồng Tử chân nhân đu người lên. “Vèo” một cái thân hình Đồng Tử chân nhân và Phương Tiểu Nga đã biến mất hết sức kỳ dị khiến cho Tiểu Phi Thố ngẩn ngơ mấy giây. Chàng vội tung thân lên trên cao, miệng la lớn :

- Đồng Tử chân nhân, ngươi trốn sao thoát!

Tiểu Phi Thố hết đà rơi trở xuống vẫn không sao thấy được hình bóng hai người đâu cả, hình như họ biến mất đột ngột vậy. Tiểu Phi Thố còn đang bối rối thì đột nhiên giọng cười và âm thanh của Đồng Tử chân nhân từ trên cao đưa xuống :

- Hi hi, tiểu tử có giỏi thì tìm đi nào.

Tiểu Phi Thố rất tức giận chàng lắm bầm: “Được rồi người thách thức ta phải không”, rồi hú lên một tiếng như rống ngấm hồ hú, bao nhiêu chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” dồn tất cả vào hạ bàn, thân hình liền bắn thẳng lên chẳng khác gì pháo thăng thiên, có khi còn bay cao hơn nữa là đằng khác. Gần hết đà bay lên Tiểu Phi Thố nhanh mắt đã phát hiện ra một lỗ hang nhỏ chắt chắt Đồng Tử chân nhân đã chui tọt vào đấy chứ không sai. Tiểu Phi Thố liền lộn người một cái toan hạ thân xuống mồm đá chìa ra trước hang thì Đồng Tử chân nhân cười vang :

- Giỏi thật, đỡ chương đây.

Từ trong hang một luồng chân khí mạnh mẽ như di sơn bài đảo ào ạt tống thẳng vào người Tiểu Phi Thố chàng không còn phương pháp nào đành phải dùng song chưởng đỡ luôn. “Bùng” âm thanh rất lớn nhưng hoàn toàn không có dư lực hay cát bay đá chạy gì cả.

Bởi vì bao nhiêu chưởng phong đều bị hóa giải hết. Tiểu Phi Thố vẫn bình thường nhưng không sao còn hạ thân được nữa, thân hình lập tức rút trở lại vị trí ban đầu như cũ. Chàng tức giận ngửa cổ lên chửi rủa liền :

- Tưởng sao Đồng Tử chân nhân còn hèn hạ hơn bọn lục lâm cường đạo, chuyên môn đánh lén người mà thôi.

Ngờ đâu Đồng Tử chân nhân chẳng tức giận gì, ông ta còn cười khà khà trả lời rất ung dung :

- Đánh lén thì đã sao, tiểu tử, ngươi muốn ra tay nghĩa hiệp thì tìm cách đối phó thử xem, chẳng lẽ gặp tay đánh lén rồi đành chịu bỏ cuộc sao?

Tiểu Phi Thố từ tức giận chuyển qua kinh ngạc, chàng cảm thấy giọng điệu Đồng Tử chân nhân hoạt kê nhiều hơn là ác độc. Vì vậy nhân cơ hội giao hẹn trước :

- Được rồi, ngươi nói như vậy thì tất nhiên ta phải tìm đủ mọi cách để cứu người nhưng tuyệt đối không được xâm phạm làm ô uế danh dự của Phương cô nương đấy nhé.

Chẳng ngờ lời nói của Tiểu Phi Thố vừa dứt thì Đồng Tử chân nhân lò cái đầu trọc ra, hai mắt tròn trừng có vẻ rất tức giận ông ta từ trên quát lớn xuống, âm thanh dội vào vách đá âm âm như thác đổ chứng tỏ nội lực thâm hậu chẳng kém gì Tiểu Phi Thố :

- Thăng nhãi con nói bậy bạ cái gì vậy?

Tiểu Phi Thố giật bắn người lên, chàng ấp úng :

- Bạch Phát Hỏa Thần... dặn dò... tại hạ.... coi chừng dâm... à à coi chừng Phương cô nương.

Đồng Tử chân nhân tức quá, ông ta vọt người ra thật nhanh rồi hai tay xòe quạt mạnh một cái đã hạ thân nhẹ nhàng trước mặt Tiểu Phi Thố rồi miệng quát ngay lập tức :

- Ấp úng cái gì? Bạch Phát Hỏa Thần làm sao? Dặn dò người làm sao thì nói quách ra cho rồi.

Thì ra Đồng Tử chân nhân cũng nóng nảy chẳng kém bất cứ phạm phu tục tử nào, ông ta cao lớn tương đương với Tiểu Phi Thố nhưng thân hình đầy đặn hơn nên thoạt coi có vẻ hơi dữ dằn, cộng thêm cái đầu trọc lóc và hai mắt ốc nhồi lòi hẳn ra ngoài vì tức giận lại càng khiến khó coi hơn.

Tiểu Phi Thố thoáng ý nghĩ “diện mạo này đi đôi với giọng nói vui vẻ, khoáng đạt vừa qua có vẻ không được hợp nhau cho lắm!”. Mãi lo suy nghĩ chàng chưa kịp trả lời thì Đồng Tử chân nhân đã bực bội dậm chân bình bịch rồi nói tiếp liền :

- Sao? Bạch Phát Hỏa Thần dặn dò người hay nói cái gì về ta? Có phải lão tặc ấy nói ta là Đệ nhất dâm tặc chuyên bắt phụ nữ, gái tơ về hãm hiếp chứ gì?...

Đồng Tử chân nhân nói thẳng đuột việc này khiến Tiểu Phi Thố lại dâm ra ngẩn ngại, chàng ấp úng vài chữ rồi gật đầu nhẹ nhẹ, bụng tự nghĩ :

“Tên này mang tiếng là chân nhân mà khả ố thực, đã làm chuyện dâm ô xấu xa mà còn dám mở miệng nói bô bô nữa chứ”.

Đột nhiên Đồng Tử chân nhân đưa tay ra toan đánh Tiểu phi Thố khiến cho chàng kinh hãi bước lui một bước, động thời đưa tay lên đối phó. Ngờ đâu ông ta đưa tay được nửa chừng bỗng dừng lại, cứ giữ nguyên hiện trạng như vậy diện mạo lúc xanh, lúc đỏ chuyển biến liên tục. Tiểu Phi Thố không dám sơ hở, chàng để song chương án ngữ trước ngực, vận thần công lên đầy đủ đầu vào đó rồi mới quan sát ông ta. Cả hai biến thành tượng đá có đến nửa khắc, bỗng nhiên Đồng Tử chân nhân phát lên cười xằng sặc, nước mắt nước mũi ứa ra tèm lem mà chẳng thêm để ý gì đến. Tiểu Phi Thố la thầm trong bụng “Trời ơi, chắc ta gặp phải người điên mất rồi!”

Mặc cho Tiểu Phi Thố nhìn mình chằm chặp, Đồng Tử chân nhân hạ tay xuống ôm bụng cười hoài, con cười kéo dài đến nỗi ông ta mệt quá nằm lăn ra đất khiến cho bụi đất dính đầy quần áo mà vẫn chưa sao ngừng lại được. Thêm một chốc nữa Đồng Tử chân nhân mới thôi cười, ông ta “hức, hức” mấy cái rồi đứng dậy, hai tay phất quần áo và miệng thì thều thào hỏi :

- Tiểu tử thật sự biết tính tình Bạch Phát Hỏa Thần ra sao?

Tiểu Phi Thố nhăn nhó, chẳng biết chuyện này dẫn đi tới đâu, chàng bèn nói luôn một hơi :

- Tại hạ thật sự chẳng biết gì về Bạch Phát Hỏa Thần, mới chỉ gặp gỡ lần này nữa là ba, dù có tốt xấu thế nào chung qui cũng sẽ trừ diệt lão ta mà thôi. Riêng về tiền bối có ý định gì với Phương cô nương này thì cứ nói thẳng ra tại hạ quyết đáp ứng đầy đủ nếu việc đó không vi phạm nghĩa khí giang hồ. Hoặc giả tiền bối muốn giao đấu với tại hạ cũng được nhưng nhất định đừng có đụng chạm gì đến Phương cô nương thì tại hạ xin bồi tiếp năm ngày năm đêm ngay.

Đồng Tử chân nhân trở lại diện mạo trầm tĩnh, ông ta liếc Tiểu Phi Thố một cái thật nhanh rồi lên tiếng hỏi :

- Tiểu tử quan hệ thế nào với Phương cô nương?

Tiểu Phi Thố bèn kể sơ lược lại việc Phương Tiểu Nga và Phùng quân gia giúp mình ở Chung Nam sơn ra sao, chàng thờ dãi nói tiếp :

- Thật ra Phương cô nương cũng chỉ vô tình can thiệp mà thôi nhưng dù sao có chút tình nghĩa, tại hạ không thể làm ngơ được!

Đồng Tử chân nhân gật đầu, tròn đôi mắt ốc nhồi lên hỏi tiếp :

- Người nhận xét ta là hạng người như thế nào?

Tiểu Phi Thố ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một hồi mới trả lời được :

- Tại hạ không thể hồ đồ nói bừa bãi được nhưng trong thâm tâm vẫn chưa tin lời của Bạch Phát Hỏa Thần chút nào.

Đồng Tử chân nhân cười tùm tùm nói rất ngắn gọn :

- Thế là được rồi.

Ông ta lộn người một cái thân hình vẽ thành nửa vòng tròn bay vọt lên phía cửa hang.

Thân pháp rất đẹp nhưng về hiệu lực còn thua xa cái nhảy vừa rồi của Tiểu Phi Thố, ông ta chỉ lên được nửa đoạn đường mà thôi. Còn đang lơ lửng trên không, vút một cái đoạn dây vàng lại xuất hiện, ngồng ngoèo cuốn vào mồm đá nhờ đó Đồng Tử chân nhân mới có đà lên tiếp nửa đoạn đường còn lại.

Tiểu Phi Thố không phải chờ đợi lâu, loáng mắt Đồng Tử chân nhân nhảy xuống và bên nách có cặp theo Phương Tiểu Nga. Ông ta thò tay điểm mấy cái giải khai toàn bộ huyết đạo cho nàng rồi ung dung đứng chờ, Phương Tiểu Nga thở hắt ra, từ ừ mở mắt, nàng phải nhấp nháy mấy cái nhận rõ cảnh được cảnh vật trước mắt. Đột nhiên Phương Tiểu Nga nhảy tới ngã chúi vào lòng Tiểu Phi Thố bắt đầu khóc sục sịt, âm thanh vừa mừng rỡ vừa ghen ngào.

Tiểu Phi Thố ngây ngất như người trong mộng vì sự đụng chạm da thịt êm ái vô cùng, phải mất một lúc lâu chàng mới giật mình khê đây Phương Tiểu Nga ra và lên tiếng an ủi :

- Mọi chuyện đã qua rồi, Phương cô nương chờ tại hạ một chút rồi sẽ cùng nhau về Trường An. có lẽ Phương minh chủ đang sốt ruột vì cô nương lắm đó.

Phương Tiểu Nga qua cơn bi lụy, nàng cũng giật mình một cái rồi đỏ bừng mặt lên, tính ngang ngạnh từ trước tới giờ đột nhiên trở lại, nàng lập tức quát lên :

- Người.... người.... làm cái gì vậy?

Câu nói cực kỳ vô lý khiến cho Đồng Tử chân nhân phát cười lên xằng sặc trong khi Tiểu Phi Thố nhăn nhó nhí nhí, chẳng sao hiểu nổi tính nết của nữ nhân, nhất là nữ nhân vừa xinh đẹp vừa kiêu ngạo như Phương Tiểu Nga. Thấy Đồng Tử chân nhân cười hoài, nàng rất tức giận lườm ông ta một cái rồi giậm chân la lớn :

- Các người hà hiếp ta hoài.

Vừa la lối Phương Tiểu Nga vừa xoay người bỏ chạy luôn, càng khiến cho Đồng Tử chân nhân cười to hơn nữa. Tiểu Phi Thố đã toan ra tay ngăn cản Phương Tiểu Nga thì Đồng Tử chân nhân cười nói lớn với chàng :

- Tiểu tử đừng có giả vờ chạy theo rồi quyt nợ của ta đấy nhé.

Tiểu Phi Thố thở dài, đành phải đứng yên dõi mắt nhìn theo hình bóng Phương Tiểu Nga chạy khuất sau chỗ rẽ, lúc sau hoàn toàn mất dạng rồi chàng mới quay mình nói với Đồng Tử chân nhân :

- Tiền bối giữ lời phóng thích Phương cô nương vậy bây giờ tại hạ cũng giữ lời hứa sẽ đáp ứng ra sao đây?

Đồng Tử chân nhân đột nhiên ôn hoà nét mặt, ông ta trầm giọng nói tư lự như đang tâm sự :

- Thoạt tiên ý định của ta bắt giữ Phương cô nương là để dẫn dụ Phương Ngọc Điềm giao đấu nhưng về sau ta nhận xét có khi võ công của người còn cao siêu hơn hẳn gấp mấy lần. Được cùng nhau chứng nghiệm võ công thì thích thú vô cùng cho nên ta mới đổi ý kiến muốn dùng Phương cô nương làm mục đích tranh đoạt. Ngờ đâu càng lúc ta càng nhận rõ người quả là rỗng, phượng trong võ lâm, võ công đã cao mà tính tình trượng nghĩa, chân thật hơn người cho nên bây giờ lại đổi ý kiến lần nữa.

Đồng Tử chân nhân trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố rồi cười tủm tỉm nói tiếp :

- Ta không muốn mang tiếng oan ức là dâm tặc hái hoa đại đạo như lời nói gian xảo của Bạch Phát Hỏa Thần cho nên phóng thích Phương cô nương trước, bây giờ người có hứng thú thì cùng ta giao đấu vài trăm hiệp chơi, còn bận rộn thì thôi ta cũng không ép uống làm chi nữa.

Tiểu Phi Thố ngăn người ra rồi nghẹo đầu hỏi :

- Thì ra tiền bối chỉ hoàn toàn nhắm mục đích tìm cách giao đấu với người này người nọ thôi sao?

Đồng Tử chân nhân cười lớn, gật đầu mấy cái :

- Người là hậu bối sanh sau đẻ muộn nên không biết tới ta đấy thôi, từ lúc học võ công xong ta đã cực kỳ thích thú được giao thủ học hỏi với người khác. Sau này ta đã mấy lần cùng Bạch Phát Hỏa Thần giao đấu, thật tức vô cùng không sao thắng nổi Ngân Hỏa thần chương của lão ta được.

Tiểu Phi Thố xen lời vào hỏi :

- Giao thủ ngang tay với Bạch Phát Hỏa Thần tất nhiên cũng đã là cao cường lắm rồi, tiền bối còn chưa thật hài lòng nữa sao?

Đồng Tử chân nhân có vẻ rất tức giận, to tiếng nói :

- Hài lòng thế nào được? Ta mới sáng chế ra một chương pháp cực kỳ ảo diệu khắc chế “Ngân Hỏa thần chương” của hắn, không mang ra thi thố thì ầm ức chịu sao nổi?

Tiểu Phi Thố “ạ” một cái, chàng tự nghĩ :

“Thì ra Đồng Tử chân nhân cũng thuộc loại người như Vô Nhai Khách, lấy võ học làm niềm vui say mê chẳng khác người tầm thường say mê tửu sắc vậy”.

Bởi vậy Tiểu Phi Thố an tâm cười tủm tỉm, nịnh khéo ông ta luôn :

- Chương pháp do tay tiền bối sáng chế đương nhiên là phải hơn “Ngân Hòa thần công” của Bạch Phát Hỏa Thần nhiều, chẳng hay tiền bối đặt tên cho nó là gì vậy?

Đồng Tử chân nhân khoái trá như người gãi đúng chỗ ngứa, ông ta cười hề hề một hồi rồi mới nói ra tiếng :

- Bạch Phát Hỏa Thần có “Ngân hòa” bao hàm âm nhu trong căn bản nhưng lại dương cương khi xuất phát thì chương lực của ta muốn khắc chế phải dùng Dương Cương chân khí, lúc đánh ra mới biến đi thành âm nhu, ảo diệu không biết sao nói cho hết được vì vậy ta mới đặt tên nó là “Diệu Chân Suy Hòa chương” người nghe có kêu không?

Đồng Tử chân nhân vừa nói vừa vênh mặt lên chẳng khác gì con nít khoe đồ chơi khiến cho Tiểu Phi Thố phải cười thâm, chàng tự nghĩ :

“Thảo nào đã là chân nhân lại kèm theo hai chữ Đồng Tử, lão này nói đến võ học thì mê mẩn liền, ta cũng nhín chút thì giờ thử xem “Diệu Chân Suy Hòa chương” có hơn được “Thông Huyền Như Lai thần công” không?”

Chàng bèn gật đầu trả lời :

- Tên nghe hay lắm, tại hạ muốn sáng mắt thử xem ngoài cái tên nó còn ảo diệu như thế nào nữa, tiền bối nương tay một chút nhé!

Đồng Tử chân nhân khoái chí nhảy tung lên vừa cười vừa nói :

- Hay lắm! Hay lắm tiểu tử đừng lo sợ, ta không bao giờ đả thương người đâu. Bắt đầu là chiêu “Đăng Thủ Chúc Quang” người sửa soạn đón đỡ cẩn thận vào.

Đồng Tử chân nhân bước chéo chân đi một tí lấy tấn Tý Ngọ rồi hữu chương từ từ đẩy ra, Tiểu Phi Thố thấy chương lực không có gì đặc biệt nên chỉ dùng ba thành “Thông Huyền Như Lai thần công” đón đỡ. Ngờ đâu chương lực của chiêu “Đăng Thủ Chúc Quang” xuất phát nửa chừng liền biến đổi từ Dương cương chuyển thành Âm Nhu nó tỏa ra hàng ngàn luồng chương lực khác nhau, và tỏa rộng giống như tên gọi “Chúc quang” nhằm vào hàng chục bộ vị của Tiểu Phi Thố mà công kích. Chàng giật mình kinh hãi vội vàng tấn rộng chân khí ra để chống đỡ, “Bùng” âm thanh không vang to lắm vậy mà Tiểu Phi Thố phải lùi lại một bước, thân hình bị chấn động rất mạnh. Tiểu Phi Thố lên tiếng khen ngợi :

- Chương pháp ảo diệu thật!

Đồng Tử chân nhân mừng rỡ vô cùng, đâu có ngờ rằng Tiểu Phi Thố chỉ mới dùng ba thành công lực. Ông ta hớn hờ nói :

- Chiêu thứ hai tên là “Thảo Sắc Thanh Thanh” còn bao la hơn nữa, tiểu tử cố gắng chống đỡ đấy nhé.

Cứ như thế, mỗi chiêu mỗi thức Đồng Tử chân nhân đều nói tên báo trước, có khi còn dừng lại giảng giải nó biến đổi ra sao ảo diệu ở chỗ nào chẳng khác gì truyền thụ cho Tiểu Phi Thố vậy. Quả nhiên chương pháp “Diệu Chân Suy Hòa chương” cũng có mấy chỗ kỳ diệu thật, nếu đem chống chọi với “Ngân Hòa thần công” của Bạch Phát Hỏa Thần thì khắc chế rõ ràng. Hiện tại Tiểu Phi Thố không dám coi thường nữa, chàng phải vận dụng đến sáu thành công lực mới bình quân cục diện, điều này không thể qua mắt Đồng Tử chân nhân được. Thoạt đầu chiêu “Đăng Thủ Chúc Quang” thì không kể, từ những chiêu sau Đồng Tử chân nhân tăng cường chân khí thêm lên mãi mà hình như đối phương giống như biển cả, bao nhiêu đều thu hút vào rồi hóa giải mất tăm mất tích, tha hồ cho ông ta biến đổi khéo léo ảo diệu tới đâu chân lực đối phương cũng biến đổi tới đó. Được ba mươi lăm chiêu Đồng Tử chân nhân đã nhận chân ra sự thật là Tiểu Phi Thố đã nhân nhượng mình cho nên tự ái nổi lên, ông ta quát :

- Đây là chiêu cuối cùng “Suy Hòa Lạc Phách” ta dùng toàn bộ công lực đấy, người chớ coi thường.

Đồng Tử chân nhân vừa ra chiêu Tiểu Phi Thố đã giật mình bởi vì quả nhiên đây là chiêu thức tổng hợp ba mươi lăm chiêu vừa qua, vừa mạnh vừa ảo diệu, không những biến đổi Dương thành Âm mà còn lẫn lộn Âm Dương xoáy vòng, uy lực tăng cường lên rất nhiều lần. Sở dĩ Đồng tử chân nhân nát óc chế biến ra chiêu này đảo xoáy phức tạp là vì chủ ý dùng lực xoáy đó đánh bật “Ngân Hòa thần công” ra tứ hướng, đồng thời phủ vào một lớp chân khí âm hàn để khắc chế nữa.

Tiểu Phi Thố quát lớn một tiếng, vận đến tám thành “Thông Huyền Như Lai thần công” ra. Chàng hoàn toàn không biết về một loại chương pháp nào nên chân khí đầy rẫy mà vẫn kém hiệu quả mất mấy phần.

“Bùng” âm thanh trầm ổn như những lần trước nhưng to như tiếng sấm dậy, áp lực không khí dạt ra hai bên đẩy bắn các viên đá nhỏ đi như mưa rào vậy. Tiểu Phi Thố tê dại cả cánh tay vì chương lực phản chấn nhưng tình trạng Đồng Tử chân nhân còn thê thảm hơn, ông ta phải lão đảo bước lùi cho đến khi dựa lưng vào vách đá mới dừng lại thở hổn hển, diện mạo xanh lè như tàu lá, chắc là đã bị nội thương ít nhiều rồi Tiểu Phi Thố gắng gượng cười nói :

- “Diệu Chân Suy Hỏa chương” lọt hại thật, tại hạ có thắng thế một chút chẳng qua là vì đã tận dụng toàn bộ chân khí “Thông Huyền Như Lai thần chương” đấy thôi.

Đồng Tử chân nhân vẫn thờ dốc, gương mặt to vẻ chán nản và đau khổ vô cùng mãi sau ông ta mới lên tiếng thở hắt ra và nói :

- Ta thật không ngờ “Thanh Hoa bí lục” lại thâm ảo đến như vậy, từ đây trở đi ta mai danh ẩn tích không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa rồi.

Tiểu Phi Thố cũng bất giác thờ dài theo, không ngờ chỉ thất bại một chút mà Đồng Tử chân nhân lại tự ái sĩ diện đến như vậy, chàng tìm lời an ủi ông ta :

- “Thanh Hoa bí lục” là do mấy chục cao nhân tiền bối ba nước tổng hợp mà thành, hiện tại chỉ thắng “Diệu Chân Suy Hỏa chương” của tiền bối có nửa thức, đáng lẽ ra tiền bối phải tự hào mới phải chứ.

Thật ra Tiểu Phi Thố đã lừa dối Đồng Tử chân nhân, “Thông Huyền Như Lai thần công” của chàng tuy đã đạt đến tầng thứ năm nhưng chưa phổ vào chương pháp ảo diệu nào thì giảm uy lực đi nhiều, vả lại chàng chỉ mới dùng đến tám thành công lực mà thôi.

Đồng Tử chân nhân ngẫm nghĩ một hồi, có lẽ đã bớt chán nản ông ta tần ngần rút sợi Kim Thằng (dây vàng) làm bằng loại tơ nhện ngàn năm ra mân mê rồi nói :

- Chuyện này người khoan hãy kể cho người khác nghe, trong vòng một tháng chúng ta sẽ tái đấu mới phân hơn thua rõ ràng hơn.

Tiểu Phi Thố cả mừng, chàng chỉ sợ Đồng Tử chân nhân nản chí quá đâm ra hành động bất bình thường thì cực kỳ phiền toái.

Chàng vội đưa hai tay vòng lại chào ông ta :

- Tại hạ tạm thời trú ngụ ở Trường An, tiền bối có rảnh thì xin đến đó chỉ giáo.

Đồng Tử chân nhân gật đầu đồng thời tung sợi dây vàng ra cuốn lấy mồm đá để đu người lên, chân vừa bám được là lập tức thu dây lại tiếp tục quăng lên cao. Cứ như thế chỉ cần mười cái nhảy Đồng Tử chân nhân đã vượt vách núi đi mất liền. Tiểu Phi Thố lúc đó mới thở phào ra khoan khoái, chàng quay người rồi dùng nội lực gọi to :

- Phương cô nương, Phương cô nương tại hạ xin được hầu chuyện một chút.

Mặc cho Tiểu Phi Thố gọi luôn ba, bốn lần hoàn toàn chẳng có hồi âm gì cả. Chàng hết sức băn khoăn nhưng các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ chắc là đang nóng ruột không thể không trở về được, do đó Tiểu Phi Thố vừa đi vừa vừa réo gọi ầm ĩ. Đột nhiên có một bóng áo xanh lất phất từ bụi cây nhảy bổ vào Tiểu Phi Thố đồng thời kinh lực cũng đè ép má trái của chàng liền. Tiểu Phi Thố cả kinh nghiêng đầu tránh né miệng quát lớn :

- Sao lại chưa gì đã đánh người ta vô lý thế?

Quát xong Tiểu Phi Thố mới bất giác sững người ra như trời trồng bởi vì nhân vật đánh trộm ấy chẳng ai khác hơn Phương Tiểu Nga. Nàng đang lúc tức giận lại thẹn vì đánh hụt nên mặt loa đỏ bừng bừng, run run giọng trách móc Tiểu Phi Thố :

- Chưa gì là thế nào? Người lỗ mãng vừa đi vừa gọi rầm tên tuổi của ta ra còn chối cãi chưa có lỗi sao?

Phương Tiểu Nga trải qua hơn tháng trời bị Bạch Phát Hỏa Thần giam giữ, dồn nén bức tức trong lòng quá nhiều cộng thêm cá tính ngang ngược quen nếp rồi nên đã chẳng cảm ơn Tiểu Phi Thố giải thoát cho mình mà lại còn muốn gây gỗ cho đỡ tức nữa. Tiểu Phi Thố ngẩn người ra gật đầu đại cho nàng vui lòng, bất ngờ Phương Tiểu Nga còn giận dữ hơn nữa, nàng quát to :

- Đã nhận lỗi sao còn né tránh.

Tiểu Phi Thố cười khò chàng méo miệng chìa má ra rồi nói :

- Phải rồi, tại hạ xin nhận một tát đền bù vậy.

Phương Tiểu Nga bậm môi đưa tay lên tát Tiểu Phi Thố, đạo lực xuất phát rất mạnh nhưng khi chỉ còn cách má chàng mấy phân thì đột nhiên nghĩ ngợi gì đó nên dừng tay lại, bàn tay ngọc còn dư đà phớt nhẹ trên má Tiểu Phi Thố một cái khiến chàng như muốn bay bổng lên mây. Tiểu Phi Thố cực kỳ khoan khoái mà không dám lên tiếng cười, cố gắng trầm giọng bình thường nói :

- Đa tạ cô nương đã nhẹ tay.

Phương Tiểu Nga dờ khóc dờ cười, dậm chân bình bịch mấy cái rồi bung mặt chạy đi, vừa chạy vừa kêu la :

- Người hà hiếp ta hoài.

Tiểu Phi Thố cười thầm “Cô nương này thật kỳ lạ, đừng một tí là lại nói người ta hà hiếp mình hoài”, chàng liếc mắt thấy Phương Tiểu Nga chỉ chạy mấy bước rồi chui vào bụi cây lúc này thì rất an tâm. Chàng hướng về phía đó lớn tiếng nói :

- Tai hạ trở về nơi hạ trại của Chiêu Dương mỹ nữ, nếu cô nương vui lòng cùng đi chung về Trường An luôn một thể.

Phương Tiểu Nga là nữ nhân mà nữ nhân nghe nói tới nữ nhân khác thì hay tò mò, nàng nhảy vọt ra hỏi luôn :

- Tiểu tử gọi mấy chục tiểu cô nương đó là Chiêu Dương mỹ nữ phải không? Cái tên nghe đẹp đấy nhưng họ là thuộc hạ của ai?

Tiểu Phi Thố chẳng biết trả lời ra sao cho ổn thỏa, chàng lắp lửng :

- Trước kia họ là thuộc hạ Âm Sơn động chúa, còn bây giờ chưa có chủ nhân mới nào cả.

Phương Tiểu Nga “hừ” một tiếng nói luôn :

- Như vậy để ta thuyết phục họ về Thiên Ngọc trang phục vụ gia gia ta là tốt nhất.

Nói xong Phương Tiểu Nga xoay mình hăm hở bước đi liền, Tiểu Phi Thố đành cười gượng đi theo sau. Cả hai vừa đi vừa trò chuyện, Phương Tiểu Nga đã hết giận, mau mắn kể lại chuyện mình bị Bạch Phát Hỏa Thần bắt ra sao. Thì ra trên đường đi đến Trường thành nàng và Phùng quân gia bắt gặp một toán lực lâm cường đạo đang hung hiếp cướp bóc dân lành nên ra tay can thiệp, ngờ đâu bọn này võ công cũng không phải tầm thường chống cự rất dữ dội. Vì vậy Phương Tiểu Nga lạc mất phương hướng vừa đi vừa gọi Phùng Triệu Phi, việc này vô tình tiết lộ hết thân phận của mình khiến Bạch Phát Hỏa Thần đi ngang động tâm, hấn bắt thỉnh linh ra tay nên bắt sống Phương Tiểu Nga rất dễ dàng, còn Phùng quân gia hạ lạc nơi đâu không rõ.

Trải qua hơn một tháng Bạch Phát Hỏa Thần cứ giam giữ Phương Tiểu Nga trên cỗ xe, di chuyển nơi trốn hoài nên Phương Ngọc Điềm không sao tìm ra được manh mối. Sau này suýt nữa đã bị Phương Ngọc Điềm dả bại nhờ có Kim Khuyết Đế Quân xuất hiện cứu thoát, hấn ta mới sợ hãi tìm cách giam giữ Phương Tiểu Nga cách nào chắc chắn hơn. Bạch Phát Hỏa Thần có một nghĩa đệ chiếm cứ miếu Ngũ Hành ở Thụ Hoàng làm nơi xuất phát đi cướp bóc đạo tặc, hấn bèn đem Phương Tiểu Nga đến đó định nhờ cất giấu hộ, ngờ đâu cỗ xe đi ngang qua nơi hạ trại của các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ thì Phương Tiểu Nga nhanh trí thò đầu ra kêu gọi. Tuy Bạch Phát Hỏa Thần đã nhanh tay điểm huyết cam của nàng liền nhưng cũng đủ để cho các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ động tâm can thiệp.

Đúng ra Bạch Phát Hỏa Thần tìm cách khéo léo chối quanh thì chắc không đến nỗi nào, ở đây hấn ta thì cường chưa gì ra tay đánh bị thương luôn hai cô nương. Vì thế mới xung đột kéo dài cho tới khi Tiểu Phi Thố về tới. Cả hai vừa nói chuyện xong thì từ trong bụi cây bên đường đã có hai cô nương Chiêu Dương mỹ nữ xô ra kêu gọi, cử chỉ vừa mừng rỡ vừa thân mật :

- Âu Trường đại ca, đại ca ca đi lâu quá làm bọn tiểu muội muội sốt ruột hết sức.

Tiểu Phi Thố chưa kịp phân trần thì Phương Tiểu Nga đột nhiên nhắm mắt làm điệu bộ hài hước để chế giễu rồi nói :

- Người đào hoa thật! Một mình được biết bao nhiêu giai nhân mong ngóng, lo lắng, khác chi tiểu hoàng đế còn gì?

Hai cô nương Chiêu Dương mỹ nữ thấy Phương Tiểu Nga ăn nói chẳng lịch sự với Tiểu Phi Thố nên rất tức giận chu mỏ ra trách móc :

- Cô nương này bất lịch sự thật, đã chẳng cảm ơn người cứu mạng cho mình mà lại còn người người ta ta ra vẻ bề trên thì còn ra thể thống gì nữa.

Thật sự Phương Tiểu Nga có hơi ghen tức nên mới nói mát như vậy, nàng đâu có chịu lép vế cũng trợn mắt quát hỏi :

- Ta cứ kêu tiểu tử này là người đấy, thể thống hay không thể thống thì đã sao nào?

Tiểu Phi Thố vội vàng can gián, giới thiệu Phương Tiểu Nga cho các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ biết, hai cô nương này lườm một cái rồi cười khẩy nói luôn :

- Ái nữ Phương minh chủ kim chi ngọc điệp thảo nào khí phách oai phong vô cùng, sao lúc nãy trên xe không quát mắng lão đâm tặc râu trắng kia đi.

Cũng nhờ mấy cô nương này mà Phương Tiểu Nga mới có cơ hội thoát khỏi bàn tay của Bạch Phát Hỏa Thần, do đó nàng rất tức giận mà ghen hòng không thể đối đáp được quay qua trách móc Tiểu Phi Thố :

- Thủ hạ của tiểu tử hung dữ quá, ta không thèm nhờ vả người nữa đâu, một mình đi Trường An cho khỏi mang nhục vào thân.

Tiểu Phi Thố phải hết lời vừa can gián vừa năn nỉ, Phương Tiểu Nga mới hậm hực cùng chàng đi về nơi hạ trại nghỉ ngơi.

Chiều hôm đó các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ làm thêm mấy món ăn, coi như để mừng Tiểu Phi Thố trở về bình yên, không khi vui vẻ, lao xao các bóng giai nhân chạy đi chạy lại càng khiến Phương Tiểu

Nga tức tối thêm. Nàng chẳng thèm ăn lấy một miếng cứ ngồi cúi gằm mặt xuống mặc cho Tiểu Phi Thố năn nỉ sao cũng không được. Thái độ này khiến cho các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ ghét mặt, mấy cô nương tính tình nóng nảy đã toan tìm cách khích bác gây gổ chơi nhưng nhờ có Chiêu Dương đại tỷ khéo léo can gián nên mới không xảy ra cố sự. Tiểu Phi Thố ngồi bên cạnh ngọn lửa thở dài thầm nghĩ :
“Người ta càng có nhiều gái đẹp càng thích thú, riêng ta chưa dính líu sâu đậm với cô nương nào ngoài Viên Viên đáng lẽ không nên mang thêm phiền phức vào mình nữa, cầu trời Phật giúp đỡ mình mau mau thu xếp mấy cô nương này cho ổn thỏa là tốt nhất”.

Hồi 16 : Ngộ biến nơi tử quán

Đêm đã khuya ngọn lửa cũng đã tàn, Tiểu Phi Thố thiếp đi một chút bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, chàng nhìn quanh một vòng thấy tình hình không có gì khác lạ. Tất cả đều đang say ngủ chỉ trừ hai cô nương tới phiên canh gác ở vòng ngoài như thường lệ, Tiểu Phi Thố liếc mắt sang chỗ Phương Tiểu Nga nằm thì giật mình một cái, chần chừ còn đấy nhưng ngơ ngác thì chẳng thấy đâu Tiểu Phi Thố vội vàng nhồm dậy kêu khe khẽ :

- Phương cô nương, Phương cô nương.

Chàng hy vọng nàng buồn bực nên đi dạo quanh đâu đó mà thôi nhưng kêu luôn mấy tiếng chẳng thấy tăm hơi gì thì hơi phát hoảng trong bụng. Tiểu Phi Thố vội vàng đi ra xa hơn miệng vẫn gọi nho nhỏ đột nhiên một cô nương Chiêu Dương mỹ nữ có phận sự canh gác lộ mặt ra kêu :

- Đại ca ca, Phương cô nương đi về hướng này đây.

Tiểu Phi Thố quay người nhú mày hỏi :

- Sao muội muội không ngăn cản, đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài tránh sao khỏi nguy hiểm bất ngờ được.

Cô nương Chiêu Dương mỹ nữ cúi đầu đáp nhỏ :

- Tiểu muội muội tưởng rằng Phương cô nương mất ngủ đi dạo chơi một chút nên không hỏi han gì.

Tiểu Phi Thố biết song phương đang đổ kỵ nhau, đến hỏi han cũng không thềm thì làm gì có chuyện đứng ra ngăn cản được, chàng gật đầu hỏi luôn :

- Phương cô nương đi đã lâu chưa?

Cô nương Chiêu Dương mỹ nữ trả lời rất ngượng ngùng, nho nhỏ :

- Có lẽ cũng hơn một tiếng rồi.

Tiểu Phi Thố giật bắn cả người, đã lâu như thế thì không ổn mất rồi, chàng giậm chân than trách :

- Trời ơi, vậy mà muội muội chẳng báo cho đại ca ca biết sớm một chút may ra còn đuổi theo kịp.

Nói xong Tiểu Phi Thố biết mình có trách móc thêm nữa cũng là thừa thãi thậm chí mấy cô nương Chiêu Dương mỹ nữ này còn cầu mong cho Phương Tiểu Nga đi luôn càng tốt hơn.

Chàng vội vàng dặn dò :

- Sẵn hướng này đi về Trường An, sáng mai muội muội nói lại với Đại tỷ tỷ thu xếp đi sau nhé. Đại ca ca không thể để Phương cô nương lại sa vào cạm bẫy bọn hung ác một lần nữa đâu.

Chẳng chờ hồi âm, Tiểu Phi Thố tung mình đi liền, đêm nay trăng không được sáng nhưng cũng đủ cho chàng nhận được đường lối nên đi rất mau.

Tiểu Phi Thố nóng ruột chạy một hơi có đến mấy chục dặm mới giảm bớt tốc độ, hiện tại đã ra tới quan lộ hướng về Trường An mà vẫn chưa thấy bóng dáng Phương Tiểu Nga ở đâu. Tiểu Phi Thố vừa đi vừa ngẫm nghĩ ước đoán mười phần Phương Tiểu Nga sẽ theo quan lộ này về Trường An chứ không thể khác được, lúc đó mới yên tâm đi chậm một chút. Được thêm chừng nửa khắc nữa trước mặt đã xuất hiện ánh đèn le lói, chắc đây là một tử quán bên đường cho nên giờ này mới còn thức như thế. Tiểu Phi Thố đến gần, vừa nhận ra đây quả nhiên là một tử quán thì bỗng nhiên có âm thanh nữ nhân cười khanh khách vọng ra, tiếp theo là mấy tiếng cười của nam nhân phụ họa theo.

Tiểu Phi Thố tự nghĩ

“Quái lạ, đêm hôm tầm tối, giữa đường vắng vẻ này tại sao lại có người còn vui đùa trác táng ồn ào như vậy?”.

Chàng cẩn thận nhẹ bước tới sát vách lá khe khẽ vạch một khe hở ra nhìn vào, âm thanh cười nói lúc này càng âm ỉ hơn. Không nhìn thì không biết, nhìn rồi Tiểu Phi Thố muốn chết đứng tại chỗ luôn, trong tử quán đèn nến sáng choang, bốn nam nhân ăn mặc hoa lệ đang cười nói tăng bốc một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, chính là Phương Tiểu Nga cô nương. Nàng cười ngả ngón khác hẳn tính nết lúc bình thường và nói chuyện huyền thuyên tuy rằng về mặt vẫn hằn nét buồn bã gì đó.

Một trong bốn nam nhân dung mạo rất gian xảo, mắt trắng môi thâm cười hì hì rồi nâng chung rượu lên nói :

- Giai nhân uống đã nhiều rồi, chúng ta cạn chung này rồi kiếm chỗ nào kín đáo nghỉ đi, đêm dài lắm chuyện đây.

Phương Tiểu Nga hai mắt đỏ ngầu, giọng nói đã hơi khàn khàn vì men rượu tuy cũng cảm chung đưa lên theo nhưng cãi lại :

- Nghỉ sao được, tiểu muội muội hôm nay gặp gỡ bốn huynh trong lòng sáng khoái phải uống tới sáng mai mới được!

Bốn tên này hình như chẳng còn úy kỵ gì nữa, nháy nhó nhau một hồi rồi một tên trẻ tuổi hơn cất giọng đều đặn nói :

- Giai nhân muốn uống bao nhiêu cũng được nhưng để sáng mai hãy tiếp tục, còn bây giờ đêm xuân một khắc ngàn vàng đừng để uống phí nữa.

Tiểu Phi Thố ru bấn cả người, chàng thở dài nhẹ nhõm thầm

“Trời Phật còn thương xót người ngay nên mới thu xếp cho ta đến vừa kịp lúc, hỡi ơi, chậm một chút nữa thì chẳng biết cuộc đời Phương cô nương sẽ ra sao?”.

Chàng nghĩ như vậy nhưng Phương Tiểu Nga hình như đã quá say, chẳng còn nhận xét gì được cứ nằng nặc đòi uống nữa. Tên trẻ tuổi nhíu mày bỗng nhiên nói bằng quơ :

- Hay tại ít quá. Trương huynh cho thêm đi.

Tên mặt trắng môi thâm được gọi là “Trương huynh” gật đầu thò tay vào túi lục lọi cái gì đó, Tiểu Phi Thố nhăn quang bị ngọn đèn che khuất không sao nhận ra được. Chàng tự nhủ nếu mấy tên này rút võ khí ra áp bức Phương Tiểu Nga thì lập tức xông vào đánh chết tức thì, ngờ đâu tên này lại rút tay ra cầm lấy bình rượu rót thêm một chung lớn đưa cho nàng rồi nói :

- Giai nhân muối muối uống hết chung này là thôi đấy nhé.

Phương Tiểu Nga giật lấy chung rượu uống một hơi hết cạn, nàng dần mạnh cái chung xuống bàn lè nhẹ nói lớn :

- Thôi sao được, các đại huynh hết tiền rồi ư?

Tên họ Trương cười lớn trả lời rất lạnh lùng :

- Tiền thì còn nhưng hết chịu nổi thì có.

Ba tên kia hí mắt cười phụ họa, riêng tên trẻ tuổi ngồi cạnh Phương Tiểu Nga còn suồng sã đưa tay vuốt má nàng một cái vừa cười hi hi vừa gật gù :

- Quả nhiên đệ đệ cũng hết chịu nổi rồi. Võ huynh quen biết hơn thì thu xếp ngay đi.

Tên họ Võ này sau lưng có đeo một thanh kiếm vỏ bằng vàng cần ngọc lấp lánh tỏ ra là tay võ lâm giang hồ sang trọng mà diện mạo rất tầm thường, hần cười cười nói với Phương Tiểu Nga :

- Phương muội muội ngày thường uống có chút đã say mềm ngay, sao hôm nay uống nhiều như thế mà lại chưa say khiến cho ca ca phực sát đất, nhưng mấy huynh đệ đây từ lượng kém lắm muốn đi ngủ ngay mới chết chứ.

Phương Tiểu Nga trợn mắt, chu miệng rồi nói :

- Cái quán này làm gì có chỗ mà nghỉ, muối muối quyết uống đến sáng luôn, có chết cũng hài lòng vô cùng.

Tên họ Trương cười hi hi, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Phương Tiểu Nga, bộ điệu dâm dăng vô cùng, hần đỡ lời :

- Chết làm gì cho uống phí đời xuân xanh, phía Tây có một cái hang rất sạch sẽ và kín đáo chúng ta kéo đến đó nghỉ ngơi đi.

Tiểu Phi Thố trong lòng tràn đầy tức giận không sao nhẫn nại được nữa, chàng xô cánh cửa “ầm” một cái rồi bước vào tử quán. Chàng đang định lên tiếng quát mắng thì Phương Tiểu Nga ngược mắt nhìn lên, nàng chẳng biết có nhận ra hay không, ngáy dài một cái rồi bực bội đập bàn quát lớn :

- Ma quỷ cử ám ảnh hoài, không uống cho say thì không sao hết bực bội được, các đại huynh gọi thêm rượu cho muối muối nữa đi nào.

Bốn nam nhân mắc bận trừng mắt nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ rất bực bội và khó chịu, chẳng ai lên tiếng khiến cho Phương Tiểu Nga lại hiểu lầm, nàng đưa tay rút cái trâm bằng vàng trên đầu ném xuống bàn rồi la lớn :

- Chủ quán đâu có tiền đây, người lấy rượu đủ số cho ta mau, bao nhiêu ta cũng uống bằng hết, mời hạ được giận.

Tiểu Phi Thố thấy Phương Tiểu Nga không thèm nhìn nhận mình thì dở khóc dở cười, đành lặng lẽ ngồi xuống cái bàn phía ngoài kêu rượu uống chờ xem sao. Tên họ Trương nháy mắt mấy cái, cả bọn liền đứng dậy, đồng thời tên trẻ tuổi nắm lấy tay Phương Tiểu Nga lôi kéo đứng dậy theo, hần cười khà ồ nói nhỏ :

- Lát nữa thì tha hồ uống chẳng ai cấm cản người đẹp đâu!

Tiểu Phi Thố biến sắc, lặng người một cái đứng chắn ngay cửa đồng dục lên tiếng :

- Các huynh đài đã biết đây là Phương cô nương tại, sao còn giờ trò lôi kéo giữa thanh thiên bạch nhật như vậy?

Tên họ Võ “hừm” một tiếng nói trống :

- Biết ngay là phải ra tay mới thu xếp được.

Tên họ Trương có vẻ đều đặn hơn, hần cười khẩy rồi hỏi :

- Đang đêm khuya chứ có phải thanh thiên bạch nhật đâu, bằng hữu khi không dạy đời là có ý gì?

Tiểu Phi Thố trước tiên dùng lời lẽ ôn hoà trả lời :

- Đêm hay ngày cũng thế thôi, Phương cô nương bữa nay say lắm rồi, nếu xảy ra việc gì e rằng Phương minh chủ sẽ không để yên cho các vị về hành vi hôm nay đâu.

Tên họ Võ trợn mắt lên quát hỏi Tiểu Phi Thố :

- Người là cái gì mà mở miệng ra Phương này Phương nọ, bảo cho người biết ta là Võ Tự Quyền ở Thiên Ngọc trang đây, biết điều thì rút sáo ngay đi.

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng vội đưa mắt nhìn Phương Tiểu Nga thì nàng nhura nhura nói với Võ Tự Quyền :

- Võ huynh mặc kệ tiểu tử thối nay đi thôi, thấy mặt hần là ta cũng chẳng muốn uống ở đây nữa.

Nàng vừa nói vừa đưa tay chộp cái bình rượu mới đem ra rồi khoa khoa lên mấy vòng ra vẻ rất thích thú :

- Chúng ta đi đến chỗ nào thực kín đáo uống tiếp đi.

Thì ra Võ Tự Quyền không nói dối trá, hần là người Thiên Ngọc trang thì Tiểu Phi Thố còn nói năng gì được nữa? Hần vênh mặt lên nói như ra lệnh :

- Người đã nghe thấy rồi đấy, nếu không rút sáo ngay thì xê ra cho bọn ta đi chỗ khác cái nào.

Thực sự là người của Thiên Ngọc trang nhưng Tiểu Phi Thố cứ có cảm giác bất an thể nào ấy vì vậy chàng vẫn cứ đứng yên chỗ cũ giả vờ hỏi thăm Phùng quản gia :

- A thì ra Võ huynh, không biết Phùng quản gia có ở gần đây không, để tại hạ tới vấn an một chút.

Võ Tự Quyền đột nhiên biến đổi sắc mặt, hần quát tháo :

- Người quan hệ với Phùng Triệu Phi ra sao?

Tiểu Phi Thố “A” một tiếng lập tức trở lại nghi ngờ danh phận trên họ Võ này liền bởi vì trên là Phương Ngọc Điềm và Hoàng Thái Cung Nhị trang chủ thì Phùng quản gia đứng vào hàng thứ ba, có lẽ đâu người trong Trang lại hỗn xược dám kêu tên tục ông ta ra như vậy. Tiểu Phi Thố nghiễm nhiên trả lời :

- Tại hạ là tiểu bằng hữu của Phùng quản gia, như thế có đủ tư cách hỏi thăm chưa?

Không ngờ Phương Tiểu Nga vẫn còn một chút tỉnh táo, nàng lập tức khàn khàn lên tiếng chen vào :

- Tiểu tử này nói bừa đấy, hần chẳng phải bằng hữu ầu Phùng lão đâu, chẳng qua chỉ mới gặp gỡ sơ sài thôi.

Võ Tự Quyền quát mắt, hất hàm rất xác láo :

- Người có nghe Phương muội.... Phương cô nương nói gì chưa, nếu còn dằng dai nữa thì đừng trách họ Võ này ác độc đấy nhé.

Tiểu Phi Thố lơ đi như chẳng nghe gì cả, chàng vái chào Phương Tiểu Nga rồi nói âm thanh buồn bã vô cùng :

- Cô nương chán ghét thì tại hạ cũng chẳng biết thanh minh thế nào, dẫu sao tại hạ vẫn coi Phùng quản gia là lão ca ca như thường. Tại hạ xin cáo biệt vậy, mong cô nương bảo trọng thân thể.

Đột nhiên Phương Tiểu Nga nhướng mắt lên nói áp ứng :

- Người... người.... định về với bọn ma nữ ấy thật sao?

Tiểu Phi Thố tuyệt chẳng sao trả lời được, chàng đang ngẩn người ra thì Phương Tiểu Nga lại nói tiếp, âm thanh vo ve như tiếng muỗi kêu, có lẽ khó khăn lắm :

- Người... tiểu tử từ từ bỏ bọn ma nữ ấy đi, chúng ta cùng về Trường An ra mắt phụ thân, đừng lý gì tới bọn ấy nữa....

Tiểu Phi Thố giật mình hoảng sợ, lời nói của nàng chẳng khác lời thổ lộ tâm tình sâu kín, đứng ra không nên nói trước người lạ như vậy.

Có lẽ Phương Tiểu Nga tâm trí mơ màng vì men rượu mới có đủ can đảm nói ra, hóa ra một khi nữ nhân đã yêu đương thì bất cứ việc gì cũng dám làm bừa hết. Tên họ Trương tên thật là Trương Nguyên Kế đại đạo hái hoa nổi danh trên mạn đất dọc theo Hoàng Hà, hần có môn phi đao rất diệu thủ, địch nhân chưa kịp chớp mắt đã vong mạng liền, vì vậy hần tự xưng ngoại hiệu Vô Nhan Kiến Lệ và môn phi đao này tên là Cấp Phong Phi Đao. Hần ta từ nãy giờ chưa lên tiếng song cũng thấy tình hình mỗi ngon gần vào miệng lại bị Tiểu Phi Thố phá bình mất rồi, lập tức quát lớn với Võ Tự Quyền :

- Ta đã nói đêm dài lắm mộng có sai đâu, người ra tay luôn đi cho rồi.

Võ Tự Quyền gật đầu một cái, cười rất rùng rợn :

- Người tới số rồi nên mới dùng dằng làm mất hứng thú của Trương huynh và bọn ta.

Võ Tự Quyền lắc người một cái chưởng thế xuất phát rất mau lẹ và nguy dị đã nhắm ngực Tiểu Phi Thố đánh luôn. Chàng đã có đề phòng sẵn nên ung dung đưa chưởng ra đỡ đòn đỡ, mọi người trong tửu quán

hoa mắt lên một cái kèm theo âm thanh “Bộp” trầm như tiếng trống, Võ Tục Quyền lao đảo bước lùi hai bước liền mới đứng vững lại được. Hắn thất sắc hô to :

- Tiểu tử có bản lĩnh thật, thảo nào người chẳng coi ai ra gì, họ Võ này làm mất rồi.

Võ Tục Quyền lại hùng hổ bước lên, song chưởng một trên một dưới đánh ra chưởng phong chưa tới mà đã kêu vo vo khiến cho người khác phải bỏ vía. Sở dĩ Võ Tục Quyền chẳng lo sợ gì cả bởi vì hắn mới xử có năm thành công lực và cho rằng Tiểu Phi Thố đã dùng hết sức cho nên mới đẩy lùi được hắn, hiện tại chiêu thế “Lưỡng Xà Lộ Thấp” dùng tới mười thành công lực thì địch thủ chống đỡ làm sao được nữa.

Võ Tục Quyền thấy Tiểu Phi Thố vẫn đứng im như lần trước, chưởng thế đưa ra ung dung chẳng khác thì mừng rỡ nghĩ thầm trong bụng “Thằng nhãi này chẳng biết trời biết đất gì cả”. Ngờ đâu chưởng lực của hắn giống như chạm phải một bức tường sắt cho nên phản chấn trở lại rất mạnh Võ Tục Quyền “Hự” lên một tiếng đau đớn, lập tức ngã ngửa người xuống đất đau đớn gần muốn tắt cả hơi thở. Tiểu Phi Thố thở dài lắc đầu nói :

- Người của Thiên Ngọc trang đáng lẽ võ công không nên sử dụng chiêu thế bàn môn tả đạo mới phải chứ.

Hóa ra chẳng ai hay biết Võ Tục Quyền sử dụng chiêu thế này cực kỳ âm hiểm, chưởng phong thoát nhìn thì ở trên hoàn toàn chân chính thật ra chỉ là bề ngoài che mắt địch nhân, lẫn lộn trong chưởng phong có một luồng âm khí sắc bén như dao đi luôn sát dưới đất, khi đến gần địch nhân mới bất ngờ đổi hướng đánh xéo lên. Tiểu Phi Thố cũng như những người khác hoàn toàn không ngờ đến sự việc như vậy hoặc là có phát hiện cũng đã chậm mất một giây rồi. Không may cho Võ Tục Quyền “Thông Huyền Như Lai thần công” của Tiểu Phi Thố phản chấn quá nhanh, luồng âm khí chưa kịp đổi hướng thì chủ nhân đã ngã ngửa ra rồi.

Do đó Tiểu Phi Thố không bị đánh trúng, luồng âm khí này do việc Võ Tục Quyền ngã ra đã bật lên trên cao, nó phớt qua mặt Tiểu Phi Thố khiến làn da rất rát như bị dao cạo vậy. Đáng lẽ thoát chết trong gang tấc như vậy Tiểu Phi Thố phải tức giận ra tay đánh chết luôn hắn mới phải nhưng chàng nghĩ biết đâu Võ Tục Quyền là người của Thiên Ngọc trang thật thì sao? Do vậy mới nhẹ nhàng trách móc mà thôi. Sự việc âm độc này chỉ có chàng và Võ Tục Quyền biết do đó Trương Nguyên Kế vẫn chưa sao hiểu nổi Tiểu Phi Thố nói cái gì. Hình như địch thủ rất nhất gan, chỉ nhờ may mắn nào đó mới thắng được Võ Tục Quyền mà thôi.

Trương Nguyên Kế phẩy tay ra hiệu lập tức hai tên nghĩa đệ của hắn chia nhau ra, một tên án Phương Tiểu Nga ngồi xuống ghế, một tên đỡ Võ Tục Quyền đứng dậy.

Trương Nguyên Kế tiến lên mấy bước nhìn ngắm Tiểu Phi Thố rồi cười gằn nói :

- Trước khi mất mạng tiểu tử xưng khai lý lịch ra đi.

Tiểu Phi Thố cười mũi, chấp hai tay sau đít trả lời :

- Người có phải Trương Phán Quan đâu mà ta phải cung khai lý lịch.

Trương Nguyên Kế sầm mặt xuống nói to :

- Tiểu tử xác lão thực, trước mặt Vô Nhan Kiến Lệ Trương Nguyên Kế này mà người dám cười đùa nữa ư?

Tiểu Phi Thố ngheo đầu nói mát :

- Tại hạ có nghe nói dọc theo bờ Hoàng Hà có tên đại đạo hái hoa dâm dục nổi tiếng họ Trương, chẳng biết có phải là người không?

Trương Nguyên Kế xám mặt lại vì tức giận, hắn lầm lì ngó lên nóc quán như đang tìm kiếm gì đó khiến cho Tiểu Phi Thố bất giác cũng nhìn theo. Đột nhiên chàng thấy trước ngực đau rất nên vội vàng nhìn trở xuống thì hai mũi phi đao mỏng như lá liễu chỉ còn cách ngực chàng mấy tấc mà thôi. Đây là phép phóng phi đao tuyệt kỹ của họ Đường đất Tứ Xuyên gọi là “Sơn Điều Phi Tuyệt” hoàn toàn không có âm thanh phát ra.

Phi đao đã lợi hại, Trương Nguyên Kế lại muốn kết thúc sinh mạng địch thủ cho mau để còn vui vầy với Phương Tiểu Nga nên dùng kèm theo cái kế “Dương Đông kích Tây”, chắc hẳn địch thủ mười phần chết cả mười.

Dĩ nhiên Tiểu Phi Thố kinh hoàng vô cùng, chàng không còn thời gian tự trách mình ngờ nghệch, trong đầu óc bỗng thoáng nhớ lại một bộ vị “Áo Ảnh pháp” mà Vô Nhai Khách đã biểu diễn và giảng giải. Chẳng biết nó có hiệu lực thật sự không Tiểu Phi Thố nhắm mắt bước lùi theo, thân ảnh chớp nhoáng một cái đã ở vị trí bên tả của tửu quán liền. Đây là do Tiểu Phi Thố chưa tập luyện “Áo Ảnh pháp” chứ nếu rành rẽ, chàng chỉ cần theo đúng bộ vị như thế nhưng đảo ngược về bên hữu thì đã đứng sát vào Trương Nguyên Kế, lúc đó tha hồ mà ra tay.

Tuy thoát khỏi phi đao trong đường tơ kẽ tóc, Tiểu Phi Thố cũng không sao tránh khỏi toát cả mồ hôi lạnh ra. Trương Nguyên Kế không hề hấn gì mà tâm thần hấn hoang mang cực độ, cứ đứng ngẩn ra nhìn hai lưỡi phi đao rung rung cắm chặt vào vách tửu quán hoàn toàn im lặng, chỉ có gió rít qua các khe vách là nghe rõ nhất. Tiểu Phi Thố mau chóng định tĩnh tinh thần, chàng bước trở lại vị trí đối diện với Trương Nguyên Kế, trầm giọng nói :

- Ngoài món phi đao âm độc này ra, ngươi còn cái gì hay hơn thì mang ra thi thử xem nào.

Trương Nguyên Kế cũng đã bình tĩnh, cười nhạt trả lời :

- Tiểu tử may mắn tránh kịp phi đao nên kiêu ngạo thực, ngươi muốn ném “Thái Cực Vu Hồi chương” thì sửa soạn mau đi.

Thực ra đây chính là “Thái Cực Dương Cương công” của Võ Đang, Trương Nguyên Kế trước kia có tập luyện được mấy năm, sau này khi bị đuổi khỏi sơn môn mới dùng căn bản ấy tự chế ra một loại chương pháp, chỉ có mười chiêu thức nhưng chiêu thức nào cũng biến đổi rất nguy dị. Trương Nguyên Kế nói xong lập tức vòng hai tay theo biểu tượng Thái Cực từ đó chân khí tỏa ra hết, lớp này đến lớp kia thành những vòng sóng đều đặn.

Tiểu Phi Thố đã biết qua nguyên lý Thái Cực quyền, nó rất khó phá vỡ vì âm dương chuyển đảo, khi kéo khi đẩy ảo diệu vô cùng nhưng lại bị một khuyết điểm duy nhất đó là nếu người sử dụng không có chân lực đầy đủ, gián đoạn các vòng Thái Cực thì địch nhân sẽ thừa cơ len vào đó hóa giải tan mất ngay. Bởi vậy Tiểu Phi Thố coi thường, tùm tùm cười nói :

- Cái tên lai tạp này nghe hay đấy.

Tuy cười nói Tiểu Phi Thố vẫn chú tâm xem xét chương lực của Trương Nguyên Kế có liên miên bất tận hay không, mặc cho các vòng chân khí của hắn uy hiếp, “Thông Huyền Như Lai thần công” thừa sức bảo hộ thân thể. Đột nhiên Trương Nguyên Kế tay phải vẽ vòng tròn phía trên, tay trái vẽ vòng tròn phía dưới rồi quát lớn, cùng một lúc song chương xuất phát. Cử động này của hắn phát sinh một lực Âm Dương Vu Hồi đánh tới, càng tới gần Tiểu Phi Thố càng bành trướng mạnh hơn lên.

Tiểu Phi Thố không dám khinh thường nữa, chàng cũng dùng song chương chống đỡ, trong chớp mắt hai bên đã trao đổi được sáu bảy chiêu liền, chương lực bao trùm cả tửu quán mà rất kỳ lạ, đèn nến vẫn không chao đảo chút nào hết. Hóa ra “Thái Cực Vu Hồi chương” lấy Thái Cực làm gốc cũng y hệt như “Thông Huyền Như Lai thần công” nhưng yếu kém hơn nhiều, bao nhiêu chân khí hình sóng tròn đưa ra đều bị chân khí của Tiểu Phi Thố thu hút hết. Thêm chừng năm sáu chiêu nữa, chương lực của Trương Nguyên Kế giảm sút mấy phần thì lực lượng đối phương bành trướng lên mấy phần khiến hắn cực kỳ kinh hãi. Đột nhiên chẳng biết tại sao, sóng chân lực Thái Cực của hắn bị gián đoạn một chút, Tiểu Phi Thố cười nhạt xuất luôn chiêu “Thiên Âm Vũ Thập” đánh vào chỗ gián đoạn đó.

Tiểu Phi Thố thấy mình chỉ còn cách ngực Trương Nguyên Kế nửa thước bỗng nhiên đôi mắt thoáng ánh lấp lánh, bốn lưỡi “Cấp Phong Phi Đao” len vào giữa đang nhắm cổ họng mình phi tới. Thì ra Trương Nguyên Kế cố ý gián đoạn chân lực, đồng thời lợi dụng giây phút ngắn ngủi đó để lấy phi đao ra. Đương nhiên phi đao phải bay mau hơn nhục chương, tay Tiểu Phi Thố còn cách nửa thước mà phi đao đã tới gần mắt rồi. Trương Nguyên Kế khoái chỉ la to :

- Trúng này!

Tiểu Phi Thố trong lúc nguy cấp lại dùng một bộ vị duy nhất giống như lúc này chuyển đổi nơi đứng, chàng không sao kịp thu hồi chương lực cho nên nó đánh vào một cái bàn gần đó đánh “Sầm” một tiếng, mảnh to mảnh nhỏ văng ra tứ tung, âm thanh rít gió của mấy chục mảnh gỗ bắt ngờ lại che lấp những âm thanh khác giúp cho Trương Nguyên Kế một cách vô tình. Thì ra lần trước Tiểu Phi Thố chuyển đổi vị trí ở chỗ nào, Trương Nguyên Kế đã ngầm ngầm để ý, hắn thấy hình bóng Tiểu Phi Thố chợt biến mất y như vậy thì lập tức phóng luôn bốn lưỡi “Cấp Phong Phi Đao” vào vị trí đó chẳng cần quay người lại cho mất thời giờ.

Bốn lưỡi phi đao này vẫn là loại “Cấp Phong” nhưng kinh lực khác biệt, thoát đầu bay thẳng song song đến gần đối phương thì hai lưỡi trên mang khí Âm, nặng bay cong xuống dưới, hai lưỡi phía dưới khí Dương nhẹ hướng thiên bay ngược trở lên, gia dĩ nó lại bị chìm lấp trong âm thanh loạn xạ của mấy mảnh gỗ vỡ cho nên Tiểu Phi Thố phát hiện ra thì không sao né tránh kịp được nữa. Chàng cấp tốc bước chéo chân sang một bên, đồng thời hai tay chấp lại một cái đã chộp được hai lưỡi đao bay lên trên, còn lại hai lưỡi phía dưới thì đành chịu. “Phập, phập” hai âm thanh nhỏ gần như không ai nghe thấy, hai lưỡi phi đao nay cắm chặt vào mé đùi của Tiểu Phi Thố, máu tươi lập tức ứa ra ướt đầm ông quần liền.

Tiểu Phi Thố chỉ bị ngoại thương nhẹ bởi vì đã bước tránh được một chút nhưng lúc buông hai tay ra, máu tươi từ lòng bàn tay loang lổ trông rất rùng rợn, thì ra Tiểu Phi Thố đành phải chấp nhận dùng nhục

chươngng cần phá phi đao. Chàng cứ để mặc màu tươi ở hai tay, cúi xuống nhỏ phi đao ở bắp đùi ra, điểm chỉ mấy cái tạm thời ngưng huyết rồi mới lạnh lùng ngược lên :

- Thủ đoạn của ngươi âm hiểm thực, ta rất trọng đức hiếu sanh của trời đất cũng không sao tha thứ cho ngươi được nữa.

Trương Nguyên Kế liếc mắt một cái hai tên nghĩa đệ họ Lý và họ Lưu lập tức chia nhau ra thành thế chân vạc có lẽ nhân cơ hội Tiểu Phi Thổ đang bị thương dự định tiêu diệt thẳng, không cần sĩ diện giang hồ nữa. Đột nhiên lúc đó Phương Tiểu Nga đang nằm gục xuống bàn bỗng lên tiếng rên rỉ, âm thanh này kỳ lạ không sao tưởng tượng được, mang âm hưởng sung sướng hơn là đau khổ, Trương Nguyên Kế vội nói nhanh :

- Mau mau lên, phát tác rồi đó.

Hai tên nghĩa đệ cười hi hi mấy tiếng rồi cùng một lúc ra chươngng hợp với “Thái Cực Vu Hồi chươngng” của Trương Nguyên Kế thành một luồng chân khí bài sơn đảo hải. Tiểu Phi Thổ tuy không sợ hãi chút nào nhưng vẫn cẩn thận sử dụng hết mười thành công lực lên nghinh tiếp. “Ầm” một tiếng chẳng khác gì tiếng sét đánh giữa trời quang mây tạnh, nửa bức vách đã mục lập tức bị dư lực hất văng đi không còn thấy đâu nữa và gió lạnh từ ngoài thổi ập vào làm tắt hết đèn nến, trong tửu quán tối đen như mực chẳng còn thấy gì cả.

Tiểu Phi Thổ nghe mấy tiếng “Hự, hự” thì cả mừng, chuẩn bị chân lực đánh tiếp luôn nếu bọn này chạy ra ngoài ánh trăng mờ mờ phía ngoài. Quả nhiên chàng ước đoán rất đúng, lấp loáng đã có ba cái bóng lão đảo chạy ra, Tiểu Phi Thổ đề khí vào hạ bàn toan nhảy ra và miệng quát trước luôn :

- Bọn người còn toan tính đào tẩu được sao?

Đột nhiên lúc đó Phương Tiểu Nga rên lên một tiếng lớn, tiếp theo vừa thờ vừa rên rỉ hoài khiến cho Tiểu Phi Thổ chẳng con lòng dạ nào truy đuổi nữa. Chàng đang lục túi lấy đá lửa thì âm giọng của Trương Nguyên Kế từ ngoài vọng vào :

- Chúng ta thất bại nhưng tiểu tử chẳng sống sót được đâu, ba ngày nữa sẽ trở lại nhặt xác mi đó.

Càng lúc tiếng rên rỉ của Phương Tiểu Nga càng liên tục hơn, chẳng rõ tại sao lại xảy ra như vậy. Tiểu Phi Thổ mặc kệ cho bọn Trương Nguyên Kế muốn nói gì thì nói, cầm cúi một hồi thì đã thấp được cây đèn lên. Ánh sáng vừa tỏa ra, đột nhiên có bóng người áp sát Phương Tiểu Nga và nàng “Hự” lên nho nhỏ tuy rằng vẫn rên rỉ như cũ. Tiểu Phi Thổ đặt ngọn đèn xuống quát lớn :

- Tên chuột nhắt nào đó, sao còn dám ở đây lộng hành nữa ư?

Một âm thanh cười âm trầm đáp lời, Tiểu Phi Thổ nhìn rõ lại thì đó chính là Võ Tự Quyền tên này bị nội thương chưa kịp chạy theo đồng bọn. Hiện tại hắn đứng sau lưng Phương Tiểu Nga, hai tay nàng bị bẻ quặt ra sau, có vẻ đau đớn vô cùng nhưng đồng thời diện mạo lại biến đổi rất khác lạ. Mặt Phương Tiểu Nga lúc này uống quá nhiều rượu nên tái mét đi, bây giờ đột nhiên đỏ rực như mặt trời, hai mắt long lanh một nhãn quang kỳ dị và miệng vẫn rên rỉ hoài. Tiểu Phi Thổ chưa dám vọng động, thử tìm cách thuyết phục Võ Tự Quyền :

- Võ huynh buông Phương cô nương ra rồi đi đi, tại hạ bỏ qua việc này, không nhắc lại làm chi nữa.

Võ Tự Quyền thờ dốc một hồi mới trả lời được :

- Ngươi nói vậy thì coi như xong rồi nhưng còn Phương Ngọc Điềm có dễ dãi tha mạng cho ta không?

Tiểu Phi Thổ thở dài rồi lắc đầu nói :

- Việc đó không tùy tại hạ, nó tùy thuộc Phương cô nương có nói ra hay không mà thôi.

Chàng nói xong liền nhìn thẳng vào mắt Phương Tiểu Nga hỏi luôn :

- Phương cô nương đã nghe rồi chứ, tại hạ mong cô nương đáp ứng Võ huynh một tiếng đi cho xong việc. Hình như Phương Tiểu Nga có nghe mà không hiểu gì cả, nàng đột nhiên lạt nhoeen một nụ cười hết sức mỉa mai hai mắt càng thêm long lanh và thân hình bắt đầu uốn éo giữa giữa hoài.

Tiểu Phi Thổ hoảng sợ vội lên tiếng :

- Phương cô nương có triệu chứng trúng độc được thì phải. Võ huynh đối xử với tiểu chủ nhân như vậy không sợ người khác nguyên rửa ư?

Võ Tự Quyền cười khềng khếch hần chậm chậm trả lời :

- Con nhãi ranh kiêu ngạo này chết cũng chưa đáng tội, thì có phải chủ nhân của ta đâu.

Tiểu Phi Thổ hết sức ngạc nhiên, vội vàng hỏi :

- Võ huynh tâm thần chắc không được bình thường rồi. Hay là Võ huynh không phải là người trong Thiên Ngọc trang chăng?

Võ Tự Quyền trầm giọng trả lời rất lạ lùng :

- Ta là người của Thiên Ngọc trang nhưng con nhãi này dứt khoát không phải là chủ nhân của ta từ trước đến giờ.

Bất ngờ Phương Tiểu Nga lại hiểu câu nói của Võ Tự Quyền, nàng cố gắng ngừng tiếng rên rỉ thều thào nói nhỏ :

- Võ... người phản bội rồi phải không?

Võ Tự Quyền cười lớn một hồi rồi nghiêng răng nói như quát vào sát lỗ tai của Phương Tiểu Nga :

- Cha con người bất tài vô tướng, giả nhân giả nghĩa đòi làm chủ Thiên Ngọc trang sao được, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nữa thôi người và Phương Ngọc Điềm chết không cỏ tác đất mà chôn đấy.

Phương Tiểu Nga lúc ấy lại trở về trạng thái mơ màng, vừa rên rỉ khoái lạc vừa tím tím cười hoài chẳng hiểu câu nói của Võ Tự Quyền ra sao nữa. Tiểu Phi Thố thấy vậy vô cùng nóng ruột nhưng chàng biết trong đây tất có gì ngoắc ngoéo nên giả vờ cười hì hì hỏi móc luôn :

- Người xứng đáng làm chủ Thiên Ngọc trang kiêm Võ lâm Minh chủ chắc phải là Võ huynh chứ gì?

Võ Tự Quyền trợn mắt lên to về tức giận :

- Người nói bậy bạ gì thế, ngoài sự phụ ta còn ái xứng đáng chấp quản Thiên Ngọc trang hơn nữa?

Tiểu Phi Thố cười nhạt, nghèo đầu hỏi lại :

- Tiếc thật, tại hạ chưa được vinh hạnh biết sự phụ Võ huynh là ai, chẳng hay vị cao nhân này tên tuổi là gì vậy?

Võ Tự Quyền giận không biết làm gì cho hết, hấn vận thêm nội lực bẻ mạnh thêm cánh tay Phương Tiểu Nga cho bỏ ghét khiến cho nàng phải kêu thét lên một tiếng đau đớn. Hình như nhờ vậy nàng hơi tỉnh táo một chút thều thào nói :

- Hoàng Thái Cung đấy....

Tiểu Phi Thố “à” một tiếng kinh ngạc, chàng đã biết sơ qua và việc Phương Tiểu Nga ngấm ngấm xung khắc với Nhị trang chủ Hoàng Thái Cung hóa ra lão ta có nuôi dã tâm tranh đoạt Thiên Ngọc trang với đại ca của mình cho nên mới để đệ tử bung lung và thù ghét họ Phương như vậy.

Tiểu Phi Thố đã hiểu rõ thì lại càng hoảng sợ hơn nếu không mau mau cứu thoát Phương Tiểu Nga khỏi bàn tay độc ác của thầy trò Võ Tự Quyền thì tính mạng e rằng chỉ mảnh treo chuông. Chàng xoay chuyển ý nghĩ, chỉ còn mỗi phương pháp là bất ngờ dùng “Ảo Ảnh pháp” may ra mới không chề hấn được mà thôi, rất tiếc Tiểu Phi Thố chỉ còn nhớ có mỗi một bộ vị chuyển thân qua bên phải như lúc nãy mà thôi. Đầu óc chợt loé lên một cách thức, chàng giả vờ thờ dài vừa nói vừa bước đến cái bàn gần đó cầm lấy bình rượu.

- Thì ra thế, việc này là nội bộ của Thiên Ngọc trang, tại hạ chẳng nên dính dáng và làm chi, Võ huynh cùng với tại hạ uống một chung rượu rồi chúng ta chia tay, Võ huynh tùy tâm xử trí với cô nương này ra sao thì tại hạ không cần biết nữa đâu.

Tiểu Phi Thố vừa rót rượu ra hai cái chung, cầm một cái ngửa cổ uống cạn rồi đảo mắt ước đoán vị trí chuyển đổi, cự ly xa gần vừa đúng liền vận chân khí vào hạ bàn, miệng lầm nhảm khẩu quyết “Ảo Ảnh thân pháp”, chớp mắt đã thi hành được liền. Võ Tự Quyền vốn tính rất xảo quyết, hấn tỏ vẻ rất nghi ngờ ý kiến của Tiểu Phi Thố nhưng ý y mình đang nắm sinh mạng của Phương Tiểu Nga trong tay nên gắng gượng nói :

- Ta không thềm uống với người, hay mau mau rời khỏi đây càng...

Tiếng cuối cùng Võ Tự Quyền chưa kịp nói thì Tiểu Phi Thố đã ở sát bên cạnh y, chẳng hiểu tại sao bước vòng qua người Phương Tiểu Nga được, chàng xử chiêu “Loạn Chân Phi Giả” tức “Tàn Chi tuyệt chưởng” ấn mạnh vào mạng mỡ Võ Tự Quyền một cái, đồng thời nói tiếp giùm hấn luôn :

- ...tốt! Người muốn thế phải không?

Võ Tự Quyền không thể trả lời mà cũng không “hự” lên được một tiếng nào nữa, lực phủ ngũ tạng của hấn đã bị “Thông Huyền Như Lai thần công” chấn động đứt đoạn tan nát ngay lập tức, thân hình chẳng khác chi miếng giẻ rách từ từ sụm xuống, êm ái vô cùng.

Chưởng lực dư thừa còn chấn động cả qua người của Phương Tiểu Nga hắt bắn nàng đi hơn một thước nữa. Tiểu Phi Thố nhảy vọt một bước hai tay đưa ra đỡ nàng cho khỏi ngã, ngờ đâu Phương Tiểu Nga đã không kêu đau đớn gì cả mà lại còn nhoèn miệng cười, quàng tay ôm chặt lấy chàng, miệng rên ư ử rất kỳ lạ. Tiểu Phi Thố xô nhẹ Phương Tiểu Nga ra, rồi hỏi luôn :

- Phương cô nương thấy trong người thế nào?

Phương Tiểu Nga hai tay bám chặt người Tiểu Phi Thố không cho chàng xô ra, đột nhiên chìa môi ra hôn một cái hết sức tình tứ.

Tiểu Phi Thố kinh hoảng vừa ngạc nhiên, chàng lắp bắp nói chẳng ra hơi :

- Phương... cô nương, Phương...

Phương Tiểu Nga chẳng để Tiểu Phi Thố nói hết lời, nàng áp hân đôi bông đào vào ngực chàng, thân hình uốn éo để cọ xát hết sức khêu gợi. Lần này Tiểu Phi Thố đứng chết trân, hai mắt trợn ngược kinh hoàng đến mức chẳng còn phản ứng gì được nữa, Phương Tiểu Nga thấy Tiểu Phi Thố đứng im lì thì lại càng rên rỉ to hơn, động tác uốn éo quệt mạnh bạo hơn đồng thời hai tay bắt đầu vuốt ve gáy, cô của chàng đi đến đâu da thịt Tiểu Phi Thố nổi da gà lê đến đó. Đương nhiên khoái cảm cực độ nhưng sự kinh hoàng vẫn làm chàng trấn tĩnh lại được, miệng cố gắng thốt :

- Phương cô nương đừng làm như vậy nữa.

Bỗng nhiên có tiếng động sột soạt nho nhỏ, Tiểu Phi Thố giật mình liếc mắt về hướng đó, thì ra lão chủ quán thấy êm tịnh lúc này mới lò dò bước ra thu xếp lại tửu quán.

Lão nhìn cảnh tượng hai người âu yếm công khai thì bất giác ngẩn cả người ra, kinh ngạc tột độ. Tiểu Phi Thố quàng tay ôm Phương Tiểu Nga vào nách chàng nhả nhó với lão chủ quán :

- Lão trưởng thông cảm, lát nữa tại hạ sẽ quay lại đền bù sau.

Mặc cho Tiểu Phi Thố nói sao thì nói, Phương Tiểu Nga được chàng ôm vào nách thì sung sướng rên lớn một tiếng động thời cũng dùng hai tay ôm chặt lấy chàng, miệng hoa thúc giục :

- Tiểu tử,... Đại ca ca ôm chặt muội muội nữa đi nào....

Tiểu Phi Thố then thùng tới mức chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi đây lập tức, chàng vận nội lực tung mình nhảy qua nửa tấm vách bị đánh bay đi, hai chân chạy không ngừng bước, chẳng cần biết phương hướng ra sao nữa. Phương Tiểu Nga vẫn ôm cứng lấy người chàng, ghé sát tai rồi thì thầm nói nhỏ :

- Đại ca kiếm chỗ nào kín đáo... mau mau đi. Tiểu muội muội.... muội muội.... cho Đại ca ca đấy.

Đến giây phút này Tiểu Phi Thố mới sực nhớ lại những lời úp mở của bọn Trương Nguyên Kế, Võ Tự Quyền cùng với hành vi thò tay vào túi bất giác chàng la lớn một mình :

- Thôi rồi, Phương cô nương trúng phải dâm dược mất rồi.

Như vậy cũng là quá muộn. Bởi vì Tiểu Phi Thố đã biết, Trương Nguyên Kế nổi tiếng đại đạo hái hoa, tất nhiên bao giờ cũng có dâm dược bên mình để làm phương tiện tìm khoái lạc mà không nghĩ ra ngay thì ngay thơ vô cùng. Giữa rừng núi mênh mang biết nơi đâu làm nơi chôn bịnh chữa trị cho nàng, bất giác Tiểu Phi Thố nhìn quanh một cái, ngẫu nhiên sao phía bên trái lại có một miệng hang xuất hiện mờ mờ dưới ánh sáng buổi bình minh sắp tới.

Hồi 17 : Anh hùng lụy tình không dứt

Tiểu Phi Thố muốn chạy thêm cũng không được nữa rồi, huyết Thừa Phủ ở hai bên đùi chàng đột nhiên đau nhói lên, hai chân liền tê tái mất hết sức lực liền. Vì đang đà chạy lại phải cấp theo Phương Tiểu Nga nên Tiểu Phi Thố không sao gượng lại được, cùng với nàng ngã lăn ra đất lộn đi mấy vòng rồi nằm luôn. Tiểu Phi Thố kinh ngạc kéo ông quần lên xem thì hai chân đã bầm đen toàn bộ, bất giác chàng kêu lên :

- Phi đao Trương Nguyên Kế có độc! Thảo nào trước khi đi hấn còn hăm dọa ba ngày sau sẽ trở lại nhặt xác của ta.

Tiểu Phi Thố vội vàng điểm luôn mấy huyết Hội Dương, Âm Liêm để ngăn chặn độc chất đừng lan ra nữa, chàng lóc lên ý nghĩ rất tuyệt diệu :

“Ta dùng cách thức “Loạn Chân Phi Giả” đưa độc chất này vào Nhâm kinh để nó tạm thời nằm im ở đó rồi tìm cách hóa giải sau”.

Trước khi hành động Tiểu Phi Thố còn lo lắng tới Phương Tiểu Nga nên lớn tiếng nói về phía nàng đang nằm sõng soài :

- Cô nương chịu khó nhọc một chút tại hạ vận công xong sẽ tìm cách cứu chữa cho cô nương liền.

Phương Tiểu Nga rên lên một tiếng, thân hình hơi động rồi đứng lên, loạng choạng đi tới chỗ Tiểu Phi Thố đang ngồi. Tiểu Phi Thố vội vàng lên tiếng ngăn cản :

- Tại hạ và cô nương đều trúng độc đây, cô nương cố gắng ngồi yên một chút để chất độc đừng phát tác thêm nữa.

Dâm dược trong người Phương Tiểu Nga đã phát tác lâu rồi, Tiểu Phi Thố có nói cũng bằng thừa, nàng không sao chịu nổi bứt rứt đòi hỏi tràn đầy trong người, chạy đến ôm chầm lấy chàng nũng nịu :

- Không chờ nữa đâu, ngay tại đây chúng ta làm vợ chồng luôn đi.

Tình thế vừa nguy cấp vừa dở khóc dở cười, Tiểu Phi Thố nghiêng rằng hành công thật thúc bách mặc cho Phương Tiểu Nga nói gì cũng mặc kệ. Ngờ đâu Phương Tiểu Nga đã lên tới cực điểm kích thích, nàng kéo mạnh một cái tuột luôn quần áo ngoài ra, thân thể ngọc ngà trắng như mỡ sa chỉ còn lại tấm vải mỏng che ngực và hạ bộ mà thôi. Nàng thở hổn hển, ánh mắt bùng lên dục vọng điên dại nhào tới bá cổ Tiểu Phi Thố hôn hít, cạo quẹt những vưu vật của mình vào người Tiểu Phi Thố, càng lúc càng hung dữ mạnh bạo hơn. Tiểu Phi Thố thò tay ra định điểm huyết để nàng thôi phá phách, ngờ đâu các huyết đạo, kinh mạch trong người Phương Tiểu Nga đã bị dâm dược bành trướng sưng phồng lên hết, ngón tay Tiểu Phi Thố điểm vào giống như chạm phải bông vải mềm mại vậy. Phương Tiểu Nga cười rú lên, giọng nói cực kỳ khoái trá, oằn oại thân hình rồi lại thúc giục thêm :

- Đại ca ca làm thêm nữa đi, khoái lạc thật, mau mau đi.

Tiểu Phi Thố kinh hoảng không còn bút mực nào tả xiết, hoàn toàn bất động ngồi im để chuyên tâm hành công vận khí trước đã.

Phương Tiểu Nga tức giận tát vào mặt Tiểu Phi Thố đánh “bốp” một cái, lớn tiếng quát mắng, âm thanh ồ ồ như người điên dại.

- Tiểu tư này... ngươi khinh rẻ ta hoài, trước đây cũng say mê mấy con ma nữ mà thôi... ta, ta... không chịu được đâu.

Nàng lại bắt đầu uốn éo như rắn bò, rên rỉ trở lại rồi chẳng còn tý lý trí gì nữa, xé luôn mấy miếng vải cuối cùng ra, hoàn toàn phơi lộ thân thể. Lúc này đã mờ mờ sáng sương lam chường khí lạnh buốt cắt da vậy mà thân thể Phương Tiểu Nga lại nóng hừng hực nàng vẫn không sao ngừng tay vuốt ve Tiểu Phi Thố chẳng chừa một chỗ nào cả. Tiểu Phi Thố nhắm chặt hai mắt, miệng lầm bầm khẩu quyết “Thông Huyền Như Lai thần công” giải trừ tạp niệm, cứ chuyên tâm dùng chân khí dẫn dụ độc chất đi vào nơi đã định sẵn, sau đó mới phong bế đường ra của chúng.

Loại độc chất trong “Cấp Phong Phi Đao” của Trương Nguyên Kế là loại mạn phát, hiệu lực tuy chậm nhưng kết quả rất chắc chắn, không có thuốc nào hóa giải nó được. Ở đây lại là cái may cho Tiểu Phi Thố, đã mạn phát thì phong bế ngăn chặn nó vào một chỗ dễ dàng hơn loại độc chất cấp phát, chỉ chừng nửa khắc chuyên tâm Tiểu Phi Thố đã tạm thời cử động được hai chân dù nó còn tê nhức một chút.

Chàng mở mắt ra thì giật mình hoảng hốt, Phương Tiểu Nga đã mờ mờ cởi được áo ngoài của chàng ra từ bao giờ rồi, hiện tại nàng hai tay sục sạo tìm cách cởi nốt áo lót và quần dài của chàng ra nữa. Tiểu Phi Thố thấy trời đã hơi sáng, không thể hai người cứ lơ lửng như thế này mãi được nên choàng tay ôm Phương Tiểu Nga nhắm cái động chạy vào luôn, Phương Tiểu Nga thần trí đã hồ đồ chỉ còn biết khoái lạc trên hết, nàng được Tiểu Phi Thố ôm vào lòng thì rên rỉ thích thú cũng vòng tay ôm lại, để mặc Tiểu Phi Thố đi vào trong động.

Thật tình Tiểu Phi Thố lòng dạ rất chân thật, đứng đắn nhưng da thịt đụng chạm nhau như thế cũng không sao tránh được cảm giác rạo rực, một đôi lúc đã toan nhắm mắt hưởng thụ tấm thân ngà ngọc cho rồi. Tiểu Phi Thố tự nghĩ chỉ còn mỗi một phương pháp là dùng “Thông Huyền Như Lai thần công” trấn áp và dồn nén dâm dục vào chỗ nào đó của cơ thể Phương Tiểu Nga, tạm thời cho nó đừng phát tác thì mới mong thoát khỏi cảnh trạng dâm loạn này. Vì vậy mang Phương Tiểu Nga vào trong động xong, Tiểu Phi Thố lập tức luồn tay ra phía sau lưng theo thế “Bạch Quyển Xa Châu” khóa chéo hai tay nàng lại. Phương Tiểu Nga không rên rỉ nữa, nàng mờ mờ đôi mắt đỏ ngầu vì dục vọng ra, khàn khàn quát tháo :

- Người không cùng ta hưởng thụ ngay đi, còn làm cái gì thế?

Tiểu Phi Thố im lặng, Phương Tiểu Nga bắt đầu rên rỉ trở lại và vùng vẫy rất dữ, giá như không có nội lực thâm hậu thì Tiểu Phi Thố không sao giữ nổi được nàng. Điều này là do chất dâm dục kích thích toàn bộ sức lực trong con người Phương Tiểu Nga cho nên hiện tại nàng mạnh mẽ gấp đôi lúc thường nhật. Hết vùng vẫy uốn éo Phương Tiểu Nga lại chửi mắng Tiểu Phi Thố té tát, thủy chung chàng vẫn giữ cứng nàng rồi bắt đầu đưa tay ấn vào huyệt Linh Đài để thúc đẩy chân khí mình qua. “Thông Huyền Như Lai” là Thần công nhà Phật chuyên trị tà ma âm độc tất nhiên thừa sức khắc chế và dồn nén dâm dục trong người Phương Tiểu Nga nhưng trạng thái hoàn toàn khác hẳn việc phóng trực các loại dục chất không thường. Dâm dục không chống cự mà lại lần lút chạy hết huyệt đạo này tới kinh mạch kia, muốn thanh lọc bát mạch Tiểu Phi Thố cũng phải mất nhiều thời gian và sức lực mới hoàn thành công việc. Hiện tại bao nhiêu dâm chất đều bị dồn về hai khu vực chung quanh huyệt Dương Quan, nơi đó hình thành một quãng đỏ bầm như máu đọng lại vậy. Tiểu Phi Thố ngừng tay vận công, thấy Phương Tiểu Nga nhũn người ra dựa lưng vào lòng, chàng liền đưa tay nắm uyển mạch chân đoán. Kinh mạch đã đều đặn lại tuy rằng hơi yếu vì đã dùng sức lực quá nhu cầu cần thiết và hơi thở của nàng cũng nhẹ như bắc, tạm thời đã đi vào giấc ngủ. Lúc đó Tiểu Phi Thố mới thở dài khoan khoái, hú cả hồn vía.

Tâm thần bình tĩnh trở lại. Tiểu Phi Thố nhẹ nhàng đẩy người Phương Tiểu Nga, lúc hơi cúi xuống nhận quang của chàng không sao tránh khỏi đôi gò bồng đảo trắng muốt như hai đóa hoa sen, phập phồng theo hơi thở Tiểu Phi Thố vội nhìn đi chỗ khác, hơi ôi còn ác hại hơn nữa, lồ lộ khuôn vàng thước ngọc, cổ non khe lạch xuân tình như cõi thiên thai khiến cho chàng rung mình mấy cái.

Tiểu Phi Thố vội vàng nhắm tít đôi mắt lại, lấy tay đỡ sau gáy để Phương Tiểu Nga nằm xuống nhẹ nhàng đầu đầu xong xuôi, xoay người nhìn ra phía cửa động suy tư lo nghĩ vẩn vơ. Hiện tại bản thân chàng còn tạm coi được, chỉ cần chạy ra lấy cái áo là xong, nhưng quần áo Phương Tiểu Nga rơi vãi trong lúc hỗn loạn biết đâu mà tìm và lại nó cũng rách nát rồi không còn dùng được nữa, đây mới là việc cần kíp trước nhất. Muốn điếm vào huyệt ngũ của Phương Tiểu Nga cần phải chú ý bộ vị, lực đạo chuẩn xác cho nên Tiểu Phi Thố bắt buộc phải nhìn vào thân thể kiều diễm của nàng. Rùng mình mấy cái. Tiểu Phi Thố mới lấy hết can đảm và ý chí mới dám thò tay ra điếm huyệt, ngón tay chạm vào da thịt tiểu giai nhân hình như có một luồng điện phản xạ lại khiến mấy lông Tiểu Phi Thố lên cơn rung động cả châu thân. Xong việc Tiểu Phi Thố hầu như rũ liệt cả tay chân phải ngồi thờ dốc một hồi mới tỉnh táo chạy ra nhặt cái áo, nó đứt hết hai cái cúc nhưng điều đó có hề hấn gì. Tiểu Phi Thố chạy thẳng một mạch về nơi các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ, chàng đỏ mặt. lên hỏi Chiêu Dương đại tỷ :

- Muội muội có bộ quần áo nào sạch sẽ thì đưa cho đại ca ca mượn được không?

Các cô nương này đang lo lắng bỗng thấy Tiểu Phi Thố hơi hải chạy về thì mừng rỡ xúm quanh vấn an, bị chàng hỏi một câu hết sức lạ lùng, cô nương nào cũng tự nhiên đỏ bừng mặt lên. Thật ra Chiêu Dương đại tỷ không biết tới tình ái là gì, giao tiếp nam nữ ra sao nhưng đã là con người trời đất sinh ra thì chẳng cần ai dạy bảo cũng mang máng lơ mơ hiểu được, nàng lẳng lặng chạy đi lấy một bộ. Lúc đưa cho Tiểu Phi Thố, cô nương Chiêu Dương đại tỷ cúi gằm mặt xuống lí nhí nói :

- Cung hi đại ca ca hưởng phúc nhân duyên!

Tiểu Phi Thố giật bắn người, biết là đã bị hiểu lầm nhưng thời giờ cấp bách không thể chần chừ giải thích nên hấp tấp nói “Không phải đâu” rồi dạn dò tiếp :

- Các muội muội cứ từ từ đi về Trường An, chẳng còn bao nhiêu đường xá nữa đâu, đại ca ca có chút việc quan trọng sẽ đuổi theo ngay.

Vừa nói chàng vừa quay lưng đi liền, Chiêu Dương đại tỷ nương nói với theo :

- Đại ca ca thận trọng một chút nhé.

Đột nhiên nàng thở dài một cái, hai mắt nhòa đi bóng dáng Tiểu Phi Thố, chẳng hiểu trong lòng mang tâm sự như thế nào. Đi lại cực kỳ cấp tốc như vậy mà Tiểu Phi Thố cũng phải mất gần hai tiếng đồng hồ mới trở về động đá được. Thấy Phương Tiểu Nga vẫn còn thiêm thiếp Tiểu Phi Thố cả mừng, chàng để quần áo một bên rồi mới thò tay giải huyệt.

Phương Tiểu Nga vừa thở dài, sắp sửa mở mắt thì Tiểu Phi Thố cấp tốc phi thân ra ngoài cho nàng đỡ hổ thẹn, Chàng đi bách bộ hít thở khí trời trong lòng thầm nghĩ :

“Thật là hú hồn hú vía, tuy rằng chất độc của ta và của Phương cô nương vẫn còn lưu lại trong thân thể nhưng đã vượt qua được sóng gió rồi. Giả thử ta không cầm lòng được thì hậu quả ê chề không biết đâu mà lường trước, mặt mũi nào ung dung đi lại trên giang hồ để tầm cừu nữa”.

Tiểu Phi Thố nghĩ lại sự việc vừa qua thôi cũng đủ rùng mình chàng đang lâm râm cảm tạ Hoàng thiên thì trong động đá có âm thanh của Phương Tiểu Nga gọi nhỏ :

- Âu Trường đại ca.

Tiểu Phi Thố liền quay trở vào, dưới ánh sáng mờ mờ trong hang động Phương Tiểu Nga đã ngồi dậy, quần áo chỉnh tề nhưng mặt cứ cúi gầm xuống đất, thỉnh thoảng lại thấy một giọt lệ rơi xuống và đôi vai hơi run rẩy. Tiểu Phi Thố bản tính rất phóng khoáng, vội dùng giọng ôn hòa an ủi :

- Phương cô nương đừng bi lụy nữa cứ coi như một cơn ác mộng là xong bởi vì chuyện này chẳng ai hay biết đâu.

Đột nhiên Phương Tiểu Nga run rẩy cả thân mình, nàng nức nở thành tiếng một lúc sau mới sụt sùi nói :

- Đã đến nước này mà ngươi còn vô tình bạc hãnh thế ư? Biết thế thì ta đâm đầu xuống sông chết ngay còn sung sướng hơn gấp vạn lần.

Tiểu Phi Thố kinh hoàng vô cùng, chàng sững sờ hỏi lại :

- Tại hạ có làm điều gì trái ý cô nương thì xin cứ mắng chửi đi, tại sao lại bi thương chán nản như vậy?

Phương Tiểu Nga đột nhiên khóc lên tu tu, nàng đâm xuống nền đá bình bịch rồi nằm úp mặt xuống kêu la :

- Ngươi thủy chung vẫn hà hiếp ta thôi.

Tiểu Phi Thố nhăn mặt, đây là lần thứ ba Phương Tiểu Nga mắng chàng hà hiếp mình.

Quả là nữ nhân khó hiểu thật. Tiểu Phi Thố e sợ Phương Tiểu Nga quá xúc động sẽ ảnh hưởng tới thân kinh cho nên bước lại gần rồi ngồi xuống vỗ về :

- Tại hạ thề độc không bao giờ hà hiếp cô nương mà, thương yêu còn chưa hết sao lại hà hiếp được kia.

Phương Tiểu Nga vẫn nằm úp sấp mặt. Âm thanh đã bớt sụt sịt :

- Ngươi là tên lừa dối nữ nhân, chắc đối với mấy chục giai nhân mỹ nữ gì đó ngươi cũng đã nói yêu thương hết chứ gì?

Tiểu Phi Thố cười khỏ, chàng lắc đầu trả lời rất chân thực :

- Tại hạ có song thân vong linh chứng giám, từ trước giờ m táo gan nói chữ yêu thương lần này là lần thứ hai mà thôi.

Phương Tiểu Nga giọng nói đã ráo hoảnh hỏi ngay :

- Sao lại là lần thứ hai, vậy ra ngươi đã có thê nhi rồi chẳng?

Tiểu Phi Thố chợt nhớ tới Viên Viên, chắc nàng đang ngóng đợi bồn chồn lắm đây vì vậy chàng thở dài nói nhỏ :

- Gia thù còn chưa kết liễu, tại hạ làm gì dám tính chuyện thê nhi, chẳng qua cả hai cùng là thân trôi nổi giang hồ nên cảm thông đính ước hẹn thề trước vậy thôi, biết bao giờ mới sum họp được.

Phương Tiểu Nga vốn nhỏ tuổi hơn tất cả các nữ nhân mà Tiểu Phi Thố đã quen biết nên tạm thời quên ngay chuyện hổ thẹn của mình, vội vàng hỏi luôn :

- Cô nương phúc đức tây trời ấy là ai vậy? Cái gì mà cùng nhau trôi nổi giang hồ?

Tiểu Phi Thố chủ ý cũng muốn kéo dài câu chuyện để cho Phương Tiểu Nga quên đi chuyện vừa rồi, bớt cảm xúc phẫn nộ hay phẫn đó cho nên chậm rãi hỏi nàng :

- Cô nương xuất Trang là vì nguyên nhân gì?

Phương Tiểu Nga ngồi bật người dậy kêu “Ừ” một tiếng, bốn ánh mắt giao nhau chớp loáng, tự dưng nàng nghĩ lại việc loã lồ thân thể trước mặt Tiểu Phi Thố thì đỏ bừng diện mạo, lập tức nằm phục trở lại liền. Tuy hổ thẹn nhưng Phương Tiểu Nga vẫn không quên câu chuyện, nàng nói nho nhỏ :

- Ngươi biết rồi còn hỏi làm chi nữa.

Tiểu Phi Thố băng khuâng trong dạ, Phương Tiểu Nga chẳng còn phần sáp hương liệu gì vậy mà da thịt vẫn thoang thoang mùi thơm trinh nữ ngậy ngát cả tâm hồn, chàng thông thả kể lại chuyện mình đến Dương Bích Sơn Trang kỳ ngộ Tư Mã Viên Viên ra sao?

Hai người đồng cam cộng khổ thế nào, ngay cả giây phút đụng chạm gần nhau Tiểu Phi Thố cũng buột miệng nói ra hết, giống như nửa hồi tưởng nửa tầm sự vậy. Phương Tiểu Nga nằm im lặng một chút mới thở thê hỏi :

- Thì ra là vậy, chắc ngươi yêu thương Tư Mã cô nương nhất trên đời phải không?

Tiểu Phi Thổ đột nhiên nổi tính lẳng tử khôì hài ra, chàng cười hì hì rồi trả lời :

- Tại hạ một lời thề ước không bội bạc bao giờ nhưng yêu thương nhất thì khó nói quá, Viên Viên quả là hiền thê thật đấy, đoan trang phúc hậu nhưng lại thua xa cô nương về tính nhõng nhẽo! Phải chi kết hợp được vừa đoan trang vừa tình tứ thì khoái lạc chẳng khác thần tiên vậy.

Phương Tiểu Nga lại im lặng một chút, rồi rủa run giọng hỏi :

- Nếu ta cố gắng sửa mình cho ôn nhu một chút thì người... người... có yêu thương được như Viên Viên không?

Tiểu Phi Thổ giật mình, chàng thở dài trả lời :

- Cô nương kim chi ngọc điệp, nhan sắc tuyệt thế ai mà chẳng mơ tưởng tới chuyện yêu thương, tại hạ nói thật nếu cô nương ôn nhu, hòa nhã một chút thì ăn đứt Viên Viên, lúc đó thiếu gì thiếu niên cao danh vọng tộc chạy đến xin được quỳ dưới gót chân.

Phương Tiểu Nga giọng nói còn run hơn nữa :

- Ta không cần danh gia vọng tộc, thân thể ta đã phơi bày trước mặt người thì đã là người của họ Âu Trường rồi, nói người vô tình bạc hạnh là vì vậy đó!

Tiểu Phi Thổ than thầm : “Ta lại rơi vào tình trường mất rồi, tuy là trường hợp bất đắc dĩ nhưng nàng nói như vậy cũng rất đúng, nữ nhân đâu có thể mỗi lúc mỗi quên đi được ô nhục như thế”. Vì vậy Tiểu Phi Thổ vội vàng lên tiếng.

- Phương cô nương, tại hạ...

Chàng chưa nói hết lời thì đột nhiên Phương Tiểu Nga bật khóc rức nỡ, đôi vai rung rẩy rất mạnh khiến cho Tiểu Phi Thổ ngẩn ngơ chẳng biết tại sao. Mãi một lúc lâu Phương Tiểu Nga mới vừa kìm bót nước nỡ vừa nói nhỏ :

- Ta đã nói đến như vậy mà người vẫn còn chưa hiểu sao, cứ Phương cô nương với tại hạ hoài, rõ ràng khinh rẻ ta quá rồi.

Tiểu Phi Thổ cười hề hề hỏi lại :

- Thế tại sao cô nương lại xưng hô người người với ta, chẳng khinh rẻ tại hạ ư?

Phương Tiểu Nga lặng thinh, hình như suy nghĩ gì đó rồi cuộc mới chậm chậm lên tiếng âm thanh uyển chuyển và ôn nhu vô cùng :

- Bởi vì ta là nữ nhân người có hiểu không?

Tiểu Phi Thổ bất giác kinh ngạc, rõ ràng là nam nhân xốc nổi hơn, mình tự thị là nam tử thông minh hạng nhất thật ra trên tình trường, hay giao tiếp với nữ nhân mới biểu lộ ra sự ngu ngốc của mình, Chàng hối hận thò tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phương Tiểu Nga gọi nhỏ :

- Tiểu muội muội...

Không có tiếng nước nỡ như lúc nãy nhưng đôi vai của Phương Tiểu Nga rung động còn dữ dội hơn gấp mấy lần, nàng đè im tay mình trong tay Tiểu Phi Thổ, cả hai con tim thì nhau đập loạn xạ. Tiểu cô nương này lần đầu tiên được hưởng mùi vị êm ái của tình yêu, khoan khoái thật không bút mực nào tả xiết, và tâm hồn từ đáy nỡ rộng ra, tính tình cũng vui vẻ ôn nhu hơn trước. Người ta thường bàn luận tình yêu có thể tác động sửa đổi con người từ xấu ra tốt hoặc ngược lại nhưng mấy ai có được giây phút thâm thía bằng Phương Tiểu Nga và Tiểu Phi Thổ Âu Trường Quân. Có đến một khắc sau Phương Tiểu Nga mới ngược mắt lên, đôi mắt đen láy lấp lánh niềm vui mừng, nàng hô to :

- Âu Trường đại ca!

Hai người tay trong tay chìm đắm trong niềm hoan lạc, sự im lặng nhiều khi còn đầy đủ ý nghĩa hơn là lời nói. Lâu lắm Phương Tiểu Nga mới nhỏ nhẹ, đều đều giọng nói :

- Tiểu muội từ khi má qua đời chẳng có ai săn sóc kề cận, gia gia muội thương yêu thật nhiều nhưng dù sao cũng là nam nhân, công việc nhiều khê cho nên tiểu muội không được chỉ bảo tận tình quả có nhiều điều lầm lỗi. Lúc đầu tiên gặp đại ca nói thật tiểu muội cũng đã có tình cảm ngay rồi nhưng quen thói kiêu ngạo suýt nữa đã làm mất sinh thú cuộc đời.

Trái qua mấy việc hoạn nạn tiểu muội tự nhiên sáng sửa đầu óc ra, chúng ta mau mau đuổi theo các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ, tiểu muội phải xin lỗi họ mới được.

Tiểu Phi Thổ cả mừng, không ngờ Phương Tiểu Nga nói được những lời thành thật như thế, chàng cười tùm tùm nói :

- Không cần gấp gáp lắm đâu, trước sau gì đến Trường An chúng ta cũng sẽ gặp nhau tất cả. Đại ca còn lo lắng hai điều, chẳng biết Phương minh chủ có ưng thuận hay không và Viên Viên ăn phải dấm chua thì nguy hiểm lắm.

Phương Tiểu Nga ngược mắt lên, nói rất chân thành :

- Tiểu muội một lòng phục tùng Tư Mã tử tử thì chắc là Tư Mã tử tử cũng không hẹp lượng đâu!
Tiểu Phi Thố toan đùa giỡn vài câu nữa thì đột nhiên từ xa xa có một âm thanh nhỏ xíu vọng lại :
- Bọn chúng chắc không đi xa được đâu, chỉ quanh quẩn vùng này mà thôi. Lão gia chịu khó thêm một chút là ra ngay đấy thôi.

Tiểu Phi Thố biến sắc nói mau :

- Đại ca ca nghe như thanh âm của họ Trương thì phải?

Phương Tiểu Nga đứng phắt dậy, mặt hoa giận dữ vô cùng :

- Tên họ Võ chết rồi chẳng nói làm chi, chủ trương làm ô nhục tiểu muội là do ở tên này, chúng ta hỏi tội hắn mới được.

Tiểu Phi Thố trầm ngâm trả lời :

- Đại ca ca thừa sức bắt giết họ Trương, tiện lợi hơn cả là làm sao lấy được giải dược của hắn, nhưng hắn đã dám trở lại sục tìm thì tất nhiên phải ý lại vào ai đó. Tạm thời chúng ta dấu mặt để xem sự thể ra sao đã.

Phương Tiểu Nga hiện tại đã nhất tâm phục tùng Tiểu Phi Thố nên gật đầu liền. Cả hai mau chân chạy ra ngoài tìm một ngách đá nhỏ để ẩn núp, nơi đây rất tiện cho việc quan sát. Tiểu Phi Thố chẳng phải chờ lâu, tiếng bước chân lạo xạo cùng với tà áo lạch phạch trong gió đã tới gần, âm thanh ồ ồ cất lên có vẻ giận dữ và kẻ cả nghe rất quen tai :

- Nào có thấy gì đâu, có khi hai đứa đã đi Trường An mất rồi...

(Thiếu 2 trang 28-29 Q4)

Trương Nguyên Kế vẫn thờ dài thườn thượt :

- Đó là lão gia chưa biết môn “Mãn Xuân Hoa Dược” quý giá và hiệu nghiệm trên đời chưa từng có đó.

Bạch Phát Hòa Thần ngẩn người ra rồi quát luôn :

- “Mãn Xuân Hoa Dược” là cái gì thì nói toạc ra mau lẹ đi, lập lừng đùa cợt lão gia phải không?

Trương Nguyên Kế sợ hãi, len lén nhìn Bạch Phát Hòa Thần rồi nói luôn một hơi :

- Tại hạ tiếc muốn đứt ruột luôn, cái món “Mãn Xuân Hoa Dược” độc đáo này phải mất mấy trăm lạng bạc mới có được từ tay của Câu Hồn Tiên Tử trong Ngũ Độc giáo miền Vân Nam đấy. Tại hạ đêm hôm qua lỡ cho tiểu giai nhân uống nó rồi, bây giờ lại lọt vào tay tiểu tặc thì uổng phí biết bao nhiêu.

Bạch Phát Hòa Thần hiểu ra gật gù nói :

- Thì ra người đã cho Phương Tiểu Nga uống dâm dược để tăng thêm khoái lạc, biết đâu tiểu tử đang bị độc chất hành hạ thì hoa xuân còn đó mau mau tìm xem nếu được lão gia cũng chẳng tiếc chút sức lực thưởng thức mùi vị gái trinh liền.

Tiểu Phi Thố và Phương Tiểu Nga vừa hổ thẹn vừa tức giận đầy cổ, không ngờ Bạch Phát Hòa Thần có lúc cũng dâm ác chẳng khác chi loài cầm thú. Tiểu Phi Thố đã định xông ra trừng trị bọn này một lần thật thích đáng thì Trương Nguyên Kế lắc đầu nói :

- Tại hạ không dám ngăn cản lão gia nhưng riêng về “Mãn Hoa Xuân Dược” này hiệu lực rất khác thường, dù tiểu tử đó chỉ còn lại cái xác tiểu giai nhân cũng bắt buộc phải giao hoan cho bằng được nếu không sẽ đứt đoạn tâm mạch chết liền. Từ đêm tới giờ thì hoa nát ngọc tan hết rồi còn gì nữa mà mong.

Câu chuyện dâm ô của Bạch Phát Hòa Thần và Trương Nguyên Kế khiến cho Tiểu Phi Thố tức giận đến nỗi quên cả mục đích đề phòng của mình, hai tên này có âm mưu hay ý đồ gì cũng mặc, phải ra tay đánh chết bọn chúng thì mới hả giận được. Đột nhiên Phương Tiểu Nga đẩy tay Tiểu Phi Thố một cái, thân hình đã vọt ra nhanh như chớp, có muốn ngăn cản cũng không sao kịp được nữa. Hóa ra Phương Tiểu Nga còn tức giận và nhục nhã hơn cả chàng nữa, dù có phai chết ngay cũng cam tâm. Phương Tiểu Nga vừa hạ thân đã trợn mắt quát mắng :

- Hai con rùa đen dâm dục nạp mạng đi.

Lời nói vừa dứt là Phương Tiểu Nga đã xuất chiêu liền. Ngoài “Thúy Vi Hạc Diệp tiên pháp” ra, Phương Tiểu Nga cũng có biết chút ít về “Lục Hợp Tương Thôi chiêu” của gia gia, cộng thêm với sự giận dữ vô bờ bên hợp thành một luồng đạo lực mạnh mẽ kinh hồn đánh thẳng vào người Trương Nguyên Kế. Tuy đang giận dữ đến mờ mịt cả trí óc nhưng Phương Tiểu Nga vẫn còn khôn ngoan chọn lựa địch thủ yếu kém hơn. Trương Nguyên Kế trong lúc bất ngờ không thể vận dụng chân lực đầy đủ lên, hắn đành phải chống đỡ bừa đi.

“Bùng” một tiếng, thân hình Trương Nguyên Kế lộn ngược về sau mấy thước hai bên mép đã ứa ra một chút máu tươi. Hắn gượng đứng thẳng, trợn mắt coi rất rùng rợn nhưng lời nói lại vẫn còn tiếc nuối thân xác giai nhân :

- Người... người còn sống... vậy là đã xong hết rồi ư?

Lúc này Tiểu Phi Thố cũng đã nhảy ra đứng đối diện với Bạch Phát Hỏa Thần, chàng thúc giục Phương Tiểu Nga :

- Tiểu muội muội đắc thắng rồi đó, cứ ra tay diệt trừ hắc đi còn lão âm tặc này để ca ca xử trí.

Bạch Phát Hỏa Thần vẫn ung dung cười nhạt hỏi mớ :

- Chà! Muội muội ca ca thân mật thật, tiểu tử hưởng khoái lạc rồi thì chịu chết cũng chẳng oán thán gì nhé!

Tiểu Phi Thố liếc mắt thấy Phương Tiểu Nga đã tiếp tục tấn công Trương Nguyên Kế, sức lực của nàng tăng lên mạnh mẽ gấp đôi ngày thường, trong khi Trương Nguyên Kế đang bị nội thương thì chẳng còn lo ngại cho nàng nữa. Chàng thùng thảng hỏi :

- Ngày hôm qua lão suýt mất mạng dưới tay ta mà còn chưa tỉnh ngộ sao? Hay là đã chán sống lắm rồi?

Bạch Phát Hỏa Thần cười mũi trả lời :

- Hôm qua khác hôm nay khác, ta báo cho tiểu tử biết ngày hôm nay ngươi không thoát khỏi tử kiếp được đâu.

Tiểu Phi Thố đã ngấm ngấm vận đầy đủ chân lực “Thông Huyền Như Lai thần công”, chàng lạnh lùng nói :

- Tử kiếp dành cho ngươi đấy, chúng ta không nên dằng dai, bao nhiêu ân oán, gia thù gộp cả vào giây phút này là tiện lợi hơn cả!

Tiểu Phi Thố đưa song chưởng lên, từ từ đẩy ra, kinh lực mạnh chưa từng thấy cho nên bắt đầu phát ra âm thanh rì rào cực kỳ uy hiếp đối phương. Bỗng nhiên Bạch Phát Hỏa Thần kêu to :

- Thần công tiểu tử mạnh lắm, tại hạ chắc không chống nổi đâu.

Tiểu Phi Thố rất ngạc nhiên nhưng vẫn tiếp tục thể công chứ không dừng lại, Bạch Phát Hỏa Thần kêu la xong lập tức dùng thân pháp mau lẹ để tránh né, không dám đối chưởng với chàng nữa. Từ trước tới giờ Tiểu Phi Thố vẫn nhận định Bạch Phát Hỏa Thần có khinh công và thân pháp cao siêu hơn tất cả những cao nhân tiền bối mà chàng đã gặp qua, hiện tại càng nhận thức chính xác hơn bởi vì chàng đánh luôn mấy chiêu thủy chung Bạch Phát Hỏa Thần vẫn tránh né được hết. Tiểu Phi Thố chuyên tâm tấn công, sơ ý không ngờ rằng Bạch Phát Hỏa Thần vừa nhảy nhót tránh né vừa di chuyển chậm chậm về phía rừng cây gần đó.

Thêm chừng nửa khắc nữa lão ta đã có vẻ hoảng sợ bởi vì chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” bắt đầu phát huy sự thâm ảo của nó, hầu như chỗ nào chung quanh người Bạch Phát Hỏa Thần cũng có một lớp chân khí bao bọc. Lớp chân khí này không công kích ngay, từng giây từng phút đè nặng thân khiến cho Bạch Phát Hỏa Thần cử động rất khó khăn, mấy lần suýt bị chưởng lực đánh trúng. May là Tiểu Phi Thố không có chưởng pháp biến ảo, cứ trực diện đánh ra nên Bạch Phát Hỏa Thần mới tránh né gượng gượng được. Lão ta hô lớn :

- Lão nói trước rồi, bây giờ nếu các hạ không ra mặt thì lão bỏ chạy đấy nhé.

Tiểu Phi Thố vẫn không ngừng tay, hỏi lớn :

- Lão tặc âm mưu gì thế, tương rằng gạt gẫm được ta hay sao?

Bạch Phát Hỏa Thần cười nhạt, trả lời có vẻ rất bí hiểm :

- Gạt gẫm hay không ngươi cũng sẽ chết đến nơi rồi đó.

Bạch Phát Hỏa Thần lên tiếng mấy lần như vậy, thân pháp hơi bị chậm lại một chút lập tức lớp chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” bành trướng thêm một chút. Lão ta lắc người để tránh chiêu “Sơn Nguyệt Tùy Nhân”, chiêu này người nào mới học võ đều biết vì nó rất đơn giản, ngờ đâu tâm và hành của lão không hợp nhất bởi vì lớp chân khí cản trở. Bước chân lão ta chỉ hệt vài phân thì đã nghe “Bốp” một tiếng rồi vai tả đau đớn như bị búa sắt đập vào.

Bạch Phát Hỏa Thần lão đã muốn chực té ngã nhưng vẫn phải đối phó với chiêu chưởng tiếp theo của Tiểu Phi Thố nhanh như chớp lóe đang đánh tới. Không còn kịp tránh né vì đã mất bộ vị, bất đắc dĩ Bạch Phát Hỏa Thần phải vận dụng toàn bộ công lực “Ngân Hỏa thần chưởng” ra đón đỡ.

“Ầm” âm thanh vang động nhưng hoàn toàn chẳng thấy Ngân hỏa, Kim hỏa gì bắn ra, nó đã bị chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” hóa giải mất tăm tích. Bạch Phát Hỏa Thần bước lùi hoài mà không sao gượng lại được, lão ngã ngửa ra đáng lẽ phải lăn đi mấy vòng để né tránh chưởng lực tiếp theo thì bất ngờ lại xua hai tay, miệng hô lớn một danh hiệu :

- Kim Khuyết Đế Quân!

Tiểu Phi Thố giật mình dừng tay lại, nhờ đó Bạch Phát Hỏa Thần mới khỏi táng mạng.

Ngay lúc đó Phương Tiểu Nga đã từ từ đi tới, nàng nhân lúc dừng tay nói nhanh để Tiểu Phi Thố biết :

- Tiểu muội muội thu xếp xong rồi.

Tiểu Phi Thố không ngờ Trương Nguyên Kế lại kém cỏi đến nỗi không duy trì được cuộc giao đấu, chàng hấp tấp hỏi :

- Tiểu muội muội đánh chết hán rồi ư? Sao không để sống tra hỏi hóa giải được có phải hay hơn không?

Phương Tiểu Nga thở dài rất chán nản :

- Trước khi chết họ Trương có nói là chỉ mua độc dược chứ không cần mua giải dược làm gì.

Tiểu Phi Thố thấy điều này đúng lý nên không hỏi han nữa, quay qua Bạch Phát Hỏa Thần đang ngồi bệt dưới đất, trước mặt lão ta máu tươi đọng lại thành vũng chứng tỏ đã bị nội thương rất nặng, Tiểu Phi Thố từ từ giờ chuông lên, trầm giọng nói :

- Ác nhân bao giờ cũng có kết quả bi thảm, Trương Nguyên Kế chết rồi thì lão cũng sám hối đi là vừa.

Bạch Phát Hỏa Thần thở dài, bỗng nhiên như nói chuyện với ai khác vậy :

- Người nhất định không cứu giúp lão ư?

Tiểu Phi Thố lấy làm quái dị nên quát hỏi luôn :

- Lão tặc giờ trò ma quái gì ra vậy?

Bạch Phát Hỏa Thần vẫn tiếp tục thở dài nói tiếp :

- Người không giúp Trương Nguyên Kế thì thôi lão cũng chẳng nói làm chi, riêng lão đây một đời tung hoành, tẩm tiêng ít nhiều chẳng lẽ người làm ngõ để cho tiểu tử hôi thối này ra tay được sao?

Bạch Phát Hỏa Thần im lặng! Tất cả cùng im lặng Tiểu Phi Thố lắng tai nghe thật kỹ thì trong bụi cây phía hữu lão ta hình như có tiếng hô hấp rất mỏng manh. Chàng còn đang cố xác định thì một cơn gió thổi đến làm âm thanh mỏng manh kia hòa lẫn tiếng gió vi vu như thực như hư. Tiểu Phi Thố định tâm chặn đầu trước nên quát to :

- Cao nhân nào lén lút trong bụi cây, còn danh dự nữa xin cứ hiện thân nói chuyện thẳng thắn đi.

Bạch Phát Hỏa Thần cố gắng quay đầu nhìn theo nhãn quang Tiểu Phi Thố, tuy rằng hoàn toàn chẳng có gì động đậy hay phản ứng cả. Lão cười nhạt nói luôn :

- Tiểu tử công lực tinh thâm đã phát hiện ra người rồi đó, có muện rứt cổ cũng không xong, người hiện thân đi là hơn.

Vẫn hoàn toàn yên lặng, Bạch Phát Hỏa Thần dù đang trong cơn nguy hiểm cũng không sao nhin được tức giận, lão ta hét to :

- Lão nói lần cuối, nếu người không hiện thân thì lão nói hết sự thực với tiểu tử này đây, lúc đó ngược đùng có trách!

Vẫn im lặng hoàn toàn, Tiểu Phi Thố đâm ra nghi ngờ chính thính lực của mình đã bị làm lẫn, chàng lớn tiếng hỏi Bạch Phát Hỏa Thần :

- Lão nổi tiếng là Hỏa Thần, Hỏa Thánh mà còn sợ gì ai nữa? Có sự thực thì hãy nói ra đi cho rồi.

Bạch Phát Hỏa Thần thâm trầm, có lẽ biết mình sẽ phải chết trong giây phút sắp tới cho nên trả lời kéo dài :

- Lúc này lão đã nói một lần rồi, tiểu tử không nghe sao?!

Chữ “Sao” vừa dứt tiếp theo một tiếng “Ồi” thật to, thật đau đớn. Người của Bạch Phát Hỏa Thần gập về phía trước, sau lưng hiện rõ một cái lỗ bằng ngón tay cái, máu tươi từ đó phun ra như suối chảy liên. Tiểu Phi Thố giật mình mãi lo chăm chú nhìn Bạch Phát Hỏa Thần nên chỉ thấy bụi cây lay động nhẹ nhẹ.

Riêng Phương Tiểu Nga có tâm ý khác biệt hơn, chú ý rất kỹ bụi cây nên thoáng thấy một bóng xám qua nhiên từ đó phóng vụt đi. Phương Tiểu Nga vội vàng la lớn :

- Đại ca ca, thù phạm bỏ chạy kia kìa.

Lúc đó Tiểu Phi Thố mới giật mình nhìn lên, bóng xám thân pháp rất mau, gần như lướt trên các bụi cây, tảng đá, thoáng mắt đã xa hơn mười trượng liền. Tiểu Phi Thố thấy khinh công của hán lợi hại chẳng kém gì mình liền nổi hùng tâm tráng khí lên, chàng vội dặn dò Phương Tiểu Nga :

- Tiểu muội muội chờ ở tửu quán hôm qua nhé.

Nói xong Tiểu Phi Thố tung mình đuổi theo, chàng đang sẵn vận dụng mười thành chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” nên thân ảnh hóa thành một cái cầu vòng mờ ảo, nhanh đến nỗi mắt của Phương Tiểu Nga không sao nhận ra kịp hình bóng. Cái nhảy này thực sự vô tiền khoáng hậu, Tiểu Phi Thố có cảm giác như mình đang đang vùn giá vũ nên khoái chí nghĩ thầm: “Thử xem khinh công ai cao hơn nào”.

Dưới ánh nắng ban mai hai thân ảnh trước sau lao đi vùn vụt, có vài tiểu phụ ngẫu nhiên nhìn thấy cũng chỉ tưởng mình hoa mắt mà thôi.

Hồi 18 : Hoàng lão nhân là ai?

Cả hai khinh công người tám lạng kẻ nửa cân, chạy có đến gần một trăm dặm, trời đã hơi ngả bóng mà không sao thu ngắn khoảng cách. Nếu Tiểu Phi Thố mở miệng ra kêu gọi tất nhiên chân khí ở hạ bàn sẽ bị hút hẫng thua kém ngay vì vậy chàng cứ ngậm miệng đuổi theo hoài. Tiểu Phi Thố lại thấy hơi thở vẫn điều hòa, chân lực đầy rẫy mà bỏ cuộc thì uổng phí quá cho nên quét tâm theo đuổi đến cùng xem sao.

Cả hai cứ thế chạy thêm mấy chục dặm nữa, nơi đây hoang vắng chỉ còn núi đá, dây leo rài rác chẳng biết hạ lạc địa phương nào nữa.

Đột nhiên nhân vật chạy trước bất thành rình dừng lại khiến Tiểu Phi Thố hoảng hốt la to: “Ồi chà”, chàng không sao trụ chân khí kịp thời cứ thế mà lao vào đổ phươg. Tiểu Phi Thố dù không tránh kịp nhưng phản xạ tự nhiên là đưa song chưởng lên đẩy về phía trước một cái, ngờ đâu nhân vật áo xám này cũng đã có chủ ý, song chưởng của hắn cùng lúc đưa ra một lượt. “Ầm” chưởng lực chạm nhau mạnh mẽ đến mức không có gì dễ mà so sánh được, gần như bầu trời sầm tối lại vì gió cát, sa thạch bay tứ tung hỗn loạn. Từ nơi hỗn loạn phi sa tẩu thạch ấy Tiểu Phi Thố bay ngược người như con diều đứt dây, thật ra chẳng hề bị chấn thương, đây là sức phản chấn quá mãnh liệt, trong khi chàng lại bồng cả hai chân, không có điểm tựa nào để trụ lại cả.

Tiểu Phi Thố lộn người ba vòng liên tiếp mới hãm được đà phản chấn, từ từ hạ thân cách khoảng hai trượng, mắt vẫn nhìn về phía gió cát mịt mù để quan sát. Sau cùng gió cát đã lắng, trời yên mây tĩnh, thân ảnh của nhân vật nọ từ từ hiện ra rõ ràng. Đây là một lão già diện mạo rất cao tuổi nhưng còn quắc thước, nhãn quang quét qua quét lại như đèn chớp trong đêm tối! Chiếc trường bào màu xám khoác ngoài chắc chỉ là để dạ hành, phía trong lấp lánh ánh vàng chói mắt chứng tỏ lão này rất phú quý và hoa lệ. Lão ta thông thả nói, âm thanh vang vọng như tiếng chuông ngân vậy :

- Công lực tiểu tử trên đời hiếm có thật!

Tiểu Phi Thố rất trọng vọng cao nhân tiền bối, mặc dù lão này vừa ra tay giết chết Bạch Phát Hỏa Thần, chàng vẫn dùng lời lễ phép tắc đáp :

- Tiền bối quá khen, tiểu bối thua kém...

Tiểu Phi Thố thấy trước mắt lão ta có đến năm sáu vết chân chứng tỏ đã phải lùi lại rồi mới đứng vững được, bất giác bỏ dờ câu nói, cười hì hì nói tiếp :

- ...là vì bất ngờ, chưa chắc ai đã hơn ai đâu!

Lão nhân quắc mắt uy hiếp Tiểu Phi Thố, giọng nói vẫn vang động và chậm rãi :

- Tuy cao siêu nhưng kiêu ngạo thì thành người đạo đức thế nào được.

Tiểu Phi Thố đâu chịu kém miệng lưỡi, chàng vẫn cười hì hì cãi luôn :

- Tại hạ có nhận mình là người đạo đức bao giờ đâu, tiền bối lén lút đánh chết Bạch Phát Hỏa Thần thì đạo đức chẳng?

Ngờ đâu lão này lại gật đầu trả lời :

- Bạch Phát Hỏa Thần vi phạm lời thề với ta thì tất nhiên phải bị trừng phạt cái đó gọi là lẽ đương nhiên.

Tiểu Phi Thố từ xưng hô “tiểu bối” đã rút xuống “tại hạ” vì trong lòng tự nhiên nảy sinh ghét lão này, nguyên nhân tại sao thì không rõ. Chàng lại thấy lão nguy hiểm cho việc sát nhân, một cách trơ tráo thì càng thêm ghét mặt, đột nhiên nhớ lại lời kêu gọi của Bạch Phát Hỏa Thần nên trầm giọng hỏi cụt lùn :

- Kim Khuyết Đế Quân?

Đôi hàn quang của lão ta chợt bùng lên sát khí, lão cũng trầm giọng để trả lời :

- Người hỏi để làm gì?

Tiểu Phi Thố lúc này đã chắc chắn đây là Kim Khuyết Đế Quân kẻ chủ xử giọt dây trong vụ tàn sát Hàn Thương tiêu cục thì không còn nể nang gì nữa, sầm mặt quát lớn :

- Ta hỏi để trừng trị ngươi, con người lòng lang dạ thú suốt đời âm mưu những chuyện mờ ám hại nhân.

Kim Khuyết Đế Quân hờ hững cười nhạt một cái :

- Ta làm chuyện gì mờ ám nào?

Tiểu Phi Thố nóng mặt, chàng lớn tiếng nói một hơi :

- Lợi dụng tình yêu của Âm Sơn động chủ để đoạt võ học, đứng sau lưng xúi bẩy bọn Âm Sát ma quân, Hắc Phiến lão quỷ và Bạch Phát Hỏa Thần tàn sát gia gia, má má của ta, gần đây đây là việc lén lút sát nhân diệt khẩu thì chẳng phải mờ ám là gì nữa.

Kim Khuyết Đế Quân vẫn lạnh lùng trả lời :

- Ta vẫn yêu thương Quyên Quyên nhưng tình yêu tách riêng, võ bọc là của chung thiên hạ sao gọi là cướp đoạt. Hành động trừng phạt Bạch Phát Hỏa Thần thì ta đã nói rồi còn việc Hàn Thương tiêu cục của

ngươi, ba tên hèn nhát không dám nhận tội cho nên mời đồ cho ta đẩy chứ. Tiểu tử ngờ nghệch tin tưởng sai lầm mất rồi.

Tiểu Phi Thổ biết là hấn nguy biến nhưng hiện tại cả ba tên tay sai đều chết cả rồi thì còn đối chứng vào đâu được nữa, chàng liền gần giọng hỏi :

- Âm Sơn động chúa cũng nói ngươi là thủ phạm thì sao?

Kim Khuyết Đế Quân cười khẩy :

- Quyên Quyên thù ghét ta, muốn ngươi ra tay giết chết ta được càng tốt, không được thì ngươi sẽ mất mạng dưới tay ta, Quyên Quyên đảng nào cũng hưởng lợi cả.

Tiểu Phi Thổ tức quá lại hỏi tiếp :

- Cái gì ngươi cũng chối hết, chẳng lẽ ngoài cội Âm Sơn ngươi ra tay mờ ám giết Hắc Phiến lão quý cũng chối biến luôn sao?

Kim Khuyết Đế Quân nhún mày trả lời :

- Việc này ta có chối đâu, Hắc Phiến lão quý vừa làm việc cho Quyên Quyên lại vừa bán tin tức cho ta, sau cùng lại phản bội đi theo tên Tây Vực Tàn Nhĩ Hùng thì chết là hình phạt đích đáng nhất rồi còn gì?

Tiểu Phi Thổ trầm ngâm một hồi mới thông thả nói :

- Đúng ra ta chưa có bằng chứng gì xác thực nhưng trong thâm tâm ta quả quyết ngươi chính là tên đại ác nhất võ lâm giang hồ! Chỉ nội hành động bỏ chạy rồi bất thành lĩnh đứng lại hạ sát ta cũng đủ nói lên rõ ràng lắm rồi!

Kim Khuyết Đế Quân lạnh lùng hỏi lại liền :

- Cứ cho là như vậy đi, ngươi tự thị cái gì mà đòi hỏi tội ta?

Tiểu Phi Thổ cười khẩy, đưa hai chưởng lên trả lời :

- Ta tự thị vào lương tâm con người chân chính và tự thị vào “Thông Huyền Như Lai thần công” đứng ra hỏi tội ngươi đây.

Kim Khuyết Đế Quân lé mắt lên một cái rất nhanh :

- Ngươi vừa nói cái gì “Thông Huyền Như Lai thần công” phải không?

Tiểu Phi Thổ gật đầu hỏi móc luôn :

- Bao nhiêu âm mưu của ngươi đều nhằm vào mục đích tranh đoạt “Thanh Hoa bí lục”, ngươi không biết đến cái tên thần công trong đó thì buồn cười thực!

Kim Khuyết Đế Quân không buồn cười, lão ta rung động toàn thân, run giọng hỏi mau :

- Người đã học được thần công trong “Thanh Hoa bí lục” thật sao?

Tiểu Phi Thổ muốn áp đảo tinh thần Kim Khuyết Đế Quân nên nói toạc ra luôn :

- Không những ta học được “Thông Huyền Như Lai thần công” mà còn thuộc toàn bộ chỉ pháp, chưởng pháp cùng với thuật biến hình trong đó nữa kia!

Kim Khuyết Đế Quân ngửa cổ lên trời hú một tiếng dài, chân khí của lão cực kỳ thâm hậu đưa âm thanh đi rất xa, vang dội cả một vùng rừng núi. Dừng tiếng hú Kim Khuyết Đế Quân mới trợn mắt, bắn hai luồng hung quang ra uy hiếp Tiểu Phi Thổ rồi trầm giọng nói :

- Cả đời ta mong ước được xem qua “Ảo Ảnh pháp” trong thanh hoa bí lục, biết bao nhiêu tâm huyết đều đổ xuống sông xuống biển hết, ngờ đâu hôm nay tâm nguyện lại hoàn thành dễ dàng như thế này, hà hà, Hoàng lão đệ ơi ngươi chậm chân hơn ta mất rồi!...

Tiểu Phi Thổ rất ngạc nhiên, chàng nghẹo đầu hỏi dồn :

- Sao lại hoàn thành tâm nguyện của ngươi, và Hoàng lão đệ là ai mà lại chậm chân?

Kim Khuyết Đế Quân lắc đầu trả lời :

- Ngươi chẳng cần biết làm gì, hiện tại ta chỉ muốn biết về “Ảo Ảnh pháp”, tiểu tử, ta có một pho “Nham Huyền Thanh Bích tiên pháp” (vách đá núi cheo leo xanh biếc) thắng thiên thần hiệu hơn “Bích Hồ Du Tường” gấp ngàn lần, trao đổi lấy “Ảo Ảnh pháp” được chăng?

Tiểu Phi Thổ cười mũi, lạnh lùng nói :

- Mạng sống của ngươi chẳng còn ngày thọ qua hôm nay mà còn tham lam “Ảo Ảnh pháp” làm chi.

Kim Khuyết Đế Quân vẫn nhin nhục dụ giọng dụ dỗ :

- Ta với ngươi trao đổi xong lúc đồ bắt đầu giao đấu, ai thắng thì đương nhiên được luôn hai môn pháp thuật thần diệu, tha hồ xưng hùng xưng bá võ lâm giang hồ, há chẳng thú lắm ư?

Tiểu Phi Thổ quát lớn :

- Xưng hùng xưng bá cái gì, ngươi đừng mơ tưởng hão huyền nữa, sửa soạn đón đỡ đây này.

Sở dĩ Kim Khuyết Đế Quân nhin nhục Tiểu Phi Thổ đủ điều bởi vì võ công của hắn hoàn toàn bị “Sầu Sát Quỷ Ảnh” khắc chế, “Ảo Ảnh pháp” còn cao siêu hơn “Sầu Sát Quỷ Ảnh” mấy tầng, nếu Tiểu Phi Thổ

quả thật biết pháp môn này thì khác gì lão tự nộp mình cho đối phương. Lúc này lão đòi trao đổi là đã ngầm toan tính được rồi sẽ bỏ chạy luôn chứ không giữ lời giao đấu làm chi! Tình hình này chắc chắn không sao dẫn dụ được Tiểu Phi Thố. Kim Khuyết Đế Quân bèn nảy ra một mẹo nhỏ, lão ta cho rằng “Thông Huyền Như Lai thần công” có thể cao thâm hơn “Thiên Môn Khai Chiết công” nhưng Tiểu Phi Thố mới có mấy tháng hỏa hầu thì đối chọi sao nổi mấy chục năm tu vi của hắn, quý hồ đừng để cho đối phương giờ “Ảo Ảnh pháp” ra là chẳng còn sợ hãi gì nữa, vì vậy Kim Khuyết Đế Quân giả vờ cười cười lấy chân vẽ một vòng dưới nền đất xong xuôi lùi lại mấy thước tiếp tục vẽ một vòng tròn y hệt như thế, lão ta đứng vào vòng thứ hai chìa tay ra mời Tiểu Phi Thố :

- Tiểu tử muốn giao đấu thì ta đành chiều theo ý người vậy, hể người nào bước ra khỏi vòng tròn dưới chân thì coi như thua cuộc chẳng cần thí đấu đến chết làm gì. Tiểu tử có ý kiến hay phản đối thì nói ra đi! Điều này rất hợp với tâm ý của Tiểu Phi Thố, Lão ta đâu có biết chàng chi hùng mạnh nhất là chân lực mà thôi. Tiểu Phi Thố nhảy một bước đứng vào vòng tròn thứ nhất, miệng hô lớn :

- Hay lắm, cứ thế mà giữ lời đấy nhé!

Kim Khuyết Đế Quân cả mừng lão không ngờ Tiểu Phi Thố mắc bẫy mau lẹ như vậy, lập tức cũng hô to :

- Từ mã nan truy ai bước ra khỏi vòng thì coi như thua cuộc không còn chối cãi gì nữa.

Tiểu Phi Thố về chương pháp chỉ biết có hai chiêu “Thiên Âm Vũ Thập” và “Sơn Nguyệt Tùy Hành” chiêu nào cũng tầm thường nhưng trong trương hợp này đành phải sử dụng vậy. Hữu chương ở trên, tả chương ở dưới từ từ xuất chiêu “Thiên Âm Vũ Thập” ra.

Tiểu Phi Thố hét lớn :

- Bắt đầu tỉ thí.

Kim Khuyết Đế Quân cười khẩy, song chương hoa lên một cái rất quái dị rồi từ đó chương lực xuất phát chống đỡ luôn. “Bùng” âm thanh không dữ dội như lần va chạm mới đây nhưng vẫn có cát bay đá chạy tạo thành một cơn lốc xoáy tròn, cứ kêu u u hoai. Cả hai đều bị chân lực đối phương phản chấn lắc lư thân hình một cái, Kim Khuyết Đế Quân thì hoảng sợ nghĩ thầm “Mình tính sai mất rồi, công lực của hắn thâm hậu ngoài sự ước đoán”, Tiểu Phi Thố thì kinh hãi chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” ảo diệu bao la là vậy mà lần này lại bị chân lực đối phương cuốn hút mất tâm mất tích. Thật là oan gia người tám lạng người nửa cân, không ai có thể đoán chắc cao thấp, hay dở ra sao. Tiểu Phi Thố cho rằng mình sử dụng chưa tận lực nên ngầm ngầm vận hết chân khí vào hai tay rồi quát lớn :

- Đỡ thêm một chiêu nữa đi nào!

Lại “bùng” một tiếng dữ dội hơn vừa rồi, mức độ phi sa tẩu thạch mù mịt hơn nhưng cả hai vẫn lắc lư thân hình chưa có ai bị kém sút hết. Kim Khuyết Đế Quân hơi chấn động trong lòng tự nghĩ :

“Giao đấu đẳng đại thế này có khi cả hai đều kiệt lực mà vẫn không phân thắng bại được, tiểu tử này còn trẻ, sức lực phương cương hơn ta thì càng về sau càng nguy hiểm đây”.

Lão ta còn đang xoay lộn ý nghĩ thì bỗng nhiên có một giọng cười hi hi từ trên cao đưa xuống. Tiểu Phi Thố và Kim Khuyết Đế Quân đều giật mình nhìn lên, chủ nhân giọng cười ấy đã xuất hiện từ bao giờ, tà áo phát phơ trông rất oai dũng. Nhân vật này đứng trên một tảng đá, diện mạo được che kín bằng một vương lụa đen nhưng có mấy chùm râu bạc lấp ló thò ra ngoài tỏ cáo rằng lão ta đương nhiên đã cao tuổi lắm rồi Kim Khuyết Đế Quân vốn tính đa nghi, xảo quyệt lại tưởng rằng đó là viện thu của Tiểu Phi Thố nên cười nhạt nói chận đầu luôn :

- Giao ước vẫn còn hiệu lực đấy nhé.

Làm gì Tiểu Phi Thố không hiểu ý nghĩ của lão, chàng đang toan tính nói móc một câu thì nhân vật bịt mặt kia đã trầm trầm lên tiếng :

- Hai người cứ tiếp tục đi, lão phu đứng dự khán mà thôi!

Đột nhiên Kim Khuyết Đế Quân la lớn :

- Hoàng lão đệ! Người đó ư?

Nhân vật bịt mặt họ Hoàng, cười âm trầm trả lời :

- Việc ai nấy làm, ca ca không cần nêu danh tính của đệ đệ ra làm gì!

Kim Khuyết Đế Quân “hừ” một tiếng có vẻ rất tức tối :

- Ta phát hiện ra tiểu tử này có “Thanh Hoa bí lục” hoa trước người; lão đệ cảm phiền trở về đi, chừng nào ta không thanh toán nổi thì mới tới phiên người!

Nhân vật họ Hoàng cười nhạt, hờ hững trả lời :

- Ai nói đệ đệ là kẻ đến sau nào?

Kim Khuyết Đế Quân biến sắc hỏi mau :

- Lão đệ nói sao, người định tranh giành với ta phải không?

Hoàng lão nhân lắc đầu quầy quầy mấy cái :

- Không phải, không phải tranh giành đâu. Ca ca nên biết đệ đệ được nghe nói họ Phương tiết lộ tin tức này từ hơn một tháng nay, đáng lẽ đã ra tay rồi ngờ đâu đến Cam Túc mới hay là tiểu tử Âu Trường Quân vừa mới đi Âm Sơn, đệ đệ lại lặn lội đến Âm Sơn, bao nhiêu vất vả đấy!

Kim Khuyết Đế Quân tròn mắt lên quát :

- Tựa chung lại lão đệ cho rằng đây là con mồi đang sẵn của lão đệ chứ gì?

Hoàng lão nhân cười âm trầm trả lời :

- Ca ca với đệ đệ hiểu nhau quá lâu rồi còn gì?

Tiểu Phi Thố lúc này đến giờ vẫn lặng yên cố ý nhận xét xem hai lão này có tiết lộ cái gì trọng yếu không, rốt cuộc chỉ thấy tranh cãi đầu đầu, lại còn coi chàng giống như một con thú muốn săn, muốn bắt gì cũng được cho nên tức giận chen lời vào mắng chửi luôn :

- Toàn một lũ không ra gì, ca ca đệ đệ mà cắn nhau chẳng khác chó giành xương, chán thật!

Kim Khuyết Đế Quân tức giận quát :

- Tiểu tử nói ai là chó?

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm đối đáp rất bình tĩnh :

- Ta nói ta là cục xương, còn ai là chó thì tùy theo có thích tranh giành cục xương hay không.

Kim Khuyết Đế Quân cười gằn xoay qua Hoàng lão nhân nói :

- Lão đệ đệ hành động lỗ lã để cho tiểu tử này có cơ chửi mắng chúng ta là chó, thấy chưa?

Hoàng lão nhân tức giận cãi lại :

- Sao lại hành động lỗ lã, đệ đệ mất biết bao thời gian và công lao bây giờ mới tìm ra tiểu tử, đáng lẽ ca ca phải nhường lại đệ đệ đệ giải quyết trước mới phải chứ?

Kim Khuyết Đế Quân ít có tăm tiếng trên võ lâm giang hồ nhưng thân phận rất kiêu ngạo, hơi hờ một tí là ra tay giết người ngay, vậy mà lão ta lại có vẻ nhịn nhục lão đệ của mình thờ dài một cái rồi nói đều giọng :

- Ca ca và lão đệ tính tình xung khắc nhau, mấy chục năm cùng chung sự môn mà vẫn không hòa hợp được. Chúng ta đồng một y tưởng thâm hời “Thanh Hoa bí lục” trả nó lại cho Thiên Trúc dưới cái tên “Tiểu Như Lai mật kinh” nhưng chia làm hai hướng hành động khác nhau, lão đệ đệ thu xếp được vị trí ẩn mật lợi thế hơn ta, ta lại có lợi thế cứ công khai mà cướp đoạt, chưa chắc ai đã chiếm được trước ai đâu.

Hoàng lão nhân cũng thờ dài nhắc lại chuyện cũ :

- Nói thẳng ra rằng ca ca tự ái, đệ đệ tuy mang thân phận làm em nhưng sự phụ trần trời lại trọng trách rất nặng, chưa tìm lại được “Thanh Hoa bí lục” thì còn mặt mũi nào trở về Thiên Trúc được. Đáng lẽ ra ca ca phải thông cảm cho đệ đệ mới phải chứ. hiện tại võ công của ca ca còn ai chống lại nữa thì cần gì đến “Thanh Hoa bí lục”?

Kim Khuyết Đế Quân lắc đầu trả lời :

- Sự phụ ca ca và sự phụ đệ đệ theo hai trường phái khác nhau nhưng thủy chung đều bị “Thanh Hoa bí lục” hoặc “Ảo Ảnh pháp” khắc chế hết, chưa nắm được hai môn này thì gọi là vô địch sao được?

Tiểu Phi Thố càng nghe càng mơ hồ, chẳng hiểu hai lão này huynh đệ thế nào, chỉ biết họ giống nhau ở điểm nhất định tranh đoạt cho bằng được “Thanh Hoa bí lục” mà thôi. Chàng sốt ruột chen lời vào nói lớn :

- Bọn người cứ tha hồ mà cãi nhau, hiện tại trời đã gần tối rồi, ngày sau tái ngộ vậy!

Tiểu Phi Thố ngấm ngấm ý nghĩ nếu hai lão này thống nhất ý kiến với nhau, đồng lòng tấn công thì mình địch lại sao nổi. Cho nên vừa nói xong đã quay mình định chạy luôn.

Hoàng lão nhân thân ảnh chớp động một cái từ trên cao vụt nhanh xuống giống như chim vỗ mồi, lời nói đi cùng với chưởng lực xuất phát luôn :

- Tiểu tử khoan đi đã, số phận của người chưa được định đoạt dứt khoát mà!

Tiểu Phi Thố chẳng cần chú ý chàng xuất chiêu “Sơn Nguyệt Tuyền Nhân” ra chống đỡ tiếp tục chạy luôn. Ngờ đâu chưởng lực của Hoàng lão nhân cực kỳ quái đản, nửa dưới xoáy thành lực kéo nửa trên lại đẩy rất mạnh chứ không chạm trực tiếp, âm thanh chỉ hú lên sột sột khiến cho Tiểu Phi Thố phải loạng choạng bước lùi. Chàng không bị chấn thương một chút nào nhưng người đã phải trở lại vị trí cũ mất rồi. Tiểu Phi Thố kinh hãi vô cùng đến “Thông Huyền Như Lai thần chưởng” mà cũng không chống lại được ma lực của Hoàng lão nhân thì võ công của lão còn cao siêu hơn cả Kim Khuyết Đế Quân. Thực ra không phải vậy Hoàng lão nhân chuyên về môn “Tả Lực Đả Lực”, tính toán lực đạo vị trí rất chính xác và khéo léo lại nhân cơ hội bất ngờ mới thành công được. Tuy thế Hoàng lão nhân cũng rất đắc ý, cười hỏi :

- Tiểu tử thấy môn “Xa Sư Đảo Chuông” mùi vị ra sao, có biến ảo hơn “Thông Huyền Như Lai” của người không?

Xa Sư là tên của một tiểu quốc nhỏ miền Tây Bắc Trung Nguyên, võ học ở đây chuyên dùng tá lực, bộ vị kỳ kỳ để thủ thắng địch nhân chứ thật sự không cao thâm gì mấy, Kim Khuyết Đế Quân hiểu rõ điều đó nên ngửa miệng đỡ lời luôn :

- “Xa Sư Đảo Chuông” hay ho. Như vậy lão đệ còn muốn học “Thanh Hoa bí lục” làm gì nữa. Hoàng lão nhân lại thở dài, lên giọng giả nhân giả nghĩa trả lời :

- Lão ca ca thông cảm cho đệ đệ! Chẳng qua đây là muốn làm thành tâm nguyện của sư phụ mà thôi.

Chỉ thông qua thời gian ngắn trao đổi câu chuyện. Tiểu Phi Thố nhận xét Hoàng lão nhân này âm hiểm và giả trá không sao tưởng tượng được, thảo nào Kim Khuyết Đế Quân kiêu ngạo vô cùng mà vẫn phải uý kỵ mấy phần. Lão ta cười khẩy hỏi lại :

- Hiện tại tiểu tử này như cá nằm trên thớt, lão đệ tính chia phần vớt ta ra sao đây?

Hoàng lão nhân lại thở dài, giọng nói giả vờ chịu lép vế

- Thôi được, ca ca cần “Áo Ảnh pháp” thì cứ lấy bấy nhiêu cũng đủ rồi, phần còn lại đệ đệ sẽ mang về dâng cho vong linh sư phụ. Có thiếu sót một chút chắc sư phụ cũng không oán trách bao nhiêu đâu.

Tiểu Phi Thố tức quá quát lớn :

- Hai lão đưng nằm mơ, dù cho ta có chết cũng không bao giờ hé môi tiết lộ “Thanh Hoa bí lục” ra đâu.

Hoàng lão nhân gật gật đầu, giọng nói vẫn êm dịu nhưng nhãn quang chợt lóe lên nhưng tia sáng độc ác :

- Không sao, không sao! Ta đã có dự bị một thủ pháp rất hay gọi là “Bát Mạch Qui Tâm”, tuy thời gian có hơi lâu nhưng bất đắc dĩ đành phải chờ đợi vậy.

Tiểu Phi Thố rất mơ hồ, chàng nhún mày hỏi :

- “Bát Mạch Qui Tâm” là thủ pháp gì mà hay ho, sao lại phải chờ đợi lâu lắc?

Hoàng lão nhân cười rất lạnh, lên tiếng giảng giải, thực ra là dùng lời hăm dọa Tiểu Phi Thố: “Tiểu tử nên biết trong thân thể con người có nhị kinh và bát mạch lưu chuyển qua 108 huyết đó được gọi là Biểu huyết, từ 108 huyết này lại có 216 điểm phụ gọi là Lý huyết tụ trung đều qui tụ lại ở Đan Điền. Thủ pháp Bát Mạch Qui Tâm căn cứ vào đó rồi dùng chân lực chuyển đổi các vị trí của bát mạch và nhị kinh khiến cho chân khí không lưu động được từng ngày một nó phá phách tìm cách chạy về Đan điền, tới đâu công phá các huyết đạo tới đó. Trước tiên làm tan nát các Biểu huyết, con người phải trải qua một năm mới hết giai đoạn này đau đớn khổ sở còn hơn là xuống địa ngục nữa. Biểu huyết tan nát thì mất hết võ công chứ con người không thể chết ngay được, bắt đầu đến giai đoạn bại là tàn phá toàn bộ Lý huyết. Tiểu tử cứ thử tưởng tượng mà xem, thân thể chẳng khác con sâu mềm nhũn và bất lực, các huyết đạo đau đớn như bị lửa đốt trong vòng chừng hai năm nữa thì thử hỏi có ai chịu đựng được nỗi đau khổ ấy không?”

Tuy biết rằng Hoàng lão nhân chủ ý hăm dọa mình nhưng bất giác Tiểu Phi Thố vẫn phải rùng mình mấy cái. Quả nhiên bất cứ ai bị thủ pháp nắm gân chuyển cốt ác độc này thì chỉ còn có cách van lạy được chết sớm ngày nào sung sướng ngày đó. Cực hình kéo dài luôn ba năm thì trước sau gì các bí mật cũng phải phun ra hết để khỏi đau khổ triền miên như vậy! Tiểu Phi Thố run giọng hỏi :

- Lão chẳng nghĩ gì đến thiên lý, dám ra tay độc ác như thế ư?

Hoàng lão nhân lại thở dài một hồi rồi mới trả lời :

- Cổ nhân có nói “Vô độc bất trượng phu”, ta có muốn thế đâu tại người không chịu ưng thuận vui vẻ đây chứ!

Tiểu Phi Thố thấy không còn lời gì diễn tả hết cái giả nhân, giả nghĩa, âm độc nguy quân tử của lão già này nên tức giận mờ cả mắt, chàng bất giác cười nhạt nói :

- Giả sử ta tự chấn động kinh mạch chết ngay thì “Bát Mạch Quy Tâm” còn sử dụng hiệu lực nữa không?

Hoàng lão nhân ngửa mặt lên trời than thở :

- Đã chết rồi thì bất cứ thủ pháp nào cũng trở thành vô dụng hết.

Mặt ngửa lên mà tay lão đột nhiên hoa lên một cái, mấy ngón tay nhanh như chớp đã chụp trúng huyết Ngọc Đường của Tiểu Phi Thố. Nào ngờ miệng chưa dứt thì đã ra tay!

Tiểu Phi Thố không sao kịp phản ứng, huyết Ngọc Đường vừa nhói lên một cái chân tay liền rã rời để cho Hoàng lão nhân tiếp tục điểm luôn mấy huyết khác. Lão ta cười ha hả nói lớn :

- Khi nào ta lại cho người chết ngay được!

Vừa nói Hoàng lão nhân vừa choàng tay định cấp ngang người Tiểu Phi Thố, ngờ đâu thấp thoáng lại có một bóng tay đang chụp vào Uyển mạch của lão! Hoàng lão nhân kinh hoảng vừa lật cổ tay vừa đẩy khuỷu tay để tránh né, đồng thời miệng quát :

- Tên nào táo gan...

Lời quát chưa hết, Hoàng lão nhân lại kêu lên “Ừ” một tiếng rút hai tay về, hai mắt sáng quắc lên rồi âm trầm hỏi :

- Thì ra lão ca ca, lão ca ca dự định đoạn bào với đệ đệ hay sao vậy?

Kim Khuyết Đế Quân cười lạnh lùng trả lời :

- Đoạn bào hay không là tùy ở lão đệ đệ. Chúng ta ước hẹn thế nào mà đệ đệ định mang người đi luôn chẳng ngó ngang gì đến lão ca ca này vậy?

Hoàng lão nhân đảo mắt mấy vòng, đầu óc xoay chuyển tìm lời cãi lại :

- Đệ đệ nghĩ rằng cứ bắt tiểu tử rồi huynh đệ thay nhau khai thác, ca ca chậm hơn một chút không được sao?

Mặc cho hai lão cãi nhau, tâm hồn Tiểu Phi Thố chết điếng, tự mắng chửi thầm “Tiểu Phi Thố ơi là Tiểu Phi Thố! Ngươi là con tho non thật rồi, ngây thơ ngu ngốc đến nỗi chẳng đề phòng gì cả, đã biết giang hồ đầy man trá mà không cẩn trọng thì trước sau gì cũng có ngày này mà thôi”.

Sự uất ức đè nặng lên ngực gần như muốn tắt thở luôn, bất chợt huyết Thiên Trì ở nách chàng máy động một cái chân khí từ từ di chuyển khiến cho Tiểu Phi Thố vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nên biết huyết Thiên Trì nằm gần Cực Tuyền, chạy riêng rẽ từ Thiên Tuyền xuống Khúc Trạch qua Đại Lăng rồi thông ra Lao Cung đáng lẽ cũng phải bị phong bế bởi chân lực Hoàng lão nhân điểm vào ngò đầu hiện tại theo khẩu quyết “Loạn Chân Phi Giả” nó cứ tự động lưu chuyển.

Cánh tay vừa cử động được, Tiểu Phi Thố thấy trước mặt mình Hoàng lão nhân đang gân cổ ra cãi nhau thì bất giác không nín nhịn được, thò tay ra đánh luôn một chưởng.

“Bốp!”, Hoàng lão nhân có nằm mơ cũng không sao tưởng tượng ra việc kỳ quái này, lão hứng trọn chưởng lực của Tiểu Phi Thố, thân hình bắn ra xa mấy thước liền. Hoàng lão nhân võ công quả là cao siêu, lão ta bị chưởng đã kích bất ngờ như vậy vẫn không té ngã chỉ ngồi phịch xuống đất và thổ máu tươi ta mà thôi. Trong lúc Kim Khuyết Đế Quân kinh hoàng thất thần lùi lại mấy bước, Tiểu Phi Thố thu chân khi trở về hoá giải luôn mấy huyết đạo còn lại, chàng cười nhạt lên tiếng :

- Tiếc thật, tiếc thật.

Quả nhiên đáng tiếc thật, Tiểu Phi Thố quá căm tức nên chưa kịp giải huyết hoàn toàn đã vội ra tay cho nên chân khí chỉ tích tụ được một ít chứ nếu không đời nào Hoàng lão nhân còn sống sót nổi.

Kim Khuyết Đế Quân lần đầu tiên run rẩy cả thân hình, lão ta cất giọng rung rung hỏi :

- Pháp môn tự giải huyết này ở trong “Thanh Hoa bí lục” có tên gọi là gì vậy?

Tiểu Phi Thố vừa lắc đầu vừa cười nhạt :

- Không phải “Thanh Hoa bí lục” đâu, đây pháp môn “Loạn Chân Phi Giả”, hay còn gọi là “Tàn Chi tuyệt chưởng”. Âm Sát ma quân đã vong mạng dưới chiêu thức này ngươi chưa biết sao?

Lúc này Hoàng lão nhân đã đứng lên được, lấy tay chùi mấy vết máu dính vào vuông khăn bịt mặt và râu tóc. Lão ta khàn khàn lên tiếng nói với Kim Khuyết Đế Quân :

- Ca ca, hiện tại đệ không còn ham muốn “Thanh Hoa bí lục” nữa, chỉ cốt làm sao có thể giết chết được tiểu tử này là khoan khoái lắm rồi. Sau khi ca ca khai thác xong thì đưa tiểu tử cho đệ trả thù thật tàn khốc mới được!

Kim Khuyết Đế Quân đã trấn tĩnh trở lại được, lão gật đầu nói :

- Mai một võ học “Thanh Hoa bí lục” cũng tiếc thật đấy! Nhưng tiểu tử này chết đi thì còn ai hơn được huynh đệ ta nữa?!

Tiểu Phi Thố thấy tình hình nguy cấp, hay hơn hết là tẩu vi thượng sách, chàng ý vào khinh công tuyệt thế của mình cho nên trước khi vọt mình đi còn cười tùm tùm nói :

- Nhị vị cứ bàn luận tự nhiên, tại hạ xin cáo từ!

Nói xong Tiểu Phi Thố nhún mình nhảy một cái thật xa, hai chân vù chạm đất là giờ khinh công ra chạy luôn. Kim Khuyết Đế Quân cùng với Hoàng lão nhân người trước người sau đuổi theo rất gấp rút, tuy chung vẫn cách Tiểu Phi Thố chừng mười trượng, có muốn phóng phi đao hay ám khí cũng không xong.

Tiểu Phi Thố vừa chạy vừa suy nghĩ, thỉnh thoảng lại ngoái đầu coi chừng! Chàng thấy hai lão già này không thể nào đuổi kịp mình thì đắc ý cười thầm. Hiện tại bóng tối đã phủ xuống một màu xám nhờ nhờ do đó hoang sơn cô quạnh càng thêm tiêu điều thê lương, ba cái bóng tạo thành một giầy người kẻ trước người sau chẳng đề ý gì đến cảnh sắc, cứ cắm đầu lướt đi vùn vụt. Được chừng một giờ trời đã sập tối hẳn, trăng thượng huyền đã tỏa ánh mờ mờ, Tiểu Phi Thố thấy khoảng cách giữa mình và địch thủ xa thêm một chút đang khoái chí thì đột nhiên hai huyết Thừa Phủ ở hai bên đùi đau nhói một cái, lão đảo mắt nhìn té liền. Chàng la lên tự hỏi :

- Cái gì thế này?

Hỏi là tự phát trong lúc hốt hoảng vậy thôi chứ Tiểu Phi Thố biết ngay chất độc “Cấp Phong Phi Dao” đã bắt giắc phát tác, chàng than thân “Trời ơi, chỉ cần một hai khắc nữa là ta đã thoát được rồi, khôn khiếp sao nó lại phát tác đúng lúc thế này?”

Tiểu Phi Thố cố gắng vận động dùng chân khi ngăn chặn độc chất nằm im một chỗ nhưng hoàn toàn vô ích. Trải qua một ngày trời vừa đuổi theo Kim Khuyết Đế Quân vừa giao đấu, vết thương đã bị vỡ miệng ra do đó bao nhiêu chân khí dồn vào đều theo chỗ hở thoát ra ngoài hết. Từ xa Kim Khuyết Đế Quân nhân quang xuyên qua bóng tối đã nhìn thấy, lão ta mừng rỡ hô to :

- Tiểu tử kiệt sức mất rồi, đệ đệ nhanh chân lên một chút.

Tiểu Phi Thố vừa kịp diềm chỉ, xé áo ra băng bó lại vết thương thì Kim Khuyết Đế Quân và Hoàng lão nhân đã chạy tới, chỉ còn cách chàng có mấy thước mà thôi!

Tiểu Phi Thố thở dài cúi mặt xuống than dài :

- Không ngờ Tiểu Phi Thố này lại bị chết oan uổng tại đây!

Hồi 19 : Diễn biến không ngờ ở Tứ Xuyên

Khi con người ta đã mất ý chí thì tự nhiên sức lực biến đâu mất hết, Tiểu Phi Thố hai chân đã cứng đờ không nói làm chi mà cả hai tay cũng hình như chẳng buồn đưa lên nữa. Kim Khuyết Đế Quân vừa đến gần liền hít một hơi chân khí tung mình đi hơn một trượng rồi hạ thân xuống vị trí phía sau chặn đường của Tiểu Phi Thố, phía trước Hoàng lão nhân hỏn hển cũng đã chạy tới, hình thành thế lưỡng đầu thọ địch. Kim Khuyết Đế Quân cười độc ác :

- Tiểu tử ngoan ngoãn không chạy nữa ư?

Tiểu Phi Thố mặc cho lão ta nói gì thì nói, mặt cứ cúi gầm xuống dăm chiêu, đầu đón cho thân phận mình tại sao lại tai ác như thế đúng ngay lúc này mà phát tác. Đột nhiên nhãn quang Tiểu Phi Thố ghi nhận một vật gì đen đen, dài khoảng một gang tay đang nằm nép sát tảng đá. Sở dĩ Tiểu Phi Thố chú ý là bởi vì vật này có một điểm màu đỏ hơi ửng sáng nổi bật trong màu đen, màu xám của đá trong buổi chiều tối, điểm sáng đỏ này có hình ba chĩa giống như mào của con Kỳ lân. Kỳ lạ vô cùng Tiểu Phi Thố thu hẹp nhãn quang để nhìn kỹ thì ra đây là một con rắn nhỏ, hình như nó đang ngủ cho nên hoàn toàn bất động.

Chàng bỗng chợt nảy ra ý nghĩ, trước khi thất bại cũng nên cho Kim Khuyết Đế Quân nếm chút hoảng sợ chơi, biết đâu nhờ đó có thể chuyển bại thành yên. Tiểu Phi Thố liền đưa tay khe khẽ nắm lấy gáy con rắn này, đồng thời ngẩng đầu lên cười hi hi chủ ý dùng để cho Kim Khuyết Đế Quân nhận ra nên nói bừa mớ câu :

- Ngươi mắc lờm ta mà không hay biết gì sao?

Kim Khuyết Đế Quân đáng lẽ từ nãy đã ra tay điểm huyệt chàng rồi nhưng bản tính rất đa nghi cho nên còn chần chờ, nay lại nghe địch nhân nói như vậy thì giận mình lại càng phân vân hơn. Lão trợn mắt lên cười rất rùng rợn :

- Tiểu tử đừng khoác lác giữa nơi hoang vắng này ngươi còn bày mưu đặt kế gì được nữa?

Tuy miệng nói mạnh Kim Khuyết Đế Quân vẫn bất động chưa vội ra tay. Hoàng lão nhân thở dốc một hồi, sức lực phục hồi một phần liền lên tiếng thúc giục :

- Lão ca ca ra tay điểm huyệt tiểu tử luôn đi còn đòi co với hấn làm gì?

Hóa ra hấn cũng nghi ngại cho nên mới xúi giục Kim Khuyết Đế Quân, chính mình thì bất động chờ xem. Kim Khuyết Đế Quân liếc mắt nhìn Hoàng lão nhân rồi nói :

- Ca ca nhường cho đệ đệ ra tay trước trả thù một chương khi nãy đây.

Hoàng lão nhân cười hề hề đưa đẩy luôn :

- Đệ đệ đã nói thì tuyệt không nuốt lời, ca ca hoàn toàn xử trí tên tiểu tử này để lấy “Thanh Hoa bí lục” .

Sau đó hãy giao lại cho đệ đệ xử tội hấn, đệ đệ ra tay trước e rằng có khi quá tay thì hỏng hết mất.

Tiểu Phi Thố thấy hai gã này miệng xung hô ca ca đệ đệ ngọt xớt mà tên nào cũng đầy bụng dao găm thì không khỏi tức cười, chàng lại nghĩ nếu càng kéo dài dai dẳng chất độc càng phát tác mạnh cho nên chen vào khích bác luôn?

- Lão già họ Hoàng nói phải đấy, đã là ca ca mà cứ đùn đẩy hoài người ta cười cho thúi mũi đấy!

Kim Khuyết Đế Quân tức giận “Hừm” một tiếng, từ từ bước tới gần tay tả đánh một chương, cùng lúc tay hữu chớp nhoáng dùng chỉ phát điểm vào sau gáy Tiểu Phi Thố luôn. Tuy là tê liệt đôi chân nhưng nội lực vẫn còn nguyên vẹn Tiểu Phi Thố nhận biết ngay chương thế chỉ là đánh dứ, chỉ pháp mới thực sự cho nên chẳng cần đón đỡ. Chàng chờ cho ngón tay Kim Khuyết Đế Quân đến gần mới bất ngờ cầm con rắn ném nhanh vào người lão miệng hô to :

- “Độc Xà chương” ra oai này!

Kim Khuyết Đế Quân đã có đề phòng, lão ta rút tả chương về án ngữ trước ngực, hữu chương lật nhanh một cái biến chỉ thành chương chống đỡ luôn. Con rắn quả thật đang ngủ, nó bị chân lực của Kim Khuyết Đế Quân hất xéo xuống đất đánh “bộp” một cái liền thức giấc, tất nhiên là rất giận dữ, trong ánh sáng mờ mờ chỉ nghe đánh “vù” một tiếng rất nhỏ, con rắn đột nhiên đã xòe hai cái cánh nhỏ ra bay vút thành một vệt thẳng nhằm vào cổ họng Kim Khuyết Đế Quân mà cắn liền, sự thê ngoài ước đoán của Tiểu Phi Thố và cũng ngoài tiên liệu của Kim Khuyết Đế Quân, trong lúc thắng thốt lão ta không kịp nhận ra đó là cái gì, tả chương đang án ngữ trước ngực liền đưa lên cao chụp lấy luôn.

Võ công Kim Khuyết Đế Quân cao diệu khôn lường, dù rằng con rắn đã uốn mình định tránh qua một bên mà không sao nhanh bằng cái chụp của lão ta. Con rắn này phản ứng cũng rất mau lẹ, phần đuôi vừa nằm trong tay Kim Khuyết Đế Quân liền quay người mổ vào cổ tay lão thật mạnh. Kim Khuyết Đế Quân la lên “ôi chà”, cánh ta liền bị độc chất làm tê tái đến khuỷu tay ngay lập tức, lão ta hoảng kinh ném bừa con rắn ra rồi dùng tay cấp tốc điểm chỉ phong bế huyệt đạo Thiếu Hải, Khúc Trạch để ngăn chặn.

Con rắn này cực kỳ hung dữ, nó bị Kim Khuyết Đế Quân ném qua đầu Tiểu Phi Thố đập vào tảng đá rất mạnh thì lại càng tức giận hơn nữa. Con rắn dựng đứng cái mào đỏ chót lên, kêu “re re” mấy tiếng rồi xòe cánh tấn công Hoàng lão nhân, người đứng gần nó nhất.

Hoàng lão nhân thì lực không phải là kém nhưng con rắn này màu đen lại lẫn lộn trong ánh sáng buổi chiều tối thì làm sao nhận ra được? Lão vừa nghe Kim Khuyết Đế Quân kêu “ôi chà” đang ngăn người ra thì con rắn đã lập tức tấn công tới ngực lao rồi. Hoàng lão nhân mau lẹ chẳng kém Kim Khuyết Đế Quân, lão hơi ngửa người ra tránh né được liền, con rắn thấy mình cắn hụt lập tức chuyển hai cánh thành vật cản, chúm đầu nhằm bụng Hoàng lão nhân tấn công tiếp tục. Lão ta đang ngửa người, hạ vị trống trải và không thể di chuyển được, bất đắc dĩ phải bắt chước Kim Khuyết Đế Quân đưa tay chụp luôn, rốt cuộc cùng một lúc hai huynh đệ cùng đi vào một vết bánh xe. Hoàng lão nhân kêu “Ồi chà” y hệt ca ca của lão. Nhưng chân lực đã bị giảm sút vì nội thương nên nọc độc chạy mau hơn, lão vừa buông con rắn ra hai cánh tay đã bị tê liệt hoàn toàn, chất độc chạy lên tới bả vai và sắp sửa thâm nhập huyết Khuyết Bồn.

Đây là huyết đạo cực kỳ trọng yếu, Hoàng lão nhân hoảng sợ vô cùng lập tức ngồi phịch xuống vận công ngăn chặn và dồn ép độc chất ngay may ra mới kịp. Trong thời gian chớp nhoáng này Tiểu Phi Thố đã kịp dùng công phu “Loạn Chân Phi Giả” dồn chất độc vào một nơi, nhưng lần này chẳng để quá lâu không sao thu thập hoàn toàn được, còn sót lại một ít chất độc lẫn lộn trong các bắp thịt và gân xương cho nên đôi chân vẫn còn tê tái. Tiểu Phi Thố biết rằng mình không còn sử dụng thoải mái như trước, có bỏ chạy cũng chẳng xong nên gắng gượng đứng dậy cười hi hi rồi lấy giọng ung dung nói :

- Đó chỉ phần đầu, cái bẫy của ta còn phần thứ hai ghê gớm hơn nhiều, bọn người đừng hòng thoát chết nữa!

Trong thời gian đó Kim Khuyết Đế Quân cũng đã kịp thời móc túi lấy một hoàn thuốc bỏ vào miệng và vận công hóa giải độc chất nhưng lão ta rất kinh hãi bởi vì chất độc này cứ chạy loạn xạ ở cánh tay chứ không chịu bị triệt tiêu.

Kim Khuyết Đế Quân cực kỳ rối loạn trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, lão ta trầm giọng nói :

- Quả nhiên người mưu kế thâm hiểm thật, Kim Khuyết Đế Quân ta ghi nhớ món nợ này, ngày sau sẽ trả gấp đôi đây.

Tiểu Phi Thố thấy lão nói có ý muốn rút lui chẳng hoàn toàn không biết là chất độc con rắn cực kỳ độc hiểm nhưng vẫn giả vờ la lối cuống quýt lên :

- Sao lại ngày sau? Người tấn công ta vài chưởng đi chứ, hai không đánh mà chạy thì còn gì danh dự của Kim Khuyết Đế Quân nữa.

Chàng càng nói châm vào Kim Khuyết Đế Quân càng quyết tâm bỏ chạy, lão ta thấy cánh tay mình đã bắt đầu sưng phù lên thì không chần chờ nữa quay mình chạy luôn, còn cố vót vát nói vọng lại :

- Tiểu tử cứ chờ đây, người chẳng còn được sống bao nhiêu đâu.

Tiểu Phi Thố thấy Kim Khuyết Đế Quân đã đi xa, quay qua phía Hoàng lão nhân lạnh lùng nói :

- Lão cứ tự nhiên vận công lực đi tại hạ chỉ cần xem chút diện mạo tròn méo ra sao thôi.

Từ đầu đến bây giờ chẳng ai biết con độc xà này rõ ràng như thế nào và tên gọi là gì, thật ra nếu biết chắc còn kinh hoàng hơn gấp mấy lần bởi vì nó gọi là “Thanh đình tuyệt độc xà”. Loại độc xà thường hay kiếm ăn chung quanh vùng sa mạc Tân Cương, quanh năm nóng bức và khắc nghiệt. Do môi trường rất ít thức ăn, trải qua mấy ngàn năm “Thanh đình tuyệt độc xà” tuyệt tự dần dần chỉ còn lại vài trăm con mà thôi, cũng vì vậy mà cả ba người đều chưa nghe nói đến. Sinh sống khó khăn cực kỳ cho nên loài độc xà này biến đổi dần dần, mọc thêm hai cái màng màng ở hai bên hông để di chuyển cho mau lẹ, đồng thời chất độc nguyên thủy càng ngày càng cô đặc cực độc, phát tác mau như chớp nhoáng.

Nhiều con thú lớn như ngựa, lạc đà chỉ bị nó cắn một cái thì ngã lăn ra chết lập tức, xương thịt còn sót lại hôi thối và rữa nát ra hết, thực là một thứ nọc độc vô tiền khoáng hậu. Hiện tại chẳng biết nơi hoang địa này tự nhiên sao lại có một con “Thanh đình tuyệt độc xà” lạc loài tới đây? Bởi vì loại độc xà này thân hình nhỏ bé và có cánh cho nên dân chúng ngoài quan ngoại mới đặt tên là “Thanh đình” (con chuồn chuồn) thật chẳng sai chút nào. Hoàng lão nhân bị nọc độc công kích toát cả mồ hôi, dùng hết sức mới đẩy được ra khỏi nội thể, còn chất độc nằm trong cánh tay thì vô phương trong một hai tiếng có thể trục xuất hay hóa giải.

Lão thấy Kim Khuyết Đế Quân bỏ chạy mặc cho mình sống chết thế nào mặc kệ, trong lòng lão căm tức vừa kinh hoàng, tiếp đến Tiểu Phi Thố nói hăm dọa xem chân diện thì bối rối vô cùng, lão rồi rít lên tiếng :

- Không được, không được, hiện tại ta chưa thể để lộ hành tung, vài tháng nữa kế hoạch hoàn tất, người sẽ biết ta là ai liền.

Tiểu Phi Thố giật mình, quả nhiên Hoàng lão nhân này đang âm mưu việc gì rất trọng đại, tâm thần hoảng loạn tột độ nên mới vô tình thốt ra như vậy. Chàng cười nhạt trả lời :

- Ta cứ thích làm vậy, người có kế hoạch hay không thì liên quan gì đến ta nào.

Hoàng lão nhân trợn mắt lên rất dữ dằn, lão lớn tiếng nói :

- Sao lại không liên quan, võ lâm giang hồ sẽ một phen...

Đột nhiên Hoàng lão nhân ngừng lời, lão nhận thấy mình sơ hở chẳng khác gì con nít nên dầu óc xoay chuyển tìm cách gỡ gạc lại, Tiểu Phi Thố hăm dọa miệng vậy thôi, thật sự đôi chân chàng chỉ đi lại loạng choạng thì còn hành động thế nào được, chàng vẫn đứng im một chỗ giả vờ đưa tay lên nói :

- Lão không nói rõ thì ta vừa xem mặt vừa đánh cho thành thân tàn cốt liệt đấy!

Lời hăm dọa này quả nhiên có hiệu lực thức thời nhưng nó lại biến chuyển đi ngoài dự kiến của Tiểu Phi Thố. Tầm vãi che mặt Hoàng lão nhân rung động như người đang lên cơn sốt rét, đột nhiên lão thò tay trái vào trong mình ánh thép nhoáng lên một cái, lưỡi truy thủ đã tiện đứt cánh tay phải ngay lập tức, máu tươi từ đó phun ra như suối. Tiểu Phi Thố kinh hoảng vội vàng kêu lên :

- Lão làm cái gì vậy? Người muốn trốn tránh khỏi đau khổ thì khai ra mau đi.

Độc chất của “Thanh đình tuyết độc xà” lúc đó đã theo máu tươi chảy ra, Hoàng lão nhân thấy trong người khoan khoái một chút, nên nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, vừa điểm chỉ cảm huyết vừa loạng choạng bỏ chạy luôn. Tiểu Phi Thố la rầm lên :

- Đứng lại, người còn muốn chạy nữa ư?

Chàng khoa chân đuổi theo, tâm thì có, lực thì không, chạy năm bước té ngã hoặc loạng choạng ba bốn lần, đuổi truy gì được? Tiểu Phi Thố dừng lại thở dài thườn thượt, tâm trạng nửa vui nửa lo. Mừng vì mình ngẫu nhiên thoát chết trong gang tấc, lo vì càng lúc các ma đầu, quái nhân càng xuất hiện nhiều hơn, đương nhiên là phải có âm mưu kế hoạch gì đó, võ lâm giang hồ khó lòng mà tránh khỏi sát kiếp thịnh rơi máu đỏ.

Tiểu Phi Thố thờ dốc một hồi mới nhắm hướng trở về Thụ Hoàng. Tại đây chàng phải mất ba bốn ngày dùng “Thông Huyền Như Lai” chân khí để hóa giải độc chất trong “Cấp Phong Phỉ Dao”, tính ngày giờ thì không sao có thể tới Trường An kịp theo hẹn ước với Viên Viên.

Chàng cũng đã tạt qua tửu quán hôm nọ thì lão chủ quán còn nhớ mặt mách bảo tiểu cô nương tức Phương Tiểu Nga chờ ở đây mất một ngày, hôm sau đã về Trường An trước rồi!

Thế là một mình vẫn hoàn một mình, Tiểu Phi Thố rong ruổi trở về Thành đô, khi đến Phóng Lãng thì cái tên của chàng đã được võ lâm giang hồ nhắc nhở đến rất nhiều rồi.

Nguyên nhân và kẻ thù tương đối đã rõ ràng, kể từ đây Tiểu Phi Thố lấy lại tên họ chính thức là Âu Trường Quân để danh chính ngôn thuận hơn trong việc trả thù báo hận. Chẳng cần phải nói nhiều về sự mừng rỡ của mọi người khi Âu Trường Quân gặp lại tại Phân đà Cái bang. Người mừng rỡ nhất chẳng phải là Viên Viên hay Phương Tiểu Nga mà lại là Triệu Minh Tuyền, Phân đàn chủ Trường An, ông ta mở tiệc rượu ăn mừng luôn ba ngày, ép uống Âu Trường Quân uống đến say mèm luôn.

Hôm đầu tiên có cả Phương minh chủ đến tham dự, dĩ nhiên Âu Trường Quân chẳng dám nhắc nhở gì đến tình yêu của mình đối với Phương Tiểu Nga nhưng thái độ của Phương Ngọc Điềm rất kỳ lạ, ông ta cứ nhìn chàng hoài, có khi lại cau tít đôi lông mày lại, hình như ngoài vệc ái nữ tự tiện giao ước với Âu Trường Quân thì còn việc gì khó khăn khác nữa...

Lúc đầu tiên Âu Trường Quân say sưa kể chuyện trải qua của mình không chú ý lắm, mãi sau Phương Ngọc Điềm cầm chung rượu định uống mà ông ta cứ tư lự hoài, lại thở dài một cái khiến cho Triệu Minh Tuyền phải lên tiếng nói đỡ :

- Việc đó gần như việc chung của võ lâm, Phương minh chủ không nên quá lo lắng, chỉ trong vòng một tháng là Cái bang sẽ dò hỏi ra thủ phạm liền.

Phương Ngọc Điềm lắc đầu nghiêm nghị nói :

- Không phải Phương mỡ lo lắng về hành tung thủ phạm mà lo ngại địch nhân võ công cao thâm vô cùng, chúng nhắm vào Thiên Ngọc trang chủ ý khiêu khích Phương mỡ đấy thôi!

Triệu Minh Tuyền cười ha hả rất sáng khoái :

- Cao thâm đến đâu mà chạm vào Thiên Ngọc trang thì chẳng khác thiêu thân lao vào lửa còn gì?

Phương Ngọc Điềm vẫn ổn định giọng nói, lắc đầu một cái :

- Triệu phân đàn chủ coi trọng Phương mỡ nên mới tăng bốc như vậy, thật ra Phương mỡ nghĩ đến nát óc cũng chưa ra nhân vật nào có bản lĩnh như vậy?

Ông ta ngưng lời liếc Âu Trường Quân một cái mới nói tiếp :

- Ngoài Kim Khuyết Đế Quân mà Âu Trường hiền diệt vừa chạm trán ra chỉ còn Nam Hải kiếm khách hoặc Tây Bắc Điện Dao họ Lý đã ẩn tích mai danh từ lâu mới có thể đủ hoa hầu ra tay làm chuyện này mà thôi!

Triệu Minh Tuyền nhíu mày nói nhanh :

- Hai vị tiền bối này thất tung võ lâm giang hồ đã lâu lắm rồi. Ví dụ như còn sống cũng chẳng có lý do gì gây thù oán với Thiên Ngọc trang như vậy.

Phương Ngọc Điềm gật đầu, rồi thở dài trả lời :

- Chuyện võ lâm giang hồ có rất nhiều bí ẩn chẳng sao nói quyết đoán được hết. Phương mỗi nghĩ nát óc chính vì hai vị tiền bối này là chính nhân quân tử không bao giờ ra tay lén lút như vậy!

Âu Trường Quân không sao nhin nổi chen lời vào hỏi :

- Vậy ra có người nào đó táo gan xâm phạm Thiên Ngọc trang?

Triệu Minh Tuyền gật đầu trả lời liền :

- Đúng ra việc này lão ca ca chưa tiện nói với đệ đệ bởi vì nó thuộc nhân sự Thiên Ngọc trang, bây giờ Phương minh chủ đã nói ra, lão ca ca mới dám nói đây.

Triệu Minh Tuyền liếc nhìn Phương Ngọc Điềm, thấy ông ta gật đầu tỏ ra ưng thuận mới chậm rãi kể lại :

- Hai hôm trước có một tin mật báo từ Thiên Ngọc trang cho Phương minh chủ hay là Nhị trang chủ Hoàng Thái Cung cũng là nghĩa đệ của Phương minh chủ đã bị địch nhân bịt mặt chặn đường chặt đứt một tay, ông ta về đến trang đau đớn gần muốn liệt giường liệt chiếu luôn.

Âu Trường Quân đột nhiên kêu lên thất thanh rồi hỏi luôn :

- Mất cánh tay phải hay cánh tay trái?

Câu hỏi vừa đột ngột, vừa thiếu lịch sự khiến cho Phương Ngọc Điềm “hừm” một cái ra vẻ không bằng lòng.

Triệu Minh Tuyền ngẩn người ra nhìn chàng rồi vừa trả lời vừa hỏi :

- Tay phải, đệ đệ quan tâm kỳ lạ thật! Có cái gì liên quan giữa tay phải và tay trái?

Âu Trường Quân xuất thần hình như không nghe gì nữa cả, chàng lăm bầm nhò nhò :

- Tay phải,... họ Hoàng... chẳng lẽ thế sao? Ủ! Mà có khi cũng liên quan,... Võ Tự Quyền vô tình mà đến Thụ Hoàng?

Đột nhiên, Âu Trường Quân ngẩng đầu lên nói với Phương Ngọc Điềm :

- Tiểu bối có chút tò mò, hôm nào Phương đại hiệp trở về Thiên Ngọc trang thăm Nhị trang chủ thì cho tiểu bối đi theo với được không?

Phương Ngọc Điềm nhìn lom lom vào mặt Âu Trường Quân :

- Hiền diệt vừa lăm bầm cái gì Võ Tự Quyền vậy?

Âu Trường Quân nhăn nhó, đầu óc xoay chuyển tìm cách trả lời Phương Ngọc Điềm cho xong chuyện bởi vì chàng dẫu nhem việc Võ Tự Quyền có mặt trong vụ hiệp đáp Phương Tiểu Nga, bao nhiêu tội lỗi đều đổ lên đầu Trương Nguyên Kế hết. Ngoài ra chàng cũng chỉ kể sơ lược cuộc đối đầu với Kim Khuyết Đế Quân chứ không nhắc tới Hoàng lão nhân cho nên Phương Ngọc Điềm và Triệu Minh Tuyền đều ngạc nhiên là vậy. Chàng trả lời mơ hồ :

- A? Tiểu bối có nghe Phương cô nương nhắc tới danh tự này vậy thôi.

Phương Ngọc Điềm chớp mắt có vẻ hoài nghi :

- Thế ư? Tiếc rằng Phương mỗi đã ra lệnh cho tiểu nhi trở về Thiên Ngọc trang trước rồi, nếu không phải hỏi nó mới được.

Âu Trường Quân nghe như có sét đánh giữa trời quang mây tạnh, hôm qua còn gặp Phương Tiểu Nga, chẳng tỏ vẻ gì sắp xa cách mà hôm nay đã đi không một lời từ biệt thì lạ lùng thật. Chắc chắn trong việc này đã có trục trặc gì đó, thảo nào Phương Ngọc Điềm hờ hững với chàng. Âu Trường Quân lắp bắp hỏi :

- Phương cô nương đi rồi thật sao? Tiểu bối chẳng nghe nói từ biệt hay nhắn gửi gì hết...

Phương Ngọc Điềm lạnh lùng trả lời :

- Đây là chuyện thanh danh của Thiên Ngọc trang, tốt hơn hết là cứ để tự nhiên, rồi đâu sẽ vào đấy thôi.

Âu Trường Quân có cảm giác rất lạ kỳ, hình như Phương Ngọc Điềm có đeo mặt nạ vậy, lời nói của ông ta rất nghiêm nghị nhưng vẫn hàm ẩn che dấu thế nào chưa được thật tình với chàng. Vì vậy Âu Trường Quân không hỏi nữa, chàng uống luôn ba chung rượu lớn trong lòng âm thầm xếp đặt một cuộc thăm dò nội tình Thiên Ngọc trang, trước hết là vì Phương Tiểu Nga sau nữa là tìm xem Hoàng Thái Cung có phải là Hoàng lão nhân hay không? Bữa tiệc vì đó mất vui, Âu Trường Quân và Triệu Minh Tuyền cứ tí ti uống cho đến khi say mèm, Phương Ngọc Điềm trở về tự bao giờ cũng chẳng hay biết.

Hôm sau chàng cùng Viên Viên bàn tính rồi thu xếp đưa toàn bộ Chiêu Dương mỹ nữ về Dương Bích sơn trang. Trên danh nghĩa cả hai cùng đi nhưng thật sự đến Quỳnh Châu, Âu Trường Quân tách ra nhắm hướng Tứ Xuyên đi riêng, đây là cách để che mắt Phương Ngọc Diễm. Trang trại của võ lâm Minh chủ ai mà chẳng biết, Âu Trường Quân chỉ cần hỏi mấy người đầu tiên là đã biết rõ đường lối liền. Thiên Ngọc Trang lấy chữ Ngọc của danh tính Phương Ngọc Diễm lại còn thêm vào chữ Thiên chứng tỏ là rất kiêu ngạo, trang trại rộng rãi bao la bát ngát và nằm cách Quỳnh Châu phủ chừng mười dặm vừa yên tĩnh vừa tiện cho việc mua bán thực vật, đồ dùng hàng ngày.

Âu Trường Quân chọn Xuân Hoa lầu để vào ăn uống bởi vì nơi đây rất nhiều khách võ lâm giang hồ lui tới hơn hẳn các lầu khác. Giờ Tuất là giờ rất thuận tiện có thể vừa uống rượu thưởng ngoạn cảnh sắc buổi chiều lại vừa kiếm cái gì lót dạ sau một ngày mệt mỏi, do vậy lúc Âu Trường Quân bước vào thì hầu như các bàn đều có người ngồi cả rồi.

Chàng nhìn quanh một vòng chỉ thấy chiếc bàn phía trong cùng có một lão nhân xơ xác đang ngồi là có thể ngồi chung liền bước tới vòng tay chào rồi cười nói :

- Hôm nay tốt ngày cho nên hào kiệt anh hùng chiếu cố nơi này đông quá, tại hạ cùng ngồi chung với lão trượng có điều gì phiền phức không?

Lão nhân đầu bù tóc rối che khuất cả nửa khuôn mặt và quần áo rất đơn bạc, thậm chí còn có vài miếng vá vai và tay nữa, ánh mắt lơ đãng trợn lên một cái đằng sau lớp tóc phủ, lão nhân ậm ừ trả lời :

- Không phiền, không phiền!

Âu Trường Quân nói vài câu khách sáo rồi ngồi xuống, chàng không khỏi ngạc nhiên vì tử lượng của lão nhân mạnh không sao tưởng tượng được, cứ một hớp là một bát đầy và uống liền tiếp mấy cân luôn. Cả hai lặng lẽ độc ẩm, chừng nửa tiếng thì không khí tửu lầu bắt đầu nhộn nhịp, âm thanh cười nói bàn tán cũng tăng cường độ bởi vì đa số khách thực đã bắt đầu thắm men say. Đột nhiên có một hán tử trung niên râu quai nón đập bàn “bốp” một cái lên tiếng than :

- Đến Tây Bắc Điện Đào thất tung đã lâu mà nay lại tái xuất thì giang hồ đã đến ngày kiếp sát mất rồi.

Hầu như ai cũng có thể nghe được danh tự Tây Bắc Điện Đào vậy mà chẳng ai giạt mình hay ngạc nhiên gì hết, điều này chứng tỏ tin tức ở Trường An gọi là bí mật chứ ở đây đã truyền tai nhau biết rõ cả rồi. Hán tử tuần tú ngồi cạnh thờ dài :

- Đệ cũng nghe như vậy cho nên mới đến đây để xem náo nhiệt, hà... mong sao có cả Nam Hải kiếm khách xuất hiện như lời đồn đại thì hay lắm.

Lão nhân mặt choắt râu ngắn ngồi bàn gần đó cùng với ba lão nhân khác bỗng chen lời hỏi vọng qua :

- Có Nam Hải kiếm khách sao lại hay?

Hán tử tuần tú quay ngườì, cười rất kiêu ngạo trả lời :

- Tại hạ có dịp thỉnh giáo kiếm pháp lừng danh để học hỏi thêm chẳng hay ho là gì?

Lão nhân mặt choắt có lẽ đã uống khá nhiều nên giọng lè nhè và thái độ cũng rất nóng nảy, “hừm” một cái nói kháy luôn :

- Chà! Anh hùng thật, ngay cả Động Đình tứ kiếm khách chúng ta đây chưa lần nào dưới tay mà cũng chưa dám nói tới câu thỉnh giáo Nam Hải kiếm khách đấy.

Hán tử trung niên râu quai nón vội vàng đỡ lời :

- Thì ra Động Đình kiếm khách tứ lão, đệ đệ của tại hạ nói đùa cho vui đấy thôi, tiền bối đừng cho là thật.

Hán tử tuần tú sụi mặt nói giọng giận dỗi :

- Sao ca ca lại làm mất uy phong của mình như thế, “Ngân Chúc Truy Phong” kiếm đâu có ai địch nổi đâu?

Mọi thực khách trong quán đều im lặng theo dõi, đã có lời qua tiếng lại trước sau cũng sẽ có động thủ, đây là điều như cơm bữa trong giới giang hồ võ lâm. Người nào mà chẳng có máu nóng và tự kiêu. Quả nhiên lão nhân mặt choắt cười khẩy nói luôn :

- Côn Luân Sơn héo lánh hủ lậu toàn gặp mấy tên mèo quào nên mới coi trời bằng vung. “Ngân Chúc Truy Phong” nghe kêu thật đấy nhưng chưa chắc đã hay ho gì mà đem ra khoe.

Hán tử tuần tú đương nhiên là đệ tử Côn Luân kiếm phái, tức giận đến xanh lét mặt mày, hán tử hùng hổ đứng dậy định tâm kêu gọi tỷ thí cho bỏ ghét, nhưng hán tử trung niên có vẻ già dặn hơn, đưa tay ngăn cản lại :

- Đệ đệ đừng vọng động, bước chân ra giang hồ không thể cứ động một tí là ra tay được đâu.

Hán tử này xoay mình chấp tay nói với lão nhân mặt choắt trong Động Đình tứ kiếm khách :

- Thật ra “Ngân Chúc Truy Phong” kiếm chưa phải là pho kiếm “toàn bích” nhưng đây là báu vật trấn sơn của Côn Luân, tiền bối cao thượng nhân cách chẳng nên có lời phỉ báng như vậy tại hạ xin cảm tạ trước.

Lời lẽ vừa chín chắn vừa oai phong lại vừa hàm ý chửi thầm lão nhân mặt choắt nữa khiến cho ai nấy đều tấm tắc khen thầm. Mặt lão nhân mặt to tai dài, tuổi tác cao hẳn hơn có lẽ là đại kiếm khách trong Tứ kiếm gât đầu nói luôn :

- Ăn nói chừng chặc lắm, chúng ta bỏ qua đi, khích bác nhau mà làm gì, có giỏi thì chờ Nam Hải kiếm khách tới so tài thì hay hơn! Ủa! Hình như các hạ là đại đệ tử của Hà Tường Nghiệp phải không?

Hán tử râu quai nón nghe nhắc đến tên sư phụ Chương môn nhân lập tức đứng dậy tỏ vẻ cung kính trả lời :

- Tiền bối nhãn lực tinh thâm thật, tại hạ chính là Chu Dự Chấn ở Côn Luân kiếm phái. Tiền bối chắc là đại kiếm khách Vương Lục Tích từng nổi danh với ngoại hiệu “Thanh Long Dực Tảo”, ở miền Giang Tây, Trường Giang thì phải?

Vương lão nhân vuốt mấy cọng râu ngắn lơ thơ, cười rất khoái trá và giọng nói đã có vẻ coi trọng đối phương :

- Người là hậu bối mà kiến văn rộng rãi lắm, hà,... Hà chương môn có được người đệ tử tư cách tốt thật. Thật ra, lão ta không hề nhắc đến võ công của Chu Dự Chấn chỉ nói về tư cách và kiến văn thì ai cũng có thể hiểu ngầm chủ ý của lão ra sao. Âu Trường Quân ngồi nghe bỗng bật cười nho nhỏ bởi vì người tám lạng kẻ nửa cân, Chu Dự Chấn tăng bốc, chuyện trò với Vương Lục Tích chứ có thêm nói câu nào về lão nhân mặt choắt râu ngắn đầu. Đột nhiên lão nhân xơ xác ngồi cùng bàn với chàng lơ đãng hỏi một câu :

- Đánh nhau tới nơi, người cười cái gì?

Âu Trường Quân liếc mắt cười tùm tùm trả lời :

- Chớ hay sửa là chớ không cần!

Lão nhân xơ xác chẳng biết có võ công hay không, gât gù hoài không nói thêm gì nữa, bắt đầu lại uống rượu tiếp. Quả như dự đoán của Âu Trường Quân song phương không khích bác nhau nữa, không khí của tửu lầu trở lại ồn ào náo nhiệt như cũ. Âu Trường Quân liếc mắt thấy hán tử tuần tú mắt đỏ ngầu chắc là tức giận vô cùng nhưng trước mặt đại ca trường tràng đành miễn cưỡng chịu lép vế. Được chừng nửa giờ Động Đình tứ kiếm khách lão nhân đã uống đủ rượu gọi tính tiền, ngay lúc đó hán tử tuần tú đứng lên nói nhỏ gì đó với Chu Dự Chấn, tay xoa xoa bụng có lẽ chắc cần phải đi ra ngoài hoặc bận việc cần đi đâu đó. Chu Dự Chấn cũng dặn dò nhỏ vài câu, xong xuôi hán tử tuần tú lập tức chạy ra ngoài liền. Âu Trường Quân lấy ngón tay gõ gõ vào bàn lẩm bẩm :

- Bây giờ thì mới có thể đánh nhau đây.

Lão nhân xơ xác vẫn hững hờ, lên tiếng mà nhãn quang lại nhìn đi đâu đâu, không biết có phải là nói với chàng hay không?

- Xem một chút cho giãn gân cốt đi!

Ông ném mấy lạng bạc lên bàn, đủ thiếu không cần biết rồi chân thấp chân cao đi liền, Âu Trường Quân ngồi nán lại một chút cũng theo ra. Chàng vận dụng khinh công nhằm hướng Động Đình tứ kiếm đã đi lướt đi nhanh vùn vụt, chẳng mấy chốc đã trông thấy lão nhân xơ xác đang chạy phía trước. Bước chân vẫn cao thấp không đều nhau, có khi còn lão đảo nữa vậy mà tốc độ rất mau, tuy vậy vẫn không thể sánh bằng Âu Trường Quân được, chàng lướt lên ngang bằng chân chậm lại ung dung đi sóng đôi với ông ta chẳng nói một lời nào. Lão nhân xơ xác liếc nhìn với cái giọng nói vẫn buông thả như tự mình nói chuyện vậy :

- Khinh công giỏi lắm, danh tính là gì?

Âu Trường Quân thấy ngộ nghĩnh bèn bắt trước trả lời nhát gừng :

- Cũng tạm dùng, Âu Trường Quân.

Tới đây hai người đã thấy xa xa bốn bóng dáng Động Đình tứ kiếm vừa đi vừa kháo nhau huênh hoang đủ thứ, lão nhân xơ xác bèn nhẹ chân nép vào bên phải dùng bóng tối của hàng cây để đừng bị phát hiện, Âu Trường Quân lập tức cũng bắt chước theo nép vào bên tả, cả hai cứ thế mà đi theo. Được chừng một chục trượng nữa, vừa tới một khu trống có ánh trăng tỏa rất sáng sủa thì một lão nhân trong Tứ Kiếm kêu “ủa” một tiếng quả nhiên hán tử tuần tú lúc này đã nằm dài chắn ngang đường, hai tay ôm một lưới kiếm bắt động. Lão nhân râu ngắn mặt choắt tiến lên một bước toan quát hỏi thì Vương Lục Tích đã đưa tay ngăn cản, ông ta trầm giọng hỏi :

- Ta biết nhà ngươi rất hiếu thắng nhưng thật không ngờ lại buông lung thế này. Chu Dự Chấn đâu rồi?

Hán tử tuần tú nhắm chặt hai mắt, lấp lửng trả lời :

- Hỏi đến làm gì, một mình ta cũng đủ nói chuyện rồi.

Lão nhân mặt choắt không sao chịu nổi thái độ này, quát lớn :

- Côn Luân phái dạy bảo đệ tử hỗn xược thế này ư? Người muốn gì thì đứng lên và xưng tên họ đi. Hoàng Phủ Nhưỡng này không đánh người vô danh tiểu tốt đâu!

Hán tử tuần tú đột nhiên tung mình lên, trường kiếm rung mây cái liên biến ra cả mấy chục đóa hàn quang, giống như những ngọn đèn bạc trắng, có lẽ vì vậy mới gọi là “Ngân Chúc” còn chữ “Truy Phong” thì chưa thấy. Hán tử tuần tú cười khẩy nói rất nóng nảy :

- Ngoại hiệu của ta là “Mỹ Diện Tử Kiếm” nổi danh khắp vùng Tứ Xuyên này mà các người không nghe tới bao giờ sao? Buồn cười thực đấy!

Thực ra Động Đình tứ kiếm gần như qui ẩn, suốt mấy năm nay vui thú nước non, chơi hoa đánh cờ ít khi ra khỏi gia trang cho nên không biết là phải. Hoàng Phủ Nhưỡng gần giọng nói :

- Hà Tường Nghiệp đức cao danh trọng tại sao lại để tên tiểu tử miệng còn hơi sữa này lếu láo như vậy, ngày hôm nay ta tạm lấy đầu tích để người về trình báo cho lão ta dạy dỗ đệ tử lại mới được!

Hán tử tuần tú giận đến tái mét cả diện mạo, lưỡi kiếm chĩa thẳng vào người Hoàng Phủ Nhưỡng cứ rung lên bần bật .

- Chủ ý của ta muốn cho bọn già các người biết thế nào là kiếm pháp thượng thặng vậy thôi nhưng bọn người cứ hờ một điều họ tên sư phụ ta, hai điều Hà này Hà nọ thì không thể dung thứ được nữa, người rút kiếm ra đi.

Vương Lục Tích thấy tình hình có vẻ sát khí đến nơi, vội vàng đứng ra ngăn chặn, diện mạo sầm lại rất tức giận :

- Tuổi tác của Động Đình tứ kiếm chỉ kém Hà Tường Nghiệp mấy năm, ăn nói như vậy thật chưa thể gọi là vô lễ được. Tiểu tử hãy suy nghĩ lại coi người ăn nói với bề trên như vậy thì có lịch sự chút nào không? Ông ta thở hắt ra một cái trầm giọng nói tiếp :

- Ngày hôm nay bất cứ vì lý do gì xảy ra động thủ thì người khác sẽ cho là Động Đình tứ kiếm ý động hiếp yếu. Hoàng Phủ nhị đệ đệ có hiểu nổi khổ tâm ấy không?

Mỹ Diện Tử Kiếm tên thật là Lưu Vi Trang đứng ra không phải là người xấu nhưng thường ngày coi sư phụ là thánh nhân thần tiên hạ trần nên bất cứ ai đụng chạm vào điểm này thì hắn ta chịu đựng không nổi. Lưu Vi Trang cười nhạt :

- Nếu đã khiếp sợ thì thôi chúng ta tỉ thí cho biết cũng được, hễ cứ điểm tới là dừng tay lại, hà hà... như thế thì có giao đấu vạn lần cũng vẫn toàn vẹn như thường.

Làm gì Hoàng Phủ Nhưỡng không biết Lưu Vi Trang nói kháy mình hữu danh vô thực, lão tức giận quay qua Đại ca ca Vương Lục Tích phân trần :

- Đại ca ca nghe tiểu tử nói gì không? Nếu nhân nhượng không cho hắn ném chút mùi đau khổ thì tính nét y còn ngông cuồng hiếu sát đến đâu nữa?

Vương Lục Tích gật đầu công nhận nhưng vẫn cố giải hòa :

- Việc này năm bữa nửa tháng nữa, chúng ta sẽ lên Côn Luân chất vấn Hà chương môn, sai đúng ra sao. Tiểu tử, người biết điều thì nên đi đi!

Lưu Vi Trang bĩu môi, ưỡn ngực tỏ vẻ oai phong rồi nói :

- Cần gì phái lên Côn Luân xa xôi, họ Lưu này mình làm mình chịu đâu có giờ trò hơi một tí đã đòi thừa kiện như trẻ nít vậy.

Hoàng Phủ Nhưỡng tức giận xen vào :

- Đại ca ca thấy chưa? Tiểu tử đã cố tình thì dù đại ca ca có van lạy hắn càng hung hăng thêm mà thôi, để lão đệ chiết giải vài chiêu với hắn mới được!

Vương Lục Tích quát mắng nhị đệ của mình :

- Lão đệ ăn nói với đại ca ca như vậy sao?

Nhưng đồng thời lão lui lại mấy bước, ngầm ý ưng thuận, khiến cho Hoàng Phủ Tường mừng rỡ, lão ta thò tay vào trong trường bào lấy ra một thanh kiếm dài chừng hơn thước rồi bước đúng bộ vị, hai tay bông kiếm chĩa lên trời trông rất lịch sự và cẩn trọng. Lưu Vi Trang thoáng trông thấy không khỏi giật mình, chàng ta tự nghĩ: “Mấy lão già coi vẻ thông thường, thật ra không phải không có chút tài năng đâu!”, nghĩ như vậy nên Lưu Vi Trang thận trọng từ từ đánh ra một chiêu, ánh kiếm đâm tả đâm hữu, toàn là hư chiêu tỏ ý báo trước cho địch thủ biết là mình sắp ra tay thực sự đấy. Hoàng Phủ Nhưỡng đã dồn nén tức giận từ lâu, lập tức nhắm trúng lộ Lưu Vi Trang đâm tới miệng quát luôn :

- Khỏi cần làm bộ làm tịch nữa!

Lưu Vi Trang thấy thế kiếm đối phương không có gì biến ảo chỉ dùng chữ “nhanh” để chiếm tiên cơ thì cười khẩy quát trả :

- Được rồi, chẳng lẽ ta không biết chiếm thế thượng phong ư?

Vừa nói Lưu Vi Trang vừa chuyển bộ vị ba bốn lần, trong mỗi lần đó đều có một chiêu phóng ra công kích Hoàng Phủ Nhưỡng. Dưới ánh trăng mọi người chỉ thấy xung quanh Hoàng Phủ Nhưỡng lập lòe mấy tia sáng bạc giống như mấy ngọn đèn màu trắng bọc lấy vậy. Quả nhiên chiêu “Ngân Chúc Mang Mang” rất uy lực khiến cho Hoàng Phủ Nhưỡng bắt buộc phải thu kiếm về thế thủ rồi. Vương Lục Tích đứng ngoài không khỏi kinh hãi, ông ta la lớn để mách bảo :

- Nhị đệ đệ cẩn thận đây, tiểu tử dùng yếu quyết chữ “Điện” đây.

Lưu Vi Trang cười dài, hần gia tăng tốc độ thanh kiếm hầu như không thấy đâu, nó đã hóa thành một vòng sáng bạc bao quanh Hoàng Phủ Nhưỡng, âm thanh kêu vi vu rất chói tai. Trong vòng sáng bạc ấy thỉnh thoảng lại lóe lên vài đốm sáng, đó là những lần Lưu Vi Trang ra chiêu tấn công Hoàng Phủ Nhưỡng. Lưu Vi Trang lại cười vang và hỏi :

- Biết là yếu quyết chữ “Điện” nhưng có tài đỡ được không?

Đương nhiên Hoàng Phủ Nhưỡng phải đỡ được, bởi vì hiện trường bắt đầu vang lên tiếng “leng keng” có lúc dồn dập như chuông đổ vậy.

Âu Trường Quân và lão nhân xơ xác mà chàng gọi thầm là Sầu lão cùng núp ở trên một tàng cây to cho nên nhìn rất rõ sự việc. Sầu lão nhân thở dài nói khe khẽ đủ để chàng nghe mà thôi :

- Cái này mà gọi là kiếm pháp được sao?

Âu Trường Quân ngẩn người ra, theo ý chàng giao đấu như vậy cũng là cao siêu lắm rồi, chẳng lẽ Sầu lão nhân này lại có loại kiếm pháp thượng thừa hơn mấy chục lần hay sao, nếu có thật chàng cũng không thể tượng tượng ra được hình dung nó thế nào cả! Do vậy Âu Trường Quân không dám lăm bần ngậm miệng làm thinh đứng để lại cái dốt của mình ra.

Ngay lúc ấy Lưu Vi Trang quát lớn :

- Lão già mặt chuột xem kiếm đây.

Thanh kiếm trong tay hần bỗng biến thành mấy chục điểm sáng bắn vút về phía Hoàng Phủ Nhưỡng, tất cả các bộ vị trọng yếu của lão đều bị kiếm khí phong tỏa hết. Đây là chiêu “Nhất Kiếm Vạn Hoa Phi” ảo diệu nhất trong pho “Ngân Chúc Truy Phong kiếm pháp”, nó trùng trùng điệp điệp khiến cho đối phương không biết đường nào mà đỡ cho hết. Đột nhiên Sầu lão nhân nói như khóc :

- Trời ơi kiếm pháp gì mà cả trăm chỗ hở thế kia?

Âu Trường Quân nửa kinh ngạc nửa cười thầm : “Thế kiếm của người ta khít khe và uy lực kinh người thế kia mà Sầu lão nhân lại cho là sơ hở hàng trăm chỗ, phải đổi tên lại là Tế Điện lão nhân thì đúng hơn”.

Trong lúc đó đồng thời có mấy tiếng quát cùng một lúc, ba tiếng phía ngoài là do ba huynh đệ Động Đình tứ kiếm nhắc nhở thận trọng, một tiếng là của Hoàng Phủ Nhưỡng. Lão ta sau tiếng quát đã ra chiêu “Nhất Kiếm Vạn Hoa Phi”. Sầu lão nhân lại kêu nhỏ :

- Hoàng Phủ ngọc lão hồng mất rồi!

Âu Trường Quân vội chú mục nhìn thì cục trường đã biến thành một cảnh sắc đẹp mắt vô cùng. Muôn ngàn tiếng kiếm chạm nhau “leng keng”, tiếng này chưa dứt đã nối tiếp tiếng sau liên miên bất tuyệt, lẫn trong âm thanh là cả ngàn vạn đóa kiếm hoa bắn tung ra tứ phía, chẳng khác gì có hội hoa đăng vậy. Âu Trường Quân tấm tắc khen thầm, một người ra hàng trăm bông kiếm mà người kia cũng dùng thế pháp giống như vậy đỡ lại được thì quả thật là kỳ phùng địch thủ, và lời tiên đoán của Sầu lão nhân sai bét rồi. Ngờ đâu pháo hoa chợt tắt hần cùng với âm thanh vo vo ngân dài. Lưu Vi Trang thông tay chỉ mũi kiếm xuống đất, diện mạo tươi cười và kiêu ngạo vô cùng, trong lúc đó Hoàng Phủ Nhưỡng lao đao thối lui tám chín bước liền, hai đầu vai tả, hữu đều có mấy điểm máu đang ứa ra. Lão ta vừa buông rơi thanh kiếm thì hình như cũng kiệt sức luôn, lập tức ngồi phịch xuống đất. Hai người nghĩa đệ trong Động Đình tứ kiếm vội chạy đến săn sóc, chỉ riêng Vương Lục Tích vẫn trầm tĩnh như thường. Ông ta tiến lên hai bước rồi cúi xuống nhặt thanh kiếm của Hoàng Phủ Nhưỡng lên. Vương Lục Tích nhì chăm chăm vào thanh kiếm, tay lão vuốt ve dọc theo lưỡi, trầm giọng hỏi :

- Lưu thiếu hiệp kiếm pháp cao siêu thực, lão phu muốn được chiết giải vài chiêu có được chăng?

Lưu Vi Trang cười khẩy trả lời liền :

- Có gì mà không được! Động Đình tứ kiếm cứ từng người một thì tại hạ cam đoan sẽ bồi tiếp đầy đủ hết. Vương Lục Tích ngược lên, đôi mắt như đèn chớp một cái :

- Động Đình tứ kiếm không quen thói loạn đấu, cũng không dùng xa luân chiến đâu, quý hồ Lưu thiếu hiệp thắng được lão phu thì Động Đình tứ kiếm thoái ân giang hồ ngay lập tức.

Lưu Vi Trang hơi kinh hãi, đối phương đã nói ra lời quan trọng như vậy tất nhiên cuộc đấu này không phải dễ dàng thủ thắng được. Hần ta dụi giọng nói :

- Bất tất phải như vậy, có điều kiện thì đương nhiên tâm ý bó buộc giao đấu gò ép chẳng ra gì đâu.

Trên tàn cây, Sầu lão nhân nói nhỏ :

- Tiểu tử này có căn cơ đầy chí tiếc Hà Trường Nghiệp tài nghệ thô thiển, kiếm ý hời hợt quá mà thôi.

Lần này tự nhiên Âu Trường Quân lại buột miệng nói thêm :

- Tư cách kiêu ngạo ảnh hưởng tới tâm, tâm ý gò bó thì kiếm ý nếu có cũng không sao phát huy được!

Đột nhiên Sầu lão nhân chửi chàng liền :

- Người ngu ngốc quá, tâm đã gò bó thì không còn kiếm ý, cho dù có tâm cũng mới chỉ là tâm kiếm, so với kiếm ý sao được?

Âu Trường Quân lè lưỡi một cái tự nhủ :

“Mình võ học chẳng bao nhiêu bày đặt luận bàn kiếm pháp làm gì cho người khác mắng chửi?”

Thấy chàng im lặng, Sầu lão nhân lại nói :

- Người không công nhận điều ta nói ư?

- Sao lại không công nhận!

Chủ ý của Âu Trường Quân chưa chấp nhận lý lẽ của Sầu lão nhân nhưng lại không muốn tranh cãi với lão nữa. Ngờ đâu Sầu Lão nhân đã có manh nha ý tưởng nên nói nhỏ :

- Được rồi xem xong cuộc náo nhiệt này ta cùng người đi tìm nơi nào vắng vẻ để ẩn chứng xem ai đúng ai sai!

Ngay khi Lưu Vi Trang và Vương Lục Tích sắp sửa chiết chiêu thì bỗng có tiếng vó ngựa vọng lại rồi từ đằng xa âm thanh trầm trầm của Chu Dự Chân kêu lên :

- Khoan đã! Nhị đệ hay khoan động thủ.

Chu Dự Chân rất xứng đáng là đệ tử danh môn chính phái, vừa hạ thân thì việc trước tiên vái chào Vương Lục Tích rồi mới quay qua quát mắng Lưu Vi Trang :

- Lúc người nói đau bụng cần phải ra ngoài ta đã nghi ngờ rồi, ngờ đâu thành sự thật, cái tội trái lệnh huynh trưởng người tính sao đây?

Lưu Vi Trang cúi đầu nhưng giọng nói vẫn hậm hực :

- Đệ đệ toàn tâm chịu trách phạt nhưng bất cứ ai coi khinh Côn Luân phái thì không sao nhẫn nhục nổi!

Sư phụ có hỏi đệ đệ cũng sẽ nói y như vậy mà thôi!

Chu Dự Chân đã biết tính của nhị đệ mình rất ương ngạnh và hiếu sự nên thở dài một cái quay qua Vương Lục Tích nói :

- Đệ tử Côn Luân phái môn huấn rất nghiêm, Lưu nhị đệ đã lỡ tay đá thương Hoàng Phủ tiên bối thì chắc chắn phải bị sư phụ trách phạt nặng nề. Tại hạ xin các vị tự nhiên lui về nghỉ ngơi đi, chừng nửa tháng sẽ có người đến Động Đình tạ lỗi liền!

Vương Lục Tích thấy đối phương lịch sự thì không tiện phát tác, bản tính lại trầm ổn vì vậy đỡ lời luôn :

- Chu thiếu hiệp bất tất phải làm to chuyện này ra, trong võ lâm đương nhiên người kém phải chịu đau đớn thiệt thòi. Lão phu chỉ muốn chiết giải vài chục chiêu cho hấn sáng mắt ra quyết không làm thương tổn đến Lưu thiếu hiệp đâu.

Lưu Vi Trang “hừ” một cái nhanh miệng nói luôn :

- Có muốn đá thương đệ tử Côn Luân phái đâu phải dễ dàng.

Chu Dự Chân tức quá quát lên :

- Nhị đệ đệ có im đi không thì bảo.

Vương Lục Tích cũng tức giận không kém, lão ta gầm mặt đưa thanh kiếm lên trời đâm mây nhát rồi quay người đâm xuống đất mây nhát, thoáng coi như đang múa hát vậy.

Âu Trường Quân không hiểu tại sao còn đang ngẩn người thì Sầu lão nhân buột miệng nói :

- Lão này là tay khá đây, chẳng biết đệ tử Côn Luân có chống chọi nổi không?

Âu Trường Quân cười hì hì khích bác luôn :

- Múa kiếm như thế thì tại hạ cũng làm được, có khi còn đẹp và nhanh hơn là khác!

Sầu lão nhân tức giận lườm chàng một cái :

- Người toàn là nói nhăng nói cuội không thôi, đó là chiêu “Thiên Thượng Duy Ngã” của Độc Cô kiếm tiên bối ngày trước, nó ảo diệu vô cùng!

Âu Trường Quân chẳng thèm cãi nữa cứ lom lom nhìn xem diễn biến. Hóa ra Sầu lão nhân cũng có lý phần nào bởi vì Chu Dự Chân thất sắc la lớn :

- Chiêu này ảo diệu thực, Nhị đệ đệ không sao hóa giải nổi đâu!

Lưu Vi Trang cũng biết như Đại ca ca của mình nhưng ngoan cố cãi lại ngay :

- Đúng là ảo diệu lắm nhưng phải thực hành mới biết ai thua ai thắng.

Đã đến nước này Chu Dự Chấn càng ngăn cản càng gây thêm tức giận cho hai bên, hấn thở dài lui ra, dặn với lại :

- Nhị đệ thua thì hô lên, Vương tiên bối sẽ không tận tình đả thương nữa đâu.

Lưu Vi Trang chỉ “hừm” trong miệng chứ không trả lời. Vương Lục Tích hít mấy hơi chân khí nét mặt liền tươi cười rất kỳ lạ, tay phải cầm kiếm chỉ xuống đất, tay trái giơ lên cao ngón trỏ chỉ thẳng giống hình dạng Đức Phật lúc còn nhỏ. Song phương ghim nhau vài giây phút, Lưu Vi Trang nóng nảy hơn liền đánh dư một chiêu. Dù là hư chiêu trận thế nương theo đó mà phát động lên, mũi kiếm của Vương Lục Tích đột nhiên ngóc đầu đâm vào bụng dưới của Lưu Vi Trang. Nếu hấn cứ tiếp tục Vương Lục Tích chỉ ngã người ra một chút là đã tránh được trong khi chính mình lại tự đưa bụng vào gần kiếm của đối phương.

Vì vậy y quát lên một tiếng “hay” cổ tay thay đổi cấp tốc biến thành chiêu “Thiên Đăng Tham Thiên”, ánh kiếm khi chớp khi tắt cực kỳ ảo diệu.

Đến phiên Vương Lục Tích quát “hay” tay trái rút xuống làm quyết làm chú cho tay phải tùy theo ánh kiếm đối phương mà phong tỏa hoặc phản kích. Chiêu “Thiên Thượng Duy Ngã” này tuy chỉ có một, thật ra Độc Cô Kiếm tiên bối tùy theo tâm ý của mình biến hóa nó thành vô số thế khác nhau, luyện tập thâm ảo đến nơi đến chốn thì suốt đời cũng dùng không hết một chiêu này. Do đó tha hồ cho Lưu Vi Trang nhảy nhót biến đổi Vương Lục Tích vẫn ung dung chuyển đổi thanh kiếm chống đỡ, thỉnh thoảng lại nhằm chỗ sơ hở phản kích luôn khiến cho Lưu Vi Trang cứ kêu “ối chà”, “hay” hoài. Cuộc đấu này khác hẳn với lần trước, hoàn toàn không còn tiếng leng keng của khí giới chạm nhau, tốc độ tuy mau lẹ cực kỳ nhưng hai người giống như đang múa hát, nhịp nhàng và uyển chuyển vô cùng. Âu Trường Quân chất lưỡi khen nhỏ :

- Động Đình tứ kiếm quả danh bất hư truyền, hà, Côn Luân phái sản sinh ra một thiếu niên kiếm khách cao siêu cũng không kém.

Sầu lão nhân “hừ” một tiếng, lườm chàng rồi nói :

- Cái gì mà cao siêu, đẹp mắt thì có nhưng hữu dụng chẳng ra gì, tiểu tử thấy họ múa may như vậy tốn sức mà đã ai thắng ai đâu nào.

Âu Trường Quân cũng hòng không biết trả lời ra sao bởi vì quả nhiên tới lúc này Lưu Vi Trang và Vương Lục Tích đã chiết giải có đến gần một trăm chiêu rồi. Vừa lúc đó Lưu Vi Trang xử chiêu “Bạch Chúc Quán Nhật”, lưỡi kiếm tà tà đâm chéo vào vai Vương Lục Tích, bộ vị rất ảo diệu khó lòng mà đón đỡ được. Âu Trường Quân đã toan khen ngợi thì Sầu lão nhân đã lên tiếng than trước :

- Trời ơi, thiếu mất mấy phân rồi!

Quả nhiên sự xảy ra đúng như vậy, lưỡi kiếm của Lưu Vi Trang đang đi cực kỳ mau lẹ, đáng lẽ đã đâm trúng vai Vương Lục Tích thì bỗng nhiên còn cách mục tiêu mấy phân liền ngừng lại trong tích tắc. Hóa ra Lưu Vi Trang đã hết lực, hấn phải hít một hơi chân khí mới tiếp tục đẩy kiếm đi trọn vẹn chiêu thế. Chỉ cần một tích tắc này Vương Lục Tích đã kịp thời hoành kiếm đón đỡ. “Choang”, đây là lần đầu tiên hai người phải chạm kiếm chứng tỏ chiêu “Bạch Chúc Quán Nhật” rất ghê gớm, Vương Lục Tích đỡ được thì cũng là tay thần sầu lắm. Âu Trường Quân không nhận được liền khen :

- Quả là kỳ phùng địch thủ.

Sầu lão nhân đột nhiên có vẻ tức giận, chửi mắng hơi to tiếng :

- Ngu ngốc không thể nào tưởng tượng ra được.

Âu Trường Quân ngạc nhiên hết sức vội vàng hỏi lại :

- Tại hạ khen không đúng sao mà tiên bối mắng chửi như vậy?

Sầu lão nhân lắc đầu mấy cái, nói một hơi :

- Người chẳng biết gì về kiếm pháp thì giống như mù, ta chẳng thèm chấp làm gì. Ta chửi là chửi Vương Lục Tích già đầu rồi, cộng thêm mấy chục năm xử kiếm mà còn ngu ngốc không sao tưởng tượng ra được ấy chứ!

Âu Trường Quân “A” một tiếng cãi luôn :

- Dù sao ông ta cũng đón đỡ được thế kiếm này thì đâu đến nỗi gọi là ngu ngốc được?

Sầu lão nhân hình như rất tức giận “xì” một cái nói luôn :

- Tiểu tử thử nghĩ lại coi, lúc này khi Lưu Vi Trang đang xử kiếm đâm chéo đi thì kiếm của Vương Lục Tích đang nằm ở bộ vị nào? Trường hợp người thì sẽ đón đỡ ra sao?

Âu Trường Quân in lặng hồi tưởng lại, chàng thốt nhiên giật mình một cái, quả nhiên lúc đó thanh kiếm của Vương Lục Tích đang nằm ngang, bộ vị muốn xoay chuyển đón đỡ rất khó khăn nhưng nếu giữ

nguyên thì chỉ cần uốn cổ tay một cái để ngón méi kiếm lên là đã đâm vào huyết Thiếu Hải của Lưu Vi Trang liền.

Kiếm của Lưu Vi Trang còn cách đầu vai mấy phân mà khuỷu tay đã bị trúng kiếm thì vô phương đâm tới được nữa.

Âu Trường Quân thở dài, thành thực trả lời :

- Nếu là tại hạ thì đâm vào huyết Thiếu Hải của Lưu Vi Trang, nhưng đó là lý thuyết, nó còn tùy thuộc chân lực mình có xử dụng đồng bộ với tâm ý hay không, và lại...

Sầu lão nhân gật đầu có vẻ vui thích :

- Coi vậy mà người thông tuệ hơn mấy con rối dưới kia đấy. Ủa, sao còn “vả lại” cái gì nữa?

Âu Trường Quân thấy được khen thì khoái chí nói ra luôn :

- Ý của tại hạ là như thế này: trong lúc giao đấu dù có biết đường lối của đối phương nhưng nếu là người thiếu tự tin hoặc là hoảng hốt thì không thể nào phân tích chớp nhoáng tìm ra cách phản công tuyệt diệu được. Tại hạ thô thiển, nói như vậy có đúng không?

Sầu lão nhân vỗ tay một cái rồi khen :

- Từ nãy tới giờ người nói đúng hết nhưng lòng vòng quá, ta chỉ tóm lại mấy chữ “Tâm định, ý và kiếm hợp nhất” là đủ rồi.

Âu Trường Quân là người thông tuệ, minh mẫn, chỉ suy nghĩ một chút đã giác ngộ liền, chàng vội hỏi :

- Tiên bối thực cao siêu về kiếm lý, chắc chắn phải là cao nhân nổi tiếng trong giang hồ, tại hạ xin rửa tai được nghe danh tánh để ghi nhớ trong lòng.

Sầu lão nhân chưa kịp nói gì thì đột nhiên Chu Dự Chấn ở phía dưới vận nội lực nói to :

- Chư vị cao nhân nào đang ẩn núp dự khán xin mời hiện thân xuống đây, càng đông càng vui hơn!

Hóa ra Sầu lão nhân và Âu Trường Quân mãi mê bàn luận có lúc vỗ tay, khi thì lại hơi lớn tiếng khiến cho Chu Dự Chấn đã phát hiện ra rồi. Sau khi hắn nói, Vương Lục Tích và Lưu Vi Trang cũng đã ngừng đấu nhìn lên tầng cây chờ đợi. Sầu lão nhân thở dài nói với Âu Trường Quân :

- Người ta đã phát hiện ra mình rồi đó, thôi được, xuống xem lại càng rõ hơn một chút.

Âu Trường Quân gật đầu, chàng cùng với Sầu lão nhân song song nhảy vọt ra ngoài và hạ thân xuống rất nhẹ nhàng, cặp mắt Chu Dự Chấn hơi biến sắc bởi vì khinh công của hai người rất cao siêu, chắc chắn võ công cũng không thể kém được, nếu họ đứng về phe Động Đình tứ kiếm thì nguy hiểm vô cùng. Do đó Chu Dự Chấn khôn khéo nói trước luôn :

- Thật chẳng hay ho gì việc tỉ thí vô bổ, nhưng sự việc đã lỡ xảy ra rồi thì mời hai vị đứng giữa làm trọng tài để phân xử cho công bằng. Tại hạ là Chu Dự Chấn. Đại đệ tử Côn Luân phái xin thỉnh giáo danh tính nhị vị trước đã.

Âu Trường Quân tự nghĩ: “Cả Côn Luân phái và Động Đình tứ kiếm đều ít đi lại trong giang hồ, chắc chắn không nghe biết gì về hành tung của mình đâu”, vì vậy trả lời thẳng luôn :

- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, tại hạ là Âu Trường Quân ngoại hiệu tự đặt là Tiểu Phi Thỏ.

Quả nhiên chẳng có ai thắc mắc gì cả, Chu Dự Chấn nói một câu khách sáo thường dùng trong giới giang hồ :

- Thì ra Âu Trường thiếu hiệp, thật là vinh hạnh lắm!

Trong khi chàng nhần nhần mặt trả lời “Không dám” thì Sầu lão nhân hững hờ lên tiếng :

- Ta họ Lý, thân phận chẳng có gì để khoe khoang cả!

Mặc dù Sầu lão nhân hờ hững cộng thêm với thần thái xơ xác, Chu Dự Chấn vẫn không thất lễ hắn dùng lại câu khách sáo :

- Tại hạ vinh hạnh được Lý tiên bối giá lâm!

Lần này Sầu lão nhân khịt mũi một cái mạnh, chẳng biết tại sương đêm thâm lạnh hay là người không nổi sự khách sáo vô vị của Chu Dự Chấn.

Âu Trường Quân vội vàng nói trấn an :

- Tại hạ và Lý tiên bối đây chỉ vô tình đi qua mà thôi, các vị cứ tự nhiên tỉ thí như thường đi.

Chu Dự Chấn rất khôn ngoan nhân dịp này giảng hòa luôn :

- À! Thì ra thế, vừa rồi Vương tiên bối với Nhị đệ đệ của tại hạ không phân thắng bại, người nào cũng có sở trường riêng chúng ta bắt tất phải tỉ thí làm gì nữa, cùng nhau uống một trận cho thật say gọi là kỳ ngộ tiệc mới được.

Vương Lục Tích lắc đầu trầm tĩnh nói :

- Chu thiếu hiệp nói sai rồi, từ nãy giờ lão chưa phản kích đấy thôi, sao gọi là hòa được.

Lưu Vi Trang cũng gằn cổ cãi lại :

- Đông Đình tứ kiếm một bại, một thủ thế hoài như vậy không thể gọi là hòa được. Phải phải gọi là...

Vương Lục Tích xám cả mặt lại quát lớn :

- Gọi là đại bại chứ gì? Họ Lưu kia, ta với ngươi đêm nay chưa phân thắng bại rõ ràng thì không được đâu!

Chu Dự Chấn thở dài, trời không chịu đất, đất không chịu trời thì còn can gián thế nào được.

Đột nhiên Sầu lão nhân lên tiếng :

- Các ngươi cứ đánh dằng dai thế này thì biết đến bao giờ mới phân được thắng bại, ta có ý kiến chỉ giao đấu tỉ thí trong mười chiêu, chẳng ai làm được tích sự gì thì giải tán đi ngủ quách.

Chu Dự Chấn mừng rỡ tán thành theo luôn :

- Lý tiền bối quả là cao kiến, mười chiêu cũng đã đủ lắm rồi!

Lưu Vi Trang nóng nảy cãi nữa :

- Lão già này vô lý thật, chỉ mười chiêu thì chẳng tha đừng đánh còn hơn, đánh mà biết chắc sẽ hòa thì đánh làm gì cho tốn sức.

Sầu lão nhân gắt gât, không lộ vẻ gì tức giận :

- Tầm cỡ như ngươi thì đến trăm chiêu cũng thế mà thôi!

Âu Trường Quân đầu óc vẫn còn suy nghĩ về những lý luận giải thích kiến giải của Sầu lão nhân, bất chợt buột miệng nói theo :

- Chiêu nào cũng đứt đoạn thì ngàn chiêu cũng thế mà thôi.

Lưu Vi Trang sầm mặt nhìn Âu Trường Quân gần giọng nói :

- Âu Trường huynh chắc kiếm pháp cao siêu tuyệt thế phải không?

Âu Trường Quân vẫn còn lơ mơ trả lời luôn :

- Tại hạ chưa từng học kiếm pháp nhưng thấy thế nào thì nó sự thực vậy thôi.

Lưu Vi Trang cười ngất một hồi mới chịu nói lớn :

- Hóa ra Âu Trường huynh đệ đây nhận xét, kiếm pháp của tại hạ kém cỏi và đứt đoạn chẳng ra gì phải không?

Âu Trường Quân gật đầu trả lời rất thành thực :

- Kém cỏi thì không đúng, chỉ có điều đôi lúc thiếu mạch lạc và đứt đoạn bỏ uổng mất cơ hội mà thôi.

Y run run đưa thẳng lưỡi kiếm ra rồi gần giọng nói :

- Tại hạ cứ nhận là kém cỏi đây, Âu Trường huynh có thể nào chỉ giáo cho tại hạ vài chiêu không?

Âu Trường Quân cười khò trả lời :

- Tại hạ đã nói là chưa học qua kiếm pháp mà, bất quá chỉ buột miệng nói liều, Lưu huynh đừng chấp nhất làm chi.

Lưu Vi Trang trở mặt quát luôn :

- Trước mặt Mỹ Diên Tử Kiếm này tên vớ vẩn nào cũng có thể nói liều nói đại rồi coi như hòa được sao?

Đột nhiên Sầu lão chen vào nói với Âu Trường Quân :

- Kiếm ý đã có thì kiếm pháp tự nhiên nảy sinh ngươi cứ thử giao đấu mà xem, chỉ trong vòng mười chiêu là đã bại được hẳn liền.

Lưu Vi Trang rung kiếm cho nó kêu lên vo vo rồi quát lớn :

- Đừng có giờ trò nữ nhân ra nữa, sứt sùi hoài thì tự tiện đi cho rồi.

Thái độ của Lưu Vi Trang khiến cho Âu Trường Quân nổi cơn tức lên, chàng giật lấy thanh kiếm của Vương Lục Tích rồi chậm chậm bước ra đối diện với Lưu Vi Trang lạnh lùng nói :

- Lúc này ở trên tàn cây ta thấy kiếm pháp của ngươi tầm thường chẳng ra gì nhưng không muốn nói thẳng ra, hiện giờ ngươi khi nhân miệt thế như vậy thì ráng chịu khổ đau vậy!

Chẳng phải là Âu Trường Quân huênh hoang khoác lác, chàng đã suy nghĩ chín chắn rồi mới thốt ra lời như vậy. Bởi vì với công lực và khinh công tuyệt thế của chàng thì Lưu Vi Trang vô phương đả thương được, cùng lắm chàng sẽ dùng chân khí vịn vào lưỡi kiếm đón đỡ để chần gậy kiếm đối phương là xong. Lưu Vi Trang y muốn đánh bại Âu Trường Quân thật mau để chàng bị bề mặt chơi nên không thêm nói gì nữa, rung tay một cái ra chiêu “Ngân Chúc Mang Mang” tấn công liền. Hắn cho rằng chiêu kiếm ảo diệu này đối phương sẽ không sao nhận ra đâu là kiếm thực đâu là kiếm ảnh để đón đỡ tất nhiên phải thất bại ngay.

Quả nhiên Âu Trường Quân hơi bị bất ngờ nên lúng túng khoa đại thanh kiếm lên thanh vòng tròn để che đỡ. “Choang”, âm thanh lưỡi kiếm chạm nhau rất mau đã tắt lịm cả hai đều ngẩn người ra bất động bởi vì thanh kiếm của Lưu Vi Trang đã bị thần công chấn động gãy đôi rồi. Sầu lão nhân dậm chân một cái rồi kêu trời đất om sòm :

- Tiểu tử này nói thì hay mà khi giao đấu chẳng khác trâu húc nhau, chán ời là chán.

Âu Trường Quân ngượng quá nói gỡ gạc :

- Tại hạ đã nói rồi mà, có biết kiếm pháp ra sao đâu, thuận tay thì gạt bừa tuy nhiên Lưu Vi Trang huynh đây cũng không tránh né kiếm làm sao bây giờ?

Sầu lão nhân dịu giọng lại, quắc mắt nhìn Lưu Vi Trang hỏi :

- Tiểu tử này cũng có lý đấy, sao ngươi không tránh lưỡi kiếm đi?

Lưu Vi Trang tức giận đỏ bừng cả mặt cãi lại :

- Hấn đỡ mau quá làm sao ta tránh kịp? Lão có giỏi thì thử xem!

Sầu lão nhân càng thêm tức, rống lên như sấm :

- Ta thêm vào đấu với ngươi, ví thử tiểu tử này không đỡ gạt mà đâm vào ngực ngươi mau như thế thì ngươi làm sao hử?

Lưu Vi Trang giật mình toát cả mồ hôi rồi hết sức kinh hãi cứ lăm bằm hoài “Nếu đâm vào ngực thì làm sao?... Thì làm sao?”. Hấn bối rối vô cùng vì quả nhiên sự tình xảy ra như thế thì phương tránh hoàn toàn được! Âu Trường Quân cũng ngẩn người ra nhưng trạng thái này khác hẳn với Lưu Vi Trang, đầu óc đột nhiên giác ngộ chàng cười tùm tùm nói luôn :

- Chúng ta tỉ thí lại, lần này tại hạ còn để chạm kiếm nữa thì coi như thua cuộc liền.

Hồi 20 : Nam Hải kiếm khách

Lưu Vi Trang chỉ lo lắng về nội lực kinh người của Âu Trường Quân, nghe chàng nói thế thì mừng rỡ vô cùng vội vàng giao hẹn :

- Người không hối hận đấy chứ?

Âu Trường Quân vừa lắc đầu là hắn đã chạy tới chỗ Chu Dự Chấn để mượn thanh kiếm khách.

Chu Dự Chấn thông thả rút kiếm rồi xoay cán đưa cho nhị đệ, đồng thời ghé tai nói nhỏ :

- Nhị đệ đệ phải cẩn thận, ra chiêu cực kỳ mau lẹ mới được, hai nhân vật này thoáng coi thì tầm thường nhưng thâm thúy lắm đấy!

Lưu Vi Trang gật đầu, chạy lại trước mặt Âu Trường Quân vừa khoa kiếm vừa nói lớn :

- Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, ta ra chiêu đây!

Hắn khôn khéo lại bắt đầu bằng chiêu “Ngân Chúc Mang Mang” nhưng đồng thời nghiêng người một chút để đề phòng Âu Trường Quân phóng kiếm vào ngực thì chiêu thế vẫn tiếp tục, chỉ cần lách nhẹ một cái là tránh được liền. Ngờ đâu diễn biến trái hẳn với dự tính, mũi kiếm của Âu Trường Quân lần này đột nhiên chạy dọc theo sông kiếm của hắn nhằm đâm vào cổ tay rất nhanh, đương nhiên cự ly gần hơn người đối phương sẽ đâm trúng trước khi mũi kiếm của hắn chạm đến đích.

Lưu Vi Trang kinh hoảng kêu “Ồi chà” cấp tốc co khuỷu tay lại rồi tiện đà xử chiêu “Chúc Đẳng Quá Hải” phạt ngang một cái. Lưỡi kiếm của Lưu Vi Trang đi được hơn nửa vòng thì không biết tại sao mũi kiếm của Âu Trường Quân lại xuất hiện bất ngờ chỉ còn cách ngực của hắn mấy phân. Một lần nữa Lưu Vi Trang đành bỏ dở chiêu kiếm, cấp tốc ngả người theo thế “Thiết Bản Kiềm” để tự cứu mình trước đã!

Âu Trường Quân dừng tay nhìn hắn mỉm cười rồi hô to :

- Chiêu thứ ba rồi đấy nhé!

Lưu Vi Trang sầm mặt lại, tuy tiến lên một bước mà tay cứ run run chẳng biết nên ra chiêu nào cho ổn thỏa, sau cùng mới quyết định dùng tuyệt chiêu “Thiên Đẳng Thâm Thiên”. Lần này Lưu Vi Trang đã vận toàn lực cho nên sự biến ảo rất phi thường gần như đầy trời ánh lóe chớp tắt không sao định được đâu là thực đâu là ảo. Dè dặt Âu Trường Quân bắt chước đúng theo thế “Thiên Thượng Duy Ngã” của Vương Lục Tích, thanh kiếm của chàng đi tới đâu ánh kiếm của Lưu Vi Trang đều bị tắt ngấm tới đó, hắn có cảm giác như lưỡi kiếm bị một làn chân khí vô hình bó chặt lại càng lúc càng chậm dần. Đột nhiên Âu Trường Quân đâm bừa lên trời một kiếm, tự dung Lưu Vi Trang cũng hốt hoảng đưa kiếm lên theo. Sâu lão nhân vỗ tay khen lớn :

- Hay lắm, sao người biết dùng kiếm ý điều khiển luôn cả võ khí của người ta thế?

Diễn biến tiếp theo khiến cho Sâu lão nhân vừa khen xong là sầm mặt chửi mắng luôn :

- Ủa! Tiểu tử này ngu ngốc thực, sao lại rút kiếm về?

Thì ra Âu Trường Quân dùng kiếm của mình như bóng với hình, cứ đối phương đi đâu thì mình theo đó, bất ngờ đâm bừa ra một kiếm thử xem, quả nhiên Lưu Vi Trang theo quán tính cũng đưa kiếm theo. Lập tức Âu Trường Quân lại rút mau kiếm về. Kỳ lạ không sao tưởng tượng được do đó Sâu lão nhân mới mắng chàng như vậy. Lúc đó Lưu Vi Trang còn bối rối và kinh ngạc hơn nữa, hắn cũng bắt chước rút kiếm về nhưng lần này thì hồng bét hết. Thanh kiếm của Âu Trường Quân tưởng như rút về thật ra chỉ là hư ảnh nó vẫn theo sát lưỡi kiếm của Lưu Vi Trang, hiện tại đã dí vào cổ họng đối phương rồi. Âu Trường Quân tủm tỉm cười hỏi :

- Chiêu thứ năm, Lưu tiểu tử muốn tiếp tục nữa không?

Lưu Vi Trang rụng rời cả tay chân, thanh kiếm đột nhiên nặng như khối đá thì làm sao tiếp tục giao đấu được, diện mạo tái mét như người bị bệnh nặng hắn lắp bắp hỏi :

- Người...người có tà thuật chắc, kiếm pháp này tên là gì?

Âu Trường Quân vẫn mỉm cười trả lời :

- Đây là “Vô danh kiếm” người tài hèn trí mọn làm sao biết được mà hỏi.

Sâu lão nhân cả cười, lão nhảy tung lên một cái rồi hô lớn :

- Cái tên nghe hay lắm, tiểu tử Lưu Vi Trang đã thua sạch rồi!

Chu Dự Chấn vội vàng bước ra kéo tay Lưu Vi Trang, hắn thần thờ như người mất hồn vía mặc cho đại ca ca của mình làm gì thì làm. Chu Dự Chấn vòng tay chào Âu Trường Quân nói :

- Tại hạ có mắt như mù, núi Thái Sơn trước mặt mà không hay xin Âu Trường huynh thứ lỗi cho.

Âu Trường Quân cũng vòng tay trả lời, miệng nói luôn :

- Tại hạ vừa giác ngộ, kiếm pháp còn thô thiển lắm đâu dám nhận hai chữ Thái Sơn để người khác cười cho.

Chu Dự Chấn vẫn bình tĩnh, trầm giọng xuống :

- Việc đó tùy Âu huynh! Nhị đệ đệ đã thất bại thì Đại huynh trưởng phải gánh vác là lẽ đương nhiên. Âu huynh có nhã hứng thì chỉ giáo cho một vài chiêu để mở rộng tầm mắt được không?

Âu Trường Quân vội vàng xua tay từ chối :

- Tại hạ với Côn Luân Phái chưa một lần gặp gỡ, hôm nay ra tay đường đột như thế là đã có xúc phạm lắm rồi, bất tất phải cùng Chu huynh tỉ đấu làm gì nữa.

Sầu lão nhân cười khì khì chen vào xúi bẩy thêm :

- Tiểu tử này biết chắc ngươi không sao thắng nổi nên mới từ chối trước cho khỏi phải nhọc công đấy!

Âu Trường Quân tức quá toan cự nự lại thì Chu Dự Chấn đã nhanh tay rút “soạt” kiếm ra và nói :

- Âu Trường huynh không muốn chỉ giáo tức là coi thường cả Côn Luân phái, cho rằng chẳng có ai xứng tay chứ gì?!

Âu Trường Quân lườm Sầu lão nhân một cái rồi mới trả lời :

- Chu huynh đệ đừng có hiểu lầm. Sầu lão nhân nói đùa cho vui đó.

Sầu lão nhân trợn hai mắt lên, lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử gọi ta là Sầu lão ư? Bậy bạ thật!...

Ông ta đột nhiên thở dài hạ giọng tiếp luôn :

- Nhưng cũng đúng phần nửa, cuộc đời ta buồn tẻ sầu não biết bao nhiêu năm muốn tìm ra một người tâm đắc để bàn luận, thâm cứu kiếm pháp mà mấy chục năm rồi vẫn chẳng có ai. Hỡi ôi, kiếm pháp thượng thừa mà làm chi, suốt đời cô quạnh.

Âu Trường Quân thấy Sầu lão nhân có vẻ bi thương thì cười hì hì hỏi đùa ông ta :

- Như tại hạ đây có đủ trình độ bàn luận, ẩn chứng kiếm pháp với tiền bối chưa?

Sầu lão nhân nháy dựng lên một cái lấy tay đập vào đầu bôm bốp trong khi diện mạo tỏ ra khoái chí vô cùng :

- Trời ơi, thế mà ta nghĩ không ra, ngọc chưa mài tất nhiên sắc bén lâu dần mất cái sắc đi thì thay bằng cái chói lợi kinh người, tiểu tử có thể làm bằng hữu với ta suốt đời được đây.

Ông ta chẳng ngại ngừng tí nào, nói xong là lập tức nắm tay Âu Trường Quân lôi đi, miệng nói tiếp luôn :

- Đừng để phí phạm thời gian, chúng ta tìm một nơi vắng vẻ nào ẩn chứng kiếm pháp tới sáng mới thôi.

Đồng một lúc Vương Lục Tích và Chu Dự Chấn đều xông lên cản trở, Chu Dự Chấn chĩa thẳng mũi kiếm vào người Sầu lão nhân để hăm dọa rồi nói :

- Lý tiền bối muốn đi đâu thì tùy ý nhưng phải để Âu Trường huynh ở lại tỉ đấu với tại hạ mới được.

Vương Lục Tích chưa đến mức đường đột như vậy nhưng cũng có vẻ cương quyết không cho hai người đi ngay :

- Động Đình tứ kiếm trong một đêm gặp gỡ mấy cao nhân về kiếm pháp lẽ nào thông tay về không, ít nhất cũng được học hỏi ít nhiều đã chứ.

Âu Trường Quân cười hì hì đẩy trách nhiệm thử xem Sầu lão nhân đối phó ra sao :

- Tại hạ cũng muốn ở lại vui chơi một chút nhưng Sầu tiền bối không chịu thì biết làm sao bây giờ?

Sầu lão nhân “hừm” một cái rồi trợn mắt nhìn Chu Dự Chấn và Vương Lục Tích hỏi :

- Đã biết ta họ Lý mà còn dám cản trở chẳng?

Chu Dự Chấn trầm giọng trả lời rất cứng cỏi :

- Trong giáng hồ vô lâm có biết bao nhiêu người họ Lý, tiền bối không giở chút sở học ra thì ai biết được thân phận ra sao.

Sầu lão nhân vụt cười khan, ông ta gục gặc đầu nói :

- A! Thì ra thế, bọn người bức bách tiểu tử này không được bèn quay qua ta nài ép chứ gì, được rồi, tình thế này có xung tên thật ra cũng không ai tin, đành phải động tay động chân một chút mới xong!

Sầu lão nhân lại ngừng lời nghe đầu suy nghĩ một hồi, rồi nói tiếp :

- Trừ lão kia bị thương ra ở đây còn năm người tất cả, cùng xông vào một lượt cho khỏi mất thời giờ.

Âu Trường Quân cười khà khà lùi ra mấy bước chỗ miệng vọng lại để trêu tức Sầu lão nhân :

- Tiền bối cẩn trọng đấy, không khéo tại hạ mất một lão bằng hữu trong đêm nay thì hồng bút!

Sầu lão nhân “hừm” một cái xong quay qua hỏi trống không :

- Sao? Tấn công ẹ đi, ta còn bận nhiều công việc lắm.

Chu Dự Chấn lắc đầu nghiêm nghị trả lời :

- Đệ tử Côn Luân phái không bao giờ hai người đánh một huống hồ gì Lý tiền bối kêu gọi tới năm người, có thắng cũng mang tiếng ý đông hiếp cô mà thôi.

Sầu lão nhân nóng ruột găm lên :

- Thắng nhai này thôi thôi quá, người chống mắt mà xem đây.

Sầu lão nhân vừa nói vừa thò tay vào người rút ra một vật gì giống như cái đai sắt đang quấn trong người ra. Ông ta rung tay một cái dùng chân lực uốn thẳng ra, lưỡi thép phát ra tiếng kêu “păng” đã thẳng như lưỡi kiếm liền. Tuy vật đó không thể gọi là kiếm được bởi vì không có cán đầu mũi lại bằng phẳng mới thực là vô cùng. Sầu lão nhân đã rút võ khí ra rồi lập tức đâm vào ngực Chu Dự Chấn liền, thế đâm cũng tầm thường không có gì khác lạ. Chu Dự Chấn rất thận trọng không phản đòn ngay, hắn ta bước lùi để lấy tấn Tý Ngọ rồi vùng kiếm gạt mạnh.

Đột nhiên chiêu thức của Sầu lão nhân biến đổi nó đã nhắm bụng đối phương tà tà đâm tới, Chu Dự Chấn tưởng mình hoa mắt nhưng cũng quát “hay lắm” cổ tay uốn một vòng tròn đưa kiếm xuống dưới đón đỡ. Lại một lần nữa kiếm ảnh Sầu lão nhân biến mất, lần này khi xuất hiện nó nhắm vào huyệt Thiếu Hải đâm tới rất mau lẹ khiến cho Chu Dự Chấn vô phương tránh né kịp. Hắn vừa thấy ánh kiếm đưa tới là huyệt Thiếu Hải đã tê tái liền không sao giữ được thanh kiếm nữa. Kể lại thì rất dài dòng, thật dự diễn biến xảy ra chỉ trong chớp mắt cộng cả động tác của Sầu lão nhân vươn tay tả ra chụp thanh kiếm thì chỉ trong vòng một tích tắc mà thôi.

Chu Dự Chấn hoàn toàn không bị thương tích gì bởi vì đầu kiếm bằng phẳng nhưng mới một chiêu đã bị tước khí giới thì ăn nói làm sao cho thông, hắn đứng ngẩn người ra hình như chưa tin rằng mình thất bại vậy. Sầu lão nhân chẳng nói chẳng rằng tiếp tục vùng thanh thép mỏng của mình ra tấn công Vương Lục Tích. Động Đình đại kiếm khách còn tệ hại hơn nữa, mắt thấy kiếm bằng đầu của Sầu lão nhân đâm vào vai tả liền lách mình né tránh, ngờ đâu vai hữu nhói lên một cái và miếng vải nơi đó đã rách một miếng nhỏ. May mà Sầu lão nhân chẳng cố ý đã thương nếu không cánh tay Vương Lục Tích đã phé liệt rồi.

Sầu lão nhân phóng thanh kiếm của Chu Dự Chấn xuống đất, nó cắm sâu đến tận cán mà chẳng nghe âm thanh nào phát ra chứng tỏ sức bắn ra rất mạnh. Ông ta thông thả luồn miếng thép vào lưng rồi nói với Âu Trường Quân :

- Hôm nay như vậy đã tạm đủ rồi, chúng ta đi thôi!

Vương Lục Tích vội vàng lên tiếng :

- Lão chưa khâm phục, đây chỉ là sơ hở nhất thời mà thôi.

Sầu lão nhân cười gằn, hếch đầu lên trả lời :

- Ta biết thế nào người cũng nói như vậy, nếu thực sự địch nhân đã thương hay giết người rồi thì còn mở miệng ra nói là chưa khâm phục được nữa không?

Vương Lục Tích ngần ngại một lúc mới thốt ra lời :

- Đương nhiên là không nói gì được nữa cả, nhưng đã chết rồi thì thôi, còn sống thì phải có danh dự chứ.

Sầu lão nhân tức quá quát lớn :

- Già đầu như Động Đình tứ kiếm các người mà còn bảo thủ hai chữ danh dự vô nghĩa ấy nữa sao?

Ông ta nắm lấy tay Âu Trường Quân vừa kéo đi vừa nói vọng lại :

- Người muốn giữ danh dự thì cứ nói là đại bại dưới tay Nam Hải kiếm khách Lý Tư Thông là chẳng ai dám chê cười đâu.

Cùng một lúc cả sáu người Động Đình tứ kiếm và Côn Luân huynh đệ đều như chết đứng tại chỗ, diện mạo người nào cũng nhăn nhó rất khó coi chẳng cần diễn tả làm chi cho tốn bút mực. Chỉ riêng Âu Trường Quân là bình tĩnh như thường, vừa chạy song song với Sầu Lão nhân vừa nói :

- Cái tên Nam Hải kiếm khách không được hợp với tiền bối, có lẽ đổi lại Sầu kiếm khách thì hay hơn!

Chàng chủ ý chọc tức ông ta, ngờ đâu diện mạo Nam Hải kiếm khách biến đổi rất thê lương, ông thở dài thườn thượt một hồi rồi mới bắt chuyện với chàng :

- Cái tên đó thời ta còn trai trẻ, hiểu thắng hiểu cường, tham danh vọng tiếng, cách đây mười năm ta đã tự sửa lại ngoại hiệu rồi.

Âu Trường Quân tò mò hỏi :

- Chắc là ngoại hiệu mới thâm thúy hơn cái tên Nam Hải kiếm khách gấp nhiều lần lắm phải không?

Sầu lão nhân hay Nam Hải kiếm khách lắc đầu trả lời :

- Thâm hay thiện ta chẳng cần biết, người cứ gọi là Độc Cô Lý là được rồi.

Âu Trường Quân chẳng nể nang gì còn chọc thêm vào :

- Cái tên Độc Cô Lý ngắn cũng khó nghe lắm, chi bằng tiền bối đổi lại lần nữa thành “Độc Cô Sầu Kiếm” vừa oai phong vừa chỉ đúng tâm sự của mình thì hay hơn.

Sầu lão nhân bật cười, ông ta nhăn nhăn mặt rồi nói :

- Tiểu tử cứ chọc cho ta cười hoài thì gọi là Sầu Kiếm sao được?

Âu Trường Quân toan nói “Khi buồn gọi Sầu Kiếm, khi vui thì đổi là Lạc kiếm” nhưng đùa giỡn như thế hơi quá lỗ nên chỉ nói:

- Cái tên có nghĩa gì đâu, Sầu hay Lạc cũng do mình mà ra hết.

Nam Hải kiểm khách trợn mắt nhìn chàng về hoài nghi :

- Người nói ra về nhà Phật lắm chẳng hay gia thế ra sao?

Âu Trường Quân thở dài, chàng nói giọng buồn bã :

- Tại hạ một thân lưu lạc trên chốn giang hồ đáng lẽ phải lấy ngoại hiệu Độc Cô thì đúng hơn.

Nam Hải kiểm khách bèn nạt ngang :

- Chúng ta bèo nước gặp gỡ không thềm nói chuyện sầu não nữa, đằng kia có một bãi đất trống tí thí vài trăm chiêu kiếm pháp chơi nào.

Âu Trường Quân vốn tính không ham thích võ công hay tí thí nên lắc đầu quầy quậy rồi nói :

- Trời đã khuya rồi, tại hạ cùng tiền bối kiểm một tửu quán nào tí thí rượu đi, ai say trước phải trả tiền toàn bộ, tiền bối có dám không?

Vừa rồi ở trong Xuân Hòa lâu chàng đã thấy tửu lượng của Sầu lão nhân thực kinh người mà vẫn giả vờ đánh cuộc chẳng qua là muốn kéo ông ta đi uống rượu giải bớt cơn buồn mà thôi.

Sầu lão nhân đương nhiên phải là con sâu rượu thượng thặng ý thì muốn thử kiếm pháp của chàng xem cao siêu đến đâu nhưng nước miếng tự động ứa ra hoài không sao chịu nổi nên đành nêu điều kiện :

- Được thì ta sẵn sàng tí thí uống rượu với người nhưng ngày mai người phải tí thí kiếm pháp với ta đấy nhé.

Âu Trường Quân gật đầu, cả hai lại trở về Quỳnh Châu Phủ tìm một tửu quán mở cửa suốt đêm để cùng nhau đối ẩm. Rượu được vài tuần, men say đã bốc lên nóng bừng diện mạo Âu Trường Quân mới giả vờ giật mình hỏi :

- Tiền bối đến Tứ Xuyên có công việc gì? Trong lúc đi có nghe bàn tán gì đến Thiên Ngọc trang không?

Nam Hải kiểm khách liếc chàng một cái vừa trả lời vừa hỏi :

- Nói cho người biết chẳng hại gì, chính vì sự cố ở Thiên Ngọc trang mà ta mới xuất du tới đây, người nghe sự việc ra sao?

Âu Trường Quân nhìn thẳng ông ta tùm tùm cười :

- Người ta đang nghi ngờ tiền bối hoặc một vị Tây Bắc Điện Dao nào đó là thủ phạm chém đứt một tay của Hoàng Thái Cung Nhị Trang Chủ Thiên Ngọc trang, dĩ nhiên đây là sự đồn đại chẳng biết hư thực ra sao?...

Nam Hải kiểm khách khịt mũi một cái, chậm chậm lên tiếng :

- Không phải đồn đại mà chính miệng Hoàng Thái Cung nói ra sự nghi ngờ người bịt mặt chặt đứt cánh tay ông ta phải là ta hoặc Tây Bắc Điện Dao cho nên ta mới tới đây xem thực hư thế nào.

Âu Trường Quân ngẫm nghĩ: “Trong đây quả nhiên có bí ẩn gì đó”, thốt nhiên chàng hỏi :

- Dao là dao, kiếm là kiếm sao Hoàng Thái Cung lại có thể hồ đồ đến mức không phân biệt được người sử dụng dùng kiếm hay dao mà lại nêu cả hai cái tên khác biệt ra như vậy?

Nam Hải kiểm khách cười ruồi, trợn mắt lên nói :

- Người không hiểu ư? Hoàng Thái Cung muốn giấu giếm điều gì đó, y lại cho rằng ta và Tây Bắc Điện Dao đã thất tung từ lâu, chắc chết rồi nên không cần úy kỵ nên nói bừa để đánh lạc hướng mọi người, ngờ đâu ta còn sống thì quả là y tận số rồi.

Âu Trường Quân giật mình vội hỏi tiếp liền :

- Đã biết như vậy tại sao tiền bối không đến gặp thẳng Hoàng Thái Cung chất vấn hẳn xem trả lời ra sao?

Nam Hải Kiểm Khách cầm chung rượu gõ gõ xuống bàn :

- Ta đã đến rồi nhưng Phùng quản gia cho biết không thể tiết lộ nơi dưỡng thương của Nhị Trang Chủ được, muốn cũng phải đợi Phương Ngọc Điềm trở về mới đứng ra giải quyết, mà lão họ Phương chẳng nắm được gì lúc nói chuyện với ta nét mặt lão bần khoản vô kể, chưa chắc đã biết rõ nơi ẩn nấp của Hoàng Thái Cung đâu.

Nói đến đây Nam Hải kiểm khách đột nhiên trợn mắt nhìn Âu Trường Quân rồi vỗ bàn đánh “chát” một cái :

- Tiểu tử này khôn lanh thật, từ nãy tới giờ người toàn hỏi han moi móc tin tức của ta, còn người làm cái gì ở đây thì chẳng hỏi cho ta biết một tí gì cả.

Âu Trường Quân bèn kể sơ lược gia thù của mình và vụ Hoàng lão nhân bịt mặt bị con “Thạch Đình Tuyệt Độc Xà” cắn bức bách phải chặt tay ra sao rồi kết luận :

- Tại hạ cho rằng Hoàng Lão Nhân và Hoàng Thái Cung chính là một người nên mới lần mò tới đây, hóa ra cũng công cốc biết làm sao tìm ra hắc để đối chất đây.

Nam Hải kiểm khách trầm ngâm tính toán, ông ta bỗng cười khà khà ra vẻ chế giễu rồi mới nói :

- Nói như người chẳng hóa ra dễ dàng quá ư? Âm mưu giang hồ cực kỳ bí hiểm có khi phải mất cả mười năm trời tìm ra được nguyên nhân, đâu có đơn giản gặp được Hoàng Thái Cung là xong ngay lập tức!

Âu Trường Quân gật đầu, chàng cũng cười theo và nói :

- Tiền bối chỉ bảo rất chí lý, trước mắt hãy cùng nhau uống cho thỏa chí cái đã, việc Hoàng Thái Cung tạm gác qua một bên.

Cả hai người bắt qua chuyện võ công, trò chuyện rất tâm đắc cho đến khi say mềm mới mướn một phòng ngủ qua đêm.

Hôm sau Nam Hải kiếm khách nằng nặc kéo Âu Trường Quân ra ngoại thành để ấn chứng kiếm pháp. Hai người bẻ cây làm kiếm xong xuôi Nam Hải kiếm khách mới hô lớn :

- Đây là pho “Yên Hà kiếm pháp” ta tự sáng chế ra đây, người cố gắng đón đỡ đừng coi thường, nó tuy đơn giản mà biến hóa không sao tưởng tượng ra được đây.

Nam Hải kiếm khách tả đâm ra một kiếm nhằm ngay bả vai Âu Trường Quân, chàng thấy nó có vẻ chậm chạp thì lách người tránh đồng thời định bụng đâm trả một kiếm, ngờ đâu kiếm cành cây của Nam Hải kiếm khách rõ ràng đâm vào vai tả đột nhiên chẳng hiểu tại sao lại đập đánh “bộp” một cái vào vai hữu, tuy chỉ là cành cây nhưng chàng cũng đau nhói lên một cái. Tình trạng này giống hệt Vương Lục Tích tối hôm qua, Âu Trường Quân kêu lên :

- Kiếm pháp kỳ quái thật!

Nam Hải kiếm khách đột nhiên quăng cành cây xuống đất, ông ta giậm chân bứt tóc một hồi mới nhăn nhó bảo :

- Ta tưởng đâu người thông tuệ xuất chúng cho nên mới muốn cùng nhau ấn chứng, hóa ra chỉ mới có một chiêu người đã thất bại thì còn đánh đâm gì nữa? Hỡi ơi chắc suốt đời ta vẫn cô độc không sao tìm ra đối thủ mất rồi.

Âu Trường Quân thấy Nam Hải kiếm khách có vẻ thê lương chán nản, và lại nói như vậy cũng chạnh tự ái của chàng đôi chút nên chợt lóe lên ý nghĩ nhân dịp này tập luyện thử “Áo Ảnh pháp” xem sao, chàng vội vã nói :

- Tiền bối đừng kêu than vội, chẳng qua tại hạ chưa sẵn sàng tỉ thí đây thôi, bây giờ ta bắt đầu lại.

Nam Hải kiếm khách nghe đầu tỏ ý nghi ngờ nhưng rút cuộc cũng cúi xuống nhặt cành cây lên, ông ta trợn mắt nói trước :

- Ta xử lại chiêu “Song Long Đồng Phi” lúc này, người cố gắng mà nhìn cho rõ đây...

Quả nhiên Nam Hải kiếm khách lại tả tả nhằm vào Âu Trường Quân đâm tới, chàng chẳng cần nhìn rõ chiêu thức của lão cứ lăm lăm nhắm khẩu quyết “Áo Ảnh pháp”, rồi bước đúng bộ vị đã sử dụng trong tửu quán ở Thụ Hàng hôm nào. Đương nhiên Nam Hải kiếm khách đâm hụt vì hình bóng đối phương biến mất rồi, ông ta kêu lên “Ái chà” rồi chuyển thân chế đi một bước rồi tiếp tục công kích, Âu Trường Quân vừa ổn định bộ vị đã thấy kiếm cây của Nam Hải kiếm khách đâm tới thì giật mình khen thầm: “Kiếm pháp này biến đổi nhanh thật!”, chàng lập tức lại dùng Áo Ảnh pháp bước về bên phải luôn. Chỉ thấy Nam Hải kiếm khách kêu liên tiếp ba tiếng “ôi chà” có nghĩa là đã ba lần đâm hụt, Âu Trường Quân đã trở lại vị trí ban đầu liền. Nam Hải kiếm khách dừng tay lại, ông ta trợn mắt quát :

- Người làm cái gì mà cứ chạy vòng vòng thế, chẳng lẽ đứng một chỗ thì không né tránh hay chiết giải được sao?

Âu Trường Quân đỏ mặt lên trả lời :

- Kiếm pháp của tiền bối cao siêu quá, tại hạ bắt buộc phải giữ “Áo Ảnh pháp” ra mới tránh được, tiếc rằng tại hạ chỉ thuộc có một bộ vị cho nên tránh bốn lần tất nhiên phải trở về chỗ cũ, hoàn toàn không có ý chạy vòng vòng làm gì!

Nam Hải kiếm khách trợn mắt “Ừ” một tiếng hỏi luôn :

- “Áo Ảnh pháp” là cái gì? Nó không có bộ vị khác nữa sao?

Âu Trường Quân lắc đầu, ngượng ngùng trả lời :

- “Áo Ảnh pháp” có tới 24 bộ vị khác nhau nhưng tại hạ chỉ quen dùng có một bộ vị để xài tạm trong lúc khẩn cấp mà thôi.

Nam Hải kiếm khách “Hừ” một tiếng, ông ta tự nghĩ chỉ mới có một bộ vị mà đối phương đã tránh né được chiêu “Song Long Đồng Phi” của mình, thì pháp môn này siêu đẳng vô cùng. Trong lòng thắc mắc nên Nam Hải kiếm khách hỏi luôn :

- Pháp môn biến thuật này lợi hại thế sao người không chịu luyện tập cho đến nơi đến chốn?

Âu Trường Quân thở dài, thật tình trả lời :

- Tại hạ vốn bản tính chẳng ham thích võ công chút nào, chỉ vì muốn tìm thù nên bắt buộc phải học một ít để hộ thân, vừa đủ dùng là được và lại không có chút thì giờ nào thật sự rảnh rang để chuyên tâm được cả.

Nam Hải kiếm khách đột nhiên nói :

- Bây giờ ta ra chiêu thật chậm cho ngươi đủ thời gian tìm bộ vị thích ứng tránh né, như vậy ta có dịp ôn luyện lại kiếm pháp mà ngươi cũng được lợi rất nhiều.

Thật ra Âu Trường Quân còn mang nặng trĩu bao nhiêu uẩn khúc gia thù tron g lòng không thích thú lắm nhưng cũng gật đầu chiều theo ý ông ta đi cho xong. Nam Hải kiếm khách lớn tiếng giảng giải chiêu “Song Long Đồng Phi”.

- Trước tiên ta dùng công lực phân thành 2 đạo và đều nhắm vào hai mục tiêu cùng một lúc ra chiêu một cách ngẫu nhiên rồi tùy theo tâm trạng cử động của đối phương mà chọn lấy lực đạo nào là chính, lực đạo nào là hư. Ngươi coi rõ đây.

Âu Trường Quân chăm chú nhìn thì quả nhiên kiếm cành cây khi xuất phát cứ rung rung hình như có hai bóng lẩn lộn thật, đến khi ông ta quát “trúng” thì chàng nhận ra ngay đâu là kiếm thật liền, chỉ cần hơi né người một cái là đã tránh được chưa cần dùng tới “Ảo Ảnh pháp”.

Nam Hải kiếm khách lớn tiếng khen ngợi :

- Tiểu tử nhận thức giỏi thật nhưng phải cố gắng hơn nữa từ từ ta sẽ xử mau hơn đây.

Âu Trường Quân gật đầu, chàng đã nhận ra đường lối biến hóa của “Yên Hà kiếm pháp” thì tâm thần ổn định, thông thả bắt đầu nhắm lại từ đầu đến cuối khẩu quyết “Thông Huyền biến thuật” hay là “Ảo Ảnh pháp” nhắm tới đâu chân tự động bước theo tới đó. Âu Trường Quân đi hết 24 bộ vị thì Nam Hải Kiếm Khách đã có vẻ kinh hãi bởi vì ông thấy hình hóng chàng cứ chập chờn như ma trôi, gia tăng tốc độ lên mấy lần vẫn không sao đâm trúng được. Nam Hải kiếm khách quát lớn :

- Ta bắt đầu tận lực đây.

Âu Trường Quân có nghe, có gật đầu thay câu trả lời nhưng tâm thần đã bị Ảo Ảnh pháp ehi phối cứ lảo lảo và bước theo khẩu quyết càng lúc càng mau le hơn. Được mấy lần như vậy chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” đã quen thuộc đương lối, thuận theo kiếm của Nam Hải kiếm khách mà lựa chọn bộ vị. Hình như Âu Trường Quân có thoáng nghe ông ta quát tháo cái gì đó rồi kiếm ảnh càng thêm dày đặc hơn nhưng lúc này chàng đã xử “Ảo Ảnh pháp” thông thuộc nên đều tránh được hết. Chàng khoan khoái đi thêm mấy lượt nữa mới dừng thân lại nhàn quang nhìn bộ dạng Nam Hải kiếm khách thì giật nảy mình kêu lên :

- Trời ơi sao tiền bối ra nông nổi này?

Thì ra Nam Hải kiếm khách đầu tóc đã rối bù lại càng thêm xơ xác, quần áo ướt đẫm như người mới ở dưới sông lên vậy. Ông ta ngược đôi mắt lạc thần và diện mạo đồ rục vì thân nhiệt bốc lên nhìn Âu Trường Quân một cái, cố gắng mỉm cười mà cái miệng cứ méo xệch đi chẳng khác gì đang mếu. Nam Hải kiếm khách uể oải ngồi xuống hành công bồi bổ lại sức lực trong khi Âu Trường Quân đi lại, vô đầu bút tóc chẳng hiểu Nam Hải kiếm khách tại sao lại kiệt sức đến như vậy.

Khoảng nửa giờ sau ông ta mới mở mắt ra từ từ đứng lên bộ điệu tỏ ra vẫn còn mệt mỏi vô cùng, Âu Trường Quân vội nói luôn :

- Tiền bối chắc là hao tổn sức lực rất nhiều chúng ta dừng tí thì nữa cùng nhau đi uống rượu giải nhiệt đi.

Nam Hải kiếm khách thở hắt ra một hơi gật đầu trả lời :

- Có muốn tí thì thì ta cũng chẳng còn hơi sức đâu nữa. “Ảo Ảnh pháp” lợi hại như phép thuật, thật không sao tưởng tượng ra được trên đời lại có pháp môn như thế.

Âu Trường Quân mỉm cười, nói ra luôn :

- “Ảo Ảnh pháp” là phụ lục của “Thanh Hoa bí lục” mà “Thanh Hoa bí lục” lại là tinh hoa võ bọc của ba nước Trung nguyên, Tây Vực và Thiên Trúc thì chắc chắn thông thần rồi, chúng ta khỏi phải bàn nữa, đi uống rượu là hơn.

Cả hai thông thả trở về tửu điểm. Nam Hải kiếm khách chộp ngay bình rượu uống một hơi quá nửa, khà một tiếng mới thốt :

- Một đến chết đi được, đây là lần đầu tiên trong đời ta gặp phải cảnh này, chữ kiếm khách bỏ đi là hơn.

Âu Trường Quân nhướng mắt ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ chỉ tránh né thôi có phản kích hay chiết giải được chiêu nào đâu? Cần gì tiền bối phải chán nản như vậy?

Nam Hải kiếm khách lắc đầu quây quây :

Kiểm pháp tinh diệu chủ yếu là đả thương được địch nhân, nay nó trở thành vô dụng thì bỏ đi là phải lắm rồi, người cứ kêu ta là Nam Hải Sầu lão có lẽ còn đúng hơn.

Âu Trường Quân hiểu kỳ lại hỏi câu nữa :

- Tại hạ dùng “Ảo Ảnh pháp” tự thân chẳng biết nó ra sao, tiền bối có thể tả lại diễn biến lúc này được không ?

Nam Hải kiếm khách gục gặc đầu, thêm chung rượu nữa cho thấm giọng rồi mới bắt đầu kể :

- Thoạt đầu người chỉ có vẻ như là khinh công và bộ pháp cao siêu mà thôi, ta còn thấy được thân ảnh để công kích, dần dần người ẩn hiện như ma quỷ, chợt đông chợt tây dù ta đã tận lực dùng “Yên Hà kiếm pháp” vẫn không sao đánh trúng người được một lần. Nói ra thì xấu hổ, việc này cũng tại ta sính cường tự nghĩ nếu không dùng đến “Vô Hình kiếm” thì e mặt với người. Vì vậy bắt đầu chiêu thứ năm trở đi ta sử dụng “Vô Hình kiếm” cho nên mới kiệt lực như vậy!

Âu Trường Quân kinh hãi kêu lên :

- Tiền bối đã luyện được “Vô Hình kiếm” thì cao thâm khôn lường, trên đời này còn ai đối chọi nổi?

Nam Hải kiếm khách cười khở, giọng nói đượm mùi chua chát :

- Có ai không thì ta chưa biết, trước mặt rõ ràng là có người đấy thôi.

Âu Trường Quân cãi lại liên :

- Tại hạ hoàn toàn nhờ vào “Ảo Ảnh pháp” nếu muốn đả thương tiền bối thì lại khác, khó khăn hơn lên trời nữa.

Nam Hải kiếm khách cũng cảm thấy an ủi được đôi phần nhưng ông ta cau mày lại nói luôn :

- Đó là ngày hôm nay, mai sau người thuần thục “Ảo Ảnh pháp” kết hợp nó với kiếm pháp hoặc chưởng thể bất ngờ tấn công thì có khó khăn gì nữa.

Âu Trường Quân rất thành thật chàng gật đầu thêm vào :

- Tại hạ đã thấy vị tiền bối là Vô Nhai Khách sử dụng pháp môn này rồi, nó còn thâm diệu gấp mấy lần tại hạ vừa rồi, quả nhiên tới mức độ đó muốn đả thương ai mà chả được, chàng muốn an ủi Nam Hải kiếm khách nên nói tiếp :

- Chiều nay chờ cho trời mát, chúng ta lại ấn chứng kiếm pháp lần nữa, tại hạ thử không dùng “Ảo Ảnh pháp” để chống đỡ xem sao.

Tuy đang buồn Nam Hải Kiếm Khách nghe nhắc tới ấn chứng võ công kiếm pháp là khoan khoái trong lòng liền, ông ta cười ha hả nói :

- Tiểu tử ngoan thật, dù không địch lại người ta cũng cam tâm, ít ra cũng phải có người giỏi hơn ta chứ và lại mỗi lần có dịp ấn chứng hoặc tỉ thí kiếm pháp là ta cảm thấy như đang được uống hàng trăm bình rượu thượng hạng vậy, khoan khoái vô cùng.

Âu Trường Quân nhận xét thấy hình như các cao nhân tiền bối đa số đều say mê võ công đến điên cuồng, thảo nào luôn luôn võ lâm giang hồ xảy ra tranh giành chém giết nhau để mong đoạt được bí kíp và chân kinh nọ, chàng giao hẹn trước với ông ta :

- Tại hạ chỉ ấn chứng một lần ngày hôm nay thôi đấy, ngày mai phải đến Thiên Ngọc trang để dò xét mới được.

Nam Hải kiếm khách gật đầu nhưng lại nói :

- Người có đến đó cũng chẳng gặp mặt Hoàng Thái Cung đâu và chắc chắn không thể moi được một tí tin tức nào cả.

Âu Trường Quân không tiện nói chuyện Phương Tiểu Nga bị thân phụ bức bách phải trở về Thiên Ngọc trang, chàng đành nói thật một phần :

- Tại hạ có chút giao hảo với Phùng quân gia, hy vọng vì thế có thể thu thập được nhiều tin tức quan trọng đấy.

Nam Hải kiếm khách không tò mò hỏi thêm nữa, ông ta chỉ thốt :

- A, thì ra thế.

Rồi im lặng uống rượu tí tí, lần này ngấm say rất mau bởi vì lúc này đã hao tổn chân lực quá nhiều đề có thể sử dụng “Vô Hình kiếm”. Buổi chiều quả nhiên mùa này rất mát mẻ, hai người phân chân tinh thần tìm một chỗ thuận tiện và kín đáo để tỉ thí ấn chứng lần nữa.

Giống như buổi sáng cả hai lấy cành cây thẳng để làm kiếm. Nam Hải kiếm khách nói luôn :

- Ta vẫn sử dụng “Yên Hà kiếm pháp” còn người dùng cái gì hôm trước đã gọi là “Vô danh kiếm” để đối chọi thử coi.

Âu Trường Quân vừa gật đầu là Nam Hải kiếm khách đã hô lớn tên chiêu thứ nhất “Song Long Đồng Phi”, nếu dùng thân pháp để tránh né thì hiện tại chàng thừa sức nhưng như vậy lại giống hết lúc sáng

thành ra vô bổ. Âu Trường Quân lúng túng không kịp nghĩ ngợi gì thêm đưa kiếm lên gạt mạnh một cái “rắc” cả hai cành cây đều lập tức gãy đôi liền. Nam Hải kiếm khách dậm chân có vẻ bất bình rồi to giọng nói :

- Bất đắc dĩ trong khi giao đấu có khi cũng phải dùng kiếm để đỡ gạt võ khí đối phương nhưng cả hai cùng gãy thì còn ra cái chó gì nữa.

Âu Trường Quân ngượng quá, đỏ bừng cả mặt mũi chỉ biết “vâng, dạ” cho thuận chiều mà thôi. Nam Hải kiếm khách bớt nóng nảy dịu giọng giảng giải :

- Phạm khi nào cần thiết phải đỡ gạt, người vận công lực tập trung vào điểm đụng chạm, đừng để tản mát thì mới chấn gãy võ khí đối phương được.

Âu Trường Quân võ công đa số học lóm hoặc tự luận theo kinh sách, hoàn toàn không có ai chỉ dẫn tường tận nay được Nam Hải kiếm khách giảng giải thì nhận ra nguyên lý liền.

Chàng vận thủ chân lực vào cành cây thì nó hoặc là hơi thiếu một chút, hoặc là dồn cả lên đầu mũi rất khó tính chuẩn xác điểm tập trung theo ý muốn. Ngay lúc đó Nam Hải kiếm khách lại hô “Song Long Đồng Phi”. Đồng thời kiếm cành cây của ông ta nhanh như chớp giật đã lập tức phóng ra rồi. Âu Trường Quân vội vã cũng đưa kiếm thẳng ra bởi vì lúc đó chân khí của chàng đang tập trung ở đầu mũi. “Sít” một tiếng giống như hơi nước đang phun, hai thanh kiếm đầu mũi giao nhau, thẳng hàng như sợi chỉ rồi lập tức phân cách ra liền.

Nam Hải Kiếm Khách lão đảo lùi lại một bước, ông ta húng hắng rồi khạc ra một cục máu bầm to bằng ngón tay. Âu Trường Quân hoảng sợ vội chạy lại vái chào tạ lỗi :

- Tại hạ không biết tính lực đạo cho vừa đủ chấn gãy kiếm của tiền bối, có lẽ hơi quá tay, mạo phạm mất rồi.

Nam Hải kiếm khách không tỏ vẻ giận dữ, có vẻ ngạc nhiên nhiều hơn nên trợn mắt lên hỏi to :

- Tiểu tử có chân khí siêu tuyệt thực, chẳng lẽ sư phụ người không chỉ bảo cách vận dụng hay sao?

Âu Trường Quân cười khỏ trả lời :

- Đó là “Thông Huyền Như Lai thần công” tại hạ tự học trong “Thanh Hoa bí lục” chứ có ai là sư phụ đâu.

Nam Hải kiếm khách “ạ” lên một tiếng rồi mới nói :

- “Áo Ảnh pháp” trong “Thanh Hoa bí lục” cả cái môn “Thông Huyền Như Lai thần công” cũng do đó mà ra, ta lại nghe người ta nói rằng nó là võ học của ba nước có thật vậy không?

Âu Trường Quân không trả lời mà lại hỏi :

- Ủa! Tại hạ tưởng tiền bối phải biết tới “Thanh Hoa bí lục” chứ?

Nam Hải Kiếm Khách lắc đầu quày quây :

- Mấy chục năm trước ta học kiếm pháp ở đảo Hải Nam, sau đó có đi lại giang hồ chừng mười năm rồi ẩn cư chuyên tâm nghiên cứu về kiếm pháp, có biết “Thanh Hoa bí lục” là cái quái gì đâu!

Âu Trường Quân thở phào ra một hơi, toàn bộ võ lâm giang hồ đều rung động đua tranh, chém giết nhau chỉ vì “Thanh Hoa bí lục” riêng lão tiền bối này chẳng biết gì cả mới thật lạ kỳ. Chàng liền đem từ đầu việc Thiên Trúc rồi Tây Vực đưa cao thủ vào Trung Nguyên tìm kiếm bí lục ra sao luôn cả việc thám sát ở Hàn Thương Tiêu Cục và Tư Mã Công cũng bắt nguồn từ pho bí lục này như thế nào kể lại toàn bộ cho Nam Hải kiếm khách nghe. Ông ta gật gù chắc lưỡi than thở :

- Trong võ lâm giang hồ cứ lâu lâu lại xảy ra một lần kiếp nạn tranh giành chân kinh bí lục, ta ẩn cư đã lâu hoàn toàn không hay biết gì cả chẳng qua cách đây gần một tháng vô tình nghe được mấy tên tiêu sư đi ngang bàn tán nhắc đến tên ta nên mới xuất đầu lộ diện đó thôi. Chủ ý của ta tìm ra sự thật việc Hoàng Thái Cung bị ai đã thương công bố cho giang hồ võ lâm biết là rút lui ngay, bây giờ biết được việc này lại càng muốn mau mau rút chân ra khỏi bãi sinh hôi thối cho rồi.

Âu Trường Quân lần đầu thấy có người chẳng thèm võ công bí lục thì đồng cảm liền, chàng cười hì hì nói :

- Tại hạ cũng giống như tiền bối chẳng muốn dơ chân nhưng đã lỡ vô tình học nó mất rồi bây giờ làm sao quên được?

Nam Hải kiếm khách nghiêm sắc mặt nói rất trân trọng :

- Đó là ý trời muốn cho người đứng ra gánh vác việc ổn định võ lâm giang hồ, người từ chối cũng không được đâu.

Âu Trường Quân giật thót mình một cái bởi vì lời lẽ của Nam Hải kiếm khách mới thốt ra đây nhưng trong thâm tâm hình như nó đã có cảm giác bắt buộc chàng phải làm như thế.

Nhiều lúc chàng tự dối lòng là tìm ra thủ phạm, trừ diệt hần xong lập tức qui ẩn liền nhưng càng ngày càng dần sâu vào việc giang hồ, thấy bất bình chẳng lẽ bỗng xuôi được sao?

Âu Trường Quân còn đang mải mê suy nghĩ thì bỗng nhiên Nam Hải Kiêm Khách lên tiếng hỏi :

- Trong “Thanh Hoa bí lục” có ghi lại một pho kiếm pháp nào không?

Âu Trường Quân nhẩm lại ngoài “Thông Huyền Như Lai thần công” và “Ảo Ảnh pháp” ra chỉ có Cầm Nã chương pháp, chỉ pháp nên lắc đầu ngập ngừng nói :

- Hình như không có kiếm pháp thì phải.

Sở dĩ chàng ngập ngừng dùng chữ hình như bởi vì e ngại Nam Hải kiếm khách buồn lòng, quả nhiên ông ta xịu mặt mắng chửi :

- Mấy thằng thầy chùa Thiên Trúc, Tây Vực chỉ giỏi pháp thuật, chúng chẳng thèm nói đến kiếm pháp tức là coi thường lão gia rồi đó.

Âu Trường Quân nổi tính trẻ con, chàng dốc xúi luôn :

- Đã vậy tiên bối đứng ra tự xưng Minh chủ võ lâm, ai không chịu phục thì đâm cho một kiếm luôn, lúc đó chẳng ai còn dám coi thường kiếm pháp nữa.

Ngờ đâu Nam Hải kiếm khách càng buồn hơn, ông ta thở dài :

- Bản tính ta chỉ thích yên tĩnh, làm Võ lâm Minh chủ chẳng khác gì đi cày cho người khác hưởng, ta thêm vào và lại người mới xứng đáng làm Võ lâm Minh chủ thì có.

Thật là gây ông đập lưng ông, Âu Trường Quân nhăn nhó cãi lại :

- Tại hạ nhỏ tuổi, thân thể bơ vơ võ công lại chẳng bằng ai thì làm Võ lâm Minh chủ sao được, tiên bối nói nhỏ thôi lỡ người khác nghe được thì e mặt tại hạ biết sao mà kể?

Nam Hải kiếm khách gân cổ lên, càng lớn tiếng hơn :

- Tên nào dám cười người nào, ta tự thị kiếm pháp vô địch thiên hạ mà còn đại bại dưới tay người thì ai dìm dìm nghị nữa.

Âu Trường Quân cười khò lắc đầu trả lời :

- Tại hạ thắng tiên bối là nhờ ở thân pháp, chẳng lẽ làm Minh chủ võ lâm gặp ai cũng chuyên tránh né mà thu phục họ được sao?

Nam Hải kiếm khách tức quá trợn mắt lên hỏi luôn :

- Nếu vậy tại sao người không học hết chương pháp, chỉ pháp gì gì đó trong “Thanh Hoa bí lục” để đừng phải tránh né hoài...

Âu Trường Quân nhăn mặt cười gượng gạo :

- Học tới nơi tới chốn mấy môn đó có khi hết cả đời người, tại hạ còn đang nóng ruột về cái chết thảm của song thân đầu óc đâu mà học nổi.

Nam Hải kiếm khách ngăn người ra hình như đang suy nghĩ việc gì rất quan trọng, chừng nửa khắc sau ông ta chợt nói :

- Có khi việc này cũng là kỳ duyên trời sắp đặt sẵn cho người đủ năng lực để làm Võ lâm Minh chủ đây.

Âu Trường Quân cười hì hì làm mặt nhăn nhó để trêu tức ông ta :

- Tiên bối muốn sắp đặt thì tự mình làm Minh chủ võ lâm đi, tại hạ quyết không dám nhận trọng trách mang ách vào người như tiên bối vừa nói đâu!

Nam Hải kiếm khách nghiêm trang sắc mặt, ông ta từ từ lấy trong bọc ra một cuốn sách mỏng chỉ chừng mười trang, cử chỉ rất trân trọng như đó là báu vật giá trị liên thành vậy. Nam Hải kiếm khách nhìn Âu Trường Quân trầm giọng nói :

- Đây là pho “Chuyển Y thần công” cực kỳ thâm ảo, người theo đó mà luyện tập chỉ mất ba ngày là thành tay đại cao thủ, cộng thêm chân lực sẵn có trong người thì không ai có thể chống lại người được năm chiêu nữa.

Âu Trường quân thấy Nam Hải kiếm khách nghiêm trang thì không dám đùa giỡn, chàng trầm lặng hỏi lại :

- Tại hạ có một đầu thắc mắc, tại sao tiên bối có pho “Chuyển Y thần công” trong tay mà chỉ mất có ba ngày trời lại không luyện tập mà đưa cho tại hạ làm gì cho uổng phí đi?

Nam Hải kiếm khách gật đầu, vẫn giữ vẻ nghiêm nghị giải thích :

- Kiếm pháp của ta thừa đủ dùng rồi và lại ta đã nói, chỉ say mê kiếm pháp mà thôi, pho “Chuyển Y thần công” này rất hay ho mà ta thật sự chẳng màng chút nào cả.

Âu Trường Quân bắt đắc dĩ phải cầm lấy cuốn sách, ngoài trang bìa có viết bốn chữ thật to “Chuyển Y thần công” bằng chữ thảo cực kỳ khinh khoáng. Chàng chưa vội mở ra, tần ngần hỏi thêm một câu :

- Sao lại gọi là “Chuyển y”?

Nam Hải kiếm khách ngẩng mặt nhìn trời thấy đã quá chiều liền mau mắn nói luôn :

- Chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện thì tiện hơn.

Cả hai sóng vai nhau đi về hướng Đông kiếm một tửu quán vắng vẻ ngồi xuống kêu rượu thịt xong xuôi Nam Hải kiếm khách mới thông thả kể :

- Mấy chục năm trước ta vượt biển tìm đến đảo Hải Nam để thọ giáo kiếm pháp Đông Tà lão nhân ông ta tính khí cực kỳ khó chịu không nhận lễ thầy trò, hễ ta sơ hở là lén lút dùng kiếm gõ chém luôn. Năm đầu tiên ta nhận không biết bao nhiêu là nhát chém đau đớn muốn bỏ quách việc luyện tập kiếm pháp cho rồi, nhưng lại tự ái cố gắng tránh né cho bằng được, bao giờ ông ta không còn đánh lén thành công nữa thì mới ra đi. Rót cuộc năm thứ hai ta đạt được ý nguyện nhưng đồng thời cũng giác ngộ về kiếm pháp thượng thặng của Đông Tà lão nhân: Tâm và ý cùng với kiếm pháp hợp nhất thành một thể, kiếm là người mà người cũng là kiếm. Sau đó ta ở lại ngày ngày tỉ thí với Đông Tà lão nhân cho đến lúc ông ta nói “Không còn gì để truyền thụ nữa” ta mới trở về Trung Nguyên. Nói cho đúng sự thực chứ không phải là kiêu ngạo, từ lúc đó cho tới ngày hôm qua chưa bao giờ ta thất bại cả. Điều này tưởng là sung sướng lắm bởi vì ai đã học võ công đều muốn trở thành vô địch cả nhưng riêng ta chỉ thấy lòng cô quạnh khôn tả. Vì thế nổi danh chưa được bao năm ta lại đi Hải Nam đảo. Ngờ đâu vật đổi sao dời, ta với Đông Tà lão nhân chỉ sum họp được chừng nửa tháng thì ông ta viên tịch. Dù sao cũng là nghĩa thầy trò, ta mới tìm một cái hang động sâu và kín đáo để an táng thi thể ông ta. Khi đào huyệt vô tình đào trúng ngay chỗ dấu “Chuyên Y thần công” hoàn toàn chẳng có bút tích gì nên ta cũng không biết nó xuất xứ từ đâu, do ai chôn vùi ở đó.

Nam Hải kiếm khách kể xong, đôi mắt mơ màng hình như tâm hồn đang trở lại thời gian quá khứ, ông ta xúc động uống luôn mấy chung rượu mới bình tâm lại được, Âu Trường Quân cũng bị lôi cuốn trầm ngâm theo, chàng thờ dãi nói :

- Võ lâm giang hồ còn biết bao nhiêu cao nhân dị khách rất phi thường, chẳng qua họ không thèm đua chen nên chẳng ai biết tới. Còn lại đa số tâm ý rất tầm thường, họ lấy võ công làm bậc thang trèo lên danh vọng hoặc là dùng nó để làm chuyện đê hèn thấp kém, tại hạ chán nản không muốn học võ công là vì vậy rốt cuộc đưa đẩy cứ gặp điều trái ý hoài.

Nam Hải kiếm khách gật đầu cảm thông với chàng nhưng ông ta lại nói :

- Những võ học khác ta không nói, riêng môn “Chuyên y thần công” này rất lạ lùng, người học nó có lợi vô cùng.

Nam Hải kiếm khách nhấp chung rượu cho thấm giọng bắt đầu giải thích về “Chuyên y thần công” :

- Ta đã có xem sơ qua rồi, đây không phải võ học Trung Nguyên, có lẽ là bí thuật Nam Phương, chữ “Chuyên y” ở đây tương tự như phép “tá lực, đả lực” củ chúng ta nhưng cao siêu và thần diệu hơn nhiều, người không có nội công chân lực cũng có thể sử dụng nó được, huống hồ gì ngươi. Đại loại lấy thân thể mình làm vật chuyên tiếp, Đan điền trống rỗng để chân khí đối phương chạy ngang qua, nếu muốn đả thương địch thủ thì dùng ngay nó đánh ngược trở lại, địch thủ càng mạnh bao nhiêu càng phải hứng chịu bấy nhiêu lực phản hồi, nói tóm lại người chẳng cần tốn một chút hơi sức nào cả. Do vậy mà ta mới dám cam đoan chỉ trong ba ngày là ngươi trở thành tay cao thủ vô địch liền.

Âu Trường Quân cực kỳ kinh ngạc, ngẩn người ra nghe rất rõ ràng mà vẫn chưa thể nào tin được, chàng lại hỏi luôn :

- Trong trường hợp địch nhân dùng võ khí thì cò áp dụng “Chuyên Y thần công” được không?

Nam Hải kiếm khách gật đầu, tỏ ý khen ngợi rồi nói tiếp :

- Ta cũng như ngươi, mới đầu cũng hơi thắc mắc ở điểm đó nhưng sau này đã sáng tỏ rồi. Đó là điều vừa rồi ta mới nói, thân và kiếm hợp nhất thì còn phân biệt có võ khí hay không võ khí sao được. Thí dụ như lúc nay hai thanh kiếm cành cây giao nhau tất nhiên chân lực đối phương sẽ theo đó mà truyền vào thân thể, muốn bao nhiêu công lực cũng được ngươi cứ để nó chạy tự do trong các kinh mạch, lúc nào cần thiết lập tức hướng dẫn chạy ngược trở lại thì đối phương lãnh nhận toàn bộ hậu quả liền.

Âu Trường Quân còn đang suy nghĩ thì Nam Hải kiếm khách đã thò tay vào túi lấy một chiếc mặt nạ da người mỏng dính ra đưa cho chàng và nói :

- Ngươi học xong Chuyên Y thần công trở thành vô địch thiên hạ, trước sau gì sẽ trở thành Minh chủ võ lâm do đó việc Hoàng Thái Cung vu oan giá họa bởi xấu thanh danh ta, ngươi cũng phải cắng đáng luôn. Công việc nhiều tất nhiên có lúc không tiện lộ diện, ngươi cầm lấy mà dùng, bản tính ta rất ghét việc đeo mặt nạ đã định vứt đi rồi đấy.

Âu Trường Quân thẳng thốt kêu lên :

- Tiền bồi trút gánh nặng cho tại hạ định phải tay đi đâu?

Nam Hải kiếm khách cười ha hả, ông đứng dậy chậm rãi đi ra cửa tửu quán rồi mới nói :

- Khi nào thành Minh chủ võ lâm, rảnh rồi thì cứ đến Hải Nam đảo chơi với ta vài tháng nhé.

Câu nói vừa dứt thân ảnh Nam Hải kiếm khách đã chớp động khuất mau vào bóng tối mờ mờ mặc cho Âu Trường Quân đứng ngẩn ngơ nhìn theo. Đột nhiên chàng có cảm giác cô quạnh khôn tả và gánh nặng vô hình của bốn chữ “Võ lâm Minh chủ” đè nặng trên vai.

Âu Trường Quân cười khổ, cái cười chẳng khác đang mếu bao nhiêu rồi tự lẩm bẩm :

- Tà chẳng thích võ công, chẳng thích làm Minh chủ chút nào chỉ cần cô Viên Viên và Phương hảo muội ở bên cạnh mãi mãi mà thôi.

Hồi 21 : Nội tình Thiên Ngọc trang

Âu Trường Quân cứ đứng lặng như thể đầu óc hỗn loạn phân vân hàng trăm tư tưởng, không biết nên buồn hay vui mãi đến khi có một âm thanh cất lên mới giật mình trở lại hiện tại. Chàng trợn mắt lên nhìn lão chủ quán :

- Lão chủ vừa nói gì đó phải không?

Lão chủ quán bối rối xoa hai tay vào nhau, ngập ngừng gật đầu :

- Cái đó lão nhắc nhở vậy thôi, tùy ý công tử gia thu xếp.

Âu Trường Quân kinh ngạc hỏi lại :

- Ủa? Thu xếp cái gì, lão chủ làm ơn nhắc lại từ đầu xem.

Lão chủ diện mạo rất thật thà, càng thêm bối rối ấp úng nói luôn :

- Không sao, không sao, công tử gia có muốn uống rượu nữa không?

Âu Trường Quân ngồi xuống trở lại, chàng gật đầu nói :

- Lão mang thêm cho tại hạ một bình rượu nữa đi và đừng có gọi công tử gia này nọ nghe chói tai lắm.

Lão chủ quán nghe chàng ăn nói bình dị thì mới yên tâm quay trở vào lấy rượu, ông đặt bình rượu xuống bàn rồi nói nhỏ, có vẻ rất bất đắc dĩ :

- Tất cả là sáu phen, khách quan uống xong nên đi nghỉ ngơi bởi vì đã quá giờ Tý rồi đó.

Âu Trường Quân “à” một tiếng, thì ra lão chủ quán thấy Nam Hải kiếm khách đã bỏ đi, đồng thời mình cứ đứng đực mặt ra giống như kẻ không tiền thì mới lên tiếng nhắc nhở. Chàng cười khổ tự nhủ “Quần áo mình sơ sài quá nếu tự xưng là võ lâm Minh chủ thì chẳng khác làm trò cười cho người ta mất”.

Âu Trường Quân lấy bạc vụn ra thanh toán luôn cho chủ quán yên lòng, chàng suy nghĩ :

- “Ngày mai trở đi ta phải bắt đầu luyện tập “Chuyển Y thần công” rồi thay đổi quần áo cho lịch sự hơn mới được, đã dần thân vào võ lâm giang hồ thì phải hòa hợp một chút, nếu không người ta lại cho rằng mình là kẻ lập dị, vô ý thức mất”.

Đã quyết định được đường hướng, tâm thần Âu Trường Quân thấy nhẹ nhàng hơn, chàng uống hết bình rượu rồi trở về Quảng Châu phú nghị ngơi. Ngày hôm sau bắt tay vào luyện tập “Chuyển Y thần công” liền, cuốn sách này rất mỏng nên chỉ cần một ngày là chàng đã thuộc lòng các khẩu quyết, ngày hôm sau có thể tĩnh tọa hành công được rồi.

Âu Trường Quân dùng chân khí của mình giả như của đối phương bắt đầu từ các huyệt ở mút ngón tay như Thiếu Trạch, Quan Xung, Trung Xung dẫn qua các huyệt đạo Thiên Tĩnh, Khúc Trì rồi qua Kiên Trinh, Kiên Nguy để vào nội thể. Chàng chiếu theo khẩu quyết và đồ hình trong sách dẫn nó đi một vòng trở lại vị trí ban đầu sau đó cũng theo y cách thức như vậy nhưng hướng dẫn nó chạy sang tay tả. Dần dần Âu Trường Quân đi vào cõi tĩnh lặng chuyên tâm luyện tập, mới thoát đầu nó còn vướng mắc lẫn lộn với chân khí của mình nhưng sau cùng chân khí “Chuyển Y thần công” tạo thành một lối đi riêng rẽ.

Hết ngày hôm đó Âu Trường Quân đã đạt được nửa phần “Chuyển Y thần công”, hiện tại trong người chàng phân biệt ra ba luồng lực đạo khác nhau, chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” qui tụ ở Đan điền, chân khí “Loạn Chân Phi Giả” chiếm cứ từ bả vai hữu xuống tới Lao Cung còn lại chân khí “Chuyển Y thần công” cứ chạy từ tay này qua tay kia và ngược lại. Ngày thứ ba Âu Trường Quân theo khẩu quyết dồn tụ cả ba loại xuống Đan điền rồi từ từ dẫn một vòng lên Bạch Hội chuyển xuống Mu Xung và trở lại Đan điền. Cứ mỗi lần đi được một vòng nó lại tản mát đi một chút, đến chiều hôm sau thì hoàn tất chẳng còn chút chân khí nào ở đan điền cả.

Như vậy không có nghĩa là mất hết công lực mà đạt tới cảnh giới tùy tâm thu, phát muốn dùng chưởng lập tức nó qui tụ cả ba loại chân khí lại, muốn xử “Chuyển y thần công” thì chân khí tản mát khắp nơi, hoàn toàn trống rỗng. Đến lúc ấy Âu Trường Quân mới nhận thức được hai chữ “Chuyển y” ảo diệu ra sao, chân khí chẳng khác gì chiếc áo đang mặc, thay đổi tùy thời tùy lúc thậm chí lấy luôn áo người khác để mình mặc hoặc lấy rồi trả, thâm ảo vô cùng. Đúng ra như vậy Âu Trường Quân đã hoàn tất nhưng chàng chẳng nóng vội để ngày thứ tư chuyên tâm diễn lại toàn bộ đầu óc vừa có ý dùng chưởng thì chân lực lập tức tập trung về Đan điền rồi tự động chạy ra tay liền. Âu Trường Quân biết biến đổi ý nghĩ lúc thì dùng chưởng lúc dùng “Chuyển y”, mới đầu còn phải chờ đợi mấy phút sau đó chẳng cần tới nữa, cứ nghĩ sao lập tức chân khí biến đổi liền.

Ngày thứ năm Âu Trường Quân mới đi ra phố mua sắm quần áo, chàng đeo mặt nạ da người vào lập tức biến thành một Bệnh công tử, da vàng như nghệ và già đi hơn hai chục tuổi.

Âu Trường Quân nhắm hướng Thiên Ngọc trang dùng khinh công đi rất mau, chẳng bao lâu đã đến cổng trang. Đương nhiên, nơi trú ngụ của võ lâm Minh chủ Phương đại hiệp phải đồ sộ và huy hoàng khác

người, chỉ nội chiếc cổng bằng đá xanh và hai cánh cửa bằng thiết mộc nặng nề đã tốn không biết bao nhiêu nhân công và tiền bạc mới có thể kiến trúc được.

Ba chữ Thiên Ngọc trang chỉ sơn son đỏ chói chứ không thiếp vàng nhưng kích thước rất to khiến người khác nhìn vào bất giác phải nể nang liền. Âu Trường Quân ung dung nắm dây chuông kéo mạnh một cái, phía trong văng vẳng âm thanh vọng ra trầm bổng mấy tiếng chẳng biết cơ quan bố trí ra sao nhưng kín đáo và nhanh nhạy vô cùng. Âu Trường quân chẳng phải chờ lâu chừng mấy phút cánh cổng nặng nề đã hé mở, một hán tử có thân hình rất vạm vỡ, mặt tròn tai lớn đi ra nhìn chàng một cái rồi hỏi :

- Lão huynh có thiếp báo danh không?

Âu Trường Quân lắc đầu, chàng ra về bí mật trầm lời :

- Tại hạ là Bệnh công tử họ Trương có chút nhấn gởi của Võ huynh đài tới cho Nhị trang chủ, chẳng hay Hoàng lão nhân gia có thể tiếp chuyện được không?

Hán tử nghinh khách nhân ngheo đầu tỏ vẻ ngờ vực :

- Võ Tự Quyền sao không về thẳng đây mà lại nhờ nhấn rắc rối thế?

Cái chết của Võ Tự Quyền trong tửu quán đêm nào chỉ có chàng và Phương Tiểu Nga biết nên chàng không sợ bị lộ tẩy, ung dung trả lời :

- Rất tiếc điểm này không thể trả lời huynh đài được, Võ huynh dặn dò rất kỹ chỉ trình bày với Hoàng lão nhân gia mà thôi.

Bất ngờ hán tử nọ đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi hạ giọng nói nhỏ hình như không muốn cho ai nghe thấy :

- Tại hạ là Sầm Hưng Tông lão huynh sao lại sơ suất quá vậy?

Âu Trường Quân cũng giả vờ hạ giọng và lăm lét nhìn quanh trả lời rất làm hồ :

- Võ huynh đã dặn kỹ lắm rồi!....

Sầm Hưng Tông đột nhiên nói mau rồi lui lại mấy bước :

- Trương huynh cứ nói là tới kiếm Đại trang chủ có việc nhé.

Hắn ưỡn ngực lờn tiếng nói tiếp :

- Tại hạ đã nói là Đại trang chủ xuất trang rồi mà.

Phía sau cánh cổng có tiếng hắng giọng rồi Phùng Triệu Phi lộ đầu ra, trầm giọng hỏi :

- Sầm bảo chấp có gì mà lớn tiếng vậy?

Sầm Hưng Tông xoay người vái chào Phùng Triệu Phi rồi nói :

- Trương huynh đây nằng nặc đòi gấp cho bằng được Đại minh chủ để nhờ can thiệp chuyện gì đó thuộc hạ nói hoài mà chẳng chịu rời chân!

Phùng Triệu Phi hiện tại nét mặt đầy rẫy nét nhăn. diện mạo nặng trĩu ưu tư ngó Âu Trường Quân một cái, lịch sự lên tiếng :

- Lão phu là quản gia họ Phùng rất hân hạnh được Trương huynh đệ tới Thiên Ngọc trang nhờ vả nhưng đúng như lời Sầm bảo chấp vừa nói. Đại trang chủ đã xuất trang mấy tháng nay rồi, hiện tại đang ở Trường An, Trương huynh đệ chịu khó chờ đợi năm bữa nửa tháng hãy quay lại vậy.

Âu Trường Quân giả vờ hậm hực “hừm” một cái nói ngay :

- Tại hạ nghe đồn Phương minh chủ cùng với Phương tiểu thơ đã trở về trang rồi, Phùng quản gia đừng lừa gạt nữa, giúp tại hạ diện kiến Đại trang chủ đi.

Phùng Triệu Phi giật mình một cái vội vàng hỏi :

- Trương huynh đệ nghe thấy ở đâu? Thật ra cũng đúng một phần nhưng thật Ạ. Phương đại trang chủ không có mặt trong trang, chẳng phải lão phu lừa dối để làm gì đâu.

Âu Trường Quân cười nhạt chận đầu luôn :

- Tại hạ biết là Phương tiểu thơ đã về trang rồi tất nhiên Phương minh chủ cũng vậy, Phùng quản gia có dám thề thốt là không có thì tại hạ sẽ xin lỗi rồi đi ngay lập tức.

Phùng Triệu Phi thoáng biến sắc, ông ta “hừ” một tiếng đột nhiên có vẻ giận dữ nói to :

- Lão phu đã nói như thế thì sự thật như vậy Trương huynh đến Thiên Ngọc trang để nhờ vả hay moi móc đây?...

Sầm Hưng Tông vội tiến lên giải hòa hấn xoay lưng về phía Phùng Triệu Phi nên yên tâm nháy mắt với Âu Trường Quân một cái để ra hiệu, lấy giọng ôn hòa nói :

- Phùng quản gia thân phận rất lớn, đã nói như vậy thì quyết Đại trang chủ không có ở trong trang, Trương huynh đệ đi hỏi lại người nào đồn đại bày bạ xem có đúng không rồi trở lại trang cũng không muộn mà.

Âu Trường Quân vờ như miễn cưỡng, dậm chân một cái rồi nói :

- Được rồi cả hai vị đều nói thì tại hạ không sao cãi được, vài ngày nữa sẽ trở lại vậy.

Sầm Hưng Tông cười nhếch mép coi rất gian xảo :

- Trương huynh đệ mau mắn thật, tại hạ xin được đưa tiễn một đoạn.

Hắn chẳng ngó xem thái độ Phùng Triệu Phi phản ứng ra sao, nhanh chân bước theo Âu Trường Quân được hơn một trượng mới nói khẽ để Phùng Triệu Phi đừng nghe thấy :

- Canh ba đêm nay phía sau trang.

Hắn đứng lại vòng tay lên tiếng nói luôn :

- Tại hạ mong rằng Trương huynh đệ hỏi lại cho tận tường, tiếc rằng không thể tiễn xa hơn được nữa.

Âu Trường Quân giả như vẫn còn tức giận không thêm trả lời, chẳng đi nhanh tới khúc quanh khuất mắt liền dùng khinh công chạy vòng trở lại, khi tới gần cổng trang mới mang bộ vị “Áo Ảnh pháp” ra thi thố, quả nhiên chẳng có ai phát hiện ra được.

Lúc này Sầm Hưng Tông còn chưa tới gần Phùng Triệu Phi bởi vì hắn đứng dõi mắt theo chàng rất lâu mới trở lại.

Phùng Triệu Phi cất giọng trầm trầm nghi ngờ hỏi :

- Sầm bảo chấp cần gì phải đa lễ với họ Trương như vậy?

Sầm Hưng Tông cười nhạt trả lời rất ung dung :

- Thuộc hạ chỉ huy toàn bộ huynh đệ Bảo Chấp đường, chịu trách nhiệm an ninh vòng ngoài cho nên giả vờ đưa liến để xem tên họ Trương này có đi thật sự không đấy thôi.

Phùng Triệu Phi “hừ” một cái quay lưng bỏ đi vào trong, Sầm Hưng Tông cũng nhanh chân đi theo. Cánh cổng nặng nề từ từ đóng lại che khuất hai người nhưng Âu Trường Quân cũng còn kịp nghe nho nhỏ âm thanh của Phùng Triệu Phi :

- Sầm bảo chấp có nghi ngờ gì tên họ Trương này không, chẳng lẽ tin tức về Phương tiểu chủ rất bí mật mà hắn lại biết được dễ dàng thế?

Âu Trường Quân chẳng nghe được Sầm Hưng Tông trả lời ra sao, chàng đợi thêm một lát nữa thấy thật yên tĩnh mới luôn rùng rờ về Quỳnh Châu phủ. Thời gian còn dài nên Âu Trường Quân tìm một tửu quán khuất nẻo vừa uống rượu vừa suy tính, cứ theo tình trạng vừa qua thì Thiên Ngọc trang còn nhiều bí ẩn lắm. Đầu giờ Tuất, Âu Trường Quân bắt đầu theo nẻo khác để vòng ra phía sau trang. Phạm vi đó rất rộng nên đi sớm là hơn. Chàng chỉ nghe Sầm Hưng Tông dặn mờ hồ ở phía sau trang nên đường hoàng mà đi dễ dàng cho hắn thấy ngay, khỏi mất công kêu gọi kinh đông người khác.

Bất chợt Âu Trường Quân nghe âm thanh rất nhỏ :

- Trương huynh đệ tới sớm quá, thật là người mau mắn!

Từ trong bóng tối một bụi cây Sầm Hưng Tông từ tốn bước ra, hắn ta đeo một lưỡi kiếm chéo qua vai chứng tỏ việc hẹn hò này rất nguy hiểm, cần thiết sẽ sát nhân diệt khẩu liền. Âu Trường Quân vái chào một cái hỏi luôn :

- Sầm bảo chấp ước hẹn ta ra đây là có ý gì?

Sầm Hưng Tông vội vàng đưa tay lên môi xuyt nhẹ, hạ giọng trả lời :

- Trang huynh đệ nói nhỏ thôi, dù sao nơi đây còn trong phạm vi tai mắt của Thiên Ngọc trang, tại hạ vờ như đi tuần cho nên không thể hẹn xa hơn được nữa.

Âu Trường Quân gật đầu chàng cũng bắt chước hạ giọng :

- Nhị trang chủ Hoàng lão nhân gia có ra đây không?

Sầm Hưng Tông đột nhiên tỏ vẻ nghi ngờ, trầm giọng hỏi lại :

- Trương huynh đệ không biết gì về tai nạn của Nhị trang chủ sao?

Âu Trường Quân trợn mắt lên rất bức dọc :

- Tại sao lại không biết nhưng cánh tay có liên quan gì đến chân Nhị trang chủ không thể cho tại hạ vào gặp tất nhiên phải thân hành ra đây nghe tại hạ nhắn gửi tin tức chứ.

Sầm Hưng Tông “ạ” một tiếng, vội vàng lên tiếng xin lỗi rồi nói thẳng luôn :

- Võ Tụ Quyền nhắn tin gì Trương huynh đệ cứ nói cho tại hạ biết tại hạ sẽ trình báo với Nhị trang chủ liền.

Âu Trường Quân có tin tức gì đâu nên khẳng khái không chịu :

- Võ huynh đã dặn dò tại hạ rất kỹ ngoài Nhị trang chủ ra không thể sơ suất nói cho bất cứ ai nghe được.

Sầm bảo chấp cảm phiền vậy.

Đột nhiên Sầm Hưng Tông trở mặt trầm giọng quát chìm :

- Võ Tụ Quyền tính ra còn dưới quyền ta, người cũng chưa đáng để ta phải kính trọng đâu, nói ra đi nếu không muốn vừa lay vừa khai đấy.

Theo như lời nói của hắc đương nhiên hắc có giao tiếp với Hoàng Thái Cung, chỉ bằng nhân cơ hội này bức bách hắc khai nơi dưỡng thương ra luôn, sau đó tìm cách giáp mặt Hoàng Thái Cung chứng thực có phải là Hoàng lão nhân bịt mặt bữa nọ không. Do đó Âu Trường Quân chẳng thêm úy kỵ gì nữa quát to :

- Người tính một đường, ta tính một nẻo nếu không chịu tiết lộ nơi Hoàng Thái Cung dưỡng thương thì ta nhất định cho người đi du ngoạn Âm phủ đấy.

Sầm Hưng Tông tức giận vô cùng, hắc trừng mắt lên toan phát tác nhưng đột ngột lại hạ giọng nói :

- Thì ra Võ Tự Quyền muốn qua mặt họ Sầm này, ta với người bắt buộc phải có người sống người chết rồi đó nhưng đừng có kêu la lớn tiếng có được không.

Đã thế Âu Trường Quân càng làm già, chàng to hống rống lên :

- Người chết thì có việc gì ta phải nhỏ giọng, họ.... họ... họ Trương này có sợ ai đâu nào.

Trong lúc bất thần Âu Trường Quân quên bém mắt mình đang giả danh họ Trương phải lấp bấp mãi mới nhớ ra, Sầm Hưng Tông lại cho rằng chàng sợ hãi mình cố ý la lớn để kinh động người trong trang. Hắc quàng tay rút kiếm đánh “soạt” một cái nghiêng răng nói :

- Người cổ mà kêu gào nữa đi, Hoàng lão gia có trách phạt thế nào ta cũng cam chịu miễn là phải giết chết người mới hả dạ.

Âu Trường Quân vẫn ung dung, cười khẩy một cái :

- Ta cũng cùng ý nghĩ như người, Hoàng lão gia có trách phạt thì cứ trách, ta đang muốn người phải chết đây.

Đột nhiên trong bóng tối có âm thanh gà dạn và trầm trầm đưa ra :

- Chẳng có ai chết được đâu, bọn người phải sống để mà khai cung trước mặt Đại trang chủ nữa chứ.

Một hình bóng cao gầy từ từ lộ ra dưới ánh sáng mờ mờ của đêm hạ huyền Sầm Hưng Tông giựt mình đánh thót một cái ập ứng hồi luôn.

- Thì ra Phùng quản gia đã nghe hết rồi ư?

Phùng Triệu Phi quét nhãn quang nhìn hai người rồi mới trả lời câu hỏi của Sầm Hưng Tông :

- Đúng thế, ngay từ lúc người đưa tiền tên họ Trương này ta đã có ý nghi ngờ, ta âm thầm theo dõi người hơn một giờ rồi tất nhiên phải nghe toàn bộ câu chuyện chứ.

Sầm Hưng Tông qua lúc bất ngờ, diện mạo hắc biến chuyển mấy lần đã có sát khí ẩn hiện, hắc cười gằn nói :

-

Phùng Triệu Phi tức giận chỉ mặt Sầm Hưng Tông quát :

- Trước mặt ta mà người còn dám mở miệng ăn nói hỗn xược như thế sao?

Sầm Hưng Tông cười khẩy, đôi mắt đã lộ chút hung quang trả lời luôn :

- Lão tưởng rằng cái chức quản gia vô dụng đó lớn lắm sao? Nếu không nể mặt Đại trang chủ thì lão đã xuống Âm phủ lâu rồi đó.

Phùng Triệu Phi cơ hồ muốn tắt thở vì tức, run run giọng nói :

- Phán rồi, không ngờ người ăn lộc của Thiên Ngọc trang bao nhiêu năm mà bây giờ trở mặt phản bội.

Sầm Hưng Tông vẫn ung dung cười nhạt, vênh mặt lên hỏi :

- Ta phản bội bao giờ? Ta và Nhị trang chủ lão nhân gia bao nhiêu năm nay gia súc bồi đắp cho Thiên Ngọc trang kể không hết bây giờ lão gia hồ đồ lại cho rằng phản bội thì tức cười thật.

Phùng Triệu Phi từ tức giận đôi qua ngạc nhiên trầm giọng xuống :

- Hừm! Người nói những cái gì thế? Dưới nhị vị trang chủ là ta, người phỉ báng thượng ty tức là phản bội trang chủ còn gì nữa?

Sầm Hưng Tông lại cười khẩy bĩu môi nói :

- Cái gì thượng ty, tới bây giờ mà lão già chưa hiểu một tí nào sao? Đã lỡ xảy ra việc hôm nay thì ta cũng chẳng tiếc gì nói trắng cho lão biết luôn, lão chỉ là bù nhìn mà thôi, mọi việc trong Trang đều do một tay ta và Võ Tự Quyền thu xếp cả đấy.

Phùng Triệu Phi đã quên cả giận, kinh ngạc hỏi :

- A! Thì ra là thế, trước đây ta chỉ tưởng Nhị trang chủ dung túng bọn người bỏ lơ nhiều việc mờ ám mà thôi, ngờ đâu bây giờ chấy nhà mới ra mặt chuột. Ta không thu xếp được việc này thì mấy hôm nữa Đại trang chủ trở về cũng phải ta tay xấp đặt lại thôi.

Đột nhiên Sầm Hưng Tông cười khì một cái :

- Phương Ngọc Điềm chẳng khác gì lão đâu, hữu danh vô thực.

Phùng Triệu Phi kinh hãi kêu lớn :

- Đến thế nữa ư, bọn người lộng quyền quá rồi ta phải bắt người để chờ Đại trang chủ phân phó thế nào mới được.

Sầm Hưng Tông đột nhiên lại nói :

- Lão ỷ thị vào cái gì để đòi bắt ta, lấy cái quyền vô nghĩa là quản gia Thiên Ngọc trang chắc?

Phùng Triệu Phi hít một hơi chân khí, gằn giọng trả lời :

- Ta ỷ vào đôi nhục chưởng này đây, Sầm Hưng Tông người ở trang trang bao lâu nay mà còn chưa biết oai lực của Âm Dương Thôi Ân chưởng nữa sao?

Sầm Hưng Tông vẫn nhơn nhơn cái mặt, hỏi rất kỳ lạ :

- So về võ công thì lão và ta ai hơn ai kém?

Một lần nữa Phùng Triệu Phi ngăn cả người ra, phải suy nghĩ mấy giây phút mới trả lời được :

- Nếu người có võ công cao siêu hơn ta thì đâu có giữ cái chức Bảo chấp quền như thế.

Sầm Hưng Tông cười khi khi lại hỏi một câu kỳ lạ nữa :

- Lão có biết tại sao hôm nay tại sao ta lại nói toạc hết ra không?

Phùng Triệu Phi nhăn tít đôi lông mày trả lời rất gượng gạo :

- Đêm nay người bị ta lật mặt nạ, có dấu cũng không được cho nên mới nói ra để hòng đe dọa ta chứ gì?

Sầm Hưng Tông lắc đầu, thờ dài một cái rồi nói :

- Lão già chết đến đít mà vẫn còn ngu xuẩn, ta thương hại nói trước để vong linh lão được yên tâm. Hoàng lão nhân gia xếp đặt rất khéo léo, võ công của lão chỉ là hạt cát so với ta mà thôi. Nhưng muốn thành đại sự tất nhiên phải biết nhẫn nhịn chứ cứ đem so sánh chức tước thì làm lẫn to rồi đó. Bao nhiêu năm nay ta theo lời Hoàng lão nhân gia ẩn nhẫn với cái chức Bảo chấp không khác gì thăng lĩnh canh, nhiều lúc cũng bức mình vô cùng có lẽ từ nay trở đi mới tháo cũi sổ lồng được.

Hắn trợn hai mắt đầy sát khí lên gằn giọng rất ghê rợn :

- Không nắm chắc phần thắng giết chết lão ngay tại chỗ thì ta đại gì mà đem hết bí mật ra nói?

Phùng Triệu Phi nửa tin nửa ngờ ông ta cẩn thận vận nội lực lên chu lưu toàn thân xong mới chậm rãi nói :

- Người biết mình mà không biết người, không dễ gì muốn sao được nấy đâu, ngoài ra họ Trương này cũng đã nghe tất cả rồi, người định sát nhân diệt khẩu một lúc hai người được không?

Sầm Hưng Tông lạnh lùng trả lời :

- Dù sao hắn cũng là người của Võ Tụ Quyền, diệt lão trước rồi sẽ thương lượng giải quyết sau cũng không muộn.

Phùng Triệu Phi thấy tình thế không gắng sức thì rất nguy hiểm cho tính mạng nên ngửa mặt nhìn trời cười ha hả một hồi rồi nói :

- Có thể coi như là dứt khoát, người còn chần chừ gì nữa mà còn chưa chịu ra tay, hay là muốn cả hai cùng loạn đấu, họ Phùng này cũng vui vẻ chấp nhận để thanh lọc cho Thiên Ngọc trang thoát khỏi những tên đồi bại phản trắc.

Âu Trường Quân từ nãy đến giờ chỉ chấp tay sau đít để mặc hai người cãi nhau, vội vàng lên tiếng :

- Tại hạ đứng trung gian, nhị vị cứ tự nhiên giải quyết đi.

Sầm Hưng Tông liếc chàng một cái cười nhạt nói móc :

- Người và Võ Tụ Quyền chắc là cá mè một lứa, chuyện đó sẽ tính sau hiện tại đừng có chen vào rồi tăng công với lão nhân gia là không xong với ta đâu!

Âu Trường Quân cười hì hì đốp chát một câu :

- Ta chen vào làm gì, người có mấy lần âm khí trên mặt chẳng biết có sống nổi hết đêm nay không, hãy tự lo lấy thân đi cái đã.

Sầm Hưng Tông tức giận “hừm” một tiếng, hắn suy nghĩ “Trừ diệt lão già họ Phùng này xong phải mau mau tính sổ với bè đảng của Võ Tụ Quyền mới được, càng ngày hắn càng thêm vây thêm cánh tranh giành địa vị với ta rồi đó!”, vì vậy hắn chẳng thèm nói với chàng nữa từ từ bước lên sửa soạn ra tay. Song phương đối chọi nhãn quang trong giây phút rồi Sầm Hưng Tông quát lớn :

- Đờ chưởng của ta đây!

Cánh tay hữu Sầm Hưng Tông co giật mấy cái lập tức xuất phát một luồng lực đạo rất quái dị nhằm ngực Phùng Triệu Phi đánh luôn, ông ta đã có phòng bị sẵn tức thời cũng dùng chiêu “Thảo Thanh Chuyển Chuyển” ra đón đỡ.

“Bùng” âm thanh chưa dứt hẳn Âu Trường Quân đã thấy nguy hiểm cho ông ta rồi, Phùng Triệu Phi lùi một bước lắc lư không đứng vững lại được phải lui lên một bước mới ổn định được. Tuy chưa bị nội thương nhưng Phùng Triệu Phi đã biến sắc kêu lớn :

- Xa Sư đảo chuông, thì ra người đã được Nhị trang chủ truyền thụ môn bí học này rồi, thảo nào người phách lối quá.

Sầm Hưng Tông cười rùng rợn một hồi :

- Lão biết ra thì quá muộn phải không, nói thực cho lão biết Hoàng lão nhân gia chính là vị đại sư phụ của ta từ lúc còn ở Xa Sư tiểu quốc kia đây.

Phùng Triệu Phi rùng mình mấy cái, lạc giọng kêu lên :

- Nếu Đại trang chủ biết được toàn bộ sự việc này thì chưa phải là muộn màng đâu, quý hồ ta còn sống thì còn cứu vãn được.

Sầm Hưng Tông lại giơ tay lên sửa soạn phát chuông tiếp, đồng thời hần lắc đầu nói :

- Không thể nào biến đổi khác đi được đâu, toàn bộ sự việc này Đại trang chủ đều hay biết cả đây.

Phùng Triệu Phi rất kinh ngạc, toan mở miệng hỏi gì đó nhưng Sầm Hưng Tông đã xuất chuông nên ông ta vội vàng xử chiêu “Thiên Âm Vũ Khấp” đón đỡ.

“Bùng” âm thanh lần này to hơn và áp lực chuông phong cuốn cát đá bay đi rào rào, nếu không là đêm tối thì có lẽ đã thấy trời cũng phải sầm lại tức thời. Dưới ánh trăng hạ huyền tình trạng trên giống y lần trước, Phùng Triệu Phi bị “Xa Sư đảo chuông” vừa lùi vừa đẩy thân hình còn lắc lư nhiều hơn lần trước gấp nhiều lần. Sầm Hưng Tông cười nhạt, âm thanh tiếng cười vang vọng giữa đêm khuya nghe rất lạnh lùng :

- Khá thật, lão già này đỡ được hai chuông của ta thì khá lắm đấy, ta đánh giá lão hơi sai một chút nhưng không sao, cố gắng nếm mùi vị chuông thứ ba này nhé.

Phùng Triệu Phi tâm tư còn đang rối loạn vì câu nói trước của Sầm Hưng Tông cho nên chẳng nghe gì cả hít một hơi chân khí để ổn định kinh mạch xong là vội hỏi liền :

- Người vừa nói Đại trang chủ đã hay biết những sự việc này phải không? Làm gì có chuyện đó, chẳng lẽ Đại trang chủ cũng chủ trương âm mưu với bọn người sao?

Sầm Hưng Tông miệng trả lời mà đôi chân cứ nhích gần đến :

- Phương Ngọc Điềm cũng chẳng khác gì lão là mấy, chỉ đứng làm bù nhìn trông mắt ra mà thôi, biết thì làm gì được bọn ta.

Hần nhanh như chớp lại đánh ra một chuông rất mạnh, quả nhiên lần này Phùng Triệu Phi không sao cân bằng chuông lực nổi dù rằng đã dùng đến chiêu tuyệt học “Hoàng Hà Nhập Hải” để chống đỡ. Sau tiếng “bùng” cực kỳ âm vang, ông ta lão đảo bước lùi, hai khóe miệng đã có máu tươi ứa ra trông rất thê thảm. Sầm Hưng Tông trợn mắt lên nhìn có vẻ rất kinh ngạc :

- Đến chiêu “Sa Song Nhật Lạc” mà lão chưa chịu nằm xuống thì quả là ghê gớm thật, ta lại bị làm thêm một lần nữa rồi đó.

Phùng Triệu Phi chẳng quan tâm đến sống chết, lão khạc ra một bụm máu đã vội thều thào nói :

- Thảo nào, thảo nào có rất nhiều chuyện ta thắc mắc thì Đại trang chủ cứ gạt phắt đi, ngay cả vụ Nhị trang chủ cũng vậy. Ta thân mang chức vụ quản gia mà hồ đồ chẳng biết Nhị trang chủ hạ lạc nơi đâu trong khi người hàng ngày đều có liên lạc mật thiết thì còn mặt mũi nào nữa!

Ông ta tự nghĩ đêm này chắc không thoát khỏi độc thủ của Sầm Hưng Tông nên tự nhiên ứa nước mắt ra, ngửa mặt lên trời than dài :

- Phương đại hiệp, Phương trang chủ ơi, lão với Trang chủ thâm tình cao trọng biết bao nhiêu sao lại đưa nhau vào tuyệt địa thế này. Lúc sống giống như bù nhìn mà chết còn hồ đồ chưa hiểu lòng dạ nhau một tí nào. Thật nhắm mắt chẳng cam tâm.

Sầm Hưng Tông hít một hơi chân khí tiến lên nói :

- Than thở xong chưa, chuông này mà ta không giết được người thì không xứng là “Đại Lực Hổ Tử” vang danh Xa Sư tiểu quốc nữa.

Phùng Triệu Phi đang lúc chán nản mà vẫn phải giật mình một cái :

- Ta có nghe qua ngoại hiệu này rồi, thì ra người, tên đại đạo nổi tiếng tàn ác vùng Doanh Châu trước kia phải không?

Sầm Hưng Tông liếc nhìn Âu Trường Quân một cái, hậm hực lên tiếng :

- Lão già chưa chết thì còn bói móc đủ chuyện để người khác tự dưng biết rõ, thật bực mình quá.

Hắn chưa nói xong mà dng chuông đã đưa lên ngang ngực chắc chắn lần này phải giải quyết dứt khoát cho xong. Âu Trường Quân thấy không còn gì để Sầm Hưng Tông có thể nương tay với Phùng Triệu Phi được nữa bèn bước tới, cười lạnh lùng rồi nói to :

- Tại hạ muốn thử một chuông của “Đại Lực Hổ Tử” xem có đúng như lời đồn đại không nào.

Sầm Hưng Tông giật mình quay lại quát hỏi :

- Họ Trương kia, người phá bĩnh làm gì thế, nếu muốn thì chờ đấy đi, giải quyết lão già này xong chúng ta sẽ nói chuyện.

Âu Trường Quân lạng người đứng chắn trước mặt Sầm Hưng Tông nói :

- Ta đã nói một lần rồi, giờ nhắc lại để người đừng quên, Hoàng lão nhân gia hiện giờ hạ lạc ở đâu thì nói ra đi.

Sầm Hưng Tông đang tức giận y tự nhiên chen vào, hấn nghe nói vậy thì hiểu lầm, cười nhạt trả lời :

- A! Thì ra quanh đi quẩn lại người đều nhằm mục đích tìm ra nơi dưỡng thương của Hoàng lão nhân gia, người che chở cho họ Phùng cũng chỉ vì thế chứ gì? Hà hà nói thật cho người biết lão ta hoàn toàn chẳng biết gì đâu.

Âu Trường Quân gật đầu lạnh lùng nói :

- Người đoán đúng đó, còn chần chờ gì nữa cứ nói ra cho rồi để đừng bị đau khổ.

Sầm Hưng Tông ngửa mặt cười một hồi :

- Người đã biết ta là Đại đệ tử của Nhị trang chủ mà còn dám khoác lác thì táo gan thật đấy.

Âu Trường Quân thấy trời đã khuya và lại nếu kéo dài thì nhân số trong Thiên Ngọc trang sẽ kéo ra rất phiền phức cho nên chàng trầm giọng nói :

- Ta không giờ một chút thực tài ra thì người vẫn còn nhất định không tiết lộ chứ gì.

Âu Trường Quân lúc này đã vận chân khí đầy đủ, chàng bèn theo bộ vị “Áo Ảnh pháp” bước luôn mấy cái. Cả Sầm Hưng Tông lẫn Phùng Triệu Phi bỗng nhiên hoa mắt bởi vì thân ảnh của chàng chợt biến mất. Hình như nó xuất hiện bên trái lại hình như đang lập lờ phía bên phải, khiến cho Sầm Hưng Tông kinh hoàng vô cùng, hấn lập tức đánh bừa ra một chưởng bao trùm cả khu vực chung quanh thân mình để bảo vệ.

Chưởng thế này cũng nằm trong Xa Sư đảo chưởng có tên là “Càn Khôn Hồi Chuyển” chuyên dùng để hộ thân trong trường hợp địch nhân quá đông, chân khí một phần đánh ra một phần xoay lộn chung quanh thân mình thành một bức tường hết sức vững chắc. Ngờ đâu chỉ thấy thân ảnh Âu Trường Quân lại chớp một cái, chàng đã đứng sát sau lưng hấn từ bao giờ rồi. Âu Trường Quân cười hi hi hơi thở phả cả vào gáy Sầm Hưng Tông khiến cho hấn kinh hoàng đến tột độ. Sầm Hưng Tông vừa xoay mình đánh ngược một chưởng vừa la rầm lên :

- Người là người hay ma quỷ?

Chưởng lực của hấn đánh ra rất mạnh nhưng hoàn toàn vào chỗ trống rỗng, Âu Trường Quân vẫn đeo sát phía sau lưng và vẫn ung dung cười hi hi hoài.

Sầm Hưng Tông tuy bất ngờ có vẻ kinh hoàng nhưng bản tính hấn rất độc ác đột nhiên đề khí vọt lên như pháo thăng thiên, trong ý nghĩ của hấn là trên cao nhìn xuống tất nhiên địch thủ sẽ hết giờ trò ma quỷ ra được nữa. Sự thể xảy ra đúng như vậy bởi vì rằng trong bộ vị “Áo Ảnh pháp” không có bộ vị nào vọt lên cao giống như Sầm Hưng Tông đang thực hiện, do đó Âu Trường Quân đành phải bước liên tiếp để dừng cho hấn nhìn rõ được mình. Sầm Hưng Tông đã lên hết đà, hấn liếc mắt nhìn xuống thì giật mình càng kinh hoàng thêm bởi vì thân ảnh của đối phương còn thấy đâu nữa, một phần do Âu Trường Quân di chuyển quá nhanh, một phần nhờ vào bóng tối phụ giúp rất đắc lực nếu là ban ngày thì chưa chắc chàng đã đạt tới mức độ kỳ ảo như thế này.

Sầm Hưng Tông vẫn cố gắng chống đỡ, lúc rơi xuống trở lại hấn vận hết công lực xử chiêu “Thiên Vân Bán Khai” đánh phủ xuống, chưởng lực theo đà rơi càng mạnh hơn gấp mấy lần và bao trùm cả khoảng lớn.

“Ầm” một tiếng trầm trầm chưởng lực của Sầm Hưng Tông đã đánh lồm hấn một lỗ lớn đất đá nơi đây hơi mềm bị văng đi tứ phía, kêu rào rào như trời đang mưa vậy. Phùng Triệu Phi cấp tốc dùng tàn lực nhảy ra xa mới tránh khỏi dư lực chưởng phong, ông ta rùng mình mấy cái thầm nghĩ

- “Chưởng lực tên họ Sầm này ghê gớm thực, thảo nào hấn nói muốn giết mình lúc nào cũng được là phải rồi”.

Âu Trường Quân thấy Sầm Hưng Tông đã hạ thân xuống liền dừng di chuyển, đứng trước mặt hấn cười nhạt hỏi :

- Một chút thân pháp vừa rồi người liệu có trốn tránh mãi được không?

Sầm Hưng Tông đã hết sợ hãi, hấn quát mắt đáp lại :

- Thân pháp của người quỷ my thật nhưng chỉ lòn mắt ta được mà thôi, gặp cao nhân khác liệu có ăn thua gì không?

Âu Trường Quân lúc này muốn ra tay giết chóc thì dễ dàng như lấy đồ trong túi, chủ ý chàng muốn tìm ra nơi ẩn trốn của Hoàng Thái Cung cho nên cười khẩy một cái trầm giọng nói :

- Được rồi, để cho người sáng mắt ra ta nhất định không bước đi một bước nào nữa, người cứ xuất chiêu thử xem nào.

Sâm Hưng Tông thật sự chẳng tin tưởng mấy nhưng hấn vẫn gật đầu song chiêu từ từ đưa lên, hai tay co giắt một cái lập tức đã xuất luôn hai chiêu “Bắc Phong Quyền Địa” và “Ngư Long Tiềm Dược”. Hai chiêu thức này một âm một dương chuyển đổi cho nhau rất ảo diệu, chiêu phong vừa xuất phát đã kêu lên “u, u” khiến cho người ta phải khiếp hãi. Âu Trường Quân cười khẩy và khen ngợi “Hay lắm” song chiêu cũng đưa ra đón luôn, chàng sử dụng tâm pháp “Chuyển Y thần công” tiếp luôn hai luồng đạo lực kia. Sâm Hưng Tông trước tiên cảm thấy chân khí của mình như muối bỏ biển cả, tan biến đi đâu mất hết, hấn chưa kịp ngạc nhiên thì từ tay trái Âu Trường Quân đã xuất ra một luồng lực đạo giống y hệt chiêu “Bắc Phong Quyền Địa” chống đỡ với chiêu “Ngư Long Tiềm Dược” của hấn, đồng thời tay phải lại xuất lực đạo giống như “Ngư Long Tiềm Dược” đối chọi với chiêu “Bắc Phong Quyền Địa” thực là quái dị không sao tưởng tượng ra được.

“Bùng, bùng” hai tiếng nổ âm vang. Sâm Hưng Tông lãnh nhận chính chiêu lực của mình hoàn lại, nửa người hấn phải nóng rực lên như bị lửa đốt trong khi nửa người bên trái lại lạnh buốt thấu xương. Hấn bị hai luồng âm, dương này công phá rất mạnh cho nên thân hình đứng nguyên tại chỗ rung động lắc lư hoài, đến khi không chịu nổi “ọe” một tiếng rồi phun máu tươi ra như suối. Hai luồng lực đạo này cùng với máu tươi thoát ra ngoài rồi hấn mới hết chấn động, uể oải ngồi phịch xuống như người không còn gân cốt nữa. Âu Trường Quân buông thông hai tay nhìn Sâm Hưng Tông, đến lúc này hấn mới thở hắt ra nhẹ nhẽ và thốt được hai tiếng “ôi chà” chứng tỏ chân khí trong người hấn bị xung đột và bế tắc hoàn toàn đến mức không kịp kêu la đúng lúc nữa. Chàng trầm giọng hỏi :

- Người còn dị nghị gì nữa không?

Sâm Hưng Tông vẫn giữ tính ngoan cố và hung dữ, hấn trợn đôi mắt đỏ ngầu, nhưng gân mặt lên thù thảo trả lời nho nhỏ :

- Cái này không phải học đạo chân chính, người... người chỉ giỏi pháp thuật tà ma ngoại đạo mà thôi.

Âu Trường Quân tức quá, chàng lắc người nhảy vọt tới đưa hờ bàn tay vào Bách Hội huyết trên đỉnh đầu Sâm Hưng Tông rồi cao giọng quát luôn :

- “Người ngoan cố thật, ta chẳng còn kiên nhẫn được nữa nếu người không chịu nói ra chỗ ẩn nấp của họ Hoàng là ta ra tay đưa người xuống tuyền đài liền lập tức”.

Sâm Hưng Tông cười khèn khệ vì máu vẫn còn đọng ở trong cổ họng :

- Không bao giờ ta nói ra đâu, có chết cũng vẫn cam tâm như thường người có giỏi thì xuống tay đi.

Âu Trường Quân còn đang chần chờ chưa biết tính sao thì Phùng Triệu Phi tiến lên mấy bước vái chào chàng rồi nói :

- Lão chưa biết Trương huynh đệ tốt hay xấu, nếu cùng phe với Võ Tự Quyền thì chẳng hay ho gì nhưng hiện tại lão và Trương huynh cùng một mục đích muốn biết Nhị trang chủ ở đâu cho nên có một hạ sách may ra họ Sâm phải cung khai.

Âu Trường Quân còn muốn giao tiếp nhiều với Phùng Triệu Phi nên cũng vái chào trả lại :

- Tại hạ không phải là người quen Võ Tự Quyền đâu, chẳng qua muốn đạt mục đích nói bừa vậy thôi.

Phùng Triệu Phi trợn mắt lên hỏi, có vẻ chưa tin được liền :

- Trương huynh đệ nói thực không? Ngay cả họ Trương hay là Bệnh thư sinh cằng giả nót chứ gì?

Âu Trường Quân gật đầu cười nhẹ trả lời :

- Phùng quân gia ước đoán không chút sai lầm tại hạ có một tí liên quan tới Thiên Ngọc trang nên bắt buộc phải khuất tất vậy thôi.

Sâm Hưng Tông lại khạc ra một cục máu bầm nữa, run giọng nói :

- Thảo nào ta thất bại về tay người, ta hồ đồ không biết sao mà kẻ, cứ tưởng người quen biết Võ Tự Quyền thì võ công chắc chắn không ra gì nên mới sơ xuất thế này.

Âu Trường Quân muốn dọa nạt hấn nên cười lạnh lung nói luôn ra :

- Người nằm mơ cũng không sao tưởng ra rằng Võ Tự Quân đã chết dưới tay ta ngoài thành Thụ Hoàng đầu.

Sâm Hưng Tông và Phùng Triệu Phi đều giắt nẩy mình đồng thanh trợn mắt hỏi dồn :

- Võ Tự Quyền chết rồi ư?

Âu Trường Quân vẫn cười lạnh lung nói thẳng vào vấn đề :

- Đúng vậy, bây giờ tới lượt người nếu cứ khăng khăng không chịu đáp ứng ta đây.

Sâm Hưng Tông đã hoảng sợ đến cực điểm nhưng vẫn ngoan cố như cũ, hấn cười khanh khách :

- Càng biết rõ người ta lại càng không nói một tí gì, chẳng thà ta chết chứ không thể để liên lụy tới sự phụ được.

Phùng Triệu Phi đưa mắt ngăn cản Âu Trường Quân rồi gần giọng hỏi Sầm Hưng Tông :

- Người biết trước kia ta tung hoành giang hồ với ngoại hiệu “Âm Dương khách” thì có thủ thuật gì nổi tiếng không?

Sầm Hưng Tông ngạc nhiên suy nghĩ một hồi, đột nhiên thất thanh kêu lên ghê rợn :

- Âm Dương Triệt Mạch thủ pháp!

Phùng Triệu Phi gật đầu ông ta thở dài thườn thượt rồi nhẹ giọng nói :

- Từ khi về làm quản gia cho Thiên Ngọc trang chưa lần nào ta phải sử dụng tới thủ pháp ác độc đó, hiện tại bây giờ vì nguy an của Thiên Ngọc trang đành lỗi đức hiếu sinh của trời đất mang ra sử dụng vậy.

Âu Trường Quân ngạc nhiên hỏi luôn :

- Thủ pháp này tàn nhẫn lắm sao mà Phùng quản gia nói tới chữ “đành lỗi đức hiếu sinh” to tát thế?

Phùng Triệu Phi lại thở dài một cái mới từ tốn trả lời chàng :

- Đây là thủ pháp độc đáo của Ngũ Độc giáo miền Vân Nam chuyên làm công cụ cho việc tra tấn giáo chúng phạm lỗi hoặc kẻ thù của mình. Thủ pháp này cực kỳ bá đạo bởi vì nó làm kinh mạch chạy sai đường hết, gân cốt xương thịt đều đau đớn không sao kể xiết được, kẻ nào đã bị trúng thủ pháp này thì chỉ mong chết ngay còn sung sướng hơn bởi vì nó không hạn định thời gian, tha hồ mà đau đớn rên rỉ đến bao giờ tự kiệt sức là chết...Lúc trai trẻ ta còn tham lam, gì cũng muốn học nhưng sau này tình cờ chứng kiến một tên giáo chúng mạnh khỏe vô cùng, vật vã lăn lộn ba tháng sau mới chịu chết thì ta kinh sợ và hồi hân vô cùng.

Sầm Hưng Tông toát cả mồ hôi đầy mặt, hân run giọng la lên :

- Họ Phùng kia, người có dính dáng gì đến Thiên Ngọc trang mà định giờ thủ đoạn ác độc này?

Phùng Triệu Phi ghé đầu có vẻ ngạc nhiên cực độ :

- Ủa? Lão là quản gia mà lại không có dính dáng gì sao? Họ Sầm này loạn trí rồi chắc.

Sầm Hưng Tông đã quá sợ hãi nên vẫn không hạ giọng chút nào :

- Lão già hồ đồ thì có, ta mà loạn trí ư?

Thấy Phùng Triệu Phi im lặng, ngờ ngàng, hắn lại cười khảnh khách rất ghê rợn rồi tiếp tục lớn tiếng hỏi dồn dập :

- Tại sao Đại trang chủ biết nhiều chuyện bí ẩn mà không nói với lão, tại sao lại dung túng cho Nhị trang chủ và bọn ta lộng hành, tại sao phải đưa Phương Liễu đầu trở về trước, lão già có biết một tí gì đâu do đó không gọi hồ đồ thì còn gọi thế nào cho đúng?

Phùng Triệu Phi giật nảy người lên ông ta suy nghĩ chớp nhoáng thì quả nhiên Sầm Hưng Tông nói cũng có lý, bao nhiêu năm phụ trách chức vụ quản gia, ông ta chỉ giải quyết hầu như toàn những chuyện lật vật như gạo còn không, thực phẩm nên mua trữ cái gì... còn bao nhiêu việc lớn quan trọng khác Phương Ngọc Điềm và Hoàng Thái Cung cứ ưỡm ờ hoặc gạt đi hoài. Phùng Triệu Phi biến đổi sắc diện mấy lần, ông ta thở dài nói nhỏ :

- Đã vậy ta lại càng quyết tâm dùng tới Âm Dương Triệt Mạch để người phun ra bằng hết thì thôi.

Sầm Hưng Tông đột nhiên cười ha hả giọng nói bỗng nhỏ đi :

- Lão già hồ đồ, đại ngốc ơi ngà đời lão không sao tìm ra nguyên nhân đâu...

Âu Trường Quân thấy khác lạ vội vàng thò tay vào mạch yếu huyệt của Sầm Hưng Tông nhưng ngón tay chàng chạm vào là hắn ta lại giật bắn người lên tới đó, hiện tại Sầm Hưng Tông đã mềm như cây chuối cổ gẳng lầy hơi tàn kêu nhỏ :

- Đừng điểm huyệt, các huyệt đạo đã bị ta tự chấn nát cả rồi chỉ trong chốc nữa... người... đừng...

Giọng nói của Sầm Hưng Tông càng lúc càng nhỏ lại và đứt đoạn khiến cho không còn nghe rõ được nữa.

Âu Trường Quân thấy hai mắt của hắn đã trợn trắng lên thì vội vã hỏi nhanh :

- Người không nói nơi trú ẩn của Hoàng Thái Cung thì ta vẫn điểm huyệt hoài đấy.

Đôi mắt lạc thần của Sầm Hưng Tông nhợt lóa lên một tia âm độc, hắn nói nhỏ như giun dế kêu vậy :

- Ở trong Thiên Ngọc trang... bí mật...

Cả hai người hết sức lắng tai nghe được như vậy mà thôi, Sầm Hưng Tông còn mấp máy môi nói thêm câu gì nữa nhưng chỉ là hơi thở thều thào, hắn ngửa đầu ra sau một cái, hôn đã du địa phủ tức thời.

Hồi 22 : Lọt vào hang hổ

Âu Trường Quân nhìn trời chắc có lẽ đã qua giờ Sửu có muốn đi ngủ cũng dờ dang cho nên chàng vái chào Phùng Triệu Phi một cái rồi lấy giọng chân thật hỏi ông ta :

- Cứ theo lời Sầm Hưng Tông thì nội tình Thiên Ngọc trang còn có rất nhiều bí ẩn, tại hạ muốn mời quản gia đi uống chút rượu để bàn bạc thêm có được không?

Phùng Triệu Phi trong người cũng hơi mệt mỏi vì nội thương chưa dứt hẳn nghe nói tới rượu thì thêm nhõm rãi nhưng lắc đầu trả lời :

- Lão và Trương huynh đệ chưa biết rõ ràng lai lịch của nhau thật không dám hở môi tiết lộ chuyện gì thêm nữa cả.

Âu Trường Quân cười hi hi, nói trêu ông ta :

- Quản gia chỉ là bù nhìn trong trang, có tiết lộ đi nữa cũng chẳng mang tiếng đâu.

Phùng Triệu Phi thở dài, âm thanh rất bi phẫn :

- Phương minh chủ có thể bội bạc chứ lão không bao giờ để mang tiếng bội bạc, hiện tại mới chỉ là lời cáo giác của họ Sầm chừng nào Phương minh chủ nói thẳng ra miệng thì lão sẽ bàn tính sau.

Âu Trường Quân lại cười hi hi hỏi luôn :

- Phùng quản gia có quen với một nhân vật nào tên là Tiểu Phi Thố không nhỉ?

Phùng Triệu Phi gật đầu trở mặt ra nhìn chăm chú diện mạo của chàng một hồi, sau cùng lắc đầu nói :

- Vóc dáng Trương huynh đệ rất giống tiểu tử Tiểu Phi Thố, giọng cười lại càng y hệt, chàng hay có liên quan gì đến không?

Âu Trường Quân giả vờ bi thảm trả lời :

- Tiểu Phi Thố đã chết từ khi ra Âm Sơn quỷ động rồi...

Chàng không dám để Phùng Triệu Phi xúc động lâu, nhanh tay cởi chiếc mặt nạ da người ra, vừa cười vừa nói tiếp :

- Hiện tại chỉ còn tiểu tử Âu Trường Quân sống sót mà thôi.

Phùng Triệu Phi trong bụng đang giật mình vì tin dữ chưa kịp lên tiếng than thở hay hỏi han thì đã thấy chân diện của chàng, ông ta nhảy bắn lên một cái chạy tới nắm tay chàng đỡ khóc đỡ cười. Phùng Triệu Phi cầm tay lắc lắc lắc để một hồi mới hồn hên thốt :

- Tiểu tử quý quá, người làm lão suýt bay mất hồn vía.

Âu Trường Quân cảm động vô cùng, chàng cười nhẹ nói :

- Bây giờ Quản gia chịu đi uống rượu với tại hạ chưa?

Phùng Triệu Phi cười ha hả, mau miệng trả lời :

- Lão chẳng phải quản gia bù nhìn là gì, người cứ gọi Phùng lão ca ca có lẽ còn dễ nghe hơn đấy.

Âu Trường Quân nói mấy câu khách sáo rồi sóng vai cùng Phùng Triệu Phi đi tìm một tửu quán hẻo lánh nhất bởi vì hầu như ai cũng biết mặt của ông ta, lộ diện lúc này chưa có lợi. Sau khi gọi rượu và vài món nhắm điểm tâm xong Âu Trường Quân mới kể sơ lược những gian khổ mình đã trải qua, khiến cho Phùng Triệu Phi chất lưỡi than thở hoài. Âu Trường Quân kể rất tỉ mỉ thái độ hồ hững của Phương Ngọc Điềm khi ở Trường An và mối ân tình của mình với Phương Tiểu Nga ra sao, chàng thở dài nói thêm :

- Chắc có lẽ Phương muội muội đã thú thật cho phụ thân nghe mọi chuyện, ông ta không bằng lòng cho nên mới đối xử với tiểu đệ như vậy.

Phùng Triệu Phi sáng mắt lên, lắc đầu mấy cái :

- Không phải vậy đâu, tiểu đệ đừng lo lắng về vấn đề này lão ca ca nghe đâu đây là yêu cầu của Nhị trang chủ Hoàng Thái Cung. Thật sự ân tình ra sao thì lão có gặp mặt Nhị trang chủ đâu mà hỏi han được miễn là Phương tiểu chủ còn an toàn trở về là yên tâm lắm rồi.

Âu Trường Quân lo lắng hỏi lại :

- Hiện tại Phương muội muội có an toàn tuyệt đối không? Lão ca ca hàng ngày gặp mặt thì nhận xét thái độ của nàng ra sao?

Đột nhiên Phùng Triệu Phi ngó lơ đi chỗ khác, hết uống lại thở dài chẳng trả lời gì cả. Âu Trường Quân biến sắc hỏi tiếp :

- Sao lão ca ca không trả lời? Hay là đã có sự cố gì nguy ngập đến tính mạng Phương muội muội chẳng?

Bất đắc dĩ Phùng Triệu Phi phải lên tiếng trả lời để chàng đừng bị lâm vào tình trạng bấn loạn tinh thần :

- Phương tiểu chủ vẫn mạnh khỏe đấy chứ, nhưng lão ca ca thật xấu hổ khi phải nói thật điều này.

Ông ta cầm chung rượu uống cạn trấn tĩnh tinh thần rồi nói tiếp :

- Phương tiểu chủ được bốn tên trong Bảo Cháp đường hộ vệ từ Trường An về tới Thiên Ngọc trang là bị cô lập ngay, lão ca ca nhận được lệnh của Phương minh chủ dặn dò rằng mọi chuyện đều để Bảo Cháp

đường, thu xếp cho nên chỉ nhìn xa xa mà thôi. Thoạt đầu nào ca ca cho rằng biện pháp này chẳng qua là để bảo vệ bí mật của Phương tiểu chủ, hoàn toàn yên tâm cho đến tối hôm qua nghe Sầm Hưng Tông tiết lộ nhiều chuyện không thể ngờ thì mới nghĩ lại. Thực ra Phương tiểu chủ chẳng khỏe...chẳng khác gì bị giam lỏng vậy.

Âu Trường Quân rung động cả người chàng hỏi nhanh :

- Lão ca ca chưa được nói chuyện với Phương muội muội lần nào ư?

Phùng Triệu Phi thần thờ gật đầu, trầm giọng xuống có vẻ rất hồi hận :

- Sầm Hưng Tông nói ca ca là lão già hồ đồ thật chẳng sai chút nào, khi Phương tiểu chủ trở về lão có ra nghênh đón và nói vài câu nhưng Phương tiểu chủ cứ cúi mặt đi thẳng vào trong chẳng trả lời gì cả. Lúc đó lão ca ca tự nghĩ chắc Phương tiểu chủ xúc động quá mức hoặc có gì khó nói trong thời gian bị Bạch Phát Hỏa Thần bắt giữ, mai một sẽ hỏi sau cũng không muộn. Ngờ đâu sau đó mỗi lần định vào thăm tiểu chủ thì bọn Bảo Chấp đường đều ngăn cản. Sầm Hưng Tông viện hết lý do này đến nguyên nhân kia không cho lão ca ca gặp tận mắt, chỉ được đứng từ xa mà lên tiếng trấn an. Thật sự Phương tiểu chủ mỗi lần như vậy đều có trả lời nhưng không hề kêu ca oán trách hay nói gì khác thì lão ca ca làm sao biết được uẩn khúc?

Âu Trường Quân nhẹ bót nỗi lo lắng, đột nhiên chàng hỏi :

- Hiện tại Sầm Hưng Tông đã chết rồi chắc không còn ai ngăn cản chúng ta cùng đi vãn an Phương muội muội xem sao, lão ca ca thấy có gì trở ngại nữa không?

Phùng Triệu Phi ngần ngừ trả lời :

- Bảo Chấp đường có tới hai chục tên, võ công chỉ kém Sầm Hưng Tông chút ít, nếu họ ra tay ngăn cản thì rất khó lòng đó.

Âu Trường Quân liền trấn an ông ta :

- Bất đắc dĩ mới phải ra tay, tiểu đệ đệ biết chắc Phương muội muội không có bị điều gì ức hiếp thì lập tức rút lui ngay, còn trong trường hợp bất buộc xung đột lão ca ca cố gắng bảo vệ lấy mình, tiểu đệ đệ đã có Áo Ảnh pháp và Chuyển Y thần công thì thừa sức mang Phương muội muội thoát khỏi Trang, lão ca ca đừng phân tâm lo lắng tới nữa.

Dù sao Phùng Triệu Phi đã gần bó với Thiên Ngọc Trang, nếu xảy ra sự cố đương nhiên không sao còn ở lại được cho nên nhất thời phân vân chẳng biết tính toán thế nào cho vẹn toàn.

Thấy Phùng Triệu Phi băn khoăn không dám liều lĩnh, Âu Trường Quân nói tiếp :

- Tiểu đệ đã nói thật, lão ca ca không giúp một tay thì tiểu đệ đệ sẽ đơn thân độc mã xông vào trang, dù có phải tàn sát hết bọn Bảo Chấp đường cũng đành vậy miễn sao tìm ra sự thật mà thôi. Chẳng lẽ lão ca ca thông tay đứng nhìn tiểu đệ đệ mạng vong được sao? Nếu lão ca ca về phe với bọn Bảo Chấp đường thì tình cảm huynh đệ còn ra gì nữa?

Phùng Triệu Phi thờ dài ảo não, nói như than :

- Một chút lầm lỡ bây giờ đâm ra dờ dang giúp tiểu đệ đệ tất nhiên mang tiếng phản bội Thiên Ngọc trang, còn ra mặt xung đột thì mất nghĩa mất tình. Tiểu đệ đệ còn phương pháp nào khác không?

Âu Trường Quân cũng thờ dài theo, chàng rất thông cảm hoàn cảnh của Phùng Triệu Phi nhưng người yêu đang trong cơn nguy hiểm không liều lĩnh không xong. Âu Trường Quân xoay chuyển ý tưởng chợt nghĩ ra một cách khác chàng vội nói lớn :

- Tiểu đệ đệ sẽ nhẫn nhịn thêm một ngày nữa, trong thời gian đó lão ca ca viện lý do gì đó để rời trang là hay nhất.

Phùng Tiểu Phi vẫn u oán lắc đầu :

- Phương pháp đó chỉ tránh cho lão ca ca khỏi mang tiếng mà thôi, tiểu đệ đệ nguy hiểm hơn gấp mười lần chẳng khác gì chui đầu vào miệng cọp vậy, lão ca ca đành lòng sao được.

Âu Trường Quân vỗ đùi đánh đét một cái tươi nét mặt nói luôn :

- Lão ca ca đeo cái mặt nạ da người này vào giả làm Bệnh thư sinh họ Trương, còn tiểu đệ đệ tháp tùng theo thì chẳng còn lo gì nữa cả.

Phùng Triệu Phi ngẫm nghĩ, có lẽ phương pháp này hoàn hảo hơn cả nên gật đầu ưng thuận, nhưng ông ta lại dặn do thêm :

- Bất đắc dĩ tiểu đệ đệ mới nên ra tay, tốt hơn hết là không nên sát hại ai, cứ điểm huyệt hay đánh bị thương thôi, nếu lỡ ra mình sai lầm thì lão ca ca còn đường mà chống chế.

Âu Trường Quân tủm tỉm cười và gật đầu ưng thuận. Theo đúng kế hoạch, ngày thứ hai Phùng Triệu Phi giả làm Bệnh thư sinh cùng với Âu Trường Quân đi đến Thiên Ngọc Trang, cũng giống y như lần trước cánh cổng chỉ hé mở đủ cho một người đi ra, dĩ nhiên không phải là Sầm Hưng Tông rồi! Đại hán ra tiếp

khách trạc tuổi Sầm Hưng Tông nhưng nét mặt đen đui và gian xảo hơn, hình như không phải là người Trung Nguyên. Cử chỉ của hắn thô lỗ và hung tợn hơn hẳn những người khác, cứ đứng ưỡn ngực hỏi luôn :

- Nhị vị kiếm ai?

Phùng Triệu Phi chửi thầm trong bụng, ông ta vừa cười vừa vái chào trả lời :

- Tại hạ họ Trương, ngoại hiệu Bệnh thư sinh đây mà.

Đại hán này từ trước tới nay rất âm thầm chỉ là một tên bảo chấp bình thường, tên gọi là Lư Luân Phủ nhưng đồng bọn hay gọi bằng cái tên Lư Hắc Bì hơn, từ lúc Sầm Hưng Tông chết chẳng hiểu sao Nhị trang chủ lại cất nhắc hắn lên làm chỉ huy. Ngày hôm trước còn ở trong trang Phùng Triệu Phi đã có bụng thắc mắc việc này nhưng nhìn nhin không thém hỏi tới Lư Hắc Bì gật đầu “ạ” một tiếng ra vẻ đã biết rồi nói ngay :

- Đại trang chủ chưa về, Trương huynh đệ chờ thêm vài ngày nữa đi.

Phùng Triệu Phi giả vờ thờ dài một cái :

- Hôm nay Đồ đệ mang thêm tin mới tới, không gặp Đại trang chủ thì biết làm sao đây?

Âu Trường Quân liền chen vào nói :

- Việc đã gấp lắm rồi, chúng ta đưa tin cho Nhị trang chủ hay lão quản gia cũng được mà.

Lư Hắc Bì không biến đổi sắc mặt lạnh lùng trả lời :

- Cả hai cũng đều xuất trang cả rồi.

Âu Trường Quân chặc lưỡi than thở, nói dò hỏi luôn :

- Thế thì hồng to hiện tại ở trong trang có ai đứng đầu quản lý thì xin các hạ cho gặp mặt cũng được.

Lư Hắc Bì vênh mặt lên, to giọng nói :

- Hiện thì chỉ có một mình tại hạ lo liệu toàn bộ, nếu cần gì thì cứ nói luôn đi.

Phùng Triệu Phi cười âm trầm nói móc hắn :

- Việc này cực kỳ trọng đại làm sao có thể khinh suất nói bừa bãi được, đến cả cái tên của các hạ còn chưa biết rõ mai mốt đây ăn nói thế nào với Võ huynh.

Lư Hắc Bì cười kháy, hai mắt đảo qua đảo lại :

- Nhị vị cứ nói đã đưa tin cho Hắc Thủ Xuyên Tâm Lư Luân Phủ là Võ Tự Quyền chẳng dám trách móc đâu.

Âu Trường Quân cười tủm tỉm đỡ lời hắn :

- Ạ! Thì ra Hắc Thủ Xuyên Tâm nổi tiếng đây mà, xin lỗi tại hạ chẳng được nghe danh bao giờ vả lại Võ huynh cũng chẳng nhắc nhở gì đến, thật không dám hồ đồ làm bừa được.

Lư Hắc Bì trợn đôi mắt trắng dã lên quát :

- Võ Tự Quyền ý thế nịnh nọt Nhị trang chủ lên mặt với ai chứ Lư Luân Phủ này có coi hắn ra gì đâu, có nhắc gì thì nói đại ra, còn không thích thì rời Thiên Ngọc trang cho mau.

Phùng Triệu Phi và Âu Trường Quân ngấm ngấm tức giận vô cùng, Thiên Ngọc trang là nơi Võ lâm Minh chủ tiếp đãi quần hào tứ phương từ trước tới giờ có khi nào hống hách và vô lý đến như vậy đâu.

Âu Trường Quân chợt nói trống không :

- Sự thể đã như vậy đành phải vậy thôi!...

Lư Hắc Bì nhú mày chẳng biểu chàng nói ý nghĩa ra sao, riêng Phùng Triệu Phi biết ý, ông ta thờ dài :

- Đành vậy biết làm sao bây giờ.

Lư Hắc Bì tức giận quát to :

- Các ngươi lén lút gì đó, không đi khỏi đây thì đừng trách ta đấy!

Âu Trường Quân bấu môi, cười nhạt trả lời :

- Được rồi, mai sau nhị vị Trang chủ có bất bình thì người đừng chối biên đi nhé.

Chàng vừa nói vừa kéo tay áo Phùng Triệu Phi xoay người đi luôn, cái xoay người này vừa rất đúng bộ vị “Ảo Ảnh pháp” nên Lư Hắc Bì chỉ thấy chớp mắt một cái, mấy huyết Cao Hoàng, Thần Đường và Linh Đài sau lưng đã bị địch thủ kiếm chế rồi. Lư Hắc Bì hoang mang đến cực độ hắn run giọng la lên :

- Cái gì thế này, trời ơi ma quỷ hiện hình chắc.

Âu Trường Quân cười hì hì sát lỗ tai hắn, bàn tay ấn mạnh ấn mạnh vào lưng khiến cho Lư Hắc Bì đau nhói lên gân muốn tắt thở luôn, chàng vừa cười vừa nói nhỏ :

- Ta là người sống hẳn hỏi đấy chứ, chỉ có điều người vọng động là biến thành ma quỷ liền đó.

Lư Hắc Bì nhỏ giọng lại, vẫn còn chưa hết hoảng sợ :

- Các người không tin tưởng ta, không tiết lộ tin tức thì thôi còn muốn gì mà kiếm chế ta vậy?

Âu Trường Quân vẫn cười trả lời rất ngây thơ :

- Bọn ta đi đường khát nước lắm, chỉ muốn vào đại sảnh uống miếng nước trà cho thấm giọng thôi mà, Lư đại hiệp chịu khó tiếp đãi một chút vậy.

Lư Hắc Bì đảo mắt rất gian xảo rồi gật đầu nói nhanh :

- Nếu chỉ vì mấy chung trà thì tại hạ có tiếc gì xin mời vào, có điều... có điều... để tại hạ thông thả được không?

Âu Trường Quân cười nhạt, lắc đầu trả lời :

- Thả hồ thì dễ bắt hồ mới khó Lư Đại hiệp đừng có ngu ngốc tỏ vẻ gì khác lạ nhé. Nào chúng ta vào đại sảnh uống trà trò chuyện một lát đi.

Bàn tay Âu Trường Quân vẫn để hờ vào huyết Linh Đài của hắn, thoáng trông ai cũng tưởng hai người thân mật choàng vai nhau mà thôi. Bất đắc dĩ Lư Luân Phủ phải hô to :

- Các huynh đệ khai môn đón khách đi.

Sau tiếng hô của hắn cánh cổng nặng nề từ từ mở hoác ra, phía sau có đến năm sáu tên mặc y phục giống như Lư Hắc Bì, chắc chắn là nhân sự trong Bảo Chấp đường rồi. Một tên diện mạo dễ coi và còn trẻ tuổi bước tới hỏi trước :

- Lư chỉ huy, Nhị trang chủ đã dặn không tiếp bất cứ khách nào sao lại có chuyện này?

Lư Hắc Bì lườm hắc quát lớn :

- Ai chỉ huy ở đây, ta hay người?

Thoạt mới nhìn nam nhân này rất dễ coi nhưng Âu Trường Quân nhìn kỹ mới thấy hắn có mấy nét phá tướng, đôi lông mày lại nhọn hoắt và nhỏ xíu chứng tỏ tâm địa còn gian ngoan hơn cả đồng bọn nữa. Tên này có vẻ chẳng sợ hãi gì Lư Hắc Bì, cười nhạt trả lời rất xác láo :

- Được rồi may mà mới lên chức chỉ huy được một hai ngày đấy.

Lư Hắc Bì vừa then vừa tức, hắn đã mạnh mẽ ý tưởng trong lòng nếu chuyện hôm nay ổn thỏa thì sẽ tìm cách thu thập tên này ngay, nhưng ngoài miệng không để lộ ra tí nào :

- Lý tiểu đệ cho mang trà lên đi.

Tên họ Lý này “Hừm” một cái lẳng lẳng bước đi luôn. Tòa sảnh đường cách cổng chính khá xa và có một con đường rải sỏi trắng chạy dài, hai bên trồng đủ mọi loại hoa thì nhau nở rộ trông hết sức đẹp mắt. Âu Trường Quân nhìn cảnh sắc lồng lẫy và hít thở hương thơm sực nức thì chắc lưỡi nghĩ thâm trong bụng :

- “Phượng Ngọc Diễm thân thái trang nghiêm đạo mạo thật nhưng chẳng biết phong lưu chút nào, ai đòi kiến trúc như loại trọc phú khoe khoang thế này. Chẳng trách Phượng muội muội quen nét ương ngạnh và kiêu ngạo là phải lắm”.

Cả ba đến gần đại sảnh đường thì Âu Trường Quân một lần nữa lại cảm khái bởi vì nó kiến trúc hết sức lồng lẫy khác hẳn phong thái đơn giản ngoài cổng trang. Ba chữ lớn “Thiên Ngọc trang” cùng với ba chữ nhỏ “Đại Sảnh đường” đều được dát vàng chói lọi, mỗi chữ lại còn đính mấy viên ngọc bích long lánh, chỉ nội bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ tài vật trong Trang còn giá trị lớn lao hơn rất nhiều. Lư Hắc Bì vừa ngồi xuống ghế, Âu Trường Quân liền vỗ lưng hắn mấy cái giả vờ khen dỗi :

- Thiên Ngọc trang quả là quyền quý vào bậc nhất trong võ lâm, Lư huynh được phục vụ nơi đây thật phúc đức vô cùng.

Thật ra chàng đã điểm mấy huyết đạo trọng yếu của hắn rồi mới yên tâm ngồi cách xa ra một chút cho có vẻ tự nhiên. Tên trẻ tuổi họ Lý quay ra với hai tráng đinh bưng trà và mấy hộp bánh ngọt bước ra, sau khi xong xuôi Lư Hắc Bì mới trầm giọng lên tiếng sai khiến :

- Được rồi, Lý tiểu đệ lui ra ngoài đi.

Họ Lý vờ như không nghe thấy đơn đã rót trà mời mọc rất văn vẻ và trịnh trọng :

- Kính mời nhị vị dùng chút “Thái Mã trà” cho ấm bụng, trà này được đặc chế vừa bổ vừa thơm, thật không có loại trà nào sánh kịp được.

Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi cảm chung trà lên tỏ lời cảm tạ, riêng Lư Hắc Bì cau mặt nói lớn tiếng :

- Chuyện này rất quan trọng, Lý tiểu đệ hãy lui ra đi đừng khoe khoang vớ vẩn nữa.

Họ Lý đột nhiên “hừm” một tiếng ánh mắt nhìn Lư Hắc Bì rất kỳ lạ, hắn vẫn cười toe toét nói chuyện với Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi tỉnh táo như không có chuyện gì xảy ra cả :

- Thiên Ngọc trang còn mấy thứ rượu nổi tiếng là “Bách Hoa hảo tửu” mấy khi có được khách quý hạ cố đến trang, tại hạ xin mời một vài chung mới được.

Hắn chẳng cần chờ Lư Hắc Bì có đồng ý hay không, quay quả trở vào trong liền.

Âu Trường Quân cười tủm tỉm nói :

- Lư huynh hẹp hòi hơn tiểu đệ của mình rồi!

Lư Hắc Bì chỉ “hừm” trong miệng, hấn tức giận không biết sao mà kể nên chẳng thèm trả lời chàng lấy nửa câu. Chợt Phùng Triệu Phi trầm giọng nói chen vào :

- Loại “Bách Hoa hảo tửu” này quý giá vô cùng chỉ có khách cực kỳ cao trọng như Độ Nạn đại sư hay Hồng bang chủ Cái bang đến thăm Đại trang chủ mới mang ra mời, Lý Cửu Linh hôm nay nhanh nhẩu thật đấy.

Từ trước tới nay Phùng Triệu Phi xử sự thẳng thắn đã quen rồi, ông ta nói câu này hớ hênh đến ba bốn chỗ nhưng Lư Hắc Bì ngu độn chỉ phát hiện một điểm mà thôi, hấn trợn đôi mắt lên kinh ngạc hỏi luôn :

- Ủa! Trương huynh đệ sao biết rành rẽ về “Bách Hoa hảo tửu” như người đã ở trong trang vậy?

Âu Trường Quân giật mình đánh thót một cái, vội đỡ lời :

- Hà! Chẳng qua là được nghe Võ huynh kể lại đấy, tại hạ và Trương huynh đây đã được thưởng thức bao giờ đâu?

Lư Hắc Bì “ạ” một tiếng ra vẻ đã hiểu, hấn sầm mặt hỏi :

- Nhị vị giao tình thâm hậu với Võ Tự Quyền quá nhỉ? Hấn ta chắc đã kể hết toàn bộ sự tình trong Thiên Ngọc trang rồi phải không?

Âu Trường Quân chưa kịp tìm lời đối đáp thì Lý Cửu Linh đã le te chạy ra, tay phải cầm một bình rượu, tay trái cầm ba cái chung lớn bằng phi thủy rất đẹp. Hấn chưa tới nơi mà mùi hương đã tỏa ra ngát thơm khắp đại sảnh liền, thật là hảo tửu đệ nhất chứ không sai. Lý Cửu Linh mặc cho Lư Hắc Bì hậm hực, hấn rót đầy ba chung lớn rồi vừa cười vừa nói :

- Xin mời, xin mời, cứ uống rượu vào thì chuyện trò sẽ hứng thú hơn nhiều lần uống trà nhất là “Bách Hoa hảo tửu” lại càng tuyệt diệu hơn nữa.

Âu Trường Quân cười tủm tỉm, chẳng cần khách sáo uống cạn luôn, chàng khà một hơi rồi lớn tiếng khen ngợi :

- Rượu ngon thật! Trân quý thật!

Lý Cửu Linh cười toe toét nhưng chàng vẫn có ấn tượng gì đó về hấn không sao thấy có cảm tình được, Lý Cửu Linh lại thúc giục :

- Trương huynh sao không ném thử “Bách Hoa hảo tửu” đi?

Phùng Triệu Phi thờ dãi, cầm chung rượu uống cạn không khen ngợi mà cũng chẳng tỏ ra thích thú chút nào. Âu Trường Quân trong thời gian đó chớp nhoáng suy nghĩ thế nào Lý Cửu Linh cũng sẽ mời rượu Lư Hắc Bì nên giả vờ vỗ vào bả vai hấn một cái để giải huyệt cánh tay, miệng bô bô nói :

- Rượu ngon vô cùng, Lư huynh uống cạn đi rồi chung ta sẽ bắt đầu nói chuyện cho thoải mái.

Lư Hắc Bì uể oải thò tay cầm chung rượu đưa lên miệng, gân cốt hầy còn chút tê tái nên run run làm sánh mất một phần rượu ra ngoài. Âu Trường Quân thấy Lý Cửu Linh cứ nhìn chăm chăm Lư Hắc Bì thì chợt dạ hỏi :

- Lý huynh chưa thấy Lư huynh uống rượu bao giờ chắc?

Đột nhiên Lý Cửu Linh biến sắc trong thoáng mắt, hấn lấy lại bình tĩnh rất mau rồi cười trả lời :

- Hình như hôm nay Lư chỉ huy không được hài lòng, thần sắc nhảm nhí hoài cho nên tại hạ mới vô lễ một chút thôi.

Lư Hắc Bì đã uống cạn, hấn trợn mắt quát tháo :

- Nếu ngươi đừng có làng chàng ở đây thì ta mới hài lòng được chớ.

Lý Cửu Linh cười khẩy, trả lời rất khó hiểu :

- Tiểu đệ đệ e rằng rút lui rồi, Lư chỉ huy còn khó chịu hơn gấp mấy lần đấy.

Lư Hắc Bì ngăn người ra quát hỏi liền :

- Người nói những cái gì vậy?

Câu hỏi của hấn không được trả lời bởi vì Lý Cửu Linh sau khi vừa nói xong lập tức nhanh chân rút lui liền, văng vẳng còn vọng lại âm thanh tiếng cười khẩy gian xảo của hấn. Âu Trường Quân tủm tỉm cười, nói móc Lư Hắc Bì :

- Huynh đệ trong Thiên Ngọc trang đối xử với nhau tự nhiên thật!

Lư Hắc Bì tức giận trợn mắt lên chưa kịp đối đáp thì bỗng nhiên tòa đại sảnh đường rung lên nhẹ nhẹ, hình như đang có hàng trăm con ngựa chạy ngang qua vậy.

Cùng một lúc Phùng Triệu Phi và Lư Hắc Bì giật bắn cả người lên, Phùng Triệu Phi đứng bật dậy la lớn :

- Sao lại phát động cơ quan thế này?

Lư Hắc Bì cũng nhắc lại y hệt câu nói, chỉ thêm có mấy tiếng sau :

- Sao lại phát động cơ quan thế này? Lý tiểu đệ, Lý Cửu Linh đâu?

Lẫn trong tiếng râm rì là âm thanh ồm ồm của Lý Cửu Linh, hình như vọng lại từ nơi khác thì phải :

- Ha! Ha! Lư Hắc Bì ngươi còn kêu réo tên ta làm gì nữa.

Tiếng động rầm rì đã dứt hẳn và toàn bộ trở lại im lặng như cũ nhưng Phùng Triệu Phi và Lư Hắc Bì đều đã hoảng sợ đến tái xanh mặt mũi. Lư Hắc Bì vội vã nói với Âu Trường Quân :

- Ngươi giải huyết cho ta mau mau may ra còn kịp đấy.

Phùng Triệu Phi đưa tay ra ngăn cản, trầm giọng nói :

- Đừng vội vã, dù sao cơ quan cũng phát động xong rồi, cần phải hỏi Lý Cửu Linh xem hắn muốn gì đã.

Âu Trường Quân lúc này mới giật mình hỏi mau :

- Đại sảnh đường này cũng có bố trí cơ quan nữa sao?

Phùng Triệu Phi chẳng cần trả lời, âm thanh vang vọng của Lý Cửu Linh ồm ồm lên tiếng trả lời thay :

- Có chứ, Nhị trang chủ Hoàng lão gia khi nào lơ là với bọn gian tặc xâm phạm Thiên Ngọc trang được.

Lư Hắc Bì ngồi yên một chỗ quát lớn :

- Lý Cửu Linh, ngươi nói thế nghĩa là gì, ta mà là gian tặc ư?

Phùng Triệu Phi cũng vội vã quát tháo :

- Lão đầu phải gian tặc, Lý Cửu Linh ngươi mở cơ quan ra ngay.

Vừa quát ông ta vừa đưa tay tháo chiếc mặt nạ da người để lộ chân diện ra. Lư Hắc Bì giật mình la lớn :

- Phùng quân gia, thế mà lão bảo có chuyện phải đi Bạch Đế thành đấy ư? Lão đội lốt Bệnh thư sinh quấy nhiễu Thiên Ngọc trang thì đúng là gian tặc thật rồi, còn chối cãi sao được?

Âu Trường Quân không kịp ra tay cản trở đành phải nhăn nhó xoay chuyển ý nghĩ tìm phương cách khác, có đến nửa khắc cũng chẳng lóe lên con đường khả dĩ nào cả.

Phùng Triệu Phi giận dữ cãi lại :

- Thế ngươi khuất tất dẫn kẻ khác vào trang vi phạm hiệu lệnh Nhị trang chủ thì có phải là phản bội không?

Tiếng cười khanh khách của Lý Cửu Linh vang lên cắt đứt ngang câu chuyện giữa hai người, hắn gần gần giọng nói :

- Thôi đừng cãi nhau nữa, bọn ngươi đều là kẻ phản bội Thiên Ngọc trang, chịu khó chờ ở đây để ta thỉnh ý chỉ thị Nhị Trang Chủ phát lạc ra sao nhé.

Lư Hắc Bì dùng cánh tay tự do đập rầm rầm trên bàn :

- Lý Cửu Linh, ta bất ngờ bị hai tên này kiềm chế tương kế tựu kế dẫn bọn chúng vào đây để thừa cơ hội ra tay đảo ngược lại chứ thật tâm đâu phản bội bao giờ?

Lý Cửu Linh trầm giọng trả lời :

- Thân làm dạ chịu, sao ngươi không thà chết còn được huynh đệ thương tiếc hơn là cồng rắn vào cán gà nhà.

Lư Hắc Bì vẫn tức giận cố cãi cho bằng được :

- Ta đang giảng bày thì ngươi phá bình nửa chừng chưa biết ai công ai tội đâu đó.

Phùng Triệu Phi không chịu kém, đồng dục ra lệnh :

- Lý Cửu Linh, ngươi cứ mở cơ quan ra mau, ta lấy chức phận quân gia lãnh chịu toàn bộ việc này trước mặt nhị vị Trang chủ.

Lý Cửu Linh cười âm trầm trả lời lắt léo cằng :

- Tại hạ không dám nghe lời đâu, đừng quát tháo mà thêm mỗi một.

Âu Trường Quân chán ngán, chen lời vào nói với Phùng Triệu Phi :

- Lão quân gia đừng thêm đôi co với hắn nữa, tại hạ dùng “Thông Huyền Như Lai thần công” thì đến sắt thép cũng phải tan vỡ như thường.

Chàng hướng về phía có âm thanh của Lý Cửu Linh trầm giọng nói :

- Ta cảnh cáo ngươi đó, dù đại sảnh đường có là thành đồng vách sắt cũng không thể ngăn cản được đâu.

Lý Cửu Linh lại cười sảng sặc, hắn thách thức :

- Thật ra gian đại sảnh đường này không có vách dày lắm đâu, ngươi cứ thử thì biết, ha ha...

Phùng Triệu Phi quay lại nói với Âu Trường Quân :

- Vách tường chỗ nào cũng là gang thép dày nửa thước, tiểu đệ đệ không phá thủng nổi đâu, để mặc lão ca ca đối phó cho.

Họ Lư “hừ” một tiếng còi rất tức giận, hắn lườm ông ta rồi nói :

- Đệ đệ với ca ca thật thân mật, thảo nào lúc này để lộ thân phận ra mấy lần, ta chỉ tự trách mình hồ đồ không thấy ngay lúc đầu nên mới bị đối xử như kẻ phản bội thế này.

Âu Trường Quân mặc cho hai người nói qua nói lại, chàng suy nghĩ chín chắn rồi thông thả nói :

- Dù toàn bộ là tường đồng vách sắt nhưng thế nào cũng có chỗ nối tiếp, lão ca ca biết rõ hơn thì chỉ dẫn đi, tiểu đệ tin rằng “Thông Huyền Như Lai thần công” có thể sử dụng thành công đây.

Phùng Triệu Phi ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu nói nhanh :

- Phải đây, duy nhất có cánh cửa đại sảnh đường mà chúng ta vừa mới đi vào là tương đối dễ phá hơn hết, bởi vì đó là tiền diện đón khách nên không tiện bố trí bằng thép đúc chạy trên bánh xe. Hai cánh cửa này đóng mở bằng bản lề và chỉ bọc thép ở hai mặt để giả gỗ mà thôi.

Lư Hắc Bì biến sắc, hần mẫn chửi luôn :

- Con chó già kia, ngươi còn chối là không phản bội nữa không? Ngươi chỉ dẫn cho địch nhân như thế không sợ Nhị trang chủ phan thanh xẻ thịt ra sao?

Đột nhiên tiếng nói của Lý Cửu Linh lại vang lên :

- Họ Lư, ngươi chẳng cần phải giả vờ ơn nghĩa nữa cứ để Phùng Triệu Phi vẫn kể thử xem có phá được không. Tức cười thật, thân mình trúng độc không còn hơi sức mà làm bộ làm tịch hoài.

Bất giác cả ba người đều giật mình, cùng lúc vận công kiểm soát lại xem có thật như vậy không. Cả ba hết sức kinh hãi bởi vì Lý Cửu Linh chẳng ngoa ngôn, toàn bộ chân lực tiêu tán đi đâu hết, gân cốt yếu mềm như người thường vậy. Lư Hắc Bì la lên trước tiên, nét mặt rất hoảng sợ :

- Trời ơi! “Băng Thiềm Tử Tinh”.

Âu Trường Quân vẫn bình tĩnh hỏi Phùng Triệu Phi :

- Có đúng chất đó không, hiệu lực ra sao mà tiểu đệ đệ chẳng thấy đau nhức chút nào cả vậy?

Kỳ lạ là Phùng Triệu Phi cũng không biết luôn, lão ngơ ngác lắc đầu rồi ấp úng trả lời :

- Lão ca ạ.. thật chẳng biết cái tên này... và lại Thiện Ngọc Trang đâu bao giờ dùng tới chất độc hạ lưu như vậy.

Âm thanh của Lý Cửu Linh lại vang lên, hần vừa cười vừa nói rất khoái chí :

- Tiểu tử hỏi vô ích thôi, lão già đó là bù nhìn thì còn biết ra sao mà trả lời. Các người đã ở trong rọ thì tiểu gia tiếc rẻ gì mà không dám giải thích cho rõ. Đây là món đồ chơi độc đáo của Đại sư phụ Hoàng Lão nhân gia mang từ Thiên Trúc về đó, nó chỉ là chất dãi của con Băng thiềm ngàn năm cực hàn cho nên không phát tác ngay đâu. Đầu tiên dấu hiệu là mất hết chân lực trong vòng một ngày mới bắt đầu gặm nhấm lục phủ ngũ tạng đau đớn không sao chịu nổi và đến một tuần thì xương cốt cũng chẳng còn nữa nên có tên gọi khác là “Băng Thiềm Vô Cốt Độc” đấy.

Âu Trường Quân rung động cả châu thân nhưng diện mạo vẫn bình tĩnh cười nhẹ :

- Lý huynh đệ dọa tại hạ đây ư? Nếu là chất độc thì tại hạ đã phát giác ra từ lâu rồi đây chắc chỉ là một thứ “Mê hồn hương” xoàng xĩnh nào đó mà thôi, tại hạ sẽ khôi phục công lực được liền tức thời.

Lý Cửu Linh cười phá lên, to giọng thách đố :

- Giỏi lắm, ngươi cứ thử đi. Nói thêm cho người biết tại sao nó lại có tên “Băng thiềm tử tinh”, chất độc này hơi có mùi vị khác lạ nhưng khi pha vào rượu thì mất ngay, nhất là “Bách Hoa hảo tửu” thì người làm sao phát hiện ra được?

Lư Hắc Bì đột nhiên nghẹn ngào lên tiếng :

- Lý Cửu linh ngươi nhần tâm dùng độc chất ác độc này đối phó với ta ư? Ngươi còn nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ nữa không?

Lý Cửu Linh cười nhạt trả lời luôn :

- Đã là quân phản trắc thì dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được cả, ví thử ta không tình ý nhận ra thì tình cảnh Thiên Ngọc trang ra sao? Có khi ta mất mạng hoặc là xâm phạm đến cả tính mạng của sư phụ nữa.

Lư Hắc Bì nghẹn lời không biện bạch được một tiếng nào. Lý Cửu Linh lại âm trầm nói tiếp :

- Ngươi mang tiếng huynh trưởng mà ngu ngốc quá ngay khi cùng với hai tên kia đi vào ta đã có chút nghi ngờ rồi, đến lúc uống trà ngươi lại ngồi đực ra chẳng đúng phép chủ khách thì chẳng ra tay còn đợi cái gì nữa. Hà! “Bách Hoa hảo tửu” có là đồ vật đi đâu mà mang cho bọn ngươi uống bữa bãi được.

Âu Trường Quân vừa nghe vừa kiểm tra lại toàn bộ sự việc thì đúng chính xác như vậy, chàng tự trách mình sơ hở vì thiếu kinh nghiệm giang hồ nên mới ra nông nỗi này.

Sự việc đã qua rồi có oán trách cũng bằng thừa, Âu Trường Quân lẳng lặng dùng tâm pháp “Loạn Chân Phi Giả” thúc đẩy chất độc “Băng Thiềm Tử Tinh” vào một chỗ, ngờ đâu lần này hoàn toàn thất bại. Độc chất “Băng Thiềm Tử Tinh” rất kỳ lạ, nó vô hình vô sắc tuyệt đối, chàng đã mấy lần dùng tâm pháp “Loạn Chân Phi Giả” mà các luồng kinh mạch độc lập chỉ rung động lên, không sao tìm ra được đối tượng để dồn ép. Âu Trường Quân vẫn không nản chí, chàng quay qua dùng Chuyển Y thần công hy vọng luồng chân khí ở tay này xuyên qua tay kia không bị lệ thuộc vào chính kinh sẽ có hiệu lực thu hút

chất độc. Nếu được như vậy thì có thể hai tay và bờ vai sẽ bị liệt hoặc hư nát ra nhưng thà như vậy còn hơn, chỉ cần hai chân cử động là còn hy vọng tìm cách thoát thân.

Âu Trường Quân vận hành “Chuyển Y thần công” tới lần thứ ba thì đột nhiên hai huyết Kiên Nhung và Kiên Liên máy động mấy cái, chân khí từ từ dồn về đó liền. Âu Trường Quân biết rằng chất độc này vô hình vô sắc cho nên chân khí bình thường không có triệu chứng gì khác lạ, thật ra nó đã âm thầm đi theo rồi. Chàng cực kỳ mừng rỡ nhưng không để lộ ra nét mặt, ngấm ngấm thúc đẩy để dồn chân khí về hai huyết đạo này thật mau, tràn đầy rồi mới dẫn nó đi theo đúng khẩu quyết “Chuyển Y thần công”. Lúc đó Phùng Tiểu Phi lên tiếng kêu gọi :

- Lý Cửu Linh, người là thuộc hạ, bất cứ chuyện gì cũng đừng xét đoán lạm quyền cấp trưởng thượng, người hãy mời Nhị trang chủ ra đây để trình bày trước đã.

Lư Hắc Bì cũng có ý tưởng giống như vậy, hần tán đồng ngay :

- Phải đó Lý tiểu đệ, mau chân đi mới được.

Lý Cửu Linh vẫn cười âm trầm, trả lời rất trịnh thượng :

- Bọn người bây giờ là thân phản tặc đừng có kêu gào bậy bạ, ta ghét mặt cho thả ngô công, độc xà thì căm miệng tức khắc. Bọn người chờ đây nhé, ta đi trình báo Nhị trang chủ đây, lão nhân gia không có thì giờ nghe bọn bây cãi cối cãi chày đầu, đừng mong mồi vô ích.

Nói xong toàn bộ chìm vào im lặng rất lâu, chắc có lẽ Lý Cửu Linh đã đi xa rồi.

Trong lúc đó tình trạng Âu Trường Quân rất kỳ lạ khiến cho Phùng Triệu Phi vừa quay lại phải giật thót rồi hỏi dồn luôn :

- Tiểu đệ đệ làm sao vậy? Độc chất đã phát tác rồi ư?

Âu Trường Quân hoàn toàn không thể trả lời được, chàng cứ nghiêng rặng lại chịu đựng, diện mạo càng lúc càng đỏ sậm như máu bầm vậy. Thì ra chàng dồn chân lực chạy từ tay trái qua tay phải đều phải đi ngang huyết Đại Chung, mới đầu chẳng có trở ngại gì thì đã mừng thầm trong bụng. Ngờ đâu đến lượt thứ năm, chân khí hòa với độc chất “Băng Thiểm Tử Tinh” càng lúc càng bành trướng, có một ít từ huyết Đại Chung công thẳng lên đầu định phá phách Bách Hội Huyết nên diện mạo mới biến đổi và đau nhức kinh khủng như thế. Đúng ra nếu chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” còn hoạt động được thì chàng thừa sức ngăn chặn lại nhưng trong tình trạng này thì đành chịu.

Có lúc Âu Trường Quân dự định dừng vận hành “Chuyển Y thần công” chạy ngang qua hai vai, tất nhiên nó sẽ không còn cơ hội xông xáo lên nữa nhưng đã muộn mất rồi, “Chuyển Y thần công” bị độc chất kích thích bành trướng liên tục chạy đi chạy lại không ngừng, chẳng có phương pháp nào kiềm chế nó được nữa, da thịt căng phồng gần như sắp nứt toác cả ra, đau nhức không thể chịu nổi thêm một giây phút nào nữa.

Phùng Triệu Phi hỏi mà chàng có nghe thấy đâu, tâm thần hồ đồ chỉ nghĩ cách giải thoát chân lực ra thì mới mong chấm dứt được tình trạng này. Đã đến mức độ không còn chịu đựng được nữa, Âu Trường Quân đột nhiên đập mạnh xuống bàn một cái, âm thanh không kêu dồn như bình thường mà lạo xạo như sỏi đá va đập vào nhau đồng thời chiếc bàn sụm xuống vỡ tan thành hàng ngàn mảnh nhỏ luôn. Lư Hắc Bì và Phùng Triệu Phi kinh hãi đến há hốc cả miệng ra, chẳng tâm đầu quan tâm tới việc nhảy tránh hay kêu la nữa, Âu Trường Quân phát tiết được một ít chân lực lẫn lộn vớt độc chất “Băng Thiểm Tử Tinh” thì trong người thư thái lại một chút, đầu óc liền liên tưởng tới cánh cửa của đại sảnh đường.

Chàng lão đảo như người say rượu, chập choạng đi tới rồi dùng song chường xuất phát đánh bừa vào. “Bùng” âm thanh không có nơi thoát, chạy quanh gian đại sảnh đường bịt bùng phát ra tiếng kêu “u u” liên tục như sấm động trên trời vậy, Phùng Triệu Phi thính lực yếu hơn cả nên màng nhĩ đau nhức chịu không nổi phải lập tức dùng hai tay bít ngay lại. Cánh cửa đại sảnh đường quả nhiên được kiến thiết rất vững chắc, nó bị luồng chường lực kinh thiên động địa của Âu Trường Quân mà vẫn không bị bật ra, cứ rung lên kèn kẹt mà thôi. Chân lực và độc chất thoát ra gần nửa phần, lập tức thần trí Âu Trường Quân trở lại sáng suốt, chàng nghĩ thầm

- “Ta cứ đánh bừa thế này chỉ uống công mất sức mà thôi, phải tìm chỗ nào yếu nhất may ra mới thành công được”.

Âu Trường Quân lập tức lên tiếng kêu gọi Phùng Triệu Phi :

- Lão ca ca đến đây giúp đệ đệ một tay mau đi.

Phùng Triệu Phi chân lực hoàn toàn mất hết, rất sững sốt tự nghĩ mình giúp gì được nhưng cũng nghe theo lời, chậm chạp tới gần liền. Âu Trường Quân vội vàng nói sơ lược về “Chuyển Y thần công” rồi kết luận :

- Đệ đệ cùng với lão ca ca liên thủ thì có hai cái lợi vừa tăng cường sức công phá vừa giải thoát bớt độc chất trong người lão ca ca, chúng ta phải mau mắn lên mới được, chờ đến lúc Lý Cửu Linh trở lại thì hồng mất đấy.

Phùng Triệu Phi trong lúc đột ngột vẫn chưa hiểu cách thức thế nào, run giọng hỏi :

- Lão ca ca đã mất hết chân lực thì trợ giúp thế nào bây giờ?

Âu Trường Quân xoay người ông ta đứng đối diện với cánh cửa đại sảnh đường, chàng áp hai tay vào huyết Chí Dương phía sau lưng từ từ đưa chân khí “Chuyển Y thần công” sang người ông ta. Thoạt đầu Phùng Triệu Phi không cảm thấy gì bởi lẽ trong người đang trống rỗng nhưng chỉ mấy giây phút sau đã thấy Đan Điền sôi sục lên.

Chân khí của ông ta lẫn với độc chất “Băng Thiểm Tử Tinh” bắt đầu nhộn nhạo tìm cách chạy nhập vào luồng chân khí của Âu Trường Quân đưa sang. Phùng Triệu Phi nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ vội vàng hướng dẫn nó chạy xuyên qua huyết Huyền Khu để tiếp xúc với chân khí của Âu Trường Quân, cả hai hợp nhất thành một lực đạo mạnh mẽ vô tả. Phùng Triệu Phi rên lên một tiếng đau đớn, ông ta bắt đầu cảm thấy hai tay sưng phồng lên bởi vì luồng lực đạo này đang bành trướng cực kỳ mau lẹ. Âu Trường Quân khẽ dặn :

- Lúc nào tiểu đệ hô “đánh” thì lão ca ca nhắm vào mé bên phải gần bản lề mà công phá nhé.

Phùng Triệu Phi cơ hồ muốn ngất đi vì đau đớn, gật đầu tỏ ý đã nghe rõ rồi đưa hai tay lên trước ngực chờ đợi. Âu Trường Quân vận toan lực ấn mạnh một cái và hô lớn “đánh” lập tức Phùng Triệu Phi duỗi thẳng hai tay ra liền.

Lần này diễn biến khác hẳn lần trước, tiếng “bùng” cực lớn vừa phát ra đã bị át đi bởi những âm thanh hú lên như bão tố, một số đồ vật gần đó bị hút xuyên ra ngoài đại sảnh đường liền. Cánh cửa này vững chắc vô cùng, chịu đựng một lực đạo như thế mà chỉ văng đi có một nửa cánh và chỉ bay chừng hai trượng đã rớt xuống đất đánh “rầm” một cái rung chuyển cả nền đất. Gian đại sảnh đường đang ở trong tình trạng bị bít kín thì khi có lỗ thoát bất ngờ cộng thêm với lực đạo đánh ra trở thành một cơn lốc xoáy mạnh không sao tưởng tượng được, do đó mới có tiếng hú và các đồ vật mới bị hút ra ngoài như vậy. Chính bản thân Phùng Triệu Phi và Âu Trường Quân cũng bị ảnh hưởng, lão đảo chúi về đằng trước, Phùng Triệu Phi chỉ kịp kêu “ôi chà” là đã ngã dúi xuống đất trông rất tang thương. Âu Trường Quân không đến nỗi bị hại nhưng cũng phải bước chúi về phía trước mấy bước rồi nhân cái đà ấy bấm mạnh mấy đầu ngón chân tung người xuyên qua lỗ hở nhanh như chớp giật. Chàng phải lộn người trên không năm sáu vòng mới giải tỏa được lực bắn đi và hạ thân ổn định xuống con đường rải sỏi. Thật là vừa vận kịp thời vì ngay lúc đó đã nghe tiếng la hoảng của Lý Cửu Linh và tiếp theo là những tiếng la ó rầm trời, mười mấy tên trong Bảo Chấp đường tới tấp chạy ra đứng chặn thành hàng ngang liền

Hồi 23 : Diễn biến không sao hiểu nổi

Hai lần sử dụng “Chuyển Y thần công”, hai lần hiệu dụng khác nhau nhưng đều thần kỳ vô cùng, Âu Trường Quân không còn ngần sợ bọn Bảo Cháp đường gì nữa, chàng từ từ quay mặt đối diện, phong thái oai nghiêm trấn áp đối phương một cách vô hình vô ảnh. Âu Trường Quân liếc mắt thấy Phùng Triệu Phi cũng đã tiến lại thì yên tâm nhìn thẳng Lý Cửu Linh gần giọng hỏi :

- Bọn người liệu có chống nổi thần công của ta không? Đừng liều mạng oan uổng, mau chân mời Nhị trang chủ ra đây để ta nói chuyện một chút.

Lý Cửu Linh trong lòng sợ hãi vô cùng nhưng hấn vẫn cố bạo gan lên tiếng trả lời rất hung hăng :

- Người chưa đáng để Hoàng lão nhân gia phải ra mặt tiếp chuyện đâu, đây mới chỉ là phần mào đầu mà thôi, Thiên Ngọc trang vào thì dễ mà ra thì khó hơn lên trời đấy.

Âu Trường Quân cười khi một cái nói luôn :

- Có lẽ ta đoán không sai Hoàng lão nhân và Nhị trang chủ chỉ là một người cho nên lão ta mới tránh mặt ta hoài, bọn người còn ngoan cố thì đừng trách ta độc ác.

Chàng lại cố ý khiêu khích Hoàng Thái Cung nên vận nội lực nói thật to, âm thanh vang vọng khắp Thiên Ngọc trang :

- Hoàng Thái Cung, lão không muốn mang tiếng là con rùa hèn nhát núp lén để bọn đệ tử hy sinh tính mạng oan uổng thì hãy xuất đầu lộ diện đi.

Lý Cửu Linh thấy nội lực đối phương ghê gớm vô cùng thì càng thêm kinh hãi, hấn phát tay một cái ra hiệu cho đồng bọn Bảo Cháp đường đồng loạt rút khí giới ra rồi chạy loạn xạ xấp thành thể trận gì đó.

Xong xuôi rồi Lý Cửu Linh mới yên tâm đối đáp :

- Người hỗn láo thực, chưa gì đã lên tiếng mắng chửi bậc trưởng thượng, có giỏi thì cố mà thoát khỏi “Thiên Ma trận” đi đã.

Hấn lại phát tay một cái lập tức trận thể phát động, mười hai tên Bảo Cháp đường bắt đầu chạy quanh Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi thành một vòng tròn Âu Trường Quân chưa biết hiệu dụng nó ra sao bèn xoay qua hỏi nhỏ Phùng Triệu Phi :

- Lão ca ca biết yếu quyết của trận pháp này ra sao chứ?

Ngờ đâu ông ta lắc đầu quầy quậy, hóa ra Phùng Triệu Phi mang tiếng lão Quân Gia chứ không biết gì thực, ông ta trầm ngâm một lúc mới hạ giọng trả lời :

- Bọn này đều là tay chân của Nhi.....Hoàng Thái Cung chắc toàn bộ võ công, trận pháp đã có luyện tập trước khi nhập vào Thiên Ngọc trang, lão ca ca ngày thường có thấy họ thì thử bao giờ đâu.

Âu Trường Quân gật đầu chăm chú nhìn xem trận pháp ra sao, hình như đây là võ học nước ngoài nên các bộ pháp, phương vị rất kỳ lạ chẳng giống Thái Cực trận của Trung Nguyên chút nào. Mười hai tên Bảo Cháp đường chạy càng lúc càng nhanh, thân ảnh chập chờn như những bóng ma đói khát, tên thì lao đảo, tên thì chập choạng, bộ vị rất loạn xạ không sao phân định ra được. Hiện tại vòng tròn Ma trận còn ở hơi xa nên Âu Trường Quân mới có thời gian quan sát. Đột nhiên Lý Cửu Linh vừa chạy vừa hú lên mấy tiếng như ma kêu quỷ khóc, trận thể gia tăng tốc độ và phạm vi thu hẹp lại một nấc. Âu Trường Quân muốn thử xem trận pháp này ảo diệu ra sao nên vận chân lực đánh bừa một chiêu chẳng cần biết lúc đó đối phương là ai. Chiêu lực của chàng hiện giờ bao gồm ba loại khác nhau và đã vận bốn thành tất nhiên không phải tầm thường, ngờ đâu nó tan biến mất tăm mất tích.

Âu Trường Quân hơi rung động trong lòng chàng lại xử chiêu “Bạch Hổ Thiêu Lương” nhắm vào một tên Bảo Cháp đường chạy gần nhất đánh ra lần nữa. Tên này không hề chống đỡ vẫn giữ nguyên bộ pháp lao đảo chạy tiếp vậy mà chiêu lực của chàng hình như bị cuốn vòng theo đà chạy, giảm mất một ít liên. Bởi đà chạy rất mau, ngay lúc đó lại có một tên khác chạy vào đúng tầm chiêu lực, tình trạng vẫn y hệt như thế, chiêu lực vô hình chung lại giảm đi một ít nữa.

Tính từ lúc xuất phát chiêu cho tới khi tàn lực có tới năm sáu tên Bảo Cháp đường chạy đúng vào tầm đánh, mỗi tên làm giảm đi một chút đến tên thứ bảy thì chiêu lực đã tiêu tan hoàn toàn. Âu Trường Quân giật mình tự nghĩ :

- “Thì ra đây chẳng khác gì cách chia nhỏ chiêu lực của ta ra, cộng thêm với chân khí xoáy tròn của bọn này cuốn hút cho nên ta mới có cảm giác như chiêu lực mất tăm mất tích như vậy”.

Mãi mê suy nghĩ chàng buột miệng lầm bầm nhỏ :

- Cứ cho là như vậy đi, ta không làm gì được họ thật nhưng chẳng lẽ họ chạy quanh hoài được sao?

Âu Trường Quân chẳng phải thắc mắc lâu, Lý Cửu Linh lại hú lên mấy tiếng lập tức vòng tròn ma trận thu hẹp phạm vi thêm một nấc nữa, hiện tại có lẽ sắp biến chuyển kinh người bởi vì đã đúng tầm võ khí.

Vòng tròn càng nhỏ tất nhiên tốc độ càng nhanh hơn, thân ảnh của mười hai tên Bảo Chấp đường chỉ còn là những bóng mờ phảng phất giữa cơn cuồng phong xoáy trộn điên đảo. Âu Trường Quân kinh hãi la lên nhỏ nhỏ :

- Có lẽ trận pháp bắt đầu khởi thế công đấy, lão ca ca cẩn thận bảo vệ thân mình nhé.

Phùng Triệu Phi chưa kịp trả lời thì Lý Cửu Linh đột nhiên quát lên một tiếng, ánh loang loáng của mười mấy món vũ khí chớp động liên tục lóa cả mắt nhưng vẫn chưa có tên nào đánh thẳng vào hai người cả, hình như còn chờ đợi gì đó hoặc là lấy uy thế đàn áp địch nhân hoảng sợ trước đã.

Phùng Triệu Phi kinh hãi không còn tự chủ được, đột nhiên quát lớn rồi song chưởng chia làm hai, một âm một dương đánh hai chiêu cực kỳ lợi hại là “Thiên Âm Vũ Khấp” và “Hoàng Hà Nhập Hải”. Hai chiêu này bổ khuyết cho nhau bao trùm một phạm vi rất lớn, chỉ trong trường hợp nguy cấp hoặc địch nhân quá đông Phùng Triệu Phi mới phải đem ra sử dụng. Quả nhiên trong trường hợp này nó cũng có một chút hiệu lực, tuy rằng vẫn bị hút đi mất tám nhưng đà chạy của bọn Bảo Chấp đường hơi bị chậm lại trong tích tắc. Âu Trường Quân thấy loáng thoáng hình như có bóng người ngã nghiêng thì mừng rỡ xuất chưởng bồi tiếp luôn. Đột nhiên đao chém thẳng và một lưỡi kiếm ở đâu thò ra nhằm huyết Cao hoang của chàng đâm tới rất mau lẹ.

Âu Trường Quân vẫn tiếp tục chưởng lực, đồng thời bước trái chân để tránh né, ngờ đâu nơi phương vị này cũng đã có một lưỡi kiếm chờ đón sẵn. Chàng không sao tiếp tục phát chưởng được nữa bởi vì ngoài lưỡi kiếm này ra còn mấy bóng kinh khí đang lăm le uy hiếp nếu lạng người né tránh lần nữa. Âu Trường Quân cả kinh nhún chân một cái vọt bắn lên mấy thước mới thoát khỏi cảnh loạn đao loạn kiếm này, thành thử chưởng lực đã phát ra đành đánh vào khoảng không. Thân hình còn lơ lửng trên cao chàng liếc mắt nhìn xuống thì càng kinh hoàng hơn, mười mấy món vũ khí đang đồng loạt công kích Phùng Triệu Phi rất gấp rút. Âu Trường Quân lộn người một cái, song chưởng từ trên đánh bổ xuống để cứu nguy cho ông ta nhưng chỉ ngăn chặn được một nửa số mà thôi. Phùng Triệu Phi già đời lăn lộn trên chốn giang hồ, phản ứng cũng rất bén nhạy không đủ sức nhảy lên cao thì dùng hạ kế vậy, ông ta quát lớn một tiếng thân hình giống như cây gỗ bị đốn ngã, ngã người ra sau lưng dán sát mặt đất cực kỳ mau lẹ.

Phùng Triệu Phi mắt thấy mấy loại vũ khí lướt qua mặt mình vùn vụt thì kinh hoàng đến toát cả mồ hôi ra, chỉ chậm chút nữa là không toàn mạng rồi. Âu Trường Quân có khá hơn một tí nhưng vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm, bởi vì vừa hạ thân mình đứng vững đã nghe Lý Cửu Linh quát to “Triệt”. Mười một tên Bảo Chấp đường đồng thanh nhại lại hiệu lệnh để đồng loạt vung vũ khí ra công kích. Cục trường chỉ trong giây phút ngập bóng đao kiếm lóa mắt bởi vì mỗi thứ vũ khí đều xử một lúc ba bốn chiêu liên tục nhằm đánh vào các bộ vị khác nhau. Thoáng nhìn thì hỗn loạn vô cùng, đao kiếm loạn xa đầy trời, thật ra rất nhịp nhàng, cái này vừa qua lập tức có cái khác thế chỗ ngay, dù con ong cái kiến cũng khó mà tìm ra chỗ hở để thoát thân.

Gặp lúc nguy cấp Âu Trường Quân tự nhiên xuất phát chân khí “Chuyển Y thần công”, hai tay chàng quơ loạn xạ như người đang múa, chiến trường lập tức vang lên những tiếng leng keng, loảng xoảng liên tục cùng với tiếng kêu “ôi chà” của Phùng Triệu Phi. Vòng tròn ma trận bị chấn động giãn ra xa một chút, hàng ngũ rối loạn mất nửa khắc mới ổn định lại được. Lý Cửu Linh vẫn vừa chạy vừa kêu lớn :

- Tiểu tử có công phu ma quái thật.

Âu Trường Quân thấy vòng vây đã nở ra liền liếc mắt nhìn Phùng Triệu Phi thấy đầu vai và bắp đùi ông ta đều có máu tươi ứa ra ướt đầm thì vội hỏi ngay :

- Lão ca ca còn chiến đấu được nữa không?

Thật ra lúc đó Phùng Triệu Phi có thể tránh né kịp nhưng rất xui xẻo là đang ở thế nằm ngửa nên đành lăn đi mấy vòng bảo vệ được những chỗ hiểm yếu mà thôi. Đầu vai và phần đùi lộ liễu hơn hết không thể che lấp đi đâu được nên lãnh nhận một nhát đao và một mũi kiếm liên. May mắn là hai món vũ khí này bị dư lực “Chuyển Y thần công” lôi kéo lệch đi một chút, chứ nếu không ông ta đã mất đứt một nửa tứ chi rồi.

Phùng Triệu Phi vừa diễm chí cảm huyết vừa gắng gượng trả lời :

- Tiểu đệ đừng lo lắng chỉ là vết thương xoàng thôi mà.

Đương nhiên đó là lời nói để trấn an chàng, thật sự còn nặng hơn nhiều tuy chưa phạm vào gân xương nhưng cử động rất khó khăn. Âu Trường Quân yên tâm được đôi phần và dù sao “Chuyển Y thần công” cũng đã thành công nên chàng dặn dò :

- Lão ca ca cứ ngồi một chỗ nghỉ ngơi đi, để tiểu đệ đối phó cho dù “Thiên Ma trận” có phát động lần nữa thì “Chuyển Y thần công” vẫn chống đỡ được như thường.

Âu Trường Quân nói như vậy hoàn toàn không có ý kiêu ngạo hay khinh địch chút nào, lúc này lâm vào cảnh nguy ngập chàng đã liều lĩnh sử dụng “Chuyển Y thần công” một cách vô tình ngờ đâu nó lại hiệu

dụng rất thần kỳ. Chàng cùng nội lực thần công phát ra cả hai tay cứ tay này đánh chéo qua thì tay kia lập tức chuyển đổi chân khí đánh chéo lại, thế là hai món võ khí của đối phương lệch hướng đi, cùng chạm vào nhau.

Lúc đó hai tay chàng hoa loạn xạ lên chính là để lôi kéo hoặc phát xuất chân khí liên tục năm sáu lần, kết quả đều thành công chẳng khác gì bọn Bảo Chấn đường tự đỡ gạt võ khí của nhau vậy.

Do đó mới có hàng loạt âm thanh leng keng loạn xạ lên như thế trong lúc bối rối quên bằng những đường tấn công vào Phùng Triệu Phi nên ông ta mới bị trúng thương.

Hiện tại đã sử dụng một lần tất nhiên lần thứ hai phải thành thuộc hơn, mức độ kỳ ảo sẽ hiệu lực nhiều hơn thì không còn lo sợ gì nữa. Âu Trường Quân nghe Lý Cửu Linh nói mình sử dụng công phu ma quái thì cười nhại, lên tiếng đáp trả luôn :

- Hừ! “Chuyển Y thần công” có phải công phu tà ma quái thuật đâu, ngươi cố nhướn mắt lên mà xem cho kỹ đây.

Lý Cửu Linh đã hao tổn rất nhiều chân lực để chạy theo trận pháp nên không thềm trả lời cho tốn hơi sức, hần quát lên một tiếng làm hiệu lệnh cho vòng tròn thu hẹp phạm vi như lúc trước. Âu Trường Quân biết sắp tới lúc bọn Bảo Chấn đường ra tay công kích, loạn kiếm loạn đao nên vội vàng nói với Phùng Triệu Phi :

- Lão ca ca ngồi xuống đi, như thế tiêu đệ đệ sẽ trông trải hơn.

Phùng Triệu Phi cảm thấy trong người rất mệt mỏi vì đã mất máu khá nhiều cho nên dù chưa tin tưởng lắm nhưng cũng nghe theo lời của chàng ngồi bệt xuống luôn. Thật là vừa kịp lúc, chỉ sau một tích tắc là Lý Cửu Linh đã lại quát hiệu lệnh “Triệt” rồi. Bầu trời y hệt như lần trước, cũng lóa mắt vì muôn ngàn ánh đao kiến lập lòe nhưng Âu Trường Quân đã ổn định tinh thần cho nên nhìn thấy rất rõ ràng đâu là hư chiêu đâu là sát thủ. Chàng nổi hùng khí lên, hú dài một tiếng rồi vận hết chân lực “Chuyển Y thần công” hất ngang kéo dọc mấy cái nhanh như chớp, quả nhiên hiệu lực kinh người hơn lần trước. Cũng vang lên những tiếng leng keng của đao, kiếm chạm nhau nhưng còn có thêm những âm thanh lộp bộp khác của mảnh gãy rơi xuống đất. Thì ra lần này chẳng những “Chuyển Y thần công” chuyển đổi lôi kéo mà còn gia tăng thêm sức va chạm rất mạnh khiến cho toàn bộ mười hai món võ khí của bọn Bảo Chấn đường đều bị chấn động gãy làm đôi hết. Tên nào tên ấy như nằm mơ, chỉ thấy tay mình đau như bị đập bằng búa sắt, cả thân hình cũng bị chấn động rung chuyển rồi trong tay chỉ còn lại một mẩu sắt mà thôi. Lý Cửu Linh la lên một tiếng thất thanh “Ồi chà” rồi dừng chân, lập tức bọn Bảo Chấn đường cũng đứng lại ngơ ngác nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ vô cùng.

Lý Cửu Linh run giọng hô to :

- “Thiên Ma trận” dùng chiêu pháp tiêu diệt địch nhân.

Dùng võ khí thì còn chút ngán ngại chứ nghe đến chiêu pháp là Âu Trường Quân như mở cờ trong bụng, chiêu pháp nào mà qua được “Thông Huyền Như Lai thần công”? Chàng khoái chí la to :

- Hay lắm, ta đang ngứa ngáy muốn xem ngoài “Xa Sư đảo chiêu” ra Hoàng Thái Cung còn loại chiêu pháp nào ra hồn nữa không. Bọn ngươi đừng khách sáo đấy nhé!

Lý Cửu Linh trong lòng đã sợ hãi năm phần nhưng chẳng lẽ lại chịu thua ngay, hần đưa tay lên đã toan ra hiệu lệnh thì đột nhiên có một âm thanh khàn khàn vang tới :

- Bọn ngươi rút lui đi, có giao đấu càng thêm nhục nhã mà thôi.

Lý Cửu Linh quay người rồi cúi đầu la lớn :

- Sư phụ, Hoàng lão nhân gia rộng lượng tha thứ, bọn đệ tử bất tài đã làm mang tiếng cho Thiên Ngọc trang mất rồi.

Tán cây rậm rạp gần đó lay động rồi Hoàng Thái Cung nói vọng ra :

- Bọn ngươi không đáng trách, tên Tiểu Phi Thố này ghê gớm lắm, đến Âm Sát Ma Quân và Bạch Phát Hỏa Thần cũng phải chịu chết dưới tay y đó.

Âu Trường Quân cười hì hì phản bác lại ngay :

- Hoàng lão nhân đau đớn quá nên mất trí rồi. Bạch Phát Hỏa Thần là do chính tay lão giết lén sao lại đổ lên đầu tại hạ được.

Hoàng Thái Cung vẫn ẩn mình sau tán cây “hùm” một tiếng ra vẻ rất tức giận cách ăn nói của Âu Trường Quân, lão trầm giọng hỏi :

- Ta giết lén lút Bạch Phát Hỏa Thần bao giờ? Tiểu tử nên ăn nói cẩn thận trước mặt trưởng thượng đây.

Âu Trường Quân thấy hần làm bộ làm tịch thì phát ghét nên nói luôn :

- Tại hạ chẳng thấy vị nào gọi là trưởng thượng cả, chỉ thấy mình nói chuyện với loài khỉ mà thôi.

Lý Cửu Linh tức giận vô cùng, hần xông lên mấy bước quát lớn :

- Cầu tặc! Ngươi nói ai là loài hầu viên đây hả?

Âu Trường Quân nhướng mắt trả lời :

- Ngươi thì chắc không phải rồi bởi vì đang đứng dưới đất mà, ta có nói gì ngươi đâu nào.

Hoàng Thái Cung vẫn không xuất hiện dù là cảnh lá rung rẩy rất mạnh chứng tỏ lão ta tức giận vô kể. Đột nhiên lão quát to :

- Lý Cửu Linh đừng cãi nhau với hắn nữa, người đã sắp chết đến nơi thì chấp nhận làm chi.

Âu Trường Quân nhướng mắt hỏi mồm :

- Tại hạ chưa chết mà cũng chẳng bị “Thanh đình tuyệt độc xà” cắn phải sao Hương lão nhân lại trù ẻo như vậy?

Hoàng Thái Cung bỗng đưa ra ruột câu hỏi bất ngờ :

- “Thanh đình tuyệt độc xà” là loại rắn gì? Tại sao ngươi lại nhắc tới nó?

Âu Trường Quân giật mình, thoáng có ý nghĩ “Hay là Hoàng Thái Cung không phải là Hoàng lão nhân bị mất hôm nọ?”. Tuy vậy chàng vẫn lấy diện mạo bình tĩnh đáp :

- Người nào mất cánh tay phải thì người đó biết lấy.

Lần này Hoàng Thái Cung tỏ ra giận dữ hơn, lão ta gầm lên :

- Tiểu tử láo xược, ngươi nói những gì vậy?

Âu Trường Quân đã giao đấu và biết sức Hoàng lão nhân cho nên không hề lo sợ, cười khinh khinh trả lời luôn :

- Muốn biết ta nói những gì hay nói đúng thì cứ hiện thân xuống đây rồi sẽ rõ ngay, chẳng lẽ nhân danh Nhi trang chủ Thiên Ngọc trang lại thích thú việc ngồi trên cây như vậy sao?

Chàng định ninh Hoàng Thái Cung sẽ tức giận vô cùng, ngờ đâu lão ta vẫn bình tĩnh nói :

- Tiểu tử này vừa vô học vừa điên dại, Lý Cửu Linh người cho anh em rút lui về hậu trang hết đi, ta cũng phải nghỉ ngơi đây chẳng có thời giờ nói chuyện với anh nữa đâu.

Lý Cửu Linh “ạ” một tiếng lớn rồi phất tay ra hiệu cho mười một tên Bảo Cháp đường đi luôn, riêng bản thân hắn thì cứ chần chờ hình như không được yên tâm hành động theo lệnh vậy.

Hoàng Thái Cung lại giục già :

- Lý Cửu Linh, sao ngươi chưa rút lui? Ngươi đi trước rồi ta cũng về nghỉ luôn đây.

Lý Cửu Linh giật mình vội vã “ạ” một tiếng lớn rồi co giò chạy tuốt. Âu Trường Quân sợ Hoàng Thái Cung đi thật nên quát lớn :

- Hoàng Thái Cung, ngươi muốn trốn sao được?

Chàng định đề khí lao lên tàn cây thì Phùng Triệu Phi vội và cản lại rồi nói nhỏ :

- Tiểu đệ đệ coi chừng mắc mưu hắn đây, tiểu đệ đệ nhảy lên thì mất thế ngay và lại hắn không tức giận là có ý đồ gì đó rồi.

Ngờ đâu Hoàng Thái Cung làm thật, cành lá lay động loạt soạt rồi từ đó bay vút ra một cái bóng xám, tốc độ kinh công rất mau cho nên Âu Trường Quân không sao nhận diện kịp. Trong lúc gấp rút chàng không thể nào nghĩ đúng sai được vội vàng đề khí tung mình đuổi theo ngay, đồng thời dặn với lại :

- Lão ca ca cứ yên tâm chữa thương đi, tiểu đệ đệ không thể bỏ lỡ cơ hội này được.

Đương nhiên Phùng Triệu Phi có muốn chạy theo cũng không còn hơi sức vì Âu Trường Quân lướt đi quá nhanh. Chàng thấy thân ảnh Hoàng Thái Cung thấp thoáng chạy thẳng vào trung tâm Thiên Ngọc trang thì mừng thầm gia tăng thêm tốc độ để khỏi mất dấu bất ngờ. Hoàng Thái Cung hơi ngoái đầu lại nhìn rồi tung mình lọt nhanh vào một gian nhà khiến cho chàng phải chắc lưỡi than thầm “Ta chậm chân rất rồi, lão này lợi dụng từ trong đánh ra thì nguy lắm đây”. Vì vậy Âu Trường Quân không dám khinh xuất, chàng chạy gần tới rồi tung mình lên nóc nhà, lập tức dỡ một viên ngói ra để nhìn xuống quan sát trước đã. Âu Trường Quân giật bắn người lên, kinh ngạc vô cùng bởi vì gian nhà nay hoàn toàn trống rỗng mà hình bóng của Hoàng Thái Cung chẳng còn thấy đâu. Âu Trường Quân ngán ngẩm nghĩ thầm :

- “Lại công cốc mất rồi, chắc chắn trong gian nhà này có một gian bí mật, nếu tìm ra cũng vô ích mà thôi bởi vì vào đây chẳng khác gì đút đầu cho cọp xoi!”.

Chàng đã toan trở lại chỗ Phùng Triệu Phi thì bỗng nhiên nền nhà bằng đá vân xê dịch, từ từ mở ra một cái miệng hang vuông vắn ước chừng hai người có thể đi lọt. Từ miệng hang đó lọc cọc đi ra một lão già, lão già này đứng bên miệng hang ngó quanh quất rồi tiến về góc phía trái vỗ mạnh vào khoảng tường một cái, cửa hang từ từ đóng lại bằng phẳng như cũ.

Âu Trường Quân đảo lộn ý nghĩ chẳng biết phải ứng phó ra sao, nên bỏ đi hay nhảy xuống bắt sống lão già để khai thác. Trong lúc ấy lão già đã mở cửa đi ra ngoài và khuất sau một gian nhà kế bên liền, dù có

muốn hành động cũng không kịp nữa. Âu Trường Quân tức giận nhảy xuống đứng trước cửa gian nhà kêu to :

- Hoàng Thái Cung, ngươi cứ trốn chui trốn nhủi thì khác gì loài chuột bỏ, còn gì thanh danh của Thiên Ngọc trang nữa.

Hoàn toàn im lặng dù rằng chàng đã cố vận nội công vào để cho âm thanh vang đi rất xa, chàng chần chờ một chút lại bắt đầu kêu tiếp :

- Hoàng Thái Cung, Lý Cửu Linh các ngươi không ra mặt thì ta đập phá toàn bộ Thiên Ngọc trang đấy nhé.

Đột nhiên có tiếng chân chạy từ mé ngoài vào.

Âu Trường Quân xoay người lại thì chẳng ai khác hơn là Phùng Triệu Phi ông ta vừa thở vừa xua tay loạn xạ lên :

- Tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ đừng làm vậy không nên.

Lão quản gia tội nghiệp này chạy đến gần, thở dốc một hồi mới lấy lại được hơi để nói tiếp :

- Trong việc này kỳ lạ lắm, tiểu đệ đệ đừng vọng động vội mà mang tội với Đại trang chủ. Nhị trang chủ này có lẽ không phải là chân chính đâu, hình như là người khác đóng giả đấy.

Âu Trường Quân sững sốt vội vàng hỏi lại :

- Lão ca ca nói thế là sao? Đã nhận diện được rồi ư?

Phùng Triệu Phi lắc đầu, ông ta kéo Âu Trường Quân ra giữa một vườn hoa mẫu đơn, cẩn thận nhìn quanh một vòng rồi mới hạ giọng có vẻ rất bí mật :

- Nơi đây vừa quan sát được một vùng rộng vừa không sợ địch thủ nghe trộm được, tiểu đệ đệ nhận xét về sự vắng lặng trong Thiên Ngọc trang ra sao?

Âu Trường Quân trầm ngâm trả lời :

- Thiên Ngọc trang thì tiểu đệ đệ không được biết rõ nhưng ít ra nhân số cũng phải hàng trăm thế mà hôm nay tuyệt không có một bóng người lai vãng, thánh địa của Võ lâm Minh chủ mà như vậy kể ra kỳ bí thật, tiểu đệ đệ chịu thôi không sao hiểu được.

Phùng Triệu Phi gật đầu tán thành ngay :

- Chính lão ca ca cũng không sao hiểu nổi, ngày hôm qua lão ca ca lấy cớ ra đi Bạch Đế thành thì sinh hoạt trong trang vẫn còn bình thường cơ mà, chẳng lẽ toàn bộ đều chết một cách bất đắc kỳ tử với nhau một lượt. Do đó lão ca ca nghe tiếng tiểu đệ đệ kêu la mới gắng sức chạy đến ngăn cản, bởi vì chưa rõ nguyên nhân mà đã làm liều thì tội vạ để đâu cho hết?

Âu Trường Quân thở dài, giọng nói rất âm ức :

- Lão ca ca nói đúng đấy nhưng đột nhiên mười mấy tên Bảo Cháp đường cùng với Hoàng Thái Cung biến mất trang gang tặc thì bảo sao tiểu đệ đệ dằn cơn tức giận không nổi rồi đó.

Phùng Triệu Phi đã lấy hơi thở bình thường như cũ bèn nói luôn :

- Lão ca ca biết vậy nhưng cái gì cũng nên thông thả thôi, chúng ta dựa lưng nhau đi một vòng kiểm soát xem có gì khác lạ không rồi sẽ tính toán sau.

Âu Trường Quân gật đầu, chợt nhớ lại một điều nên hỏi ngay :

- Vừa rồi tiểu đệ đệ thấy có một lão già từ trong miệng hang bí mật đi ra, nơi đó là gì của Thiên Ngọc trang và lão già ấy là ai vậy?

Phùng Triệu Phi trợn mắt lên ra vẻ ngạc nhiên :

- Ủa! Thế ra tiểu đệ đệ đã được thấy cái hang ngầm trong Thôn Thanh Trai rồi, lão già ấy hình dạng ra sao?

Âu Trường Quân tả sơ lược diện mạo lão già vừa qua cho Phùng Triệu Phi biết rồi hỏi liền :

- Cái gian nhà trống rỗng ấy gọi là Thôn Thanh Trai ư? Sao lại có đường hang bí mật ấy để làm gì?

Phùng Triệu Phi vẫn đang suy nghĩ chậm rãi trả lời :

- Gian nhà đó chẳng phải nhị vị Trang chủ xây dựng nên, còn cái tên cũng có trước khi kiến thiết Thiên Ngọc trang. Lão ca ca có lần vui miệng hỏi Đại trang chủ tại sao không phá bỏ nó đi và tại sao lại gọi là “Thôn Thanh” (khóc đến nghẹn cả lời) thì Đại trang chủ thở dài gạt đi ngay. Riêng cái hang ngầm nhân tạo ấy Đại trang chủ có dặn là tuyệt đối không ai được bước chân xuống đấy, chính ông ta cũng thú nhận là chỉ dùng đến phần ngoài để làm chỗ tĩnh tu thiền tịnh nếu khi nào cần mà thôi.

Âu Trường Quân sốt ruột hỏi chen vào :

- Tại sao Phương minh chủ lại cảm đoán như vậy, chắc là trong đó chứa đựng rất nhiều việc bí mật phải không?

Phùng Triệu Phi lắc đầu vẫn chậm rãi nói tiếp :

- Bí mật hay không thì lão ca ca nào biết được. Đại trang chủ chỉ dặn dò là cái hang này rộng bao la, không biết ăn thông tới đâu nữa và trong đó bố trí đường lối rất kỳ ảo lẫn lộn giữa Bát Quái trận đồ với Ma cung mê đạo, lọt vào thì không sao tìm được lối ra, mười phần chết chắc cả. Do đó chẳng cần ngăn cấm để ngỏ tự do mà người trong Thiên Ngọc trang vẫn tránh xa như tránh ma quỷ vậy.

Âu Trường Quân thấy rõ ràng Hoàng Thái Cung chạy vào gian Thôn Thanh Trai rồi biến mất, sau đó lại có lão già đi ra tất nhiên hẳn đã trốn ở trong chứ không sai, lời dặn dò chắc chỉ là để đe dọa cho người khác đừng vào đây mà thôi. Chàng giữ kín ý nghĩ này hỏi qua việc khác luôn :

- Lão ca ca có nghĩ ngợi và ước đoán lão già ấy là ai không?

Phùng Triệu Phi lắc đầu thờ dãi trả lời :

- Đã bí mật càng thêm bí mật, Thiên Ngọc trang có đến hàng trăm người nhưng đều là thiếu, trung niên khỏe mạnh làm gì có lão già nào ốm yếu lụm cụp như vậy.

Âu Trường Quân toan nói đùa “có lão ca ca đây thôi” nhưng không khí đang trầm trọng chẳng nên giỡn đùa bừa bãi, chàng bèn nói trở đi :

- Thôi được, chúng ta lục soát chỗ lão già vừa đi khuất xem có tìm ra được dấu vết gì rồi hẵng tính.

Phùng Triệu Phi vẫn bước theo Âu Trường Quân đi về hướng Thôn Thanh Trai nhưng tỏ ý không tin tưởng lắm :

- Chỗ mà tiểu đệ vừa nói chỉ là gian nhà bếp bình thường. Lão ca ca chắc là không thể tìm ra dấu vết gì đâu, lão già này hiện diện thần bí thì sẽ biến đi thần bí là lẽ đương nhiên.

Âu Trường Quân trong lòng thật ra cũng chẳng tin tưởng mấy nhưng hiện tại cố gắng được chút nào hay chút nấy mà thôi. Gọi là nhà bếp chứ gian nhà này to rộng bằng mấy gian nhà ở của dân dã, các dụng cụ, lò bếp đều được xếp đặt rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi đi quanh một vòng quả nhiên không có gì đáng chú ý ngoài năm cái chảo cực kỳ to lớn khác thường đang đặt trên bếp. Hiện tại bếp không có lửa và chảo cũng sạch bóng như gương, hình như đã lâu lắm rồi chưa có ai nấu cơm nước gì vậy. Gian nhà bếp này có tới bốn cái cửa tỏa ra bốn hướng có lẽ để tiện cho việc bùng dọn đi các nơi trong trang nhưng lúc này hoàn toàn đóng kín.

Âu Trường Quân chú ý quan sát thì tất cả ba cái cửa đều được khóa rất kỹ lưỡng từ phía trong, chỉ trừ cánh cửa chàng mới vừa đi vào. Dĩ nhiên lão già thần bí kia đã vào cánh cửa này như chàng nhưng ra bằng lối nào? Hay là lão ta có thuật độn thổ nên mới biến mất tăm mất tích như vậy? Âu Trường Quân chắc lưỡi đột nhiên buột miệng nói lẩm bầm :

- Thiên Ngọc trang còn kỳ bí hơn cả Âm Sơn quỷ động nữa!

Phùng Triệu Phi không nghe rõ nên vội hỏi lại :

- Tiểu đệ nói cái gì Âm Sơn quỷ động vậy?

Câu nói là do buột miệng thốt ra, còn câu hỏi của Phùng Triệu Phi như ánh chớp lóe lên trong đầu óc chàng một điểm then chốt gì đó. Âu Trường Quân vội tập trung tư tưởng xoay chuyển ý nghĩ hoài mà không thể xác định được tại sao lại tự nhiên liên tưởng tới Âm Sơn quỷ động. Chàng nghĩ đến vỡ óc, vẫn không hiểu nổi nên tức giận nói :

- Chúng ta bỏ quách đi uống rượu thôi.

Phùng Triệu Phi ngấm ngấm tự nghĩ “Mình không còn mặt mũi nào ở lại Thiên Ngọc trang rồi, riêng hôm nay càng ở lâu nơi đây càng nguy hiểm”, vì vậy tuy không nói ra miệng nhưng ông ta cực kỳ xao động và bối rối. Được lời của Âu Trường Quân, Phùng Triệu Phi mừng quá vội lên tiếng tán thưởng liền :

- Phải đó, lão ca ca đang khát muốn chết đây!

Nói xong ông ta quay mình đi khỏi gian nhà bếp luôn, dĩ nhiên Âu Trường Quân cũng đi ra theo nhưng chàng thần thờ như người mất hồn, các tư tưởng cứ xoay động hoài không sao dứt bỏ ra được. Cho đến khi đã ngồi ở một tửu quán Âu Trường Quân vẫn còn ở tình trạng như vậy, cái điểm chốt như ma quái cứ lập lòe trước mặt, không biến đi mà cũng không nhận rõ đây là cái gì khiến chàng muốn điên cả đầu óc lên.

Hồi 24 : Bát cung mê đạo

Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi uống đến say mềm chẳng còn biết trời đất là gì cả, mãi cho đến khi đã tối rất lâu khí lạnh sương mai mát mẻ tràn vào chàng mới mở mắt thức dậy. Hiện tại cả hai đang nằm trong một căn phòng bài trí rất sơ sài và hủ lậu, chắc đây là phòng ngủ của tử quán. Âu Trường Quân nghĩ tới cảnh chủ quán và tử bảo ị ạch khiêng mình và Phùng Triệu Phi vào phòng thì đỏ mặt lên lắm lắm :

- Hôm nay mình quá chén sinh ra hư thân mất nét thật.

Chàng xoay người nhìn Phùng Triệu Phi, ông ta vẫn ngủ như chết bởi vì suy nhược và mất máu quá nhiều. Chàng lại nhìn qua cửa sổ, bên ngoài trời mờ mờ chứ không đen tối lắm đột nhiên tự nghĩ :

- “Ban ngày ban mặt khó tìm chứ đêm đến hay xảy ra nhiều chuyện lạ, sao ta không trở lại Thiên Ngọc trang xem có biến chuyển gì không, cứ nằm dài ở đây thì ích lợi gì?”.

Qua một cơn ngủ, chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” đã phục hồi hoàn toàn nên chàng rất phấn chấn, nhẹ nhõm mở cửa đi luôn. Hiện tại có lẽ đã qua giờ Hợi nên đường xá vắng ngắt tha hồ dùng khinh công để đi cho mau lẹ, chẳng bao lâu chiếc cổng đồ sộ của Thiên Ngọc trang đã hiện ra trước mắt.

Âu Trường Quân đi vòng qua bên hông kiếm một chỗ thuận tiện mới dùng thân pháp khinh linh tung mình vượt qua. Thiên Ngọc trang hôm nay hoàn toàn không có đèn lửa gì hết, cả một vùng mái ngói rộng lớn lơ nhô chìm trong bóng tối âm trầm. Đâu đó có tiếng chim ăn đêm rúc lên từng hồi càng làm tăng thêm vẻ huyền bí của cảnh vật. Thiên Ngọc trang có rất ít cây cối lớn, lại được trồng cách xa nhau nên Âu Trường Quân phải khom người luồn lách giữa các khóm hoa mới tiến sát vào khu nhà ở được. Chàng cẩn thận hoàn toàn vô ích, chẳng có trăng đỉnh đi lại cũng chẳng có bọn Bảo Chấp đường canh gác chi hết, Thiên Ngọc trang hình như đã bị bỏ hoang phế vậy.

Âu Trường Quân xoay chuyển ý nghĩ “Nếu Hoàng Thái Cung tìm nơi khác ẩn thân đồng thời mang theo cả Phương Tiều Nga thì còn phiền phức cho mình lắm đây”, vì vậy chàng thẳng cần giữ ý nữa nhắm hướng Thôn Thanh Trai chạy thẳng tới. Gian nhà này cửa chỉ khép hờ nên Âu Trường Quân quyết định xông vào, chàng đưa song chưởng lên đẩy mạnh một cái, chưởng phong vừa bật tung hai cánh ra là chàng nương theo đó lọt vào nhanh như chớp, lại một lần nữa cẩn thận hoàn toàn vô ích, cánh cửa đập “sầm” rất mạnh vang vọng cả một khoảng không mà Thiên Ngọc trang vẫn im lìm như thường.

Âu Trường Quân lấy đá lửa ra xuyệt mấy cái, qua ánh lửa nhoáng lên chàng đã kịp quan sát một vòng, Thôn Thanh Trai vẫn y nguyên như lúc sáng, hoàn toàn không có đồ vật gì chứ đừng nói đến người. Âu Trường Quân dờ khóc dờ cười tự nghĩ :

- “Hay là bọn chúng bỏ đi thật?”.

Chàng chạy qua gian nhà bếp tìm một cây đèn rồi thân nhiên đốt lên, chẳng cần chú ý gì đến gian nhà bếp này nữa, vì nó cũng chẳng thay đổi hay xê dịch một món đồ vật nào. Âu Trường Quân trở về Thôn Thanh Trai, rọi đèn vào cái góc có bộ phận phát động cơ quan, quả nhiên nơi đây có hai chỗ nhô ra khỏi vách một chút. Chàng dùng tay ấn mạnh vào một chỗ rồi chờ đợi, có đến nửa khắc, mà không có động tĩnh gì xảy ra mới ấn chỗ thứ hai. Lần này thì có kết quả, tiếng rầm rì từ dưới nền nhà vang lên nho nhỏ rồi cửa hang vuông vắn di chuyển mở ra rất chậm chạp. Âu Trường Quân đã có chủ ý sẵn chạy ra ngoài quan sát một vòng xong rồi mới nhặt một phiến đá to bằng cái thớt.

Chàng bỏ trí tăng đá này nằm kẹt giữa miệng hang và cánh cửa để nó bị kẹt không thể đóng lại được mới yên tâm cầm đèn đi xuống. Đây là hang ngầm nhân tạo do đó có mấy chục bậc đá thoải thoải rất dễ đi. Âu Trường Quân một tay cầm đèn rọi trước, một tay ấn ngực trước ngực để phòng, cứ mỗi bước lại dừng lại nghe ngóng xem có động tĩnh gì không. Giả thử Hoàng Thái Cung âm mưu đóng cửa hang lại tất phải có tiếng rầm rì phát ra trước, chàng thừa đủ thời gian để chạy ra ngay.

Âu Trường Quân mò mẫm đi từng bước có đến mấy khắc mà hoàn toàn vẫn không có gì khác lạ xảy ra. Hết mấy chục bậc đá Âu Trường Quân thấy lòng hang rộng ra một chút và trước mặt bị chắn ngang bằng một cánh cửa gỗ sơn đỏ chói. Đã đến mức này thì chẳng cần e dè gì nữa chàng xô nhẹ một cái cánh cửa liền mở hoác ra liền. Âu Trường Quân thấy hai cánh cửa này bằng gỗ thì rất yên tâm “Thông Huyền Như Lai thần công” thừa sức phá vỡ dễ dàng nên ung dung bước vào. Ánh đèn vừa soi tỏ thì chàng bất giác giật mình một cái, trên vách đá đồ diện đỏ chói ba chữ “Thôn Thanh Trai”, nét viết thảo thanh thoát và uyển chuyển vô cùng. Nhìn lâu một chút bất giác Âu Trường Quân lại giật mình một cái nữa bởi vì từng nét móc nét sổ đều chạy dài như những dòng lệ đang rơi trên mặt mũi thảo nào nó có tên “Thôn Thanh” là đúng lắm. Âu Trường Quân đang ngheo đầu nhìn ngắm thì đột nhiên có tiếng thở dài rất nhỏ khiến chàng kinh hoàng quá lớn :

- Cao nhân nào giả ma giả quỷ vô ích, hãy hiện thân đi là hơn!

Âm thanh của chàng vang đi vang lại trong thạch thất, rền rĩ nhỏ dần nhưng phải rất lâu mới tắt hẳn chứng tỏ nơi đây hoàn toàn bịt kín, không hiểu tiếng thờ dài từ đâu mà có.

Một lúc sau lại có tiếng thờ dài lần nữa rồi tiếp theo là tiếng rầm rì nhỏ và ngắn, vách đá trước mặt chàng đột nhiên tách ra một khoảng nhỏ vừa đúng thân người, từ nơi đó lão già ban sáng bước ra chậm chậm, dưới ánh đèn chập choạng Âu Trường Quân thấy diện mạo lão này cần cỗi và già cả hơn gấp mấy lần. Lão già ngược đôi mắt lơ lơ lên hỏi bằng một âm thanh khô khè, giống như người bị bệnh rất nặng vậy :

- Tiểu tử đi tìm Hoàng Thái Cung?

Âu Trường Quân chưa minh bạch lão già này là ai nên chỉ gật đầu thay cho câu trả lời, lão già lại chậm rãi hỏi tiếp :

- Không gặp thì có được không?

Âu Trường Quân bản tính trung thực và rất kính thảo người trưởng thượng nên ngần ngừ vừa trả lời vừa hỏi lại :

- Điều này còn nhiều khúc mắc lắm, tại hạ chỉ cần nói với Hoàng Thái Cung Nhị trang chủ vài câu thôi. Chẳng hay tiền bối thân danh ra sao để tại hạ biết mà xưng hô.

Lão già đột nhiên có vẻ bi thảm, trầm giọng xuống nói nhỏ :

- Trước kia... bây giờ cứ gọi lão là họ Viên đi cũng được, hỡi ôi, vật đổi sao dời đến cái tên họ thì có ích chi.

Âu Trường Quân không muốn kéo dài nên cắt ngang hỏi ngay :

- Viên tiền bối cho tại hạ gặp Hoàng Thái Cung được không?

Viên lão nhân cúi mặt xuống lại thờ dài một hồi mới ngẩng lên trả lời bằng một câu rất ghê rợn :

- Gặp mặt để rồi vong mạng thì có ích gì đâu?

Âu Trường Quân tức giận đã toan đối đáp thì đột nhiên lại có âm thanh trầm trầm đưa tới :

- Tại hạ đã nói rồi, lão không thuyết phục được đâu.

Từ ngách đá bước ra một lão nhân, râu trắng mắt lơ lơ giống người Tây Vực nửa giống Trung Nguyên, lão ta nói trước :

- Lão là Hoàng Thái Cung đây, tiểu tử muốn gì nào?

Diễn biến này hoàn toàn ngoài dự kiến của Âu Trường Quân. Chàng sững sờ cứ nhìn chăm chăm vào cánh tay phải, quả nhiên ông tay áo phát phơ chẳng có gì trong đó cả. Âu Trường Quân xoay chuyển ý nghĩ ngẫm so sánh âm giọng với điệu bộ thì quả nhiên Hoàng Thái Cung chính là Hoàng lão nhân bịt mặt hôm nào chứ không sai chạy. Vì vậy chàng cười nhạt trả lời luôn :

- Tại hạ muốn lão trả món nợ Hàn Thương tiêu cục ngay bây giờ.

Hình như Hoàng Thái Cung chẳng thêm cái chối nữa mà cũng không lo lắng, thân nhiên trả lời :

- Việc đó người đi tìm Kim Khuyết Đế Quân chứ sao lại tìm ta?

Thật ra Âu Trường Quân đâu có bằng chứng xác thực nào nên xoay chuyển đi hướng khác :

- Dù sao lão với Kim Khuyết Đế Quân cũng là sư huynh đệ, vả lại còn món nợ định sát hại ta ở Thụ Hoàng thì sao?

Hoàng Thái Cung vẫn thân nhiên trả lời :

- Tiểu tử đã chết đâu nào mà nói, trong khi món nợ cánh tay của ta thì người lờ đi được ư?

Âu Trường Quân cười nhẹ đối đáp luôn :

- Lão tự chặt tay chứ ta có làm gì động chạm đến mà đòi nợ vô lý như thế?

Hoàng Thái Cung trợn mắt lên bắn ra mấy tia âm độc :

- Vô luận thế nào đi nữa đã đụng chạm đến Thiên Địa Du Thần là không mong toàn vẹn mạng sống được!

Âu Trường Quân lần đầu tiên mới nghe ngoại hiệu này, chàng nghe đầu cười rồi hỏi :

- Hai lần lão gặp ta đều bị thất bại cả hai mà chưa thức tỉnh hay sao? Hiện tại ta còn có thêm một môn “Chuyên Y thân công” rất thú vị nữa, lão sửa soạn ném thử xem.

Hoàng Thái Cung gật đầu cười nhạt một tiếng :

- Ta đã thấy lúc buổi sáng rồi, tiểu tử khỏi cần mang ra khoe nữa. Chính vì vậy ta mới cho lệnh bọn Lý Cừu rút lui để khỏi uổng mạng vô ích.

Âu Trường Quân nhíu mày, trong lòng đâm ra ngờ vực :

- Thế ra lão không hề ngăn sợ chút nào nên bây giờ mới dám công khai đôi đầu với ta chứ gì, hay lắm, chúng ta lên trên cho rộng rãi rồi sống chết với nhau một phen đi nào.

Đột nhiên Hoàng Thái Cung cười lớn, gằn giọng quát :

- Tới giờ phút này mà người còn chưa biết số phận của chính mình nữa hay sao?

Âu Trường Quân chẳng nghe tiếng cơ quan phát động thể mà tự nhiên gian thạch thất bắt đầu quay vòng vòng. hình bóng Viên lão nhân và Hoàng Thái Cung chạy quanh chầng rất mau. Âu Trường Quân kinh hãi quát lớn :

- Hoàng Thái Cung, ngươi lại giở trò gì nữa đây?

Vừa nói chàng vừa cấp tốc nhắm hai người phóng chưởng ra luôn. Không cử động thì chưa sao, đôi chân vừa bức lập tức thấy người chòng chành hoa cả mắt mũi lên liền, Âu Trường Quân vội đứng thẳng tại chỗ cũ mới ổn định thân hình được, chàng vẫn còn giữ cây đèn nên đưa xuống thấp một chút để quan sát thì ra phòng này thiết kế rất kỳ lạ, nền bằng đá phẳng lì chứ thật sự chia hai phần khác nhau, phần trong là chỗ đứng quay tròn về phía trái trong khi phần ngoài nơi Hoàng Thái Cung và Viên lão nhân thì lại quay về phía phải. Do hai lực quay khác nhau nên Âu Trường Quân mới thấy bóng dáng Hoàng Thái Cung di chuyển cực kỳ mau lẹ như vậy, nguyên nhân khiến chàng đứng không vững mỗi khi cử động cũng là do nền nhà xoay tròn gây nên. Hoàng Thái Cung cười rất khả ố :

- Bây giờ thì “Thanh Hoa bí lục” cũng như “Chuyển Y thần công” đều vô dụng hết, hiện tại ta vẫn đứng ung dung mà ngươi có làm gì được đâu.

Hai vòng quay ngược nhau càng lúc càng nhanh hơn bởi vì hình bóng Hoàng Thái Cung và Viên lão nhân chỉ còn lại hai vệt mờ ảo, Âu Trường Quân nhờ đứng ở gần tâm vị nên vòng quay rất nhỏ tạm thời còn đứng vững được nhưng nếu kéo dài tình trạng này vài giây phút nữa chắc chắn sẽ bị tác dụng quay làm cho mất hoa đầu váng, lúc đó Hoàng Thái Cung sẽ thừa cơ ra tay ám hại ngay. Trong lúc nguy cấp, đầu óc Âu Trường Quân xoay chuyển như điện chớp tự nghĩ :

- “Nền nhà này bằng đá mà có thể quay được tất nhiên phải cần trọng lượng không nặng nề lắm do đó bề dày của nền chắc chắn sẽ mỏng manh đây là chỗ yếu nhất, may ra “Thông Huyền Như Lai thần công” có thể phá vỡ được”.

Chàng chẳng nghĩ ngợi thêm, cấp tốc vận chân khí thật đầy đủ rồi song chưởng nhắm vào chỗ tiếp giáp giữa hai vòng quay đánh ra một chưởng thật mạnh mẽ.

”Ầm” âm thanh đã lớn lại còn bị vang dội trong chỗ kín nên càng thêm kinh khủng, chính chàng cũng bị nhói đau cả hai mảng nhĩ luôn. Âu Trường Quân bị phản lực chấn đau buốt cả hai cổ tay, ngực bụng cũng bị chấn động rất mạnh nhưng cố gắng mở lớn hai mắt để xem kết quả ra sao, quả nhiên nền nhà bị vỡ một mảng lớn rồi chỗ vỡ này cùng nằm trên vòng đồng chiều với chàng nên nhìn được rất rõ, bề dày nền đá chỉ khoảng nửa thước mà thôi, và phía dưới đen ngòm, chắc là hầm kín để đặt cơ quan. Âu Trường Quân cả mừng quát lớn :

- Ai bảo “Thanh Hoa bí lục” vô dụng nào?

Chàng chẳng cần Hoàng Thái Cung lên tiếng, hít một hơi chân khí rồi song chưởng lại đánh tiếp và đứng ngay chỗ đã vỡ vừa rồi. “Ầm” lần này âm thanh không chấn động bằng lần trước bởi vì chưởng phong đã vó chỗ thoát xuống dưới, nền đá cứng bị vỡ lớn hơn gấp đôi do đó lực quay không được cân bằng bắt đầu chậm một chút và phát ra tiếng kêu kèn kẹt ghê tai.

Âu Trường Quân đắc chí sửa soạn ra thêm chưởng lần thứ ba thì đột nhiên nghe Hoàng Thái Cung nói nhỏ :

- Tiểu tử ghê gớm thật, phải dùng tới “Bát cung mê đạo mới xong”

Âu Trường Quân đang ngạc nhiên chưa biết lão ta nói chuyện với ai thì âm thanh khàn khàn của Viên lão nhân cất lên :

- Ngươi làm như vậy là vi phạm lời ước thệ đấy.

Hoàng Thái Cung vẫn giữ âm thanh nhỏ giọng, quát trầm :

- Đã đến mức này có muốn giữ cũng không được, lão phát động cơ quan tiếp theo đi.

Viên lão nhân thở dài thườn thượt lí nhí nói nhỏ :

- Ngươi ác tâm ác nghiệp đã nhiều, không sợ khi chết đi phải chịu cực hình khủng khiếp nơi cõi âm ư?

Hoàng Thái Cung cười sằng sặc một hồi rồi thúc giục :

- Chuyện trước mắt còn chưa xong, lo gì chuyện viễn vông mai sau lão cứ thi hành đi.

Âu Trường Quân phải lắng tai, chú tâm hết sức mới nghe lọt bởi vì âm thanh theo đà quay của hai người cứ vùn vụt chung quanh, lẫn lộn với tiếng gió vù vù nho nhỏ.

Chàng nghe được vậy vội vàng chú ý đề phòng, chắc cơ quan sắp sửa phát động phải nguy hiểm gấp nhiều lần. Ngờ đâu hình bóng Hoàng Thái Cung và Viên lão nhân đột nhiên biến mất và vòng quay từ từ chậm lại rồi dừng hẳn, gian thạch thất “Thôn Thanh Trai” trở lại y như lúc đầu chỉ khác ở chỗ là nền đá đã vỡ một khoảng lớn mà thôi.

Âu Trường Quân không thể tin vào mắt mình bởi vì cánh cửa gỗ vẫn còn đó, lẽ nào Hoàng Thái Cung chịu thua dễ dàng như thế được. Chàng thận trọng án ngữ song chương rồi dùng chân đạp mạnh cánh cửa “rầm” nó bị đẩy vào tường một cái rồi lắc lư hồi lâu mới đứng im lại, hoàn toàn chẳng có chốt hoặc khóa gài gì cả. Âu Trường Quân vò đầu bứt tai ngạc nhiên hết sức nhưng trong lòng vẫn ngấm ngấm chưa tin tưởng chút nào. Chàng chạy lại cúi đầu quan sát chỗ nền đá bị vỡ thì phía dưới chẳng có tí ánh sáng nào quả nhiên đây chỉ là một cái hầm để đặt cơ quan xoay chuyển mà thôi.

Âu Trường Quân đột nhiên thấy mắt mình tối sầm lại, cây đèn tự nhiên tắt mất có lẽ đã hết dầu chứ hoàn toàn không hề có một luồng gió nào lọt vào, nếu có thì với không khí cực kỳ im ắng này chàng tất nhiên phải nghe được liền. Dù là nguyên nhân thế nào cũng không nên nán lại đây vô ích cho nên Âu Trường Quân đề khí vọt ra cửa luôn, hai tay vẫn cẩn thận sẵn sàng ra chương nếu bị tập kích bất ngờ. Chàng rất bạo gan nhưng tình trạng im lìm này còn ma quái hơn việc công khai giao đấu rất nhiều vì vậy thốt nhiên rùng mình một cái rồi tự nghĩ :

- “Hoàng Thái Cung chắc không dọa dẫm suông đâu, ta phải lên mặt đất trước rồi sẽ tính toán sau”.

Âu Trường Quân đang định vọt thẳng lên cho mau thì bất ngờ phía sau có mấy tiếng lạch cạch vang lên khiến chàng phải cấp tốc xoay người nhìn xem. Dưới ánh sáng mờ mờ nhãn quan của chàng chỉ kịp nhận ra cánh cửa Thôn Thanh Trai chạy qua một bên rồi “cạch” một tiếng lòi đi vào đã bị tường đá che lấp kín mít liền. Âu Trường Quân cho rằng Hoàng Thái Cung vận động cơ quan bịt lòi vào chẳng qua muốn trốn tránh trong đó cho an toàn nên nói lớn :

- Được rồi, ta sẽ chờ xem người ẩn trốn trong đó hoài được không.

Đương nhiên chẳng có ai trả lời nên chàng chỉ dùng chân một chút rồi xoay người chạy ra chỗ mấy bậc đá luôn. Thốt nhiên Âu Trường Quân giật bắn người lên một cái thực mạnh bởi vì đường lối có vẻ khác lạ và chật hẹp hơn. Nếu so cánh cự ly lúc đi vào và hiện tại đáng lẽ thấy mấy bậc đá đi lên rồi, ở đây con đường vẫn còn tiếp tục phía trước mặt tối om và sâu hun hút thì không đúng mất rồi. Giật mình là trạng thái ban đầu, sau đó sự kinh hoàng từ từ xâm chiếm khiến toàn thân Âu Trường Quân lạnh buốt, cứ đứng sững ra như người chết rồi. Phía sau đã bị lấp kín, phía trước không phải lối ra thì còn nỗi kinh hoàng nào lớn hơn, chàng chưa chết giấc ngay lập tức cũng là can đảm hơn người rồi. Âu Trường Quân càng lúc càng cảm thấy người giá lạnh, run run tự nói một mình :

- Hàng Thái Cung định giam giữ cho tới khi ta phải chết đói đây, lão ta đã cực kỳ âm độc thì còn thủ đoạn nào mà không dám làm.

Đã rơi vào bẫy cần gì phải thận trọng mất thì giờ, chàng cấp tốc chạy trở lại chỗ cánh cửa bị bít kín rồi lấy tay gõ vài cái để thăm dò. Âm thanh chắc nịch chứng tỏ khối đá này cực kỳ to lớn không có cách nào có thể xô dịch hay phá vỡ được nó khiến Âu Trường Quân chán nản vô cùng. Chàng tự cười khổ một mình, chậm rãi đi trở lại con đường sâu hun hút không biết sẽ dẫn tới đâu. Tâm cơ máy động, chàng đột nhiên nhớ lại lời của Hoàng Thái Cung nói là phải dùng tới “Bát cung mê đạo” mới xong thì chắc là đây rồi. Ngoài cách nằm dài ra thoi thóp chờ chết thì chỉ còn một phương pháp duy nhất là phá vỡ được “Bát cung mê đạo” mới tìm ra sinh lộ, đương nhiên phải khó khăn hơn cả lên trời nữa nhưng còn hy vọng chút nào hay chút nấy. Vì vậy Âu Trường Quân mau chân đi theo con đường ngấm đó luôn. Thật không thể đoán biết nó là cái gì nhưng có ánh sáng vẫn hơn là tối tăm mù mịt vì vậy chàng chạy thẳng tới đó.

Qua một đoạn hơi cong cong lòng hang bỗng nhiên rộng ra một chút tuy rằng vẫn mờ ảo chứ không sáng sủa thêm tí nào. Bốn chữ “Bát cung mê đạo” khắc chìm vào vách đá hiện ra sừng sững, trước tiên đập vào mắt Âu Trường Quân rồi sau đó mới tới một hàng chữ nhỏ hơn “Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật A Khắc La Tư”. Những chữ này màu sáng nên dễ thấy ngay, phía dưới là một cánh cửa màu xám xám lẫn lộn với màu đá nên sau khi đọc xong Âu Trường Quân mới nhận ra. Chàng thở hắt ra một hơi lắm bầm :

- “Bát cung mê đạo” là đây, không biết nó có gì ghê rợn không mà Hoàng Thái Cung có vẻ đặc ý lắm.

Chàng ghé đầu lắm bầm tiếp tục như đang tự hỏi :

- “A Lạp thiên viện” của Thiên Trúc có 36 vị Hoạt Phật ta đã biết rồi đây lại ghi vị Đại Hoạt Phật nào nữa kia. Vị này lấy hai chữ Viên Nhĩ kỳ lạ thực, ngoài ra còn tên A Khắc La Tư là ai nhỉ?

Âu Trường Quân chẳng do dự bước ngay đến cạnh cửa định dùng sức đẩy ra nhưng lúc đó bất chợt lại thấy mấy chục hàng chữ chi chít khắc ngay trên đó nên tò mò cúi xuống đọc thử. Chữ đã mờ nhạt vì thời gian làm phai ố và bụi bặm phủ lên mặt nên chàng phải dùng tay chùi đi chùi lại mấy lần nét chữ mới hiện ra rõ ràng. Âu Trường Quân lắm bầm đọc :

“Ma cung mê đạo của Thiên Trúc gồm 72 đường cực kỳ rắc rối, ta cho rằng nó biến ảo nhất trên thế gian, ngờ đâu đến nơi đây phát hiện ra kỳ quan Bát Quái trận đồ này cò ảo diệu phong phú hơn mấy lần. Ta mất hai mươi năm trời tổng hợp hai loại này thành một, đặt tên là “Bát cung mê đạo” người nào có đủ trí

lực đến đây tập trung đương nhiên sẽ là Minh chủ võ lâm cả Trung Nguyên lẫn Thiên Trúc. Chẳng phải ngoa ngôn xảo ngữ lừa bịp thiên hạ”.

Phía dưới còn mây chữ nữa nhưng đã bị nhòe đi không sao đọc được, Âu Trường Quân cũng chẳng cần cố gắng bởi vì tương đối đã hiểu rõ ý chính của nó. Chàng cười khổ, nói ra thành tiếng :

- Ta có cần quái gì chức vụ Minh chủ võ lâm Thiên Trúc hay là Trung Nguyên, lần này sống sót đã may mắn lắm rồi.

Hít một hơi chân khí để trấn tĩnh tinh thần, Âu Trường Quân khẳng khái xô cửa bước vào luôn, mặc cho cánh cửa kêu kèn kẹt vì đã quá lâu ngày không ai sử dụng tới. Đường lối phía trong này sáng của hơn một chút bởi vì cứ mấy trượng trên vách đều có gắn một viên minh châu hay ngọc bích, tỏ ra ánh sáng thường trực. Âu Trường Quân thấy trước mặt đường hang bỗng chia làm ba nhánh thì nhắm mắt nghĩ thầm “bắt đầu phiền phức rồi đây” phó mặc cho số mệnh chàng cứ chọn bừa một lối để đi. Chỉ vài trượng lại có một rẽ ba nữa, chàng vẫn theo phương pháp đi liều như lần trước.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ Âu Trường Quân đã đi qua biết bao nhiêu ngã rẽ ba mà đường lối vẫn còn hoài, hình như đã vào sâu hơn bởi vì khoảng cách giữa các ngã ba càng lúc càng rút ngắn lại, hiện tại chỉ cần đi năm sáu bước là đã có ngã ba rồi. Âu Trường Quân căn bản học vấn đâu có bao nhiêu, đến năm 12 tuổi thì thân sơ thất sở làm sao hiểu nổi phương vị Bát quái mà hòng tìm ra nguyên tắc của trận đồ. Chàng đi bừa như vậy thêm một lúc nữa thì lọt vào một khoảng rộng kiến thiết theo hình tám cạnh đều nhau, mỗi cạnh đều có một lối đi. Quả là càng thêm rắc rối. Âu Trường Quân kêu khổ thầm trong bụng, mới chỉ ba ngã rẽ đã sinh sinh biến biến không biết đâu mà mò, bây giờ có đến tám cửa thì nó còn biến hóa tới mức nào nữa. Nhân quang chàng chợt nhìn thấy ba chữ lơ mờ trên vách “Đệ tứ cung” thì gật gù lăm lăm vậy thôi, hoàn toàn không biết nó ở phương vị nào, có diệu dụng gì không. Âu Trường Quân nhắm mắt chọn bừa một đường rồi tiếp tục đi nữa, phía trong này đường lối vẫn chia ba như trước. Được thêm nửa tiếng nữa Âu Trường Quân lại lọt vào “Đệ nhị cung” chàng vừa nhăn nhó vừa tự khời hải :

- Từ Đệ tứ nhảy qua Đệ nhị lão Viên Nhĩ Đại Hoạt Phạt này thật không có thứ tự gì cả.

Chẳng biết đã hết đêm chưa nhưng Âu Trường Quân đã đi qua có đến năm trăm ngã rẽ và năm sáu cung, có lúc vòng vo thế nào lại trở về Đệ tứ hay Đệ nhị cung vì vậy tâm thần chàng bắt đầu chán nản. Từ tâm thần chán nản nó kéo theo sức lực suy nhược, lúc này đôi chân chàng như bị đeo đá, nặng nề đi từng bước một mà thôi. Khoảng một khắc sau Âu Trường Quân lê chân lọt vào “Đệ nhất cung”, đương nhiên cái nào kiến trúc cũng như cái ấy nhưng chàng vẫn khời hải tự nghĩ :

- “Nếu chết ở Đệ nhất cung thì vẫn khoái hơn là Đệ nhị hay Đệ tam cung một chút cũng còn danh dự hơn là hạng Đệ bát cung”.

Chữ “chết” không nghĩ tới thì thôi, vừa thoáng trong đầu óc là thân thể rã rời liền, Âu Trường Quân buông thả cho thân mình nằm lăn trên đất, cứ thế nằm im cả tiếng đồng hồ trong khi đầu óc quay cuồng hàng ngàn hàng vạn tư tưởng. Gia thù chưa trả xong, Viên Viên, Phương Tiểu Nga hạ lạc nơi đâu, diện mạo kên kiêu của Kim Khuyết Đế Quân, giọng nói âm trầm của Hoàng Thái Cung chớp nhoáng diễn qua đầu óc, lẫn lộn với nhau chẳng có đầu đuôi gì hết.

Đột nhiên Âu Trường Quân thoáng nghe như có tiếng gọi tên chàng đâu đây nên vội vàng ngồi bật dậy lắng tai chú ý. Chàng chờ đợi một lúc mà chẳng có âm thanh nào dù là nhỏ nhất vang lên thì đã thất vọng hoàn toàn tự nghĩ rằng chắc thần hồn nát thần tính, tưởng tượng ra vậy chứ làm gì nơi tử địa này lại có ai mà kêu gọi. Âu Trường Quân lại nằm vật ra buông thân xác để chờ chết cho xong, đầu óc đang thiêm thiếp bỗng nhìn lại nghe âm thanh văng vẳng, chỉ hỏ như tiếng muỗi kêu nhưng rõ ràng là ba tiếng “Âu Trường Quân”.

Giống như được cái tử hoàn sinh, Âu Trường Quân nhảy bắn người lên khỏi nền đá, sức lực ở đâu tự nhiên kéo đến và tinh thần phấn chấn hẳn lên. Chàng vận nội lực nói thật lớn: “Ai gọi”, âm thanh dội qua dội lại chấn động màng nhĩ thành những tiếng u u mãi mà không dứt.

Âu Trường Quân chờ một lúc lại thấy âm thanh “Âu Trường Quân” vang lên lần nữa và có vẻ lớn hơn một chút thì cực kỳ mừng rỡ, lập tức dùng nội công nhắc lại hai chữ “Ai gọi” nhưng sau đó thấy nó không hợp lúc chút nào bèn sửa lại thành: “Tại hạ ở đây”

Âu Trường Quân chẳng cần biết nhân vật gọi mình là ai, ý đồ tốt hay xấu miễn là đang lúc thập tử nhất sinh nay có người là có chút hy vọng sinh tồn. Chàng và nhân vật kia gọi thêm mấy chục lần nữa, thời gian có đến cả nửa ngày âm thanh mới rõ ràng hơn một chút. Lần này không còn tiếng gọi “Âu Trường Quân” nữa. Âm thanh huyền bí kia hỏi rất ngắn gọn “Ở đâu?”

Âu Trường Quân tự tát vào má mình mấy cái tự nghĩ :

- “Ngu ngốc thực, đường lối ở đây ngàn vạn nẻo mà mình chỉ lên tiếng suông, tránh nào nhân vật kia phải mò mẫm cả nửa ngày trời, thật hao phí chân lực vô ích quá”.

Do đó Âu Trường Quân mau mắn trả lời liền “Đệ nhất cung”, quái lạ thay lần này chàng chờ mấy khắc mà không thấy nhân vật kia lên tiếng nữa. Chàng bồi rối vô cùng thốt nhiên bắt ra tiếng nói :

- Trời ơi, hay là Hoàng Thái Cung phát hiện ra ngăn chặn mất rồi.

Âu Trường Quân bỗng giật bắn người lên bởi vì có tiếng trả lời gần như sát chỗ chàng đang đứng :

- Hoàng Thái Cung đã xuất trang rồi.

Chàng cấp tốc xoay người về hướng có âm thanh nhàn quang vừa chạm thì lại giật mình một cái, rồi kêu lớn :

- Viên lão nhân, tưởng ai chứ lão già này thì còn mong gì đến việc giúp đỡ thoát thân.

Viên lão nhân trợn mắt lên nhưng không thốt ra tiếng, lão phải đứng thờ dốc một hồi mới “hừm” trong cổ họng tỏ vẻ không hài lòng vì câu nói vô lễ của chàng. Trong lúc đó Âu Trường Quân đã kịp nghĩ :

- “Dù sao nếu nắm được lão già này thì vẫn hơn, có lẽ lão biết đường lối nên mới tới đây được”.

Chàng áp dụng đúng câu “tiên hạ thủ vi cường”, chân bước theo bộ vị “Áo Ảnh pháp” còn nhanh hơn thời gian của cái chớp mắt, đồng thời hai thấy xử luôn chiêu “Kim Tịch Phục Thủ” kỳ ảo nhất trong pho “Vô Tiềm Đại Cầm Nã”.

Chẳng biết Viên lão nhân võ công hèn kém hay không muốn chống cự, chớp nhoáng Âu Trường Quân đã nắm được hai Uyển mạch của ông ta liền. Chàng cười hì hì, lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu lọt vào Thiên Ngọc trang :

- Xin lỗi, xin lỗi, đây là sự bất đắc dĩ phải xúc phạm tiên bối một chút.

Viên lão nhân trợn mắt lên, khò khè nói rất bất ngờ :

- Cần gì phải hấp tấp, ta không có võ công đâu!

Âu Trường Quân sững sờ một một lúc, sau đó chàng vẫn chưa tin hẳn nên dùng chân lực ấn nhẹ một cái, lập tức Viên lão nhân rên lên một tiếng và chân nhũn ra liền.

Âu Trường Quân, kinh hoàng đỡ ông ta đứng dậy rồi lùi lại mấy bước, cúi đầu vái một cái :

- Tại hạ thực đắc tội, không thể ngờ rằng tiên bối chẳng có tí chân lực nào thật nên lỡ tay xúc phạm.

Viên lão nhân húng hắng ho lên mấy tiếng, thở dài và nói nhỏ :

- Thôi được, đời ta đã đau khổ nhiều rồi, có bị người nghi ngờ hay xúc phạm cũng chẳng mất mát gì.

Âu Trường Quân trầm giọng hỏi luôn :

- Đời người ai cũng có lúc phải đau khổ, việc này bàn luận cả tháng cả năm chưa hết, tại hạ chỉ xin tiên bối cho biết lý do xuất hiện nơi đây và có thể ban bố một lối thoát hay không mà thôi?

Viên lão nhân gật đầu, ông ta có vẻ mệt mỏi thật tình nên ngồi luông xuống nền đá rồi mới khàn khàn giọng nói :

- Thực sự ta chưa biết rõ người là ai, có phó thác tâm sự được hay không nhưng cơ hội này không thực hiện thì chẳng bao giờ còn thực hiện được nữa. Hỡi ơi! Giỏi lắm ta cũng chỉ sống được năm bữa nữa tháng nữa thôi, biết đâu là ý trời sắp đặt cho nên mới đưa đẩy người lọt vào Thiên Ngọc trang đúng lúc.

Âu Trường Quân thấy Viên lão nhân không trả lời trực tiếp mà than thở đâu đâu thì sốt ruột hỏi lại một lần nữa :

- Tiên bối có biết đường lối của “Bát cung mê đạo” này không? Chú ý tìm tại hạ để làm gì?

Viên lão nhân đột nhiên có ý tức giận, trợn mắt lên đồng thời quát lớn :

- Không biết thì chỉ có ba chữ “Đệ nhất cung” làm sao ta tới đây ngay được. Hà, ngoài Viên Nhĩ Đại Hoạt Phạt ra ta là người duy nhất biết rõ phương trận “Bát Cung mê đạo” đây. Tiểu tử có biết không Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân tìm đủ mọi cách để vào đây mà không được đây, hai nên phản đồ này suýt chút nữa đã bỏ mạng trong “Bát cung mê đạo” này mấy lần rồi đó.

Âu Trường Quân ngheo đầu, tò mò hỏi :

- Hoàng Thái Cung thì tại hạ biết rồi, tiên bối vừa nhắc tới tên Thượng Quan Ân, hẳn là ai mà tại hạ chưa nghe danh bao giờ cả?

Viên lão nhân trợn đôi mắt lơ lơ lên :

- Ngoại hiệu của Thượng Quan Ân là Kim Khuyết Đế Quân.

Âu Trường Quân giật mình, thốt nhiên buột miệng hỏi tiếp :

- Tiên bối thật sự là ai mà biết rõ như vậy?

Viên lão nhân trả lời như sét đánh ngang tai :

- Ta là sư thúc của hai tên phản đồ này đây.

Hồi 25 : Tìm giai nhân gặp Ngọc nữ

Âu Trường Quân không thể nào ngờ tới tình tiết quan hệ với nhau chẳng chịt như vậy nên cứ đứng ngẩn cả người, hơn một khắc sau mới trầm giọng hỏi :

- Theo tại hạ được biết thì Kim Khuyết Đế Quân không cùng sư môn với Hoàng Thái Cung, chẳng lẽ cả hai đều giống nhau, cùng là phản đồ cả ư?

Viên lão nhân gật đầu, chậm rãi trả lời :

- Trước khi yêu cầu người một việc đương nhiên phải minh bạch ngọn nguồn, vả lại ta cũng gần đất xa trời nếu không nói ra bằng hết thì âm ức trong lòng, chết chẳng nhắm mắt được.

Viên lão nhân tự thán một hồi rồi mới bắt đầu vào chuyện chính :

- “Thiên Trúc tuy nhỏ bé mà có đến hàng ngàn Tự viện hay Thiên viện chung qui đều có võ công gần nghìn năm, vị Thủ tòa Tiểu Lôi Âm thiên viện đã đứng ra tổ chức một Phật Đồ hội để cùng nhau thống nhất hiệu lệnh. Phật Đồ hội bàn cãi nửa tháng trời quyết định lấy một chiếc khánh bằng ngọc lưu ly, ở giữa có viên Xá lợi to bằng nắm tay để làm lệnh bài, bất cứ Thiên viện nào thấy nó đều phải tuân theo pháp chỉ hết.

Cái lệnh bài này gọi là Xá Lợi Phật Bài giao cho Thủ tòa Tiểu Lôi Âm thiên viện chương quản, nó được truyền đời mãi đến trăm năm sau, đến đời Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì xảy ra tranh chấp. Lúc đó A Lạp thiên viện có tới 36 vị Hoạt Phật, vị nào võ công cũng thượng thừa và Phật pháp vô biên cao diệu, cho nên nảy sinh ý kiến không bằng lòng để Tiểu Lôi Âm thiên viện giữ Xá Lợi Phật Bài nữa. Chuyện này chìm đi ít lâu vì A Lạp thiên viện bận bịu với việc thu gom tinh hoa võ học ba nước thành một pho võ kinh gọi là “Tiểu Như Lợi mật kinh” hay “Thanh Hoa bí lục”, gọi theo âm Tây Vực là “Cốt đả bác đô” chân kinh. Sau khi hoàn thành “Thanh Hoa bí lục” A Lạp thiên viện càng dương dương tự đắc quyết tâm đòi lấy Xá Lợi Phật Bài để ra hiệu cho toàn thể Thiên viện và võ lâm Thiên Trúc. Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật có một người anh, chính là sư phụ của Kim Khuyết Đế Quân Thượng Quan Ân đó, còn ta làm em. Hoàng Thái Cung là đệ tử của Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật, tức là sư phụ của Kim Khuyết Đế Quân và cả hai đều kêu ta là sư thúc là lẽ tất nhiên. Ta và Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh chẳng ngại gì A Lạp thiên viện nhưng rốt cuộc vẫn bị thảm bại bởi vì Hoàng Thái Cung phản trắc, hấn lén lút bỏ Liệt Cốt độc vào thức ăn khiến cho ta và Viên Nhĩ sư huynh bị phế hết võ công và chân lực. Phật trời còn phù hộ người ngay nên Viên Nhĩ sư huynh dùng thần công cái thể dòn được độc chất vào một nơi, tạm thời năm bữa nửa tháng mới phát giác. Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh cùng ta chạy sang Trung Nguyên, ý định nhờ Thiệu Lâm tự tương trợ một tay nhưng, cùng lúc đó Kim Khuyết Đế Quân cũng phản bội sư môn, bỏ rơi người con gái của sư phụ mình chạy sang hợp tác với Hoàng Thái Cung truy đuổi ta và Viên Nhĩ sư huynh rất gắt gao. Hai tên này phong tỏa tất cả đường đi đến Thiệu Lâm tự quyết đoạt cho bằng được Xá Lợi Phật Bài mà Viên Nhĩ sư huynh mang theo trong người. Do đó Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh phải công ta lưu lạc tới Tứ Xuyên này, vô tình phát hiện ra trận đồ Bát Quái bèn dùng nó làm vật ngăn trở hai tên phản đồ. Thượng Quan Ân và Hoàng Thái Cung mấy lần xông pha vào Bát Quái trận đồ mà không thành công, cũng không từ bỏ ý định nên kiến thiết thành một sơn trang vừa trấn giữ vừa rảnh rang mời các cao nhân nho sĩ hiểu biết về Bát Quái trận đến để học hỏi. Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh tài trí siêu tuyệt đâu có chịu thua tên phản đồ, trong khi hấn nghiên cứu thành thuộc Bát quái trận thì Viên Nhĩ sư huynh đã sửa đổi kết hợp với “Ma cung mê đạo” khiến cho trận pháp biến ảo không sao tưởng tượng nổi. Vì thế cho đến bây giờ đã thành Thiên Ngọc trang mà hai tên này vẫn chưa tìm được phương cách đoạt, Xá Lợi Phật Bài nổi”.

Viên lão nhân kể đến đây thì mặt nhòa, ngồi thở hồng hộc không nói ra hơi được nữa. Âu Trường Quân trầm ngâm hỏi :

- Tâm địa Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân cực kỳ độc ác, chẳng lẽ không dám dùng đến địa lôi để phá nát trận đồ hay sao?

Viên lão nhân vẫn còn thở hồng hộc nhưng tức quá trợn mắt lên vừa thở vừa quát khàn khàn :

- Làm gì không dám nhưng dùng địa lôi thì ngọc đá cùng tan người chết thì vật cũng nát luôn, có ích gì đâu.

Âu Trường Quân gật đầu tán thành. lại hỏi thêm :

- Hiện tại Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật vẫn còn giữ Xá Lợi Phật Bài sao không ra hiệu lệnh cho các Thiên viện khác chung sức đứng lên chống cự A Lạp thiên viện và diệt trừ hai tên phản đồ?

Viên lão nhân thở dài tỏ vẻ chán nản trả lời :

- Nếu sông sẽ như người tỉnh thì làm gì có chuyện ngày hôm nay, Viên Nhĩ sư huynh lao tâm tổn trí xếp đặt trận đồ “Bát cung mê đạo” xong liền kiệt lực viên tịch rồi còn đâu. Ta lại bị tàn phế và chịu sự khống chế rất gắt gao của Hoàng Thái Cung thì còn thực hiện việc này sao được.

Đột nhiên Viên lão nhân quát mắt lên, lớn tiếng nói :

- Ta đã kể minh bạch mọi chuyện, bây giờ tới lượt người đáp ứng yêu cầu của ta thì mới thoát ra khỏi “Bát cung mê đạo” này được, nếu không ưng thuận thì chúng ta cùng chết dưới này để bảo vệ cho “Xá Lợi Phật Bài” khỏi lọt vào tay người khác.

Âu Trường Quân thấy thái độ Viên lão nhân hung dữ khi nhắc tới “Xá Lợi Phật Bài” thì biết ngay ông ta chỉ còn một tia kỳ vọng vào mình thôi. Do đó chàng cười rất ôn hòa rồi nói :

- Tiền bối không nên lo lắng sâu xa quá, tại hạ bản tính thấy bất bình là liền mình chen vào hưởng hồ là việc cực kỳ quan trọng tới cả vận mệnh võ lâm Trung Nguyên và Thiên Trúc thì làm sao được. Tiền bối chẳng cần rào đón làm gì, cứ phân phó luôn đi bất cứ việc gì khó khăn đến đâu cũng xin lãnh nhận hết.

Viên lão nhân hai mắt rung rung mấy giọt lệ mừng rỡ, ông ta dịu giọng nói :

- Tiểu tử khẳng khái và chân thực như thế khiến ta được an ủi rất nhiều. Thực ra việc ta yêu cầu vừa khó lại vừa dễ, quý hồ gặp đúng người chân chính là ta yên tâm lắm rồi...

Viên lão nhân chệnh choạng đứng lên, nghiêm trang nói tiếp :

- Hôm nay ta giao phó “Xá Lợi Phật Bài” cho người, dùng nó để ra lệnh chấn chỉnh lại võ lâm Thiên Trúc, đâu đó cũng xong xuôi thì tìm người kế vị Thủ tòa Tiểu Lôi Âm thiền viện để giao lại là đại công cáo thành, công đức lớn lao vô biên vậy.

Âu Trường Quân rung mình một cái buột miệng hỏi :

- Làm việc này chẳng khác gì làm Minh chủ võ lâm Thiên Trúc ư?

Viên lão nhân trịnh trọng gật đầu :

- Sao lại chẳng khác, đương nhiên người nào cầm “Xá Lợi Phật Bài”, trong tay thì người đó là Minh chủ võ lâm Thiên Trúc rồi.

Âu Trường Quân lại rung mình một cái, lo âu hỏi :

- Trọng trách này nặng nề vô cùng, chẳng biết tại hạ có kham nổi hay không?

Viên lão nhân vẫn nghiêm trang nói, đôi nhãn quang tự nhiên rực sáng như muốn truyền ý chí vững mạnh cho chàng :

- Trong lúc người giao tranh với bọn tay chân Hoàng Thái Cung ta đã nghe được rằng người có “Thanh Hoa bí lục” trong tay thì đây chính là ý trời xếp đặt để người đầy đủ năng lực đứng lên làm Minh chủ võ lâm không những ở Thiên Trúc mà còn thừa đủ ở cả Trung Nguyên nữa. Người muốn từ chối cũng không xong đâu.

Âu Trường Quân thở dài, vòng tay vái chào rồi nói :

- Tại hạ sinh ra bản tính chỉ thích ngao du phóng khoáng, thật sự chẳng ham hồ mấy chữ Minh chủ võ lâm vô vị chút nào nhưng tiền bối đã kỳ vọng thì tại hạ xin cố gắng hết sức mình hoàn tất tâm nguyện vậy.

Viên lão nhân tươi cười nắm tay Âu Trường Quân run giọng nói :

- Ta biết chắc thế nào người cũng sẽ thành công viên mãn, tiếc rằng Viên Nhĩ sư huynh không còn sống để thấy được ngày hôm nay.

Viên lão nhân phấn kích cười ha hả xoay người kéo tay Âu Trường Quân đi luôn nhưng người cứ lao đảo hoài, vài bước lại phải thở dốc một hồi. Âu Trường Quân choàng tay nâng đỡ để có thể đi mau hơn, trong khi đi chàng hỏi luôn :

- Hiện tại Liệt Độc cốt còn hoành hành tiền bối nữa không? Tại hạ có thể dùng “Thông Huyền Như Lai thần công” kết hợp với tâm pháp “Loạn Chân Phi Giả” để trục xuất nó được không?

Viên lão nhân lắc đầu quầy quậy :

- Trước kia thì may ra còn chữa trị được chứ hiện tại Liệt Độc cốt đã xâm nhập tận xương tủy thì thần tiên giáng hạ cũng phải bó tay mà thôi, tiểu tử đừng quan tâm đến nó nữa.

Tiếp theo Viên lão nhân thao thao giảng giải về phương vị “Bát Quái” và “Mê cung” trận pháp. Âu Trường Quân nghe một tràng nào là cửa Sinh cửa Tử, Hòa, Thố, Ly, Đoài, Khảm, Tôn chỉ biết gật đầu lấy lệ thật sự chẳng sao hiểu nổi. Điều này không phải do tư chất của chàng ngu muội, chẳng qua là thời gian một buổi một ngày thấu đáo thế nào được, thậm chí có nhiều người nghiên cứu cả đời cũng không biết hết lẽ ảo diệu bao gồm trong Bát Quái hưởng hồ đây tại còn có Mê cung lẫn lộn vào.

Cả hai đi quanh quèo đến hơn một tiếng đồng hồ mới đến được một gian thạch thất to rộng hơn Bát cung nhiều, ở trên khắc bốn chữ theo lối triện “Trung Cung Thánh Địa”. Di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật chỉ còn lại bộ xương khô nằm lợt thòm trong bộ y phục màu vàng cũng rách nát tơi tả gần như đám vải vụn vấy. Viên lão nhân phục xuống khóc ròng một hồi rất thê thảm rồi mới chùi nước mắt và kéo tay áo Trường Quân đến gần :

- Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật sư huynh một đời tài trí chỉ vì sơ xuất không ngờ tới đệ tử phản bội mới ra thế này, tiểu tử không phải tình nghĩa sư đồ nhưng đương nhiên là thuyền nhân, phát thệ một câu cho vong linh người được yên tâm đi.

Âu Trường Quân cũng là người đa cảm đa tình chẳng cần giục đã thốt nhiên động lòng rơi lệ, chàng qui mọp xuống làm đúng lễ sư đồ rồi lớn tiếng phát thệ rất văn vẻ :

- Tiểu bối tài hèn sức mọn nhưng quyết tâm đứng ra gánh vác ổn định võ lâm Thiên Trúc, diệt trừ phản đồ để tiền bối mãn nguyện, anh linh siêu thoát vui hưởng cực lạc muôn đời.

Viên lão nhân lại xúc động khóc ròng lên một hồi nữa, ân thanh nửa bi ai nửa mừng vui lẫn lộn. Viên lão nhân cố gắng gạt nước mắt đi vòng qua di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật nhẹ tay nâng hoa cái lên, tay kia thò vào sọc sáo lấy “Xá Lợi Phật Bài” ra, ánh sáng lập tức tỏa ra lóa cả gian thạch thất. Viên lão nhân cầm “Xá Lợi Phật Bài” giơ cao hô lớn một câu :

- “Xá Lợi Phật Bài” hiệu lệnh uy nghiêm bất kháng.

Âu Trường Quân xá dài một cái rồi mới run run cầm lấy và lật xem. Viên ngọc Xá Lợi này bằng trái trứng ngỗng cứ tỏa ra ánh hồng rực rỡ át cả ánh sáng của phiến lưu ly bao bọc phía ngoài. Âu Trường Quân phải nheo mắt mới thấy được sáu chữ nhỏ xíu khắc chìm phía dưới, sáu chữ này ngoằn ngoèo theo văn tự Phạn văn rất sống động.

Viên lão nhân biết ý liền nói :

- Sáu chữ ấy dịch ra tiếng Trung Quốc là “A Nan Đà Xá Lợi Phật” đã có từ hơn ngàn năm nay, càng ngày càng rực rỡ hơn chứ chẳng lu mờ chút nào, thật là báu vật “kim cương bất hoại” đấy.

Âu Trường Quân cẩn trọng bỏ vào trong ngực, nó tỏa ra ra một luồng hơi ấm áp ôn nhu khiến cho thân thể sảng khoái vô cùng. Viên lão nhân nhìn ngắm chàng rồi cười nhẹ nói :

- Bây giờ đã là Minh chủ võ lâm, danh vọng cao sang thì không thể luộm thuộm được, người lấy đi vài viên minh châu để chi dụng, có tội tằm một chút cũng chẳng sao đâu.

Âu Trường Quân kinh hãi hỏi nhanh :

- Tiền bối không định lên Thiên Ngọc trang sinh sống nữa ư?

Viên lão nhân tâm hồn hiện tại đã thư thái nên mỉm cười ôn hòa :

- Từ trước tới nay vì muốn tìm cơ hội trợ giúp ta phải khuất thân đi lên đi xuống, càng nhìn diện mạo Hoàng Thái Cung càng thêm tức tối mà thôi. Bây giờ đã đạt ý nguyện rồi thì còn gặp tên phản đồ ấy làm gì?

Âu Trường Quân biết tính có ngăn cản cũng vô ích bèn hỏi tiếp :

- Tại hạ e rằng vấn đề lương thực sẽ không giải quyết được nếu không đi qua “Thôn Thanh Trai”, tiền bối tính sao?

Viên lão nhân cười khà khà, vui vẻ trả lời :

- Tiểu tử đừng lo “Bát cung mê đạo” này nhiều lối thông ra ngoài lắm, ta chẳng cần đi qua Thiên Ngọc trang nữa đâu. Người đã vào gian nhà bếp rồi, biết tại sao ta lại biến mất không?

Viên lão nhân tự hỏi rồi tự trả lời luôn :

- Trong số năm cái chảo có một cái không bao giờ dùng đến bởi vì miệng lò là đường vào Thôn Thanh Trai đây, đường này ta cũng không thèm dùng đến nữa.

Âu Trường Quân không còn lo lắng về lương thực cho Viên lão nhân đột nhiên lại nhớ ra một điều bèn hỏi tiếp :

- Hoàng Thái Cung đã vậy còn Phương Ngọc Điềm có phải cũng cùng sư môn với hần không?

Viên lão nhân có vẻ trầm ngâm :

- Phương Ngọc Điềm và Hoàng Thái Cung chỉ là nghĩa đệ huynh, ta chẳng biết họ kết giao trong trường hợp nào nhưng hình như Hoàng Thái Cung nắm được bí mật gì đó, hần muốn ép uống thế nào, Phương Ngọc Điềm cũng phải thuận theo. Sẵn công việc người đi tìm thử bí mật này xem.

Âu Trường Quân giật mình kêu lớn :

- Không chừng bí mật này có liên quan đến Phương cô nương nữa đó. Tiền bối có biết hiện tại Hoàng Thái Cung giam giữ Phương cô nương ở vị trí nào không?

Chàng giật mình thì Viên lão nhân cũng giật mình theo, âm thanh đột nhiên có vẻ hoảng hốt và nói rất nhanh :

- Nguy rồi, hôm qua ta lợi dụng Hoàng Thái Cung xuất trang mới xuống đây cứu người, lúc đó trời đã chiều tối và ta nóng ruột nên quên mất một điều trọng yếu. Có lẽ Hoàng Thái Cung thấy bại lộ đã đưa Phương cô nương đi chỗ khác rồi bởi vì đích thân hắn đánh xe đi, điều này rất rõ ràng là có Phương cô nương ở trong xe.

Âu Trường Quân lo lắng hỏi nữa :

- Tiền bối có nghe Hoàng Thái Cung nói là sẽ đi đâu không?

Viên lão nhân lắc đầu rồi lại gật đầu mấy cái :

- Hắn không có nói hờ môi nhưng đi về phía Đông Nam thì chắc chắn tới Động Đình hồ, trước kia có lần ta thoáng nghe hắn khoe khoang có một nghĩa đệ cư ngụ ở Động Đình sơn hình thư ngoại hiệu là “Đại Lực Ứng Trảo” thì phải.

Âu Trường Quân là người sinh trưởng ở miền Bắc nhưng nhiều lần được nghe mọi người tán tụng hòn núi ở giữa Động Đình hồ phong cảnh rất thú vị và huyền ảo, nhân dịp này thành một công hai ba chuyện thì tiện lợi vô cùng. Chàng liền thúc hỏi Viên lão nhân dẫn đường để ra khỏi “Bát cung mê đạo” ông ta dĩ nhiên cũng mau mắn đáp ứng vậy mà phải mất thêm cả một tiếng thời gian mới thấy đường lối bắt đầu thoải mái đi lên. Miệng hang ngầm này nằm khuất nẻo trên lưng chừng vách đá lại có cây cối che đậy nếu có chú ý cũng không sao tìm ra được.

Viên lão nhân đưa chàng tới miệng hang rồi nói :

- Nơi đây cách Thiên Ngọc trang rất xa và đúng hướng đi về Động Đình hồ, người hãy đi cho mau.

Âu Trường Quân ước lượng khoảng cách từ miệng hang xuống tới đất chỉ chừng vài chục trượng nếu leo trèo thì lâu lắm nên quyết định nhảy thẳng xuống luôn. Viên lão nhân bin rịn dặn dò :

- Trọng trách rất nặng nề, người số bảo trọng lấy thân.

Âu Trường Quân gật đầu, vái chào một cái rồi vận nội lực hù lên một tiếng như rống gầm hô hù, thân hình bay vọt ra ngoài không gian, từ đây mới bắt đầu rơi xuống vùn vụt. Chàng chờ một lúc mới thấy mặt đất loang loáng trước mắt liền lộn người mấy vòng để giảm đà rơi, tiếng hú còn âm vang chưa dứt hẳn thì chàng đã hạ thân nhẹ nhàng xuống rồi, tuyệt kỹ khinh công này chẳng khác chi đằng vân giá vũ, người không có nội lực hùng mạnh thì què chân gãy tay liền.

Âu Trường Quân ngược mắt lên còn thấy cánh tay Viên lão nhân vẫy vẫy thì cũng đưa tay chào trả rồi để khí lướt đi vùn vụt trong chớp mắt đã lẫn khuất sau mấy hòn núi nhỏ lô nhô.

Động Đình Hồ là một danh lam nổi tiếng vùng Giang Tây, đâu mỗi giao thương tảo đi khắp miền Nam nên cư dân đông đúc và buôn bán đi lại rất nhộn nhịp. Vì lý do này Âu Trường Quân không tiện giờ khinh công, phải đi bình thường như mọi người nên hai hôm sau mới tới nơi. Nơi đây nên dưới sự điều động của Phân đà Hồ Nam Cái bang nên chàng không có ai quen biết để hỏi thăm, đành phải la cà mấy tửu điểm tửu lâu để dò hỏi. Cái tên Đại Lực Ứng Trảo Hạ Lý Kỳ ai cũng biết, chàng được chỉ dẫn rất tường tận nhưng tin tức về việc có chiếc xe nào đến Động Đình hồ có chở theo một tiểu công nương hoa nhường nguyệt thẹn thì đành chịu bởi vì mỗi ngày có hàng chục chiếc xe hay cỗ kiệu, trong đó đều có những giai nhân tuyệt thế ai mà để ý cho xuê.

Âu Trường Quân thuê một chiếc thuyền chở mình ra Động Đình hồ, hôm trước chàng đã đến Ba Lăng bán hai hạt minh châu lấy ở “Bát cung mê đạo” nên ra đáng công tử phú gia đi du ngoạn rất tiện cho việc dò hỏi. Thuyền trôi trên mặt hồ khói sương vẫn còn mờ ảo dù rằng nắng đã lên cao, những tia nắng lấp ló khi ẩn khi hiện xuyên qua hơi nước chiếu thành muôn màu muôn vẻ đẹp mắt vô cùng. Độ chừng nửa giờ, hương khói bắt đầu tan dần Động Đình sơn mới lộ ra chẳng khác cảnh gia sơn tuyệt mỹ khiến Âu Trường Quân bất giác nhớ lại một bài thơ cổ bèn ngâm nga mấy câu :

“Ba Lăng nhất vọng Động Đình thu

Nhật kiến cô phong thủy thượng phù

Vấn đạo thần tiên bất khả tiếp

Tâm tùy hồ thủy cộng du du”

(Từ huyện Ba Lăng nhìn ra hồ Động Đình đầy màu sắc mùa thu.

Ngày nào cũng thấy ngọn núi nổi trên mặt nước.

Nghe nói trên đó có thần tiên mà không sao gặp được.

Khiến cho lòng ta cứ man mác theo mặt hồ rộng mênh mông).

Chàng ngâm xong, người chủ thuyền ước chừng hơn ba chục tuổi lên tiếng tán thưởng :

- Công tử thật là người văn nhã, thấy cảnh sinh tình sáng tác bài thơ hay tuyệt.

Âu Trường Quân đỏ mặt lên cười hì hì để che lấp rồi nói ngay :

- Không phải tại hạ sáng tác đâu, đây là một kiệt tác phẩm của cổ nhân, tại hạ hèn kém chẳng nhớ ra tên nữa.

Đột nhiên chàng hỏi băng quơ :

- Huynh đài ở lâu đây lâu năm có khi nào thấy Ngọc nữ giáng lâm chưa vậy? Tại hạ nghe đồn đại hoài chẳng biết thực hư thế nào.

Chủ thuyền lè lưỡi ra một cái hạ giọng nói nhỏ :

- Công tử gia du ngoạn nhớ về sớm sớm một chút kẻo Ngọc nữ đâu không thấy lại thấy Ma nữ thì nguy lắm đây.

Âu Trường Quân sừng sốt hỏi lại :

- Ngọc nữ chỉ là lời đồn đại ngoa truyền thì đúng rồi, chẳng lẽ Ma nữ lại có thực sao?

Chủ thuyền lăm lét nhìn quanh mặc dù nơi đây sóng nước mênh mông, hạ giọng xuống thêm một nấc mới dám nói :

- Từ ngày Đại Lực Ứng Trảo Hạ Đại Vương thiết lập giang sơn ở đây có biết bao thiếu niên mỹ tử tham sắc mê hương bỏ xác rồi đó. Công tử gia nên cẩn thận là hơn.

Âu Trường Quân lại càng thêm sừng sốt hỏi liền :

- Sao lại thiếu niên mỹ tử, hóa ra Hạ Lý Kỳ oán ghét người nào trẻ tuổi tuấn tú hay sao?

Chủ thuyền biến sắc đưa tay lên môi “suyt” một cái :

- Trời ơi, công tử gia nói nhỏ thôi nếu không tiểu nhân mất bát cơm hàng ngày, không chừng còn mất cả cái mạng về tội bép xép nữa đây.

Âu Trường Quân gật đầu cũng hạ giọng hỏi nhỏ :

- Tại hạ thích chuyện ma quái lắm, huynh đài kể rõ được không?

Chủ thuyền biết chàng là người miền Bắc qua thổ âm, không phải chân tay rình mò của quan quân hay bọn Đại Lực Ứng Trảo nên dùng tay cheo cho thuyền trôi lơ lửng.

Hắn nhìn chung quanh một vòng rồi mới ra vẻ bí mật nói :

- Đại Lực Ứng Trảo tuy xuất thân đại đạo giang hồ nhưng toàn là gây án ở nơi khác, không bao giờ làm phiền phức du khách ở Động Đình hồ này cả. Ma nữ mà tiểu nhân nói đây là tiểu thiếp của Hạ đại vương, tên là gì thì tiểu nhân không biết chỉ nghe người khác xầm xì gọi là “Ngọc Nữ Câu Hồn” mà thôi.

Âu Trường Quân “A” một tiếng cười tùm tùm nói đùa :

- Người ta là Ngọc nữ đương nhiên phải Câu Hồn chứ sao, huynh đài gọi là Ma nữ có vẻ ghét bỏ nữ nhân quá đây.

Chủ thuyền tròn mắt có vẻ sùng sộ :

- Công tử gia đừng đổ oan cho tiểu nhân, không có lửa làm sao có khói, vị Ngọc Nữ Câu Hồn này đẹp như thiên tiên mà tham lam sắc dục và độc ác hơn Quý vương. Tiểu nhân gọi là Ma nữ còn nhẹ nhàng lắm đây...

Âu Trường Quân lại “A” tiếng nữa thúc giục :

- Huynh đài nói rõ ra đi thế nào là tham lam sắc dục và độc ác còn hơn Quý vương? Huynh đài đã thấy mặt bao giờ chưa?

Chủ thuyền đỏ mặt lên lắc đầu mấy cái :

- Tiểu nhân chỉ nghe đồn tả lại mà thôi, vả lại tiểu nhân còn muốn sống để nuôi vợ con. Chẳng mơ được gặp để rồi vợ góa con cô. Công tử gia nghe qua rồi bỏ ngoài tai nghe, tiểu nhân nghe mấy chục người nói mới dám tin tưởng là sự thật. Ngọc Nữ Câu Hồn tính khí đa dâm đa dục, có lẽ... Hạ đại vương không đủ sức thỏa mãn cho nên rất hay đi loanh quanh, thấy nam tử nào tuấn tú là liền tìm cách khêu gợi ngay. Hà! Thiếu niên tuổi trẻ làm sao mà chống chọi với ma lực dục tình được, thế là mười người mất tích cả mười. Công tử gia thử nghĩ coi còn sống nổi không nào?

Âu Trường Quân chưa tin tương mấy cười hì hì nói luôn :

- Đã có gì làm chắc, có khi Ngọc Nữ Câu Hồn đang nuôi nấng mười mấy vị phu quân béo mập béo tròn ra thì sao. Tại hạ muốn gặp thử một lần xem sao.

Chủ thuyền gằn ngất đi vì sợ hãi run giọng nói :

- Mỹ mạo tuấn tú như công tử gia không cần ước Ngọc Nữ Câu Hồn cũng sẽ tìm tới, tiểu nhân đã hết lời cảnh tỉnh công tử gia rồi đó.

Hắn ta vụt cầm lấy đôi chèo gia sức đẩy thuyền đi có vẻ rất giận Âu Trường Quân, chàng thấy đã gần bờ nên ngỏ lời cảm tạ rồi bước lên Động Đình sơn luôn. Lúc này ánh mặt trời tỏa rộng khắp mặt hồ phản chiếu bóng lung linh hắt lên vách đá rất ngoạn mục, Âu Trường Quân hít một hơi dài khoan khoái, khoa

chân lững thững ngắm cảnh non nước. Chàng đã có chủ ý nên càng lúc càng đi sâu vào trong, nói đây cây lá um tùm hơn có lúc không còn thấy mặt hồ đâu nữa. Âu Trường Quân nhìn quanh cảnh vật bất chợt nhận quang chạm phải một người từ lối khác đi ra, hắt ta ăn mặc rất hoa hòe và đắt tiền nhưng diện mạo choắt cheo, mũi khoằm tai chuột về gian xảo lộ hẳn ra ngoài. Chàng liền vái chào vừa cười nhẹ vừa nói xã giao :

- Huynh đài du ngoạn Động Đình sơn sớm sửa thể này thật là người có nhả tâm lắm.

Nhân vật mũi khoằm tai chuột này quả nhiên không biết lịch sự chút nào, trả lời rất càm cẫn :

- Ai mà thêm du ngoạn vào giờ này.

Hắn trợn mắt nhìn Âu Trường Quân bỗng nhiên “ùa” một tiếng ra chiều kinh ngạc rồi quay quả xoay người đi rất mau về hướng ngược lại. Âu Trường Quân vừa ngạc nhiên vừa tức bực, lẩm bầm :

- Cảnh đẹp mà người chẳng ra gì, chắc đây là bọn thủ hạ của Hạ Lý Kỳ chứ không phải khách nhàn du đâu.

Âu Trường Quân bèn thông thả nhắm theo hướng đó mà đi, phong cảnh càng lúc càng u tĩnh, hình như có rất ít người dám lai vãng chốn này.

Chàng đi một lúc đã thấy hơi khát nước, giai nhân Câu Hồn cũng chẳng thấy nên chép miệng nói một mình :

- Động Đình sơn tuy đẹp thật nhưng còn thiếu nhiều thứ lắm, nhất là thiếu rượu thì dở quá.

Đột nhiên có âm thanh yếu điệu của nữ nhân đỡ lời luôn :

- Công tử làm rồi đó, Động Đình sơn này là chốn thiên đàng hạ giới muốn gì cũng có đầy đủ hết, rượu ngon lại càng không thiếu.

Âm thanh cùng với thân thể óng ả mỹ miều từ phía sau một tàn cây đột ngột hiện ra chẳng khác cảnh tiên giáng phàm. Cô nương này không trẻ lắm, độ tuổi phải trên hai mươi, nhưng sắc đẹp thì vô song ít người bì kịp. Nếu so sánh với Viên Viên hay Phương Tiểu Nga thì tạm gọi là tương đương nhưng trội hẳn ở nét sắc sảo và khêu gợi khiến cho Âu Trường Quân bất giác rung mình một cái tự nhủ :

- “Đã đến rồi, trách nào các thiếu niên phải điên đảo tâm hồn, dù biết đây là Ma nữ cũng không sao kiềm chế được dục vọng bản thân”.

Chàng vẫn giữ lễ, vái chào rồi giả vờ ngây thơ hỏi luôn :

- Mỹ tử tử đi du ngoạn ư? Chẳng hay rượu ngon bán ở đâu mà nói rằng không thiếu?

Ngọc Nữ Câu Hồn từ trước tới nay gặp gỡ rất nhiều nam nhân, đứng đắn có, lẳng lơ cũng có nhưng đầu tiên đều tỏ ra lễ mạo, dần dần mới lộ bản tính trêu hoa ghẹo nguyệt ra, không có ai câu đầu tiên đã gọi là mỹ nhân bao giờ. Nàng khoái chí vô cùng, lườm chàng một cái tình tứ :

- Công tử đã có lòng khen ngợi sao lại xưng hô tử tử với tiện thiếp?

Âu Trường Quân cười hì hì trả lời rất đa tình :

- Mãn khai hoa hương vị đậm đà còn say lòng người hơn hãm tiêu hoa gấp nhiều lần, tử tử cần gì phải đua tranh với đám trẻ con.

Ngọc Nữ Câu Hồn cười khanh khách phô hàm răng trắng muốt như ngọc trai, đôi gò bồng đảo được che dấu rất hững hờ rung động từng hồi theo tiếng cười cực kỳ khêu gợi :

- Công tử lý thú thật, tiện thiếp họ Mai, không hay công tử miền nào vậy?

Âu Trường Quân vẫn cười nói thẳng ra luôn :

- Tại hạ là Âu Trường Quân, đáng lẽ phải gọi tử tử bằng Hạ phu nhân mới đúng chứ?

Ngọc Nữ Câu Hồn hơi biến sắc mặt hỏi lại :

- Công tử đã nghe mấy tên hạ tiện đồn đại bậy bạ rồi phải không?

Âu Trường Quân vẫn cười tươi như hoa, ung dung đáp :

- Tại hạ nghe người đồn đại Ngọc Nữ Câu Hồn tuyệt sắc vô song sao tử tử lại cho là bậy bạ được!

Ngọc Nữ Câu Hồn chưa yên tâm nên ngập ngừng hỏi tiếp :

- Tiện thiếp hỏi thật, ngoài ra bọn hạ tiện này còn đồn đại gì khác nữa không?

Âu Trường Quân ồm ồm trả lời :

- Đương nhiên còn việc khác nữa, nhưng tại hạ khát nước quá phải có chút rượu thấm giọng trước đã.

Ngọc Nữ Câu Hồn, hai mắt vẫn thoáng một chút lo âu nhưng cố lấy vẻ mặt tươi cười đỡ lời :

- Tiện thiếp có một tiểu đình hóng mát gần đây xin mời công tử đến đó có rượu ngon ngay.

Thấy Âu Trường Quân gật đầu, Ngọc Nữ Câu Hồn liền chuyển cái lưng ong xoay người đi trước, mắt vẫn liếc chừng để xem chàng hành động ra sao.

Âu Trường Quân rào bước sánh vai cùng với Ngọc Nữ Câu Hồn, cả hai bắt đầu đi lên một ngọn đồi nhỏ chỉ chừng một khắc đã thấy mái ngói của tiểu đình thấp thoáng hiện ra trước mắt. cách kiến trúc của tiểu

đình rất phong nhã, khuôn viên đã nhỏ nhắn lại được mấy hàng cây che phủ ba mặt nên kín đáo vô cùng, một mặt để trống hướng ra phía Động Đình hồ, gió mát từ đó thổi vào nhẹ nhàng khiến cho người ta phải khoan khoái. Âu Trường Quân bất giác lại thờ dài tự nghĩ :

- “Cảnh sắc thần tiên phóng dật thế này mà con người không biết thưởng thức, lấy nó làm phương tiện thỏa mãn dục vọng dâm dục thì thực uổng phí vô cùng”.

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn liếc mắt quan sát chàng, lấy giọng ôn nhu tỏ vẻ hỏi liền :

- Công tử nghe đồn tiên thiếp xấu xa nên trong lòng không được vui vẻ lắm phải không?

Âu Trường Quân làm sao dám nói thật đành đáp tránh đi :

- Tại hạ thấy cảnh đẹp nên xúc động nhớ tới thân phận cô đơn lưu lạc của mình đấy thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn thoáng có vẻ vui mừng :

- Thì ra là thế, công tử chưa chọn được vị cô nương nào vừa ý để cùng nhau hưởng thú thần tiên hay sao?

Cả hai đã đi vào tiểu đình, nơi đây chỉ có một cái bàn và hai cái ghế chứng tỏ Ngọc Nữ Câu Hồn sắp đặt sẵn để làm nơi tĩnh tự riêng tư. Âu Trường Quân ngồi xuống chờ cho Ngọc Nữ Câu Hồn rót rượu xong mới chậm chậm trả lời :

- Tại hạ vì còn chút gia cừ chưa dám nghĩ tới chuyện lập gia đình nhưng đã có ý trung nhân rồi, chính vì vậy mới tới đây tìm kiếm đây.

Hồi 26 : Dâm nữ lung lạc anh hùng

Ngọc Nữ Câu Hồn đang rót rượu giật mình hỏi luôn :

- Tại sao lại đến Động Đình sơn này tìm ý trung nhân? Nơi đây vắng vẻ nào có ai cư ngụ đâu?

Âu Trường Quân cười nhẹ nhìn chăm chú khuôn mặt hoa tuyết sắc để xem phản ứng rồi mới trả lời :

- Ít ra cũng có tỷ tỷ cư ngụ đấy thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn tưởng rằng chàng mở lời trêu ghẹo nên lườm một cái rất tinh tú :

- Công tử biết tiện thiếp đã có chồng rồi mà vẫn dám lân la thì táo gan và đa tình thật.

Âu Trường Quân tảng lờ như không nghe tiếp tục nói :

- Đã có tỷ tỷ cư ngụ thì phu quân phải ở đâu đây, tất nhiên còn sơn trang, kẻ hầu người hạ đông đảo, sao có thể gọi là hoang vắng được?

Ngọc Nữ Câu Hồn biết mình lầm nên ngheo đầu hỏi ngay :

- Công tử nói vòng vo tiện thiếp không hiểu gì cả, chủ ý muốn tìm kiếm gì nơi Động Đình sơn này?

Âu Trường Quân vẫn dùng cách nói ồm ồm :

- Đã có sơn trang kín đáo tất nhiên có khi người khác cần nhờ vả đến, chẳng hạn như giữ dùm ai đó thì tiện lợi vô cùng.

Ngọc Nữ Câu Hồn biến sắc, tay run rẩy làm sánh cả rượu ra khỏi miệng chung :

- Thì ra công tử muốn tìm tông tích tiểu giân nhện họ Phương?

Âu Trường Quân đã nói thẳng thì còn giấu diếm làm gì, chàng gật đầu hỏi luôn :

- Đúng rồi, Phương Tiểu Nga cô nương là ý trung nhân của tại hạ đó, tỷ tỷ có thể cho biết chút tin tức chăng?

Tự nhiên Ngọc Nữ Câu Hồn thở dài buột miệng nói rất ai oán :

- Cũng là nữ nhân, so về nhan sắc còn thua kém ta mấy phần mà tại sao ai cũng say mê cô ả, coi ta chẳng khác gì cùi hủi thì kỳ lạ thực.

Ngọc Nữ Câu Hồn đột nhiên giờ mặt thực của mình ra, gằn giọng nói lớn :

- Hạ Lý Kỳ muốn say mê con nhãi đó thì ta cũng chẳng cần, riêng người đẹp trai tuấn tú thế này không cùng nhau chăn gối ái ân chẳng uổng phí cuộc đời lắm ư?

Âu Trường Quân dùng lời nói dịu ngọt để thuyết phục trước :

- Tỷ tỷ xinh đẹp thế này muốn kiếm một vị phu quân tài mạo gấp mười lần tại hạ cũng được, hướng chi việc sắc dục có phải việc lâu bền đâu, lấy nhân nghĩa đối xử có hay hơn không?

Ngọc Nữ Câu Hồn sầm mặt quát tháo :

- Người đừng có lên mặt dạy đời nữa, ta đã thích thì người có từ chối cũng không được.

Âu Trường Quân thở dài, vẫn cố gắng thuyết lý :

- Tại hạ nào dám dạy đời tỷ tỷ, nhưng chuyện yêu đương phải hoàn toàn tự nhiên, ép uổng chẳng có thích thú gì đâu.

Ngọc Nữ Câu Hồn thấy Âu Trường Quân chẳng tỏ vẻ sợ hãi thì đã hơi nghi ngờ, nàng trầm giọng nói :

- Nói thực ta không thích chuyện Hạ Lý Kỳ ve vãn Phương liễu đầu chút nào, nếu người ưng thuận vui thú với ta năm bữa nửa tháng thì ta tìm cách cho người cứu thoát đi liền.

Âu Trường Quân lắc đầu trả lời rất nghiêm nghị :

- Tỷ tỷ giúp đỡ thì tại hạ ghi tâm khắc cốt suốt đời còn việc nam nữ xin thứ cho không thể đáp ứng được.

Tại hạ mong rằng có dịp nào sẽ đền đáp cái ơn ngày hôm nay.

Ngọc Nữ Câu Hồn cười khanh khách :

- Tuấn công tử, người đã uống rượu “Vạn Xuân” chỉ trong chốc lát nữa là xuân tình phát động, có khi phải quỳ xuống xin xỏ ta ban ơn cho đấy, cần gì đợi đến mai sau...

Âu Trường Quân thở dài, đưa tay áo lên cho Ngọc Nữ Câu Hồn xem, nó đã ướt đầm phần dưới nên nàng ta không thể nhìn thấy :

- Tại hạ không dám kiêu ngạo nhưng đã có gan một thân một mình vào hang cọp thì phải có thủ đoạn.

Ngọc Nữ Câu Hồn biến sắc trong thoáng mắt, diện mạo trấn tĩnh rất mau chứng tỏ bản lĩnh rất cao siêu nàng gằn giọng hỏi :

- Giỏi lắm, chắc người đã dò xét rất kỹ trước khi đến đây nhưng võ công của ta ra sao thì có biết không?

Âu Trường Quân thấy Ngọc Nữ Câu Hồn đúng như lời đồn đại dâm dục và độc ác chẳng kể gì đạo lý luân thường thì trong lòng đã có mây phần tức giận, chàng hững hờ trả lời :

- Võ công cao hay thấp thì có liên quan gì đến chuyện yêu thương?

Ngọc Nữ Câu Hồn lúc này mới tỏ ra dâm đẳng, cười mê hồn rồi nói :

- Sao lại không liên quan, phải có vô công cao siêu thì muốn bắt ai thì bắt, ta lại có một thủ pháp kích thích rất độc đáo tên là “Vu Sơn kích pháp” dùng chân hỏa phụ trợ chẳng nam nhân nào kiềm chế nổi.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng, đỏ mặt đáp lại :

- Nếu tại hạ không đủ sức đối phó thì được hưởng “Vu Sơn kích pháp” liền chứ gì? Chi sợ lần này cô nương thất vọng mất thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn đã bắt đầu cảm thấy trong người rạo rực khó chịu nên đứng dậy ưỡn ẹo một hồi, đôi chân từ từ nhích lại gần Âu Trường Quân. Đột nhiên Ngọc Nữ Câu Hồn trợn mắt kêu “ủa” một cái ra dáng hình như có ai đang xuất hiện phía sau. Âu Trường Quân vừa liếc mắt nhìn thì có tiếng gió chuyển động, lập tức uyển mạch của chàng đã bị năm ngón tay trắng muốt và mềm mại nắm chặt liền. Ngọc Nữ Câu Hồn cười hì hì nói :

- Mỹ nam tử, ngươi còn ương ngạnh nữa không?

Âu Trường Quân thử vận chân lực nhưng uyển mạch đã bế tắc không sao hội tụ về Đan điền được, chàng tức giận đến run giọng :

- Ma nữ kia, ngươi dùng thủ đoạn lừa gạt ta để thỏa mãn ý muốn dâm dục không sợ ta tố cáo trước võ lâm giang hồ ư?

Ngọc Nữ Câu Hồn tay vuốt ve khuôn mặt Âu Trường Quân, vừa nói vừa cười có vẻ thích thú hết sức :

- Chàng ngốc định hăm dọa ta thật là vô ích, từ trước tới giờ bất cứ nam nhân nào gặp ta cũng đều lay lắt van xin, chỉ có người là khác lạ, ta lại thấy như vậy càng thêm kích thích. Được cùng người ân ái một lần thì cũng đáng để mang tiếng lắm.

Thật ra Ngọc Nữ Câu Hồn chưa muốn để lộ ác tâm của mình ra chứ nàng sợ gì dư luận võ lâm giang hồ, toàn bộ có nam nhân nào được hưởng thú thần tiên với nàng mà còn sống sót nổi, không kiệt sức thì cũng chết một cách âm thầm, lấy ai mà tố cáo.

Ngọc Nữ Câu Hồn vuốt ve một hồi, bàn tay nàng sục sạo chẳng chừa một chỗ nào trên thân thể khiến cho Âu Trường Quân hoảng vía vô cùng. Chàng run giọng nói :

- Giữa thanh thiên bạch nhật, cô nương lại là nữ nhân mà làm lộ liễu như vậy thì đáng hổ thẹn quá.

Ngọc Nữ Câu Hồn hiện tại diện mạo đã đồ bưng có lẽ đã tới mức độ không còn nhận nổi nữa, hờn hển nói :

- Chuyện ái ân là lẽ tự nhiên của trời đất có gì phải xấu hổ, để xem “Vu Sơn kích pháp” có hiệu lực rồi thì người hết nói đạo lý rở tiền liền. Đầu tiên phải dùng Chân Hỏa miên công đưa vào để kích thích các huyết Dương Quan, Hạ Liễu, Quan Nguyên, Khí Xung của người trước đã.

Câu nói chưa xong Âu Trường Quân đã thấy từ uyển mạch mình có một luồng hơi nóng chạy vào, đi tới đâu các huyết mạch đều nhộn nhạo và nóng rực cả lên. Âu Trường Quân thấy luồng hơi nóng này phút chốc đã tới huyết Thiên Liêu đồng thời mấy huyết trên cùng kinh mạch nằm ở sau trái tai là Lự Túc, Ý Phong bắt đầu bị ảnh hưởng nhột nhột cả người thì lại càng kinh hoảng hơn. Tâm cơ xoay chuyển chàng liền theo khẩu quyết Chuyển Y thần công cố gắng đưa luồng hơi nóng này chạy sang phía khác, có thể sẽ bị chấn động nội phủ nhưng còn hơn bị ô nhục.

Tâm ý của Âu Trường Quân chỉ hành động bừa cợt sao tạm chống đỡ được chân khí “Chân Hỏa miên công” khỏi hoành hành thì thôi, ngờ đâu “Chuyển Y thần công” linh hoạt thần diệu, nó dẫn luồng hơi nóng chạy thẳng qua tay trái của chàng. Đến huyết Lao Cung là hết đường, luồng chân khí này liền tích tụ ở đó, Ngọc Nữ Câu Hồn càng ráng sức đưa vào nhiều bao nhiêu thì cánh tay trái của chàng càng nhộn nhạo bấy nhiêu. Đúng ra Âu Trường Quân đã có thể cử động được cánh tay trái nhưng vốn tính cẩn thận, hành động sớm quá thì e rằng chân khí “Chân Hỏa miên công” không đủ sức theo ý muốn nên đành chờ đợi thêm một lát nữa.

Ngay lúc đó Ngọc Nữ Câu Hồn đã lên tới cực điểm đòi hỏi, bắt đầu luồn tay vào người Âu Trường Quân để dùng thủ pháp “Vu Sơn kích pháp” Âu Trường Quân rợn cả da gà lên, chàng vội dùng tả chưởng đánh vào đầu vai của Ngọc Nữ Câu Hồn một cái, “Bộp” âm thanh không lớn lắm nhưng đủ để nàng ta loạng choạng bước lui. Uyển mạch không còn bị cầm giữ, chân khí lập tức lưu thông Âu Trường Quân lộn người một vòng khiến cái ghế cũng bị đổ theo nhưng chàng đã kịp đứng dậy rồi. Ngọc Nữ Câu Hồn đứng dựa lưng vào cây cột tiểu đình, chưa bị nội thương vì phát chưởng quá yếu chỉ có cánh tay từ đầu vai trở xuống là đau nhức đến tê dại. Nàng ta trợn hai mắt hết sức kinh ngạc, vừa thở vừa áp úng kêu :

- Người... người có tà pháp gì vậy?

Âu Trường Quân cười nhạt không trả lời, từ từ bước lại gần rồi mới gần giọng nói :

- Nếu người tiết lộ chỗ giam giữ Phương cô nương thì ta sẽ tha chết cho và những chuyện vừa rồi cũng bỏ qua không nhắc tới nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn đã trấn tĩnh lại được, cất giọng cười khan :

- Ta sợ ý để người dùng tà pháp chứ dễ gì đánh giết được Ngọc Nữ Câu Hồn này mà hòng hãm dọa?

Âu Trường Quân cười khẩy, hỏi móc liên :

- Giả thử lúc này ta đánh vào ngực thì nhân nữ còn phách lối nổi không?

Ngọc Nữ Câu Hồn ưỡn ngực ra khiến cho đôi gò bồng đảo như muốn nhảy tung ra ngoài, nàng cũng cười khẩy trả lại rồi lên tiếng thách thức :

- Người không dám rồi bây giờ hối hận chứ gì, bây giờ lập lại cũng chưa muộn chút nào.

Âu Trường Quân cực kỳ tức giận quát lớn :

- Người thật không biết xấu hổ, ta rất trọng đức hiếu sinh nhưng đối với loài rắn độc như ngươi thì không trừ diệt không được.

Chàng sử dụng bốn thành công lực “Thông Huyền Như Lai thần công” để ra chiêu “Bạch Hổ Thiên Lương” thử xem Ngọc Nữ Câu Hồn đối phó thế nào. Ma nữ này không sợ hãi chút nào dùng một chiêu rất oai lực trong “Chân Hỏa miên chương” ra đối chọi liền, chương phong vừa nóng hổi vừa liên miên bất tuyệt. Từ trước đến giờ Ngọc Nữ Câu Hồn chỉ gặp toàn nhân vật hạng nhì trong võ lâm, có khi lại bị sắc đẹp của nàng làm cho mê mẩn nhượng mấy phần, do đó “Chân Hỏa miên chương” chưa bị thất bại lần nào. Chương phong song phương chạm nhau thành một âm thanh “Bộp” rất trầm lắng bởi vì “Thông Huyền Như Lai thần công” đã hóa giải mất tám mất tích chân khí “Chân Hỏa miên chương” rồi, dư lực còn phản chấn chạy dọc theo cánh tay khiến cho Ngọc Nữ Câu Hồn phải “hự” lên một tiếng đau đớn nho nhỏ. Chủ ý của Âu Trường Quân không muốn ra tay tàn bạo nên cười nhạt hỏi :

- Một chiêu cũng đủ phân cao thấp, dame nữ đã biết mùi vì Thần công còn ngoan cố nữa không?

Ngọc Nữ Câu Hồn đâu có biết được hảo ý của Âu Trường Quân nàng lại cho rằng đối phương đã giở hết chân lực ra rồi và “Chân Hỏa miên chương” của mình là vô địch cho nên hít một hơi chân khí trấn áp nhện nhạo trước ngực, trầm giọng nói :

- Ta đánh giá ngươi thấp kém thì lầm lẫn thật nhưng chỉ mới một chiêu thì dừng vội phách lối.

Âu Trường Quân cười lạnh lùng, lần này chàng vận đến bảy thành chân lực, không phải là nhân nhượng mà là cố ý chỉ đã thương Ngọc Nữ Câu Hồn để hỏi han tin tức của Phương Tiểu Nga. Chiêu “Thiên Âm Vũ Thập” vừa đánh đã phát ra âm thanh vi vu và áp lực tỏa rộng khắp phạm vi tiểu đình khiến cho Ngọc Nữ Câu Hồn ngu ngốc đến đâu cũng phải nhận ra là mình không sao đỡ nổi. Lúc đó nàng đã ra nửa chừng chiêu thế “Thu Phiến Hoài Tinh” nên không kịp thu chân lực về đành phải đề khí nhảy vọt lên nóc để tránh né. Phạm là các cao thủ võ lâm giang hồ lâm vào trường hợp tương tự thì phải đánh chương lên trước để phá vỡ mái rồi thân hình mới thoát ra từ đó.

Riêng Ngọc Nữ Câu Hồn hai tay không kịp thu về nên đành lấy lưng chịu đựng, tuy phá vỡ được mái ngói và các đà gỗ nhưng toàn thân đau đớn như bị chày sắt đập vào vậy âm thanh “rầm rầm” của mái ngói chưa kịp dứt hẳn thì tiếp theo đã có một tiếng “rầm” to lớn hơn gấp mấy lần bởi vì tòa tiểu đình bị chương lực của Âu Trường Quân đánh gãy luôn cây cột cái, hoàn toàn sụp đổ. Từ trong đám bụi mịt mờ thân hình Âu Trường Quân vọt ra như cánh phim không lồ, xoay chuyển một vòng trên không rồi từ từ hạ thân xuống đất, Trường Quân chiếu nhãn quang uy mãnh nhìn Ngọc Nữ Câu Hồn, hiện tại nàng ta đã biết đối phương cao cường không thể tưởng tượng được nên mặt mày tái mét, bao nhiêu dục vọng dâm ô tan biến hoàn toàn. Âu Trường Quân lại khùng bố bằng cách đi từng bước rất trầm trọng trong khi song chương lại án ngữ trước ngực, khi thấy Ngọc Nữ Câu Hồn đã hoảng hốt chàng mới gằn giọng hỏi :

- Phương cô nương hiện tại giam giữ ở đâu thì nói ngay đi.

Ngọc Nữ Câu Hồn lắp bắp trả lời :

- Ở... ở trong...

Đột nhiên nàng kêu lớn ngoài dự đoán của Âu Trường Quân :

- Chạy đi báo Đại vương đến đây mau đi.

Từ một bụi cây xa xa có tiếng “dạ” nho nhỏ rồi một bóng y phục hoa lệ vọt ra, nhắm hướng trung tâm Động Đình sơn mà chạy. Âu Trường Quân liếc mắt nhìn thì chẳng ai khác hơn là tên mũi khoằm tai chuột chàng đã gặp trên đường vừa qua. Hóa ra tên này là thủ hạ tin cẩn của Hạ Lý Kỳ nhưng lại nịnh bợ Ngọc Nữ Câu Hồn, chuyên môn tìm cách dẫn dụ trai tơ phục vụ mỗi khi nàng ta cần đòi hỏi. Lúc này hắn trả lời Âu Trường Quân rất cục cằn nhưng thấy chàng tuấn tú hơn những nam nhân trong vùng thì liền xoay người đi báo cho Ngọc Nữ Câu Hồn biết, do đó nàng ta mới chặn đường để quyến rũ. Tên này vừa xấu người vừa là thủ hạ có khi nào Ngọc Nữ Câu Hồn để ý hoặc ban phát ân huệ cho nên hắn rất thẹn khát nữ chủ của mình, đã mấy lần Ngọc Nữ Câu Hồn bày trò mây mưa lộ liễu tại tiểu đình này, hắn đều lén lút thường thức hết, Ngọc Nữ Câu Hồn cũng biết điều này nhưng cứ để mặc kệ coi như đó là phần thưởng

dành cho hắn, trong lúc nguy cấp nàng ta sức nhớ ra nên mới lên tiếng kêu gào như vậy. Âu Trường Quân thấy hắn chạy không mau đuổi theo bắt lại rất dễ dàng nhưng Ngọc Nữ Câu Hồn nhân dịp này chạy sổng mất thì uổng phí vô cùng. Âu Trường Quân tự nghĩ “Dâm nữ này có khai hay không, ta cứ bắt lấy làm con tin để trao đổi với Hạ Lý Kỳ”, vì vậy chàng chẳng thèm để ý đến hắn nữa lạnh lùng lên tiếng :

- Dâm nữ ngoan cố thực, ta chẳng cần đánh chết ngươi đâu, dĩ nhiên dùng ngươi để đánh đổi thì hơi hạ thấp giá trị của Phương cô nhưng đành vậy thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn sầm mặt lại tức tối :

- Ngươi chính là tên nguy quân tử, nói không đánh chết có nghĩa là muốn ta què liệt, sống dở chết dở chứ gì? Hạ đại vương đời nào chịu trao đổi tiểu giai nhân lấy mù già tàn phế này, ngươi đừng hòng chuyện ấy. Âu Trường Quân tự thị mình có “Vô Tiềm Đại Cầm Nã” và “Phục Lạc Túy Tiên chỉ pháp” nên cười nhạt :

- Ngươi lo sợ cho thân thể và nhan sắc bị hủy hoại nên dọa dẫm ta chứ gì, chẳng lẽ ta không có cách nào bắt sống được sao?

Ngọc Nữ Câu Hồn đảo nhanh ánh mắt “hừ” một tiếng ra vẻ không tin :

- Bọn nguy quân tử khó mà tin được lắm, lúc cần thì chẳng thương hoa tiếc ngọc gì đâu!

Âu Trường Quân đưa hai tay vượn ra, mười ngón tay cái cong cái duỗi, mờ mờ ảo ảo theo thế “Viễn Mộng Quy Xâm”, đồng thời miệng cười nhạt rất tự tin :

- Ta là nam nhân có đầu thất lờn như nữ nhân theo bụng ngươi suy đoán, hôm nay ta đánh ngươi trầy da, trẹo tay thì không phải là nam nhân trượng phu nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn mặc cho tay chàng từ từ đưa tới gần, hỏi nhanh :

- Ngươi nói thì phải giữ lời đấy nhé.

Âu Trường Quân vừa gật đầu, lập tức chiếc áo Ngọc Nữ Câu Hồn tuột luôn xuống chân phô bày đầy đủ đôi gò bồng đảo, đường cong nét lượn chạy dài xuống khe suối thần tiên. Trong khi Âu Trường Quân giật bắn người thì Ngọc Nữ Câu Hồn cười dài rồi xuất luôn chiêu “Sơn Trung Tổng Bãi”, đôi tay trắng muốt như mỡ động vòng lại kiêu chào hỏi khiến lực đạo được tập trung cực kỳ mạnh mẽ. Âu Trường Quân thừa sức chống đỡ nhưng như vậy chỉ lỡ tay một cái là đã thương Ngọc Nữ Câu Hồn, sai với lời thề thốt thì còn mặt mũi nào nữa, do đó chàng đành phải dùng bộ pháp tránh né. Âu Trường Quân bước chéo một bên, bộ vị rất tiện sử dụng chỉ pháp nên chẳng kịp nghĩ ngợi thò tay ra điểm luôn, ngón tay còn cách huyệt Nhũ Căn nằm phía dưới đôi gò bồng đảo chừng mấy tấc mới giật bắn người lên la thảm trong bụng :

- “Trời ơi! Chỗ này là nơi trọng yếu của nữ nhân ta không nên thất thủ như vậy”.

Âu Trường Quân vội vàng hạ thấp ngón tay xuống một chút ngờ đâu Ngọc Nữ Câu Hồn đã chẳng tránh né lại còn ưỡn bộ ngực to như núi lửa của mình thêm mấy tấc, ông ẹo kêu nho nhỏ :

- Công tử muốn thì cứ tự nhiên, sờ nắn thoải mái đi.

Ngón tay Âu Trường Quân đã hạ nhanh mà vẫn không kịp, vẫn bị quệt nhẹ vào trái đào tiên mềm mại một cái khiến chàng bất giác phải rùng mình. Phàm cao thủ khi giao đấu với nhau chỉ cần sơ xuất một tí là có thể vong mạng huống hồ trong trường hợp này Ngọc Nữ Câu Hồn cố ý dùng thân thể của mình gây rối loạn cho Âu Trường Quân, chàng vừa rùng mình thì nhãn quang đã thấy chương thế của Ngọc Nữ Câu Hồn chỉ còn cách ngực chừng nửa thước mà thôi, trong bụng kêu thảm “nguy tai” lập tức chỉ biến thành chương để chống đỡ. Vội vã như vậy thì chân khí làm sao kịp tích tụ đầy đủ, chương thế đôi bên chạm nhau đánh “Bùng” một cái người chàng bị chấn động rất mạnh, cả phần ngực bị chân hỏa xâm nhập nóng rực lên liền.

Âu Trường Quân loạng choạng bước lùi, hai mắt tối sầm lại đã thấy tức thở vô cùng, tuy nhiên chàng vẫn còn đủ bình tĩnh đưa song chương lên ngực để phòng vệ Ngọc Nữ Câu Hồn đánh tiếp, dù cho chân khí chưa hồi phục kịp thời. Đầu óc chàng than thầm “Nếu ma nữ dùng hết công lực thì chưa chắc mình đã chống đỡ nổi chương này” nhưng chỉ thấy tiếng cười khanh khách của Ngọc Nữ Câu Hồn càng lúc càng xa dần mà thôi. Thì ra Ngọc Nữ Câu Hồn thật sự kinh hoàng về công lực của chàng, vừa dùng thủ đoạn đắc thắng là lợi dụng ngay đà phản chấn để mặc cho thân hình bay ngược lại phía sau, xoay người một cái chạy đi luôn, hoàn toàn chẳng có tí vãi nào trên người. Ma nữ này chú ý không mặc đồ lót để mau chóng tỉnh tự với Âu Trường Quân, ngờ đâu nó lại trở thành công cụ giúp mình thoát thân thì đắc ý vô cùng, đã chạy xa rồi ả còn cố ưỡn ẹo hạ bàn để khiêu khích đối phương chơi.

Âu Trường Quân thờ dãi nhìn theo hình bóng trần truồng ngung nguây của Ngọc Nữ Câu Hồn xa dần, chẳng còn tâm trí đâu đuổi theo, chàng cười khổ nghĩ thầm “Biết vậy ta mang theo kiếm để sử dụng có lẽ sẽ không thất thủ như vậy”, có hối hận cũng chẳng vót vát được gì, chàng cứ đứng ngẩn ngơ như người

mất hồn, vừa tức mình lại vừa căm giận Ngọc Nữ Câu Hồn vô cùng. Phải đến mấy khắc Âu Trường Quân mới tỉnh táo đầu óc, chàng đã biết nơi trú ngụ của Đại Lực Ứng Trảo và Ngọc Nữ Câu Hồn rất gần đây nên quyết định đêm nay sẽ đến thẳng đó. Trường hợp may mắn giải thoát được Phương Tiểu Nga thì rất tốt, còn không cứ ra tay tiêu diệt luôn cặp vợ chồng hạ tiện này cũng chẳng hối hận chút nào, có khi lại là ơn đức cho ngư dân và khách du Động Đình hồ nữa là khác.

Âu Trường Quân đã có quyết định, trong lòng liền cảm thấy thư thái rảo bước đi tìm một nơi thật ẩn khuất để hành công vận khí vừa hóa giải dư khí “Chân Hỏa miên công” còn sót trong ngực vừa bồi bổ sửa soạn cho đêm này. Chàng có mang theo một phong lương khô nên sau khi vận công xong liền lấy ra ăn lót dạ bởi vì trời đã về chiều và bụng đói cồn cào thì hơi sức đâu giao chiến lâu dài được.

Ăn xong Âu Trường Quân kiểm một lạch nước nhỏ uống một bụng no rồi nhắm mắt lại dưỡng thần. Lúc chàng mở mắt ra thì trời đã tối, có lẽ hơn giờ Tuất rồi bởi vì vàng trăng khuyết đã lên cao tỏa ánh sáng mờ ảo. Đúng ra giờ này còn hơi sớm nhưng ở đây sương lam bốc lên mù mịt khiến cho cảnh vật cách xa vài trượng đã không thấy được rõ ràng, thật tiện việc thâm nhập nên Âu Trường Quân bắt đầu nhắm hướng Ngọc Nữ Câu Hồn vừa chạy mà đi luôn.

Khinh công Âu Trường Quân độc nhất vô song lại được sương mù mờ ảo che khuất nên chẳng khác hồn ma bóng quế khi ẩn khi hiện và lướt mau như chớp giạt, chẳng mấy chốc đã vào khu trung tâm Động Đình sơn. Bắt đầu từ đây Âu Trường Quân di hành chậm lại, men theo các tầng đá bụi cây nghe ngóng thật yên tĩnh mới đi tiếp, đứng ra nếu dùng “Ảo Ảnh pháp” thì chẳng cần mất thời gian như vậy nhưng sẽ hao tổn chân lực nhiều hơn, lợi bất cập hại.

Âu Trường Quân thính lực rất nhạy bén vừa nghe một tiếng “hừ” nho nhỏ liền ẩn thân lập tức rồi nhắm hướng âm thanh nhẹ nhàng luôn tới. Hóa ra đây là một trạm canh đặt trên lưng chừng vách đá có hai tên lâu la đang cãi nhau nho nhỏ, nếu không có tiếng “hừ” thì chưa chắc chàng đã phát hiện ra. Âu Trường Quân ngược mắt lên không thể nào thấy địch nhân trong khi hai tên này ở trên nhìn xuống thì lại dễ dàng kiểm soát một khu vực rộng lớn. Âu Trường Quân tính toán nếu phóng thẳng lên kiểm chế thì chưa chắc đã thành công hoàn toàn chỉ bằng lảng lạng tìm cách vượt qua vọng gác có lẽ sẽ bất ngờ hơn, chàng còn đang ngần ngừ thì một tên thì thảo nho nhỏ :

- Đại vương càng lớn tuổi càng nhất gan, bắt chúng ta đêm hôm giá lạnh chịu khổ cực canh gác, mấy lần trước có thể đâu.

Âm thanh già dặn hơn “suyt” một cái nhưng chính y vẫn nói :

- Người phản nản cái gì, có lẽ lần này địch nhân võ công rất cao siêu nên Đại vương mới thận trọng đấy chứ.

Tên kia không chịu thua cãi lại ngay :

- Đại vương nhất gan thì có, chỉ mới nghe lời Tam phu nhân diễn tả đã vội cho rằng địch nhân cao cường, hừ, chẳng lẽ “Tý Ngộ Ứng Trảo công” và “Huyết Ảnh chưởng” vất đi sao?

Âm thanh già dặn vội vàng quát trầm “Người...” rồi có tiếng “bốp”, hình như tên kia đã bị ăn một cái tát.

Hắn nghẹn ngào nói :

- Sao Lý huynh lại vũ nhục tiểu đệ, nói vậy có gì sai trái đâu?

Âu Trường Quân lợi dụng cơ hội này nhẹ nhàng men theo vách đá chạy sang bên kia, sẵn có một dây cây hoang thấp liền khom người đi dọc theo, tai còn nghe văng vẳng tiếng họ Lý thở dài :

- Chẳng phải ta bênh thượng cấp mà vũ nhục kẻ dưới làm chi, chỉ vì đã ăn bát cơm trong “Hậu đình tiên cốc” mà không làm tròn nhiệm vụ thì cái chết thấy trước mắt đấy. Thôi mau chú ý quan sát đi.

Hiện tại Âu Trường Quân đã đi hết rặng cây, và lại chắc chắn hai tên tiểu tốt này sẽ chú ý phía đi vào nhiều hơn nên chàng ung dung đi tiếp, trong lòng tự nghĩ :

- “Cứ theo lời hai tên này thì Hạ Lý Kỳ độc ác và thâm hiểm chẳng khác gì Ngọc Nữ Câu Hồn, chỉ cần nghe cái tên “Hậu đình tiên cốc” là đủ hiểu rồi, hôm nay không cứu thoát được Phương Tiểu Nga e rằng chẳng an toàn với hắn đâu”.

Nghĩ tới cảnh giai nhân nằm trong bàn tay hà hiếp của con dê chúa thì Âu Trường Quân nóng ruột như bị lửa đốt, bằng mình gia tăng tốc độ. Chừng nửa khắc Âu Trường Quân đã thấy mờ mờ trước mắt một cánh cửa gỗ thật to kiến thiết bằng phẳng với vách đá, phía trên có đề mấy chữ “Hậu đình tiên cốc” thật to nhưng phải tới gần mới đọc rõ được.

Âu Trường Quân phục xuống sau mấy tầng đá mặc cho xương đêm làm rớt đầm cả y phục, không chờ đợi cơ hội thì chỉ còn mỗi một cách là phá cửa xông vào mà thôi. Chàng kiên nhẫn chờ đến giờ Tý thì cánh cửa mở ra một ô vuông nhỏ, từ phía trong lóng lánh nhãn quang có lẽ tên nào đang quan sát trước khi mở

cửa bước ra. Quả nhiên đúng ước đoán, cánh cửa kêu kèn kẹt rồi hé mở để cho hai tên mặc y phục màu đen lách ra, một tên che miệng ngáp than nhỏ :

- Giờ Tý canh ba lạnh lẽo thế này mà phải đổi gác thì chán đời thật.

Tên canh cửa thò đầu ra gần giọng nói :

- Người trông ta canh cửa thì sung sướng hơn sao, đi đổi gác mau ta chờ họ Lý họ Lương trở về đây.

Trong đầu Âu Trường Quân phác họa ra một phương pháp đột nhập “Hậu đình tiên cốc” nên chàng chờ cho hai tên đổi gác đi xa mới theo dấu kiếm một chỗ cho tiện việc phục kích. Âu Trường Quân chẳng phải chờ lâu bởi vì hai tên họ Lý họ Lương đã mau chân chạy về, tên nào cũng buồn ngủ mờ cả mắt. Âu Trường Quân rất dễ dàng không chế từ phía sau lưng đưa tay ta điểm mấy cái hai tên này lập tức đứng như trời trồng liền, tuy rằng chưa á khẩu mà vẫn không dám kêu la gì hết, Âu Trường Quân trầm giọng nói :

- Biết điều thì đừng kêu la, ta chỉ cần đánh giết tên đầu đảng mà thôi!

Tên trẻ hơn họ Lương run giọng nói nhỏ :

- Bọn tiểu nhân là lâu la hèn mọn chẳng giúp gì cho đại nhân được đâu.

Âu Trường Quân vẫn giữ giọng trầm, lạnh lùng nói :

- Người không giúp ta lọt vào cốc tất nhiên vong mạng, cái nào thích thú hơn?

Họ Lương thở dài giọng nói càng run thêm :

- Không giúp đại nhân cũng chết, mà giúp thì làm sao sống nổi với Hạ đại vương, đường nào tôi nay cũng đều đi xuống Âm phủ hết.

Âu Trường Quân e sợ tên này chán nản quá liều mạng la rầm lên thì rất phiền phức nên nhanh tay điểm vào Á huyệt của cả hai rồi mới thuyết phục :

- Tạm thời ta để họ Lý nằm đây, người dẫn ta vào cốc, cam đến khi cửa mở là ta giải huyệt cho liền, người và họ Lý cao chạy xa bay đi, trước sau gì “Hậu đình thâm cốc” cũng không tồn tại đâu, người đừng vì mấy miếng cơm tanh tươi mà phải liều mạng oan uổng đấy.

Âu Trường Quân nói xong liền đưa tay giải huyệt cho họ Lương nhưng bàn tay vẫn để hờ sau huyệt Linh Đài của hắn, chỉ cần một cử chỉ nhỏ là lập tức hạ sát liền. Họ Lương uể oải thở dài rồi nói nhỏ :

- Tiểu nhân vẫn thường nằm mơ thấy ngày sẽ xảy ra tai họa, quý hồ đại nhân tha chết cho thì muốn sai bảo thế nào cũng đành vậy.

Âu Trường Quân gật đầu, cùng với hắn khiêng họ Lý đặt nằm khuất sau một bụi cây rồi sóng vai đi về “Hậu đình tiên cốc” chàng vờ như thân mật choàng lưng họ Lương thật ra đã ngấm ngấm không chế mấy huyệt đạo trọng yếu của hắn để đề phòng biến sự. Hình như tên canh cửa đang sốt ruột chờ đợi hai tên này trở về để đi ngủ nên cả hai vừa đến trước cửa thừa kịp kêu gọi nó đã tự động kêu kèn kẹt rồi mở hé ra. Tên gác cửa đã giục giã :

- Đi vào mau đi, sao lâu quá vậy?

Đây là do thời gian chàng thuyết phục hai tên họ Lý họ Lương nên mới trùng trùng không đúng với ước đoán của tên canh cửa. Hắn có vẻ tức giận trợn mắt lên nhìn do đó mới phát hiện ra Âu Trường Quân, nhất là quần áo chàng lộ liễu và khác hẳn, chàng thò tay ra điểm vào á huyệt của hắn ngay lập tức, cái miệng hắn há hốc ra mà không thốt nên lời. Tuy nhiên lần này Âu Trường Quân đã đánh giá sai lầm đối phương, tên canh cửa này võ công không kém lắm, hắn không kêu la được nhưng lạng người đi một cái, cùi chỏ đã thúc vào cái khánh treo gần đó. Nói thì lâu nhưng thực tế sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt. Âu Trường Quân điểm vào tử huyệt của hắn thì âm thanh chiếc khánh đã kêu “boong” một tiếng, đồng thời thân hình tên này ngã luôn vào làm chiếc giá đồ luôn xuống đất, âm thanh trong lòng cốc vang dội rất xa, cứ u u hoài không dứt khiến cho Âu Trường Quân cực kỳ bối rối. Gã họ Lương quay người chạy ra cửa, miệng còn cố dặn :

- Đại nhân thoát ra ngay may ra còn kịp đấy.

Âu Trường Quân cười khỏ trả lời luôn :

- Người chạy cứu gã họ Lý rồi mau chân trốn đi, ta phải ở đây ngăn chặn Hạ Lý Kỳ và đồng bọn mới được.

Gã họ Lương thấy chàng nhân hậu rất cảm động nhưng sự việc cấp bách quá nên chẳng nói lời nào xoay người đi luôn. Âu Trường Quân thông thả bước vào, chiếc cốc này phía trong rất rộng rãi được Hạ Lý Kỳ chia làm nhiều phòng, đều có cửa gỗ rất dày.

Hiện tại các cánh cửa đồng loạt đóng im ỉm và không có ai chạy ra khiến cho Âu Trường Quân hết sức kinh ngạc, chàng lớn tiếng hô to :

- Đại Lực Ứng Trảo, Ngọc Nữ Câu Hồn, khách quý đến rồi đây.

Chàng kêu luôn ba lần hoàn toàn không thấy trả lời vừa ngạc nhiên vừa lo lắng lắm lắm :

- Quái lạ thực, hay là họ Hạ âm mưu gì đây?

Âu Trường Quân chẳng sợ hãi gì khoa chân bước luôn vào trong, đến phòng nào chàng cũng gõ cửa “rầm rầm”, đồng thời réo tên Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu Hồn tuyệt nhiên vẫn không có phản ứng gì khác lạ.

Âu Trường Quân cười khở tự nghĩ :

- “Hay là Hạ Lý Kỳ nghe Ngọc Nữ Câu Hồn khoa trương nên sợ hãi quá bỏ đi rồi, nếu vậy ta thử một vòng xem sao?”

Chàng ung dung bước đi, nhất thời chưa thể quyết đoán được bởi vì trong cốc có tới mấy chục phòng ốc khác nhau, kiến thiết âm vào vách đá và đường lối rất ngoắt ngoéo. Vừa đi nhãn quang cũng vừa chú mục nhìn xung quanh, cả phía trên trần cũng không bỏ sót, đột nhiên chàng thấy gần trần cốc có một chỗ tự nhiên hõm vào, thoát trông giống như cửa động cho nên đề khí nhảy vọt lên đó luôn. Hóa ra nơi đây chỉ ăn sâu vào vách chừng một thước, vừa đủ cho chàng bám chân ngồi xồm mà thôi.

Sở dĩ Âu Trường Quân ngồi luôn trên đó bởi vì nơi đây có thấy chục cái lỗ tròn bằng miệng bát có vẻ rất đặc biệt. Âu Trường Quân đang nặn óc suy nghĩ thì đột nhiên từ một miệng lỗ có âm thanh u u vang ra nhỏ đến mức đứng bên dưới sẽ không thể nào nghe thấy được.

Hồi 27 : Ác nhân ác báo

Âu Trường Quân hiểu kỳ liền ghé sát tai vào cái lỗ, lẫn lộn trang tiếng u u là giọng nói của Ngọc Nữ Câu Hồn khiến chàng giật nảy mình, vội vàng chú ý nghe xem. Thì ra đây là chỗ thông hơi cho toàn bộ “Hậu đình tiên cốc”, cái lỗ chàng nghe ăn thông đến phòng của Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu hồn nhưng đó là phòng nào thì không thể biết nổi. Hiện tại ở trong phòng yên lặng một chút rồi âm thanh Hạ Lý Kỳ trầm trầm vang lên :

- Lần đầu tiên Đại Lực Ứng Trao này phải mất mặt đến như vậy, mai đây bọn thuộc hạ còn coi ta ra gì nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn đáp nhỏ có vẻ năn nỉ :

- Đại vương cố gắng chờ một chút nữa thế nào cũng có anh em Luân Hồi bang đến cứu viện ngay mà.

Hạ Lý Kỳ vẫn giữ âm giọng trầm trầm :

- Vẫn biết thế nhưng cho dù nàng nói đã nhiều lần ta chưa tin tiểu tử lợi hại đến thế, có lẽ nàng bị hấn lòn bịp gì đây.

Có tiếng dậm chân rồi tiếp theo Ngọc Nữ Câu Hồn nói lớn :

- Tiệp thiếp bị hấn không chế không chống đỡ nổi đến nỗi suýt bị thất tiết mà Đại vương còn cho là giả dối ư?

Âu Trường Quân nghe đến đây ngẩn người ra một chút rồi hiểu liền, con dâu nữ này xảo trá nhân dịp mang cái thân lỏa lồ chạy về liền đổ tội cho chàng hăm hiếp luôn, chàng tức giận đến tái cả mặt nhưng đành nhẫn nại nghe tiếp xem Hạ Lý Kỳ trả lời ra sao, có lẽ hẳn cười nhạt nên Ngọc Nữ Câu Hồn tức giận lớn tiếng mắng chửi luôn :

- Hạ Lý Kỳ ngươi mê đắm con nhãi họ Phương nên không còn tin ta nữa chứ gì, thảo nào lúc Vương Tiểu chạy về báo người chẳng thêm động đậy tiếp cứu.

Âm thanh Hạ Ly Kỳ quát sau tiếng đập bàn :

- Mai Băng Tuyết, đến giờ này mà ngươi còn giữ giọng ghen tuông ra ư? Họ Hạ này nhắm mắt làm ngơ để người muốn dâm dục thế nào cũng mặc, ngươi dụ dỗ hấn đến khiến cho Hậu đình tiên cốc phải bị một phen nhục nhã còn chưa vừa lòng sao?

Ngọc Nữ Câu Hồn đánh đấm đáp trả :

- Hà, tại ngươi chẳng ra gì nên mới đành để ta thỏa mãn với bọn trai tơ, có say mê con nhãi này thì cũng chẳng thành cơm cháo nổi đâu mà hòng.

Hạ Lý Kỳ lại cười khẩy :

- Đã không thành cơm cháo thì ghen tuông làm chi? Vả lại trai năm thê bảy thiếp, ta muốn lấy thêm nữa cũng có sao đâu.

Âu Trường Quân thấy đến nước này mà cặp vợ chồng này vẫn quanh quẩn cãi nhau về chuyện dục tình thì chán ghét vô cùng, vả lại nó có liên quan tới người yêu mình thì lại càng tức giận thêm, chàng tự nghĩ “Không mau mau giải quyết để bọn viện thủ đến thì phiền phức lắm đây”. Khốn nỗi hàng mấy chục gian phòng, biết hai dâm nam dâm nữ này trốn ở đâu. Nếu dùng sức phá nát toàn bộ thì phải mất nửa chân lực, phương pháp này không được ổn thỏa chút nào.

Linh cơ máy động, Âu Trường Quân mừng rỡ vội vàng nhảy xuống đất rồi chạy như bay ra ngoài cốc, chàng tìm một nơi có đất hơi mềm, quát lên một tiếng nhỏ hai tay aam chọc quá Uyển mạch, Âu Trường Quân vận sức cong hai bàn tay, đã nhấc lên một khối đất lớn, chàng cấp tốc chạy vào dùng sỏ đất đó nhét thật kín miệng lỗ thông hơi vừa nghe tiếng Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu Hồn nói chuyện.

Âu Trường Quân nén rất kỹ để không khí hoàn toàn bị bế tắc xong xuôi mới nhảy xuống ung dung đứng chờ, chỉ cần thấy cánh cửa nào mở hé ra là biết liền, từ đó sẽ có phương pháp đột nhập. Diễn biến ngoài sự tiên liệu của Âu Trường Quân bởi vì một cánh cửa đột nhiên mở hoác ra rồi Hạ Lý Kỳ hậm hực bước ra, Ngọc Nữ Câu Hồn lấp ló sau lưng diện mạo có vẻ tức giận vô cùng. Âu Trường Quân liếc mắt nhìn và trong lòng có chút sững sốt tưởng đâu Đại Lực Ứng Trao Đại Vương phải là trượng phu vạm vỡ, ai dè hấn gầy gò và cao lênh khênh. Diện mạo Hạ Lý Kỳ cũng xơ xác, hai má hóp lại, chỉ có đôi mắt là còn sáng quắc lấp lánh ánh sát khí. Âu Trường Quân chợt nghĩ ra chắc là hấn hoang dâm vô độ lại gặp phải dâm nữ Mai Băng Tuyết tức Ngọc Nữ Câu Hồn nên mới tinh suy lực kiệt. Thật là khôi hài Đại Lực Vương ốm yếu, Băng Tuyết chẳng thấy đâu toàn là lang chạ đủ mọi hạng người trên bụng khiến Âu Trường Quân phải bật cười ruồi.

Hạ Ly Kỳ trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử là Âu Trường Quân? Ngươi cười cái gì?

Chàng tự lượng sức mình thừa đủ chấp cả hai với điều kiện đừng để Ngọc Nữ Câu Hồn giở lại mảnh khoe cũ, nên vẫn cười ruồi đối đáp trả lại :

- Ta cười người không biết giữ vợ cho đúng cái tên Băng Tuyết đây.

Hạ Lý Kỳ đâu có ngờ chàng đã nghe lén nên giật mình :

- Thì ra người đã biết tường tận về “Hậu đình tiên cốc”, nghe nói người muốn tìm Phương cô nương phải không?

Âu Trường Quân thôi cười, lạnh lùng trả lời từng tiếng :

- Đòi lại chứ không phải tìm!

Hạ Lý Kỳ cười khẩy, hình như đây là cái tật của hắn.

- Phương Tiểu Nga cô nương là do Hoàng nghĩa huynh gởi gắm, sao người không tìm ông ta mà điều đình, và lại người là nhân vật gì mà dám mở miệng đòi hỏi ta?

Âu Trường Quân sốt ruột nói thẳng một hơi :

- Hoàng Thái Cung bị ta chặt mất một tay phải chạy như chuột thì điều đình cái gì, người thử xem có bằng lão ta được không, khôn hồn thì đưa Phương cô nương ra đây.

Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu Hồn đều giật mình đánh thót một cái, vẫn chưa tin lời chàng nhưng trong lòng đã ngầm hối hận. Ngọc Nữ Câu hồn nguyền Hạ Lý Kỳ một cái, hờn dỗi nói :

- Ta đã nói trước tiêu tử này võ công không thể tưởng tượng được mà người không nghe.

Hạ Lý Kỳ tức giận quay lại cãi :

- Có phải tại ta không nghe đâu, sao người không giỏi ở trong ấy để chết ngộp đi?

Ngọc Nữ Câu Hồn cũng chẳng vừa to tiếng nói luôn :

- Cãi với người thêm mệt, cứ trao Phương liễu đầu cho hắn phải tay sống như trước có phải là vui vẻ không?

Hạ Lý Kỳ âm trầm nói, vừa trả lời Ngọc Nữ Câu Hồn vừa nhắm vào Âu Trường Quân :

- Hoàng huynh đã ân cần dặn dò ta, nhất định không thể phụ lòng ông ta được, trừ phi.. trừ phi bất đắc dĩ thì lại là điều khác.

Âu Trường Quân làm gì không hiểu ý tứ Hạ Lý Kỳ, chàng cười nhạt đưa song chưởng lên rồi nói :

- Hạ đại vương muốn thử cái này chứ gì? Ta chỉ e rằng nó chẳng nương tình, trở thành bất đắc kỳ tử đây

Ngọc Nữ Câu Hồn chần vào mắng chửi luôn :

- Hạ Lý Kỳ, người trở thành nhân nghĩa từ bao giờ thế, người mê mẩn con liễu đầu, muốn giữ lại thì thú nhận đi đừng có mang lão già họ Hoàng ra làm bình phong nữa.

Âu Trường Quân hăm dọa thêm vào một câu :

- Người chỉ biết Hoàng Thái Cung chứ không sợ Phương minh chủ lột da xẻo thịt ra sao?

Hạ Lý Kỳ đã điên đảo thần hồn vì nhan sắc của Phương Tiểu Nga chẳng còn biết sợ hãi nữa hắn “hừm” một tiếng rồi cũng đưa song chưởng lên, ngầm ý chống đỡ đến cùng thì thôi. Ngọc Nữ Câu Hồn cảm tức quá lớn :

- Con dê già này ngoan cố thật, người không muốn nhưng ta cứ thả liễu đầu ra đây.

Nàng nói xong lập tức chuyển thân định chạy vào trong khiến cho Hạ Lý Kỳ vội vã lật tay biến chưởng thành trảo thộp ngang lưng Ngọc Nữ Câu Hồn miệng kêu la :

- Người muốn phản ta có phải không?

Ngọc Nữ Câu Hồn biết trảo pháp của hắn rất lợi hại nên kinh hãi uốn người tránh né, đâu có ngờ người chồng của mình vì gái mà trở thành lỗ mãng như vậy nên hơi chậm chân một chút, năm đầu ngón tay phốt ngang xé rách chiếc áo thành một đường dài, da thịt trắng hồng liền lộ ra một khoảng lớn, Ngọc Nữ Câu Hồn tức giận xanh xám cả mặt mũi, run giêng kêu la :

- Người mê gái đến mức chẳng còn coi tình nghĩa phu thê ra gì nữa ư?

Ngọc Nữ Câu Hồn nói chưa hết câu, hữu chưởng đã xuất luôn chiêu “Sơn Trung Tổng Bãi” chưởng lực phân hóa miên chưởng nóng hổi tỏa ra rất nhanh và nhằm ngực Hạ Lý Kỳ đánh tới. Tên này cũng không ngờ người thiếp của mình hung dữ đến vậy, vội vàng thu trảo biến thành chưởng để chống đỡ, đương nhiên chân khí không thể nào hội tụ kịp nên Âu Trường Quân vừa vừa nghe “Bùng” một tiếng đã thấy Hạ Lý Kỳ lão đảo bước lùi lại. Có lẽ hắn đã bị tổn thương, máu tươi nhọt nhạo chạy lên miệng nên trợn mắt nín hơi cổ dẫn xuống, mấy giây phút sau mới khàn khàn lên tiếng :

- Hôm nay ta phải đánh chết con ác phụ này mới được.

Ngọc Nữ Câu Hồn đã không sợ hãi tí nào, lại còn cười khẩy thách thức luôn :

- Có giỏi thì cứ đánh chết đi, tha hồ mà chạy theo mấy con tiểu liễu đầu làm trò cười cho thiên hạ.

Hạ Lý Kỳ gầm lên tức tối, hai tay xuất luôn hai trảo một trên một dưới chộp vào cổ và bụng của Ngọc Nữ Câu Hồn. Dâm nữ quát trả “hay lắm” ngửa người ra phía sau dòng thời giờ “Chân Hỏa miên chương” ra phản kích rất đẹp mắt. Hạ Lý Kỳ càng thêm tức giận vừa giở “Huyết Ảnh chương” vừa không dừng “Tý Ngọ Ưng Trảo công” khiến cho hiện trường đầy đặc bóng huyết chương mờ mờ lẫn lộn với bóng trảo.

Thoáng mắt cặp vợ chồng đôi bại này đã trao đổi mười chiêu, người nào cũng biết võ công của nhau nên nhất thời chưa ai bị lép vế cả. Âu Trường Quân cười nhạt cứ ung dung đứng xem cảnh phu thê loạn đấu, nếu cùn chết cả hai thì đúng là trời cao có mắt thu xếp cực kỳ khéo léo để bọn ác độc tự tàn sát lẫn nhau, chàng còn đang nghĩ ngợi thì cục trường vàng lên một tiếng “Bùng” rất lớn hơi nóng của “Chân Hỏa miên chương” tắt ngấm rồi Ngọc Nữ Câu Hồn như con diều đứt dây bay ngược về sau cái lưng ong của Ngọc Nữ Câu Hồn đập vào vách đá đánh “bộp” rất mạnh và từ khoe miệng ứa ra hai dòng máu tươi hình dạng thảm hại vô cùng. Ngọc Nữ Câu Hồn lấy tay áo quạt máu rồi nhìn Âu Trường Quân run giọng nói :

- Tiểu tử không giúp ta thì làm sao cứu thoát được ý trung nhân?

Hạ Lý Kỳ tức quá vừa quát vừa xuất chương luôn :

- Ác phụ lòng dạ thâm độc thật.

Trong khi Âu Trường Quân còn phân vân suy nghĩ thì lại “Bùng” một tiếng nữa, trước ngực Ngọc Nữ Câu Hồn đã có bóng “Huyết ảnh” mờ mờ hằn trên vai áo chứng tỏ lần này nàng ta bị trúng chương rất nặng. Thân hình dâm nữ nhũn ra từ từ tuột theo vách đá ngồi bệt xuống đất.

Ngọc Nữ Câu Hồn “Ừ” một tiếng máu tươi bắn ra thành vũng trước mặt liền. Hạ Lý Kỳ hình như đã say máu, tiến lên một bước hai tay cùng lúc đánh tới bồi luôn, hữu chương dùng “Huyết Ảnh chương” tổng thẳng vào ngực hữu chương từ trên cao chụp xuống Bách Hội huyết theo chiêu “Thần Ưng Tỏa Thỏ” vừa nhanh vừa độc. Hạ Lý Kỳ đã quyết hạ sát thì Ngọc Nữ Câu Hồn làm sao chống đỡ nổi nàng ta rên lên một tiếng ai oán rồi nhắm mắt chờ chết. Trong lúc đó Âu Trường Quân mới kịp nhận thức lời nói của Ngọc Nữ Câu Hồn là có lợi cho mình, cả hai cùng vong mạng thì biết Phương Tiểu Nga bị giam giữ nơi đâu, hoặc giả nàng ta bị sát hại đương nhiên Hạ Lý Kỳ chẳng chịu cam tâm nói ra đâu. Vì vậy Âu Trường Quân vội vàng quát lớn :

- Không được giết người.

Đồng thời hai tay múa lên một vòng, chân khí “Chuyển Y thần công” ào diệu vô song, vừa đón đỡ vừa thu hút chương lực “Huyết Ảnh” của Hạ Lý Kỳ rồi chuyển qua tay kia, phát xuất ra đánh hất trảo thế lên cao. Hoàn toàn không có âm thanh “bùng”, “ầm” gì cả thể mà Hạ Lý Kỳ dội ngược mấy bước cánh tay trái bị hất bắn lên khiến cho xương quai xanh gần như vẹo luôn. Hắn trợn đôi mắt thất thần lên, ấp úng nói :

- Ác phụ nói người có tà pháp mà ta không tin, hừ, quả nhiên y thị không nói dối chút nào.

Âu Trường Quân chẳng thêm cãi, lạnh lùng nói :

- Người cứ chỉ nơi giam giữ Phương cô nương rồi tha hồ thanh toán nhau, ta không can thiệp vào nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn hoảng kinh, khàn khàn lên tiếng chen vào :

- Tiểu tử... người hẳn tâm để mặc con dê già kia đánh giết ta ư?

Âu Trường Quân lẳng lặng gật đầu khiến cho nàng ta càng thêm sợ hãi gắng gượng hít một hơi chân khí để lấy sức đứng lên, uốn giọng thật quyến rũ nói với Âu Trường Quân :

- Tiểu tử ra tay trừ diệt họ Hạ đi, không những ta thành tâm giúp người cứu thoát Phương cô nương mà còn... muốn gì ta cũng dâng hiến hết.

Âu Trường Quân chán ghét không thèm trả lời, nhìn thẳng mặt Hạ Lý Kỳ để xem hắn ta quyết định thế nào. Hạ Lý Kỳ có vẻ rất phân vân, nửa tiếc giai nhân nửa sợ Âu Trường Quân chen vào cản trở, hắn phải suy nghĩ rất lâu mới thờ dãi nói :

- Thôi được tiểu tử chờ ta đánh chết con ác phụ này rồi sẽ dẫn người đi.

Âu Trường Quân xua tay ra ý phản đối và nghi ngờ :

- Lỡ sau khi xong việc người lại không chịu dẫn thì sao? Tốt hơn là cứ chỉ chỗ để ta tự làm lấy cũng được.

Đột nhiên Ngọc Nữ Câu Hồn lấy hết tàn lực vùng tay lên, một vật đen xì bay nhanh như chớp giạt đập vào lưng Hạ Lý Kỳ, tiếp theo là tiếng nổ chói chói rồi khói lửa nhao lên chói mắt.

Âu Trường Quân thảng thốt bấm đầu ngón chân tung người về sau để đề phòng, nhãn quang chàng thấy rõ ràng thân hình Hạ Lý Kỳ bị gãy gập làm đôi ngay lập tức, mặc dù khói lửa đã tan hẵn mà mùi diêm sinh vẫn còn khét lẹt trong cốc, Hạ Lý Kỳ giờ đây chỉ còn là một đồng thít bầy nhầy, máu xương bắn ra tung tóe khắp nơi. Ngọc Nữ Câu Hồn cười như điên dại :

- Hà hà, cho người biết thế nào là sát thủ của Ngọc Nữ Câu Hồn.

Nàng ta nhồi nhồi bàn tay, nhìn Âu Trường Quân có vẻ hăm dọa :

- Tiểu tử thấy hiệu dụng của Lôi Hỏa đạn rồi chứ, ta còn một viên nữa ngươi có dám ném thử không?

Âu Trường Quân không sợ hãi gì lắm, chàng thờ dài nói :

- Chẳng ai muốn ném mùi vị ghê gớm này, tỷ tỷ đã thành công rồi thì còn giam giữ Phương cô nương làm gì nữa?

Ngọc Nữ Câu Hồn cũng thờ dài :

- Phương liễu đầu thật có phước vô cùng giờ nào cũng được người tưởng nhớ toi, phải chi.. phải chi ta được hưởng sự êm ái đó thì hạnh phúc biết bao.

Âu Trường Quân chỉnh sắc mặt, nói rất nghiêm nghị :

- Chữ tình là do duyên số, không thể cưỡng được, tỷ tỷ có nhan sắc tuyệt vời như thế lo gì chẳng có người say mê, quý hồ phải đặt chữ nghĩa lên trên chữ dục là có hạnh phúc ngay.

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn lăm le viên Lôi Hỏa đạn trên tay, có vẻ vẫn còn thèm khát Âu Trường Quân nên ngần ngừ chưa biết giải quyết ra sao. Đột nhiên phía ngoài cửa cốc vang vọng mấy tiếng reo hò rồi có tiếng quần áo phất phật, mấy nhân vật đang chạy vào rất nhanh. Dẫn đầu là một lão béo tròn như trai banh, diện mạo hồng hào mặc dù râu tóc đã bạc phơ, ngay sau có một đầu đà theo sát nét mặt rất quen thuộc. Tên mũi khoằm tai chuột lạnh chanh chạy vượt lên chỉ mặt Âu Trường Quân toan nói nhưng nhãn quang của hắn chợt nhìn thấy cái xác nhầy nhụa thì kinh hoảng dừng chờ người ra, miệng há hốc. Mấy nhân vật kia đồng thanh kêu “ùa” rồi tên đầu đà quát tháo trước tiên :

- Bọn ta đến chậm một bước mất rồi, tiểu tử này hung dữ thật.

Âu Trường Quân chợt “A” một tiếng, cười nhạt rồi nói :

- Thái hộ pháp vẫn hồ đồ như ngày nào ở Hào Dương nhỉ.

Thái Đầu Đà chính là Hộ pháp của Luân Hồi bang, giật mình một cái rồi nhú mày nhìn kỹ Âu Trường Quân, lão ta “A” một tiếng :

- Tưởng ai, hóa ra tiểu tử... gì... Tiểu Phi Thổ thì phải.

Âu Trường Quân cười tùm tùm không trả lời, nhìn lão già béo tròn tiến lên một bước chào hỏi Ngọc Nữ Câu Hồn xong xuôi mới tròn mắt nhìn chàng trầm giọng nói rất kẻ cả :

- Giết người thì phải đền mạng, tiểu tử còn nhỏ tuổi mà ra tay bá đạo thế này thì dung túng thế nào được.

Âu Trường Quân cười nhạt hỏi móc luôn :

- Lão định giết tại hạ chứ gì, vậy sẽ đền mạng cho ai?

Thái Đầu Đà vội tiến lên quát tháo :

- Trước mặt Bang chủ mà ngươi dám hỗn xược thật không thể tha thứ nổi.

Thật ra tên này ninh bợ vô ích, lão mập tròn Bang chủ Luân Hồi bang có để ý gì đâu còn mãi liếc tình với Ngọc Nữ Câu Hồn, đôi mắt nhìn không rời những chỗ da thịt lộ ra có vẻ thèm thuồng vô cùng. Lão thần thờ hỏi nàng ta :

- Mai cô nương tính xử trí với tiểu tử này ra sao đây?

Ngọc Nữ Câu Hồn đã bị nội thương trầm trọng mà vẫn còn cười duyên rồi trả lời :

- Tư Không bang chủ có thể bắt sống được thì tốt hơn.

Lão Bang chủ này tên thật là Tư Không Viễn còn ngoại hiệu rất kiêu ngạo “Oanh Địa Phật Vương”, sở dĩ mau mắn chạy đến cứu viện chẳng phải vì tình nghĩa kết giao với Hạ Lý Kỳ mà chính là có dịp ngắm nghé Ngọc Nữ Câu Hồn. Lão ta trong lòng thêm muốn lâu rồi, nay trở ngại là Hạ Lý Kỳ chết tan xác thì mừng thầm trong bụng, oai vệ nói với Âu Trường Quân :

- Tiểu tử nghe thấy gì chưa, ngươi đừng có mừng vội Mai cô nương muốn bắt sống để từng xẻo từng miếng thịt để trả thù cho phu quân đấy, hà hà... Mai cô nương sáng suốt thật có thể mới xứng đáng với thủ đoạn giết người tàn độc của ngươi.

Ngọc Nữ Câu Hồn cười hình hích chen vào nói thẳng luôn :

- Tư Không bang chủ lắm rồi, Hạ Lý Kỳ do chính tay tiện thiếp dùng Lôi Hỏa đạn hạ sát đấy chứ!

Tư Không Viễn rùng mình một cái nhưng lập tức đổi nét mặt thành vui vẻ tán tụng luôn :

- Ai giết không thành vấn đề, Hạ Lý Kỳ chết là hoàn toàn hợp lý, ai cũng có lợi cả, nhất là Mai cô nương lại càng tự do hơn, hi hi, tại hạ ở đây chơi vài hôm được không?

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn cười nhưng lắc đầu nói :

- Tiện thiếp đang bị nội thương hôm nào rảnh rồi sẽ mời Bang chủ đến Động Đình sơn thưởng ngoạn trả cái ân ngày hôm nay.

Tư Không Viễn khoái chí cười ha hả, nói dài :

- Tại hạ có ân gì đâu mà Mai cô nương thưởng hậu hĩnh thế.

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn chưa quên được Âu Trường Quân cười mát nhắc nhở luôn :

- Bang chủ trở thân oai bất sống tiểu tử này tiện thiếp còn nhiều cái thích thú để thưởng nữa đây.

Tư Không Viễn cười giả lả nhưng trong bụng ngấm ngấm ghen tị với Âu Trường Quân, sát khí đâu nổi lên quyết hạ sát chàng cho bằng được, Ngọc Nữ Câu Hồn có trách móc thì việc cũng đã xong rồi còn hơn để tiểu tử tuần tú này hưởng của trời trước mình.

Lao trợn mắt nhìn Âu Trường Quân quát lớn :

- Sao tiểu tử chưa chịu quì xuống để Mai cô nương phát lạc đi.

Âu Trường Quân thấy bọn này cá mè một lứa, đề tiện và độc ác nên tức giận vô cùng lạnh lùng mắng chửi thẳng mặt :

- Luân Hồi bang từ trên xuống dưới toàn những tên hạ tiện, sống ngày nào di hại cho lương dân ngày ấy.

Tư Không Viễn gầm lên một tiếng, song chưởng xuất chiêu “Tiềm Cầm Kinh Động” chân khí “Chấn Oanh công” vừa phát ra đã gây thành tiếng nổ kinh người rồi ào ạt như nước vỡ bờ tràn tới liền. Âu Trường Quân cười nhạt ung dung đưa chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” đón thẳng luôn, chân khí này biến đổi rất kỳ lạ tùy theo chưởng lực đối phương mà chống đỡ. Ở đây nó biến thành một bức tường vô hình còn cứng rắn hơn gang thép khiến cho chân khí “Chấn Oanh công” nổ lóp bốp liên hồi, đã không xuyên thủng được mà còn bị đẩy lùi về nữa.

Tư Không Viễn không sao nín nhịn được đành phải “hự” nhẹ để giải thoát hơi tồn đọng trong ngực, đồng thời bước chéo đi làm giảm phản chấn mới đứng vững nổi. Dù là nửa bước cũng coi như thua kém đối phương nên Tư Không Viễn đỏ bừng mặt lên, nửa tức giận nửa hổ thẹn bởi vì từ trước tới nay chưa có ai dám ung dung mà chống đỡ nổi môn “Chấn Oanh công” cả. Thật ra công phu này lấy Dương Cương làm chủ lại phát sinh ra những tiếng nổ để áp đảo tinh thần địch thủ chứ chẳng cao siêu gì lắm, có khi còn thua cả “Chân Hỏa thần công” của Ngọc Nữ Câu Hồn. Tiếc rằng chân khí thiên tiên của nữ nhân không hợp với “Chân Hỏa thần công” nên nàng ta không sao tiến bộ siêu việt được. Ngọc Nữ Câu Hồn vội kêu lên the thé :

- Tiểu tử này có thần công ghê gớm lắm tất cả cùng động thủ một lượt đi!

Tư Không Viễn đời nào để mất mặt như vậy, vả lại phần thưởng chia năm xẻ bảy ai cũng được hưởng tằm thân ngà ngọc thì còn gì danh dự Bang chủ Luân Hồi bang, do đó lão xua tay ngăn cản liền :

- Bất tất phải loạn đấu, tiểu tử người cao siêu thực nhưng lần này thì chắc sẽ táng mạng dưới chiêu “Thiên Oanh Địa Chấn” của ta đây.

Sở dĩ Tư Không Viễn nói năng rất tự đắc bởi vì trong pho “Chấn Oanh công” có một chiêu tuyệt học kinh lực còn mạnh hơn cả sấm sét nhưng lão chưa bao giờ sử dụng tới. Chiêu này có tên “Thiên Oanh Địa Chấn” chỉ nội bốn chữ đó cũng đủ chứng tỏ nó kinh khủng tới đâu nhưng kèm theo lại có một bất lợi rất lớn muốn xử độc chiêu này thì phải chuyển hết chân hỏa trong người từ xương tủy cho đến lục phủ ngũ tạng dồn hết vào hai cánh tay, lúc đó người sẽ giá lạnh như băng tuyết trong khi hai cánh tay căng phồng và đỏ rực lên. Đương nhiên xử chiêu này Tư Không Viễn tính trước là sẽ cạn kiệt chân hỏa, liệt giường liệt chiếu cả nửa tháng kèm theo thuốc men bổ Hỏa, bổ Dương rất nhiều nhưng vì thể diện lần này lão đành phải dùng tới nó. Ngoài ra chiêu “Thiên Oanh Địa Chấn” còn bị một tác hại cực kỳ nguy hiểm nữa, nếu thắng thì chỉ mất chân hỏa nhưng nếu thua thì chân hỏa phát tán không có cách gì bồi bổ nổi, lập tức trở thành liệt nhược, thân tàn ma dại liền. Ở đây Tư Không Viễn ý y nên không tính tới tác hại này cứ đinh ninh ra tay là sẽ thành công liền, sau đó sẽ từ tạ ra về để phục hồi khi lực có ai biết được mà lo.

Âu Trường Quân nghe Tư Không Viễn dương dương tự đắc thì cũng lo thầm, chàng vận hành cả “Thông Huyền Như Lai thần công” lẫn “Chuyển Y thần công” lên sửa soạn chống đỡ cho chắc ăn. Hiện tại da mặt Tư Không Viễn bắt đầu tái nhợt đi, bao nhiêu chân hỏa từ từ tập trung khiến hai cánh tay căng phồng lên, da thịt đỏ lôm và gân muốn nứt nẻ ra luôn. Tư Không Viễn lặng lẽ vén hai tay áo lên cho khỏi vướng víu, mọi người thấy da thịt đã đỏ rực thì đều giật mình kinh hãi. Thái Đầu Đà hơi biết chút đỉnh về sự tác hại của chiêu “Thiên Oanh Địa Chấn” nên vội kêu lớn :

- Bang chủ, bất tất phải thí mạng với tiểu tử này làm chi!

Ngọc Nữ Câu Hồn cũng lên tiếng ngăn cản chẳng phải vì sợ Tư Không Viễn tổn hại mà lo cho chàng đẹp trai phải chết thì uổng phí vô cùng :

- Bang chủ sử dụng tuyệt chiêu lỡ tay đánh chết đối phương thì tiện thiếp không hài lòng đâu.

Tư Không Viễn nghe nói chẳng khác gì đổ dầu vào lửa tăng gia hành công và tức giận quát lớn :

- Tất cả tránh xa ra rồi mở mắt mà xem thần công, người nào không nghe thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Ngọc Nữ Câu Hồn chẳng biết làm sao đành phải thở dài lui lại mấy bước, Thái Đầu Đà liền bắt chước theo còn bọn lâu la thì khỏi phải bàn tới, tên nào cũng chạy xa tít tuôn. Hiện tại Tư Không Viễn đã tập trung được toàn bộ chân hỏa, lão gầm lên một tiếng rồi hai cánh tay đồ rục co giật liên hồi, từ đó phát ra những tiếng nổ nho nhỏ.

Đột nhiên lão thẳng tay một cái thực mạnh, chân khí “Thiên Oanh Địa Chấn” thoát ra như hỏa diễm sơn phun phún thạch, hơi nóng đi kèm với tiếng nổ vang trời khiến ai nấy đều váng vất đầu óc ù cả tai, chân khí “Thiên Oanh Địa Chấn” tràn đến đâu nền đá xám đen lại tới đó chứng tỏ nó nóng còn hơn lửa trong lò nũa. Âu Trường Quân không dám khinh địch, song chưởng đưa toàn bộ chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” ra chống đỡ, thoát tiên nó ngăn chặn được chân khí “Thiên Oanh Địa Chấn” liền nhưng mấy phút sau đã hơi rung động bởi vì chân khí đối phương càng lúc càng dồn ép mạnh, luồng này kích thích luồng kia tạo thành những tia chớp lóá mắt kèm theo tiếng nổ âm vang. Có lúc tiếng nổ tạo rung động để các tia chớp xuyên vào chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” nhưng chỉ tới gần là bị hóa giải hết liền. Tư Không Viễn cực kỳ kinh hoảng nếu cứ giữ tình trạng này tất nhiên mình sẽ cạn kiệt chân lực trước do đó lão liều mạng đánh cú chót, bao nhiêu chân hỏa dồn ra một lượt. Tiếng nổ và ánh chớp hiện tại không còn phân biệt được nữa bởi vì mọi người đều phải nhắm tít mắt lại, hai lỗ tai ù hẳn luôn. Âu Trường Quân mắc phải một sai lầm, chẳng thấy bức tường chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” dao động không yên liền thu hẹp phạm vi lại chủ ý giữ cho vững chắc hơn, ngờ đâu chân hỏa “Thiên Oanh Địa Chấn” nhân dịp này bành trướng mạnh thêm, nhưng tia hỏa lực lén lút xuyên qua chỗ rung động. Ở cự ly gần thế này chẳng vừa phát hiện thì những tia hỏa lực đã chạm vào da thịt không sao kịp hóa giải, nếu tình trạng kéo dài có lúc nó sẽ bành trướng huyết đạo trọng yếu là chẳng thất bại ngay. Âu Trường Quân vẫn còn dự trữ chân khí “Chuyển Y thần công” ở hai đầu bả vai nên cấp tốc xuất phát hỗ trợ cho “Thông Huyền Như Lai thần công”. Nếu nói về ảo diệu hay cường lực thì “Chuyển Y thần công” không thể sánh được với “Thông Huyền Như Lai thần công” nhưng nó lại nguy hiểm hơn, lấy số ít dẫn dụ chân khí đối phương chống lại nhau.

Vừa xuất phát “Chuyển Y thần công” đã làm biến đổi thế liên, nó chạy qua bên trái dẫn dụ chân khí “Thiên Oanh Địa Chấn” chạy theo mình qua bên phải chống lại lực đạo đang công kích, lập tức lại chuyển ngược trở lại. Chỉ trong chớp mắt nó chạy đi chạy lại mấy chục lần gây ra mấy chục tiếng nổ chất chúa, hoàn toàn do chân khí “Thiên Oanh Địa Chấn” đụng chạm nhau tạo thành. Lúc này chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” chỉ đóng vai bảo vệ ngăn chặn mà thôi. Tư Không Viễn không sao biết nổi tình trạng này, lão càng nghe tiếng nổ nhiều thì càng khoái chí, bao nhiêu chân hỏa tiêu hao hết mà vẫn đỉnh ninh đôi phương sắp chết tới nơi. Lão ta còn một chút tàn lực đáng lẽ giữ lại thì may ra còn có cơ hội bỏ cứu, đằng này lại ần mạnh tay chuyển thành chưởng hết luôn.

Một tiếng nổ long trời vang lên rất dữ dội nhưng tắt ngấm ngay, hơi nóng cũng giảm hẳn đi do đó Ngọc Nữ Câu Hồn và Thái Đầu Đà cùng mở mắt ra một lượt, cảnh tượng trái hẳn với ước đoán khiến cả hai đồng thanh kêu lên “Úi chà!” vừa ngạc nhiên vừa kinh hoảng. Thái Đầu Đà nhảy vọt tới đỡ thân hình của Tư Không Viễn Bang chủ đang từ từ đổ xuống, hẳn lại càng kinh hoảng hơn bởi vì thân hình và hai cánh tay của Tư Không Viễn đã tóp teo lại, lớp da nhăn nheo như không còn tí thịt nào. Lão Bang chủ háo sắc háo thắng này lạnh như nước đá và sứt hẳn đi mười mấy cân hai mắt chẳng còn tí thần khí nào, muốn nói gì đó nhưng đôi môi chỉ chóp chép nhẹ như cá đớp bọt. Âu Trường Quân đã thu chân khí về chưởng đứng rất hiền ngang, nhân quang lóe sáng quét quanh một vòng rồi mới trầm giọng nói :

- Thái Đầu Đà ngươi mang Bang chủ về lo hậu sự đi, lão ta hiểu cường thì phải nhận lãnh hậu quả tương xứng đó thôi.

Thái Đầu Đà đã kinh hoảng đến mất cả hồn vía nên chẳng nói được tiếng nào bế xốc Tư Không Viễn lên rồi xoay mình chạy đi luôn. Hiện tại trong lòng cốc rộng thênh thang chỉ còn lại hai người Âu Trường Quân và Ngọc Nữ Câu Hồn, bọn lâu la tiêu tốt đã biến đi như có pháp thuật vậy. Âu Trường Quân xoay người đối diện với Ngọc Nữ Câu Hồn, trầm giọng hỏi :

- Bây giờ Mai ma nữ còn mong đợi ở ai nữa? Người không chịu nói ra thì sẽ đau khổ vô ích mà thôi...

Ngọc Nữ Câu Hồn thần thờ không trả lời, đột nhiên lại thò tay vào bụng kéo “soạt” một cái, nửa phần áo phía trước liền bung ra để lộ hoàn toàn những gì kín đáo nhất của nữ nhân. Âu Trường Quân vội vàng nhắm mắt lại, miệng quát lớn :

- Ma nữ lại giở trò cũ, lần này ta sẽ không nương tay đâu.

Âu Trường Quân đột nhiên thấy trước ngực một luồng gió đang đè ép tới, vội vàng mở mắt ra thì viên Lôi Hỏa đạn đen xì chỉ còn cách có nửa thước muốn tránh né cũng không sao kịp nữa chẳng hốt hoảng dùng chân khí thổi mạnh một cái, phản ứng tự nhiên này chỉ làm cho hướng bay của nó đổi thành hơi chéo

xuống dưới bụng chứ không thể cản trở nổi. Âu Trường Quân đầu óc phản xạ cực kỳ nhạy bén thấy viên Lôi Hỏa đạn ở vị trí gần gần bàn tay liền vận chân khí “Chuyển Y thần công” nhả ra, thu lại liên tiếp. Chân khí này được tác động như vậy liên đảo chuyển liên tục khiến cho viên Lôi Hỏa đạn xoay tít đi như chong chóng, tuy nhiên nó vẫn còn quán lực chậm chậm nhích lại gần người chàng hiện tại chỉ còn mấy phân khiến chàng không còn cách nào khác phải dùng toàn bộ chân khí tổng ra thực mạnh. Âu Trường Quân chủ ý chỉ cần tổng viên Lôi Hỏa đạn ra xa ngò đâu nó lại vô tình bay thẳng về phía Ngọc Nữ Câu Hồn. Đứng ra ma nữ này đã dám chủ động thì thừa sức tranh né nhưng quên mất một điểm là mình đang bị nội thương do đó lực bất tòng tâm, thân hình lách tránh không hoàn toàn nên viên Lôi Hỏa đạn chạm nhẹ vào sườn, nó bay ra phía sau lưng Ngọc Nữ Câu Hồn chừng mấy tấc mới phát nổ. Tuy vậy sức công phá của Lôi Hỏa đạn rất mạnh nên sau tiếng “ầm” là thân hình Ngọc Nữ Câu Hồn bay chúi về phía trước giống như bị một bàn tay vô hình không lồ xô tới vậy.

Âu Trường Quân chẳng còn nề nang gì nữa lập tức nhảy tới định đánh bồi thêm một chưởng cho hết đời ma nữ nhưng chưởng thế đưa ra nửa chừng thì đột nhiên phải dừng lại bàn tay còn cách lưng ma nữ chừng hai tấc mà không thể ấn xuống được nữa. Đây hoàn toàn không phải ma quỷ nào cản trở cả, chính Âu Trường Quân tự ý dừng lại bởi vì Ngọc Nữ Câu Hồn hình như đã chết mất rồi. Nội thương trầm trọng lại thêm Lôi Hỏa đạn đánh nát cả phần lưng thì đến người mạch khỏe như hùm cũng phải trọng thương huống hồ gì Ngọc Nữ Câu Hồn. Âu Trường Quân chậm chậm rút tay về, thở hắt ra tự lẩm bẩm than thở :
- Thế mới biết Hoàng thiên cao xa mà vẫn gần trong gang tấc trong vòng nửa khắc đã có hai ác nhân ma nữ tự hại chính mình, chỉ phiền một chút là chưa kịp hỏi xem Phương muội muội bị giam giữ nơi đâu mà thôi.

Âu Trường Quân thần thờ một hồi đã toan cất bước đi, trong lòng dự định sẽ dùng chưởng lực phá nát toàn bộ các cánh cửa trước sau gì cũng trúng vào nơi giam giữ Phương Tiểu Nga. Đột nhiên ngón tay Ngọc Nữ Câu hồn hơi máy động khiến Âu Trường Quân mừng rỡ vô cùng, chàng nhè nhẹ lật ngửa thân hình trắng như ngó sen lên rồi nhắm mắt chuyển chân khí qua. “Thông Huyền Như Lai thần công” quả nhiên hiệu dụng vô song chỉ chừng nửa khắc là Ngọc Nữ Câu Hồn đã mở mắt ra, đôi môi mấp máy nhỏ, Âu Trường Quân bất đắc dĩ phải kê sát tai vào mới nghe lồm bồm mấy chữ :

- Cuối cùng... có... địa lôi...

Sau đó là sự im lặng hoàn toàn bởi vì lần này có thần tiên giáng hạ cũng chẳng có khả năng nào sai khiến được Ngọc Nữ Câu Hồn nói thêm được nữa rồi. Nét mặt của ma nữ có vẻ thỏa nguyện bởi vì đã làm được một việc tốt đầu tiên và cuối cùng trong đời.

Hồi 28 : Thu phục thần tăng Thiên Trúc

Âu Trường Quân suy nghĩ về lời trần trời của Ngọc Nữ Câu Hồn, có lẽ đây là gian phòng cuối cùng của “Hậu đình tiên cốc” và vớt cái tâm độc địa của Hạ Lý Kỳ thì việc chôn địa lôi cũng là lẽ thường tình. Do đó chàng bỏ qua tất cả cửa phía ngoài, tất tả đi mãi vào trong, quả nhiên đến cuối đường có một gian phòng thật. Cánh cửa gian phòng này to và có vẻ kiên cố hơn hẳn, lại thêm một cái khóa lưng lửng ở ngoài thì không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng lấy tay gõ thử, chỉ âm thanh rất trầm chứng tỏ nó được kiến thiết bằng loại gỗ cứng và dày đến mấy tấc, điều này không quan trọng lắm bởi vì “Thông Huyền Như Lai thần công” đủ sức phá vỡ cả gang thép, chỉ sợ vấn đề địa lôi mà thôi. Âu Trường Quân thử gõ mấy cái mạnh xem hồi âm ra sao, chẳng biết phía trong có nghe thấy được không hay là Phương Tiểu Nga đang ngủ mà hoàn toàn im lặng.

Âu Trường Quân nhăn nhó, vô phương vô kế chẳng biết nên hành động thế nào, đầu óc đang xoay chuyển đột nhiên nhớ tới mấy chục cái lỗ thông hơi trên trần cốc, thế nào cũng có một cái luôn tới gian phòng này gia dĩ vị trí nó lại rất gần thì hy vọng âm thanh sẽ nghe được rõ ràng hơn.

Âu Trường Quân trở lại chỗ hõm đá, cân nhắc, chọn lựa kỹ càng rồi chàng mới kê miệng sát vào miệng lỗ kêu lớn “Phương muội muội”, luôn mấy lần thay đổi từ miệng lỗ này lần lượt qua miệng lỗ khác. Đột nhiên Âu Trường Quân nhảy tung lên một cái đầu va vào phía trên hõm đá đánh “bốp” đau điếng bởi vì quả nhiên có âm thanh nho nhỏ “Đại ca ca” đáp trả. Chẳng để ý đến cái đầu đã sưng lên một cục, Âu Trường Quân ghé miệng nói thật lớn :

- Phương muội muội cố chờ Đại ca ca một chút nhé...

Âm thanh chạy u u trong lòng lỗ thông hơi một lúc sau mới tắt hẳn rồi tiếng Phương Tiểu Nga nghẹn ngào đáp trả :

- Đại ca ca mau lên đi, tiểu muội muội gần phát điên phát khùng rồi đây...

Âu Trường Quân thật sự chẳng ước đoán được bao nhiêu mới có thể tiếp cận với nàng nhưng vẫn nói dối để trấn an :

- Được được rồi không lâu lắm đâu.

Nói xong chàng cấp tốc chạy đi tìm khí giới, lung sục một hồi mới lấy được một thanh đao đã cũ mòn vát trong góc. Âu Trường Quân hít một hơi chân khí dồn nội lực vào thanh đao để khoét rộng cửa lỗ thông hơi ra nhằm chừng vừa đủ để thân hình mình thì Phương Tiểu Nga sẽ chui ra dễ dàng. Chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” phả vào thanh đao khiến nó trở thành sắc bén và cứng rắn hơn kim cương, đi tới đâu vách đá bị cắt ngọt tới đó, âm thanh chỉ hơi rào rào nho nhỏ lẫn với tiếng đá rơi mà thôi. Phương Tiểu Nga ở đầu bên kia thỉnh thoảng lại lên tiếng thúc giục khiến cho chàng càng nóng ruột thêm, gia tăng thêm chân lực vào thanh đao, cũng may “Thông Huyền Như Lai thần công” phát sinh liên miên bất tuyệt, chẳng hề bị gián đoạn chút nào. Cái lỗ thông hơi này tương đối gần gian phòng hơn hết nhưng cũng dài đến ba trượng đầu có thể một hai khắc thời gian mà thành công nổi. Hiện tại Âu Trường Quân mồ hôi ướt đầm cả quần áo, hai tay mỏi nhừ mà chỉ mới khoét được hơn nửa đoạn đường, âm thanh Phương Tiểu Nga đã bắt đầu nghe được rõ ràng rồi. Chàng nghiêng răng khoét một khoảng đá lớn, bỗng nhiên nghe “cách” một cái, thanh đao đã gãy đôi lập tức.

Điều này không phải chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” giảm sút hay suy yếu, chẳng qua “dục tốc bất đạt” hơi thở và vận hành thiếu nhuần nhuyễn, liên tục, chàng quá vội vã nên đưa chân khí vào lưỡi đao không đều, chỗ ít chỗ nhiều. Âu Trường Quân hiểu rõ nguyên lý này nên thở dài nói với Phương Tiểu Nga :

- Dù ca ca đã cố gắng hết sức rồi, tiểu muội muội cố gắng khuất tất thêm mấy khắc nữa, chờ đợi đại ca ca hành công vận khí bồi bổ được không?

Nữ nhân gặp chuyện bất ngờ bao giờ cũng hoảng hốt cuống cuống lên, Phương Tiểu Nga vừa rồi thúc giục luôn miệng đã qua giây phút hốt hoảng liền trở lại ôn nhu, âm thanh rất dịu ngọt :

- Đã có đại ca ca lo lắng, che chở thì tiểu muội muội chờ đến bao giờ cũng được, đại ca ca nghỉ ngơi thật khỏe khoắn rồi hãy tiếp tục.

Âu Trường Quân nói vài tiếng cho nàng yên tâm rồi nằm phục tại chỗ hành công bổ khuyết chân khí, đột nhiên từ đầu bên kia Phương Tiểu Nga lên tiếng hát một đoạn, tiết tấu lạ lùng và du dương vô cùng. Âm thanh líu lỏ chắc là Thiên Trúc hay Tây Vực gì đó nhưng rất trầm bổng dễ nghe khiến cho tâm hồn Âu Trường Quân lo nghĩ thường, chàng giật mình tự nghĩ :

- “Chẳng lẽ khúc hát lại có thể hỗ trợ cho công lực được sao?”.

Điều này đúng, sai tạm thời cứ vất bỏ qua một bên, trước mắt công lực đã phục hồi Âu Trường Quân liền dùng thanh đao gãy tiếp tục công việc luôn. Hiện tại lỗ thông hơi thoải mái trôi xuống, bao nhiêu đá vụn

tự động tuôn hết vào gian phòng nên công việc tiến hành nhanh chóng hơn, chừng hai khắc là đã có thể nhìn loáng thoáng đồ vật sắc sỡ phía dưới. Âu Trường Quân lên tiếng kêu nhỏ :

- Phương muội muội, đại ca ca dặn dò một điều này.

Đôi mắt hồ thu, long lanh chút lệ liền xuất hiện trong phạm vi cái lỗ rồi biến mất liền, có lẽ Phương Tiểu Nga phải nhảy lên và không có chỗ bám nên lập tức lại rơi xuống. Âu Trường Quân cảm động nói luôn để khỏi mất thời gian :

- Khoảng cách không còn bao nhiêu nữa, đại ca ca định dùng chưởng phá vỡ cho mau hơn, tiểu muội muội tránh xa ra đi.

Âm thanh Phương Tiểu Nga hồi hộp trả lời :

- Được rồi, đại ca ca chờ một chút tiểu muội muội dùng cái giường để che đây rồi tha hồ mà phá.

Âu Trường Quân vận chân khí lên thật đầy đủ, chờ Phương Tiểu Nga hô to “xong rồi” là song chưởng xuất phát liền, lự đạo ở trong con đường chật hẹp này tập trung thành một luồng di sơn bài đảo, mạnh không sao tưởng tượng ra được. Âu Trường Quân chưa kịp nghe âm thanh “ầm ầm” chất chúa thì trước mắt đã sáng lóa bởi vì vách đá đã thủng một khoảng lớn, đá ùn cùng với bụi cát bay loạn xạ rất lâu mới nát hết. Âu Trường Quân mừng quá chẳng chờ được nữa, bấm đầu ngón chân đẩy mạnh một cái, thân hình vọt thẳng ra như mũi tên rời khỏi cung, chàng chỉ cần dồn chân khí xuống hạ bản để cho trên nhẹ dưới nặng là hạ chân an toàn. Trong phòng vẫn còn ít khói bụi mù mờ, chẳng biết tại sao Phương Tiểu Nga lại nhìn rất rõ, vụt một cái đã lao vào lòng Âu Trường Quân hai cánh tay ôm xiết thật chặt và miệng hoa thồn thức nhẹ nhẹ. Nơi đây riêng biệt chỉ có hai người nhưng Âu Trường Quân vẫn đỏ bừng cả mặt bởi vì lần đầu tiên được hưởng cảm giác kích thích của hai thân thể nam nữ tiếp xúc nhau, đôi gò bồng đảo nhỏ nhắn của nàng phập phồng gây cảm giác không sao diễn tả nổi. Âu Trường Quân bản tính không tham dâm hiếu sắc nhưng trong lúc này bất giác cũng choàng tay ôm lưng Phương Tiểu Nga, cả hai vừa mừng rỡ vừa ngây ngất đắm chìm trong men say tình ái, chẳng cần nói một tiếng nào mà như đã thề thốt hàng trăm câu rồi vậy. Gần một khắc sau Âu Trường Quân mới đẩy nhẹ Phương Tiểu Nga rồi triu mến nói :

- Việc trước mắt là phải thoát khỏi đây ngay không có tên nào phát động địa lôi thì nguy hiểm, đại ca ca đi trước nhé.

Phương Tiểu Nga vừa gạt đầu là chàng lập tức tung người lên chỗ vỡ toang hoác, thân hình luồn vào liền để nhường vị trí Phương Tiểu Nga bám víu rồi chui theo. Cả hai xuống tới đường lối trong cốc, thật sự mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm Âu Trường Quân lấy tay phui bụi dính trên quần áo đã toan hỏi luôn những điều thắc mắc trong lòng thì đột nhiên có âm thanh vọng lại, hình như rất đông người đang tiến vào trong “Hậu đình tiên cốc”. Tiếng nói chuyện rào rào và tiếng bước chân đã tới gần, và lại cũng chẳng còn chỗ trốn tránh nên Âu Trường Quân nói nhanh :

- Chúng ta cứ đường hoàng xông thẳng ra, tiểu muội muội núp sau lưng để mặc đại ca ca đối phó nhé.

Âm thanh lúc này vang lên rất lớn, Âu Trường Quân nghe rất rõ có một giọng già dặn nói :

- Ta nghe tiếng nổ phía này, chắc chắn địch nhân chưa kịp thoát khỏi cốc đâu.

Một giọng quen thuộc trả lời có vẻ rất cung kính :

- Dạ! Đại thần tăng đã nói thì có sai chạy bao giờ.

Âu Trường Quân chợt nhớ ra chủ nhân âm thanh này là ai nên cười khẩy mấy tiếng rồi cao giọng nói :

- Thái Đầu Đà, ngươi thật lớn mật còn dám dẫn xác đến đây sao.

Lời nói chưa dứt hẳn đã thấy bốn năm bóng người vụt tới nhanh như chớp giạt, trong đó có hai bóng màu vàng rất khinh linh không hề có chút gió động nào, chúng tỏ võ công và thân pháp cao trội hơn mấy bóng kia rất nhiều. Thoáng mắt bốn năm nhân vật trong này đã dàn thành hàng ngang chặn đường của Âu Trường Quân liền, song phương đối diện, nhãn quang vừa chạm nhau thì phát sinh hai tiếng “ôi chà” một lúc. Âu Trường Quân mau mắn lên tiếng trước :

- Tiểu Diện Hoạt Phật, tại hạ là Tiểu Phi Thố đây mà.

Nhân vật béo tròn và hồng hào này chẳng ai có thể lầm lẫn được, trợn đôi mắt lên lập lại lời chàng :

- Ôi chà! Tiểu Phi Thố đây mà.

Ông ta quay lại nói với Thái Đầu Đà :

- Ngươi có lầm lẫn không, tiểu tử này là Tiểu Phi Thố truyền nhân của ta chứ có phải địch nhân nào đâu.

Âu Trường Quân gặp lại Tiểu Diện Hoạt Phật thì mừng rỡ vô cùng lúc này mới tiến lên thi lễ, nhân tiện hỏi luôn :

- Lão Phật gia có mạnh khỏe không, sao lại có chuyện dính dáng tới Luân Hồi bang thế này?

Tiểu Diện Hoạt Phật đột nhiên có vẻ ngần ngừ, khiến cho nhân vật mặc áo vàng giống như ông ta lên tiếng đỡ lời, âm thanh trầm hùng như tiếng chuông ngân :

- Tiểu tử vô lễ thật, ngươi không biết Tư Không Viễn là tôn tộc của ta ư?

Âu Trường Quân sầm mặt, nửa tức giận nửa ngạc nhiên toan hỏi cho ra lẽ tại sao lại gán cho chàng hai chữ “vô lễ” thì Tiểu Diện Hoạt Phật đã nhanh miệng giới thiệu luôn :

- Tiểu Phi Thố ngươi thi hành lễ đi, đây là Đại La Hoạt Phật tước hiệu Minh Luân thần tăng đứng đầu Hoạt Phật ở A Lạp thiền viện đó.

Âu Trường Quân giật mình vội vái chào một cái, điểm này khiến Minh Luân thần tăng không bằng lòng “hừm” một tiếng rồi quắc mắt nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật ra vẻ trách móc. Tiểu Diện Hoạt Phật vội vái dài tạ lỗi, cuống quýt nói với Âu Trường Quân :

- Ngươi được ta truyền chân lục “Tu La thần công” đương nhiên là người của A Lạp thiền viện cho nên phải hành đại lễ tôn sư mới đúng chứ.

Âu Trường Quân ngần ngừ không muốn sút mẻ tình cảm vớt Tiểu Diện Hoạt Phật nên xoay chuyển ý nghĩ tìm cách nào để trả lời cho khéo léo, ngờ đâu Minh Luân thần tăng đã lên tiếng hỏi Tiểu Diện Hoạt Phật :

- Tiểu tử này vô lễ với tôn trưởng, giết hại tôn tử A Lạp thiền viện thì phải chịu hình phạt gì?

Âu Trường Quân tức giận không thêm giữ gìn nữa, vừa cười nhạt vừa chen lời vào luôn :

- Không phải người của A Lạp thiền viện lại chưa được giới thiệu sao gọi là vô lễ? Tư Không Viễn chết thảm dưới Lôi Hỏa đạn của Ngọc Nữ Câu Hồn rõ ràng tại sao lại đổ lên đầu tại hạ?

Minh Luân thần tăng “hừm” ra vẻ hách dịch :

- Nguyên nhân là do ngươi, mà rốt cuộc cả hai vợ chồng đều chết hết, còn chối cãi gì nữa?

Âu Trường Quân tức quá, cười ha hả rồi trợn mắt nói thẳng ra luôn :

- Cứ cho là tại ta giết Tư Không Viễn đi, chỉ vì người nhà của tiền bối sao lại kéo cả A Lạp thiền viện vào làm gì?

Minh Luân thần tăng lườm Tiểu Diện Hoạt Phật một cái rất sắc bén rồi lạnh lùng nói :

- Ta đã đoán trước ngươi tự tiện truyền thần công một cách bừa bãi rồi cuộc chẳng ra gì đâu. Ngươi cứ khen ngợi tiểu tử này nữa đi.

Tiểu Diện Hoạt Phật xanh lét diện mạo vội vàng sụp xuống vái Minh Luân thần tăng mấy cái chứ không dám trả lời câu nào. Âu Trường Quân bắt nhẩn trong lòng nên trầm giọng nói :

- Tiểu Diện lão Phật gia, hảo ý của Phật gia tại hạ xin tâm lãnh nhưng phải nói thực một điều để Phật gia yên tâm, bao nhiêu chân khí “Tu La Tán Hoa thần công” đều bị hóa giải hết rồi, hiện giờ tại hạ chẳng còn liên quan gì đến Phật gia nữa, bất cứ điều gì vô lý hay không cứ Âu Trường Quân này mà đòi là xong.

Tiểu Diện Hoạt Phật đang khom lưng bỗng nhiên như bị điện giật, người bắn cao lên nửa thước :

- Sao ngươi nói cái gì thế, trên đời này ai có thể hóa giải nổi “Tu La Tán Hoa thần công” dễ dàng thế?

Âu Trường Quân đã có ý định phải bắt đầu phải thu xếp lại võ lâm Thiên Trúc nên đồng dục trả lời :

- Lão Phật gia đứng lên đi.” “Tu La Tán Hoa thần công” chỉ là hạt cát so với “Thông Huyền Như Lai thần công” mà thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phật chưa kịp hỏi thì Minh Luân thần tăng cười nhạt có vẻ khinh bỉ nói trước :

- Tiểu tử này gian dối và xảo trá lắm, ta chưa nghe ai nói tới cái “Thông Huyền Như Lai thần công” cả.

Kiều ngạo và cố chấp thì chẳng kiêng nể nữa :

- Thế mà cũng tự xưng là Thần tăng, “Thông Huyền Như Lai thần công” là tuyệt học trong “Thanh Hoa bí lục”, chẳng phải “Tiểu Như Lai mật kinh” thì làm sao hóa giải nổi “Tu La Tán Hoa thần công”.

Tiểu Diện Hoạt Phật kinh hãi quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi đừng nhục mạ tôn trưởng.

Có nói mấy đi nữa cũng không thể che lấp được lời đã thốt, Minh Luân thần tăng sầm mặt, chiếu ra hai tia sáng ghê người :

- Ngươi tự bịa ra “Tiểu Như Lai mật kinh” để nhục mạ ta thì không thể sống sót qua ngày hôm nay.

Âu Trường Quân vẫn ung dung hỏi một câu bất ngờ :

- Động một tí là lão mang hai tiếng tôn trưởng ra hiếp đáp người khác, chẳng hay trong võ lâm Thiên Trúc A Lạp thiền viện là Minh chủ cao nhất hay sao?

Minh Luân thần tăng rất tức giận, toàn thân đã run lên nhưng ngạc nhiên vì câu hỏi này nên gắng gượng trả lời :

- Ngươi đừng nói nhảm, võ lâm Thiên Trúc có mấy trăm Thiền viện, chẳng qua... chẳng qua A Lạp thiền viện lớn nhất, đông đảo cao thủ nhất mà thôi.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng hình như đã vỡ lẽ :

- Thế là A Lạp thiền viện ý đông ý lớn muốn tự xưng Minh chủ để ra hiệu lệnh, mọi người phải cúi đầu tuân theo chứ gì?

Tiểu Diện Hoạt Phạt nói như rên rĩ :

- Trời ơi, người đừng càng ngày càng gây thành chuyện lớn, ta không che chở nổi đâu.

Minh Luân thần tăng vẫy tay một cái, lực đạo vừa ôn hòa vừa uy mãnh đẩy Tiểu Diện Hoạt Phạt lùi lại hai bước rồi mới trầm giọng hỏi Âu Trường Quân :

- Người cố tình nói nhăng, nói vòng vo là có ý gì?

Chàng thấy cũng không cần kéo dài nữa, nghiêm giọng lại :

- Tại hạ chủ ý muốn hỏi võ lâm Thiên Trúc nói chung. A Lạp thiền viện nói riêng còn có tôn ti trật tự và có coi “Xá Lợi Phạt Bài” là hiệu lệnh thống nhất nữa không?

Minh Luân thần tăng đã lên tới chức Thủ tòa Đại La Hoạt Phạt tất nhiên công phu hàm dưỡng rất cao mà cũng phải giật mình đánh thót một cái, run giọng hỏi ngay :

- Sao người lại biết đến “Xá Lợi Phạt Bài”, hiện giờ nó ở đâu?

Âu Trường Quân thông thả thò tay vào ngực lấy chiếc Phạt bài ra, ánh sáng của viên Xá lợi ngọc khiến mọi người đều lóa mắt. Chàng giơ cao rồi hô to :

- A Nan Đà Xá lợi Phạt lệnh bài ở đây, ai không tuân theo hiệu lệnh thì sẽ tận tuyệt hồn phách lẫn thể xác.

Diễn biến cực kỳ đột ngột khiến mọi người hiện diện đều kinh hoàng đến đờ cả người.

Tiểu Diện Hoạt Phạt vội vàng cúi đầu hành lễ, miệng hô to :

- Xá Lợi Phạt Bài! Phạt gia thất thổ cứ gọi tiểu tử thật đáng tội!

Minh Luân thần tăng đứng trơ ra không hành lễ nhưng giọng nói đã dịu hăng :

- Người lấy “Xá Lợi Phạt Bài” ở đâu ra vậy?

Âu Trường Quân gật đầu, trả lời rất khoan dung :

- Không biết thì không có tội, Minh Luân thần tăng nghe đây: “Xá Lợi Phạt Bài” truyền đời của Lôi Âm thiền viện được Viên Nhĩ Đại Hoạt Phạt tên tục là A Khắc La Tư trao cho ta. Như vậy có đúng thể thức và danh nghĩa không?

Minh Luân thần tăng đã có chút sợ hãi, lão ta vái chào “Xá Lợi Phạt Bài” nhưng lúc ngẩng lên lại nói buống :

- “Xá Lợi Phạt Bài” giá trị vĩnh cửu muôn năm không đổi bất cứ tăng nhân Thiên Trúc nào thấy nó cũng phải cúi đầu tuân lệnh nhưng ở đây người là người võ lâm Trung Nguyên thì không đúng ý chỉ A Nan Đại Phạt tổ sư. Điều này ta phải trở về Thiên Trúc tổ chức một cuộc đại hội để bàn cãi đã.

Âu Trường Quân cười gằn rồi quát luôn :

- Trung Nguyên hay Thiên Trúc chẳng phải là người cả là gì, con nhà Phạt sao mà mê chấp như vậy. Thấy “Phạt bài” như thế mà còn bài bác thì có đến mấy tội một lúc đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phạt vội vàng khuyên nhủ Minh Luân thần tăng :

- Tiểu tử... Ủa.... Âu Trường minh chủ nói đúng toàn bộ tên tuổi và tư cách chứng tỏ là truyền nhân thật sự, Phạt huynh không nên chống đối nữa, vả lại Minh chủ Thiên Trúc trước kia toàn là người của Tiểu Lôi Âm thiền viện, bây giờ lại dùng võ công của A Lạp thiền viện thì vinh dự cho chúng ta lắm rồi.

Minh Luân thần tăng đỡ khóc đỡ cười nhưng vẫn cố chấp không mở miệng ưng thuận hay phản đối.

Âu Trường Quân đọc rõ ý tưởng của ông ta nên thông thả nói :

- Dù sao việc này cũng quá đột ngột, chẳng trách Minh Luân thần tăng được, tại hạ phải giở một chút thần công Thiên Trúc ra để chứng nghiệm thân phận mới được.

Tiểu Diện Hoạt Phạt đã biết Âu Trường Quân tính toán rất cẩn thận, vả lại tâm địa phóng khoáng bao dung thì chắc không có gì đáng tiếc xảy ra, vì vậy chỉ nhắc khéo :

- Thần công Thiên Trúc dương oai thật đáng nên xem lắm, bắt quá... Âu Trường minh chủ nên nhẹ tay một chút để bảo tồn nguyên khí của võ lâm Thiên Trúc.

Nói như vậy chẳng khác gì năn nỉ Âu Trường Quân tha mạng cho Minh Luân thần tăng, lão cũng biết vậy nhưng lần này không dám nổi giận hay phách lối nữa, chỉ “hừm” một cái để phát tiết tức bực trong người.

Âu Trường Quân gật đầu :

- Tại hạ tuy lạt nhận “Xá Lợi Phạt Bài” nhưng vẫn biết thế nào là tiền bối, lão Phạt gia cứ yên tâm.

Đột nhiên Thái Đầu Đà len vào hỏi nhỏ Minh Luân thần tăng :

- Còn cái chết của Tư Không Viễn thì sao?

Âu Trường Quân quắc mắt nhìn hẩn rồi quát lớn :

- Thái Đầu Đà người chưa phải kẻ quá xấu xa nên lần này ta tha mạng cho đấy, nếu còn tính chuyện thù oán thì quyết chẳng dung tha.

Tiểu Diện Hoạt Phạt xen vào mắng luôn :

- Đầu đà khả ố kia, Tư Không Viên là tôn tử của Thần tăng thực nhưng đã làm điều xằng bậy thì Minh chủ ra tay diệt trừ chứ sao, vả lại vợ chồng hấn tàn sát lẫn nhau đúng ác giả ác báo, người còn nhắc nhở làm gì nữa.

Minh Luân thần tăng thờ dài rồi nói trống không :

- Chúng ta ra ngoài đi, nơi đây ngột ngạt quá.

Âu Trường Quân biết Minh Luân thần tăng đã chịu lép vế nhưng nhất thời vẫn còn làm bộ làm tịch nên chẳng chấp nhất, ung dung mỉm cười rồi sánh vai Phương Tiểu Nga đi ra khỏi “Hậu đình tiên cốc”, khỏi phải nói nhiều cũng biết tiểu cô nương này sung sướng và hãnh diện biết bao nhiêu. Phụ thân là Minh chủ võ Lâm Trung Nguyên người yêu là Minh chủ võ lâm Thiên Trúc thì nữ nhân nào còn dám mơ ước cao xa hơn nữa. Toàn bộ bảy người đã ra tới khoảng đất trống trước cửa “Hậu đình tiên cốc”, hai tên đi theo Thái Đầu Đà rất lạ mặt chắc là cao thủ Luân Hồi bang, còn tên Vương Tiểu mũi khoằm tai chuột thì không thấy đâu cả. Âu Trường Quân lên tiếng hỏi trước :

- Đã là người của A Lạp thiên viện thì chắc Thần tăng cũng sử dụng “Tu La Tán Hoa thần công” chứ gì?

Minh Luân thần tăng lẳng lặng gật đầu, Âu Trường Quân bèn giải thích thêm :

- Tại hạ hỏi vậy để báo trước cho Thần tăng biết hai môn thần công đều xuất phát từ Thiên viện tất nhiên căn bản giống nhau nhưng “Thông Huyền Như Lai thần công” có thể ví như biển cả trong khi “Tu La Tán Hoa thần công” chỉ là nước trường giang mà thôi. Do đó trước kia tại hạ luyện tập thì chân khí “Tu La Tán Hoa thần công” bị hòa nhập và mất tăm mất tích ngay, ngày hôm nay chương kinh gặp nhau nó cũng sẽ diễn lại y hệt như vậy, Thần tăng đừng cho là tại hạ dùng tà pháp đẩy nhá.

Minh Luân thần tăng lại tăng thêm mấy phần kính nể, thờ dài rồi trả lời nhẹ nhàng :

- Tà pháp thu hút hoặc hóa giải chân khí đối phương tuy vô bề ngoài giống hệt như hòa nhập trở về cội nguồn nhưng căn bản rất khác nhau, lão tự tin là có thể phân biệt được liền.

Tiểu Diện Hoạt Phạt muốn hai người hòa giải nên tươi cười chen vào nói luôn :

- Vậy là chân khí “Tu La Tán Hoa thần công” hòa nhập bổ sung chứ không phải bị hóa giải như lúc nãy Minh chủ đã nói, rốt cuộc Minh chủ vẫn là người của A Lạp thiên viện đây thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phạt xếp hàng thứ trong vị Hoạt Phạt, thân phận rất cao vậy mà thủy chung vẫn xưng Âu Trường Quân là Minh chủ khiến cho chàng rất cảm động, vái chào một cái :

- Nhất thời tại hạ thốt ra lời hồ đồ, không chính danh may mà được lão Phật gia chỉ điểm, tại hạ cảm tạ vô cùng.

Minh Luân thần tăng thấy thái độ của Âu Trường Quân thẳng thắn nhận sai lầm thì hổ thẹn thầm cho mình, đã lỡ cười lung cộp đành phải bám luôn. Lão đưa song chương lên vận động mấy cái khiến cho xương cốt kêu “lốp bốp” mấy cái, da thịt từ từ phồng lên chứng tỏ “Tu La Tán Hoa thần công” cao siêu hơn Tiểu Diện Hoạt Phạt một tầng.

Minh Luân thần tăng vận động xong liền trầm giọng xuống :

- Lão tăng mạn phép ra tay trước đây.

Như vậy là Minh Luân thần tăng tỏ ra lễ phép lắm rồi, Âu Trường Quân gật đầu, song chương cũng đưa ra phía trước :

- Chúng ta chỉ nên trao đổi ba chương là đủ lắm rồi.

Minh Luân thần tăng quát lớn “được rồi” song chương đẩy kinh lực ra, chân khí “Tu La Tán Hoa thần công” vừa xuất phát đã tạo thành những tiếng u u như mưa quý khóc than đầy trời đồng thời với muôn ngàn đóa hoa chân khí lão bọc cả một khoảng rộng lớn liền. Chữ “Tu La” theo tiếng Phạn có nghĩa là “Ngạ quỷ” do đó Âu Trường Quân khen ngợi :

- Đúng là “Tu La Tán Hoa thần công” chẳng sai chút nào.

Miệng khen mà song chương phải cấp tốc đưa ra bởi vì những đóa hoa chân khí của Minh Luân thần tăng bay tới rất nhanh và da thịt đã có cảm giác như bị kim châm vậy. Hai luồng thần công chạm nhau chỉ phát ra âm thanh “Sít” như hơi nước phun, tiếng u u cũng như hoa chân khí đều tắt ngấm lập tức. Nếu vậy cũng không có gì kỳ lạ nhưng Minh Luân thần tăng bỗng nhiên biến sắc mặt, nhận ra sự ảo diệu của “Thông Huyền Như Lai thần công”. Thì ra chân khí của Minh Luân thần tăng không những bị thu hút bằng hết mà trong người nhện nhạo hấn lên, bao nhiêu chân khí “Tu La Tán Hoa” còn lại chẳng còn theo sự điều khiển nữa ào ạt kéo ra huyết Lao Cung rồi nhanh chóng hòa nhập với chân khí đối phương. Minh Luân thần tăng phải nín hơi phong bế toàn bộ kinh mạch mới ngăn chặn được tình trạng tinh khô lực kiệt

và thu hái tay về an toàn. Trong khi đó Âu Trường Quân lại thấy người sáng khoái hơn một chút vì đã được chân khí “Tu La Tán Hoa” tăng cường thêm.

Chàng rất ái ngại nên nhã nhặn nói :

- Nếu Thần tăng đã nhận ra căn bản của thần công thì chúng ta thôi đi vậy, bắt tất phải đối chưởng ba lần làm gì.

Minh Luân thần tăng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu mới trả lời :

- Hảo ý của công tử, lão tăng xin nhận nhưng A Lạp thiền viện xuất lực cực kỳ tốn kém để truy tìm “Tiểu Như Lai chân kinh”, bây giờ nó đã hiện hữu giang hồ chẳng lẽ bỏ qua thì tiếc rẻ vô cùng. Lão tăng xin đối chưởng một lần nữa thôi.

Âu Trường Quân trải qua mấy vi tiền bối say mê võ học hơn cả tửu sắc nên hiểu tâm lý của Minh Luân thần tăng, chàng vui vẻ chấp nhận luôn, Minh Luân thần tăng lại nói tiếp :

- Lão tăng vẫn dùng “Tu La Tán Hoa thần công” nhưng sẽ xử một chiêu rất ảo diệu gọi là “Vân Hà Vô Dị” (khởi mây và ráng chiều chẳng khác gì nhau) công tử nên cẩn thận một chút.

Đánh nhau mà báo trước chiêu số chứng tỏ Minh Luân thần tăng vừa kiêu ngạo vừa chủ ý chỉ muốn đối chưởng mà thôi, Âu Trường Quân thấy Minh Luân thần tăng một tay co, một tay duỗi bộ vị trên dưới khác nhau thì hiểu ngay ý chỉ của nó. “Vân” và “Hà” chẳng qua chỉ là tên gọi, thực sự “Tu La Tán Hoa” chân khí sẽ phân thành hai một kéo một đẩy chuyển đổi theo vòng tròn, có lẽ vì vậy ông ta mới lấy ngoại hiệu “Minh Luân”. Chiêu “Vân Hà Vô Dị” này có lẽ còn ảo diệu hơn “Âm Dương đảo chưởng” gấp mấy lần do đó Âu Trường Quân không dám coi thường, chụm hai chân sát nhau, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ đất, đó là chiêu “Duy Ngã Độc Tôn”.

Minh Luân thần tăng trong lòng cực kỳ hoảng sợ bởi vì chiêu thế này chưa xuất phát đã ngấm ngấm chặn hết đường công kích của mình rồi. Dù sao cũng đã lỡ bộ, Minh Luân thần tăng quát lên một tiếng, hai tay thay đổi bộ vị cho nhau liên tục, chân khí “Tu La Tán Hoa thần công” bắt đầu kêu u u và bắn ra muôn ngàn đóa hoa như trước nhưng không công kích ngay. Nó chuyển động một hồi đã hình thành một vòng tròn hay đúng hơn là một bánh xe mờ ảo, lấp lánh trang điểm bằng những đóa hoa chân khí.

Tiếng u u như ma kêu quỷ khóc càng tăng cường nhiều bao nhiêu thì bánh xe càng mở rộng phạm vi bấy nhiêu, bất cứ phương vị nào cũng bị nó bao trùm hết. Thông thường địch nhân phát chưởng chống đối là sẽ bị bánh xe chân khí này làm lệch hướng hoặc bị kéo bị đẩy mất tầm mắt tích, tùy theo biến đổi trở thành công kích khiến địch nhân không sao chống đỡ nổi. Trường hợp này khác hẳn, Âu Trường Quân quát lên một tiếng chân khí vừa phát ra liền biến thành hai tâm điểm thu hút khiến cho bánh xe tỏa rộng ra rất nhanh nhưng tới gần là bị tiêu tan liền.

Minh Luân thần tăng chưa thấy gì khác lạ liền gia tăng chân lực để bánh xe chân khí xoay chuyển nhanh hơn hy vọng bằng vào lực quay đó sẽ không bị thu hút nữa. Ngờ đâu Âu Trường Quân đổi tay một cái, hai tâm điểm hút biến thành phát đẩy lùi bánh xe chân khí trở về, nó vẫn kêu u u nhưng phạm vi càng lúc càng bị thu hẹp lại. Minh Luân thần tăng bị áp lực đè nặng trên ngực như đá tảng nên vội vàng hít một hơi chân khí gia tăng thêm chưởng lực. Lúc này mặt Âu Trường Quân mơ màng như người suy tưởng môi mỉm cười chẳng khác chi tiểu Phật sơ sinh bao hàm Đại Giác, Đại Bi, Đại Trí, chàng chẳng cần thay đổi hai tay, chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” tự động biến chuyển khiến cho “Tu La Tán Hoa” loạn xạ cả lên. Từ cái hỗn loạn đó nó mất thế cân bằng mỗi lúc mỗi yếu đi bởi vì đã bị thu hút dần dần. Minh Luân thần tăng thấy nội lực của mình không sao kiểm soát nổi và thoát đi rất nhanh thì kinh hoảng vô cùng, bây giờ muốn há miệng ra kêu la cũng không được nữa, lão cuống cuống cả lên, mồ hôi nhỏ giọt trên mặt, cùng với chiếc áo bào ướt đẫm, vẫn cố gắng thu chân khí về một cách vô vọng.

May mắn Tiểu Diện Hoạt Phật hiểu được tình trạng này, ông ta vội kêu to :

- Minh chủ nương tay, Minh chủ dừng tay.

Tiểu Diện Hoạt Phật phải kêu luôn ba lần, Âu Trường Quân mới nghe thấy, chàng ngơ ngác quay đầu nhìn hết Tiểu Diện Hoạt Phật đến Minh Luân thần tăng. Thốt nhiên Âu Trường Quân giật mình hiểu ra, chàng cấp tốc ngưng vận động chân khí lại, lúc đó Minh Luân thần tăng mới uể oải buông thông hai tay xuống, chỉ chậm chút nữa tai hại sẽ không thể lường hết được. Âu Trường Quân cúi đầu vái một cái :

- Tại hạ có lỗi với Thần tăng mất rồi, lần sau chẳng dám đưa chiêu thế này ra sử dụng nữa.

Minh Luân thần tăng xua tay, uể oải nói khàn khàn :

- “Tiểu Như Lai mật kinh” ảo diệu vô song, công tử không sử dụng thì uổng phí vô cùng, và lại như thế thì người khác đâu có biết mà kính nể A Lạp thiền viện.

Âu Trường Quân thở dài :

- Thần tăng nói rất phải song tại hạ còn phải luyện tập thêm Thiền pháp mới đủ lý trí để kiềm hãm chân lực lại được, mỗi khi sử dụng chiêu “Duy Ngã Độc Tôn” này tâm thần tại hạ mơ mơ màng màng, thật nguy hiểm quá.

Hồi 29 : Biến chuyển giữa đường

Minh Luân thần tăng vừa mừng rỡ vừa chán nản, mừng rỡ vì võ lâm Thiên Trúc từ đây sẽ có một vị Minh chủ tâm lành võ giỏi chắc chắn không còn xáo trộn nữa, chán nản vì mình trải qua bao nhiêu năm tu tập mà chẳng hiểu được căn cớ võ học Thiên Trúc, hiện tại tuổi tác cao sức kém thì còn mong gì cao siêu hơn người được. Minh Luân thần tăng thờ thần một hồi rất lâu trong lòng mới quyết định ổn thỏa ông ta vái Âu Trường Quân rồi trầm giọng nói :

- Riêng lão tăng công nhận công tử xứng đáng là Minh chủ võ lâm Thiên Trúc nhưng hiện tại ba bề chín mối chẳng biết ý kiến họ ra sao, lão tăng xin hẹn ngày rằm tháng chạp là lễ vía Quan Thủ Bồ Tát sẽ hội họp toàn thể tăng chúng võ lâm A Lạp thiên viện, Minh chủ giá lâm thì vinh hạnh và thuận tiện vô cùng. Âu Trường Quân kinh hãi vội vái chào trả lại từ nay đến rằm tháng chạp còn trên sáu tháng nữa thừa đủ thu xếp công việc nên gật đầu trả lời luôn :

- Viên lão nhân rất mong mọi việc này mau mau thành tựu, tại hạ đã nhận lời ủy thác thì tất nhiên phải tới chứ sao.

Tiểu Diện Hoạt Phật vui mừng đến mức trợn mắt méo miệng trông rất hoạt kê, thân hình nhảy bắn lên mây tặc :

- Lão Hoạt Phật chờ đợi Minh chủ từng ngày đấy nhé.

Âu Trường Quân vừa gật đầu là Tiểu Diện Hoạt Phật cùng với Minh Luân thần tăng vái chào rồi xoay người sóng vai bỏ đi ngay. Thân ảnh hai chiếc áo vàng chỉ trong chớp mắt đã lẫn khuất sau những lùm cây, tảng đá nhấp nhô của Động Đình sơn.

Âu Trường Quân thấy Thái Đầu Đà và hai tay cao thủ Luân Hồi bang vẫn còn đứng đực mặt ra thì nghiêm giọng bảo :

- “Hậu đình tiên cốc” chỉ có hại cho lương dân, tại hạ sẽ phá hủy nó đi ngay bây giờ. Tại hạ lại mong Thái Đầu Đà đứng ra giải tán luôn Luân Hồi bang thì phúc đức vô cùng, từ đây trở đi hai cái tên “Hậu đình tiên cốc” và “Luân Hồi bang” chẳng bao giờ nên nhắc tới nữa thì hay lắm.

Thái Đầu Đà thờ dài, vái chào chàng một cái :

- Dù thiếu gia chưa là võ lâm Minh chủ Trung Nguyên nhưng lời nói của võ lâm Minh chủ Thiên Trúc cũng nặng bằng non, Thái lão đầu dám chống lại, lập tức sẽ thi hành liền.

Cả ba vái chào một lần nữa mới dời chân, Âu Trường Quân chờ bọn họ đi khuất mới quay lại nói với Phương Tiểu Nga :

- “Hậu đình tiên cốc” rộng lớn như thế này giá mà có địa lôi hay thuốc súng thần công để phá hủy thì mau biết mấy.

Thật ước sao được nấy, Âu Trường Quân vừa dứt lời thì từ trong cốc có một tiếng nổ âm vang, cuồng phong đánh bật tung cả hai cánh cửa lớn bay “vù” một cái chứng tỏ tiếng nổ này rất kinh thiên động địa, hai người đứng ở ngoài nên chỉ nghe được một phần âm thanh mà thôi. Dù tiếng nổ đã qua, Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga cũng vọt người ẩn sau mấy mô đá để đề phòng còn xảy ra tiếp nữa, sau khi mặt đất đã hết rung động một lúc lâu và khói bụi đã tan bớt mới dám đứng dậy. Phương Tiểu Nga cười hi hi :

- Đại ca ca hay thật, vừa ước ao cái gì là có cái đó liền.

Âu Trường Quân nhăn nhó cười khổ rồi gất nhẹ :

- Tiểu muội muội đừng có chế giễu nữa, để đại ca ca tiến vào xem nguyên nhân tại sao lại có việc quái lạ này.

Phương Tiểu Nga không chịu cho chàng dẫn thân một mình nên cả hai cùng song song tiến vào “Hậu đình tiên cốc”, cảnh tượng nơi đây hoang tàn đổ vỡ cực kỳ tang thương. Hai người thận trọng tiến sâu vào gần hết cốc thì Âu Trường Quân chợt thấy một cái xác nát be bát nằm dúi tận một góc, không còn nhìn ra hình dạng nữa nhưng phía trước hầy còn một chút diện mạo. Chàng vừa liếc qua liền kêu ln thảng hốt :

- A, tên Vương Tiểu đây mà, đại ca ca tưởng đâu hắn đã cao bay xa chạy sao giờ này lại nằm chết ở đây nhỉ.

Phương Tiểu Nga trong thời gian bị giam giữ có gặp tên này nhiều lần, chán ghét thái độ hèn hạ của hắn vô cùng cho nên cũng nhận ra liền, nàng trầm ngâm nói :

- Tiểu muội muội cho rằng tên Vương Tiểu này định quay vào cốc để lục tìm châu báu ngọc ngà, vương phải cơ quan phát động chất nổ nên mới xảy ra sự cố như vậy!

Âu Trường Quân gật đầu công nhận Phương Tiểu Nga nhận xét đúng lý, chàng thở dài than thở :

- Rốt cuộc ác thân dù tham sắc hay tham tài đều bị trừng phạt một cách xứng đáng hết chúng ta cũng nên lấy sự việc ngày hôm nay làm bài học để rèn luyện nhân cách cho chân chính hơn.

Phương Tiểu Nga là nữ nhân nên có suy nghĩ tinh tế hơn :

- Tiểu muội muội nghĩ rằng châu báu tài vật của vợ chồng Hạ Lý Kỳ chắc phải to tát lắm mới khiến cho tên Vương Tiểu động tâm, liệu chết để lấy cho bằng được. Đại ca ca, chúng ta xem qua một chút đi.

Âu Trường Quân cười hì hì liếc nàng một cái :

- Đã xem thì e rằng đại ca ca cũng động tâm mất thôi.

Phương Tiểu Nga cũng hờn hờ cười theo :

- Cửa cái phi nghĩa này chúng ta có lấy đi để giúp đỡ những người nghèo khổ thì có gì sai trái đâu?

Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga vui vẻ nhắm đúng gian phòng có vẻ bị tàn phá nhiều nhất, nơi là cánh cửa trước kia chỉ còn lại một khoảng trống tro ra vách đá đen xỉ khói thuốc, cùng nhau gạt đá vụn sang một bên. Chẳng phải lâu lắc gì, chỉ một loáng hai người đã thấy lấp lánh ánh kim ngọc lẫn trong đá vụn, mấy chiếc rương gỗ đã vỡ thành miếng nhỏ hết. Phần lớn ngọc bích mã não đều bị sức nổ bắn tung tóe chạm vào vách đá vỡ vụn ra hết, cả hai chỉ thu được chừng mười mấy viên còn nguyên vẹn. Phương Tiểu Nga tiếc rẻ vô cùng cứ chắt lưỡi hít hà hoài khiến cho Âu Trường Quân phải lên tiếng vỗ về :

- Không nói về châu ngọc chỉ nội số vàng ròng này chúng ta cũng thừa đủ để lập một gia nghiệp lớn lao lắm rồi, đại ca ca e rằng chẳng có sức mà mang đấy.

Phương Tiểu Nga không trả lời ra sức thu góp những thoi vàng bạc đã bị hơi nóng làm méo mó hình dạng rồi lấy hai tấm gấm còn tốt gói lại thành hai bọc. Lúc đứng lên nàng nhìn Âu Trường Quân một cái rất ôn nhu thở thẽ nói luôn :

- Tiểu muội muội làm thế này chẳng qua là để giúp cho mấy cô nương Chiêu Dương mỹ nữ có một ít vốn sinh sống, đại ca ca không nghĩ tới họ nữa ư?

Âu Trường Quân giật mình, quả nhiên đầu óc nam nhân rộng rãi không tính tới mấy chi tiết này. Phương Tiểu Nga thấy mặt chàng lo cho vị tiểu cô nương bỏ vợ lưu lạc này thật chí lý, vừa bố trí ổn định cuộc sống vừa chuộc lại lỗi lầm vừa qua của nàng đối với họ. Âu Trường Quân cười hì hì vãi nàng một cái :

- Mọi việc tề gia nội trợ mai mốt đây đều nhờ hiền... hiền muội một tay thu xếp mới xong.

Phương Tiểu Nga làm gì không hiểu Âu Trường Quân định nói hai tiếng hiền thê nàng đỏ bừng cả mặt hoa lên, trong lòng nổi lên nhưng cảm giác lẫn lộn vừa hổ thẹn vừa khoan khoái không sao kể xiết. Mãi một lúc sau Phương Tiểu Nga mới “hử” một tiếng giả vờ hờn giận xách cái bọc đi ra trước.

Từ Động Đình hồ đi Hào Dương có thuyền buôn lui tới rất nhiều nhưng Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga đã có gia sản cực lớn trong tay nên thuê bao hẳn một chiếc thuyền vừa tránh được sự dòm ngó vừa có thời gian thưởng ngoạn cảnh sắc Trường Giang. Không cần nói tới hành trình làm gì bởi vì hoàn toàn chẳng có sự cố nào xảy ra cả hai đến Dương Bích sơn trang khi cho Tư Mã Viên Viên và các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ vui mừng khôn xiết... thoát đầu các cô nương này còn có chút lạnh nhạt với nhau nhưng sau đó Âu Trường Quân kể lại toàn bộ câu chuyện thì tỷ muội đã có sự cảm mến chớm nở. Viên Viên từ đầu đến cuối vẫn tỏ ra là một nữ nhân rộng lượng và biết thu xếp đầu ra đó, nàng thờ dãi hỏi lại :

- Tại sao trước khi vâng lệnh gia phụ rời khỏi Trường An lạc không hỏi rõ nguyên nhân và khúc mắc giữa Phương minh chủ với Hoàng Thái Cung cho rõ ràng?

Phương Tiểu Nga rơm rớm nước mắt :

- Tiểu muội muội có kể cho Âu Trường Quân đại ca ca nghe rồi, lúc đó tiểu muội muội hỏi thì gia phụ gạt phắt đi, có vẻ gắt gỏng bảo rằng “Hài nhi cứ về Thiên Ngọc trang đi, một hai hôm gia gia thu xếp ở đây xong sẽ về rồi giải thích cho”. Và lại tiểu muội muội nghĩ rằng mình trở về cố gia chứ có làm gì to tát đâu mà ngại, do đó mới nghe lời một cách hồ đồ như vậy.

Âu Trường Quân trầm ngâm theo dõi câu chuyện, chợt hỏi xen vào :

- Đại ca ca quên chưa hỏi xem thái độ của Hoàng Thái Cung khi Phương muội muội về đến Thiên Ngọc trang lão ta có tỏ vẻ gì khác lạ không?

Phương Tiểu Nga lắc đầu chán nản trả lời :

- Lão ma đầu này lấy lý do vết thương chưa lành nên không ra khỏi nơi tĩnh dưỡng, lão sai Sầm Hưng Tông đón tiếp tiểu muội muội rồi đưa vào một gian phòng lúc biết ra mình bị giam lỏng thì đã muộn mất rồi còn đâu.

Viên Viên cười nhẹ có vẻ rất bí mật nói lấp lửng :

- Hiện tại Phương muội muội chưa biết rõ ràng thì nên tránh mặt một thời gian đi. Tối nay Dương Bích sơn trang sẽ mở đại yến tiệc tầy trần, lúc đó chúng ta có nhiều chuyện thích thú để bàn soạn lắm đấy, thêm Phương muội muội thì nhân số chẵn chòi càng tốt chứ sao.

Chiêu Dương đại tỷ cô nương gật đầu tán thành khiến cho Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga rất sung sướng chẳng nhấc môi :
- Việc gì trọng đại thế, Tư Mã muội muội nói hé một ít được không?

Viên Viên giả vờ sầm mặt quát thán thốt :

- Bản nhân không thể tiết lộ cơ mưu được, từ nay trở đi Âu Trường đại ca ca cũng không nên gọi là Tư Mã muội muội nữa, phải xưng hô là...

Nói đến đây Viên Viên chợt lên tiếng “thôi” rồi cùng với Chiêu Dương đại tỷ ôm bụng cười giòn, mặt hoa đỏ như hoa đào đang độ mãn khai. Âu Trường Quân năn nỉ không được thì hơi lo lắng thẳm, nữ nhân cùng nhau bày trò thường là rất tinh quái chẳng biết đường nào mà đón đỡ, vì vậy cứ ngồi đực cả mặt ra.

Viên Viên và Chiêu Dương đại tỷ càng cười to hơn, kéo tay Phương Tiểu Nga chạy vào hậu đường luôn, tiếng cười thán thốt vẫn vang vọng không dứt. Từ khi Tư Mã Công chết đi, Dương Bích sơn trang đã tiêu điều một ít, đến lúc Lưu Dã Minh, Võ Tử Mỹ bỏ đi thì lại càng hoang phế hơn mấy ngày hôm nay Âu Trường Quân phải xuất vàng bạc ra chỉnh trang nó mới lấy lại được vẻ bề thế như trước kia. Đêm hôm đó không có hoa đăng, cờ quạt nhưng Dương Bích sơn trang rộn rã chẳng kém cung Hằng, Nguyệt điện, bởi vì đèn đuốc sáng trưng. Bóng dáng thướt tha yếu điệu của nữ nhân đi lại tấp nập khiến cho Âu Trường Quân tưởng mình đang lạc bước Thiên Thai. Rượu ngon, dè béo được vài tuần Tư Mã Viên Viên mới đứng lên trình trọng nót to :

- Hôm nay Dương Bích sơn trang mở tiệc tẩy trần cho Âu Trường Quân đại ca ca nhưng cũng sẽ có mấy việc trọng đại nữa.

Chờ cho tất cả im lặng, nàng mới nghiêm giọng tuyên bố :

- Kể từ ngày mai Dương Bích sơn trang không còn tồn tại nữa, nó sẽ được đổi tên thành Chiêu Dương đại trang.

Tiếng vỗ tay hoan hô xen lẫn với tiếng cười sắc súa của mấy chục tiểu giai nhân khiến cho Âu Trường Quân hết sức kinh ngạc, đổi tên cũng chẳng có gì quan hệ tại sao mấy cô nương này có vẻ vui thích náo nhiệt như thế. Hình như họ cố tình gây thắc mắc trong lòng Âu Trường Quân nên bắt đầu nâng cốc chúc tụng nhau nhiệt liệt, thật quả là một cảnh tượng đặc biệt bởi vì trước kia các Chiêu Dương mỹ nữ sống với Âm Sơn động chủ diện mạo bao giờ cũng lạnh lùng như băng tuyết. Lúc họ theo chàng đến Trường An tuy đã có sinh khí một chút nhưng vẫn ẩn hiện nét lo âu, dăm chiêu đâu ngờ chỉ một thời gian ngắn lại biến đổi thành nồng nhiệt như thế này. Nhiều cô bạo gan còn chạy lại mời rượu Âu Trường Quân khiến cho chàng uống muốn đứt hơi luôn, chàng vội vã đứng lên nói to :

- Còn việc gì vui mừng nữa thì các muội muội nói một lượt đi kéo đại ca ca uống nhiều lần không thể chịu nổi đâu.

Viên Viên gơ tay ổn định mới người rồi nhin cười nói tiếp :

- Âu Trường Quân đại ca ca nói phải đấy, muội muội xin tuyên bố việc vui mừng thứ bạ..việc này quan trọng đến long trời lở đất...

- Ngày mai mồng mười tháng tám, là ngày đại điển thành lập một giáo phái mới lấy tên là Chiêu Dương giáo, toàn bộ giáo chúng đều là nữ nhân lấy nhân nghĩa hành hiệp giang hồ làm tôn chỉ.

Lần này tiếng hoan hô, cười nói bật ra như nước vỡ bờ, cả Phương Tiểu Nga cũng vui mừng chẳng kém, chắc có lẽ nàng đã được Viên Viên nói nhỏ trước rồi, chỉ có mỗi một mình Âu Trường Quân như là người từ trên trời rơi xuống, không thể có bút mực nào diễn tả nổi tâm trạng của chàng lúc này được. Bất giác Âu Trường Quân nghĩ thầm :

- “Cũng may là giáo chúng toàn nữ nhân, các tiểu cô nương này chưa bắt mình làm Giáo chủ thì phước đức vô cùng rồi!”

Chàng vẫn còn một chút lo lắng nên ấp úng hỏi :

- Các muội muội nói đùa hay thật vậy?

Viên Viên vênh mặt làm ra vẻ cao ngạo :

- Sao lại đùa được, bản nhân được các tỷ muội bầu làm Giáo chủ thứ nhất, bắt đầu ngày mai sẽ phát thiệp thông báo cho toàn thể võ lâm giang hồ biết.

Âu Trường Quân cười khở xoa tay ngăn cản :

- Không phải đại ca ca phản đối nhưng các muội muội có thể chờ đến khi đại ca ca đi Thiên Trúc thu xếp công việc trở về hẵng dương danh giang hồ được không?

Viên Viên thấy chàng lo ngại thì bất nhẫn, hạ giọng nói :

- Muội muội bàn tính kỹ rồi trong thời gian đại ca xuất du Thiên Trúc, ở đây chúng muội muội sẽ âm thầm chia thành ba Phân đường, sắp xếp thứ tự nghi thức đầu vào đó, lúc nào đại ca ca toàn thắng trở về mới chính thức ra mặt.

Viên Viên lấy lại điệu bộ kiêu ngạo, nói khác đi :

- Đại ca ca là Minh chủ võ lâm Thiên Trúc thì cứ lo việc Thiên Trúc đi. Chiêu Dương giáo khi nào lại chịu lép vế đại ca ca hay sao?

Tình yêu là sức mạnh rất kỳ lạ, Viên Viên vốn dĩ là một cô nương chín chắn thế mà hiện tại cũng trẻ lại mấy tuổi: nghịch ngợm chẳng thua gì mấy cô nương khác. Câu nói của nàng làm cho tất cả đều cười ồ cả lên, lại bắt đầu nói chuyện cười đùa rầm rĩ. Âu Trường Quân tạm gác lo nghĩ sang một bên cùng nhau vui vui say cho đến hơn nửa đêm mới đi nghỉ.

Ngày hôm sau Viên Viên đưa nội dung xếp đặt của mình ra hỏi ý kiến, sơ lược sẽ chia các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ ra làm ba Phân đường gọi là Mẫu Đơn, Hồng Đào và Bạch Mai đường, ngoài Viên Viên làm Giáo chủ còn dự định để Phương Tiểu Nga giữ chức Phó giáo chủ bởi vì nàng có thân phận tương đối lớn trong võ lâm giang hồ, bước đầu nhờ cái thế này để mọi người đừng dị nghị. Chiêu Dương đại tỷ tuy lớn tuổi hơn hết, vẫn xưng hô tỷ tỷ nhưng không tiện phô trương đành phải đặt ở vị trí Hộ Giáo Tiên Nữ, các Đường chủ thì sẽ do tỷ muội đề cử lên.

Âu Trường Quân thấy Viên Viên là nữ nhân mà hoạch định rất vén khéo thì thán phục vô cùng gia dĩ chàng cũng không biết gì về qui củ bang, hội nên chẳng bài bác được điểm nào. Ngay hẹn ước với Minh Luân thần tăng còn hơn ba tháng nữa nên Âu Trường Quân khoan tâm ở lại Chiêu Dương đại trang để thưởng thức Tết Trung Thu, một nam nhân trẻ tuổi sống giữa mấy chục tiểu cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, cùng nhau ngắm hoa thưởng thức ánh trăng rằm thì đến Hằng Nga nhìn xuống cũng phải thờ dài ghen tị. Trong những lúc rảnh rỗi chàng truyền lại “Ảo Ảnh pháp” cho tất cả mọi người, môn biến thuật này cực kỳ khó luyện nhưng may nhờ các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ đã có sẵn căn bản “Sâu Sát Quỷ Ảnh” nên mới thành công được mấy phần, chưa đánh chết được các cao nhân đại gia thì cũng thừa sức tự bảo vệ mình rồi.

Thu xếp đầu đó xong xuôi Âu Trường Quân yên tâm thượng lộ đăng trình, càng sớm càng tốt bởi vì đường lối qua Thiên Trúc cực kỳ gian truân, lại có nhiều sự bất trắc không thể ước tính trước được. Mới đầu Âu Trường Quân dùng thuyền xuôi trở lại Đông Đình hồ, từ đó dùng ngựa đến dãy Côn Luân, về sau sử dụng khinh công bởi vì núi non trùng điệp, khe sâu vực thẳm liên tiếp chỉ có đôi chân thần diệu của con nhà võ mới có thể vượt qua nổi những chướng ngại này.

Một hôm đã gần đến ranh giới hai nước, phong cảnh nơi đây tuy thực hùng vĩ nhưng hoang vắng đến khiếp người: hầu như cả mấy chục năm mới chỉ có vài người qua lại. Vậy mà Âu Trường Quân thoáng nghe có tiếng bước chân văng vẳng đâu đây, càng lúc càng rõ dần nhưng người thì hoàn toàn chưa thấy. Thật ra những người còn ở rất xa chẳng qua là ở nơi cực kỳ im vắng âm thanh truyền đi theo các vách đá nên mới nghe được như vậy.

Âu Trường Quân rất ngạc nhiên bởi sự di chuyển của những người này nhưng vẫn không dừng lại, khoảng chừng mấy khắc chàng có thể phân biệt được nhiều bước chân khác nhau, có lẽ bốn năm người đang đi cùng hướng với chàng, tốc độ rất vội vã. Âu Trường Quân tự nghĩ thầm “Nơi thâm sơn cùng cốc này mà có người chắc chắn không phải là thiện nhân đâu” vì vậy chàng cứ cắm đầu đi thẳng, ngờ đâu đột nhiên có tiếng kêu réo tên chàng.

Âu Trường Quân giật mình vội đứng lại, quả nhiên ai đó đang gọi tên chàng thật sự chứ không phải nghe lầm, âm thanh tiến đến rất nhanh chứng tỏ họ đang sử dụng khinh công để chạy tới. Tầm mắt Âu Trường Quân vừa nhìn thấy mấy bóng đen nhỏ xíu phía xa thì lập tức tắt hẳn tiếng kêu gọi, có lẽ họ cũng đã nhìn thấy chàng đứng lại. Chẳng mấy chốc một bóng đen đã đến gần, Âu Trường Quân nhíu mày ngạc nhiên vì hình như chẳng có vẻ quen thuộc tí nào. Năm nhân vật này mặc quần áo chèn màu xám giống nhau và đều có mang võ khí, ánh kim lấp loáng theo bước chân. Trong khi Âu Trường Quân vẫn còn nhíu mày suy nghĩ thì năm nhân vật này nhún mình nhảy vọt một cái, lập tức đã hình thành thế bao vây chàng vào giữa thái độ cừu địch lộ liễu khiến Âu Trường Quân rất tức giận, trầm giọng hỏi luôn :

- Các vị tìm tại hạ làm gì?

Cả năm đều thở mạnh giống như đã phải chạy một quãng đường rất xa, một tên có dáng lực lưỡng cười khi một tiếng rồi lấy tay xoa xoa bộ mặt đen thui của mình chân diện hiện ra cùng với thanh đao đeo chéo sau vai khiến Âu Trường Quân nhận được liền, chàng hỏi mỉa mai :

- Ủa? Thì ra Tàn anh hùng, ngày gặp gỡ ở Chung Nam sơn đóng vai cướp đường chẳng lẽ bây giờ biến thành sự thật sao?

Tân Nhĩ Hùng, đệ tam võ sĩ Tây Vực ở Đại Như Cáp Tự cười ruồi :

- Để thành việc lớn đành phải khuất tất một chút cũng không hại gì, Âu Trường huynh đệ có rảnh rồi không?

Âu Trường Quân nghiêm mặt hỏi thẳng vào chuyện :

- Tán anh hùng chẳng nên đông dài, cần gì thì nói toạc ra đi?

Tân Nhĩ Hùng gật đầu trả lời :

- Âu Trường huynh đệ mau mắn như vậy thực là quý hóa lắm, tại hạ hỏi huynh đệ có rảnh rồi hay không không phải đông dài đầu, nếu không bận rộn thì xin mời huynh đệ quá bộ tới Đại Như Cáp Tự du ngoạn một phen.

Âu Trường Quân cười hi hi để che giấu tức giận :

- Tán anh hùng có cách mời nhĩ nhận thật, trước kia ở Chung Nam sơn cộng hợp tác với Hắc Phiến lão quỷ mà còn chưa mời tại hạ nổi hiện tại đã khác xưa không dễ dàng được đâu.

Tân Nhĩ Hùng quả là con cáo già, bình tĩnh nói hăm dọa :

- Trước kia có người của Thiên Ngọc trang xen vào, hiện tại thì không.

Âu Trường Quân “à” một cái lạnh lùng hỏi :

- Thì ra Tán anh hùng đã tính toán kỹ càng, không hay lần này muốn tại hạ đi Tây Vực để làm gì?

Có lẽ Tân Nhĩ Hùng đã chắc ăn nên không vội vã chút nào thủng thẳng trả lời :

- Chẳng là tại hạ nghe giảng hồ đồn đại Âu Trường huynh đệ đã đoạt được “Thanh Hoa bí lục” nên muốn mời về Đại Như Cáp Tự biểu diễn cho Lạt Ma thủ tòa xem qua vậy thôi.

Âu Trường Quân thấy tin tức giảng hồ loạn truyền mau lẹ vô cùng Tân Nhĩ Hùng nói là nghe đồn chứ thực chất hẳn đã điều tra rất chính xác rồi, do đó chàng chẳng chối cãi nữa :

- Tại hạ khen Tán anh hùng điều tra giỏi thực đấy, nhưng sai lầm ở một điểm rất quan trọng là tại hạ đã có “Thanh Hoa bí lục” thì Tán anh hùng ý vào cái gì để ép buộc được?

Tân Nhĩ Hùng vẫn bình tĩnh như thường :

- Tại hạ được biết “Cốt đả bác đồ” chân kinh không phải một vài ngày vài tháng mà có thể thành công được.

Âu Trường Quân giật mình, không phải lo sợ bởi Tân Nhĩ Hùng đã hoàn toàn không tính tới cơ duyên thần kỳ của chàng ở Hoàng Tuyền Âm Sơn quỷ động khiến cho “Thông Huyền Như Lai thần công” đạt hỏa hầu vượt thời gian, chàng giật mình vì tâm cơ Tân Nhĩ Hùng quá sâu sắc, nếu hẳn có cơ may một chút thì nhân vật cả ba nước sẽ không có ai qua được hẳn. Tiếc rằng tâm cơ tuyệt hảo đi liền với dã tâm thì Hoàng thiên không để hẳn toại nguyện, bất giác chàng thở dài lẩm bầm :

- Tài trí không đi đôi với đạo đức thì mãi mãi trở thành lầm lạc...

Tân Nhĩ Hùng có đôi tai rất thính, hẳn trầm giọng hỏi :

- Âu Trường huynh đệ cho rằng tại hạ sai lầm ư?

Âu Trường Quân thẳng thắn gật đầu, từ từ dẫn chuyện may ra sẽ cảnh tỉnh được hẳn :

- Tán võ sĩ, tại hạ nghe nói Tân huynh lao tâm khổ trí đã tìm ra được pho “Thanh Hoa bí lục” và đã trao cho Tôn Xương ở Trường An rồi mà, chẳng lẽ có tới hai pho sách khác nhau?

Tân Nhĩ Hùng giật mình nhưng lấy lại tự nhiên liền, hẳn thở dài có vẻ rất chán nản :

- Cuốn sách kinh ấy không phải là “Thanh Hoa bí lục” nó toàn là văn tự lạ hoắc, cũng vì vậy tại hạ phải trốn chạy đến Tứ Xuyên, ăn không ngon ngủ không kỹ đấy.

Đã thừa biết nhưng Âu Trường Quân vẫn giả vờ hỏi :

- Ủa? Không phải thì thôi sao lại có chuyện trốn chạy?

Tân Nhĩ Hùng trợn mắt lên nhìn Âu Trường Quân, hẳn cho rằng chàng không biết gì nên thủng thẳng kể luôn :

- Tại hạ mất biết bao công sức hóa ra vô ích hết, họ Xương không thông cảm thì thôi lại còn nghi oan cho tại hạ đã đánh trao kinh sách nên mới xua huynh đệ bắt giữ, đã sa vào tay hắn thì còn mình oan sao được do đó tại hạ phải trốn chạy, tìm dịp chứng tỏ mình không phạm lỗi rồi mới dám ra mắt Lạt Ma thủ tòa. Âu Trường huynh đệ thông cảm cho.

Âu Trường Quân vẫn giả vờ ngạc nhiên, hỏi :

- Thế ra Tân huynh đã tìm được bằng cứ rồi nên mới mời tại hạ cùng đi Tây Vực chứ gì?

Tân Nhĩ Hùng cười khì khì, diện mạo không lộ vẻ đắc chí :

- Phái rồi, bằng cứ chính là Âu Trường huynh đệ đó.

Âu Trường Quân cũng cười theo, lấp lửng hỏi thêm :

- Tại sao Tàn huynh cho “Thanh Hoa bí lục” của tại hạ là đồ thật còn cuốn sách kinh kia có chắc là giả không?

Tàn Nhĩ Hùng thoáng biến sắc bởi vì dần dần câu chuyện đi đến chỗ tiết lộ nguồn gốc cuốn kinh đã đoạt được trong tay Tư Mã Công, hần gần giọng trả lời :

- Giả, thật mọi người ở Trường An đều biết rõ, Âu Trường huynh cứ đi theo bon tại hạ trước đã.

Âu Trường Quân biết tên này không bao giờ khai ra miệng nên dùng phương pháp khác hỏi rất bất chợt :

- Tàn huynh cô biết cuốn kinh sách giả lọt vào tay ai không?

Tàn Nhĩ Hùng ngờ ngác không hiểu lý do nhưng vẫn trả lời :

- Lúc tại hạ ném nó đi thì có đến mấy chục cao thủ ở đó làm sao biết được nó lọt vào tay ai.

Câu này Tàn Nhĩ Hùng có chút giả dối, thật ra hần cố tình ném cuốn kinh ra để chạy thực mạng cần gì biết nó lọt vào tay ai. Âu Trường Quân cười lạt nói rất ngắn gọn :

- Nó lọt vào tay tại hạ đây.

Tàn Nhĩ Hùng ngẩn người ra nửa giây, hần xét đoán cực nhanh nên giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu ập ứng hỏi :

- Ý của Âu Trường huynh muốn nói là học được “Thanh Hoa bí lục” chính là nhờ ở cuốn sách kinh đó chứ gì?

Chẳng chờ chàng trả lời, hần đột nhiên la lên như điên dại :

- Không đúng, trăm lần, ngàn lần không đúng tí nào, ta nghiên cứu hàng tháng trời mới quyết định đưa nó cho Xương Tôn. Chẳng lẽ lại ngu dại đến thế sao.

Âu Trường Quân cười ha hả, giáng một đòn cuối cùng :

- Tàn huynh không ngu nhưng Trời Phật làm gì lại cho ác nhân thâu lợi như vậy, nói thực cho Tàn huynh biết các khẩu quyết nằm giữa hai làn giấy đây.

Tàn Nhĩ Hùng run bắn cả người còn cổ cãi lại :

- Ta làm gì mà ngươi bảo là ác nhân?

Thấy Tàn Nhĩ Hùng thay đổi xưng hô, Âu Trường Quân cũng chẳng màu mè nữa :

- Ngươi tự dối lòng thì được, dối cả trời đất nữa ư, sau khi đến Hải Vân khách sạn ngươi nghe lão chủ nói Tư Mã Công đã lấy cuốn kinh liền cùng với Âm Sát Ma Quân, Bạch Phát Hỏa Thần đuổi theo sát hại, chẳng là ác nhân thì là gì?

Tàn Nhĩ Hùng bấy giờ mới để lộ vẻ mặt danh ác ra :

- Âm Sát Ma Quân không dính vào chuyện này. Bạch Phát Hỏa Thần và Hắc Phiến lão quỷ đấy chứ.

Âu Trường Quân gật đầu, nói thẳng ra luôn :

- Cả ba tên này đều dính líu tới vụ tập kích Hàn Thương tiêu cục của gia gia ta và vụ sát hại Tư Mã Công, chung qui cũng vì “Thanh Hoa bí lục” nên ta gộp chung làm một tính tới người là kẻ thứ tư phải đền tội rồi đó.

Tàn Nhĩ Hùng đã có mấy phần sợ hãi, hần chỉ còn mong vào số đông để thủ thắng nên hô to :

- Các huynh đệ võ sĩ Nhất Cao đường xông vào diệt trừ địch nhân đi.

Hiện tại võ công Âu Trường Quân đã tới mức thượng thừa, đến Lạt Ma thủ tòa Đại Như Cáp Tự cũng chưa chắc chống chọi nổi, sá gì mấy tên võ sĩ quèn, do đó chàng còn giỡn một câu :

- Úy, đâu có được, tại hạ chết thì Tàn anh hùng lấy bằng cứ đâu chứng minh với thượng cấp?

Tàn Nhĩ Hùng đã rút thanh đao to bản ra, xoay cổ tay mấy cái theo phương cách :

“Mộ Quyền đao” lập tức phát sinh những vòng tròn tròn ốc xoáy tít, âm thanh kêu vo vo rất kinh người.

Võ khí làm cho con người tự tin hơn, Tàn Nhĩ Hùng cười nhạt :

- Câu chuyện từ nãy giờ vẫn xoay quanh vấn đề ta bị lừa lạc, các huynh đệ hiện diện nơi đây đồng thanh chứng thực thì lo gì Lạt Ma thủ tòa không tin.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng, gần giọng hỏi :

- Nếu lỡ cả bốn võ sĩ đều táng mạng nơi đây thì sao?

“Loảng xoảng” mấy tiếng bốn tên võ sĩ Nhất Cao đường nghe nói đều rợn cả người, tới tấp rút vũ khí ra thủ thế. Âu Trường Quân liếc một vòng, đa số dùng đao chỉ có một tên duy nhất dùng cương tiên là đáng ngại hơn cả bởi vì loại vũ khí này đánh xa được. Tàn Nhĩ Hùng là chủ chốt đương nhiên phải ra tay trước hần quát lớn để lấy tinh thần rồi chém một đao rất mạnh. Đây là chiêu “Đằng Vương Mộ Quyền”. Âu Trường Quân đã thấy qua rồi, nhưng lần này Tàn Nhĩ Hùng liều mạng nên lực đao mạnh vô cùng.

Đường đao đi từ trên xuống dưới, cự ly chỉ vài thước mà lưỡi đao xoáy thành mấy chục vòng tròn ốc, cứ mỗi lần xoáy như vậy lực đao lại tập trung thêm một nấc nữa thừa đủ chém tan vàng nát đá. Âu Trường Quân cười nhạt, giờ “Thông Huyền Như Lai thần công” đưa ra một chuồng, chân khí vô hình một nửa

kìm chế các vòng xoáy tròn ốc khiến cho nó chậm lại, một nửa công kích vào ngực Tần Nhĩ Hùng. Tên này thấy chàng chỉ trả đòn bằng chiêu thì mừng thầm, ngờ đầu thanh đao nặng như cối đá mà chân khí đối phương đã đè sát ngực mình rồi, tốc độ chớp nhoáng không sao có thể tránh kịp. May thay lúc đó một tên võ sĩ đã xử đao chém ngang lưng Âu Trường Quân khiến cho chàng phải uốn người tránh né, do đó chiêu thế hơi bị chéo qua một bên. “Bộp”, đầu vai Tần Nhĩ Hùng gần như muốn rời hẳn ra, đau nhức không chịu nổi. Diễn biến quá nhanh và chỉ có một chiêu đơn giản mà Tần Nhĩ Hùng đã thất bại khiến cho bốn tên kia hoảng kinh đến mất cả hồn vía. Âu Trường Quân gần giọng hỏi :

- Các người đã thấy được sự lâm lữ của mình chưa?

Tần Nhĩ Hùng không trả lời chàng, đưa mắt nhìn đồng bọn rồi cao giọng nói :

- Ngày hôm nay huynh đệ chúng ta không liều mạng thì đều bỏ xác nơi đây hết, chỉ còn mỗi phương pháp đồng lòng nhất trí may ra mới thoát thân được thôi.

Vừa nói hẳn vừa đưa thẳng tay ra. lưỡi đao quay ngược về phía mình, đây là chiêu “Vạn Thạch Hác Lôi” chỉ dùng khi muốn tử chiến với địch thủ. Lưỡi đao tuy quay ngược nhưng uốn còe tay một cái nó sẽ thành một đường cong kỳ ảo và tạo ra muôn ngàn vòng tròn tròn ốc, lực đao cuối cùng sẽ mạnh không sao tưởng tượng được. Chiêu thế “Vạn Thạch Hác Lôi” này mười lần sử dụng thì đều thành công cả mười nhưng có một điểm rất bất lợi là bộ pháp bắt buộc phải rướn thân hình tới trước hết mức, do đó nếu đối phương ngăn chặn được thì chẳng khác gì mình đưa thân cho người ta đánh, ở đây Tần Nhĩ Hùng đã quyết liều mạng nên mới dùng đến. Bốn tên võ sĩ Nhất Cao đường thấy thủ lĩnh quyết tâm thì đều phản chân hô lớn mấy tiếng “xí xó” gì đó, chắc là hiệu lệnh của Tây Vực. Âu Trường Quân nghĩ thầm :

- “Bọn võ sĩ này đã quyết tử chiến rồi đây, ta còn phải giữ gìn sức lực cho cuộc hành trình không nên hao phí vô ích, cứ sử dụng “Chuyển Y thần công” thì hay hơn”.

Chàng vừa kịp vận động “Chuyển Y thần công” một vòng thì Tần Nhĩ Hùng đã quát lớn một tiếng, thanh đao bay vòng từ dưới chém ngược lên, khí thế cực kỳ uy hiếp và nguy dị. Cùng với tiếng quát cả bốn tên võ sĩ cũng cùng lúc ra chiêu, năm thứ vũ khí cái ngang cái dọc tạo thành một vùng gió táp mưa sa bao vây Âu Trường Quân không còn chỗ nào thoát được. Chàng nổi hùng tâm tráng khí, hú lên một tiếng chấn động cả mây xanh, thân hình xoay tít như chong chóng trong khi hai tay liên tiếp sử dụng “Vô Tiềm Đại Cầm Nã” kết hợp với “Chuyển Y thần công”. Tiếng hô “xí xó”, vừa rồi thật ra là lời hẹn ước của bọn võ sĩ Nhất Cao đường dặn nhau dùng thế liên hoàn để đối phương không kịp trở tay.

Âu Trường Quân đẩy chéo đôi cương tiên sang một bên, lôi kéo một thanh đao ngăn chặn thanh đao khác đồng thời tay trái chụp vào cổ tay một tên toan bắt sống nhưng đành phải lùi mạnh tên này hứng đòn đường đao đang chém tới. Ba động tác xảy ra trong chớp mắt, chỉ độc có một ám thanh choang, do hai thanh đao chém lẫn nhau mà thôi. Bọn võ sĩ đã ước hẹn dùng thế liên hoàn từ trước vì vậy chiêu đầu thất bại rất kỳ lạ cũng không dùng tay, năm món vũ khí lại giãn ra một chút rồi lại chớp lên tiếp tục bổ vào người Âu Trường Quân từ đủ mọi hướng. Thân hình chàng vẫn cứ quay tít, hai tay tiện vị trí nào là dùng chiêu thế phù hợp để đẩy hay kéo vũ khí đối phương. Hiện tại “Chuyển Y thần công” đã xử tới mức tối đa do đó mỗi lần vũ khí chạm nhau bọn võ sĩ Tây Vực có cảm tưởng như mình chém vào sắt đá tê chồn cả cánh tay. Đối phương không hề né tránh chỉ quay tít mà thừa sức chống chọi dùng ngay vũ khí của mình chống đỡ lẫn nhau cực kỳ quỷ dị khiến Tần Nhĩ Hùng không sao nhận được phải là lên :

- Tà pháp, cái này không phải “Thanh Hoa bí lục” mà là tà pháp.

Hắn mở miệng nói nên chân khí hơi bị gián đoạn, đường đao chỉ chậm nửa tích tắc là Âu Trường Quân đã nhân cơ hội đó dùng một thế cực kỳ khó sử dụng trong pho “Vô Tiềm Đại Cầm Nã”, chiêu thế này tên là “Song Long Áp Ngạc” đơn giản có nghĩa là dùng hai bàn tay kẹp chặt vũ khí đối phương rồi giật lấy. Hầu hết các môn phái chân chính như Thiếu Lâm, Võ Đang v.v... đều có chiêu thế tương tự nhưng ít ai sử dụng tới bởi vì người sử dụng phải có tâm nhãn bình tĩnh, tính toán lực đạo, vị trí vũ khí đối phương chính xác đến từng đường tơ kẽ tóc, sơ sẩy một tí là bị tiện đứt hai tay liền , Âu Trường Quân công lực, bộ pháp, chiêu thức cái nào cũng cao siêu hơn Tần Nhĩ Hùng nên mới dám sử dụng táo tợn như vậy, quả nhiên chàng đã kẹp chặt được lưỡi đao rồi.

Trong khi Tần Nhĩ Hùng sững sốt quên cả việc giật vũ khí lại thì bốn tên võ sĩ đồng loạt công kích tới để ép buộc chàng phải đối phó, tất nhiên không còn thời giờ cướp đoạt thanh đao, Âu Trường Quân thấy bốn món vũ khí đều nhằm bộ vị trọng yếu của mình, không buông tay ra thì thật vô phương chống đỡ nhưng tính hiếu thắng nổi dậy chàng vẫn kẹp chặt thanh đao giật mạnh một cái, trong lúc đó hai chân bước luôn mấy bộ vị “Ảo Ảnh pháp”.

Thân hình Âu Trường Quân chợt biến mất như có phép lạ khiến cho năm tên võ sĩ Nhất Cao đường cảm giác khác nhau. Ba tên thì kinh ngạc tốt độ vì mình chém vào khoảng không, Tần Nhĩ Hùng vừa kinh

ngạc vừa hoảng sợ bởi bị mất võ khí một cách không tưởng ra được. Tên thứ năm có cảm giác lạ lùng nhất, kinh ngạc đến mức cứng cả gân thịt lại bất động hoàn toàn như người bị điểm huyết, cánh tay cầm đao vẫn đưa ra nửa chừng trên không. Nguyên do Âu Trường Quân sử dụng tới bộ vị thứ ba của “Ảo Ảnh pháp” thì thân hình lòn qua lưỡi đao tiến sát mặt hắn, hai sông mũi hầu như sắp chạm vào nhau quả thật vừa hài hước vừa quái dị vô cùng. Âu Trường Quân cười hì hì, hơi thở phả cả vào mặt hắn :

- Huynh đài chi cần xoay đao một cái là đã chém gãy xương sống tại hạ rồi, sao lại cứ đứng đực ra vậy? Tên võ sĩ Nhất Cao đường đến lúc này mới rung động cả thân hình, lưỡi đao đột nhiên nặng nề như cối đá có muốn sử cũng không sao theo ý muốn được, hắn ấp úng nói chẳng ra lời :

- Tại ha.....người... không đánh được... ma quỷ...

Âu Trường Quân nhin không nổi, bật cười ha hả rồi thân hình xoay lại một cái vừa đối diện với bọn kia nhân cơ hội thúc cùi chỏ vào huyết Đan Trung của hắn. Cảnh tượng này càng thêm ma quái hơn vì bọn võ sĩ Nhất Cao đường chẳng thấy gì hết mà thân hình tên đồng bọn từ từ ngã ngửa ra đánh “sầm” một cái chết sống thế nào không hay. Âu Trường Quân cầm thanh đao của Tần Nhĩ Hùng rung mannh, lập tức âm thanh “rác rắc” nổi lên, nó đã bị chân lực “Thông Huyền Như Lai thần công” chân gãy lăm tám chín khúc nhỏ liền. Thanh đao này thoát coi thì giống như hàng vạn thanh đao tầm thường khác nhưng thật ra là loại thép rất đặc biệt ở vùng Thạch Nê miền An Tây cứng rắn vô cùng vậy mà Âu Trường Quân chỉ cần vận sức bình thường đã chấn gãy được nó chứng tỏ công lực cao siêu vô tưởng. Một tên Võ Sĩ nhất gan hơn cả run giọng nói :

- Đại thiếu gia không muốn đi Tây Vực thì thôi vậy, Tần ca ca chúng ta về Đại Như Cáp Tự chịu trách phạt có lẽ còn hay hơn đây.

Tần Nhĩ Hùng thấy tên sư đệ của mình đã xưng “Đại” lại còn thêm chữ “Thiếu” chứng tỏ hoảng sợ đến bấn loạn tâm thần, có cố đánh cũng chuốc lấy thất bại mà thôi.

Vì vậy hắn giả vờ can đảm lên tiếng :

- Thập bát đệ nói đúng đây chúng ta kém tài thì đành phải chịu cúi đầu trước Lạt Ma thủ tòa. Âu Trường Quân người có giỏi thì mùa xuân năm sau hãy tới Đại Như Cáp Tự mà khoe khoang.

Âu Trường Quân gật đầu trả lời nhẹ nhàng mà chẳng khác sét đánh giữa trời quang mây tạnh :

- Ba vị mang huynh đệ bị thương đi, cứ trình với Lạt Ma thủ tòa là mùa xuân năm sau tại hạ sẽ đến Đại Như Cáp Tự giải quyết rốt ráo mọi chuyện, đừng xen vào chuyện ở đây nữa.

Tần Nhĩ Hùng giật bắn người, hỏi nhanh :

- Âu Trường Quân, người nói vậy là có ý gì?

Chàng cười lạnh lùng, không gằn giọng mà sát khí tỏa ra đầy rẫy :

- Chủ ý ta muốn người nằm ở đây để trả món nợ Tư Mã Công cho sòng phẳng, gọi là sát nhân giả tử vậy thôi.

Tần Nhĩ Hùng bất giác lùi lại một bước, gân cổ lên cãi :

- Việc Tư Mã Công có dính tới “Thanh Hoa bí lục” thật nhưng cá nhân người lấy tư cách gì kết tội ta?

Âu Trường Quân trả lời thẳng thừng bởi vì nơi đây có ai nghe được mà sợ :

- Ta lấy tư cách nhạc tể tương lai của Tư Mã tiên bối trả thù dùm cho Tư Mã Viên Viên đấy.

Tần Nhĩ Hùng cả sợ, hắn xoay chuyển đầu óc dùng khích ngôn để hòng lung lạc chàng đôi ý :

- Người tự nhận là anh hùng hào kiệt, chính nhân quân tử mà đi giết người để lấy lòng nữ nhân thì nhục nhã vô cùng.

Âu Trường Quân cười nhạt trả lời rất kỳ lạ :

- Người nói đúng đây, ta cũng đang phân vân điểm này đây.

Tần Nhĩ Hùng đã có một tia hy vọng, vội vàng thêm vào :

- Mùa xuân sang năm, người cùng với ái nữ của Tư Mã Công sang Tây Vực ta sẽ chờ ở đó để thanh toán một lúc cho gọn.

Âu Trường Quân gật gù có vẻ đồng ý nhưng lời nói lại khác đi :

- Phương án này không ổn, nếu người trốn mất tăm mất tích thì hỏng hết chi bằng ta phế hết võ công của người để Viên Viên được tận tay trả thù là tốt nhất, bất ưng người có bỏ trốn thì cũng chẳng tác oai tác quái được nữa.

Tần Nhĩ Hùng run run giọng mặt cả khí sắc anh hùng :

- Giữa nơi thâm sơn cùng cốc này người làm thế thì chẳng thà giết ta còn hơn.

Âu Trường Quân quay qua nói với ba tên võ sĩ còn lại :

- Tội ai làm nấy chịu, ba vị có nghĩ tình huynh đệ thì diu dắt vị sư huynh của mình về Tây Vực, đừng để hùm beo ăn mất nhé.

Lời nói bình thường mà tự nhiên bằng bạc sát khí, Tần Nhĩ Hùng chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến danh dự nữa, xoay người định bỏ chạy. Đã có dự định từ trước thân ảnh Âu Trường Quân chớp động không thấy được chàng bước ra sao mà đã chắn ngang đường của hắn liền.

Tần Nhĩ Hùng gào lên một tiếng kinh hồn lạnh người về phía Nam nhưng chỉ là vô ích mà thôi, làm sao hắn thoát nổi “Áo Ảnh pháp”. Tha hồ cho Tần Nhĩ Hùng nhảy Đông nhảy Tây, thân ảnh Âu Trường Quân như hồn ma bóng quế vật vờ, thủy chung vẫn xuất hiện trước mặt hắn. Tần Nhĩ Hùng không còn lối thoát đâm ra liều mạng, ngay lúc Âu Trường Quân vừa xuất hiện trước mặt liền phát song chưởng đầy mạnh một cái, miệng quát tháo :

- Ta liều chết với ngươi cho xong.

Âu Trường Quân đã tính sẵn, khi nào để hắn chết dễ dàng thế, chàng cũng đưa song chưởng ra nhưng kéo đầy liên tiếp để chưởng lực dừng kinh chống nhau, “Thông Huyền Như Lai thần công” làm chủ thể, khi âm khí dương hóa giải mất tăm mất tích chưởng lực đối phương liền. Trong chớp mắt bốn bàn tay của đôi bên không có chân khí cản trở liền áp sát vào nhau thành thế ti đấu nội lực, lúc đó “Chuyển Y thần công” mới phát xuất kết liễu cuộc đối diện. Tần Nhĩ Hùng khuỷu hắn hai đầu gối xuống để lấy thế, nghiêng răng nghiêng lợi vận chân khí ra cố chống chọi với “Thông Huyền Như Lai thần công” đang ào ạt tràn qua, hắn hoàn toàn không để ý tới chân khí “Chuyển Y thần công” đã âm thầm biến thành một luồng hơi cực nhỏ nương theo đó mà vào kinh mạch. Nếu Âu Trường Quân cố tình thì chỉ cần nhấn sức một cái lập tức Tần Nhĩ Hùng tan nát kinh mạch liền nhưng chàng chỉ vận chân khí vừa đủ để hắn cố gắng chống đỡ giúp cho chân khí “Chuyển Y thần công” hành động. Âu Trường Quân thấy chân khí đối phương đột nhiên hoảng loạn thì biết tác dụng “Chuyển Y thần công” đã phát sinh, ung dung rút tay về. Nên biết trong võ lâm giang hồ cao thủ nào cũng ghê sợ việc giao đấu nội lực bởi vì đã bắt đầu thì phải theo đuổi tới cùng chừng nào có một người mất hết chân khí mới có thể rút tay ra được, ở đây Âu Trường Quân ngừng lại dễ dàng như vậy chứng tỏ chân khí Tần Nhĩ Hùng chẳng còn tác dụng gì nữa, hắn đang vận sức chuyển chân khí ra huyết Lao Cung ở lòng bàn tay thì đột nhiên có một luồng chân khí quái dị xen vào dẫn dụ khiến cho nó chạy ngược trở lại xuyên qua huyết Thiên Truyền xuống Thiên Trì. Đây là đường cùng, nó lại xông pha vào kinh Tam Túc Lý, từ Nhũ Trung chạy qua bên tả đến Lao Cung rồi ngược lại, cứ thế mà vận hành không sao phát ra khỏi lòng bàn tay được. Tần Nhĩ Hùng thấy địch nhân rút tay tự nhiên thì hết sức kinh ngạc nhưng hắn mau lẹ để khí xuống hạ bàn để bỏ chạy, hỡi ôi, tha hồ điều khiển toàn bộ chân khí mỗi khi vận sức lại theo đường cũ chạy qua chạy lại chẳng có tác dụng gì.

Âu Trường Quân lạnh lùng nhìn Tần Nhĩ Hùng thở ra hít vào, chàng chậm rãi nói :

- Ngươi đừng thử vô ích, “Chuyển Y thần công” trên thế gian này ngoài ta ra không có ai điều khiển được nó đâu.

Tần Nhĩ Hùng không thể tin nổi cố gắng đủ mọi cách vận hành thủy chung chân khí cứ chạy theo đường cũ đúng như lời Âu Trường Quân vừa nói. Chưa mất hết chân lực mà vẫn không sử dụng được thì quả là trường hợp độc nhất vô nhị trên thế gian. Âu Trường Quân lại nói tiếp :

- Ngươi con lang thang ở Trung Nguyên này thì bất cứ ai cũng có thể đánh chết dễ dàng, chi bằng trở về Tây Vực đi, mùa xuân sang năm ta sẽ phục hồi công lực cho ngươi trở lại như cũ, lúc đó ngươi đương nhiên phải tính toán nợ nần với Tư Mã cô nương đấy nhé.

Dù sao đối diện với Tư Mã Viên Viên cũng có cơ hội hơn ngày hôm nay, do đó Tần Nhĩ Hùng ử rử bước đi mặt cúi gằm xuống đất chẳng muốn nói thêm gì nữa. Ba tên võ sĩ Tây Vực lập tức đỡ đồng bọn dậy, khắp khênh chạy theo Tần Nhĩ Hùng. Ba cái bóng còn khỏe diu hai bóng yếu đuối, thất thểu xa dần rồi lẫn vào đá núi mất dạng. Âu Trường Quân ngẩng mặt lên trời, nhìn mây bay bàng lãng, lòng cảm khái vô cùng.

Hồi 30 : Thần công chấn động trời Tây

Đường đi Thiên Trúc gian nan vạn khổ, các khách thương buôn có hàng hóa công kênh nhiều khi mất cả nửa năm mới tới. Đất nước thì nhỏ bé mà nơi đâu cũng có Thiên viện, nửa số người đi lại đều là tăng nhân, nếu kể về phong tục hay sinh hoạt thì hủ lậu hơn Trung Nguyên rất nhiều. Kinh đô của Thiên Trúc lúc bấy giờ là Trác Chiêm, Âu Trường Quân hỏi thăm các thương gia Trung Quốc thì được biết A Lạp thiên viện và Tiểu Lôi Âm thiên viện đều xây dựng ở đó, chàng chỉ mất hơn hai tháng đường trình nên ngày hẹn ước còn lâu, thông thả đi thăm thú các nơi, hiện tại đã có sổ vàng bạc lấy được trong “Hậu Đình Tiên Cốc” thì vấn đề chi phí không phải lo lắng tí nào.

Thiên Trúc cũng ăn Tết Nguyên Đán như người Trung Nguyên nhưng không lấy làm trọng do đó đã là tháng chạp mà sinh hoạt vẫn bình thường. Âu Trường Quân chú ý thấy có rất nhiều võ lâm cao thủ lần lượt tụ họp về đây đủ loại hạng người khác nhau có cả mấy người thuộc Tiểu Quốc Điều Chi, da nâu mắt đen như người Thiên Trúc nhưng có lỗ mũi rất cao sỗ dĩ chàng biết đó là những võ lâm cao thủ nhờ chỗ họ có mang võ khí, nhiều loại rất lạ lùng và chưa xuất hiện ở Trung Nguyên bao giờ. Âu Trường Quân đã dùng đến chiếc mặt nạ da người giả làm Bệnh thư sinh cho nên không bị dòm ngó nhiều chứ bất cứ thiếu niên nào lạ mặt đến đây đều có người âm thầm để ý. Điều này khiến Âu Trường Quân than thầm :

- “Cái chức Võ lâm Minh chủ Thiên Trúc của ta có lẽ chưa được ai chấp nhận, chỉ xuyên qua thái độ cũng đủ hiểu họ thiếu tôn trọng mình rồi, hời ôi, muốn hoàn thành tâm nguyện của Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật không phải là chuyện dễ dàng đâu”.

Tuy nhiên tư ái khiến cho chàng rất phần chấn quyết không thu phục được toàn thể võ lâm Thiên Trúc thì cũng tạo thành một tiếng vang kinh thiên động địa để đời chơi. Một hôm chàng vào một tửu quán thì nhận ngay ra hai người Trung Nguyên, chắc có lẽ là thương gia nên diện mạo lạnh lợi và dầu dãi nắng mưa. Âu Trường Quân bèn đi tới vái chào và lên tiếng :

- Tại hạ họ Lý ở Doanh Châu nhờ nhị vị chỉ dùm đường lối đi đến Lam Châu thiên viện được không?

Hai thương gia nhận ra chàng là người Trung Nguyên thì tươi cười kéo ghế mời ngồi :

- Tại hạ họ Phòng còn huynh đài đây họ Nguyên đều là chung quê quán ở huyện Cùng Lai, Tứ Xuyên, chẳng hay Lý huynh đệ đến Thiên Trúc để buôn bán gì vậy?

Nguyên thương gia thẳng tính hơn xen vào trả lời luôn :

- Bọn tại hạ đi lại ở đây rất nhiều nhưng chưa hề nghe tên Lam Châu thiên viện bao giờ.

Âu Trường Quân vờ như giật mình, bịa chuyện để nói :

- Chết rồi, nếu thế thì làm sao tìm ra thúc phụ được, hiện tại hạ có buôn bán gì đâu, chủ ý là đi tìm ra người mà thôi.

Câu chuyện cứ thế kéo dài lúc Âu Trường Quân ngỏ ý quyết xông pha đi tìm thì Phòng thương gia hạ giọng khuyên :

- Lý huynh đệ nên chờ năm bữa nữa tháng rồi hẵng tiến hành bởi vì hiện nay giới võ lâm Thiên Trúc đang có sự cố rất trọng đại, tại hạ e rằng người lạ sẽ bị để ý lắm đấy.

Âu Trường Quân bắt chước hạ giọng nói nhỏ :

- Thật ra tại hạ cũng là người có võ công, tò mò muốn hỏi Phòng huynh có biết sự cố này ra sao không?

Phòng thương gia liếc mắt một vòng, tửu quán không còn ai khác và lại được xây dựng bằng vách đất rất kín đáo nên yên tâm nói :

- Tại hạ không dò hỏi nhưng việc này lớn lao vô cùng bởi vì ai cũng biết cả, hình như toàn bộ cao thủ võ lâm Thiên Trúc không chịu ưng thuận cái gì đó, họ kéo về A Lạp thiên viện rất đông. Trước sau gì cũng sẽ xảy ra náo nhiệt, lúc đó chúng ta biết rõ ngay.

Âu Trường Quân chủ yếu muốn tìm hiểu xem phản ứng của võ lâm Thiên Trúc ra sao đối với một người Trung Nguyên được tôn xưng làm Minh chủ, xuyên qua lời họ Phòng nói thì thừa hiểu mình còn phải vất vả đối phó nhiều may ra mới thu phục toàn bộ được, chàng ngâm thờ dài, cùng với hai thương gia trò chuyện một hồi rồi mới từ giã trở về khách sạn. Từ hôm đó trở đi Âu Trường Quân tìm nơi vắng vẻ chuyên tâm ôn tập lại võ công cho thật thuần thục quyết không để giới võ lâm Thiên Trúc coi thường.

Thời gian qua lại như thoi đưa, ngày rằm tháng chạp đã đến. Âu Trường Quân ăn vận rất lịch sự rồi nhắm hướng A Lạp thiên viện đi thẳng. Dọc đường Âu Trường Quân gặp rất nhiều nhân vật trong võ lâm lần lượt kéo về A Lạp thiên viện, có một số đứng rải rác nghênh cổ hoặc mắt láo liên nhìn mặt từng người, có lẽ họ là người của Minh Luân thần tăng phái đi đón chàng. Người Thiên Trúc không có kỹ xảo chế tạo mặt nạ da người nên chẳng sao khám phá ra chàng được. Âu Trường Quân thấy A Lạp Thiên Viện đứng sừng trước mặt mới đi lần vào phía sau một gốc cây to, trong nháy mắt đã tháo bỏ chiếc mặt nạ da người,

ung dung đi tiếp. Hôm nay cánh cổng đồ chơi của A Lạp thiền viện mở hoác ra, có đến mấy chục tăng nhân đứng thành hai hàng chạy suốt khoảng sân rộng, nền lót bằng đá màu xanh thẫm.

Âu Trường Quân vừa đến cách cánh cổng mấy trượng thì có tiếng hô lớn rồi Minh Luân thần tăng cùng với mấy vị Hoạt Phật biết tiếng Trung Quốc thông thả bước ra cùng với âm thanh chiêng trống náo bạt âm ỉ vang lên. Đích thân Minh Luân thần tăng ra nghinh đón chứng tỏ ông ta rất trân trọng chàng nhưng cũng chính vì điều này mà mấy trăm nhân vật võ lâm Thiên Trúc lấy làm bất mãn xi xỏ bàn tán hoặc la ó om sòm. Âu Trường Quân giữ đúng nghi vệ một vị Minh chủ, chờ cho Minh Luân thần tăng chào trước mới đáp lễ, sau đó tới lượt mấy vị Hoạt Phật cung kính vái chào. Nghi thức diễn ra mà không có sự tung hô chứng tỏ Minh Luân thần tăng chưa dám chắc chắn việc tôn xưng hôm nay đã thành công. Âu Trường Quân tươi cười sóng vai Minh Luân thần tăng đi hết hàng rào người, lão Thần tăng nhìn thẳng trước mặt, nói mau :

- Số Thiền viện phản đối rất nhiều, Minh chủ phải cẩn thận một chút.

Âu Trường Quân trả lời “Được rồi” nho nhỏ, âm thanh chiêng trống ồn ào che lấp liền, chỉ mỗi mình Minh Luân thần tăng đi sát bên là nghe được mà thôi. Đến mức độ Minh Luân thần tăng phải lén lút nhắc nhở thì tình thế cực kỳ gay go, ngày hôm nay A Lạp thiền viện sẽ biến thành bãi chiến trường trời đất sầu thảm là không thể tránh được. Cả hai đi hết hàng rào người thì có một bàn hương án chặn ngang, Minh Luân thần tăng nói với chàng :

- Đây là linh vị Tổ sư sáng lập ra A Lạp thiền viện, thiếu hiệp để “Xá lợi Phật bài” cho mọi người chứng kiến đi.

Âu Trường Quân làm lễ trước linh vị xong liền thò tay vào ngực lấy “Xá Lợi Phật bài” ra đưa cao lên khỏi đầu, lập tức hàng trăm tiếng reo hò vùng lên như sấm dậy. Vì là tiếng Thiên Trúc nên Âu Trường Quân hoàn toàn không hiểu đây là sự vui mừng hay phẫn nộ, chàng cũng không tiện hỏi Minh Luân thần tăng nên lẳng lặng đưa chiếc Phật bài vào một cái giá đã để sẵn từ trước. Âm thanh reo hò vẫn vang động khiến Minh Luân thần tăng phải đưa tay ra hiệu cho chàng tiến lên một hàng ghế đặt một bên bàn hương án, nơi đây có một chiếc ghế chạm trổ hoa văn rất cầu kỳ và có cần mấy chục viên ngọc bích to bằng trái trứng, phía trên thành ghế cần ngọc trai thành mấy chữ Phạn ngữ ngoằn ngoèo. Minh Luân thần tăng mời Âu Trường Quân ngồi vào chiếc ghế nhỏ hơn ở bên cạnh chiếc ghế này, chàng tưởng đâu ông ta sẽ ngồi vào đó, chẳng dè ông ta lại ngồi vào chiếc ghế giống như của chàng nhưng đặt ở phía tay trái, thành ra hai người ngồi hai bên. Tiểu Diện Hoạt Phật được cất cử làm người thông dịch nên ngồi cạnh Âu Trường Quân, chàng vội hỏi luôn :

- Chắc là còn vị nào chưa đến nên mới bỏ trống ghế này phải không?

Tiểu Diện Hoạt Phật có vẻ lo lắng nhưng diện mạo trời ban vẫn giống như đang cười, trầm giọng trả lời :

- Lão tăng mong rằng thiếu hiệp sẽ được ngồi vào đó, nó chẳng dành cho ai ngoài Minh chủ võ lâm ra.

Âu Trường Quân cười nhạt, trong lòng hơi có chút tự ái :

- Hóa ra A Lạp thiền viện cũng chưa công nhận tại hạ phải không?

Tiểu Diện Hoạt Phật lắc đầu đang tính nói cái gì đó thì từ phía sau một hồi tử và lẫn chiêng trống vang lên lẫn át toàn bộ âm thanh trong sân, quần hào tăng chúng tham dự đều im lặng hẳn. Lúc đó Minh Luân thần tăng mới đứng lên nói đồng đạc một hồi, Tiểu Diện Hoạt Phật lập tức thông dịch liền :

- Từ khi Tiểu Lôi Âm thiền viện xảy ra cố sự, Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật phải lưu lạc thì Võ lâm Thiên Trúc như rấn mất đầu, càng lúc càng chia năm xẻ bảy. Riêng phần A Lạp thiền viện rất quan tâm tới tương lai võ lâm Thiên Trúc do đó mới xuất lực sang Trung Nguyên tìm kiếm “Thanh Hoa bí lục” mong rằng nhờ đó để làm hiệu lệnh thống nhất thay cho “Xá Lợi Phật Bài”, Ngờ đâu A Nan Đà Phật Tổ độ trì một cách nhiệm mầu cho cả hai báu vật này dồn cả vào một người, đó là Âu Trường Quân thiếu hiệp. Lão tăng đã có thử thách và công nhận chính xác “Thanh Hoa bí lục” nên tổ chức đại hội võ lâm ngày hôm nay để chúng ta quyết định tôn xưng chức Minh chủ Võ lâm.

Minh Luân thần tăng ngưng một giây rồi trầm giọng hỏi lớn :

- Người nào có ý kiến dị nghị về “Xá Lợi Phật Bài” thì lên tiếng đi.

Ông ta hỏi luôn ba lần, tuyệt đối chẳng có ai lên tiếng bởi vì “Xá Lợi Phật Bài” tỏa hào quang rực rỡ, cách xa mười trượng cũng biết ngay là chân báu vật. Minh Luân thần tăng hắng giọng một cái, hình như lựa lời kỹ càng mới hỏi tiếp :

- A Nan Đà Phật Tổ đã chọn lựa Âu Trường Quân thiếu hiệp để giao phó trọng trách, nếu không có ai phản đối thì chúng ta cử hành Đại điển tôn xưng, còn có ý kiến khác thì cứ thẳng thắn nêu ra để quần hào bình luận.

Lần này đa số đều lên tiếng, mỗi người một câu khiến cho hiện trường hỗn loạn vô cùng, Tiểu Diện Hoạt Phật không sao phiên dịch nổi, Minh Luân thần tăng giơ tay một cái, tiếng tù và, tiếng chiêng trống lại nổi lên, lúc đó mới vãn hồi lại được, ông ta trầm giọng nói :

- Ở đây có Ân Trường thiếu hiệp đại diện cho võ lâm giang hồ Trung Nguyên các vị mất trật tự như thế không sợ làm trò cười cho người khác sao. Lão tăng đề nghị lần lượt từng Thiền viện đề cử người nêu ý kiến, chỉ cần ngắn gọn vài câu thôi, đừng làm mất thời gian nữa.

Hiện trường lại xì xào hỗn loạn nhưng không đến nổi to tiếng lắm đột nhiên có một tăng nhân diện mạo đen xì bước ra chiếc Lương nha sạn rất nặng động xuống nền đá đánh “bình” một cái rồi mới oang oang lên tiếng :

- Tại hạ là Đà Phương Sơn đại diện cho Di Lạc thiền viện quyết không thể để người Trung Nguyên ra hiệu lệnh cho chúng ta được... tiểu tử kia tìm ra “Xá Lợi Phật Bài” thì đưa cho hắn mấy trăm cân vàng để đổi chác là xong.

Thái độ tên Đà Phương Sơn này hống hách vô cùng, trước mặt Minh Luân thần tăng mà hắn tỏ ra vô lễ như vậy thì có coi Âu Trường Quân ra gì. Tiểu Diện Hoạt Phật sẵn có ác cảm nên dịch rất sát từng câu từng chữ khiến cho Âu Trường Quân ngấm ngấm tức giận tuy vậy vẫn cố giữ diện mạo bình tĩnh bởi vì mới có một chút đã phát tác thì mất tư cách của Minh chủ đi. Tiếp theo có Tăng Càn Đầu Đà đại diện cho Diệu Chân thiền viện, Lão Già Nam đại diện cho Xích Thiện đại tự, Khắc Nhã đại diện cho Mật Tông thiền viện cũng tiến ra, thủy chung đều nêu lý do chàng là người Trung Nguyên để bài bác. Đây là ba Thiền viện lớn gần bản A Lạp thiền viện, còn lại là những Thiền viện hay Am tự nhỏ Âu Trường Quân nhớ không xuể. Những âm ứ đã nói ra thì tiếng bàn tán cũng bớt dần, lúc đó một tăng nhân tóc vàng hoe mới tiến lên vái chào Âu Trường Quân, chàng rất ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đáp lễ. Tăng nhân này trạc bốn mươi, mặc áo cà sa giống như tăng nhân Trung Nguyên nhưng lại giữ mái tóc khiến cho thoát đầu Âu Trường Quân không thể tin được đó là người tu hành. Tăng nhân lạ đời này chào chàng xong mới tiến ra nói :

- Tại hạ là Minh Hùng, cháu họ ba đời của Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật, hiện nay chấp chương chức vụ Thủ tòa Tiểu Lô Âm thiền viện xin được trình bày ý kiến của mình. Cứ theo lời của Minh Luân thần tăng thì Âu Trường thiếu gia hội đủ điều kiện để làm Minh chủ võ lâm Thiên Trúc thật, Phật Tổ đã xui khiến cơ duyên thì chúng ta không nên cưỡng ép chống lại, người Trung Nguyên cũng đều là chúng sanh cả, có gì mà phải phân biệt. Tại hạ chỉ thắc mắc không biết Âu Trường thiếu hiệp có sử dụng thần công của Thiên Trúc và có đủ đạo đức cũng như võ công để chấp chương chức vụ hay không vậy thôi. Đương nhiên là Minh chủ thì võ công phải là vô địch, tại hạ nói tóm lại nhân dịp tụ hội này bất cứ ai có võ công cao nhất là được ngồi vào ghế Minh chủ liền.

Lời nói của Minh Hùng được nửa số tán thành nhưng thực ra chỉ là nhân số của Tiểu Lô Âm và A Lạp thiền viện mà thôi, rõ ràng là hai Thiền viện này có tầm quan trọng vô cùng. Minh Luân thần tăng thờ dài liếc Âu Trường Quân tỏ ý lo ngại cho chàng, hào tâm tráng chí nổi dậy chàng thông thả đứng lên, dùng thần công “Thông Huyền Như Lai” vận vào tiếng nói để nó vang động khắp sân :

- Tại hạ là người của võ lâm Trung Nguyên đứng ra chẳng nên dính líu tới việc này, song đã ước thệ trước di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì phải giữ cho trọn, sau này sẽ truyền lại cho người Thiên Trúc. Vì vậy bất cứ thách thức nào tại hạ cũng đáp ứng hết và tuyệt đối không dùng võ công của Trung Nguyên để tỷ thí. Trước khi tỷ đấu, tại hạ có một lời mong chư vị lưu tâm cho, đó là chỉ nên phân cao thấp chứ đừng nóng giận đá thương lẫn nhau. Tại hạ được hân hạnh tiếp ai trước đây?

Minh Luân Thần tăng vội dừng dậy nói luôn :

- Đã là người trong võ lâm thì việc tỷ đấu không sao có thể tránh khỏi, Âu Trường thiếu hiệp đức độ từ bi đã nói như vậy chúng ta có thể noi theo. Lão tăng cắt cử Tiểu Diện Hoạt Phật làm người can gián và thông dịch, bất cứ ai quá tay thì có quyền ra cản trở luôn.

Đã giao đấu mà còn hạn chế thì đa số đều không thích thú, nhao nhao lên phản đối khiến Minh Luân thần tăng ngao ngán vô cùng. Âu Trường Quân vội xua tay nói to :

- Tại hạ nói chủ ý dừng nên cố tình đánh giết chứ thế nào cũng phải có chút động chạm, các vị cứ việc thẳng tay đi tại hạ thừa sức bảo vệ mình.

Âu Trường Quân nói xong liền giơ “Ảo Ảnh pháp” ra bước luôn, thân ảnh của chàng chợt biến mất và Minh Hùng bất ngờ thấy ai đang vỗ vai mình một cái, hắn xoay người thì kinh hoàng đến đờ cả người ra, Âu Trường Quân đang cười hì hì và đứng sát lưng hắn chùng một gang tay, nếu giao đấu thực sự có lẽ Minh Hùng đã mất mạng mà chẳng biết tại sao rồi. Cả hiện trường có tới mấy trăm người mà chẳng ai nhìn rõ được chàng chuyển động như thế nào khiến cho một số nhát gan phải rùng mình sợ hãi, một số

khác ngấm ngấm chắc lưỡi ung thuận trong lòng liền. Âu Trường Quân thông thả trở lên vị trí cũ rồi lớn tiếng nói :

- Thân pháp vừa rồi là “Thông Huyền Biến Thuật” trong “Tiểu Như Lai mật kinh”, tại hạ sẽ không dùng nó để tấn công đâu, chỉ trừ trường hợp khẩn cấp mới sử dụng để tránh né, do đó quý vị tha hồ mà thi thố tận tình.

Minh Hùng đã trấn tĩnh lại, bước tới vái chào Âu Trường Quân :

- Quả nhiên Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật không lầm lẫn tí nào, đứng ra tại hạ thân phận thấp kém đâu dám cùng thiếu gia tỉ thí nhưng như vậy quần hào lại cho là chúng ta cùng một nhà binh vực nhau thì sao. Tại hạ xin tỉ đấu trận đầu, mong thiếu gia nương tay cho.

Âu Trường Quân thấy Minh Hùng có vẻ kính trọng mình thì tươi cười đỡ lời :

- Mao huynh đệ khỏi phải rào đón, chúng ta bắt đầu luôn đi.

Minh Hùng gạt đầu rồi rút trng túi ra năm cái lục lạc tròn màu sắc khác nhau tượng trưng cho Ngũ hành (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ) hất nhôi một cái lập tức năm cái lục lạc này kêu leng keng rất vui tai đồng thời cứ nhảy vòng từ tay này qua tay kia giống như người đang làm xiếc vậy. Minh Hùng quát lớn một tiếng lục lạc màu đỏ liền vút bay ra khỏi tay nhắm ngực Âu Trường Quân đánh tới. Có lẽ Minh Hùng chủ ý để chàng kịp sửa soạn nên dùng tốc độ rất chậm, chàng ung dung lách người sang một bên để cho nó bay vút qua người. Minh Hùng dùng chân khí để điều khiển nên cái lục lạc này đột nhiên quành trở lại rất mau, uy hiếp huyết Thần Đường sau lưng liền. Đương nhiên Âu Trường Quân tránh được dễ dàng, lúc đó Minh Hùng mới quát lớn một tiếng cả năm cái lục lạc đều bay ra nhanh như chớp mỗi cái có một âm điệu lớn nhỏ khác nhau tạo thành một chuỗi âm thanh rất kỳ lạ. Minh Hùng sử dụng năm cái lục lạc này đánh thắng biết bao nhiêu cao thủ ở Thiên Trúc bởi vì ngoài cách điều khiển biến ảo, âm thanh của nó khiến địch thủ không thể nghe rõ được hơi gió đang bay, năm màu sắc sắc sỡ đan nhau chủ yếu làm loạn nhãn lực đối phương cũng góp phần trong việc thủ thắng rất nhiều.

Âu Trường Quân dùng bộ pháp khinh linh tránh né thừa sức nhưng như vậy hóa ra kém cỏi hơn Minh Hùng sao, do đó khi Minh Hùng vận dụng năm cái lục lạc tứ hướng đánh vào thì chàng không thêm tránh né nữa. Âu Trường Quân vòng tay một cái, chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” tỏa ra chung quanh rồi tùy theo vị trí từng cái lục lạc mà xử lý. Cái nào bị chân khí của chàng đánh bật ra thì kêu “choang” rất lớn cái nào có âm thanh nhỏ hơn tức là đã bị đẩy chéo đi hướng khác rồi. Minh Hùng hai tay co giắt để điều khiển năm cái lục lạc bay vòng trở lại hất lên tiếng nói xi xò một hồi Tiểu Diện Hoạt Phật đứng ngoài vội la lên :

- Thiếu hiệp cẩn thận, bây giờ Mao hành giả mới bắt đầu dùng chân khí tấn công đấy.

Âu Trường Quân gạt đầu, Minh Hùng dùng năm cái lục lạc này chẳng qua để làm lóa mắt, phân tâm địch nhân còn thực sự vẫn là chiêu pháp mà thôi. Minh Hùng lúc đó đã bắt đầu đưa song chưởng ra, năm cái lục lạc bay tới đâu nghĩa là chiêu lực đang tới đó. Âu Trường Quân muốn làm khiếp đảm quần hùng nên chờ cho năm cái lục lạc còn cách người mình một thước mới đưa song chưởng lên chống đỡ. “Thông Huyền Như Lai thần công” bành trướng rất mau lập tức ngăn chặn năm cái lục lạc đứng khựng một chỗ, nó vẫn bị chân khí của Minh Hùng thúc đẩy nên xoay tít và phát ra tiếng rít rợn người. Càng lúc tiếng rít của nó càng cao thủy chung vẫn xoay chuyển một chỗ chứ không tiến thêm nhột phân nào cả. Đây là Âu Trường Quân cố ý để quần hào xem mãn nhãn trước khi phản công, thấy đã vừa đủ chàng liền cười tùm tùm tỏ vẻ ung dung như ngấm ngấm vận chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công”. Năm cái lục lạc từ từ giảm âm thanh rú rít giống như người bị nghẹn, chậm chậm bay ngược trở lại khiến cho Minh Hùng kinh hãi, hất dậm chân một cái lập tức tốc vàng hoe tua tủa dựng đứng lên như bàn chông. Âu Trường Quân còn đang kinh ngạc thì Tiểu Diện Hoạt Phật đã la lớn :

- “Thiên Hà Cân Lực pháp”

Thì ra Minh Hùng ngoài võ công còn luyện thêm được một môn tăng lực gọi là “Thiên Hà Cân Lực”, mỗi khi cần vận động lập tức mái tóc vàng hoe dựng đứng lên như có từ trường vậy. Chân khí tiên thiên trong trời đất sẽ do đó mà thâm nhập Bách Hội huyết, nội lực nhờ vậy được tăng cường thêm mấy phần nữa. Hiện tại bất đắc dĩ Minh Hùng phải sử dụng tới mật pháp này quả nhiên năm cái lục lạc đã từ từ chuyển động về phía Âu Trường Quân. Chàng cười nhạt chỉ cần vận thêm một thành công lực nữa, lập tức năm cái lục lạc này kêu lên rằng rắc rồi trở về vị trí cũ liền, nếu chân khí của Minh Hùng mạnh hơn tí nữa thì nó đã bị vỡ nát rồi. Âu Trường Quân thấy tình thế kéo dài thừa đủ cho quần hào Thiên Trúc phân biệt ai cao ai thấp nên vận sức một cái, năm chiếc lục lạc vọt nhanh như tên bắn nhắm ngực Minh Hùng mà công kích. Toàn bộ chiến trường đồng thanh rú lên một tiếng, chính Minh Hùng cũng tự biết không sao tránh kịp nên thở dài nhắm mắt chờ chết, quả là gây ông đập lưng ông hán đã nhắm mắt nhưng tai nghe âm

thanh “ồ” một tiếng như sấm động và chẳng thấy mình bị thương thì vội vàng mở mắt ra. Đã định chịu chết dưới tay địch thủ thì tâm thần thư thái không sợ hãi tí nào, Minh Hùng mở mắt ra mới thật sự sợ đến mất cả hồn vía bởi vì năm cái lục lạc của mình hiện tại xoay tít và chỉ cách phần ngực chừng hai phân mà thôi, hấn tự nhiên phản xạ bước trái để tránh né, ngờ đâu năm cái lục lạc này vẫn đeo theo như hình với bóng.

Minh Hùng liền nghiêng rặng nhảy qua phải một bước, đầu óc càng thêm hoảng hốt tột độ bởi vì thủy chung không sao rời bỏ được năm cái lục lạc quý quai này. Âu Trường Quân không có ý đùa giỡn tí nào, cách thức điều khiển chân khí phải chính xác từng phân từng li một, chỉ sai lầm nửa ngón tay là phạm vào da thịt của Minh Hùng liền. Quần hào Thiên Trúc người nào cũng hồi hộp theo dõi cho nên hiện trường im lặng như tờ, con ruồi bay vẫn có thể nghe tiếng được. Đột nhiên Âu Trường Quân đứng thẳng người hai tay hoa một cái, năm cái lục lạc rít lên vo vo rồi chia làm năm hướng bay vòng trở lại người chàng giống như năm cánh hoa ngũ sắc. Năm cánh hoa này có một tụ điểm rất lạ là bàn tay của Âu Trường Quân đang xòe ra, âm thanh rít vo vo vừa tắt hẳn thì mọi người đã thấy năm cái lục lạc nằm gọn trong lòng bàn tay chàng rồi. Âu Trường Quân cười tủm tỉm bước tới đưa trả lục lạc cho Minh Hùng giữa tiếng reo hò rầm trời của quần hào Thiên Trúc :

- Võ khí của Mao huynh đệ kỳ lạ thực, nếu tại hạ không có “Thanh Hoa bí lục” thì chống chọi sao nổi.

Minh Hùng không biết tiếng Trung Quốc nên ngẩn người ra, rốt cuộc Tiểu Diện hoạt Phật phải chạy lại nói một câu, lúc đó hấn mới hoàn hồn trả lời :

- Không dám, Minh chủ khen quá đấy thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phật không lỡ cơ hội lớn tiếng hô bằng hai thứ ngôn ngữ :

- Tiểu Lôi Âm thiên viện, chấp chương nhân Minh Hùng đã công nhận Âu Trường thiếu hiệp là Minh chủ rồi.

Trong lúc quần hào náo loạn bàn tán thì Minh Hùng cứ đứng ngẩn ngơ như người mất hồn, tuy nhiên hấn bản tính rất đứng đắn, đã nói thì quyết chẳng nuốt lời nên vội trấn tĩnh lại, chậm rãi bước tới vái Âu Trường Quân một cái rồi hô to :

- Minh Hùng thuộc hạ xin ra mắt Thủ tòa Tiểu Lôi Âm thiên viện truyền nhân, Minh chủ võ lâm Thiên Trúc.

Lời tôn xưng dài dòng của Minh Hùng khiến toàn thể quần hào càng náo loạn hơn nữa, xen lẫn là hàng trăm tiếng vỗ tay hoan hô của chúng tăng hai Thiên viện chủ chốt Tiểu Lôi Âm và A Lạp khiến cho hiện trường bị kích động đến tột độ. Minh Luân thần tăng vui mừng chạy đến cầm tay chàng lắc mấy cái tỏ ý khen ngợi rồi đồng thanh hô to :

- A Lạp thiên viện và Tiểu Lôi Âm đã có cùng ý kiến, còn lại huynh đệ nào muốn chứng nghiệm võ công Âu Trường minh chủ thì cứ bước ra đi, chúng ta xong việc lập tức sẽ cử hành Đại điển tôn xưng liền.

Minh Luân thần tăng nói câu này rất khéo, gần như đưa vào tình thế đã hoàn tất khiến cho ai táo gan lắm mới dám đứng ra chống đối, làm địch nhân của hai Thiên viện chủ chốt này thì chẳng vui vẻ chút nào. Quần hào Thiên Trúc nhốn nháo vô cùng, đương nhiên còn một số Thiên viện không bằng lòng nhưng chần chờ chưa muốn ra mặt ngay. Đột nhiên một tăng nhân diện mạo đen xì tay cầm Lang nha sạn bước ra, chính là Đà Phương Sơn ở Di Lạc thiên viện vừa rồi.

Quần áo hấn tuy vẫn là cà sa nhưng màu nâu sậm và có chút thêm dải lụa đỏ quanh lưng chứng tỏ khác lạ hơn các môn phái khác, có lẽ đã pha với Hòa Thần giáo hay Bái Hỏa giáo của Ba Tư, nội màu da đen xì cũng đã có sự lai tạp về nguồn gốc rồi. Đà Phương Sơn trầm giọng nói :

- Âu Trường thiếu hiệp võ công cao siêu rất xứng đáng làm Minh chủ cả Thiên Trúc lẫn Trung Nguyên, chỉ tiếc rằng không phải là người Thiên Trúc mà thôi. Âu Trường thiếu hiệp, tại hạ hỏi một câu này, tại sao thiếu hiệp không đứng ra làm Minh chủ Trung Nguyên thì có hay hơn không, đất Thiên Trúc nhỏ bé có đáng gì đâu?

Giọng lưỡi Đà Phương Sơn mềm mỏng và lịch sự lại chứng tỏ hấn đã có kính nể chàng nửa phần rồi.

Âu Trường Quân nghiêm sắc mặt, đồng thanh trả lời :

- Chức Minh chủ Trung Nguyên từ hai chục năm nay ở trong tay Phương tiên bối rất xứng đáng, tại hạ tuổi trẻ kinh nghiệm ít ỏi sao dám trèo đèo như thế. Còn về chức Minh chủ Thiên Trúc chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, tại hạ chẳng bận tâm tới nhưng thật sự đã trót thề trước linh vị Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì phải hoàn thành cho đến cùng, mong rằng Đà tiên bối hiểu cho.

Minh Luân hấn Tăng lắc đầu mấy cái chen lời vào :

- Đà chân nhân phân biệt người Trung Nguyên hay Thiên Trúc là một cái làm rất lớn, lão tăng nói không ngoa ngôn hay có ý khích bác đâu, chân nhân còn chấp chương nhiều đấy.

Đà Phương Sơn tức giận hỏi lại :

- Sao gọi là chấp chương được, võ lâm giang hồ có phải đạo giáo đâu.

Minh Luân thần tăng thờ dài vẫn ôn hòa giải thích :

- Võ lâm giang hồ không phải đạo giáo thật nhưng Đà huynh thử nghĩ coi trên đời này có việc gì mà qua khỏi Phật pháp không. Lão tăng nói thẳng một chuyện, Đạt Ma Phật Tổ là người nước nào mà làm Tổ sư võ lâm Trung Nguyên? Nói chuyện trước mắt thì Kim Khuyết Đế Quân Thượng Quan Ân cũng là đệ tử Thiên Trúc thì chẳng lẽ không thể xưng hùng xưng bá ở Trung Nguyên được sao? Còn tên phản đồ Hoàng Thái Cung là người Xa Sư Tiểu Quốc vẫn được Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thương yêu và truyền dạy võ công cho hắn. Nếu tên này không lộ mặt gian xảo ra cứ chuyên tâm học võ công thật cao siêu thì có khi trở thành Minh chủ Thiên Trúc, lúc đó Đà huynh có phản đối không?

Minh Luân thần tăng thuyết một hồi khiến cho Đà Phương Sơn cứng họng, tên này vẫn gân cổ cãi bướng :

- Chuyện đó đã xảy ra đâu, Đà Phương Sơn này quyết không hao giờ cúi đầu bái phục trước bất cứ ngoại nhân nào.

Tiểu Diện Hoạt Phật thẳng tính chịu không nổi nên chen vào :

- Lão Phật gia cũng vậy. Như họ Đà nhà ngươi lên làm Minh chủ thì lão Phật gia quyết không cúi đầu bái phục người Ba Tư ngoại giáo đâu.

Đà Phương Sơn quả là có chút máu Ba Tư hay Điều Chi Tiểu Quốc gì đó nên giận dữ tột độ mà không sao bắt bẻ được Tiểu Diện Hoạt Phật, lão ta gầm lên :

- Người nào thì sợ chứ ta có coi bọn Hoạt Phật các người ra gì, các người chỉ ý số đông tự tung tự tác đã lâu rồi đó.

Tiểu Diện Hoạt Phật nhả cái mặt hoạt kê :

- Đây là đất A Lạp thiên viện chứ không phải Di Lặc thiên viện đâu mà ngươi quát tháo.

Âu Trường Quân sẵn đã ghét mặt tên này và không muốn để Tiểu Diện Hoạt Phật phải ra tay nên bước chặn ngang, trầm giọng nói với Đà Phương Sơn :

- Hôm nay ta đến đây để dương danh “Xá Lợi Phật Bài”, Đà chân nhân ngươi có lòng khinh bỉ hiệu lệnh của Phật tổ sư thì phải chịu hình phạt gì đây?

Đà Phương Sơn quát to bằng thổ âm Thiên Trúc, lập tức sáu cao thủ Di Lặc thiên viện đi theo hắn liền vọt người ra đứng thành vòng cung bảo vệ phía sau.

Tiểu Diện Hoạt Phật nói nhỏ bằng tiếng Trung quốc để Đà Phương Sơn không thể hiểu được :

- Tên này sử dụng “Ma Nha Doãn Huyết sạn pháp” rất lợi hại, chân lực dùng chữ “Hỏa” làm căn bản đấy.

Đà Phương Sơn gầm lên, chỉ mặt Tiểu Diện Hoạt Phật chửi mắng rất dữ dội. Tiểu Diện Hoạt Phật cũng đỏ mặt thông mạ lại, hiện trường vì đó mà náo loạn cực kỳ, chẳng rõ ai bênh ai cả. Âu Trường Quân thờ dài chán nản, chẳng muốn cướp tinh thần địch thủ nên đột nhiên dùng “Áo Ảnh pháp” lạng người đi một cái thân ảnh chớp động rồi lại trở về chỗ cũ khiến người nào không tinh mắt vẫn tưởng chàng đứng im một nơi. Đà Phương Sơn tức giận trừng mắt hỏi :

- Người vừa biến đi đâu vậy?

Âu Trường Quân không thèm trả lời cứ tùm tùm cười ruồi để mặc cho quần hào Thiên Trúc la hét chỉ trích rầm rĩ, Đà Phương Sơn lắng tai nghe một hồi thì giật mình quay lại nhìn sáu tên cao thủ Di Lặc thiên viện, cả sáu đều biến thành tượng gỗ từ bao giờ rồi.

Sắc mặt đen xì nên Âu Trường Quân không thể nhận ra biến đổi, hắn đi một vòng dùng tay trái vỗ, đập mấy cái để giải huyết cho thuộc hạ. Thủ pháp tên này rất thô thiển tuy vẫn giải được huyết đạo nhưng mấy tên cao thủ đều phải lên tiếng rên la chứng tỏ đau đớn vô cùng. Âu Trường Quân ung dung hỏi :

- Nếu ta muốn sát hại thì ngươi liệu có trở tay kịp không?

Đà Phương Sơn bĩu môi khinh bỉ trả lời :

- Người Trung Nguyên tâm cơ xảo trá hay chế tạo những tà pháp lòn mắt địch thủ, thật chẳng hay ho gì cả.

Âu Trường Quân ngửa mặt cười dài :

- “Thông Huyền Như Lai biến thuật” là tâm pháp cực kỳ cao diệu của Thiên Trúc mà ngươi hồ đồ cho là tà pháp Trung Nguyên thì buồn cười thật, Di Lặc thiên viện không tiến bộ bằng các Thiên viện khác có lẽ vì nguyên nhân này đây.

Đà Phương Sơn đã thấy nội lực Âu Trường Quân khi tỷ đấu với Minh Hùng mạnh mẽ không tưởng tượng nổi nên khôn khéo nói :

- Người lấy võ khí ra đi, ta sẽ cho biết thế nào là võ công chân chính.

Âu Trường Quân liếc mắt thấy một trong số sáu tên cao thủ Di Lạc thiên viện có cầm kiếm liền sử dụng “Áo Ảnh pháp” chớp nhoáng tới trước mặt hắn vừa cười vừa hỏi :

- Huynh đệ cho tại hạ mượn tạm thanh kiếm được không?

Tình huống đi mượn võ khí địch nhân hy hữu độc nhất vô nhị trên thế gian này khiến cho quần hào Thiên Trúc đồng thanh “Ồ” lên một tiếng như sấm động. Tên cao thủ này giống như thỏ trước mặt cộp, bắt giắc gật đầu rồi nâng kiếm lên đưa cho chàng, điều này chứng tỏ uy thế chàng áp đảo một cách vô hình vô ảnh. Mặc cho Đà Phương Sơn dậm chân tức tối Âu Trường Quân bung lưỡi kiếm đánh “keng” một cái tươi cười nói :

- Kiếm tốt thật, cảm tạ huynh đệ đã cho mượn.

Âu Trường Quân ung dung trở về chỗ cũ, chàng lấy chân vẽ thành một vòng tròn dưới nền, ngón chân đi tới đâu đá xanh vụn nát ra tới đó, trước kia tỉ đấu với Kim Khuyết Đế Quân chàng chỉ vạch sâu chừng hai phân, hiện tại cái vòng sâu đến hơn ba phân có nghĩa là chân lực “Thông Huyền Như Lai thần công” đã phát huy thêm một tầng nữa rồi. Âu Trường Quân rung tay cho lưỡi kiếm bắn ra mấy đóa hàn quang rồi trầm giọng nói :

- Người không bị câu thúc muốn chạy nhảy thế nào cũng được. Riêng ta chỉ cần bước ra khỏi cái vòng này là coi như chịu thua liền.

Đà Phương Sơn thấy chàng kiêu ngạo thì nửa tức giận, nửa mừng rỡ bởi vì cây Lang nha sạn của hắn rất trầm trọng, địch thủ không nhảy tránh được thì thanh kiếm mỏng manh kia làm sao đón đỡ nổi. Hắn quát lớn một tiếng “Được lắm”. Lang nha sạn vụt ngang theo thế “Cương Dao Trảm Xà” hay “Hoành Tảo Thiên Quân” của Thiếu Lâm tự. Âu Trường Quân đã có chủ ý thì đời nào nhảy lên hay thụp xuống, để mất tư cách oai vệ của mình đi, chờ cho Lang nha sạn tới gần chàng mới phát xuất “Chuyển Y thần công” vào đầu mũi kiếm. Lang nha sạn đang kêu vù vù bỗng nhiên giảm bớt âm thanh bởi vì đầu mũi kiếm của Âu Trường Quân đẩy chéo nó đi, đập đánh “sầm” xuống nền đá, bụi vụn bắn lên tung tóe. Cái sân A Lạp thiên viện bằng đá xanh rất cứng rắn vậy mà bị vỡ một lỗ to bằng cái tô canh liền. Đà Phương Sơn thốn cả cánh tay lực phủ ngũ tạng cũng bị ảnh hưởng đau đớn vô cùng nhưng cố gắng che dấu không để lộ ra ngoài mặt. Thế kiếm của Âu Trường Quân chẳng có chiêu thế gì cả thuận đưa tay ra chính là kiếm ý rất thượng thừa, hay còn gọi là vô danh kiếm Chàng thử một chiêu đã phán đoán được lực đạo của Đà Phương Sơn mạnh yếu thế nào nên giả vờ kinh hãi nói :

- Ái chà! Không được rồi, như thế này A Lạp thiên viện lãnh nhận hậu quả tan nát hết.

Chàng chờ Tiểu Diện Hoạt Phật thông dịch xong mới nói tiếp :

- Kể từ giờ trở đi ta còn đây võ khí của người xuống nền đá nữa thì cũng kể như thua cuộc.

Tiểu Diện Hoạt Phật rất kinh hoàng nhưng cũng đành phải phiên dịch dứt lời là toàn thể quần hào Thiên Trúc “ồ” lên một tiếng như sấm động bởi vì như vậy chàng sẽ bị mất thế rất nhiều. Đà Phương Sơn cho rằng đầu óc Âu Trường Quân không được minh mẫn cho lắm nên cười khoái trá nhắc lại :

- Người nhớ lời đấy nhé, người Trung Nguyên gọi là Tứ mã... gì gì đó, ta quên mất rồi.

Lần đầu tiên quần hào được một dịp cười nôn ruột không khí chiến trường do đó giảm bớt sát khí đi một phần nào. Đà Phương Sơn then quá bèn quát lớn :

- Cười cái gì, đỡ chiêu “Phi Lưu Trục Hả” này xem.

Tiểu Diện Hoạt Phật vừa phiên dịch xong câu “Phi lưu trục há” (Thác đồ thẳng xuống) thì giật mình kêu “ôi chà” liền, rõ ràng Âu Trường Quân khó mà đỡ nổi thế Lang nha sạn từ trên cao đánh xuống nếu tránh né tất nhiên nó sẽ đập xuống nền đá thì cũng coi như thua cuộc rồi còn gì. Ngoài kia Đà Phương Sơn múa tít cây Lang nha sạn phát ra những tiếng vù vù, bụi cát chung quanh bị cuốn tròn như cơn lốc nhỏ, hắn cảm thấy chân khí đã tập trung đầy đủ mới quát lên một tiếng, cây Lang nha sạn biến thành một đạo hắc quang, từ trên cao bổ xuống cực kỳ dũng mãnh. Âu Trường Quân cũng phải giật mình hoảng sợ, không ngờ lực đạo của Đà Phương Sơn lại tập trung mạnh đến thế. Thanh trường kiếm cấp tốc ngóc lên đâm thẳng vào huyết Ngọc Đường của hắn.

Toàn bộ hiện trường im lặng hoàn toàn, ai nấy đều chú mục và nín thở theo dõi bởi vì cách đối phó này có hai khả năng xảy ra. Nếu Đà Phương Sơn phải nhảy tránh hay thu Lang nha sạn về đỡ gạt thì chẳng nói làm chi, ngộ nhỡ hắn cứ tiếp tục đà giáng xuống thì cả hai đều mất mạng cả, lâm vào trường hợp “Lưỡng bại câu thương” thì thâm không sao kể xiết. Riêng tâm tư Đà Phương Sơn hỗn loạn và hoảng sợ hơn cả, hắn thừa biết nếu cứ tiếp tục chiêu “Phi Lưu Trục Hả” thì cây Lang nha sạn phải đi một vòng xa hơn lưỡi kiếm đi thẳng do đó cả hai đều trúng đích một lượt, có nghĩa là cùng chết ngay lập tức. Trường hợp nhảy tránh hay thu Lang nha sạn về thì còn nguy hiểm hơn, đã khó khăn mà lại còn tự đưa cả chục sơ hở cho đối phương đánh vào. Do đó đầu óc hắn chớp nhoáng tính toán chiêu “Phi Lưu Trục Hả” chỉ hơi ngừng

trong nửa tích tắc là tiếp tục đánh xuống. Diễn tả thì dài dòng, sự thực các suy nghĩ, hành động đều xảy ra trong một sát na, Âu Trường Quân biết ý Đà Phương Sơn quyết tâm liều mạng thì hoảng sợ đến toát cả mồ hôi ra. Trong lúc nguy cấp đầu óc nhớ ngay đến một chiêu mà Viên Viên đã có lần sử dụng chống đỡ địch nhân từ trên cao đánh xuống chiêu này tên là “Nhất Sơn Kịch Thiên”.

Chân khí tùy tâm điều khiển, lập tức cổ tay uốn ngược một cái, lưỡi trường kiếm đã dựng đứng lên đón được cây Lang nha sạn liền. Âm thanh mũi kiếm chạm vào Lang nha sạn kêu “koong” nho nhỏ, cây Lang nha sạn lập tức dừng lại nhưng lưỡi trường kiếm cũng bị uốn cong như cánh cung vậy. Quần hào Thiên Trúc có mấy người nhãn lực và võ học cao siêu liền lên tiếng hoan hô rầm trời, còn đa số đều im lặng ngơ ngác, trong lòng nghĩ thầm “Có gì hay ho đâu nào”. Trình độ như Minh Luân thần tăng tất nhiên phải hiểu rõ hơn ai hết, ông ta thờ phào vừa hồi hộp vừa thán phục bởi vì thoát trông rất đơn giản nhưng thật ra Âu Trường Quân ngoài sự nhanh tay biến đổi còn phải tính toán thật chính xác để mũi kiếm nhỏ xíu nằm ngay giữa thân cây Lang nha sạn mới được, chỉ cần trượt đi cự li một sợi tóc là cây Lang nha sạn sẽ tiếp tục đập xuống liền, đó là chưa kịp nói đến việc chân lực chàng cực kỳ hùng hậu để giữ lưỡi kiếm không bị gãy làm mấy mảnh.

Đà Phương Sơn ngẩn ngừ nửa giây để đối phương chống đỡ được thì hoảng sợ vô cùng, hiện tại chân khí hai bên tạo thành thế cân bằng hút dính hai loại võ khí vào nhau, có muốn rút ra cũng không được nữa rồi. Cả hai duy trì tình trạng tỷ đấu nội lực này chừng nửa khắc thì cây Lang nha sạn từ từ đưa cao thêm một chút bởi vì lưỡi kiếm của Âu Trường Quân đã thẳng băng ra rồi. Minh Luân thần tăng chạy ra hô lớn :

- Lão tăng đếm đến ba, hai bên cùng thu chân lực về một lượt đi, trận này coi như hòa.

Ngờ đâu Đà Phương Sơn nhất định không chịu, hấn đưa luôn tay trái nắm lấy Lang nha sạn, nghiền răng trợn mắt dùng cả hai tay ấn xuống, lưỡi kiếm của Âu Trường Quân quả nhiên phải cong đi một chút nhưng chỉ trong chớp mắt đã thẳng như cũ chứng tỏ chân lực “Thông Huyền Như Lai thần công” vượt trội hơn hẳn. Minh Luân thần tăng than dài :

- Chân lực hai bên cao thấp đã rõ ràng, Đà chân nhân chỉ mang bại vào thân thôi.

Hiện tại Âu Trường Quân thúc đẩy chân khí truyền theo võ khí sẽ chặn đứt đoạn kinh mạch của Đà Phương Sơn liền tuy vậy suy nghĩ cho kỹ càng hôm nay là ngày thu phục võ lâm Thiên Trúc mà có người chết thì chẳng hay ho chút nào, vì vậy chàng xoay chuyển đầu óc tìm cách thức vẫn đánh bại Đà Phương Sơn nhưng đừng hại mạng hắn là ổn thỏa nhất. Âu Trường Quân đầu óc cực kỳ nhanh nhẹn trong chớp mắt đã tìm được cách giải quyết, chàng ngấm ngấm vận chân khí “Chuyển Y thần công” vào tay trái. Lúc chàng hạ thấp thanh kiếm xuống ai nấy đều sững sốt vô cùng, có người còn kêu lớn :

- Ôi chà! Tiểu tử bắt đầu cạn kiệt chân lực rồi.

Tiểu Diện Hoạt Phật và Minh Luân thần tăng nhấp nhồm đứng ngồi không yên, dù ai thắng bại cũng vô phương can thiệp nổi. Cây Lang nha sạn hạ theo lưỡi kiếm, vừa tâm tay là Âu Trường Quân đưa tay trái Chop nó luôn. Người vừa kêu la lại lên tiếng tiếp :

- Phải rồi, họ Đà dùng hai tay thì người kia cũng dùng hai tay mới mong chống lại được chứ.

Ngay cả Tiểu Diện Hoạt Phật và Minh Luân thần tăng cũng nghĩ như vậy thật ra Âu Trường Quân dùng loại chân khí khác chạy song song hai bên cây Lang nha sạn để điểm sát tay Đà Phương Sơn mới điều khiển cho cả hai tay chạm mạnh nhau một cái “Thông Huyền Như Lai thần công” và “Chuyển Y thần công” đều là tuyệt học, mạnh mẽ di sơn bãi đảo mà đụng chạm nhau thì còn gì ghê gớm hơn.

Âm thanh phát ra đánh “chát” như pháo nổ, tiện đứt cây Lang nha sạn tận tay Đà Phương Sơn ngay lập tức, áp lực còn dư thừa hất hắn phần bị gãy lên hơn trượng nữa. Cây Lang nha sạn này được đúc bằng thép nguyên chất, nặng gần một trăm cân thì đủ biết kinh lực của Âu Trường Quân mạnh kinh khủng tới mức nào. Âu Trường Quân hơi nghiêng người một chút, tay tả Chop được cây Lang nha sạn không để nó rớt xuống nền đá, cả mấy động tác từ khi hạ kiếm xuống cho tới lúc cầm khúc Lang nha sạn bị gãy chỉ xảy ra không đầy một tích tắc.

Tiếng nổ vẫn còn dư âm thì mọi người đã thấy chàng ung dung mỉm cười nói :

- Rất tiếc phải phá hủy võ khí của ngươi, vật mất mà người toàn vẹn là may lắm rồi đấy.

Đầu tiên là những tiếng hoan hô của các cao thủ, dị nhân sau đó toàn thể mới hiểu ra. Toàn thể quần hào Thiên Trúc reo lên như sấm động. Minh Luân thần tăng mừng quá chạy ra nói :

- Thần công của Minh chủ thật tuyệt thế vô song, Đà chân nhân ngươi không cảm tạ và hô hai tiếng Minh chủ đi, còn chờ đợi gì nữa?

Đà Phương Sơn tuy không bị chân lực của Âu Trường Quân đả kích trực tiếp nhưng vẫn bị chấn động tê tái cả hai tay, lồng ngực đau nhói ngấm ngấm cho nên kinh hoảng tới mức không nói nên lời, hắn nghe

Minh Luân thần tăng nhắc nhở thì gật đầu mấy cái thay cho lời nói. Minh Luân thần tăng thấy mình thốt ra hai tiếng Minh chủ mà không ai phản đối thì phấn khởi nói lớn :

- Lão tăng có một lời chân tình muốn nói cùng chư sư huynh đệ toàn thể võ lâm Thiên Trúc, chúng ta không nên câu nệ chấp nhất người nước này nước nọ, Âu Trường thiếu hiệp võ công nội lực thấy đều cao siêu ngoài sức tương tượng, tâm tình lại hòa ái bao dung rất xứng đáng được tôn xưng lên làm Minh chủ võ lâm. Lão tăng mong rằng chư sư huynh đệ hãy lấy đại sự làm trọng, tuân theo hiệu lệnh “Xá Lợi Phất Bài”

Lỗ Già Nam là Phương tượng Xích Thiên đại tự đỡ lời luôn :

- A Lạp và Tiểu Lôi Âm thiền viện đã tâm phục Âu Trường minh chủ, Đà thí chủ của Di Lạc thiền viện cũng không phản đối thì Xích Thiên đại tự của bản tăng xin nghe theo lời tâm huyết. Kể từ nay sẽ nhất trí tuân theo hiệu lệnh “Xá Lợi Phất Bài”.

Bốn đại Thiền viện lên tiếng phục tùng thì mấy Thiền viện nhỏ người ít lực yếu đâu dám chống cãi, lần lượt bước ra vái chào Âu Trường Quân và “xí xó” tung hô gì đó.

Tiểu Diện Hoạt Phất phiên dịch không kịp bởi vì càng lúc càng đông. Âu Trường Quân thấy cục diện chưa có gì đáng tiếc xảy ra, vẫn hỏi một cách êm thấm thì thầm cảm tạ trời đất, chàng tươi cười vái trả từng người một. Số cao thủ, tăng nhân các Thiền viện tham dự đại hội hôm nay có đến mấy trăm, chỉ cần người đại diện đứng ra chào tân Minh chủ đã mất hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Hiện tại có lẽ hơn giờ Ty một chút, ánh nắng đã nóng bức và chói chang khiến ai nấy đều đổ cả mồ hôi, Minh Luân thần tăng thu xếp rất chu đáo, ngoài việc cắt cử Phục Long Hoạt Phất ghi chép danh sách những Thiền viện bước ra làm lễ tuân phục còn dự bị sẵn trà nước trái cây đưa vào đó. Lão Thần tăng liền đứng ra nói lớn :

- Việc tiến hành Đại điển tôn xưng cần phải có thời gian sắp xếp cho chu đáo và long trọng, đây là thể diện của Võ lâm Thiên Trúc do đó không thể khinh suất được.

Lão tăng mời toàn thể quần hào chư sư huynh đệ vào chánh điện dùng giải khát, chiều hôm nay A Lạp thiền viện sẽ mở hai tiệc rượu chay và mặn, tùy ý ai muốn dùng, trong thời gian đó chúng ta bàn luận việc tiến hành nghi lễ luôn cho tiện.

Quần hào Thiên Trúc tuy ô hợp nhưng rất nể trọng uy thế của A Lạp thiền viện, vẫn dứ dắc bàn tán om sòm nhưng đi vào chánh điện thì thông thả và trật tự, tất cả chưa kịp an vị thì ngoài cổng bỗng vang lên một âm thanh ồm ồm cực kỳ sung mãn :

- Đại Như Cáp Tự xin được tham dự cuộc vui với A Lạp thiền viện và Âu Trường minh chủ được không?

Hồi 31 : Sáng tỏ nguyên nhân

Chính điện A Lạp thiền viện lập tức im lặng như tờ, chẳng phải hoảng sợ mà vì kinh ngạc tột độ, bởi vì từ trước tới nay Tây Vực và Thiên Trúc như nước với lửa, địa thế lại xa cách nhau cho nên sự việc này cực kỳ hãn hữu. Minh Luân thần tăng bước ra cũng vận hơi cho trầm giọng trả lời rất to :

- Hôm nay là ngày vui mừng của Võ lâm Thiên Trúc, bất cứ cao nhân mặc khách nào giáng lâm mừng hi sự đều được A Lạp thiền viện cung kính hoan nghênh hết. Lão tăng xin mời chư vị cao tăng Đại Như Cáp Tự vào chính điện.

Từ ngoài cổng thấp thoáng bóng xám, hai nhân vật sóng vai bước vào, cả hai cùng đội mũ lông che khuất chiếc đầu trọc và người nào cũng có mang đầy sau lưng chứng tỏ họ đang viễn hành. Một người diện mạo gầy guộc rất khô khan còn một người tuy thấp lùn nhưng hồng hào đầy đà ra vẻ là nhân vật có quyền thế lớn lao, người gầy guộc chỉ vái chào hờ hững rồi lên tiếng tự giới thiệu trước :

- Tại hạ là Sa Đại Lập Đường chủ Nhất Cao đường, còn đây là Lạt Ma hộ pháp ở Đại Như Cáp Tự, có phải Đại La Hoạt Phật, Minh Luân thần tăng hay không?

Lời nói trống không, thiếu lễ phép khiến cho Minh Luân thần tăng ngậm ngậm tức giận nhưng ngoài mặt chưa để lộ ra bởi vì danh tiếng Lạt Ma hộ pháp Đại Như Cáp Tự không phải tầm thường. Trước kia ông ta chưa hề giữ chức Hộ pháp đã có một thời gian tung hoành miền An Tây trải dài qua khỏi Ngọc Môn quan, Cam Túc với ngoại hiệu Hồng Đô Song Câu Vương Tử. Vị hộ pháp này vốn là người Nữ Chân bộ tộc tên là Mộ Đằng nhưng từ khi về Đại Như Cáp Tự thì bỏ hai chữ Vương Tử trong ngoại hiệu đi, thêm vào chữ An trong tên chính cho có vẻ người Tây Vực hơn, thành ra tên An Mộ Đằng. Minh Luân thần tăng trầm giọng :

- Nhị vị từ xa xôi lặn lội tới đây chưa chắc vì muốn chung vui với A Lạp thiền viện mà thôi, có lẽ còn điều gì khác hơn phải không?

An Mộ Đằng lúc này mới uể oải vái chào rồi trả lời :

- Khách tới nhà mà gia chủ không cho uống rượu thì chuyện trò sao thông?

Minh Luân thần tăng “hừm” một tiếng ra vẻ tức giận nhưng công phu hàm dưỡng rất cao vẫn nín nhịn được, đưa tay mời vào bên hữu Âu Trường Quân, còn mình thì ngồi bên tả minh bạch chức vị chủ khách rất rõ ràng. Ngờ đâu Sa Đại Lập đòi ngồi bên tả Minh Luân thần tăng, hóa ra Âu Trường Quân ngồi bên hữu kém thân phận hơn cả ba người. Tiểu Diện Hoạt Phật tính khí nóng nảy, lớn tiếng nói :

- Các người đến A Lạp thiền viện cốt ý để gây sự chứ chẳng tốt lành gì đâu, cần gì trà với rượu, chúng ta ra sân thi đấu luôn đi nào.

Âu Trường Quân đứng lên cười tủm tỉm :

- Lão Phật gia bất tất nóng nảy, tại hạ chưa làm lễ Đại diện chính thức thì cứ để như vậy cũng được.

Tiểu Diện Hoạt Phật cười nhả nhổ chứng tỏ trong lòng đã cực kỳ tức giận, ông ta cầm cái ghế phía bên tay tả đặt “cốp” một cái rồi hầm hừ nói :

- Các người muốn thì ngồi đi, lão Phật gia chống mắt xem có dám không nào.

- Sao lại không dám, tại hạ chỉ nể phục mỗi mình Minh Luân thần tăng mà thôi, người có gì hay ho thì giở ra đi.

An Mộ Đằng vừa thốt “Người coi chừng...” thì Sa Đại Lập đã ngã người ra phía sau, võ công hần không tầm thường chút nào, trong lúc bất ngờ vẫn cấp tốc lộn người một vòng rồi đứng thẳng lên. Sa Đại Lập vốn dĩ làn da đã ngăm ngăm, hiện tại pha với màu xanh càng thêm đen xám lại, run giọng nói :

- Tiểu Diện Hoạt Phật, người táo gan...

Hắn không thể nói hết câu bởi vì quần hào Thiên Trúc cười nói rất âm ỉ át hẳn cả âm thanh đi khiến Đại Lập càng thêm tức tối lập tức khoa tay lên sửa soạn xuất chiêu.

Hiện tại ở A Lạp thiền viện chỉ có chừng 20 vị Hoạt Phật, thấy Sa Đại Lập mạnh động liền tiến lên đứng song hàng với Tiểu Diện Hoạt Phật. Âu Trường Quân trầm giọng nói rất uy nghiêm :

- Quý vị ngồi yên đi, không nên hờ một chút là dùng chân tay như vậy.

Minh Luân thần tăng phát tay một cái, tất cả Hoạt Phật đều lui ra sau liền, cả Tiểu Diện Hoạt Phật cũng vậy. An Mộ Đằng quát lớn :

- Sa đường chủ, đừng vọng động ở đây.

Sa Đại Lập hai mắt đỏ ngầu vì tức giận nhưng cũng tuân lệnh từ từ hạ tay xuống, tôn trọng thượng cấp thì ít, ngán ngẫm đôi phương nhiều hơn. Một tăng nhân mang chiếc ghế khác đến, tên này thái độ rất cung kính nhưng miệng cứ tủm tỉm cười hoài khiến cho Sa Đại Lập tức lộn cả ruột, hần gằm gừ :

- Tên chó chết này cười cái gì mà cười lảm thế?

An Một Đẳng phát tay ra hiệu cho Sa Đại Lập ngồi xuống rồi mới ngồi theo, hẩn chờ cho chính điện im lặng hẳn mới trầm giọng nói :

- Đại La Hoạt Phạt Thủ tòa tính sao về chuyện đùa giỡn này?

Minh Luân thần tăng nghiêm khắc trả lời :

- Gieo nhân nào gặt quả nấy, Lão tăng không bênh vực người nhà nhưng như thế chính là một bài học nhẹ nhàng lắm rồi. Lão tăng nhắc lại một lần nữa, nhị vị vui vẻ thì A Lạp thiền viện xin hoan nghênh còn muốn đụng chạm tới Âu Trường minh chủ tức là trở thành địch nhân của quần hào Thiên Trúc đấy.

Âu Trường Quân chậm rãi xen vào :

- Lỗi này do nhị vị gây ra trước, tại hạ đã ước hẹn với Lạt Ma thủ tòa Đại Như Cáp Tụ mùa xuân sang năm sẽ đến, nhị vị cần gì phải vội vã vô lý thế?

An Một Đẳng có vẻ khó chịu thì Âu Trường Quân tỏ ra kẻ cả trách mắng, lão ta âm ừ trả lời :

- Bản Hộ pháp đã nghe tin này rồi, chỉ nhân tiện có chút việc gần đây nên tạt qua mà thôi.

Sa Đại Lập buột miệng nói chen vào :

- Trễ tràng một chút đâm ra khó xử, nếu không tiêu tử...

An Một Đẳng vội vàng gạt phắt đi nhưng Minh Luân thần tăng và Âu Trường Quân đã nghe kịp rồi, chàng cười lạnh lùng :

- Chủ ý hai vị định tiêu diệt tại hạ trước khi trở thành Minh chủ Võ lâm Thiên Trúc, coi đây là việc ân oán cá nhân chứ gì. Hà, ngày hôm nay tại hạ vẫn chưa chính danh, nhị vị có cần giáo đầu thì chúng ta ra ngoài đi.

Minh Luân thần tăng vội lên tiếng ngăn cản :

- Minh chủ chưa chính thức tại A Lạp thiền viện, thật ra đã chính thức từ khi cầm “Xá Lợi Phất Bài” trong tay rồi, bắt tất phải tranh hùng với hai vị làm chi.

An Một Đẳng nhanh nhẩu tán thành :

- Phải đấy, quý hồ tiểu... hiệp lập tức đăng trình đi Tây Vực là phong ba chìm lắng liền.

Chính ra An Một Đẳng định gọi chàng là tiểu tử nhưng chẳng hiểu sao lại trở thành tiểu hiệp, cộng thêm với thái độ bất nhất của họ Minh Luân thần tăng hiểu ra tâm ý liền trầm giọng nói thẳng :

- Chung qui Đại Như Cáp Tụ không muốn Âu Trường minh chủ ở lại Thiên Trúc ngày nào chứ gì, nhị vị sợ rằng “Thanh Hoa bí lục” sẽ được truyền lại thành ra Đại Như Cáp Tụ bị lép vế phải không?

Câu này đánh trúng tim đen khiến cho An Một Đẳng và Sa Đại Lập giật mình biến sắc, Âu Trường Quân cười nhạt chen vào :

- An hộ pháp các hạ về báo với Lạt Ma thủ tòa như sau: tại hạ có trong tay “Thanh Hoa bí lục” hay “Tiểu Như Lai mật kinh”, gọi theo tiếng Tây Vực là “Cốt đả bác đô” thì võ công bao gồm cả ba nước. Tại hạ tính toán mùa xuân năm sau sẽ lấy luôn chức Minh chủ Tây Vực cho trọn gói đấy, Đại Như Cáp Tụ sửa soạn đối phó trước đi là hơn.

Minh Luân thần tăng cười hà hà tăng bốc luôn :

- Đã vậy Minh chủ kiêm thêm chức Minh chủ Trung Nguyên luôn mới thật là hảo sự vô tiền khoáng hậu.

Âu Trường Quân lắc đầu, tươi cười đỡ lời :

- Thần tăng có hảo ý, tại hạ rất cảm kích, nhưng việc này không thể thực hiện, bởi vì tại hạ có chút ân tình với lệnh nữ Phương minh chủ, có lý đâu tranh danh hỗn loạn như vậy được.

Minh Luân thần tăng vẫn cười rất khoái trí :

- Minh chủ cứ tiến hành hôn nhân với Phương cô nương, lão tăng thân hành dẫn mấy chục vị Hoạt Phạt đến Trung Nguyên mừng hỷ, sau đó sẽ khuyên bảo Phương Ngọc Điềm nhường chức Minh chủ lại cho hiền tể, lẽ nào ông ta không nghe theo sao?

Âu Trường quân cũng cười theo, tưởng tượng tới cảnh mấy chục vị cao tăng Thiên Trúc vây quanh Phương Ngọc Điềm, khuyên nhủ không xong tất nhiên cưỡng ép dùng phương pháp chân tay thì chẳng khác gì thoán đoạt. Vì vậy chàng giật mình, toan lên tiếng bài bác thì đột nhiên An Một Đẳng có vẻ khác lạ, cười hi hi rồi hỏi chàng một câu rất kỳ lạ :

- Âu Trường thiếu hiệp đã chắc chắn việc hôn nhân với Phương lệnh ái chưa vậy?

Âu Trường Quân chân tình trả lời :

- Tại hạ chưa bẩm báo với Phương minh chủ, ông ta cũng không tha thiết hỏi về việc này nhưng tại hạ đã thề ước với Phương cô nương có thể coi như là chắc chắn rồi vậy. An hộ pháp hỏi có ý gì?

An Một Đẳng nghiêm trang trả lời :

- Phương Tiểu Nga cô nương là con tư sinh của Ma Cô nữ hiệp Tú Sương Sương với Phương Ngọc Điềm, Âu Trường thiếu hiệp có biết điều đó không?

Âu Trường Quân mừng tượng có điều chi bất ổn, nhú cặp lông mày trả lời :

- Tai hạ chưa biết gia mẫu Phương cô nương là ai, chính bản thân nàng cũng không biết, nhưng việc này có liên quan gì đến Đại Như Cáp Tự?

An Một Đẳng vẫn giữ vẻ nghiêm trang chậm chậm nói như sét đánh :

- Ma Cô nữ hiệp chính là hiền thê của Lạt Ma thủ tòa trước kia, như vậy Âu Trường thiếu hiệp có thể coi như tôn tử Lạt Ma thủ tòa, còn dám kháng lệnh nữa hay không?

Âu Trường Quân không tin vào tai mình cứ ngẩn người ra nhìn An Một Đẳng trân trối, cả Minh Luân thần tăng cũng ngỡ ngàng bán tín bán nghi. Thấy cả hai đều im lặng Tiểu Diện Hoạt Phật tiến lên cười hô hô một hồi khiến ai nấy đều lạ lùng, Minh Luân thần tăng cau mặt gắt gỏng :

- Người cười không đúng chỗ rồi đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phật mỉm cười, vái tạ Minh Luân thần tăng :

- Thuộc cấp thấy vị Lạt Ma hộ pháp nói chuyện buồn cười không sao chịu nổi, mong Thần trắng Thủ tòa bỏ quá cho.

Minh Luân thần tăng biết ngay Tiểu Diện Hoạt Phật có điểm gì bài xích được, lớn tiếng hỏi liền :

- Chỗ nào buồn cười thì nói cho lão tăng nghe xem.

Tiểu Diện Hoạt Phật vốn đã có ác cảm với An Một Đẳng và Sa Đại Lập nên chỉ tay vào mặt rất trịnh thượng :

- Người đặt điều bậy bạ chẳng ai có thể tin được, lại còn bôi xấu cả thanh danh giới tu hành, Lạt Ma thủ tòa đã là con nhà Phật sao lại có vợ được?

Âu Trường Quân và Minh Luân thần tăng thoáng có vẻ vui mừng, điều nhỏ nhặt này nhất thời bối rối nên chẳng kịp nghĩ ra. An Một Đẳng tức giận đến mức quên cả thân phận, văng tục luôn :

- Người biết cái... gì mà dám mở miệng, ta đã nói hai chữ “trước kia” cơ mà.

Tiểu Diện Hoạt Phật mau miệng cãi liền, không để cho An Một Đẳng nói tiếp :

- Vây lại càng tốt nhưng việc trước kia thì còn lỗi ra làm gì nữa, người nào thân phận nấy dù Phương cô nương có là con tư sinh của Ma Cô nữ hiệp thì sao nào.

An Một Đẳng tức giận đến mức diện mạo hết xanh lại đỏ, lão ra đập tay đánh “chát” một cái phun ra luôn :

- Tiểu Diện Hoạt Phật người im cái miệng đi để ta kể đầu đuôi cho nghe, trước kia..

Thì ra, trước kia vị Lạt Ma Hoạt Phật còn niên thiếu, chưa vào nhà chùa, nổi danh với ngoài hiệu Tuấn Dao Vương ở vùng An Tây, Cam Túc, Lăng Tây. Năm hai mươi tuổi thì kết hôn với một vị cô nương cực kỳ xinh đẹp chính là Tú Sương Sương con vị Tiêu sư ở Bảo Hoán tiêu cục. Tú Sương Sương lúc đó võ công rất tầm thường nên vừa gặp mặt Tuấn Dao Vương liền mê mết, một hai đôi lấy bằng được. Hai người ăn ở với nhau được mấy nam thì Tú Sương Sương rất đau khổ vì Tuấn Dao Vương chỉ có mã ngoài đẹp trai chứ thật sự tính nết cực kỳ khó chịu hai người cứ lục đục với nhau hoài. Một lần Tuấn Dao Vương có việc phải đi xa mấy tháng, Tú Sương Sương tình cờ gặp một trang trung niên tuấn tú, đó là Phương Ngọc Điềm, Tú Sương Sương đang lúc cô đơn sầu não mà Phương Ngọc Điềm lại hòa nhã ôn nhu nên chẳng nghĩ đến tiết hạnh, rủ tình lang trốn đi phương trời khác, Tuấn Dao Vương trở về được nhạc phụ kể lại thì tức giận vô cùng, xách đao đi lùng kiếm mấy tháng trời, sau đó gặp kỳ duyên được Đại Lạt Ma thủ tòa đòi thứ tám truyền võ công cho. Tuấn Dao Vương chán ngán cuộc đời mới xuống tóc đi tu trải qua mười năm đã leo lên tới chức Lạt Ma hộ pháp, mấy tháng sau Đại Lạt Ma thủ tòa viên tịch thì giữ chức Thủ tòa luôn cho tới bây giờ. Trung thời gian đó Tú Sương Sương đã có một đứa con gái với Phương Ngọc Điềm nhưng bà ta không sao dứt bỏ được hối hận về nhẹ dạ của mình. Tú Sương Sương bèn giao con gái cho Phương Ngọc Điềm nuôi dưỡng, rồi bỏ đi tu lấy ngoại hiệu là Ma Cô sư nữ nhưng hay hành hiệp giang hồ nên thường được người khác gọi là Ma Cô nữ hiệp. Phương Ngọc Điềm thật lòng yêu thương Tú Sương Sương, quyết định ở vậy nuôi con lấy việc hành hiệp giang hồ làm thú vui, dần dần mới nổi tiếng Phi Hạc Minh Thần và được võ lâm giang hồ tôn xưng làm Minh chủ. Lạt Ma thủ tòa tức Tuấn Dao Vương rồi cũng biết chuyện nhưng chẳng biết tại sao lại lỡ đi không kiếm Phương Ngọc Điềm hay Tú Sương Sương để trả thù nữa.

An Một Đẳng kể xong, thở dài một cái :

- Lạt Ma thủ tòa tuy nhân nghĩa nhưng nếu muốn cản trở hỷ sự thì chỉ cần nói với Ma Cô sư nữ một tiếng là Âu Trường Quân thiếu hiệp thất vọng ngay. Trường hợp Âu Trường thiếu hiệp vẫn khăng khăng không ưng thuận về với Đại Như Cáp Tự thì bắt buộc Lạt Ma thủ tòa phải loan truyền bí mật này trên võ lâm giang hồ Trung Nguyên, liệu thiếu hiệp còn mặt mũi nào để tiến hành hôn nhân được không?

Đáng lẽ Âu Trường Quân phải hốt hoảng hay lo lắng, đằng này tính nết của chàng rất khoáng đạt, cò việc làm lạc của Phương Ngọc Diễm và Tú Sương Sương là rất thường tình. Con người khi còn tuổi trẻ rất hay bị chữ tình làm cho mù quáng, quý hồ sửa đổi thì vẫn là thiện nhân được vậy. Đã không coi trọng việc Phương Tiểu Nga là con tư sinh, Âu Trường Quân suy nghĩ rất bén nhạy rút ra được mấy điểm trọng yếu.

Thứ nhất, tuy An Một Đẳng nói lướt qua là Tuấn Đào Vương tính tình khó chịu thực ra hẳn là con người độc ác tàn nhẫn vô cùng mới khiến cho nữ nhân phải sinh ra phản bội.

Thứ hai, từ một đệ tử mới nhận trong vòng mười năm đã trèo lên tới chức Lạt Ma hộ pháp tất nhiên tâm cơ hẳn không phải tầm thường, cộng thêm với việc Đại Lạt Ma thủ tòa viên tịch bất ngờ thì không chừng còn có âm mưu sâu xa trong đấy.

Điều thứ ba quan trọng nhất là Lạt Ma thủ tòa Đại Như Cáp Tự đâu có nhân nghĩa tới mức bỏ qua chuyện này.

Âu Trường Quân đã có ấn tượng thì đột nhiên hiểu ra tại sao Phương Ngọc Diễm luôn luôn tỏ ra bồn chồn lo lắng. Mấy điểm trước kia mù mờ như là tại sao ông ta bỏ qua việc điều tra vụ thảm sát tại Hàn Thương tiêu cục, tại sao phải dung túng Hoàng Thái Cung, rồi sau đó lại lơ là với chàng, ép buộc Phương Tiểu Nga phải trở về Thiên Ngọc trang... đều lần lượt sáng tỏ, mười phần hết chín Hoàng Thái Cung và Kim Khuyết Đế Quân hợp tác với Đại Như Cáp Tự nên mới nắm rõ câu chuyện này. Có khi đầu mỗi vụ thảm sát Hàn Thương tiêu cục còn do tên Lạt Ma thủ tòa này chủ trương rồi nhờ Kim Khuyết Đế Quân và Hoàng Thái Cung đứng ra thi hành, nếu không phải như vậy thì tại sao Tàn Nhĩ Hùng nghe lỏm được, tự ý ra chặn đường sát hại Tư Mã Công. Nói thì dài dòng, thật ra dòng suy nghĩ của Âu Trường Quân chỉ trong giây phút, An Một Đẳng vừa mở lời hăm dọa tung tin này ra thì chàng tức giận đứng dậy nói :

- Người nào làm lỗi thì người đó gánh chịu hậu quả, ta và Phương cô nương đã thề ước, hoàn toàn không có lý do gì cản trở nổi, bọn người cứ việc loan truyền đi.

Âu Trường Quân lần này là lần thứ nhất không kìm hãm được nóng giận đập bàn đánh “chát” một cái, lớn tiếng quát :

- Ta đã định sang năm đến Đại Như Cáp Tự dò tìm manh mối, hiện tại không cần thiết nữa, người về nói lại với tên Lạt Ma thủ tòa là ta sẽ thiết lập một Đại Hội võ lâm ba nước ở Thiều Lâm tự. Toàn bộ mọi việc sẽ công khai giải quyết, hẳn có giới thì dẫn binh mã đến đó nộp mạng.

An Một Đẳng không ngờ diễn biến trái sự ước đoán áp úng hỏi :

- Tiểu tử... không sợ mọi việc vỡ lở hết sao?

Âu Trường Quân cười khẩy, trầm giọng trả lời :

- Cây cứng không sợ uốn, ta hoàn toàn chân chính có gì sai trái mà sợ nhĩ, ngày hôm đó bất cứ kẻ nào dính tay vào máu Hàn Thương tiêu cục đều phải trả nợ hết.

An Một Đẳng vẫn tỏ ra cứng cỏi :

- Được rồi, người cho ngày giờ chính xác đi.

Âu Trường Quân nhắm tính cho rộng rãi thời gian, hai tên này về tới Tây Vực, sửa soạn mọi chuyện rồi kéo đến Thiều Lâm tự ít ra phải mất năm tháng, do đó chàng dứt khoát :

- Ngày song thất (bảy tháng bảy) rất tiện cho việc đưa tiễn các cô hồn các đảng độc ác về trình diện Diêm vương, người nhớ cho chính xác đây nhé.

An Một Đẳng “hừm” một cái rồi đứng dậy nói :

- Người suy nghĩ lại đi, có khi ngày đó là ngày giỗ đầu của người không chừng, thân diệt và danh dự cũng tiêu tan luôn là khác.

Âu Trường Quân không thèm trả lời, phất tay ra hiệu cho hai tên này rút đi nhưng Minh Luân thần tăng đã đứng dậy cười nhạt :

- Cao nhân Đại Như Cáp Tự đến chửi mắng rồi bỏ đi, chẳng há để A Lạp thiên viện mang tiếng lắm sao.

An Một Đẳng biến sắc, trầm giọng hỏi :

- Người định ý đồng hiệp yếu thì lấy ai về báo tin cho Lạt Ma thủ tòa đây?

Minh Luân thần tăng cười rất lạnh lùng :

- Lão tăng đầu dám ý đồng hiệp yếu, đôi nhục chương này không để dấu vết vào người của người thì ta thoái ẩn lập tức.

Quần hào Thiên Trúc từ nay tới giờ vẫn tôn trọng Âu Trường Quân và A Lạp thiên viện nên im lặng lắng tai nghe, hiện tại đồng thanh reo hò rầm rừ, có người còn tiến ra chỉ mặt An Một Đẳng và Sa Đại lập quát tháo “lí ló” nữa. Có lẽ rất chiều ý kiến đòi giết phút cho xong nên An Một Đẳng xanh tái cả mặt mày, Sa đường chủ thì đã phát run lên rồi. Tiểu Diện Hoạt Phật cười hì hì đi tới trước mặt Sa Đại Lập :

- Chẳng lẽ người múa người ngồi xem, lão Phật gia xin thỉnh giáo xem võ công Tây Vực có gì hay ho không?

Thế là chính điện A Lạp thiên viện trở thành võ đài song đấu, trong lúc Minh Luân thần tăng và An Một Đẳng đang nói chuyện, quần hào Thiên Trúc đã tự động dọn dẹp bàn ghế vào sát tường cho song phương tha hồ này nọ. An Một Đẳng lớn tiếng ước hẹn :

- Nếu ta thắng một chiêu một thức thời bọn ngươi không được ngăn cản nữa đấy nhé.

Minh Luân Thần Tăng vừa nói dứt câu “Quân tử nhất ngôn” thì An Một Đẳng lập tức đưa tay vào người lấy đôi song câu ra, hần vuốt một cái đôi song câu này dài ra nửa thước liền, hai cái móc bằng vàng lóng lánh rất ghê người. Minh Luân thần tăng không muốn dây dưa nên dùng “Dương Hoa Tuyết Lạc chỉ” điểm hờ một cái vào ngực An Một Đẳng, chủ ý dẫn dụ hần khởi đầu giao đấu. Quả nhiên An Một Đẳng leo lên tới chức Lạt Ma hộ pháp không phải tự nhiên mà có, một câu ngăn chặn tấn công, một câu âm thầm nhưng nhanh như chớp đã móc ngang đùi theo thế “Trảm Thảo Trừ Căn”. Minh Luân thần tăng bất buộc phải bỏ dở chiêu công lộn người về phía sau mới tránh được cái móc này, ông ta đỏ bừng mặt gằn giọng khen :

- Chiêu thức độc ác thật, chưa gì người đã muốn giết người ta rồi.

An Một Đẳng âm trầm trả lời :

- Võ công chủ yếu để đả thương hay giết chóc địch nhân, thế nào gọi là độc ác?

Minh Luân thần tăng “hừm” một cái giờ luôn “Tu La Tán Hoa” chương ra tấn công, Lần này đã cẩn thận hơn, ngay chiêu đầu đã dùng chiêu “Ngân Hà Vô Dị” khiến cho chân khí lan tỏa, lẩn lộn hư thực hy vọng An Một Đẳng sẽ không biết đường nào mà hóa giải. Hần bước lui nửa bước chân hai tay huy động song câu thành một màn chân khí bảo vệ đột nhiên ánh kim câu chớp động xuyên qua chỗ yếu nhất của Minh Luân thần tăng móc vào nách rất mạnh. Minh Luân thần tăng không ngờ câu pháp này ảo diệu đến thế đành phải nghiêng người tránh né, chương biến thành chỉ điểm vào huyết Khúc Trạch trên cánh tay hần.

An Một Đẳng tâm cơ rất độc, vẫn giữ nguyên chiêu thế nhưng tay vụt nhanh, kim câu vẽ thành một nửa đường tròn bổ xuống đầu Minh Luân thần tăng theo chiêu “Gián Chi Vân Vụ”. Đây là cách “Vây Ngụy cứu Triệu”, nếu Minh Luân thần tăng lo chống đỡ “Gián Chi Vân Vụ” tất nhiên không thể điểm chỉ tiếp tục và sẽ mất thế thịnh phong ngay, còn trường hợp ông ta lắc đầu né tránh thì song phương đều bị trúng đòn cả nhưng An Một Đẳng tối đa chỉ bị rơi Kim câu còn Minh Luân thần tăng sẽ bị nặng hơn, ít nhất cũng mất đầu tay liền. Đến đây mới thấy Minh Luân thần tăng ứng biến cao siêu vô cùng, ông ta vẫn tiếp tục điểm vào “Khúc Trạch”, đồng thời tay tả khoát vòng một cái, đây là chiêu “Tảo Vân Khán Thiên” rất ảo diệu, chân khí âm nhu vừa đẩy vào kéo xuống khiến cho kim câu của An Một Đẳng lướt qua đầu vai chỉ cách có một hai phân mà thôi. An Một Đẳng cả kinh vội vàng trảm cánh tay xuống, tuy vậy huyết Khúc trạch vẫn nhói một cái, suýt nữa buông rơi kim câu ra rồi. Quần hào Thiên Trúc đều thấy rõ điều đó, bất giác lên tiếng khen ngợi rầm rĩ ngờ đâu An Một Đẳng nhân thế trảm tay xuống xử luôn chiêu “Thùy Tiên Trục Phát” kim câu lại móc đùi Minh Luân thần tăng mà uy hiếp, lão Thần tăng cười khẩy một tiếng vừa lùi chân tránh né, tay tả đang sẵn chân khí liền duỗi thẳng xuất phát chiêu “Đảo Cân Cô Ảnh” chiêu thế này rất khó sử dụng, bàn tay cử động rất phức tạp giống đám mây xoáy lộn nhưng thật ra đây là cách thức tập trung chân khí thành một lực đạo rất nhỏ, địch nhân bị lóa mắt không thể phát giác đâu là điểm đối phương đang định đánh vào.

Quả nhiên An Một Đẳng chỉ khoa kim câu lên hóa giải tổng thể, đến khi luồng chân khí bé nhỏ của Minh Luân thần tăng xô gần tới ngực mới kịp phát hiện ra. Bàn tay phải của hần đang ra chiêu dở dang đành phải khựng lại nửa chừng, rồi cấp tốc lạng người tránh né. Quần hào chỉ nghe “roac” rất nhỏ, phần áo ở gần nách An Một Đẳng đã bị chân khí “Tu La Tán Hoa” của Minh Luân thần tăng lướt qua xé rách một mảng lớn. Minh Luân thần tăng phục thù được thất bại lúc đầu tiên thì khoái chí dừng tay hỏi An Một Đẳng :

- Thế nào? Nếu ngươi nhận thua thì lão tăng rộng lượng mở đường cho toàn vẹn trở về Tây Vực ngay.

An Một Đẳng thật sự chưa cam tâm nhưng tình thế này có khuất tất một chút cũng chẳng sao, ngày sau sẽ trả lại gấp đôi gấp ba cho hả giận. Hần đang ngần ngừ tìm lời định nhận thua cho xong thì phía bên kia đột nhiên Sa Đại Lạp rú lên một tiếng, hần đã bị Tiểu Diện Hoạt Phật đánh trúng một chương vào vai, tuy không nặng nhưng cũng phải lão đảo bước lùi hoài. An Một Đẳng cả kinh nhảy lại nói nhanh :

- Sa đường chủ liệu còn đủ sức thoát thân không?

Sa Đại Lạp nghiêng răng nói nhỏ đề mình An Một Đẳng nghe :

- Thuộc hạ có chạy cũng không thoát đâu, Lạt Ma hộ pháp cố gang bắt được một tên làm con tin mới mong an toàn tánh mạng.

An Một Đẳng gật đầu, giả vờ nói lớn :

- Không thể để Đại Như Cáp Tự mất danh tiếng được.

Hắn nghênh ngang bước ra, song câu để chéo ngang ngực tỏ vẻ quyết chiến rồi nói với Minh Luân thần tăng :

- Chúng ta tiếp tục giao đấu vài trăm hiệp nữa thôi..

Minh Luân thần tăng hơi ngạc nhiên nhú mày nói :

- Mi chỉ cần mở miệng hô to hai chữ “Chịu thua” là xong, sao còn cố gắng một cách ngu xuẩn là gì nữa?

An Một Đẳng chẳng nói chẳng rằng, lập tức vũ lộng song câu tiến đánh ào ạt liền, hình như lần này hắn quyết tâm tử chiến nên chiêu nào cũng bạt mạng khiến cho Minh Luân thần tăng nhất thời phải lùi lại, thế là cả hai di chuyển đến sát chỗ tầng nhân quần hào đứng xem, đột nhiên An Một Đẳng xử một chiêu rất quái dị, bóng Kim câu ngoằn ngoèo như rắn bò nhằm vào tám chín bộ vị trên người Minh Luân thần tăng. Lão thần tăng phải dùng tới song chưởng cùng một lúc xuất hai chiêu “Lạc Diệp Thu Phong” và “Son Mạo Bất Đồng” mới hóa giải được hết những đường công kích.

Song chưởng xuất phát tất nhiên trước ngực sẽ bị trúng rỗng, mắt của Minh Luân thần tăng thấy rõ ràng một chiếc Kim câu đang nhằm chỗ sơ hở này bắn tới nhưng ý y cự ly còn cách xa nên không lưu tâm cho lắm. Ngờ đâu An Một Đẳng chỉ chờ có thế, hắn quát lên một tiếng, chiếc kim câu liền rời khỏi tay vạch thành một vệt vàng chóc ngang thẳng tới ngực đối phương liền. Chiêu thức này gọi là “Sát Phá Thiên Kiêu” không được quân tử lắm nhưng lúc nguy cấp dùng tới thì lợi hại vô cùng.

Minh Luân thần tăng thấy An Một Đẳng giở quỷ chiêu ra thì cười thầm, hai tay chấp lạt một cái giống như Phật tổ đang tụng niệm, chân khí bản thân chạm nhau mạnh không thể tưởng tượng được nên phát ra âm thanh “bùm”, âm ỉ bay ra khắp chính điện. Nhờ vậy bao nhiêu áp lực đều luôn theo kẽ hở hai lòng bàn tay phát ra thành một lực đạo di sơn bài đảo bắn chiếc kim câu lộn đi một vòng bay ngược trở lại nhanh như chớp giạt. Minh Luân thần tăng ít khi nào phải dùng tới tuyệt chiêu “Phật Bái Quỷ Vương” này bởi vì nó rất hao tổn khí lực, không dùng toàn lực làm sao phát sinh phản phong mạnh mẽ đến như vậy được. Ông ta mừng thầm trong bụng bởi vì đối phương đã dùng quỷ kế tất nhiên sẽ định ninh không để phòng làm sao tránh nổi cây kim câu, không mất mạng cũng phải bị trọng thương liền. Sự thể khác hẳn dự đoán của mọi người. An Một Đẳng chủ ý phóng kim câu là để thu hút chú ý quần hào hắn lạng người nhanh như chớp đã tóm được một tầng nhân thuộc Mật Tông thiền viện. Tầng nhân này đứng gần nhất bởi vì đã hết đất giạt lùi.

Đang mãi mê trở mắt nhìn xem chỉ thấy hoa mắt một cái lập tức ba bốn huyết đạo của mình đã bị không chế và lưỡi kim câu vàng chóc ánh sát khí kẻ vào cổ rồi. Khắc Nhã thiền sư là Thủ tòa Mật Tông thiền viện lúc đó đứng rất gần mà cũng không kịp trở tay hướng hồ người khác. Diễn biến hết sức mau lẹ đến khi Khắc Nhã thiền sư kêu lên :

- Coi chừng địch nhân...

Thì mọi việc đã xong xuôi hết rồi, Sa Đại Lập cũng gom hết tàn lực tung người nhảy tới đứng sòng vai với. An Một Đẳng, miệng quát lớn :

- Bất cứ ai vọng động là tên này phải chết ngay tức thì.

Toàn bộ chính viện A Lạp thiền viện lúc đó im lặng như tờ, chỉ có tiếng chát của chiếc kim câu chạm vào vách mà thôi. Qua giây phút sững sờ Minh Luân thần tăng tiến lên trầm giọng nói :

- An Một Đẳng ngươi bỏ người ra rồi cút đi cho mau.

Tên Lạt Ma hộ pháp cười rất nham hiểm :

- Đòi nào ta lại ngu ngốc như thế, ngươi ra lệnh cho mọi người tránh ra để bọn ta ra đi, ta báo trước nếu ai đuổi theo thì đừng trách bọn ta độc ác đấy.

Khắc Nhã thiền sư nóng ruột quát lớn :

- Bọn Tây Vực chó má kia, hon người định bắt người của Mật Tông thiền viện đến bao giờ?

An Một Đẳng vẫn lạnh lùng cười nhạt :

- Ra khỏi phạm vi A Lạp thiền viện mười dặm bọn ta sẽ trả người, chứ giữ làm quái gì?

Trong lúc trả lời, đôi mắt gian xảo của hắn xoay đảo hoài chứng tỏ lời nói không được chân thật, mười phần hết chín phần là hắn sẽ hạ thủ tầng nhân vô tội này trước khi hắn tẩu thoát. Minh Luân thần tăng gật đầu một cái tỏ vẻ ưng thuận theo điều kiện của hắn nhưng lại bắn khoăn hỏi :

- Đúng ra người nói hai tiếng chịu thua cũng mất mặt thật nhưng việc gì phải giở thủ đoạn hạ tiện ra như vậy.

An Một Đẳng cười dài khà ồ :

- Để cứu mạng sống thì đập đầu cúi lạy cũng chẳng sao huống gì việc chịu thua. Bọn ta làm việc này để cứu mạng Âu Trường Quân chứ chơi hà hà! Trẻ nít mà cũng đòi làm Minh chủ, có giỏi sao không cứu người đi xem nào.

Âu Trường Quân bước tới nghiêm giọng nói :

- Ta thật tình chẳng cần danh dự hão, người đạt được mục đích làm mất thể diện ta rồi thì câm miệng cút ngay đi.

Khắc Nhã thiền sư vội vàng lên tiếng trách móc :

- Thiếu hiệp không có phương pháp cứu vãn tính mệnh đệ tử Mật Tông thiền viện được ư? Như thế Mật Tông thiền viện tâm phục thiếu hiệp sao được?

Âu Trường Quân thờ dài trả lời :

- Tâm phục hay không miễn là cứu người nghĩa thì thôi. Lão thiền sư muốn đệ tử chết ngay đây hay sao?

Khắc Nhã thiền sư tức giận to tiếng cãi lời :

- Ai mà nhẫn tâm nhìn đệ tử vong mạng nhưng thiếu hiệp có chắc chắn bọn đệ tử này sẽ tha chết cho y hay không, lâm vào cảnh người vẫn chết mà địch nhân ung dung ra đi thì tức tâm biết bao?

Âu Trường Quân không thêm tranh luận, quay qua Minh Luân thần tăng nói rất dứt khoát :

- Lão thần tăng ra hiệu lệnh mở đường đi, tại hạ tài sức mọn không đối phó nổi việc này rồi đó!

Minh Luân thần tăng thấy Âu Trường Quân có vẻ cam chịu thì chán nản hô to :

- Các chư sư huynh đệ nể tình lão tăng và Mật Tông thiền viện mở đường đi, chỉ cần mất một cái lông cái tóc của tăng nhân đệ tử là chúng ta kéo thẳng sang Đại Như Cáp Tự phá thành bình địa liền.

Lời nói của Minh Luân thần tăng quả nhiên rất có uy lực, quân hào Thiên Trúc tức tới đến mức nghiêng răng nghiêng lợi mà vẫn tiếp tục giẫm ra thành một lối đi rộng. An Một Đẳng kéo tên đệ tử Mật Tông thiền viện chậm chậm đi ra, lưỡi kim câu hầu như muốn ăn da thịt nơi cổ, chỉ cần một cử động nhỏ lập tức tên này thành ma không đầu liền tức thì Sa Đại Lập dựa lưng thật sát An Một Đẳng song chưởng án ngữ trước ngực càng lúc càng đen xạm lại, có lẽ đã vận động toàn bộ chân khí “Tri Thủ độc chưởng” lên rồi. Khắc Nhã thiền sư đỏ ngầu đôi mắt vì tức giận, đột nhiên lạng người một cái hai tay giơ luôn hai loại chỉ pháp khác nhau điểm vào An Một Đẳng và Sa Đại Lập. An Một Đẳng chẳng thêm chống đỡ, tay ấn nhẹ một cái lập tức cần cổ tên tăng nhân đệ tử đã có dòng máu tươi ứa ra liền, tên này thất thần kêu la rất ngẹn ngào :

- Đừng... đừng làm thế, đệ tử chết mất.

Trong khi đó Sa Đại Lập quát oang oang :

- Lão này thật không biết điều chút nào.

Song chưởng của hắn vừa đẩy ra cả chính điện đều ngửi thấy mùi hôi thối hốc lên cực kỳ khó chịu chứng tỏ “Tri Thủ độc chưởng” rất âm độc. Khắc Nhã thiền sư hoảng hốt biến song chỉ thành song chưởng để chống đỡ nhưng ai cũng thấy điều này là vô vọng bởi vì chân lực Khắc Nhã thiền sư còn kém xa “Tri Thủ độc chưởng” của Sa Đại Lập. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì Mật Tông thiền viện chuyên tâm tu luyện các bí pháp hộ phong hoán vũ nhiều hơn là nội công.

Minh Luân thần tăng phản ứng rất nhanh nhạy, sử dụng một chiêu cực kỳ mềm mại tên là “Nhân Phong Ký Ngữ” (mượn gió gài lưỡi) cấp tốc đánh chéo ra, vừa hóa giải bớt chưởng lực Sa Đại Lập vừa đẩy Khắc Nhã thiền sư lướt nghiêng đi mới cứu thót được ông ta. Khắc Nhã thiền sư hoảng sợ đến mức mồ hôi nhỏ thành từng giọt trên mặt, đứng ngẩn người ra. Âu Trường Quân chấp hai tay sau đít, ung dung nói với An Một Đẳng :

- Chuyện không có gì to tát, bọn người thông thả mà đi.

Minh Luân thần tăng lườm Khắc Nhã thiền sư có vẻ tức giận, thật ra ngấm ngấm chê trách Âu Trường Quân vô trách nhiệm nhưng không tiện nói ra bèn đổ cả lên đầu Khắc Nhã thiền sư. Âu Trường Quân nói xong lập tức lơ đãng nhìn đầu đầu khiến cho An Một Đẳng khoái trá lắm lắm :

- Thì ra tiểu tử này hữu danh vô thực, gặp lúc nguy nan là buông xuôi liền, ai chết mặc ai.

Hắn rất yên tâm nháy mắt ra hiệu, Sa Đại Lập, cả ba gần như thành một khối duy nhất chậm chậm đi ra ngoài sân A Lạp thiền viện tình thế này chẳng khác câu “Đánh chuột sợ vỡ đồ”, chẳng ai dám có tư tưởng cản trở nữa. Cả ba thân hình vừa lọt ra khỏi cửa chính điện thì đột nhiên có biến chuyển xảy ra. Âu Trường Quân vẫn trầm tư trong tư thế nhìn lơ đãng đầu đầu, chẳng hiểu chàng sử dụng thế nào mà thân ảnh chợt biến mất như ma quỷ. Sa Đại Lập rất tinh mắt và nhanh ý, chưa cần biết đối phương hành động ra sao đã vội hô lớn báo động :

- Hộ pháp cẩn thận, tiểu tử giờ trở ma quỷ ra đây.

Hắn vừa nói dứt câu thì Âu Trường Quân đã như hồn ma bóng quế đứng sát trước mặt, hai cái mũi hầu như muốn chạm vào nhau, chàng cười hi hi có vẻ rất thoải mái rồi nói nhẹ như hơi thở :

- Người có nhanh đến mấy cũng không qua “Ảo Ảnh pháp” được đâu.

Với cự ly gần như thế, Sa Đại Lập có muốn giơ tay lên phát chiêu thì đã muộn mất rồi, tình thế lại muộn màng hơn nữa bởi vì lòng bàn tay của chàng lúc này đã áp sát huyết Linh Khư, chân khí từ đó ào ạt tràn sang như nước vỡ bờ. Sa Đại Lập toan gào lên trước khi chết, ngờ đâu thân ảnh Âu Trường Quân lại đột ngột biến mất đồng thời với tiếng kêu “hự” của An Một Đẳng. Sa Đại Lập chỉ thấy lồng ngực mình chấn động một cái, hình như chân khí đôi phương chạy đâu hoàn toàn chẳng thấy đau đớn gì cả cho nên cực kỳ kinh ngạc tự lẩm bẩm hỏi mình :

- Ủa? Tiểu tử đã mất hết hơi sức hay sao vậy kia?

Hắn nhớ tới tiếng kêu “hự” của An Một Đẳng nên cấp tốc xoay người nhìn xem đã nhìn thấy càng thêm kinh hoảng, Âu Trường Quân đã đứng lù lù trước mặt tên tăng nhân đệ tử Mật Tông thiền viện từ bao giờ. An Một Đẳng nét mặt nửa đau đớn nửa kinh hãi, cố gắng quát :

- Tiểu tử tránh đường... nếu không ta sẽ...

Âu Trường Quân tươi cười tiếp lời luôn :

- Sẽ đánh chết tên này chứ gì, đánh thì đánh.

Miệng nói, tay Âu Trường Quân đã ra chiêu đánh vào bụng dưới tên tăng nhân đệ tử phát ra tiếng “bộp” như trống vỗ, đồng thời với bốn tiếng kêu la cùng một lúc, cần phải lần lượt diễn tả như sau :

- Tên tăng nhân đệ tử kêu: “Ồi cha” rồi lạng người chạy mấy bước, hắn quá kinh hoảng nên chân này đạp chân kia té lăn quay ra, lúc đó mới kịp kêu thêm: “Chết ta rồi, chết ta rồi” mà hoàn toàn không nghĩ đến tại sao mình lại cử động được.

- Minh Luân thần tăng kêu to: “Tiểu tử đừng giết người vô tội” đồng thời nhảy vọt đến gần mau lẹ vô cùng.

- Khắc Nhã thiền sư kêu rống lên có vẻ thâm trầm nhất: “chết đệ tử của ta mất” rồi hai tay ông ta bung mắt không dám nhìn nữa.

- Tiếng kêu thứ tư rất ngắn gọn nhưng đầy tử khí đó là tiếng kêu thâm khốc “hự, hự” của An Một Đẳng, tên Đạt Ma hung ác và âm hiểm này trên tròn đôi mắt trắng dã lên cùng với máu tươi ông ọc trào ra khỏi miệng. Thân hình của hắn đổ vật ra như cây chuối bị đốn gốc, hồn du địa phủ mà chẳng biết nguyên nhân tại sao. Hiện trường có đến mấy trăm người, toàn là tay cao thủ vào sinh ra tử vậy mà đều kinh hoảng đến đó cả người ra, không khí im lặng rợn người, Âu Trường Quân lúc đó vẫn nhìn chăm chú Sa Đại Lập, hai tay ung dung chấp sau đít nhưng chỉ cần hắn cử động trốn chạy hay tấn công là ra tay không chể lèn. Minh Luân thần tăng là người đứng gần nhất và hiểu ra nhanh nhất nên hô to trước tiên :

- Âu Trường minh chủ thân công cao diệu đã trở thành oai tiêu diệt địch nhân rồi.

Lão thần tăng lại vái dài chàng một cái ngỏ lời tạ lỗi :

- Lão tăng hô đồ lúc này lỡ buột miệng gọi Minh chủ là tiểu tử thật đáng chết vô cùng.

Âu Trường Quân phát tay tỏ ý không có gì đáng trách, toan lên tiếng phủ dụ thì mọi người như mơ ngủ mới thức dậy, đồng thanh hoan hô khen ngợi, âm thanh ầm ầm như sấm động át cả tiếng nói của chàng. Đây là sự việc kinh thiên động địa kỳ diệu không sao tưởng tượng ra nổi cho nên quần hào Thiên Trúc cũng không sao nhìn được bàn tán, la hét, phải mất đến hai khắc thời gian mới lắng dịu dần dần. Lúc đó Khắc Nhã Thiền Sư bước lên làm đại lễ tạ lỗi với Âu Trường Quân khiến cho chàng hoảng hốt đỡ dậy :

- Lão Thiền sư có gì thì cứ nói làm thế này tại hạ tồn thọ mất.

Khắc Nhã thiền sư nhất định không chịu nghe, cố vái chàng hai cái mới trầm giọng nói rất tha thiết :

- Minh chủ rộng lượng thì võ lâm Thiên Trúc được nhờ rất nhiều, riêng lão đây không sao quên được cái lỗi của mình, đã nhiều lần chửi mắng thậm Minh chủ là người không ra gì, thật ra lão mới là người đáng chết một trăm lần.

Lời nói của Khắc Nhã thiền sư động chạm đến cả tâm tư Minh Luân thần tăng, ông ta đỏ bừng mặt tự nghĩ :

- “Hà, cả ta cũng vậy có lúc đã hô đồ trách móc Minh chủ vô trách nhiệm, thế là không nên không phải, sau vụ này ta để ý xem trong các Hoạt Phật có ai đủ tài đức và nhanh nhẹn thì nhường chức quách đi cho rồi”.

Khắc Nhã thiền sư lại quắc mắt quát tên đệ tử đang ngồi bệt dưới sân, thao láo nhìn mọi người một cách kinh ngạc :

- Kha Minh Đò, trăm sự tại người mà ra, bây giờ không ra lạy tạ Minh chủ nữa ư?

Tăng nhân đệ tử tên Kha Minh Đồ ú ớ “vâng dạ” nhưng gân cốt mềm nhũn không sao đứng dậy nổi, hần bèn bò mấy bước đến trước mặt Âu Trường Quân rồi cứ thế lạy dài, chàng cúi xuống nâng đỡ hần dậy miệng an ủi vài lời :

- Huynh đệ không có tội, bất tất phải đa lễ như thế.

Ngờ đâu tên này không hiểu tiếng Trung Nguyên và chưa nghe hiệu lệnh của sư phụ nên cứ tiếp tục lạy hoài khiến cho quần hào Thiên Trúc rất cảm phục vị tân Minh chủ, một số trước kia vẫn còn chút dị nghị trong lòng, hiện tại đều tan biến hết. Khắc Nhã thiền sư quát lớn :

- Làm gì mà lạy lăm thế, trở về chỗ cũ đi.

Tên Kha Minh Đồ lại ậm ừ “vâng dạ” , vẫn giữ thế “cầu chuyển” bò về, hai tăng nhân đệ tử khác của Mật Tông thiền viện liền chạy ra nâng đỡ hần mới chệnh choạng đứng lên được, cảnh tượng này phát sinh mấy tiếng cười do vậy hiện trường đã có không khí hòa hoãn hơn. Minh Luân thần tăng lớn tiếng tuyên bố :

- Ngày hôm nay Âu Trường minh chủ đã ban bố đức ân cho võ lâm Thiên Trúc rất nhiều, chư sư huynh đệ tận mắt thấy “Thanh Hoa bí lục” cao siêu kỳ ảo vô cùng vô tận thì còn nghi ngại gì nữa ngay chiều nay chúng ta mở Đại điển tôn xưng rồi phát thiệp thông báo cho toàn thể võ lâm được biết.

Quần hào Thiên Trúc đồng thanh hô to bốn tiếng “Võ lâm Minh chủ” chứng tỏ không còn ai mà không ưng thuận việc tôn xưng nữa. Tăng Càn Đầu Đà thuộc Diệu Châu thiền viện tiến ra chỉ nhặt Sa Đại Lập, tên này từ nãy tới giờ đứng run rẩy như cây sậy, nghe lời Tăng Càn Đầu Đà quát tháo thì muốn chết giắc liền :

- Chúng ta lôi tên Tây Vực này ra từng xẻo lấy máu làm lễ tôn xưng Minh chủ cho long trọng đi.

Âu Trường Quân vội vàng đưa tay ngăn cản :

- Không được, ngày Đại điển có thịt rơi máu chảy như vừa rồi đã là quá lắm, vả lại tại hạ còn cần tới hần mạng tin cho Đại Như Cáp Tự biết chính xác mọi việc và ngày hẹn ước ở Thiếu Lâm tự nữa, chúng ta để hần thông thả đi khỏi đây thì tốt hơn.

Minh Luân thần tăng đưa hai tay lên làm hiệu lệnh :

- Âu Trường minh chủ có lệnh tha chết cho đối phương không ai được cản trở nữa.

Âu Trường Quân chia tay ra, vừa cười vừa hỏi Tiểu Diện Hoạt Phật :

- Hình như lão Phật gia có thuốc trị nội thương hay lắm thì phải, tại hạ xin một viên được không?

Tiểu Diện Hoạt Phật kinh hãi lắc đầu hỏi lại :

- Minh chủ định ban “Cường tức khí hoàn” cho hần sao?

Âu Trường Quân tủm tỉm cười trả lời rất ôn hòa :

- Thuốc là để cứu người không phân biệt bạn hay địch, vả lại Sa đường chủ trúng chưởng của lão Phật gia thì bây giờ lại được lão Phật gia ban bố thần dược thì càng cảm phục ân đức chứ sao.

Tiểu Diện Hoạt Phật móc túi lấy hoàn thuốc “Cường tức khí hoàn” ra nhưng vẫn ngần ngừ, Âu Trường Quân phải nói thêm :

- Sa đường chủ yếu đuối chết bất đắc kỳ tử giữa đường thì việc của tại hạ hỏng bét đấy.

Lúc đó Tiểu Diện Hoạt Phật mới đành đưa hoàn thuốc cho Sa Đại Lập, miệng còn hậm hực nói một câu để đỡ tức giận :

- Phước mười đời nhà mi mới gặp được một vị Minh chủ quảng đại như vậy, thật phí phạm hoàn thuốc quý của ta.

Sa Đại Lập không dám cãi cọ, cầm hoàn thuốc “Cường tức khí hoàn” nuốt luôn, hần chẳng nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật lấy nửa mắt tiến lên vái tạ Âu Trường Quân rồi nói rất chân thành :

- Tại hạ về Tây Vực cứ sao nói lại như vậy với Lạt Ma thủ tòa, xong xuôi sẽ mai danh ẩn tích sám hối tội lỗi của mình, vĩnh viễn vẫn nhớ tới ngày hôm nay.

Âu Trường Quân cảm động nói lời từ tạ vừa xong Sa Đại Lập liền xoay người thất thểu đi luôn, đầu cúi gằm xuống đất còn đầu oai phong của một vị Đường chủ đã từng tác oai tác quái. Trong lúc đó Minh Luân thần tăng đã cho người dọn dẹp cái xác của An Một Đẳng, thân thể hần mềm nhũn như cái gói bông khiến cho lão Thần tăng cực kỳ thắc mắc. Tất cả quần hào lục tục kéo vào chính điện để giải khát tiếp tục, lúc đó Minh Luân thần tăng mới cười hỏi chàng :

- Minh chủ dùng “Thông Huyền Như Lai thần công” trong “Thanh Hoa bí lục” huyền diệu vô cùng nhưng thế đánh “Cách Sơn Đả Ngưu” này hình như không phải ở trong pho võ học phải không?

Âu Trường Quân tủm tỉm cười, vừa lắc đầu vừa trả lời :

- Nói ra thì thật ê mặt, chỉ trừ bộ pháp “Ảo Ảnh pháp” là ở trong “Thanh Hoa bí lục”, còn lại đều là võ học của Nam Phương hết, tại hạ bất đắc dĩ mới phải dùng nó.

Tiểu Diện Hoạt Phật chen lời vào :

- Võ học Nam Phương hay Thiên Trúc đều là võ học cả, miễn mục đích của nó tạo thành việc tốt là được rồi, Minh chủ bắt tất phải câu nệ chuyện này, có điều nó tên là gì thì Minh chủ cho lão biết để mở rộng kiến văn một chút.

Âu Trường Quân nhân dịp này bèn kể lại cho mọi người cùng nghe :

- Tại hạ dùng “Ảo Ảnh pháp” đi tới trước mặt Sa Đại Lập dùng thân thể hấn làm vật trung gian đánh một chương “Chuyển Y thần công” chủ ý hạ thủ An Một Đăng thật chóng vánh để hấn khỏi xâm phạm tăng nhân đệ tử Mật Tông thiền viện. Lúc đó tại hạ nghe An Một Đăng “hự” lên một cái nhưng vẫn đứng vững thì hoảng hốt cho rằng chương lực quá yếu, không đủ sức hạ sát hấn ngay tức thì. Do đó tại hạ vòng qua phía trước, nơi có nhiều huyết đạo trọng yếu hơn và cũng dùng “Chuyển Y thần công” mạnh hơn một chút. Kết quả như thế nào thì các vị đã thấy rõ, nhưng trong việc này chính tại hạ cũng có sai lầm chưa biết hết hiệu dụng của Thần Công chuyển y ghê gớm tới mức nào.

Tiểu Diện Hoạt Phật nóng nảy chen vào hỏi :

- Kết quả rất mỹ mãn sao Minh chủ lại cho là còn lằm lẩn?

Âu Trường Quân gật đầu rồi lại lắc, trầm giọng giải thích :

- Người ngoài nhìn vào thì cho là kết quả theo đúng sự mong muốn, thật ra ngay chương đầu tiên An Một Đăng đã trở thành vô dụng rồi. Chư vị nên biết “Chuyển Y thần công” rất khác thường, trong lúc đi đường tại hạ chỉ dùng hai thành công lực đã đủ biến tên võ sĩ Nhất Cao đường Tàn Nhĩ Hùng thành phế nhân rồi, vừa qua tại hạ nóng ruột dùng tới sáu thành thì kinh mạch của An Một Đăng chỉ là một mớ gân thịt vô dụng mà thôi. Trong lúc cấp bách thấy hấn ta không ngã ra liền tại hạ lại đánh thêm một chương nữa mới khiến lực phủ ngũ tạng nát nhừ ra như vậy.

Âu Trường Quân mặc cho mọi người kinh hãi trở mắt ra nhìn, thở dài than :

- Cứ để hấn sống vẫn không còn lo ngại gì nữa hà tất phải gây ra thảm trạng sát nhân dã man như vậy.

Khắc Nhã thiền sư lên tiếng an ủi :

- Minh chủ độ lượng và nhân từ quá nên cứ bần khoăn tất cả đều là do cái nhân hấn gây ra bắt tất phải nhắc đến nữa.

Minh Luân thần tăng cũng chen vào nói lảng :

- Lão tăng ấn định giờ Thân hôm nay là giờ Hoàng Đạo. Chúng ta tiến hành Đại điển luôn được không?

Âu Trường Quân gật đầu giọng nói đã chán nản :

- Chư vị tiến hành càng sớm càng tốt tại hạ chính danh xong sẽ ủy thác lại cho Minh Luân thần tăng thường vụ việc chấn chỉnh võ lâm, sau đó trở về Trung Nguyên thu xếp liền mới kịp.

Minh Luân thần tăng lắc đầu quây quây :

- Minh chủ giao cho Lô Âm thiền viện việc này mới đúng lý, vả lại lão tăng có ở đây đâu.

Âu Trường Quân ngạc nhiên hỏi ngay :

- Lão Thần tăng định không chấp chương Thủ tòa A Lạp thiền viện nữa sao?

Minh Luân thần tăng cười khà khà, có vẻ rất khoái trí :

- Lão tăng dự định đi cùng với hai mươi vị Hoạt Phật theo Minh chủ về Trung Nguyên cho tiện hai ba việc đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phật rất thông thạo đường lối và thổ âm Trung Nguyên nên biết chắc mình cũng sẽ được đi, khoái trí cười theo.

- Trung Nguyên cảnh đẹp người đông, được cùng với Minh chủ đi du ngoạn một phen thì sướng biết mấy, Thần tăng Thủ tòa nói tiện hai ba việc là những việc gì vậy?

Minh Luân thần tăng còn cười lớn hơn, thùng thảng nói :

- Chúng ta kéo binh mã đi thì trước nhất là rạng rỡ danh tiếng Âu Trường minh chủ, không còn lo có tên nào hỗn láo chặn đường nữa, thứ hai cùng nhau đánh cho bọn Tây vực một phen toi tả rồi phù trợ Minh chủ nắm luôn chức Minh chủ Trung Nguyên, Phương Ngọc Điềm tỏ ý bất mãn là chúng ta dùng “Chính nghĩa” khuyên giải hấn cho bằng được thì thôi. Điều thứ ba mới cực kỳ quan trọng, lão tăng muốn được tận mắt thấy hi sự của Minh chủ thì nhất định đến Thiệu Lâm tự ăn báo cô đấy.

Minh Luân thần tăng khiến quần hào vỗ ngực Thiên Trúc đều cười ồ lên, cực kỳ náo nhiệt, Âu Trường Quân đỏ bừng cả mặt, vội vàng trả lời :

- Hảo ý của lão Thần tăng và A Lạp thiền viện khiến cho tại hạ rất cảm kích. Tại hạ đồng ý cùng nhau đi một chuyến nhưng việc tranh giành chức Minh chủ võ lâm xin đừng vọng động, cả việc nhân duyên cũng vậy, từ từ nó sẽ đến, ép buộc thế nào được.

Khắc Nhã thiền sư hiện tại rất thư thái trong lòng. “Xá Lợi Phất Bài” tạm thời châu về hiệp phổ, xuất đi từ Thiên Trúc nay lại trở về một cách vẻ vang nên phần khởi nói luôn :

- Âu Trường minh chủ không thích làm võ lâm Minh chủ Trung Nguyên thì thôi, trả xong gia thù cứ về Thiên Trúc này mà hưởng khoái lạc, đất nước này tuy nhỏ bé và hủ lậu nhưng Minh chủ cần thì có cả trăm giai nhân hầu hạ ngay.

Mặc cho Âu Trường Quân hoảng hốt từ chối, các lão Thần tăng cùng với tất cả quần hào đều la ó tán thưởng rầm trời, không khí A Lạp thiền viện càng lúc càng vui nhộn hơn vì rượu đã được mang ra đầy bàn, men say càng khiến người ta phấn khích hơn thường ngày rất nhiều.

Hồi 32 : Vẫn còn gian mưu

Chiếc “Xá Lợi Phật Bài” được Âu Trường Quân mang theo bên mình nhưng chấp chuông thường vụ võ lâm giang hồ lại là Khắc Nhã thiền sư chứ không phải là Lôi Âm thiền viện bởi vì Mao Hùng khẳng khái từ chối. Điều này chứng tỏ các đầu lãnh thiền viện hay am tự đã đều cùng một lòng quy phục vị tân Minh chủ, không tha thiết gì đến sự tranh giành với nhau nữa, cũng vì vậy Âu Trường Quân chỉ cần ở lại một tuần là đủ yên tâm trở về Trung Nguyên. Lúc đi chỉ là một thiếu niên tài mạo hơn người lúc về đường đường có vị Thủ tòa Đại La Hoạt Phật và bốn vị Hoạt Phật khác theo hộ giá, cực kỳ vinh hiển. Minh Luân thần tăng đã cho hỏa bài cấp tốc đưa thiệp báo tin về Trung Nguyên và Thiếu Lâm tự nên võ lâm giang hồ được một phen rúng động, đây là sự hân hữu vô tiền khoáng hậu, cả ngàn năm nay mới có một người Trung Nguyên lên nắm chức Minh chủ võ lâm Thiên Trúc. Đoàn người sáu cao thủ bắt đầu vượt qua dãy Côn Luân sơn, tình ra đã hơn một thán an toàn không có sự cố gì xảy ra.

Minh Luân thần tăng thấy gần đến Ngũ Nhạc thì phấn khởi mừng thầm, đỉnh ninh phen này được các môn phái chính giáo Trung Nguyên tiếp đón rầm rộ, ngờ đâu sự việc hoàn toàn trái ngược với dự tính một cách rất kỳ lạ. Đầu tiên sáu dóng trống mờ mờ, đường hoàng đến vẫn an Côn Luân phái, Âu Trường Quân đi trước Minh Luân thần tăng đi sau nửa bước cho đúng phép tắc còn bốn vị Hoạt Phật bảo hộ phía sau. Sáu người đi đến trước sơn môn Côn Luân phái thì Âu Trường Quân chợt nhận ra một điều khác lạ, chàng khẽ nói với Minh Luân thần tăng :

- Chúng ta đi hơn năm dặm mà không hề thấy người của Côn Luân xuất hiện, tai hạ e rằng việc ghé thăm này bất thành mất.

Minh Luân thần tăng ngăn người ra, khẽ gật đầu công nhận rồi nhú mày trả lời gần như tự hỏi :

- Hay là họ chưa nhận được danh thiệp bái sơn của mình?

Âu Trường Quân lắc đầu, nhú đôi lông mày lại :

- Cứ cho là thế nhưng bất cứ đại môn phái hay bang hội nào cũng đều có tai mắt rải xung quanh để đề phòng địch nhân, hiện tại vắng lặng tưởng chừng như mình đã đi lầm đường vậy.

Minh Luân thần tăng thở mạnh một cái :

- Côn Luân sơn môn ở ngay trước mặt, chúng ta cứ thẳng đến là biết ngay chứ gì.

Đương nhiên chẳng lẽ tự nhiên quay lui, sáu người rảo bước cho mau chóng hơn, mặc cho đường lối ngoằn ngoèo và hiểm trở vẫn vùn vụt đi như bay, Côn Luân phái tọa lạc trên lưng chừng núi nên cũng không phải khó nhọc lắm, Tam quan đã hiện ra trong mắt, kiến trúc đồ sộ nhưng so về mỹ quan thì đơn giản hủ lậu hơn các đại môn phái rất xa. Âu Trường Quân trước tiên chú ý đến cánh cổng, bất giác nói nhẹ :

- Cổng không mở, điều này hơi khác lạ đấy.

Minh Luân thần tăng tiến lên trước vận chân khi vào giọng nói :

- Minh chủ võ lâm Thiên Trúc bái sơn Côn Luân phái!

Lão thần tăng phải gọi đến lần thứ ba, cánh cổng phụ mới kêu kèn kẹt rồi một lão già mặt vàng như nghệ ló đầu ra dăm dấn hỏi :

- Kêu gì mà lắm thế, lão còn phải đi ra nữa chứ.

Minh Luân thần tăng hàm dưỡng rất cao mà cũng phải nổi tức, quát lớn :

- Lão là ai? Có nghe ta nói vừa rồi không?

Lão nhả trợn mắt quát lại :

- Người cho rằng ta là điếc sao mà động tý là quát tháo lớn tiếng thế?

Tiểu Diện Hoạt Phật tính nóng nảy hơn chịu không nổi nữa, lạng người qua một bên Minh Luân thần tăng tay tả chụp vập mặt còn tay hữu nhằm vào đầu vai. Ông ta dùng cả hai tay, thực ra tay tả chỉ là hư chiêu làm lóa mắt địch nhân, ngờ đâu lão già này võ công kém cỏi chẳng kịp kêu đã bị Tiểu Diện Hoạt Phật nắm chặt đầu vai rồi. Tiểu Diện Hoạt Phật cười rất hoạt kê :

- Tưởng sao, Côn Luân phái toàn những cao thủ như thế này mà vẫn nổi tiếng thì kỳ lạ thực.

Bệnh lão nhân cứ trợn mắt lên nhìn, hình như sợ hãi hơn là tỏ ra can đảm. Âu Trường Quân liền tiến đến lấy giọng ôn tồn hỏi :

- Lão trượng có phải Tri khách nhân của Côn Luân không?

Lúc này lão già mặt vàng mới thều thào trả lời được :

- Bọn người nói hết “Cao thủ” với “Tri khách” khiến lão chẳng hiểu nổi đầu đuôi, lão chỉ là người làm vườn nhỏ nhoi, không có tiền bạc hay tư trang gì cả.

Âu Trường Quân giạt mình vội bảo Tiểu Diện Hoạt Phật bỏ tay ra, chàng vái lão già một cái để tạ lỗi nghiêm giọng nói :

- Tại hạ là Âu Trường Quân, Minh chủ võ lâm Thiên Trúc đến bái sơn, lão mau vào báo tin cho Chương môn đại nhân đi.

Bệnh lão nhân thấy Âu Trường Quân ôn hòa nên mới bạo dạn trả lời :

- Lão đã nghe lão đầu trọc kia kêu gào mấy lần nhưng có là Minh chủ hay gì gì đi nữa cũng không sao giải quyết được.

Âu Trường Quân cười nhẹ hỏi lại :

- Tại sao không giải quyết được?

Bệnh lão nhân thở dài trả lời cực kỳ lạ lùng :

- Bởi vì hiện tại trong sơn môn chẳng có ai chứ sao!...

Âu Trường Quân kinh hãi vô cùng, nhanh miệng hỏi tiếp :

- Tất cả ư? Đi từ bao giờ và đi đâu lão có thể cho tại hạ biết được không?

Bệnh lão nhân lại thở dài thườn thượt :

- Lão là thân ti tiện, có ai rỗi hơi nói cho biết đâu.

Đến mức này thì dù có là thánh nhân cũng phải bối rối không biết nên khóc hay cười và phải giải quyết ra sao. Tiểu Diện Hoạt Phạt hô lớn :

- Muốn biết thật hay giả, chúng ta tiến vào lục soát là rõ ràng liền.

Bệnh lão nhân vẫn giữ thái độ bình tĩnh :

- Toàn bộ đã kéo đi từ hai hôm nay, đến gạo thóc cũng chỉ để lại vài cân, bọn người có vào lục soát cũng vô ích mà thôi.

Âu Trường Quân vội lên tiếng ngăn cản :

- Bất tất phải làm thế, tại hạ e rằng Côn Luân phái đã bố trí đâu vào đó chúng ta vọng động tất nhiên sẽ rơi vào bẫy liên, ít nhất cũng mang tiếng chủ nhà đi vắng xông vào cướp bóc đây.

Minh Luân thần tăng gật đầu tán thành :

- Cứ theo lời lão già này thì họ đã đi từ hai hôm nay, không chừng chẳng nhận được thiệp báo của ta thì sao?

Âu Trường Quân rất nghi ngờ trong lòng nhưng tạm thời quyết định trở về khách điểm hỏi tên tiểu nhị phụ trách việc đưa thiệp báo trước đã. Ngờ đâu chủ quán cho biết Lý tiểu nhị nghe tin gia mẫu thất lạc đã đăng trình đi Giang Lăng từ sáng mất rồi, thế là sự việc phủ kín một màn đen bí ẩn. Âu Trường Quân trầm ngâm suy nghĩ một hồi mới nói nhỏ ý định của mình :

- Tối nay tại hạ trở lại Côn Luân điều tra xem lão già có nói thật không.

Minh Luân thần tăng giành lấy việc này nhưng Âu Trường Quân lắc đầu :

- Trong lúc đen trắng chưa rõ, chúng ta chỉ lộ liễu một chút là địch nhân sẽ lấy đó làm to chuyện thêm, tại hạ có “Ảo Ảnh pháp” rất tiện cho việc do thám, chớ vị đừng bàn cãi nữa.

Kết quả đêm hôm đó Âu Trường Quân mất công sức vô ích, Côn Luân phái hoàn toàn bỏ trống sơn môn đúng như lời lão già mặt vàng đã nói. Tuy vậy Minh Luân thần tăng vẫn chưa tin tưởng :

- Đương nhiên bọn này đã có đề phòng chúng ta quay trở lại, vấn đề bây giờ chỉ cần tìm ra nguyên nhân mà thôi.

Âu Trường Quân gật đầu, ngày sáng hôm sau đăng trình đi Hoa Sơn, ở đây sự việc có khác một chút, cả bọn được tiếp đãi rất lịch sự nhưng căn bản vẫn vậy bởi vì Hoa Sơn chương môn nhân Tạ Quốc Lăng ngoại hiệu Nhất Cước Xuyên Vân Kiếm cùng với năm đệ tử đã xuất sơn đi Vị Xuyên mất rồi. Âu Trường Quân ngao ngán chẳng muốn bị tên tò quái nhưng Minh Luân thần tăng lại bàn :

- Ngày giờ còn rộng rãi, chúng ta cứ kiên nhẫn đi hết Ngũ nhạc kiếm phái xem có phải họ đồng lòng tránh mặt hay không, rồi mới tính toán được đây là âm mưu hay vô tình trùng hợp, vả lại biết đâu nhờ đó phát hiện ra sơ hở, dù nhỏ vẫn là cái đích để từ đó phăng ra nguyên nhân.

Thấy Minh Luân thần tăng bàn có lý Âu Trường Quân đành phải nghe theo rốt cuộc chỉ có mỗi mình Trương chân nhân, Chương môn phái Võ Đang ngoại hiệu Yên Đào Tú Sĩ thân hành ra đón khách. Trương chân nhân râu tóc đều bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào đôi nhãn quang vừa sáng quắc vừa thẳng thắn khiến người đối diện tự nhiên sinh lòng kính nể. Có lẽ lúc còn trẻ Trương chân nhân rất tuấn tú và trang nhã...

(Thiếu hai trang)

...Trang chủ nên quên khuấy đi mất tuy là điểm nhỏ nhưng rất quan trọng bây giờ mới thấy rõ e rằng đã muộn mất rồi.

Âu Trường quân đứng phắt dậy, lớn tiếng nói :

- Muộn còn hơn không và lại còn hơn ba hôm nữa, chúng ta thừa thời giờ đến Thiên Ngọc trang một chuyến nhân tiện thăm lại Viên lão nhân và diện kiến di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì hay lắm.

Chàng đã quyết tâm thì năm cao thủ không dám cản trở hay di nghị gì nữa. Cùng ấn định giờ Thìn sang hôm sau sẽ khởi hành. Âu Trường Quân trần trọc không ngủ được nên giờ mẹo đã trở dậy đi bách bộ hít thở sương sớm, nơi Côn Luân trường sơn nay mặt trời lên rất chậm, sương giá vẫn còn mờ mịt giăng khắp nơi. Đột nhiên có một bóng người từ lùm cây chuồn ra chặn đường chàng, lấp bắp hỏi :

- Thiếu hiệp là Âu Trường Quân?

Âu Trường Quân giật mình, ngấm ngầm vận nội công xong mới trầm giọng vừa xác nhân vừa hỏi lại :

- Chính thế, các hạ là ai mà biết tại hạ?

Nhân vật này quần áo thô thiển kiểu nhà nông nhưng tề tể hơn bởi vì nó rách rưới rất tang thương, hắt lại đội chiếc nón mê đan bằng lát che nửa khuôn mặt nên nhất thời chàng chưa thể xác định được thuộc bang hội nào. Nghe Âu Trường Quân hỏi hắt liền đưa tay lên vuốt một cái ra vẻ bí mật :

- Thiếu hiệp đừng nói lớn, xin theo tiểu tăng... à tiểu nhân vào chỗ khuất thì hay hơn.

Âu Trường Quân tự thị võ công cao siêu nên không do dự bước theo hắt, đi mấy bước đến một lùm cây to nhân vật này mới gỡ chiếc nón ra, tiếp theo lại mở khăn bịt đầu lộ rõ chiếc đầu trọc lóc diện mạo rất trẻ chỉ chừng mười lăm mười sáu, rõ ràng là một tiểu tăng khiến cho Âu Trường Quân bất giác giật mình hỏi trước :

- Tiểu sư phụ ở Thiếu Lâm tự phải không?

Tiểu tăng cúi đầu chào Âu Trường Quân bằng Phật hiệu xong mới trả lời :

- Tiểu tăng là Hư Phàm, được Độ Pháp đại sư bảo đến đây tìm thiếu hiệp có chuyện cực kỳ quan trọng, mong rằng thiếu hiệp tin theo lời tiểu tăng đến Thiếu Lâm tự ngay mới kịp.

Âu Trường Quân một lần nữa giật bắn người lên, hỏi dồn :

- Tiểu sư phụ có biết đại khái chuyện gì không? Sao lại phải cấp bách thế?

Hư Phàm tiểu tăng nói như rên rỉ :

- Tiểu tăng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng thiếu hiệp cứ nhìn tình trạng của tiểu tăng là đoán được ngay.

Bỗng nhiên có tiếng gọi nho nhỏ “Minh chủ” Hư Phàm lập tức cúi đầu vào bụi rậm liền, thái độ chẳng có vẻ giả trá chút nào. Âu Trường Quân nghe âm thanh biết đó là Minh Luân thần tăng đã trở dậy nên trả lời nho nhỏ :

- Tại hạ ở đây, Thần tăng đến mau đi.

Cây lá rung động một chút, Minh Luân thần tăng đã xuất hiện đôi mắt đảo quanh một vòng mới hỏi :

- Gần tới giờ khởi hành rồi, Minh chủ còn lẩn quẩn ở đây làm chi?

Từ trong bụi rậm, Hư Phàm vừa cúi ra vừa phụ họa luôn :

- Phải đợi đại sư và Thiếu hiệp nên khởi hành ngay mới kịp.

Âu Trường Quân phì cười, giải thích cho tiểu tăng này hiểu :

- Tại hạ và lão nhân tăng đây định khởi hành đi Thiên Ngọc trang chứ có đến Thiếu Lâm tự đâu mà tiểu sư phụ hồi thúc?

Hư Phàm than dài rất náo ruột :

- Trời ơi, như vậy thì hỏng hết rồi tiểu tăng làm sao về phục lệnh Đại sư La Hán đường bây giờ.

Minh Luân thần tăng ngoẹo đầu nhìn Hư Phàm :

- Tên này chỉ có cái đầu trọc ngoài ra không có cái gì ra vẻ con nhà Phật, Minh chủ không quen biết thì nên cẩn thận một chút.

Hư Phàm đột nhiên khóc òa, hắt phải lấy tay bịt miệng để âm thanh đừng vang to khiến Âu Trường Quân và Minh Luân thần tăng hết sức kinh ngạc. Âu Trường Quân liền dỗ dành :

- Lão Thần tăng là người Thiên Trúc nên ăn nói có chút đụng chạm bất tất tiểu sư phụ phải thương tâm quá như vậy.

Hư Phàm chùi nước mắt, ghen ngào nói :

- Tiểu tăng chịu biết bao nhiêu vất vả luôn cây tuồng bụi, mấy lần suýt bị phát giác mới đến đây được. Thiếu hiệp đã không tin Đại sư này lại mắng chửi thì hỏi sao tiểu tăng không thương tâm được chứ.

Âu Trường Quân tủm tỉm cười hỏi :

- Đệ tử nhà Phật đi tu cốt từ ửo thất tình, lục dục mới mong thành chính quả, tiểu sư phụ mau nước mắt quá làm sao thụ hưởng niết bàn? Tiểu sư phụ vừa nói bị phát giác là nói đến ai vậy?

Hư Phàm trở mặt nghe chàng nói, vẫn cố cãi lại :

- Tiểu tăng không biết lại lịch của địch thủ nhưng họ bao vây Thiếu Lâm tự rất đông, Thiếu hiệp và Đại sư cứ đến đây sẽ thấy ngay thôi.

Minh Luân thần tăng trầm giọng nhìn Âu Trường Quân, nói :

- Cử chỉ và hành động tiểu tăng nhân này rất thực thà, theo ý lão tăng thì chúng ta tạt qua Thiếu Lâm tự xem hư thực ra sao, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu.

Chưa gì Hư Phàm đã nhảy cẫng lên vui mừng dẫn dò :

- Đại sư ở La Hán đường dẫn dò tiểu tăng hướng dẫn đại hiệp vào Thiếu Lâm tự một cách kín đáo, tiểu tăng sẽ chờ ở ngoài này.

Âu Trường Quân gật đầu, cùng với Minh Luân thần tăng vào khách điểm thu xếp hành trang, lúc trở ra Hư Phàm vẻ nhăn nhó hỏi luôn.

- Đại sư La Hán đường dẫn tiểu tăng đón một mình thiếu hiệp mà thôi, lúc này có thêm vị đại sư Thiên Trúc cũng đành vậy, nhưng hiện tại có thêm bốn vị đại sư nữa thì làm sao qua mắt địch nhân nổi?

Minh Luân thần tăng gật đi :

- Người cứ dẫn đường đi, đến chỗ có địch nhân chúng ta sẽ liệu.

Bắt đầu dĩ tiểu tăng này phải đành chịu nhưng có vẻ bồn chồn lo lắng làm mọi người không thể ước đoán chuyện gì xảy ra nên cứ cảm cú đi hoài, chiều hôm đó đã tới Đăng Sơn huyện, nơi đây cách Thiếu Lâm tự không xa nhưng Minh Luân thần tăng không muốn xông pha ngay, đêm tối khó mà phát hiện được địch nhân là ai. Do đó cả bảy người thuê phòng để ngủ qua đêm, nhất cử nhất động của Hư Phàm đều bị giám sát chặt chẽ, tiểu tăng này càng lúc càng có vẻ bối rối chứ không có hành động gì khác lạ.

Sáng hôm sau Hư Phàm dẫn đường cho mọi người đi vòng qua phía sau núi, đường đi rất ngoắt ngoéo mà Hư Phàm có vẻ quen thuộc, cứ đi phăng phăng. Đến một khoảng trống đầy loạn thạch, Hư Phàm phục người xuống, chờ cho mọi người ẩn nấp đâu vào đấy mới khe khẽ nói :

- Qua khỏi bãi loạn thạch này bắt đầu có địch nhân canh gác, thiếu hiệp nên đi một mình thì dễ dàng hơn.

Âu Trường Quân trầm ngâm một hồi mới nhỏ giọng hỏi :

- Từ đây đến Thiếu Lâm tự còn xa không?

Hư Phàm lúc này tỏ ra mau mắn :

- Hiện tại Thiếu Lâm tự đang ở trên đầu chúng ta đó, nếu tính theo đường quanh co đi lên thì cỡ chừng hơn một dặm nữa.

Âu Trường Quân gật đầu xoay qua Minh Luân thần tăng :

- Tại hạ và Thần tăng đăng sơn, bốn vị Hoạt Phật tọa ra chung quanh đây, cứ nghe tiếng giao tranh nơi nào là chạy đến hỗ trợ.

Minh Luân thần tăng đồng ý, ra hiệu cho bốn vị Hoạt Phật xong xuôi mới nói với Hư Phàm :

- Người đi trước đi, chúng ta sẽ bám sát phía sau.

Tên tiểu tăng này thoáng vẻ vui mừng rất kỳ lạ. Âu Trường Quân và Minh Luân thần tăng không chần chừ bám theo luôn. Cả ba vượt qua nơi trống trải này an toàn, đường đi lại bắt đầu có cây cối rậm rạp nên hình bóng Hư Phàm lúc ẩn lúc hiện khiến cho hai người phải chú tâm đi theo. Được chừng nửa giờ, đường lối có vẻ lên cao dần nên tốc độ bắt đầu chậm lại, thủy chung chẳng có bóng địch nhân nào xuất hiện cả. Âu Trường Quân nhìn Hư Phàm biết rõ nẻo tránh né nên không nghĩ ngợi gì, riêng Minh Luân thần tăng theo đuổi một ý tưởng khác.

Thần tăng đột nhiên nói nhỏ :

- Chúng ta đi xa thế này nếu có giao tranh thì làm sao báo cho bốn vị Hoạt Phật được?

Âu Trường Quân ngăn người ra một chút, vội kêu nhỏ :

- Tiểu sư phụ, chúng ta dừng lại bàn soạn chút đã.

Hư Phàm quay đầu cười hì hì rất khác lạ :

- Bàn soạn làm gì nữa?

Tên tiểu tăng này vừa nói vừa chuồn vào một bụi cây rậm rạp, ngờ đâu thân pháp Âu Trường Quân còn mau hơn ý nghĩ, thân ảnh chớp động một cái đã thò tay vào chụp lưng áo của hắn. Chàng mười phần chắc chắn đã bắt được tên tiểu tăng này nên miệng quát hỏi luôn :

- Người vừa nói cái gì vậy?

Câu hỏi chưa dứt thính giác Âu Trường Quân đã phát hiện ra mấy âm thanh “xì xì” cùng một lúc bảy tám mũi phi tiêu nhỏ xíu đang nhắm vào đầu, bụng và tay chàng bay tới rất mau. Âu Trường Quân đành bỏ dở cái chụp, bàn tay khoa lên một vòng theo chiêu “Thanh Bức Tróc Vương” trong pho “Vô Tiềm Đại Cầm Nã”, chiêu thức này chuyên để bắt ám khí nên từ trước đến giờ chàng chưa sử dụng lần nào chứ thực ra nó cực kỳ thần diệu, bảy tám mũi phi tiêu đều nằm gọn trong lòng bàn tay chàng lập tức. Nhân cơ hội đó

Hư Phàm chui mắt liền, Âu Trường Quân thừa sức đuổi theo nhưng rõ ràng đã có âm mưu sắp đặt trước vì vậy chàng cười lạt quát hỏi :

- Dùng thủ đoạn ám toán, là cao nhân nào, xin mời xuất hiện để tại hạ được chiêm ngưỡng một chút.

Lúc đó Minh Luân thần tăng cũng đã kịp nhảy tới sóng vai với chàng, cả hai thấy mắt mình lóa hắc lên bởi vì có tới năm sáu chục nhân vật võ lâm đồng thời xuất hiện, quần áo đủ mọi màu sắc khác nhau chứng tỏ họ thuộc các môn phái riêng rẽ. Âu Trường Quân đảo mắt một vòng quan sát cả hai đã bị rơi vào giữa một vòng tròn người dày đặc không chiến đấu thì chỉ còn phương pháp đầu hàng mà thôi. Âu Trường Quân nói nhanh :

- Cần phải tìm hiểu bọn này là ai trước khi giao đấu mới được.

Một âm thanh âm trầm cất lên trả lời chàng :

- Các người chẳng cần tìm hiểu, đương nhiên trước khi chết sẽ biết rõ tường tận tội lỗi của mình.

Người nói câu này là một trung niên khoảng chỉ hơn một chút, diện mạo hồng hao và điệu bộ rất bề vệ, không có vẻ chi cường đạo hay ác ma hết. Âu Trường Quân nhíu mày hỏi một cách ngạc nhiên :

- Các hạ là ai? Cho rằng tại hạ có lỗi rất đáng chết ư?

Trung niên nhân vật vẫn giữ vẻ âm trầm, gật đầu :

- Đương nhiên, chứ nếu không Võ lâm Minh chủ đâu có xuất lực đông đảo thế này. Ngoài Hoa Sơn còn có Côn Luân, Nga Mi và Trung Sơn nữa, người không thấy sao?

Âu Trường Quân đỉnh ninh rằng đây chỉ là những bang hội không tên tuổi mới dám đứng ra làm bậy trên đất Thiếu Lâm, dè đâu toàn danh môn chính phái nên giật mình đánh thót một cái. Chàng đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên nhân quang chạm phải một người có râu quai nón cũng đang đưa mắt nhìn mình chăm chú, bên cạnh lại có một thiếu niên tuấn tú. không phải Đại sư ca Chu Dự Chấn và Nhị sư đệ Lưu Vi Trang ngoại hiệu Mỹ Diện Tử kiếm phái Côn Luân thì còn ai nữa. Âu Trường Quân bước tới chào hỏi :

- Từ lúc gặp gỡ ở Hào Dương đến nay Chu huynh và Lưu huynh có được mạnh khỏe không, tại hạ không ngờ lại có sự hiểu lầm trọng đại như thế này.

Chu Dự Chấn đảo mắt có vẻ muốn nói điều gì nhưng cố nhịn trầm giọng quát lớn để che lấp :

- Sao ngươi không chào hỏi Chương môn nhân trước?

Âu Trường Quân “A” một tiếng, vái chào rất lịch sự :

- Thì ra đây là Bá chương môn ngoại hiệu Càn Khôn Tích Lịch Kiếm, tại hạ thất lễ mất rồi.

Lão già họ Bá có ngoại hiệu nở như sấm sét mà người nhỏ bé mặt choắt cheo thật trái ngược thật khiến cho Âu Trường Quân thoáng nhìn không thể nào ngờ được đó là Chương môn nhân của Côn Luân. Bá chương môn cười khẩy :

- Sao lại có hai chữ “thì ra” phía trước, chắc ngươi ý vào mấy tên Thiên Trúc nên coi ta chẳng ra gì phải không?

Thân phận hiện tại Âu Trường Quân đường đường là một vị Minh chủ mà Bá Nhạc không hề nể nang gì thì đã ngấm ngầm tức giận, chàng toan mở lời đối đáp thì đột nhiên Chu Dự Chấn nháy mắt một cái, quát tiếp luôn :

- Còn đây là Chương môn nhân phái Hoa Sơn, Nga Mi và Tung Sơn kiếm phái người chưa biết sao?

Một phần do cái nháy mắt của Chu Dự Chấn, một phần do tính cách trọng đại, không dễ gì ai điều khiển được Ngũ Nhạc kiếm phái nên Chu Dự Chấn giới thiệu tới đâu, chàng đều lịch sự vái chào. Thế là trừ Trương chân nhân cho Đại đệ tử Hàn Hồ Sở đại diện, còn lại đầy đủ các Chương môn bốn phái thân chinh dẫn quần đệ tử bao vây do đó Âu Trường Quân và Minh Luân thần tăng mới thấy đông đảo như vậy.

Lần lượt Âu Trường Quân được biết mặt Tạ Quốc Lăng Chương môn phái Hoa Sơn ngoại hiệu Nhật Cước Xuyên Vân Kiếm (Ánh mặt trời như sợi cước xuyên qua mây), Cấp Thiên Miên Kiếm Mạc Kính Phong Chương môn nhân của Trung sơn phái và Chung sư thái Chương môn phái Nga Mi, vị Sư thái này diện mạo tỏ ra ôn hòa cân xứng với ngoại hiệu Bồ Đề Kiếm Ni, thoạt trông Âu Trường Quân đã có cảm tình ngay.

Minh Luân thần tăng thấy mấy vị Chương môn Ngũ nhạc kiếm phái chẳng coi Minh chủ Thiên Trúc ra gì hờ hững gật đầu đáp lễ rất gượng gạo thì trong lòng cực kỳ tức giận. Lão Thần tăng chờ cho chàng chào hỏi xong xuôi mới đột nhiên lớn tiếng cười khan một hồi. Bá chương môn liền gằn giọng hỏi :

- Có cái gì đáng cười đâu nào?

Minh Luân thần tăng ngừng cười, vênh váo hỏi :

- Ta cười bọn người đây, cái chức Chương môn Ngũ nhạc kiếm phái nhân như hạt cát mà cũng vênh vang. Các người có biết bọn ta là ai chưa nhỉ?

Bá Nhạc vẫn giữ tính cách hậm hực trả lời :

- Sao lại không biết, Minh chủ đã thông tri rõ ràng ngươi là Đại La Hoạt Phật, còn tiểu tử “Cồng rắn cắn gà nhà” kia là Âu Trường Quân tức Tiểu Phi Thố lãng tử chứ gì.

Minh Luân thần tăng giật bắn người lên, hóa ra chuyện này không phải đùa giỡn hay tầm thường đâu.

Bá chương môn lại lớn tiếng :

- Minh chủ rất rộng lượng, chủ ý chỉ trừ diệt Âu Trường Quân tiểu tử nên mới dùng Hư Phàm dẫn dụ hẳn tới đây, dè dặt người tận mạng cũng đi theo thì đừng trách bọn ta cay độc đấy nhé.

Âu Trường Quân nhú mày :

- Bá chương môn một hai nhắc tới hai chữ Minh chủ, phải chăng là Phương minh chủ?

Bá Nhạc cười khẩy, sầm mặt quát luôn :

- Vô lâm Trung Nguyên chỉ có một vị Minh chủ chân chính họ Phương, nào có ai khác mà ngươi hỏi thối thế?

Âu Trường Quân không lưu tâm tới lời mắng chửi nói nhanh :

- Phương minh chủ hiện tại có ở đây không, tại hạ xin được nói vài câu là hết mọi hiểu lầm liền.

Chung sư thái trầm tĩnh xen lời vào :

- Mô Phật, Âu Trường Quân, tiểu thí chủ trẻ tuổi tài cao đáng lẽ cứ để từ từ sẽ trở thành cao thủ bậc nhất võ lâm, hồi ôi chỉ vì một chút hư danh khiến cho con người trở thành đồi bại. Tiểu thí chủ nên tỏ thái độ ăn năn thì Phương minh chủ thể nào cũng nể tình cho chút ít đấy.

Bá Nhạc vội vàng chen vào nói lớn với Chung sư thái :

- Sao Sư thái nói vậy, Minh chủ thông tri rõ ràng rồi mà, Sư thái không sợ mình phạm vào giới cấm xảo ngôn sao?

Chung sư thái khép hai mắt lại, bình tĩnh trả lời :

- Người đã đi tu không được phép dối trá, nếu Âu Trường Quân thí chủ toàn tâm nhận lỗi thì bản ni sẽ đứng ra xin xỏ Phương minh chủ nhẹ tay cho, có dám xảo ngôn đâu.

Minh Luân thần tăng đã tức giận cao độ, còn kiềm chế lại được chính là vì nể nang Âu Trường Quân mà thôi. Ông ta ngửa mặt lên trời cười một hồi, âm thanh như rỗng ngậm hồ hú vang vọng rất xa, khiến cho bốn vị Chương môn và quần đệ tử ngấm ngấm kinh hãi. Dứt tiếng cười chấn động một góc Thiếu Thất Sơn, Minh Luân thần tăng mới hạ bớt tức giận, trầm giọng nói to :

- Thì ra các vị tuân lệnh Phương Ngọc Điềm hạ sát cho bằng được Minh chủ của Thiên Trúc phải không?

Bá Nhạc “hừ” một cái gằn giọng trả lời như tự nói một mình :

- Thật đúng theo lời Phương minh chủ, thể nào bọn cao thủ Thiên Trúc bại lộ cơ mưu cũng sẽ nhúng tay vào, khó mà tranh được một trường kiếp sát lắm đây.

Âu Trường Quân nhận thấy chỉ có Chung sư thái tâm địa ôn hòa thực thà nên vãi bà ta một cái, hỏi rất chân thành :

- Tại hạ rất mù mờ chuyện này, Sư thái có thể nói tường tận được không?

Mặc cho Bá Nhạc ra hiệu đừng nói, Chung sư thái thờ dãi kể luôn :

- Tiểu thí chủ yêu cầu cũng đúng, Ngũ Nhạc kiếm phái có khi nào hành động một cách hồ đồ, trước khi giao tranh bản ni nói rõ nguyên nhân cho tiểu thí chủ để khỏi mang tiếng. Cách đây năm ngày Ngũ Nhạc kiếm phái nhận được hiệu lệnh của Phương minh chủ dẫn toàn bộ nhân số hợp nhất với Thiếu Lâm để đối phó với các cao thủ Thiên Trúc, ngờ đâu Thiếu Lâm phái không nghe theo vì vậy trở thành thế đối nghịch. Ngũ Nhạc kiếm phái đã phong tỏa Thiếu thất nội bất xuất ngoại bất nhập, chỉ chờ Cái bang đưa nhân lực đến là mở cuộc tranh hùng hỏi tội Độ Nạn đại sư. Ngày hôm trước tiểu tăng nhân Hư Phàm lên lút vượt vòng vây bị Mặc chương môn bắt được mới lôi ra chuyện Thiếu Lâm toa rập với... tiểu thí chủ và Thiên Trúc khuynh đảo Trung Nguyên, tranh giành ngôi vị Minh chủ. Mặc chương môn tương kế tựu kế thuyết phục được Hư Phàm dẫn dụ tiểu thí chủ đến đây... trừ diệt trước. Đây là cách bẻ dưa từng cây.

Minh Luân thần tăng thấy Chung sư thái nói ề à nửa ngày trời chưa xong thì nóng nảy cắt ngang :

- Ngờ đâu có cây dưa cứng này đi theo chứ gì? Hà, Phương Ngọc Điềm từ trước tới giờ vẫn nổi tiếng chính nhân quân tử, không biết tại sao lại thay đổi tính nết kỳ quặc thế.

Âu Trường Quân lo lắng thầm nên vội cải chính luôn :

- Việc tại hạ lên ngôi Minh chủ võ lâm Thiên Trúc là hoàn toàn đúng sự thật, hoàn toàn dựa vào “Xá Lợi Phật Bài” và võ công thu phục mọi người chứ có âm mưu với Thiên Trúc tranh đoạt Minh chủ Trung Nguyên bao giờ đâu, đến việc thông đồng với Thiếu Lâm càng bậy bạ vô cùng tại hạ cần phải đối chất với Phương minh chủ mới được.

Bá Nhạc sầm mặt quát lớn :

- Tiểu tư gian ngoan thật, người biết Phương minh chủ không có ở đây nên cứ một hai đòi đòi chất hoài...
 Âu Trường Quân chợt nhớ ra nên hỏi luôn :

- Vậy ai là người đứng ra sai xử ở đây?

Chung sư thái toan nói thì Bá Nhạc đưa tay cản lại, lão đưa tay vào người lấy một cái kim bài đưa lên, ánh sáng lấp lánh đúng là Kim Hạc Thiên Bài của Phương Ngọc Điềm :

- Thấy lệnh bài như thấy người ai sai xử cũng vậy thôi.

Âu Trường Quân biết chiếc Kim bài này là vật bất ly thân của Phương Ngọc Điềm nên không sao cãi được, mặc dù trong lòng ức đoán trong việc này ắt có điều chi khuất khúc. Đột nhiên bóng vàng thấp thoáng, Minh Luân thần tăng như con chim ưng vàng chọi tung mình đến trước mặt Bá Nhạc đưa tay chộp luôn ba bốn bộ vị trọng yếu khiến cho mấy chục người đồng thanh la lên ầm ĩ. Bá Nhạc nổi danh về môn “Càn Khôn Tích Lịch kiếm” nhưng thân thủ cũng rất mau lẹ, thân hình uốn cong như con tôm để tránh né, ngờ đâu mấy thế chộp của Minh Luân thần tăng đều là hư chiêu, Tay trái ông ta đã âm thầm đưa ra từ bao giờ, đến khi mọi người la lên “coi chừng lệnh bài” thì đã muộn mất rồi chiếc “Kim Hạc Lệnh Bài” nằm gọn trong tay ông ta như có phép lạ vậy.

Minh Luân thần tăng cười khoái trá :

- Ta muốn xem lệnh bài thật hay giả vậy mà, hà, trên đời này chưa chắc có ai thoát khỏi chiêu thức “Ngọc Hoàng Thái Báu” của ta đâu.

Minh Luân thần tăng nói chưa dứt lời thì mắt nhoáng lên một cái, chiếc lệnh bài đã về tay Âu Trường Quân cực kỳ mau lẹ, ông ta ngẩn người ra tự nói với chính mình :

- Trừ ra người nào có “Áo Ảnh pháp” thì không kể...

Âu Trường Quân hai tay cầm “Kim Hạc Thiên Bài” đưa cho Bá Nhạc nói một câu cho ông ta đỡ ngượng :

- Tại hạ đã biết đây là vật thật, bắt tất phải xem nữa.

Bá Nhạc cầm lấy lệnh bài một cách rón rén, hai mắt trừng trừng nhìn xem đôi phương có gì hành động gì khác lạ là chống đỡ liền.

Âu Trường Quân lẳng lặng chờ ông ta lấy xong mới đồng dục nói :

- Đã có “Kim Hạc Thiên Bài” thì tất nhiên chư vị hành động đúng với hiệu lệnh của Phương minh chủ, tại hạ không dám chống cãi nhưng trong việc này có sự hiểu lầm rất lớn, mạn phép chư vị ngày sau sẽ gặp lại bồi tội sau vậy.

Bốn hướng đều có cao thủ bốn phái trấn giữ vậy mà Âu Trường Quân thông dong định bỏ đi khiến cho mọi người đồng thanh hô hoán giữ chặt vòng vây, cục trường cực kỳ náo động. Bá Nhạc là người cầm “Kim Hạc Thiên Bài” nên tạm thời đứng ra sắp xếp, lão ta vội hô lớn :

- Hoa Sơn Bắc, Nga Mi Nam, Trung Sơn phía Tây không được để địch nhân đi thoát, người nào nường tay sẽ chịu tội với Phương minh chủ đây.

Âu Trường Quân nổi hùng tâm tráng khí lên, hú một tiếng xé mây, âm thanh lồng lộng một góc Thiếu Thất sơn rồi nói với Minh Luân thần tăng :

- Chúng ta không nên gây đổ máu vội, hãy đi thẳng lên Thiếu Lâm tự rồi sẽ tính toán sau.

Minh Luân thần tăng biết ý Âu Trường Quân nên gật đầu :

- Minh chủ đừng lo, lão tăng không ngu ngốc đến mức vô cớ đánh chết người đâu.

Hai người nói chuyện với nhau ung dung như nơi đồng trống khiến Bá Nhạc tức giận vô cùng thanh kiếm được rút ra đánh “soạt” một cái, tập tức có hơi nóng tỏa ra liền :

- Hà! Các người tưởng dễ dàng thoát khỏi “Càn Khôn Tích Lịch kiếm” của ta được sao?

Đầu lãnh đã rút vũ khí hiện trường liền liên tục phát ra những tiếng “lách cách”, “loạt xoạt”, mấy chục lưỡi kiếm được rút ra theo tạo thành một bức màn kiếm khí ghê người. Bá Nhạc e ngại Âu Trường Quân đánh vào bộ vị Chung sư thái và các nữ đệ tử nên tiến ra khiêu chiến trước :

- Tiểu tử hãy ném chiêu “Hỏa Long Quá Vân” này thử xem.

Rõ ràng lão ta không đánh giá thấp Âu Trường Quân nên nói xong là chiếm lên cơ, phóng kiếm ra liền. Lưỡi kiếm được chân lực thuần dưỡng của chủ nhân phả vào nên biến thành con rồng lửa từ các phương hướng khác nhau nhằm vào chàng công kích rất nhanh. Âu Trường Quân định né tránh thì “Vù” một cái, tiếp theo là tiếng “Choang” ngân dài, hỏa long tắt ngấm ngay lập tức, Bá Nhạc kinh hãi quát lớn :

- Bọn đạo tặc nào đánh lên lão gia đây?

Từ phía ngoài có bốn bóng vàng vọt qua đầu bọn đệ tử bốn môn phái như bốn cái cầu vồng, cùng với câu trả lời :

- Các Phật gia bắt chước bọn người đây thôi.

Hồi 33 : Gian mưu bại lộ

Thì ra các vị Hoạt Phật đã nghe được tiếng hú long trời lở đất của chàng nên cấp tốc chạy tới, lực lượng hai bên trở thành cân bằng liền. Phe Tứ đại kiếm phái tuy đông nhưng chỉ có bốn vị Chương môn nhân là đáng kể trong khi sáu người bên Âu Trường Quân, người nào cũng đều là cao thủ tuyệt luân một chống mười được cả. Hỏa Hậu Hoạt Phật cầm chiếc roi bằng đuôi con cá đuối dài năm thước nói với Bá Nhạc :

- Lão chưa xứng với Âu Trường minh chủ đâu, lão Phật gia thay mặt tiếp vài chiêu “Càn Khôn Tích Lịch kiếm” xem có nóng bằng “Hỏa Hậu cương tiên” này không?

Vị Hoạt Phật này bản tính đã nóng nảy lại chuyên về Dương Cương công thêm với “Hỏa Hậu cương tiên” thì thật xứng với hai chữ “Tích Lịch” (Sấm sét). Bá Nhạc thấy đối phương hùng mạnh thì thầm nghĩ “Nếu không ra tay trước ắt khó lòng mà trấn áp tinh thần địch nhân được” do đó chẳng khách sáo gì nữa. Lưỡi trường kiếm rung mạnh một cái để cho chân khí nóng bỏng tỏa ra rồi nhanh như chớp đâm chéo một kiếm. Đây là chiêu “Hoàng Hạc Chi Phi” khuỷu tay hơi gầy giống như đầu gối của con hạc vậy. Hỏa Hậu Hoạt Phật bề ngoài thì nóng nảy tưởng như xốc nổi thật ra nhận xét rất tinh minh, biết ngay cách thức ra kiếm của Bá Nhạc còn hàm ẩn nhiều biến thức, khuỷu tay gầy gập như vậy cốt ý thay đổi cho dễ mà thôi, ông ta cười khẩy một cái, chiếc đuôi cá đuối đột nhiên duỗi thẳng và cứng như sắt thép gạt ngang rất mạnh, Hai loại võ khí chạm nhau đáng lẽ sẽ phát ra âm thanh vừa phải, đằng này lại kêu đánh “bằng” như chuông phong đối nhau chứng tỏ cả hai bên đều vận chân khí tỏa rộng chung quanh võ khí của mình. Bá Nhạc hết sức kinh hãi, tuy rằng cánh tay và lồng ngực chấn động rất mạnh nhưng không phải vì lý do đó bởi vì Hỏa Hậu Hoạt Phật cũng bị chấn động mạnh không kém. Sự sợ hãi ở đây là do đối phương chống đỡ rất tuyệt diệu, chỉ một cái gạt khiến cho chiêu “Hoàng Hạc Chi Phi” không còn cơ hội để biến thành lợi hại như mong muốn, tóm lại Hỏa Hậu Hoạt Phật biết cách hóa giải từ khi chiêu kiếm hãy còn trong trứng nước. Hỏa Hậu Hoạt Phật cười lạnh lùng :

- “Càn Khôn Tích Lịch” kiếm thoát nghe ghê gớm như sấm sét, hóa ra vô tích sự. Bá chương môn thường thức tiên pháp của ta thử một chiêu nhé.

Cũng giống như Bá Nhạc, Hỏa Hậu Hoạt Phật nói xong là ra chiêu liền, chiếc roi cá đuối lần này mềm dẻo như dải lụa lấp lánh phong tỏa cả thượng trung và hạ bàn của Bá Nhạc, rất khó nhận ra đâu là thế chính đâu là thế hư, Bá Nhạc cấp tốc dùng trường kiếm phóng thẳng vào giữa bóng nhuyển tiên theo chiêu thức “Trực Khởi Chinh Lộ”, thông thường đây là chỗ bị sơ hở nhiều nhất, võ khí càng tỏa rộng bao nhiêu thì tâm điểm càng lộ liễu bấy nhiêu. Bá Nhạc là Chương môn nhân Côn Luân, đầu óc và kinh nghiệm đâu phải là hèn kém, nên phán đoán rất đúng, trường kiếm đi nhanh như chớp hoàn toàn không bị cản trở gì, thoáng mắt đã tới trước ngực Hỏa Hậu Hoạt Phật, Chung sư thái vội kêu lên :

- Bá chương môn nương tay một chút.

Chính Âu Trường Quân cũng phải kinh hãi nhưng chàng liếc mắt thấy Minh Luân thần tăng vẫn ung dung bình tĩnh nên cứ chăm chú theo dõi thử xem. Quả nhiên có biến chuyển thật, ngay lúc Bá Nhạc phóng kiếm ra, chiếc roi đuôi cá đuối của Hỏa Hậu Hoạt Phật đột nhiên cuốn vòng một cái vào hai chân của Bá Nhạc, Hỏa Hậu Hoạt Phật chỉ cần giật mạnh lập tức thân hình của Bá Nhạc ngã ngửa về sau một chút. Lưỡi trường kiếm vì thế không sao đâm trúng được đối phương mặc dù đã đi hết đà. Hỏa Hậu Hoạt Phật xử chiêu này hết sức mạo hiểm, tính toán hơi sai góc độ một chút là bị trường kiếm đâm trúng liền, có lẽ ông ta đã sử dụng nhiều lần nên nét mặt rất ung dung. Bá Nhạc biến chiêu không phải tầm thường, cổ tay uốn cong một vòng, lưỡi trường kiếm chém ngang cánh tay Hỏa Hậu Hoạt Phật chứ không cần lo cho đôi chân của mình.

Thoáng trông có vẻ đơn giản nhưng nếu Hỏa Hậu Hoạt Phật không biết cách đối phó sẽ bị đứt rời cánh tay, nhuyển tiên có quần được tay đối phương vẫn hoàn toàn vô dụng. Hỏa Hậu Hoạt Phật đang chiếm tiên cơ mà cũng phải tấm tắc khen thầm, ông ta đột nhiên lùn người xuống mấy tấc đồng thời cánh tay trầm hấn cực kỳ mau lẹ mới tránh thoát đường kiếm “Đảo Khứ Như Vân” (Đảo lộn như mây cuộn). Nhân cơ hội đó, Bá Nhạc hất chân đá bắn nhuyển tiên ra, ông ta còn cẩn thận lộn người một cái để thoát hẳn mới yên tâm thở phào. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy song phương xáp lại gần rồi lập tức cách ly thực ra cả hai đều bị nguy hiểm vô cùng. Chưa có ai bị thương tổn tuy rằng Bá Nhạc là người hú hồn hú vía hơn Hỏa Hậu Hoạt Phật bởi vì trình độ võ công tương đương nhau thật nhưng chiêu thế kém cỏi về phương diện biến ảo và nguy dị.

Hỏa Hậu Hoạt Phật ngửa mặt than dài :

- Tiếc thật, tiếc thật, chiêu này nếu do Phục Long Hoạt Phật sử dụng thì có lẽ địch thủ không thoát được dễ dàng thế này đâu.

Bá Nhạc trấn tĩnh rất mau, sầm mặt quát lớn :

- Bản nhân sơ sẩy một chút chứ nào có sợ gì người đâu, lại đây chúng ta tiếp tục vài trăm chiêu nào.
Đương nhiên Hòa Hậu Hoạt Phạt cũng chẳng sợ do đó song phương lại bắt đầu xáp chiến, lần này biết ý nhau e rằng cả hai phải kéo dài mà chưa chắc phân thắng bại rõ ràng nổi. Dực Hồng Hoạt Phạt tươi cười đi tới trước mặt Chung sư thái :

- Cùng là con nhà Phật đáng lẽ không nên đánh nhau mới phải, tiếc rằng cõi trần gian lắm éo le đưa đẩy, Phật gia xin đánh cuộc với Sư thái được không?

Chung sư thái thấy đối phương ung dung giữa rừng đao gươm thì sinh lòng kính nể, cũng cười nhẹ đáp lại :

- Phật huynh muốn đánh cuộc gì đây?

Dực Hồng Hoạt Phạt rất văn vẻ, chào một cái mới nói :

- Phật gia và Sư thái tỉ thí võ công nhưng chỉ điểm tới là thôi ngay Trung Nguyên gọi cách thức này là văn đấu phải không? Bất cứ ai thua là rút khỏi Thiếu Thất sơn trong phạm vi mười dặm và trong thời gian một ngày, Sư thái nghĩ thế nào?

Dực Hồng Hoạt Phạt nói dài dòng theo bản tính của mình thực ra chỉ có nghĩa là ai thua thì phải để cho đối phương được tự do vậy thôi. Bản ý của Chung sư thái rất ngao ngán việc tranh chấp giang hồ, giả tí có thua thì cũng chẳng sao nên vui vẻ vừa cười vừa gật đầu :

- Phật huynh tính hay lắm, bản ni dùng kiếm còn Phật huynh sử dụng võ khí gì đây?

Dực Hồng Hoạt Phạt đúng theo tên gọi (Dực Hồng có nghĩa là con ngỗng trời bay thẳng lên cao) Chỉ có môn khinh công là cao siêu hơn cả, do đó cười hì hì rồi trả lời :

- Phật gia từ trước tới giờ chưa dùng tới môn võ khí nào, xin lấy đôi nhục chưởng đón tiếp Sư thái vậy.

Chung sư thái không khách sáo, miệng thốt hai chữ “cẩn thận” rồi ra chiêu liền.

Nga Mi nổi tiếng với môn “Bồ Đề kiếm” thực ra một phần ít dụng chạm với bọn ác ma, một phần do các địch thủ nhân nhượng nữ ni ít nhiều. Do đó, Chung sư thái kiếm pháp không có gì đáng gọi là thượng thừa, đương nhiên không thể dả thương hay thắng thế nổi Dực Hồng Hoạt Phạt. Trái lại, dần dần Chung sư thái càng thấy kinh khí của đối phương bó buộc càng chặt chẽ hơn, nếu giao đấu sinh tử tất phải thua thiệt liền. Tuy vậy người ngoài nhìn vào vẫn thấy có vẻ cân bằng, song phương giao đấu cực kỳ ác liệt là do Dực Hồng Hoạt Phạt cố ý giữ thế trói chân Nga Mi phái mà thôi. Hai vị Hoạt Phạt còn lại hiểu ý chia ra làm hai cùng đến trước mặt Cấp Thiên Miên Kiếm Mạc Kính Phong và Nhật Cước Xuyên Vân Kiếm Tạ Quốc Lăng thách chiến. Hiện trường hình thành bốn cặp giao đấu khiến cho gió cát cuốn cuộn, cây lá mọc gần đó đều bị tung rơi tới tả.

Minh Luân thần tăng đi tới trước mặt Hàn Hồ Sở đại diện cho phái Võ Đang, vừa cười vừa hỏi :

- Ở đây ai cũng bận rộn tay chân, chẳng lẽ chúng ta đứng xem thì mắc cỡ quá, lão tăng xin thỉnh giáo thiếu hiệp vài chiêu “Thái Cực kiếm” được không?

Hàn Hồ Sở chỉ chừng hơn hai mươi mà đã là Đại đệ tử sư huynh của mấy chục huynh đệ tất nhiên thực tài phải hơn người, họ Hàn lại được Trương chân nhân bồi đắp rất kỹ nên tính nết thâm trầm và ôn hòa chẳng khác sư phụ mấy tí. Hắn chấp tay vái chào Minh Luân thần tăng rồi cung kính thưa :

- Sư phụ đệ tử trong khi luyện võ vẫn hay nhắc tới tính danh và võ công của Thần tăng, tiểu bối đâu dám nhận hai chữ thỉnh giáo.

Minh Luân thần tăng cười khà khà :

- Người ta hay gọi thỉnh giáo cho văn vẻ, thực chất là là giao đấu chết người như chơi, thiếu hiệp bắt tất phải quan tâm.

Hàn Hồ Sở vẫn giữ thái độ nghiêm trang và cung kính :

- Võ Đang được hiệu lệnh Võ lâm Minh chủ phá vỡ âm mưu và trừ diệt họ Âu Trường Quân nên đành thất lễ với Thần tăng vậy.

Minh Luân thần tăng gật đầu kiêu ngạo nói :

- Người ra chiêu trước đi.

Hàn Hồ Sở “vâng” ngắn gọn, hai tay cầm đốc kiếm chĩa thẳng lên trời, một chân co lại theo thế “Kim Kê Độc Lập” rồi búng chân nhảy tới đâm luôn ba kiếm. Ba kiếm này đều đâm lên trời, chính là cách thức chào hỏi bậc trưởng thượng trước khi giao đấu khiến cho Minh Luân thần tăng rất vui lòng, ông ta quát trầm :

- Đừng khách sáo nữa, cứ việc thẳng tay đi xem nào.

Đương nhiên võ công Minh Luân thần tăng phải cao siêu và thâm hậu hơn Hàn Hồ Sở rất nhiều nhưng lần này đánh giá sai lầm “Thái Cực kiếm”, xuyết nữa đã mất đứt ngón tay. Khi Hàn Hồ Sở xử chiêu “Điểm Mi Tế Trường” lưỡi kiên phóng ra rất chậm tưởng như đang luyện tập khiến cho Minh Luân thần tăng

nảy ra ý nghĩ đoạt thanh kiếm làm nhứt chỉ đối phương ngay chiêu đầu tiên. Vì vậy ông ta dùng hai ngón tay điểm dứ vào ngực Hàn Hồ Sở, nửa chừng lật cổ tay một cái định kẹp lấy lưỡi kiếm, ngờ đâu lúc này lưỡi kiếm chao động biến ảo hoài, kiếm ảnh nửa vòng nửa tròn rất kỳ lạ. Hai ngón tay tưởng như đã kẹp được vô khí đối phương thật ra kẹp vào khoảng không đồng thời kiếm khí lướt qua một bên khiến hai ngón tay đau buốt tận xương cả phần ngực cũng không thoát khỏi đầu mũi kiếm đang sắp sửa đâm tới. Minh Luân thần tăng hoảng hốt trảm cổ tay xuống cùng lúc với thân mình bốc thẳng lên cao giống như con diều thỉnh linh gặp gió lớn nhờ vậy mới tránh khỏi chiêu “Điểm Mi Tế Trường”. Thân hình Minh Luân thần tăng còn đang ở trên cao đã nghe Hàn Hồ Sở quát lớn :

- Tiền bối cẩn thận!

Lời nói chỉ là hình thức tôn trọng cho có vẻ lịch sự chứ làm sao nhanh bằng chiêu kiếm. Hàn Hồ Sở đứng tấn rất đẹp, lưỡi kiếm từ dưới chên chéch đâm lên theo chiêu “Thanh Nhạn Đề Phi” cực kỳ uy mãnh. Thông thường trong trường hợp này các tay cao thủ sẽ sử dụng hai bàn chân đạp vào nhau để lấy thế bốc người lên một tầng nữa, hoặc là lộn người mấy vòng bắn cao thêm, tỉ như khinh pháp “Vân Long Tam Hiện”. Tránh như vậy dễ dàng hơn nhưng có một khuyết điểm rất lớn là mình bị rơi vào thế cứ phải tránh né hoài, đối phương tha hồ ra chiêu liên tiếp mà uy hiếp. Và lại thân hình ở trên cao, các cử động rất khó chính xác theo ý mình, chỉ cần sai sót một chút là bị thất bại liền.

Minh Luân thần tăng hú trầm một tiếng hai chân búng liên tiếp giống như người nông dân đang đập gàu nước, mỗi cái búng lại phát xuất một luồng kinh khí phản chấn lưỡi kiếm giảm tốc độ đi một chút. Cách thức này thực hiện giống như phát xuất chỉ phong “Đàn Chi thần công” nhưng hai chân giẫy giụa kém vẻ đẹp hơn nhiều. Minh Luân thần tăng búng hơn một chục cái đã làm lưỡi kiếm của Hàn Hồ Sở từ từ hạ xuống thế nằm ngang với mặt đất. Lúc đó thân hình ông ta đang đã hạ xuống liền nhân cơ hội dùng bàn chân đè luôn, tay hữu xuất chiêu “Thiên Long Hạ Sơn” chưởng lực từ trên cao đánh úp vào đầu Hàn Hồ Sở rất mạnh. Đại đệ tử phái Võ Đang chỉ còn mỗi một cách nhảy lùi lại để tránh né, tất nhiên việc này quá dễ dàng nhưng hắn vừa đứng yên thì Minh Luân thần tăng cũng đã hạ thân yên ổn. Lão Thần tăng chiếu đôi mắt nhãn quang sáng quắc nhìn Hàn Hồ Sở, tấm tắc khen :

- “Thái Cực kiếm” quả danh bất hư truyền, lợi hại thật.

Hàn Hồ Sở làm gì không biết ý của Minh Luân thần tăng, khen kiếm pháp tức là chê người sử dụng kém tài, chưa phát huy tận lực được hết cơ hội, hắn đỏ mặt trả lời :

- Tiểu bối không ngờ Thần tăng khinh công cao siêu đến như vậy.

Minh Luân thần tăng cả cười :

- Kiếm pháp cao siêu, ăn nói cũng khéo. Trương chân nhân quả là người biết kén chọn, tiểu tử, chúng ta thử vài chiêu nữa nào.

Hàn Hồ Sở biết mình thất bại trước các môn phái kia thì rất mang tiếng, do đó lần này tận lực dùng “Thái Cực kiếm” ra đối phó, lướt kiếm tạo ra muôn ngàn kiếm ảnh vòng tròn lẫn lộn, có lúc âm có lúc dương khiến cho Minh Luân thần tăng muốn thắng ngay không phải là việc dễ dàng. Hiện trường có thêm một cặp giao đầu thì không khí càng tăng sát khí lên trầm trọng, tuy rằng vẫn chưa ai đã thương được đối thủ. Âu Trường Quân vừa quan sát vừa xoay chuyển ý nghĩ, trong chuyện này có rất nhiều ẩn số cần phải có một nhân vật từng trải kinh nghiệm giang hồ bàn soạn mới mong vỡ lẽ ra được. Hiện tại võ lâm giang hồ chỉ có hai người xứng đáng đó là Độ Nạn đại sư Phương trượng Thiếu Lâm tự và Hồng bang chủ Cái bang. Theo lời Bá Nhạc nói thì Cái bang cũng đã nhận được hiệu lệnh của Thiên Ngọc trang, có lẽ nhân sự quá đông nên chưa kịp tới, trong khi hiện tại lại đang cực kỳ cấp bách phải giải quyết làm sao chờ đợi được. Âu Trường Quân trù tính lời nói của tên tiểu tăng Hư Phạm cũng có chút sự thật, may ra Độ Nạn đại sư đã phát hiện ra điểm nào đáng nghi ngờ nên mới kháng cự lại hiệu lệnh của Thiên Ngọc trang.

Thiếu Lâm tự ở trước mắt thì thuận tiên đôi bề, vừa thỉnh ý kiến của Độ Nạn đại sư vừa có thời gian xem biến chuyển và chờ đợi Hồng bang chủ. Đột nhiên nhãn quang Âu Trường Quân thấy tàn cây to gần đó có vẻ hơi rung động, đầu óc chàng suy tính rất nhanh, chiến trường đầy rẫy tiếng gươm đao và dư lực chưởng phong thì làm gì có chim chóc hay chồn cáo di chuyển. Do đó Âu Trường Quân trầm giọng quát lớn :

- Cao nhân nào ẩn núp trên cây xin mời xuống luôn đi.

Lời nói của chàng vừa phát ra thì cành lá rung động nhiều hơn chứng tỏ chàng ước đoán không sai nhưng nhân vật này hoàn toàn im lặng, cũng không xuất đầu lộ diện. Âu Trường Quân tiếp tục lớn tiếng nói :

- Các hạ coi thường Ngũ Nhạc kiếm phái và tại hạ quá đầy, tại hạ đếm đến ba sẽ xuất thủ mời xuống thì đừng trách nhé.

Nhân vật ẩn núp vẫn không trả lời chỉ “hừ” nhẹ một tiếng. Tiếng “hừ” này cực nhỏ ngờ đâu thánh giác Âu Trường Quân linh mẫn vô cùng, cảnh tượng giống y hệt thư ngày nào chàng và Phùng quân gia chiến đấu ở Thiên Ngọc trang cùng với Lư Hắc Bì và Lý Cửu Linh, bất giác chàng la to :

- Hoàng Thái Cung, ngươi đây ư?

Tàn cây rung động mạnh hơn rồi một bóng xám từ đó bắn vọt ra, Âu Trường Quân vừa đề khí vừa quát theo :

- Hoàng Thái Cung, lần này ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Thân hình chàng như cánh chim ưng khổng lồ bay chéo qua đầu vòng vây nhanh như chớp, các đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái đồng thanh la rập lên một tiếng :

- Chính phạm tẩu thoát rồi kìa.

Mười mấy tên chẳng biết thuộc phái nào đồng loạt giơ võ khí hoặc tung người lên ngăn chặn khiến cho Âu Trường Quân nổi cơn tức giận. Nhân lúc cấp bách này nhân vật áo xám đã đi thêm được mấy trượng nữa, Âu Trường Quân đang tức vì họ gọi chàng là chính phạm nên không nể nang song chương chênh chếch đánh xuống theo thế “Diễm Diễm Tuy Ba”, cường lực bao trùm cả bọn chẳng cần biết ai đang công kích ra sao, âm thanh “bùng” phát ra không lớn lắm, chàng dựa vào dư lực buông xuôi thân hình vọt về phía trước một cách tự nhiên, nhờ vậy đã cách xa vòng vây thêm hơn trượng. Từ cái đà đó chàng thi triển khinh công tuyệt thế lướt đi như bay, mặc cho phía sau phát sinh sự hỗn loạn không thể tả nổi. Trước hết là những tiếng kêu la kinh hãi của một số đệ tử còn đứng dưới đất, bọn này bị chương lực của Âu Trường Quân đánh bật tứ phía, té lăn té lóc giống như bầy kiến chạy tán loạn. Mấy tên đệ tử phi thân lên cao đề ngăn chặn thì bị nặng hơn không còn hơi sức đâu mà kêu la, tên nào cũng “hự” mấy tiếng lớn nhỏ tùy theo nội lực mình mạnh hay yếu, thủy chung đều bị chấn thương hết. Đã hết đâu, lẫn lộn với những âm thanh kêu la này là bốn tiếng quát tháo rầm trời của bốn vị Chương môn nhân, riêng Hàn Hồ Sở đang thất điên bát đảo bởi chương lực “Tu La Tán Hoa” chương của Minh Luân thần tăng đầu bù tóc rối nên không hơi sức đâu hợp tấu.

Cả bốn vị Chương môn nhân đều đánh ra một kiếm rồi quay người đuổi theo Âu Trường Quân, Mạc Kính Phong Chương môn phái Tung Sơn la to hơn cả :

- Đừng để địch nhân uy hiếp Hoàng lão nhân gia!

Bá Nhạc ít mồm miệng hơn, lập lại tiếng kêu của bọn đệ tử :

- Chính phạm tẩu thoát rồi kìa.

Hỏa Hậu Hoạt Phật tránh né xong chiêu kiếm, lập tức đuổi theo sát lưng Bá Nhạc cũng quát lớn không kém :

- Chính phạm là Bá Nhạc tẩu thoát rồi kìa.

Bá Nhạc vẫn tiếp tục chạy nhưng miệng gầm lên tức tối :

- Tên trọc này kêu la thôi quá.

Hỏa Hậu Hoạt Phật bắt chước gầm theo :

- Ngươi dám mắng chửi các đại sư Thiếu Lâm tự thôi tha phải không?

Lần này Bá Nhạc tức giận không chịu nổi nữa, bất tỉnh linh quay người chém ngay một kiếm từ phải sang trái, thế kiếm này chẳng ra chiêu số gì, tựa tựa như chiêu “Hoành Tảo Thiên Sơn” nhưng trong lúc Hỏa Hậu Hoạt Phật đang đà chạy tới thì đúng là sát chiêu cực độc. Hỏa Hậu Hoạt Phật kinh hãi vô cùng, sử dụng luôn hai động tác một lượt, vừa hóp bụng vừa ngửa hẳn người về phía sau, thân hình đang chạy tới đột nhiên giống như cánh chuồn chuồn bị gió mạnh tạt hẳn về phía sau vậy mà nơi bụng đã có một đường máu nhỏ rớm ra. Chiếc áo tăng bào rách dài một khoảng lộ rõ đường máu này cùng lúc với chiếc lưng của Hỏa Hậu Hoạt Phật đập xuống đất đánh “rầm” một cái rất mạnh. Tuy mũi kiếm chỉ rạch sâu chừng nửa phân nhưng Hỏa Hậu Hoạt Phật biết mình rất may mắn nếu Bá Nhạc ra chiêu này kịp thời vận chân lực vào thì chỉ nội kinh khí nơi đầu mũi kiếm thì mình đã bị phanh bụng ra rồi. Hai cái đau ở bụng và lưng cộng lại khiến cho Hỏa Hậu Hoạt Phật tức giận đến điên cuồng, cái đau chẳng còn nghĩa lý gì nữa, thân hình ông ta bật thẳng lên như hình nhân bằng gỗ bị lò xo đẩy vừa gầm thét vừa đuổi theo Bá Nhạc liền. Hiện tại khoảng cách xa thêm mấy thước nhưng Hỏa Hậu Hoạt Phật đã điên lên rồi, sử dụng chiếc đuôi cá đuối nhắm vào sau lưng Bá Nhạc ra những đòn chí tử khiến cho Bá Nhạc tức giận không kém. Lão Chương môn nhân gầm lên :

- Chưa đánh chết tên trọc đầu này không được rồi.

Hỏa Hậu Hoạt Phật thấy đối phương đã xoay người lại thì mừng rỡ hú lên một tiếng, quát tháo lại :

- Chưa đánh chết lão lùn này thật chưa hả giận.

Thế là thoáng mắt nơi đó chỉ còn lại hai người nghiêng răng nghiêng lợi xông vào tử chiến điên cuồng.

Cục diện hình thành một dây người rượt đuổi nhau rất quái dị, dẫn đầu vẫn là bóng nhân vật áo xám, Âu Trường Quân dẫn đầu đã bám theo sát sau lưng của hắn.

Còn lại là cái đuôi dài gồm có ba vị Chương môn nhân và ba vị Hoạt Phật, Minh Luân thần tăng đã bỏ xa Hàn Hồ Sở vượt lên trước cả dây người đương nhiên kết thúc dây người này phải là mấy chục đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái, các nữ ni Nga Mi sơn lót lót chạy đoạn hậu. Bóng xám dẫn dây người chạy lên cao mãi đến lúc Âu Trường Quân sắp bắt kịp thì tất cả đến một bình đài khá rộng phía trước là vực thẳm rất sâu. Âu Trường Quân liếc mắt thấy vậy thì cả mừng quát lớn :

- Hoàng Thái Cung ngươi đã tới đường cùng rồi đấy.

Vì mở miệng quát, tốc độ của chàng chậm mất một chút nhưng không hề gì, Hoàng Thái Cung có chạy đi đâu được mà lo. Hình như lão này không thấy và cũng không nghe chàng quát, cứ cầm đầu chạy hoài. Âu Trường Quân thấy chung quanh chỉ là vực sâu thì mừng rỡ, chậm bước lại rồi thùng thảng nói to :

- Đã cùng đường mà ngươi còn cố chạy làm chi cho phí sức, Hoàng Thái Cung, ngươi đứng lại đối chất với mọi người xem nào.

Hiện tại Hoàng Thái Cung đã chạy tới gần mép vực sâu, chẳng biết có phải bây giờ mới nhận ra hay do lời kêu gọi của Âu Trường Quân đột nhiên hắn dừng bước. Cùng với cái xoay người là chiếc trường bào màu xám bung ra, nó bay phất phới xuống vực sâu như một con bướm xám khổng lồ. Chiếc trường bào tung ra để lộ phần áo phía trong óng ánh sắc rực rỡ của kim tuyến và những mảnh châu ngọc nhỏ dính vào khiến Âu Trường Quân lóa cả mắt, chàng cực kỳ kinh ngạc đã toan quát hỏi thì nhân vật này trầm giọng nói trước :

- Âu Trường Quân tiểu tử, ngươi sai lầm rất lớn đấy.

Quần áo, giọng nói, diện mạo âm trầm chẳng phải Kim Khuyết Đế Quân Thượng Quan Ân thì còn là ai khác nữa. Điều này quả thực ngoài ý tưởng của Âu Trường Quân khiến cho chàng sững người mất một lúc lâu. Trong khi song phương đối diện gườm gườm nhau như đôi hổ dữ thì tất cả đã lục tục chạy đến. Tạ Quốc Lăng Chương môn Hoa Sơn phái nhanh trí quát lớn :

- Hoa Sơn kiếm trận.

Mạc Kính Phong giật mình, cũng vội vàng hô tiếp :

- Bát Quái Cửu Kiếm trận pháp mau đi.

Bọn đệ tử Hoa Sơn và Tung Sơn còn thở hồng hộc vẫn mau lẹ xếp thành hình kiếm trận dăng ngang đường rút lui của Âu Trường Quân và bốn vị Hoạt Phật. Chung sư thái, Hàn Hồ Sở nhẹ nhàng hơn, chỉ phất tay ra hiệu lập tức bọn đệ tử cũng lập kiếm trận để tăng cường, riêng bọn đệ tử Côn Luân đứng ngơ ngác như rần mất đầu bởi vì Chương môn nhân Bá Nhạc đại lão gia chưa tới kịp. Âu Trường Quân đã trấn tĩnh lại, chàng cười lạnh lùng :

- Ngươi và Hoàng Thái Cung cá mè một lứa có đèn tội trước tên kia cũng là vinh dự lắm.

Minh Luân thần tăng tiếp lời quát tháo :

- Tên phản đồ kia chưa chịu tự xử đi sao?

Kim Khuyết Đế Quân sầm mặt có vẻ tức giận nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh :

- Ta đâu phải người của A Lạp thiên viện mà lão trọc quát tháo.

Minh Luân thần tăng cười khẩy :

- Đã thụ giáo võ học Thiên Trúc thì bất cứ người nào thuộc võ lâm Thiên Trúc đều có quyền tru diệt tên phản đồ hết, huống chi ở đây có Minh chủ thì người còn chối cãi sao được.

Kim Khuyết Đế Quân hình như chẳng sợ hãi gì, ung dung trả lời :

- Tiểu tử này mắc phải sai lầm liên tiếp, lạm chiếm chức Minh chủ võ lâm Thiên Trúc đã là đáng chết, bây giờ phạm thêm sai lầm dám rượt đuổi bản Đế quân thì toàn mạng sao được?

Âu Trường Quân ngờ ngợ có điểm gì xảo trá trong hành động của Kim Khuyết Đế Quân, nên trầm giọng hỏi :

- Ngươi nhắc đi nhắc lại hai tiếng sai lầm là có ý gì?

Kim Khuyết Đế Quân cười khà khà rất rùng rợn :

- Ta cũng chẳng dấu làm gì, toàn bộ nơi đây đều có địa lôi phục sẵn, điều đó có phải ngươi sai lầm không?...

Hầu như toàn bộ người có mặt trên bình đài đều rung mình một cái. Tiểu Diện Hoạt Phật nhanh trí cất tiếng cười he hé :

- Tên này khùng điên mất rồi, cứ cho là có địa lôi chôn sẵn đi, chẳng lẽ ngươi định tiêu diệt toàn bộ Ngũ Nhạc phái thì sống sót thế nào với giới võ lâm Trung Nguyên?

Kim Khuyết Đế Quân trả lời như gáo nước lạnh :

- Muốn đạt mục đích thì Ngũ Nhạc kiếm phái có đáng gì, rồi cũng có người thành lập lại mà thôi.

Tiếc rằng Bá Nhạc không có mặt ở đây để nghe những lời rùng rợn và vô đạo nghĩa này, nếu hiện diện có lẽ ông ta đã nhảy bổ vào liều chết với Kim Khuyết Đế Quân liền. Ba vị còn lại và Hàn Hồ Sở đều tức giận tới mức quên cả quát tháo, Chung sư thái hạ giọng hỏi :

- Chúng ta chết hết chẳng lẽ người sống được sao?

Kim Khuyết Đế Quân ngẩng mặt rất cao ngạo :

- Bản Đế quân có khi nào lại chết chung một mồ với đám ti tiện các ngươi.

Tạ Quốc Lăng, Mạc Kính Phong, Chung sư thái và Hàn Hồ Sở đều gầm lên một tiếng, bốn lưỡi kiếm loang loáng phong tới công kích Kim Khuyết Đế Quân gần như một lúc. Âu Trường Quân vội quát lớn để ngăn cản :

- Các vị đừng ra tay vội.

Tiếng quát của chàng đầy rẫy chân khí “Thông Huyền Như Lai thần công” khiến ai nấy đều bị chấn động gần bể tắc cả hơi thở, so sánh có lẽ chỉ kém công phu “Sư Tử Hồng” của Thiếu Lâm tự một chút mà thôi.

Mạc Kính Phong dùng tay rồi trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử ngăn cản bọn ta làm gì?

Âu Trường Quân ung dung trả lời :

- Trước sau gì lão ta cũng táng mạng nơi đây, tại hạ cần hỏi vài lời cho minh bạch đã.

Kim Khuyết Đế Quân cười nhạt :

- Tiểu tử còn muốn minh bạch điều gì?

Âu Trường Quân rất ngạc nhiên vì thái độ ung dung của lão nhưng đành gác lại suy nghĩ, hỏi luôn :

- Ngươi và Hoàng Thái Cung lén lút đoạt “Kim Hạc Thiên Bài” thỏa mãn ý muốn tàn sát võ lâm cao thủ để làm gì?

Kim Khuyết Đế Quân bĩu môi trả lời :

- Sao lại có Hoàng Thái Cung trong đó, việc này do ta hoàn toàn chủ xử đấy chứ.

Âu Trường Quân “ủa” một tiếng hỏi tiếp :

- Thế ra Hoàng Thái Cung không nhúng tay vào ư?

Kim Khuyết Đế Quân lạnh lùng trả lời một hơi :

- Nói cho người biết cũng chẳng hại gì, Hoàng Thái Cung sử dụng “Kim Hạc Thiên Bài” có mục đích khác, ta chỉ nhân dịp này lưới một mẻ cá lớn mà thôi. Từ lúc lão ta bị người lừa gạt quảng “Thanh đình tuyệt độc xà” ra mắt đứt cánh tay phải thì bắt đầu trở nên lẩm cẩm, bày mưu đặt kế nhằm nhí có lẽ giờ này chưa biết ta làm việc này đâu.

Chung sư thái chen lời vào nói với Âu Trường Quân :

- Lão Kim Khuyết Đế Quân này nói vậy thì thiếu hiệp khoan tính tới Hoàng Lão nhân gia, Trước mắt cứ trừ diệt hần trước đừng cho rảnh tay phát động địa lôi cái đã.

Kim Khuyết Đế Quân cười khẩy rất rùng rợn :

- Con mụ dâm ni này nói dễ dàng quá nhỉ, bản Đế quân đã sắp đặt, thì đâu có đơn giản. Nói thực cho các ngươi biết địa lôi hơn một trăm cân chỉ trong phút chốc nữa sẽ tự động nổ, ô hô thế là võ lâm Trung Nguyên và Thiên Trúc mất một số cao thủ liền.

Âu Trường Quân cười hi hi không hề tức giận :

- Ngươi lão khoét thực, chắc ngươi xương đồng da sắt không sợ địa lôi phải không?

Kim Khuyết Đế Quân cười khà khà, hai chân hai tay vung nạnh một cái, hình thành đôi cánh bằng lụa cực mỏng dính liền giữa chân và tay giống như con dơi vậy, ở đây là con dơi ma quỷ đầy màu sắc rực rỡ :

- Ta đã dự bị đôi cánh này thì còn sợ hãi gì địa lôi. Ha ha...Thủ đoạn bản Đế quân đâu phải tầm thường.

Tất cả người hiện diện nơi bình đài đều giống như bị sét đánh trúng đầu, không khí im lặng phút chốc rồi òa lên những âm thanh kêu gào của bọn đệ tử. Cảnh tượng hỗn loạn diễn ra, mấy chục tên đệ tử nhát gan bắt đầu chen nhau chạy ngược trở lại hy vọng thoát cánh thịt nát xương tan. Hầu hết cao nhân, Chứng môn, Đại đệ tử cũng chấn động không kém nhưng thân phận không cho phép tỏ vẻ nhát nên đành đứng trơ ra, đầu óc kinh hoàng đến tột độ. Âu Trường Quân và Minh Luân thần tăng cùng một lúc quát lớn :

- Trước khi chết phải trừ diệt con rắn độc này mới được.

Kim Khuyết Đế Quân cười vang dội :

- Các ngươi ra tay thì bản Đế quân càng thích thú, đỡ hao tổn một ít chân lực.

Âu Trường Quân và Minh Luân thần tăng ngăn người ra, quả thực xuất chương lúc này chính là giúp lão ta nương theo đó mà tung người ra ngoài khỏi phải đề khí gì cả.

Kim Khuyết Đế Quân có vẻ sốt ruột lên tiếng thúc giục :

- Ta đếm đến ba mà các người hà tiện không xuất chương thì bản Đế quân đành phải vĩnh biệt vậy.

Điều này chứng tỏ Kim Khuyết Đế Quân đã canh giờ giấc rất chính xác địa lôi sẽ phát nổ trong phút chốc nữa. Âu Trường quân đành phải hô lớn :

- Tất cả chạy mau, may ra còn kịp.

Đứng ra sau tiếng hô của chàng thì mọi người sẽ rùng rùng bỏ chạy ngay nếu không có mấy tiếng Phật hiệu trầm hùng vọng tới. Câu “Nam Mô A Di Đà Phật” vừa dứt thì hai bóng áo cà sa vàng đã từ trên cao hạ xuống bình đài. Một lão tăng trầm giọng nói cực lớn :

- Bất tất phải bỏ chạy, Kim Khuyết Đế Quân thí chủ cứ thử đếm đi xem nào.

Thì ra đó là Độ Nạn đại sư Phương trượng Thiếu Lâm tự và Độ Pháp thiền sư, Thủ tòa La Hán đường. Sự xuất hiện của hai nhân vật chức sắc cao cấp nhất Thiếu Lâm tự khiến ai nấy đều yên tâm ngay lập tức, chỉ riêng Kim Khuyết Đế Quân có chút biến sắc và hết sức hồ nghi Độ Nạn đại sư thấy không ai lên tiếng thì mỉm cười rất đôn hậu :

- Bần tăng xin đếm thay Thượng Quan Ân thí chủ vậy.

Kim Khuyết Đế Quân run giọng nói :

- Bản Đế quân ta không dám tin mấy tên trọc đầu xin vĩnh biệt chư vị.

Độ Nạn đại sư lắc đầu, nói rất nhỏ :

- Cả thí chủ cũng không cần đi đâu cả, bao nhiêu địa lôi đã được tăng chúng Thiếu Lâm tự xuất lực gỡ bỏ từ đêm qua rồi.

Lời nói của Độ Nạn đại sư vừa dứt thì bình đài vang lên tiếng hoan hô như sấm nổ.

Kim Khuyết Đế Quân xám mặt lại, run giọng nói luôn :

- Thực hay giả thì bản Đế quân cũng xin cáo từ đây.

Độ Nạn đại sư thở dài hỏi một câu rất kỳ lạ :

- Thượng Quan thí chủ có biết tại sao chỉ có bần tăng và Độ Pháp sư đệ đến đây không?

Kim Khuyết Đế Quân còn đang ngăn người thì Độ Nạn đại sư đã nói tiếp luôn, âm thanh vẫn ôn hòa mà lão ta nghe như tiếng sét đánh trong đầu :

- Năm trăm tăng chúng do các cao thủ La Hán đường cùng với Độ Mật, Độ Oai sư đệ đang chờ thí chủ phía dưới đây.

Lần này các đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái không hoan hô rầm rĩ như lần trước nữa bởi vì khoái trá đến độ ngây cả người ra rất lâu sau mới mở miệng tán tụng nổi. Âu Trường Quân vái chào nhị vị đại sư :

- Quả thật Thiếu Lâm tự danh bất hư truyền, nhị vị đại sư đã cứu cho võ lâm giang hồ một kiếp nạn lớn lao vô cùng.

Độ Nạn đại sư chỉ mỉm cười niệm Phật hiệu trả lời :

- Mô Phật, thiên hạ ác báo thì hữu đầu.

Kim Khuyết Đế Quân vốn tinh gian xảo vẫn chưa tin hẳn, áp ứng hỏi dò :

- Thì ra Hoàng Thái Cung vẫn lén lút theo dõi bản Đế quân rồi báo cho Thiếu Lâm tự xuất lực phá vỡ kế hoạch của bản Đế quân cho bỏ ghét chứ gì?

Độ Nạn đại sư thở dài rồi lắc đầu có vẻ chán nản :

- Hoàng Thái Cung thí chủ không dính dáng gì đến chuyện này, Thượng Quan thí chủ đến bây giờ vẫn chưa tỉnh ngộ nữa ư?

Hồi 34 : Ác ma tận diệt lẫn nhau

Độ Nạn đại sư nhìn thẳng mặt Kim Khuyết Đế Quân :

- Thí chủ nhờ ai mua được liệu chế tạo địa lôi thì người ấy cáo tổ đấy.

Kim Khuyết Đế Quân la lên :

- Không phải, ta nhờ Xương Tôn mua mấy tháng nay rồi làm sao lão trọc biết được sẽ sử dụng ở đây?

Độ Nạn đại sư gật đầu công nhận rồi thông thả nói :

- Điều này cũng đúng bởi vì Xương thí chủ có cáo tổ với bản tăng thật nhưng nếu không nhờ Độ Pháp sư đệ tình cờ theo dõi thí chủ thì làm sao biết nổi kẻ sách độc ác như vậy.

Kim Khuyết Đế Quân hết đường chối cãi bèn gầm lên như sấm :

- Cứ mấy tên trọc đầu nhúng tay vào là xúi quẩy liền, bản Đế quân sa cơ phải liều chết với bọn người một phen vậy.

Độ Nạn đại sư niệm Phật hiệu rồi than thở :

- Thượng Quan thí chủ chỉ cần bỏ đao xuống là thành Phật liền, hà cố cứ phải giữ mãi ác tâm làm gì?

Kim Khuyết Đế Quân đòi nào vì một câu nói mà tính ngộ, hai mắt hấn đỏ ngầu vì tức giận, đột nhiên nhảy xổ tới hai tay cong cong như cái móc chụp vào mấy nơi trọng yếu của Âu Trường Quân, đồng thời gào thét ghê người :

- Trăm sự đều tại thằng nhãi này mà ra cả, sao ngươi không chết quách ở Hàn Thương tiêu cục cho rồi!

Cái chụp vừa rồi là một thế trong pho “Thiên Môn Khai Chiết công” nên Minh Luân thần tăng nhận ra liền, ông ta vừa la lên :

- Minh chủ cẩn thận đấy!

Âu Trường Quân thấy thế công của đối phương như con dã thú vồ mồi cực kỳ hung dữ thì bất giác nhảy về sau mấy bước. Ngờ đâu Kim Khuyết Đế Quân đã mất hết hy vọng đâm ra điên cuồng, hấn tiếp tục ra chiêu bám sát ngực chàng. Lần này tay ta vót ngang một cái theo chiêu thức “Chùy Tàn Bắc Lặng”, tay hữu dùng chưởng đẩy chéo để cho chân khí đi vòng sau lưng. Âu Trường Quân muốn tránh né cũng không được nên đành dùng chiêu “Thiên Nhai Tương Tổng” chống đỡ cả trước lẫn sau. Chiêu này chân khí lan tỏa khắp người rất hiệu dụng khi địch nhân loạn đấu nhưng đôi với một tay cao thủ khét tiếng như Kim Khuyết Đế Quân thì quá thua kém. Mọi người nghe “bộp” một tiếng liền thấy Âu Trường Quân đảo người sang một bên, đương nhiên đã bị chân khí của Kim Khuyết Đế Quân làm chấn động nội tạng nên mới thất lạc bộ pháp như thế. Chàng bị chưởng lực kỳ lạ đánh vào lưng, tuy không đau lắm nhưng vẫn vội vàng đề khí tung mình lên cao, quả nhiên một đường trảo của đối phương đã lướt qua dưới chân liền. Kim Khuyết Đế Quân nổi hung tính lên chẳng khác gì con hổ dữ, chiêu thế xuất phát loạn cuồng và liên tục, thấy chàng vọt lên cao lão ta cũng đề khí bắn người theo. Bao nhiêu chân khí Kim Khuyết Đế Quân đều dồn cả vào đầu khiến nó cứng như gang thép, chủ ý công phá gãy đôi chân đối phương mới vừa lòng. Âu Trường Quân thấy lão ta bắn thẳng người như sợi chỉ ngũ sắc, cái đầu sắp chạm vào ống quyển của mình thì hết sức kinh hãi. Minh Luân thần tăng và Độ Nạn đại sư đều thất thanh kêu lên :

- Coi chừng đôi chân.

- Vân Long Tam Hiện.

Câu thứ nhì là của Độ Nạn đại sư bởi vì trong giao đấu nếu gặp trường hợp này chỉ còn mỗi một cách đạp chân vào nhau để vọt lên một lần nữa tiếc rằng ở đây thế bắn người của Kim Khuyết Đế Quân vừa nhanh như chớp giết khác với võ khí công kích.

Âu Trường Quân biến chuyển rất nhanh, chàng vận toàn bộ chân khí lên đầu khiến nó nặng như cối đá lập tức thân hình chúi thẳng xuống theo chiều thẳng đứng và sát lưng với Kim Khuyết Đế Quân. Mọi người thấy cảnh tượng lạ kỳ nhất từ trước đến nay, cả hai bay ngược chiều nhau, cái đầu của Kim Khuyết Đế Quân lướt dọc theo đôi chân Âu Trường Quân chỉ trong gang tấc, chàng lộn ngược người một cái, hai chân đã chạm đất rất kịp thời trong khi Kim Khuyết Đế Quân cũng xoay người hạ xuống đứng đối diện.

Lão ta cười rất ghê rợn :

- Lần này tiểu tử hết đường tránh né nữa rồi.

Quả nhiên lão ta nói đúng sự thật, hai người qua cái nhào lộn vừa rồi đã đổi vị trí cho nhau, Âu Trường Quân hiện tại đang đứng sát bờ vực thẳm. Kim Khuyết Đế Quân nói xong liền đưa cả song chưởng ra, chiêu này có tên là “Oanh Lôi Chấn Thiên” mạnh mẽ vô cùng, chưởng lực bao trùm cả một khoảng lớn khiến cho Âu Trường Quân quân đành phải trụ tấn thật chắc để đối chưởng. “Bùng” âm thanh long trời lở đất chạy dài theo các vách đá, vực sâu tạo thành tiếng u u không dứt đồng thời với cuồng phong cát đá cuộn lên mù mịt. Trong màn bụi cát mờ ảo phát ra một tiếng “hự” rất lớn nhưng chẳng biết của ai khiến cho mọi người rất hồi hộp.

Khi cát bụi tan dần, hình bóng Âu Trường Quân và Kim Khuyết Đế Quân lộ hẳn ra, mọi người mới thấy rõ diện mạo Kim Khuyết Đế Quân xanh lè như tàu lá và khoe miệng đã có một dây máu tươi ứa ra. Trong khi đó thân hình Âu Trường Quân chỉ lắc lư một chút là trấn tĩnh lại được ngay, quả nhiên “Thông Huyền Như Lai thần công” tuyệt thể vô song, thật ra Kim Khuyết Đế Quân đã qua một lần giao thủ với chàng làm gì không biết chân lực mình còn thua kém đối phương, chẳng qua trong lúc điên cuồng cứ liều mạng tấn công vậy thôi. Hiện tại nội tạng đảo lộn, ngực đau nhức như búa bổ thì đầu óc tỉnh táo lại hẳn, lão ta xoay chuyển ý nghĩ tìm cách tẩu thoát là thượng sách nhất. Âu Trường Quân cũng vậy, chàng thừa biết nội lực của mình cao hơn đối phương nhưng thoát đầu cứ tránh né hoài bởi vì sự điên cuồng của Kim Khuyết Đế Quân tự nhiên khiến chàng hoảng sợ. Hiện tại nhờ đối chưởng mới bình tĩnh lại được, trầm giọng đe dọa :

- Lần này ngươi tự đưa mình vào rọ. Hãy sám hối đi.

Độ Nạn đại sư Phật tâm từ bi vội lên tiếng khuyên lơn Kim Khuyết Đế Quân :

- Thượng Quan thí chủ muốn giữ mạng sống thì nên nghĩ lại đi, thí chủ khuất tất một thời gian ở Lãnh Bích La Hán đường chờ bản tăng thiết lập đại hội, có lẽ cũng không ai nữ nặng tay đâu.

Kim Khuyết Đế Quân rung mình một cái, Lãnh Bích La Hán đường là một cái hộp bằng đá để giam giữ tội phạm hay tăng nhân phạm giới sát, nó vuông vức đủ cho một người đứng chứ không thể nằm ngòai gì được hết. Đối với một tay kiệt liệt như Kim Khuyết Đế Quân thì đời trào chịu đựng nỗi hình phạt này và lại ý của Độ Nạn đại sư muốn công luận võ lâm bản luận tội lỗi thì còn nhục nhã hơn gấp mấy lần. Do đó Kim Khuyết Đế Quân bật ra một tràng cười ghê rợn.

- Lão trọc đầu này buồn cười thực, ngươi tưởng rằng bản Đế quân không thoát khỏi cái bình đài nhỏ bé này được sao?

Âu Trường Quân thấy hắn vẫn ngoan cường và xác lảo như thường thì xua tay nói với Độ Nạn đại sư :

- Đại sư bắt tất phải nhọc lời, tên này lừa thầy, phản cả người vợ thân yêu, độc ác thành tính nét mặt rồi.

Chàng quay lại nói với Kim Khuyết Đế Quân, vô tình nhắc đến một lối thoát cho hắn :

- Lần trước ngươi đòi đánh đổi “Ảo Ảnh pháp” lấy “Nham huyền thanh bích tiểu pháp” (công phu lặn xuống trên vách đá cheo leo) sao bây giờ không sử dụng nó đi?

Kim Khuyết Đế Quân cười khổ :

- Phía dưới có đến mấy trăm tên trọc còn khó chịu hơn trên này nhiều.

Tuy nói vậy song lão ta vẫn liếc mắt quan sát hiện trường, chỗ dễ nhất và cũng là nơi hắn định tẩu thoát là nơi Âu Trường Quân đang đứng, nơi này chắc chắn phải có bố trí nhân sự Thiếu Lâm tự. Vách bên hữu có Minh Luân thần tăng và Độ Nạn đại sư, Độ Pháp thiền sư thì khó mà vượt qua chỉ còn lại vách bên trái do Chung sư thái trấn giữ dễ lọt nhất. Xui xẻo một điều là vách núi này trơn bóng và dựng đứng thẳng, không biết “Nham huyền thanh bích tiểu pháp” có hiệu dụng nổi không. Tuy nhiên đây là lối thoát duy nhất nên Kim Khuyết Đế Quân quyết định mạo hiểm một phen, lão ta vờ găm lên :

- Ta với ngươi phải sống chết mới được...

Sau chưởng dĩ sơn bài đảo đánh thẳng vào người Âu Trường Quân, thực ra lão ta dùng phản chấn lướt ngược người về phía sau rồi nhún chân vọt qua vòng vây. Chung sư thái kinh ngạc la lên :

- Nơi này làm gì có đường cho ngươi chạy?

Bà ta quát xong mới sực nhớ ra Kim Khuyết Đế Quân có hai món đặc dụng là đôi cánh lượn và “Nham huyền thanh bích tiểu pháp” nên vội vàng đưa kiếm lên ngăn chặn nhưng đã chậm mất rồi. Kim Khuyết Đế Quân đến được bờ vực một cách dễ dàng thì khoái chí nói mồm :

- Đa tạ Sư thái nhân nhượng, ngày sau sẽ đến Nga Mi trả ơn này.

Chữ “này” vừa dứt thì Kim Khuyết Đế Quân đã tung người ra ngoài khoảng không, tứ chi xòe ra để đôi cánh lượn được căng thẳng, ngờ đâu “Hoàng thiên có mắt” nên sắp đặt rất kỹ! Đôi cánh lượn này ở phần ngoài cho nên lúc chạm chưởng đã bị chấn động rách làm mấy đoạn từ bao giờ thân hình hắn như cục đá rơi thẳng xuống đồng thời với tiếng rú hãi hùng. Lúc này các cao nhân như ba vị Chưởng môn, Độ Nạn, Độ Pháp và Minh Luân thần tăng và Âu Trường Quân đều đổ dồn ra mép vực để xem, ai nấy đều chắc lưỡi than thở cho tên đại ma đầu phải chết một cách thảm thương. Đột nhiên Độ Nạn đại sư kêu lớn “ủa” một tiếng có vẻ rất kinh ngạc khiến mọi người chăm chú nhìn xem. Hiện tại thân hình Kim Khuyết Đế Quân chỉ còn nhỏ như đứa bé lên hai nhưng mọi người vẫn thấy rõ ràng lão ta lộn người như con vượn đang quay, hóa ra lao thấy một mòm đá nhô ra liền dùng thủ pháp giảm đà rơi, hai tay vỗ một cái đã bám được vào đó liền.

Tiếng cười đắc thắng của Kim Khuyết Đế Quân từ dưới vọng lên nhỏ xíu nhưng ẩn hiện ý kiêu ngạo vô cùng. Kim Khuyết Đế Quân đã bám vào vách đá, bắt đầu giờ “Nham huyền thanh bích tiểu pháp” ra thân

hình ép sát như con thần lằn, hai chân hai tay cử động rất nhịp nhàng từ từ tuột xuống. Chỉ dùng một khắc là hình bóng hắt lặn vào sương mù đọng lại dưới đáy vực chẳng còn thấy đâu nữa. Âu Trường Quân thở dài than :

- Ác ma hay gặp may hơn thiện nhân, lần này hắt lại thoát được rồi!

Độ Nạn đại sư vẫn giữ vẻ hòa ái lên tiếng an ủi :

- Âu Trường thí chủ trách móc vậy chẳng đúng đâu, thí dụ như thí chủ cũng gặp toàn may mắn đấy thôi.

Âu Trường Quân đỏ mặt vái một cái để tạ lỗi, Độ Nạn đại sư lại lớn tiếng nói với mấy vị Chương môn :

- Thiếu Lâm tự hủ lậu mấy khi được Ngũ Nhạc kiếm phái tụ tập đông đủ thế này, bản tăng xin mời tất cả quá bộ về chùa dùng trà nước giải khát nhân tiện sẽ bàn luận sau.

Mạc Kính Phong Chương môn Tung Sơn vội tiến lên nói :

- Thịnh tình của Đại sư khiến cho người khác phải áy náy. Rất tiếc theo hiệu lệnh của Minh chủ thì chúng ta vẫn còn trong thế đối nghịch, ngày khác lão phu xin đến tạ tội vậy.

Đã mang tiếng danh môn chính phái nên nhiều khi đành phải cố chấp những điều có vẻ hủ lậu, Tung Sơn Chương môn mở lời thì các kiếm phái khác cũng bắt chước từ tạ theo. Âu Trường Quân chợt xen vào hỏi :

- Việc ban bố hiệu lệnh “Kim Hạc Thiên Bài” thật ra do ai đứng ra đại diện?

Mạc Kính Phong ngần ngừ hồi lâu mới trả lời :

- Phương minh chủ bận đi mời Cái bang nên giao cho Nhị trang chủ Hoàng Thái Cung, Nhị trang chủ không thể phân thân được nên riêng Tung Sơn chỉ có đệ tử đến thông báo hiệu lệnh mà thôi.

Chung sư thái, Tạ Quốc Lăng, và Hàn Hồ Sở vội vàng lên tiếng nói y như Mạc Kính Phong, hóa ra chẳng có một môn phái nào gặp tận mặt Phương Ngọc Điềm hay Hoàng Thái Cung cả. Âu Trường Quân tươi cười lên tiếng :

- Tại hạ ngay từ đầu đã thấy có giả trá trong đây, chư vị cứ về Thiếu Lâm tự uống trà đi.

Mạc Kính Phong vẫn ngần ngừ, không dám dứt khoát :

- Biết đâu Bá chương môn cầm “Kim Hạc Thiên Bài” thì đã gặp trực tiếp Phương minh chủ hay Nhị trang chủ thì sao, lão phu phải hỏi lại đã.

Âu Trường Quân cười hi hi, nói luôn :

- Vậy là lệnh giết tại hạ vẫn được duy trì phải không?

Mạc Kính Phong thở dài trả lời :

- Lão phu đâu có dám táo gan như thế, đã có Đại sư Phương trọng cứu thoát trong gang tấc thì ơn nghĩa biết sao mà kể, thiếu hiệp cứ về Thiếu Lâm tự đi sau này hắc bạch phân minh lão sẽ xin kết giao với thiếu hiệp liền.

Độ Nạn đại sư trầm giọng giải quyết dứt khoát :

- Ngũ Nhạc kiếm phái có nỗi khổ tâm riêng, bản tăng không dám ép uống. Hiện tại phong thanh Đại Như Cấp Tự đã đến Thiếu Lâm tự bản tăng mong rằng chư vị cẩn thận một chút.

Cả hai vị Thiền sư cúi đầu niệm Phật hiệu thay cho lời chào rồi cùng với Âu Trường Quân đi luôn, đến đoạn đường cũ vẫn thấy Bá Nhạc và Hòa Hậu Hoạt Phật đánh nhau thí chết. Hiện tại cả hai đều tởm y phục, mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng trên mặt mà vẫn chưa ai chịu phục ai cả. Âu Trường Quân và Độ Nạn đại sư phải đứng ra can ngăn, kể sơ lược chuyện kinh thiên động địa vừa qua mới khiến hai người giạt mình bớt nóng lại. Bá Nhạc hớn hể nói :

- Phải rồi, đích thân lão nhân gia ban phát hiệu lệnh và trao cho lão “Kim Hạc Thiên Bài” hoàn toàn không có gì giả trá đâu.

Âu Trường Quân đã toan phản bác thì Độ Nạn đại sư trầm giọng nói trước :

- Trước kia chúng ta đồng thanh tôn xưng Phương đại nhân thí chủ lên chức Minh chủ, Hoàng thí chủ có là trưởng thượng gì gì đi nữa thì cũng không thể thay thế được, nhất là ở đây có tầm quan trọng vô cùng.

Bá Nhạc vẫn cố cãi giống như Mạc Kính Phong vừa rồi :

- Đó là do Phương minh chủ bận đi triệu tập Hồng bang chủ đấy chứ.

Độ Nạn Đại Sư rất ôn hòa nhưng tính toán cực kỳ dứt khoát :

- Thôi được, chúng ta cứ tạm thời phân chia hai giới tuyến, khi nào Hồng bang chủ đến là minh hạch ngay thôi.

Thế là Bá Nhạc trở về với các quần đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái, Âu Trường Quân và các Hoạt Phật theo Độ Nạn đại sư lên Thiếu Lâm tự. Lần trước chàng có đến với tên Tiểu Phi Thố tất nhiên đâu có được long trọng tiếp đãi bằng lần này, tự trung Độ Nạn đại sư vẫn xưng hô là Âu Trường thí chủ nhưng nghi trọng vẫn ngấm ngấm chứng tỏ đã công nhận chàng là Minh chủ của Thiên Trúc. Tất cả đang ngồi đàm

đạo bỗng nhiên tiếng chuông báo khách vang lên rồi Viên Như Tri khách tăng hốt hải chạy vào, vừa thở vừa hành lễ :

- Kính báo Phương trượng, Thủ tòa Đại Như Cáp Tụ Lạt Ma Vương xin diện kiến.

Toàn thể đều giật bắn người lên, ngày ước hẹn còn xa mà cao thủ Tây Vực đã đến một cách bất ngờ vô cùng. Độ Nạn đại sư liền dặn bảo Độ Pháp thiền sư dẫn tăng chúng La Hán đường ra đón tiếp trước, Âu Trường Quân và Độ Nạn đại sư sửa soạn y phục chỉnh tề rồi thông thả bước ra chính điện sau. Lạt Ma thủ tòa Tuấn Dao Vương nét mặt tuy già cỗi nhưng vẫn ẩn hiện nét tuấn tú xa xưa đang ngồi uống trà đàm đạo với Độ Pháp thiền sư liền đứng dậy đón chào, bắt tất phải rườm lời kể lại nghi lễ. Âu Trường Quân nghiêm trang nói thẳng vào vấn đề :

- Tại hạ nhờ Sa đường chủ ước hẹn Thủ tòa mỗi tháng 6, Thủ tòa đến sớm sửa như thế này làm sao triệu tập anh hùng hào kiệt được?

Tuấn Dao Vương cười có vẻ bí hiểm :

- Bản tòa có nhiều điều lầm lỗi với Minh chủ, tiện lúc đang ở gần đây nhận được Phi ung tín báo nên mới đến sớm một chút, bắt tất phải triệu tập Đại hội làm gì cho phiền phức, bao nhiêu tội lỗi xin nhận hết là xong.

Âu Trường Quân không ngờ Tuấn Dao Vương lại mau lẹ như vậy, chàng đâm ra ấp úng :

- Lạt Ma thủ tòa thẳng thắn thật đáng khen ngợi, thật ra tại hạ cũng chưa chính xác Thủ tòa có lỗi gì với tại hạ cả.

Tuấn Dao Vương cười khà khà có vẻ rất thẳng thắn :

- Minh chủ đã nói ra thì bản tòa xin tóm tắt lại luôn. Thật ra mối tình thù với Phương Ngọc Điềm là có thật, bản tòa lợi dụng việc này để toan tính tranh đoạt pho “Cốt Đả Bác Đô” có ngờ đâu sai lạc hết bởi vì có Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân cùng lúc xen vào. Bản tòa nói thật chỉ lợi dụng Phương Ngọc Điềm đạt được mục đích là sẽ tung tin ra cho hấn thân bại danh liệt chứ chẳng cần giết chóc làm gì. Rất tiếc Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân hiểu sai và hấp tấp quá nên gây ra mấy thảm trạng đau lòng ở Hàn Thương tiêu cục và Chung Nam sơn.

Đột nhiên Tuấn Dao Vương hỏi một câu :

- Giả tí bản tòa tiêu diệt được hai tên này thì Minh chủ có ưng thuận đánh đổi lấy “Cốt Đả Bác Đô” không?

Tất cả đều giật mình, thì ra quanh đi quẩn lại Đại Như Cáp Tụ vẫn xoáy vào pho võ học này. Âu Trường Quân suy nghĩ một hồi mới trả lời :

- “Thanh Hoa bí lục” là võ học chung của ba nước. Nếu có trao cho Đại Như Cáp Tụ thì cũng không phải là sai quấy, vả lại chưa chắc Thủ tòa đã có thời gian thấu đáo nó đâu. Tại hạ ưng thuận trao đổi với điều kiện Thủ tòa bỏ luôn chuyện lỗi lầm của Phương minh chủ mới được.

Đến lượt Tuấn Dao Vương trầm ngâm suy nghĩ, sau đó mới trầm giọng trả lời :

- Quá sâu tựa bể, bản tòa nể lời Minh chủ đồng ý nhưng Phương Ngọc Điềm phải đứng ra công khai từ bỏ chức Minh chủ Trung Nguyên và làm lễ quy ân, suốt đời không còn gặp ai nữa mới xứng đáng lỗi lầm của hấn.

Độ Nạn đại sư kinh hãi chen lời vào :

- Âu Trường thí chủ ưng thuận việc này là quá mạo hiểm đấy, “Thanh Hoa bí lục” không nên phổ biến bừa bãi được.

Đột nhiên Viên Như Tri khách Tăng lại hốt hải chạy vào :

- Bẩm Phương trượng, Hồng bang chủ cùng với Hoàng lão nhân gia thống lãnh Ngũ Nhạc kiếm phái đã đến trước cổng rồi.

Quả là sấm sét, bão tố giữa trời quang mây tạnh, mới chia tay với các vị Chương môn nhân Ngũ Nhạc kiếm phái cách đây vài giờ mà đã có biến chuyển cực kỳ mau lẹ thì ai mà ngờ nổi. Công phu hàm dưỡng tới mức vô vi như Độ Nạn đại sư mà cũng phải cuống lên, một mặt phái Độ Pháp thiền sư ra đón tiếp, một mặt hối tăng chúng dọn bàn ghế ra sân bởi vì chính điện không đủ chỗ cho nhân số quá đông. Cũng may là Thiếu Lâm tự trải qua nhiều lần Đại hội, tăng chúng lại đông đảo nên thoáng mắt đã xếp đặt đâu đây xong xuôi. Cả ba tiến ra đón tiếp Hồng bang chủ và Hoàng Thái Cung, lễ nghi vẫn giữ nhưng sát khí đã bao trùm cả khoảng sân. Độ Nạn đại sư lên tiếng trước :

- A Di Đà Phật, ngày hôm nay Thiếu Lâm tự được đón tiếp gần như toàn thể võ lâm thực là hân hạnh vô cùng tiếc rằng Phương minh chủ sao lại vắng mặt nhỉ.

Hoàng Thái Cung âm trầm trả lời :

- Phương sư uynh tự biết mình làm lỗi, mấy ngày trước đây đã thoái vị trao “Kim Hạc Thiên Bài” cho bản nhân đừng ai nhắc tới nữa. Hiện tại bản nhân chấp chương Minh chủ võ lâm, toàn bộ phải nghe theo hiệu lệnh.

Âu Trường Quân tức giận đối đáp liền :

- Chức Minh chủ võ lâm là do toàn thể võ lâm tâm phục tôn xưng có phải là Hoàng đế đâu mà muốn trao cho ai thì trao, tại hạ đòi hỏi phải có mặt Phương minh chủ cho minh bạch trước đã.

Tuấn Dao Vương chen vào khen dỗi :

- Phải, phải, Âu Trường minh chủ nói rất đúng chỉ cần Phương Ngọc Điềm hiện diện xác nhận thoái ản là tốt lắm rồi.

Hoàng Thái Cung sừng sốt hỏi :

- Thủ tòa cũng cho việc trao quyền Minh chủ cho bản nhân là tốt đẹp ư?

Tuấn Dao Vương cười ha hả, âm điệu có vẻ điều cốt :

- Trật rồi, bản tòa ước hẹn với Âu Trường minh chủ đánh đổi “Thanh Hoa bí lục” lấy ba điều, nếu Phương Ngọc Điềm thoái ản thì được một còn lại hai bản tòa đã thực hiện một rồi hà hà, Hoàng nhị trang chủ ở đây thì coi như toàn vẹn chứ sao.

Hoàng Thái Cung lại càng sừng sốt hơn, ngay cả Âu Trường Quân cũng không hiểu nên cướp lời hỏi luôn :

- Thủ tòa nói thẳng ra đi, còn Kim Khuyết Đế Quân thì sao?

Tuấn Dao Vương vỗ tay một cái, lập tức có bốn tên võ sĩ Nhất Cao đường i ạch khiêng một cái rương lớn tiến vào, khi trước các tăng nhân Thiếu Lâm tự đã có thấy nhưng đều tưởng là rương đồ dùng mà thôi.

Tuấn Dao Vương lại vỗ tay một cái, một tên võ sĩ liền mau tay mở cái nắp ra, trước tiên là ánh ngũ sắc rực rỡ đập vào mắt mọi người. Âu Trường Quân la hoảng :

- Kim Khuyết Đế Quân!

Gần như toàn thể đều bị một cục băng tuyết chạy dọc theo sống lưng người nào cũng phải rùng mình một cái. Tuấn Dao Vương âm trầm lên tiếng :

- Thượng Quan Ân đã chết, Phương Ngọc Điềm thoái ản, chỉ còn mỗi cái xác của Hoàng lão là xong, Âu Trường minh chủ đừng có nuốt lời đấy nhé.

Hoàng Thái Cung vỡ lẽ ra mọi việc, lão ta biến sắc một chút, nhưng trấn tĩnh lại được ngay, lạnh lùng lên tiếng :

- Người dám đụng chạm đến Minh chủ Trung Nguyên là ta sao? Chẳng lẽ ai cũng ngồi yên để người tự tung tự tác?

Từ đầu đến giờ Hồng bang chủ vẫn ngồi im, đột nhiên lên tiếng, âm thanh trầm trọng vô cùng :

- Hoàng nhị trang chủ cứ việc thanh toán nợ nần đừng lôi kéo võ lâm giang hồ Trung Nguyên vào.

Hoàng Thái Cung tức giận trừng mắt nhìn Hồng bang chủ :

- Bang chủ nói gì vậy, việc của Minh chủ đương nhiên là của toàn thể võ lâm chứ.

Hồng bang chủ vẫn bình tĩnh và oai nghiêm trả lời :

- Võ lâm Minh chủ là Phương đại hiệp chứ không phải là Hoàng lão.

Hoàng Thái Cung thò tay rút phắt “Kim Hạc Thiên Bài” vừa lấy lại từ tay Bá Nhạc, đưa lên cao rồi to giọng nói :

- Thấy lệnh bài như thấy người, Bang chủ dám chống cãi ư?

Hồng bang chủ lắc đầu, thản nhiên trả lời :

- Người có vật, bản bang có người, ai đúng hơn ai?

Hoàng Thái Cung biến sắc quát lớn :

- Bang chủ nói những gì thế?

Hồng bang chủ vỗ tay làm hiệu, từ ngoài hai bang chúng diu hai bên Phương Ngọc Điềm tiến vào, tứ phía có bốn vị Phân đàn chủ theo hộ vệ trang đó có cả Dương Danh Xuyên. Phân đàn Cam Túc và Triệu Minh Tuyền, Phân đàn Trường An. Triệu Minh Tuyền không tiện chào hỏi Âu Trường Quân chỉ nháy mắt tỏ vẻ rất vui lòng. Phương Ngọc Điềm hiện tại ủ rũ như người sắp chết nhưng quần hào vẫn lớn tiếng hoan hô vang dậy chứng tỏ họ vẫn tâm phục ông ta hơn Hoàng Thái Cung. Âu Trường Quân và Độ Nạn đại sư vội vàng chạy tới chào hỏi, Phương Ngọc Điềm mặt nhọc gật đầu chào Độ Nạn đại sư rồi gắng sức nói với Âu Trường Quân, âm thanh thều thào như mất hết hơi :

- Tiểu tử chăm sóc cho Phương Tiểu Nga, nó là đứa con bất hạnh gánh chịu tội lỗi cho ta đã bao nhiêu năm nay rồi.

Âu Trường Quân vâng dạ cho ông ta yên lòng rồi trở về chỗ cũ bởi vì Hồng bang chủ hắng giọng, tỏ ý định nói tiếp. Hồng bang chủ đứng thẳng người oai nghiêm lên tiếng :

- Cái bang sở dĩ đến Thiếu Lâm tự sau chót là vì việc này. Hoàng nhị trang chủ bất ngờ dùng thủ pháp “Bát mạch quy toàn” đảo lộn các kinh mạch Phương minh chủ rồi đoạt “Kim Hạc Thiên Bài” ra hiệu lệnh bầy bạ khiến cho võ lâm giang hồ một chút nữa đã rơi vào thảm trạng thịt rơi máu đổ. Cũng may Thiếu Lâm tự rất sáng suốt không nghe theo hiệu lệnh chứ nếu không chúng ta đã đắc tội với Âu Trường minh chủ và A Lạp thiên viện rồi. Hoàng nhị trang chủ, tội phản bội sư huynh đệ, gây xáo trộn võ lâm thì bị tội gì mới xứng đáng?

Hoàng Thái Cung diện mạo xanh lè vẫn còn cổ cỏi :

- Phương sư huynh tự ý thoái ẩn chứ có phải ta bức bách đâu.

Phương Ngọc Điềm hồn hên nói rất nhỏ, mọi người đều phải lắng tai mới nghe được :

- Phương mỗ tự biết mình khuất thân để Đại Như Cáp Tự sai khiến thì làm lỗi không thể tha thứ được, sau nhiều ngày suy nghĩ chỉ còn mỗi một cách là mai danh ẩn tích nên tự ý trao “Thiên Hạc Kim Bài” cho Nhị... Người thật nhưng dặn người đưa cho Âu Trường Quân tiểu tử chứ có phải để người lợi dụng làm việc bầy bạ đâu.

Hoàng Thái Cung vẫn ngang bướng cãi lại :

- Sư huynh nói sao còn nhớ không? Nguyên văn thế này “Nhị đệ tạm thời thay ta cầm “Kim Hạc Thiên Bài” tìm Âu Trường Quân trao cho hắn, bất luận không tìm thấy hay tiểu tử không còn sống thì mới tạm thay ta chấp chương”. Sư huynh xác nhận đúng như thế không nào?

Phương Ngọc Điềm gật đầu chưa kịp phản đối thì Hoàng Thái Cung cướp lời luôn :

- Đệ theo đúng lời dặn đó đây chớ nhưng tiểu tử này thất tung giang hồ nên tưởng rằng hắn đã chết bên Thiên Trúc, đệ lại nghe tin báo có một tên nào đó tự xưng Minh chủ võ lâm Thiên Trúc kéo nhân sự qua Trung Nguyên gây hấn nên mới sử dụng hiệu lệnh ngăn chặn, nào có biết đó là Âu Trường tiểu tử đâu.

Hoàng Thái Cung vờ thờ dài một hơi :

- Không biết là không có tội, đệ đệ xin lỗi toàn thể rồi trao “Kim Hạc Thiên Bài” cho Âu Trường tiểu tử là không sai lời dặn của sư huynh, từ nay sẽ tuyệt tích giang hồ liền.

Phương Ngọc Điềm toan quát hỏi... “Còn... việc người dùng thủ pháp “Bát mạch quy toàn” hại ta thì sao” nhưng hơi sức quá yếu chưa kịp lên tiếng thì Tuấn Dao Vương cười khà khà xen vào :

- Tuyệt tích thế nào được, người phải nạp mạng cho bản tòa đánh đổi lấy bí lục mới phải chứ.

Hoàng Thái Cung giận đến tím mặt, gằn giọng nói :

- Người là cái gì mà dám mở miệng phách lối thế?

Tuấn Dao Vương đứng dậy từ từ bước tới trước mặt Hoàng Thái Cung, diện mạo hắn đầy rẫy sát khí :

- Phương Ngọc Điềm đã mất hết công lực vì tay người, người trả nợ cũng là phải lắm rồi.

Tuấn Dao Vương thò tay vào người lấy ra một thanh đao bằng vàng ngắn chừng một thước khiến cho mọi người đều kinh ngạc, vàng là chất kim khí mềm dẻo, thước tác lại ngắn cùn thì đã thương địch nhân thế nào được. Chỉ có những cao thủ thượng thừa mới hiểu Tuấn Dao Vương đã luyện được chân khí cực thâm hậu, dù là cái lá hay cành cây cũng đủ sát nhân rồi vậy. Hoàng Thái Cung nhìn quanh chẳng thấy ai tỏ ý bênh vực mình thì rùng mình, vận khí thủ thế sẵn, duy nhất chỉ có một người đứng lên tiếng ngăn can là Phương Ngọc Điềm nhưng Hồng bang chủ đã kịp nói nhỏ :

- Cứ để hai tên ác ma giết chóc lẫn nhau, tên nào chết cũng là do ý trời sắp đặt hết.

Khi đó Tuấn Dao Vương đã chém dứt một đao, Hoàng Thái Cung biết ngay nên vẫn ung dung đứng im ngơ đần chiêu này biến đổi rất kỳ lạ. Nó thuộc chiêu số “Quyển Mộ đao” có tên là “Quyển Vân Mang Mang”, một chiêu mà tới mười mấy thức tùy theo địch nhân có chống đỡ hay không. Lúc chém dứt đao đi rất chậm nhưng đột nhiên lóe sáng một cái đã chuyển hướng phạt ngang rất nhanh, lưỡi kim đao đi đến đâu là chân khí lan tỏa và xoáy tròn đến đó.

Hoàng Thái Cung kinh hãi bước lui nửa bước cánh tay tả còn lại cấp tốc xuất chiêu “Càn Khôn Hồi Chuyển” để đối phó với các vòng chân khí đang xoáy vào người.

Tiếng “Bùng” phát ra rất nhỏ và rất trầm bởi vì cả hai đều dùng lực xoáy hóa giải lẫn nhau có điều khác lạ là Tuấn Dao Vương hơi loạng choạng một chút. Hoàng Thái Cung cả cười :

- Tưởng đâu Lạt Ma thủ tòa Đại Như Cáp Tự phải cao siêu lắm hóa cũng tầm thường mà thôi.

Tuấn Dao Vương “hừm” một cái, trừng mắt đáp trả :

- Người đừng có kiêu ngạo, chẳng qua bản tòa đã bị nội thương khi giao đấu với Kim Khuyết Đế Quân đấy thôi.

Hoàng Thái Cung lại càng vững bụng, quát lớn :

- Người nhắc ta mới nhớ, hà, trả nợ sát nhân đi.

Không chờ đối phương trả lời, Hoàng Thái Cung chiếm tiên cơ bằng cách xuất chiêu “Sa Song Nhật Lạc” Chưởng lực biến thành mấy trăm tia chân khí bủa vây Tuấn Dao Vương vào giữa. Tên Lạt Ma này khua đao theo chiêu “Vạn Thạch Hác Lô” tạo thành vô số vòng tròn chân khí để chống đỡ. Nên biết “Xa Sư đảo chưởng” của Hoàng Thái Cung khi âm khi dương rất khó nhận biết chính xác, rõ ràng chiêu “Vạn Thạch Hác Lô” là dương cương, vậy mà khi đụng chạm với chân khí của Tuấn Dao Vương kêu “bùng” một cái đã biến thành âm nhu, ngấm ngấm bành trướng xâm nhập xuyên qua chân khí đối phương. Dương nhiên chân khí đã tỏa rộng thì sức công kích phải nhỏ, một phần trên đường tới đích đã bị hóa giải mất hơn nửa do vậy nó có đánh trúng ngực Tuấn Dao Vương cũng chỉ khiến hắn “hự” rồi lùi lại một bước mà thôi. Tuy chưa ăn thua gì nhưng Hoàng Thái Cung cũng khoái chí la to :

- Hãy thêm mấy chiêu “Xa Sư đảo chưởng” nữa nào.

Lão ta liên tiếp xuất luôn mấy chiêu “Bắc Phong Quyển Địa”, “Thiên Âm Bán Khai”, có khi lại thấp người xuống để xử chiêu “Ngư Long Tiềm Dược” khiến cho Tuấn Dao Vương chống đỡ rất vất vả. Cả hai chiết giải được hai chục chiêu thì Tuấn Dao Vương lại kêu hự một tiếng nữa, rõ ràng yếu thế hơn Hoàng Thái Cung rất nhiều.

Minh Luân thần tăng nói nhỏ với Âu Trường quân :

- Minh chủ đứng ra ngăn cản rồi thách đấu với Lạt Ma thủ tòa, đương nhiên hắn sẽ bại liên, lo gì Đại Như Cáp Tụ không tôn xưng lên làm Thủ tòa.

Âu Trường Quân đâu có quen lối gian hoạt như vậy vả lại, chàng có nhận xét riêng nên nhỏ giọng trả lời :

- Thần tăng đừng vọng động, hình như có giả trá đây.

Lời chàng hoàn toàn sai lầm bởi vì ngay lúc đó Hoàng Thái Cung xuất một chiêu rất lợi hại tên là “Thiên Thu Mạc Mạc” cánh tay co giật liên tục để chân khí đảo lộn phát ra tiếng vi vu như gió thổi, thật ra tập trung ở giữa chỉ có một phần nhỏ xoay quanh làm lạc hướng địch nhân mà thôi. Tuấn Dao Vương vừa xử đao vừa xuất chưởng bằng tay trái mà vẫn không đỡ nổi chiêu này. “Bùng” một tiếng chân khí chiêu “Thiên Thu Mạc Mạc” đánh trúng ngực hắn đồng thời chân khí xoáy ở vòng ngoài cung hất bắn thanh đao đi. Thanh kim đao vẽ thành một đường tròn đúng ngay chỗ Âu Trường Quân ngồi, chàng chỉ gợn tay một cái là đã nắm được nó. Lúc đó Tuấn Dao Vương đã té ngửa dưới đất, tuy không có máu tươi bắn ra nhưng hai mắt nhắm nghiền như người sắp chết.

Hoàng Thái Cung cười ha hả xuất một cước đá luôn vào ngực Tuấn Dao Vương, cái đá này rất trầm trọng chắc chắn Tuấn Dao Vương phải vong mạng tức thì. Hai tên võ sĩ Nhất Cao đường gào lên một tiếng, nhảy tới cùng lúc với Âu Trường Quân kêu thất thanh :

- Hoàng Thái Cung mắc bẫy rồi.

Quả nhiên Tuấn Dao Vương đột ngột mở mắt ra hắn lăn tròn người nửa vòng để tránh cái đá đồng thời song chưởng từ dưới đánh chéo lên bụng Hoàng Thái Cung. Mọi người chỉ nghe một tiếng “bộp” thật lớn, Hoàng Thái Cung lão đảo ôm bụng bước lùi, lão ta dùng hết tàn lực gượng lại mà không nổi, cái lưng đập xuống nền đá đánh “bình” một cái xương cốt lập tức gãy luôn mấy chỗ. Tuấn Dao Vương thông thả đứng dậy nhìn thân hình rung động của Hoàng Thái Cung lâm bầm :

- Hừ! Lão này hứng trọn một chiêu “Giai Vân Nhập Nội” mà vẫn chưa chết ngay thì ghê gớm thực.

Câu nói này chẳng ai nghe được bởi vì mấy tên võ sĩ Nhất Cao đường đồng thanh hoan hô, tán tụng um sùm. Tuấn Dao Vương cười rất tự đắc, nói với Âu Trường Quân :

- Hoàng lão nhân gia chưa chết ngay nhưng lực phủ ngũ tạng đã tan nát cả rồi làm sao sống nổi, Minh chủ giữ lời ước hẹn đây nhé.

Từ đầu Âu Trường Quân đã nghe Tuấn Dao Vương gọi chàng là Minh chủ, thoát tiên chàng hết sức ngạc nhiên và cho rằng tên này thấy đại sự hồng bát nên nịnh bợ tro trên, bây giờ mới biết hắn sắp đặt dẫu vào đó. Đã được gọi là Minh chủ thì còn nuốt lời làm sao được. Chàng còn đang bối rối thì Minh Luân thần tăng đứng lên nói trước :

- Đương nhiên sẽ giữ lời hứa nhưng trước hết người phải trả món nợ đã sát hại hai cao thủ Thiên Trúc trước đã người hạ được ta thì cam đoan không còn ai dám dận nghị hay cản trở nữa.

Tuấn Dao Vương tức giận vô cùng, gần giọng hỏi :

- Hôm nay bản tòa đã đạt mục đích, nếu người muốn trả thù cho Kim Khuyết Đế Quân và Hoàng Thái Cung thì cứ hẹn ngày đi, bản tòa chẳng sai lời đâu.

Đột nhiên Hoàng Thái Cung rên lên một tiếng nho nhỏ, lão ta sờ soạng một lúc mới lấy được “Kim Hạc Thiên Bài” ra, thều thào nói đứt đoạn :

- Trao... cho... Âu... ta...

Nói tới đây lão ngoeo hắt đầu, cánh cầm “Kim Hạc Thiên Bài” rũ xuống bất động, hình như đã chết rồi. Tuấn Dao Vương cười ha hả nói to :

- Đến chết người mới thành hảo nhân, ta chẳng tiếc gì mà không thành toàn cho người lần cuối.

Thật ra trong lòng tên Lạt Ma gian ác này nghĩ thầm :

- “Ta dùng cái lệnh bài này để ép buộc bọn cao thủ Trung Nguyên ra tay cản trở Minh Luân thần tăng, cứ dọa đập vỡ nó thành mấy mảnh thì bọn này sợ hãi ngay”.

Vì vậy Tuấn Dao Vương nhanh chân bước tới gần cái xác Hoàng Thái Cung, đúng lúc hấn cúi người định nhặt chiếc lệnh bài lên thì cánh tay Hoàng Thái Cung đột nhiên hất nhanh một cái. Hầu như mọi người đều không kịp la ó hay phản ứng gì cả, chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” như chiếc mống sáng chói bay thẳng vào ngực Tuấn Dao Vương. Có bao nhiêu chân khí Hoàng Thái Cung đã dồn hết vào cái ném này do vậy lão ta chết tức thì cùng với tiếng rú thảm thiết của Tuấn Dao Vương. Tên Lạt Ma thủ tòa gian ác này rốt cuộc bị chính thủ đoạn của mình đã dùng, thật là kẻ tám lạng người nửa cân. Tuấn Dao Vương còn thảm hại hơn Hoàng Thái Cung, ngực hấn vừa bị vật nặng đập vào khiến miệng phun máu tươi ra như suối, vừa bị chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” cắm sâu vào một nửa, từ đó máu cũng tuôn ra phụt chốc đã ướt đầm phần trước. Hai tay tên Lạt Ma gian ác run rẩy cố giật chiếc lệnh bài ra nhưng gân cốt còn đau nữa, đột nhiên gào lên một tiếng khàn khàn giống như đã thú lâm tuyệt lộ.

Tiếng gào này kéo theo máu tươi bắn ra ồ ạt, Tuấn Dao Vương vật người xuống nền đá đánh “bình” một cái hôn du địa phủ liền. Lúc này tất cả mới kịp đứng dậy thì đủ biết cảnh tượng kinh hồn động phách biết bao nhiêu, mấy tên võ sĩ Nhất Cao đường xúm lại gào thét khóc lóc càng khiến cho không khí thêm mùi tang tóc. Minh Luân thần tăng hỏi nhỏ :

- Minh chủ đoán trước được mưu kế này ư?

Âu Trường Quân lắc đầu trả lời :

- Tại hạ làm gì có tâm địa độc ác đủ sức nhận ra, chẳng qua là do Tuấn Dao Vương không giống người bị nội thương nên bất giác mới ức đoán liều, hóa ra thành sự thật.

Minh Luân thần tăng lại hỏi :

- Minh chủ có biết tại sao Hoàng Thái Cung sắp chết mà còn ném nổi chiếc lệnh bài nặng nề như vậy không?

Âu Trường Quân lần này gật gù lý giải được :

- “Xa Sư đảo chương” cũng hơi tương tự “Tàn Chi tuyệt chương” của tại hạ, chỉ dùng chân khí tồn đọng từ đầu vai trở xuống. Tuấn Dao Vương không biết điều này nên mới vong mạng dưới tay Hoàng Thái Cung.

Chàng đột nhiên trầm giọng nói :

- Thôi, ác nhân đã theo nhau mà chết chúng ta chẳng cần nghị luận làm gì cho phí sức.

Độ Nạn đại sư niệm Phật hiệu rồi mới chen vào :

- A Di Đà Phật, chưa tới một ngày mà ba tên ác ma khét tiếng lần lượt vong mạng thì là cái gương sáng đáng để mọi người bàn luận lắm chứ.

Hồng bang chủ tiến ra quát bon võ sĩ Nhất Cao đường :

- Các người đừng khóc lóc nữa hãy mang đi thể Lạt Ma thủ tòa về Tây Vực mà chôn cất đi.

Trong khi Hồng bang chủ cúi xuống giật mạnh chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” ra thì một tên võ sĩ quý xuống khóc lóc :

- Đường xá xa xôi diệu vợi, vả lại bọn tiểu nhân trở về sẽ bị Lạt Ma hộ pháp khép tội bỏ bê chủ nhân thì cũng đến chết mà thôi, kính xin tiền bối cho ở lại Trung Nguyên còn di thể Lạt Ma thủ tòa chôn cất ở đây là tiện nhất...

Độ Nạn đại sư gật đầu, âm giọng đáp :

- Hồng bang chủ đừng nóng quá, Thiếu Lâm tự đất rộng mênh mông xin cứ để những vị này tự tiện. Khi chết cho họ được hưởng cảnh mát mẻ ngày ngày nghe tiếng chuông tiếng kinh kệ thì may ra linh hồn mới siêu thoát được.

Minh Luân thần tăng chen lời vào có vẻ châm biếm :

- Cả ba đều xuất thân từ cửa Phật, lúc chết lại được về cửa Từ bi hóa ra hạnh phúc hơn chúng ta đấy.

Hồng bang chủ trầm giọng gạt ngang :

- Được rồi cứ thế mà tiến hành, còn mấy võ sĩ cao thủ này xung vào Thiên Ngọc trang để hầu hạ Phương minh chủ.

Hồng bang chủ đã chùi hết máu dính trên chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” ông ta giơ cao rồi lớn tiếng nói cho toàn thể nghe rõ :

- Ngày hôm nay chúng ta tụ tập ở Thiếu Lâm tự gần như đầy đủ các đại môn phái, thể theo ý nguyện của Phương minh chủ, chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” sẽ được trao cho Âu Trường Quân thiếu hiệp, đương nhiên sẽ là vị tân Minh chủ bởi vì võ lâm giang hồ không có thống nhất tất đại loạn liền. Chúng ta đều là danh môn chính phái, chính nhân quân tử nếu có điều gì dị nghị thì cứ thẳng thắn lên tiếng, mai sau đừng đổ cho Cái bang ép buộc đấy nhé.

Âu Trường Quân kinh hãi tiến ra vái chào Hồng bang chủ một cái run giọng nói :

- Tại hạ trẻ tuổi tài hèn đâu dám trèo cao như vậy, ở đây có Hồng bang chủ, Độ Nạn đại sư là xứng đáng hơn cả, xin chừa vị quần hào chọn lựa thì đúng hơn.

Minh Luân thần tăng oang oang nói to :

- Âu Trường minh chủ mang võ học ba nước, đáng lẽ phải là Minh chủ luôn Tây Vực, Minh chủ Trung Nguyên là lẽ đương nhiên xin đừng từ chối mà mất vui đi.

Triệu Minh Tuyền cũng cười hì hì chen vào :

- Đệ đệ là hiền tể của Phương minh chủ, tiếp nhận thay nhạc phụ là đúng quá rồi, lão ca ca quyết ăn thua với bất cứ ai dám mở lời dị nghị đấy.

Chung sư thái ôn hòa lên tiếng thuyết phục chàng :

- Âu Trường minh chủ trẻ tuổi thật nhưng võ công cao siêu vô địch, tâm hòa đức trọng nên mới thu phục võ lâm Thiên Trúc một cách hoàn toàn, nếu võ lâm Trung Nguyên được như vậy thì phúc đức vô cùng, bản ni mong thí chú nên ưng thuận đi.

Mỗi người nói một câu, ra sức khuyên lơn mà Âu Trường Quân vẫn nhất định không chịu, đột nhiên Hàn Hồ Sở tiến ra vái chào toàn thể một cái rồi trình trọng móc trong túi ra một phong bao bằng lụa có viền hoa văn rất đẹp :

- Lúc Âu Trường thiếu hiệp ghé thăm Võ Đang, tề sư phụ đã cho người mang cái phong bao này cho tại hạ với lời dặn rất lạ lùng “Bao giờ bọn ác ma diệt vong thì hãy đưa cái này cho Âu Trường Quân thiếu hiệp”. Lúc đó tại hạ cho là lạ lùng nhưng bây giờ mới biết sư phụ đã đoán trước được cục diện, may ra trong này có ý kiến gì khác lạ không.

Hàn Hồ Sở cầm cả hai tay, cung kính đưa cho Âu Trường Quân, chàng vái trả rồi mới trình trọng bóc lần vải lụa che miệng phong bao ra. Âu Trường Quân lấy được hai mảnh lụa trong đó, đều gấp lại theo chiều ngang, một gấp đôi, một tám gấp làm tư.

Chàng rũ một cái tám gấp làm đôi bung ra để lộ chữ “Hy” bằng chu sa đỏ chói, nét chữ rồng bay phượng múa thanh thoát vô cùng. Triệu Minh Tuyền nhảy dựng lên la to :

- Trời ơi, Trương chân nhân mừng cưới trước đây mà.

Âu Trường Quân đỏ bừng mặt mũi, vội vàng rũ tám lụa dài hơn, lần này tới phiên Bá Nhạc kêu lên trước :

- Võ lâm Minh chủ, hóa ra Võ Đang đã đồng ý rồi đó.

Quả nhiên bốn chữ “Võ lâm Minh chủ” thật to được viết bằng kim nhũ vàng rực, đây là thủ bút của Trương Chân Nhân không thể làm lẫn được. Sau tiếng hô của Bá Nhạc toàn thể Ngũ Nhạc kiếm phái hợp với mây chực tặng Âu Trường Quân cực kỳ bối rối. Hàn Hồ Sở tiến lên ra hiệu cho mọi người chú ý rồi đồng thanh nói thật to :

- Tề sư phụ mấy năm nay chuyên tu tập thiền tịnh không hề bước ra khỏi sơn môn nửa bước do đó tề sư phụ đã thần thông đoán biết được kết quả ngày hôm nay. Lễ mừng của tề sư phụ hết sức giản dị nhưng là tâm thành ý thực, xin Âu Trường minh chủ đừng từ chối nữa.

Đến mức này Âu Trường Quân không nhận không xong, chàng vừa gật đầu nói vài lời khiêm tốn thì quần hào đồng thanh hoan hô vang dậy, tiếng huyền não kéo dài tưởng như chấn động cả Thiếu Thất lẫn Thái Thất sơn. Hồng bang chủ trình trọng cầm chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” đưa cho Âu Trường Quân nhưng Phương Ngọc Điềm đã thêu thào kêu :

- Khoan đã, Phương mỗ có vài lời muốn nói.

Ông ta thở hắt hắt tay vuốt ngực vài cái rồi mới nói tiếp :

- Chiếc “Kim Hạc Thiên Bài” này đã nhúng vào máu là vật bất tường, chúng ta huỷ bỏ nó đi là hơn.

Tiểu Diện Phật chen vào :

- Đừng có phí phạm, chúng ta nấu chảy nó ra đúc thành đôi loan phụng, coi như quà mừng của võ lâm đôi với vị tân Minh chủ.